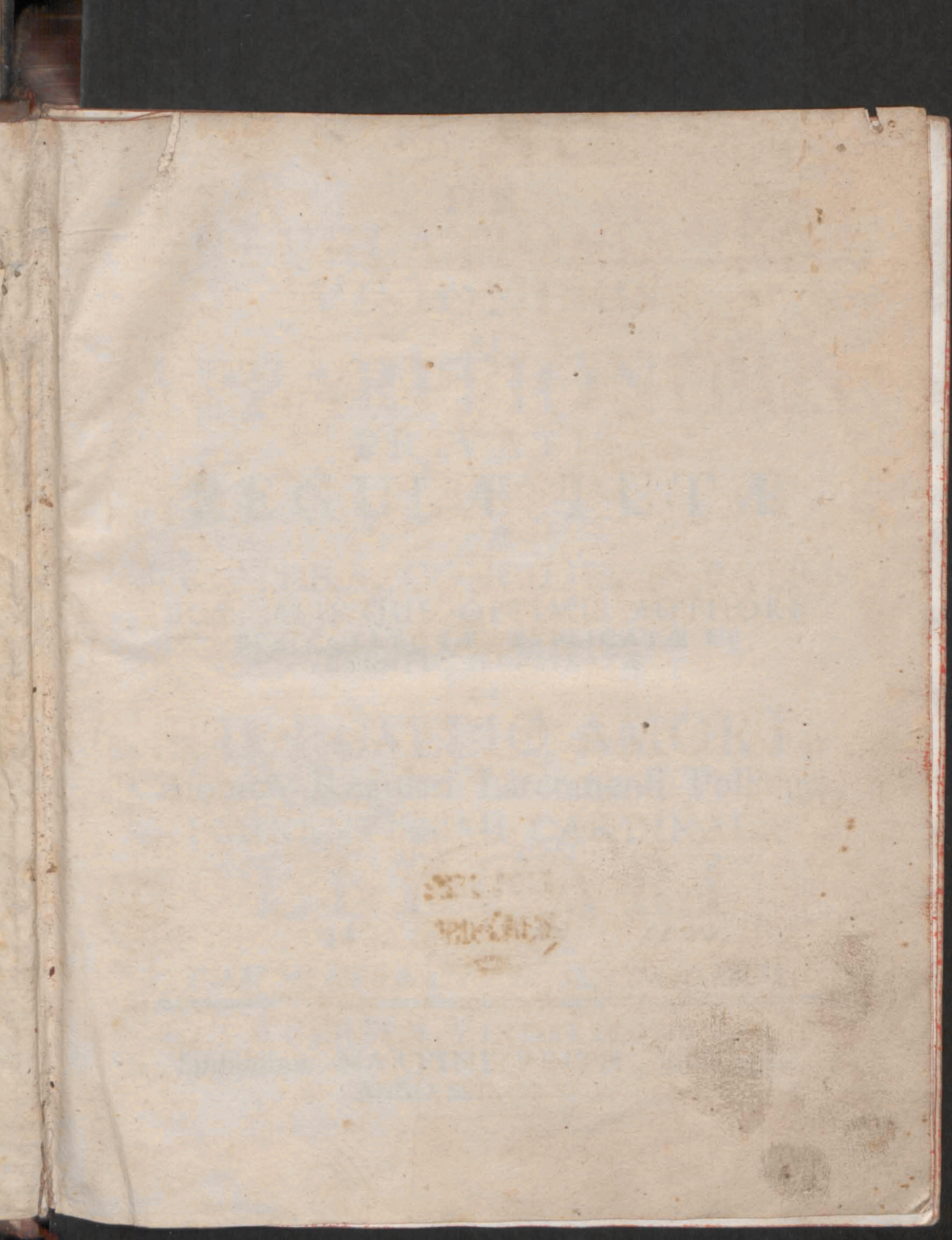
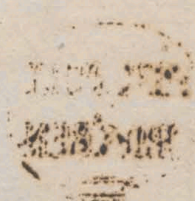

K. IV. 1

1880.

1880.

Nr. 60
D E
REVELATIONIBUS,
VISIONIBUS
ET
APPARITIONIBUS
PRIVATIS
REGULÆ TUTÆ
EX

SCRIPTURA, CONCILIIIS, SS. PATRI-
BUS, ALIISQUE OPTIMIS AUTHORI-
BUS COLLECTÆ, EXPLICATÆ ET
EXEMPLIS ILLUSTRATÆ

A
R.D. EUSEBIO AMORT,
Canonico Regulari Lateranensi Pollingæ,
EMINENTISSIMI CARDINALIS

LERCARI

42. Theology. 1833.
CUM APPROBATIONE SUPERIORUM.

AUGUSTÆ VINDELICORUM,
Sumptibus MARTINI VEITH, Bibliopolæ,
ANNO M,D,CC,XLIV.

D E

REVELATIONES
VISIONUM

ET

APPARITIONIBUS
PRIVATIS

REGULAE TUTE

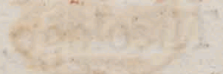
ET

SCILICET A CONGREGATIONE
SACRAMENTORUM
SACRAMENTORUM
SACRAMENTORUM

ET ET ET ET ET

CONGREGATIONE SACRAMENTORUM
SACRAMENTORUM

ET ET ET ET ET

CONGREGATIONE SACRAMENTORUM

CONGREGATIONE SACRAMENTORUM
SACRAMENTORUM

SANCTÆ MATRI ROMANÆ ECCLESIAE.

*Ex Libris L. Emerici Jotazeusli P.S.C.
Pro Bibliotheca Monasterij Valco-Montani
ad Sanctam Cruem.*

discretio.

Edit haud dubiè in Religio-
nis decus, ac munimen-
tum verbi divini ab æmu-
lis hominum, divina etiam
patientium, somniis cauta

Hanc ut certis, quoad ho-

mini

mini licet, constringerem regulis; & quarundam revelationum, quas S. Congregatio Indicis firmis Decretis procul esse jussit ab imperitorum auribus, temperarem etiamnum invalescentem usum publicum, præsentis est moliminis. Nec istud quidem à me susceptum est sine gravissimorum Theologorum consilio, aut sine Scriptorum, quos abundè mihi Romanæ Bibliothecæ ministraverant, copioso præsidio. Si quibus tamen isthoc meum capite ex quocunque non placet consilium, eos non ad strepida turbæ subsellia, sed ad tua, Ecclesiarum Magistra, amicè invito arbitria. Tua enim in Urbe *Conventus sacri aguntur, & Proconsules sunt. Act. 19.* quibus profundè scripta mea omnia unà mecum inclino. Suscipe proin materno sinu inter litterarios sudores fatiscentem in te; & quem sacratissimo ore summi Pastoris tui, SS. D.N. CLEMENTIS XII, dum illi offerre licuit Opus meum de Indulgentiis dogmati-

maticum, cohortari dignata es, ut eo modo
pergerem in collocandis talentis, atque exhibendis Eccle-
siae servitiis, nunc quoque in tua ulteriora
dirige, tuere, fove, supplex precor, ob-
sequia. Pollingæ 6. Augusti 1743.

Filiorum infimus

EUSEBIUS AMORT,
C. R. P.

)(3

APPRO-

APPROBATIO.

Rima DEO in mundo cura fuit, separare lucem à tenebris. *Divisit lucem à tenebris, factumque est vespere & mane dies unus. Gen. 1.* Primarium & Ecclesiæ ejusque Theologorum esse negotium decet, ut fontes luminum limpidos à turbidis, revelationes falsas aut dubias à certis, verbum divinum ab humano discernant. At verò, quantò difficilior in hoc genere *monstrare aurora locum suum. Job. 38.* tantò commendabilior clarissimi viri EUSEBII AMORT Canonici Regularis industria, dum præsentem libro, cui titulus: *De Revelationibus, Visionibus & Apparitionibus privatis Regulæ tutæ, exemplis illustratæ*, providè ostendit, quantà moderatione opus sit in revelationibus personarum etiam sanctarum usurpandis, aut prædicandis. Id verò cum more solito eruditè præstet sine offensa fidei, sine irreverentia Divum, sine morum injuria, sine læsione modestiæ, segregandò lucem à tenebris lucem utique & nominis claritatem meretur publicam, Augustæ 6. Septembris, 1743.

Imprimatur H. S.

Augustæ, ex Vicariatu. 7. Septembris, 1743.

JOANNES ADAMUS NIEBERLEIN,
SS. Theol. Doct. Episcopus Diocl. Suffrag. Eustet. Canon. Cath. Eccl. August.
p. t. Vicarius Generalis mppria.

FRANCISCUS JOSEPHUS de HANDL,
SS. Theol. Licent. Reverendiss. & Sereniss.
Principis & Episcopi August. Consil. Eccl.
Major Pœnit. ac Librorum Censor, nec
non insig. Eccl. Colleg. ad S. Mauritium
Canon. & Parochus mppria.

Præfa-

PRÆFATIO

DE MOTIVO ET SCOPO PRÆSENTIS OPERIS.

I. *Evelationes privatas* voco, quæ personis particularibus adscribuntur, necdum tamen pro veris definitæ sunt ab Ecclesia, nec immediatè à DEO ordinantur ad directionem universalis Ecclesiæ.

2. Ut eas subjicerem exactiori examini, movit me earum immodicus his temporibus usus, dum passim sine ullo criterio sumuntur pro agendorum & ut ajunt, *piè credendorum* norma in concionatorum pulpitis, atque in libris non solum asceticis ac precatoriis, sed & in ipsis Historiis Ecclesiasticis.

3. Eam

P R Æ F A T I O.

3. Eam namque consuetudinem censeo *Religioni probrosam*, *saluti animarum noxiam*, ac penitus *contrariam menti Ecclesie*.

4. *Religioni probrosa* est, quia dedecet, populum fidelem, enutritum divini verbi pabulo, in tanta aliarum veritatum certissimarum abundantia pasci incertarum revelationum glandibus, in quibus primum est immisceri falsas, absurdas & seductorias.

5. *Saluti animarum ea praxis noxia* est, quia dum fidelium mentes magna parte distrahuntur ejusmodi narratiunculis fovendæ curiositati idoneis, minori attentione feruntur ad ea Religionis mysteria, quæ pro jugi consideratione vivis coloribus DEUS pingi voluit in nostris cordibus; quibus & ipse adesse solet gratiore supernorum luminum ac donorum præsentia. Ex eodem fonte fluit non infrequens per varia nova Religionis exercitia cultûs publici novatio, cujus matrix & auctrix prætenditur revelatio. Inde animorum dissensio, & non integrarum modo communitatum aut urbium, sed etiam provinciarum non sine scandalis ingentibus confusio.

6. *Menti*

P R Æ F A T I O.

6. *Menti* denique *Ecclesiæ* illa *repugnat* *abusio*, quia *provida* *mater* *semper* *abhorruit* à *promulgatione* *incertarum* *revelationum*, earum *saltem*, quæ *aut* *speciem* *falsi* *præferunt*, *aut* *viam* *sternunt* *ad* *novationem* *cultûs* *publici* *ac* *dogmatum*. Hæc *mens* *Ecclesiæ* *fat* *clarè* *colligitur* *ex* *Decretis* *Concilii* *Tridentini*, *aliorûmque* *Conciliorum*, & *Patrum*, *quorum* *infra* *Part. 1. C. 2.* *referam* *sententias*. Ipsum *verò* *Tridentinum* *Sess. 25.* *de* *Purgatorio* *sic* *statuit*: *Episcopi* *incerta*, & *quæ* *speciem* *falsi* *habent*, *evulgari* & *tractari* *non* *permittant*. Et *ibidem* *de* *invocatione* *Sanctorum*: *S. Synodus* *statuit*, *nulla* *admittenda* *esse* *nova* *miracula*, *nisi* *approbante* *Episcopo*, *qui* *si* *aliquid* (NB.) *comptum* *habuerit*, *in* *consilium* *adhibitis* *Theologis* & *aliis* *piis* *viris* *ea* *faciat*, *quæ* *veritati* & *pietati* *consentanea* *judicaverit*. Ex *quibus* *liquet*, *non* *incerta*, *sed* *compta* *in* *genere* *miraculorum* *ac* *visionum*, *atque* *illa* *ipsa* *non* *sine* *Theologorum* *indifferentium* *consilio* *in* *vulgus* *spargenda* *esse*.

7. Itaque *ut* *in* *præsenti* *materia* *revelationum* *facilius* *discernantur* *dubia* *à* *certis*, *falsa* *à* *veris*, *ex* *optimis* *Authoribus* *collegi* *regulas* *promiscuas*, *easque*

P R Æ F A T I O.

que in ordinem summarium digestas sic disposui, ut vel ex Authorum consensu unanimi, vel ex præstantiorum sententia haberentur Canones constantes, quos sequi tutum, transgredi nefas foret.

8. Ex omnium Authorum regulis in nucleo hæc demum Lector benevolus colligere poterit documenta.

I. Plerasque revelationes privatas, in particulari acceptas, incertas esse.

II. Etiam in personis sanctis nonnunquam cum acceptis à DEO luminibus misceri operationes phantasiæ, aut illusiones dæmonis, non aliter, ac cum inspirationibus divinis humana ratiocinia aut contrariæ inspirationes dæmonis conjungi solent.

III. Hinc neque ex sanctitate personarum, aut ex dono revelationum illis personis collato inferri posse omnium prorsus ac singularum revelationum, quæ ejusmodi personis sanctis adscribuntur, veritatem; neque vicissim ex demonstrata aliquot talium particularium revelationum falsitate derogari illarum personarum sanctitati, si hæc aliunde certa ac comperta sit.

IV. Quan-

P R Æ F A T I O.

- IV. Quando revelatio incerta , id est , nullo fulta certo suæ divinitatis argumento , opponitur sentiis theologicis , aut positionibus historicis solidè probatis , adeoque moraliter certis , his potius quàm revelationi prætenfæ insistendum esse. Æquum enim est , *ut cedant incerta certis , & dubia veris.*
- V. Revelationes privatas , nullo munitas infallibili signo divinitatis characteristico , non servire pro regula ad introducenda nova dogmata , prius Ecclesiæ incognita ; neque ad novandum cultum aliquem Religionis publicum , non contentum implicitè in principiis aliunde certis Ecclesiæ.
- VI. Easdem nec servire ad convellendas traditiones receptas in Historia Ecclesiastica ,
- VII. Neque ad comprobandas opiniones particulares Doctorum coram populo in concionibus , aut aliis instructionibus plebis. Ratio horum trium posteriorum documentorum est , quia interest Ecclesiæ , ne ejusmodi semper variantium opinionum & revelationum fluctibus scindatur studia in
-)()(2
- con-

P R Æ F A T I O.

contraria vulgus, quod dum audit è cathedra nomen revelationum, quasvis sine discrimine fuspicere consuevit pro delapsis cœlo indubiis veritatibus.

9. Hic igitur scopus & fructus esto hujus meæ in materia revelationum industriæ. Eâ si, benevole Lector, pro decore Ecclesiæ & animarum tranquillitate proficis; me quoque, ut in tua ulteriora proficiam obsequia, pro viribus laborantem subsidiariò precum studiò
juva.

INDEX

INDEX.

PARS I.

Regulæ ex Scriptura, Conciliis, Patribus,
aliisque probatis Authoribus.

	Pag.
CAPUT I. REGULÆ ex Scriptura.	3.
C.II. Ex Conciliis, & Patribus.	7.
C.III. Ex P. Dominico Gravina, Ord. Præd.	29.
C.IV. Ex Joan. Gersone, Cancellario Parisiensi.	80.
C.V. Ex Cardinali de Lauræa, Ord. Min.	100.
C.VI. Ex Cardinali Bona, Ord. Cisterc.	124.
C.VII. Ex Joan. Francisco Pico Mirandulano.	128.
C.VIII. Ex P. Joan. Thoma Castaldo de Alaf- sio, Ord. Præd.	142.
C.IX. Ex Joan. Rusbrochio, Can. Reg.	154.

INDEX.

	Pag.
CAPUT X. Ex B. Henrico ab Urimaria, Ord. Eremit. S. Aug. - -	156.
C.XI. Ex P. Henrico de Hassia, Ord.Eremit. S. Aug. - -	158.
C.XII. Ex P. Ludovico de Leone, Ord. Ere- mit. S. Aug. - -	161.
C.XIII. Ex P. Bartholomæo Sybille, Ord. Præd. - -	163.
C.XIV. Ex P. Petro Thyraeo, Soc. Jesu.	166.
C.XV. Ex S. Theresia, Ord. Carmel. -	172.
C.XVI. Ex S. Joanne de Cruce, Ord. Carmel.	200.
C.XVII. Ex S. Thoma Aquinate, Ord. Præd.	233.
C.XVIII. Ex P. Josepho Augustino Orsi, Ord. Præd. - -	235.
C.XIX. Judicium S. Philippi Nerii de Vi- sionibus. - -	248.
C.XX. Regulæ ex documentis Fœminarum famâ sanctitatis aut pietatis illu- strum. - -	250.
C.XXI. Judicium Bollandistarum de Reve- lationibus Mulierum. -	253.
C.XXII. SUMMARIUM criticum earum Re- gularum, quæ in hac materia sunt præcipuæ ;	
§. 1. De Revelationibus veris. -	259.
	§. 2.

INDEX.

§.2. De Revelationibus dubiis.	- -	270.
§.3. De Revelationibus probabiliùs falsis.	- -	273.
§.4. De Revelationibus certò non divinis.	- -	279.

P A R S II.

Applicatio Regularum ad quasdam Revelationes in particulari, per modum Exempli.

NUM. I. Exempla Illusionum illustrium ex vitis Patrum.	- -	10.
N.II. Exempla Illusionum illustrium ex variis Authoribus.	- -	15.
N.III. Exemplum illustre Revelationum per sagam.	- -	26.
N.IV. Exempla Deceptionum illustrium ex Joan. Gersone.	- -	28.
N.V. Exempla Illusionum insignium ex Pico Mirandulano.	- -	31.
N.VI. Exempla Revelationum probabilium ex Actis Bollandianis, & Joan. Nider.	- -	32.
N.VII. Exempla Visionum & Revelationum suspectarum in nonnullis Fœminis famâ pietatis claris.	- -	40.
		NUM.

INDEX.

NUM. VIII. De Revelationibus S. Gertrudis.	Pag. 49.
N.IX. De Revelationibus S. Elisabethæ Schö- naugienfis.	162.
N.X. De Revelationibus B. Angelæ de Ful- gineo.	197.
N.XI. De Revelationibus B. Veronicæ de Bi- nasco.	203.
N.XII. Revelationes Venerabilis Mariæ de Agreda in compendio.	218.
N.XIII. Observationes circa Revelationes Ven. Mariæ de Agreda.	498.

PARS I.

P A R S I.

Regulæ ex Scriptura, Con-
ciliis, SS. Patribus, aliisque optimis
Authoribus collectæ, & in or-
dinatum Systema con-
gestæ.

A mort Eusebii R.D. Can. Reg. Lat.

De Revelationibus, visionibus
et apparitionibus privatis regulae
tutae, ex scriptura, conciliis, ss.
Patribus, aliisque aptis Autho-
ribus collectae, explicatae et exemplis
illustratae.

Augustae Vindelicorum
Impr. Martini Kerth.

1774

80. 8K.u. + str. p. I. 283 - A-A3 - Vn.
" p. II 587 - A-A3 - Add.

Apr. 8K. respolus

Amort Eusebius R. d. Can. Reg. Lat.

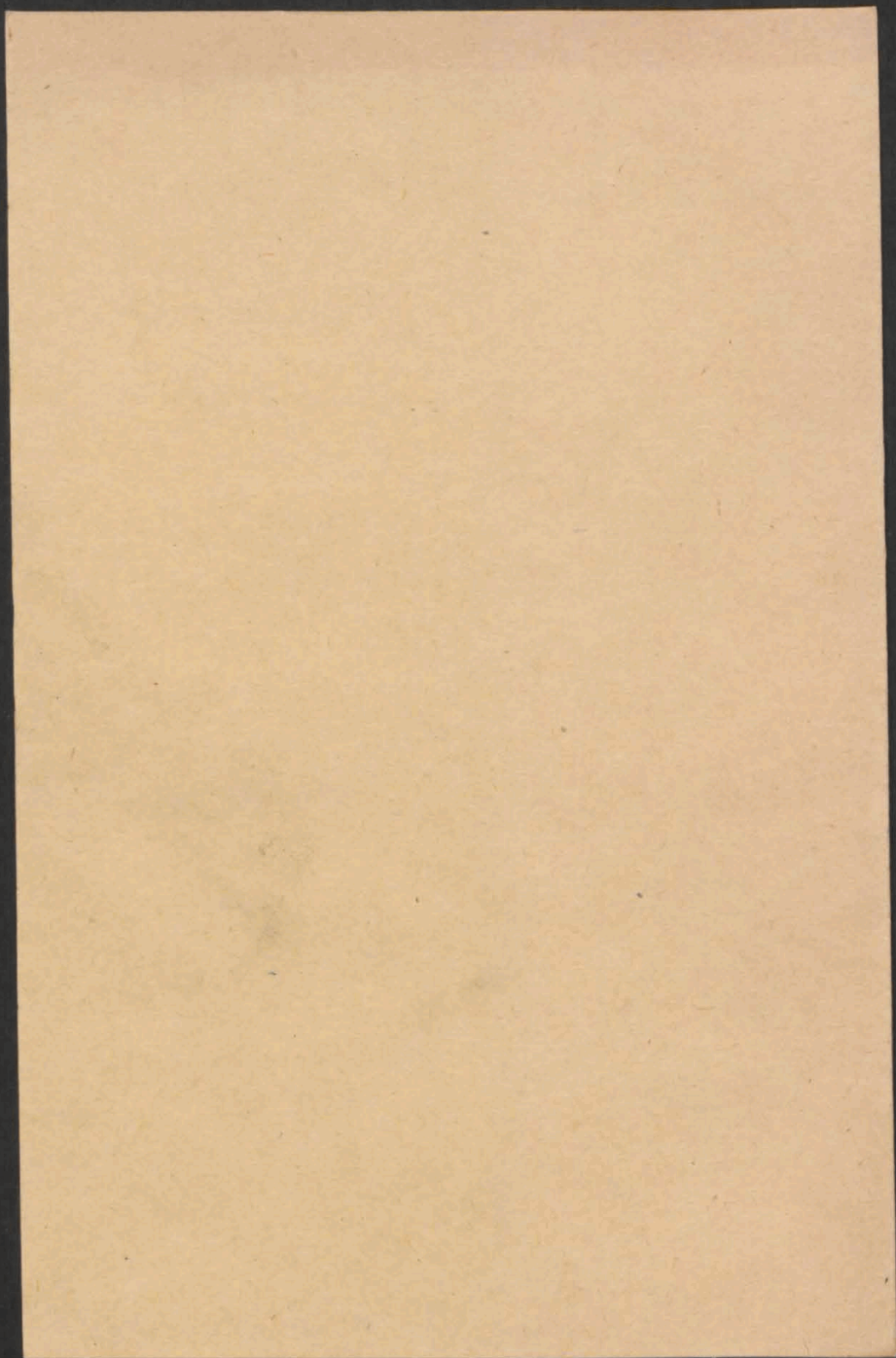
De Revelationibus, Visionibus
et apparitionibus privatis regulae
tutae, ex scriptura, conciliis, ss.
Patribus, aliisque optimis autho-
ritatibus collectae, explicatae et exemplis
illustratae

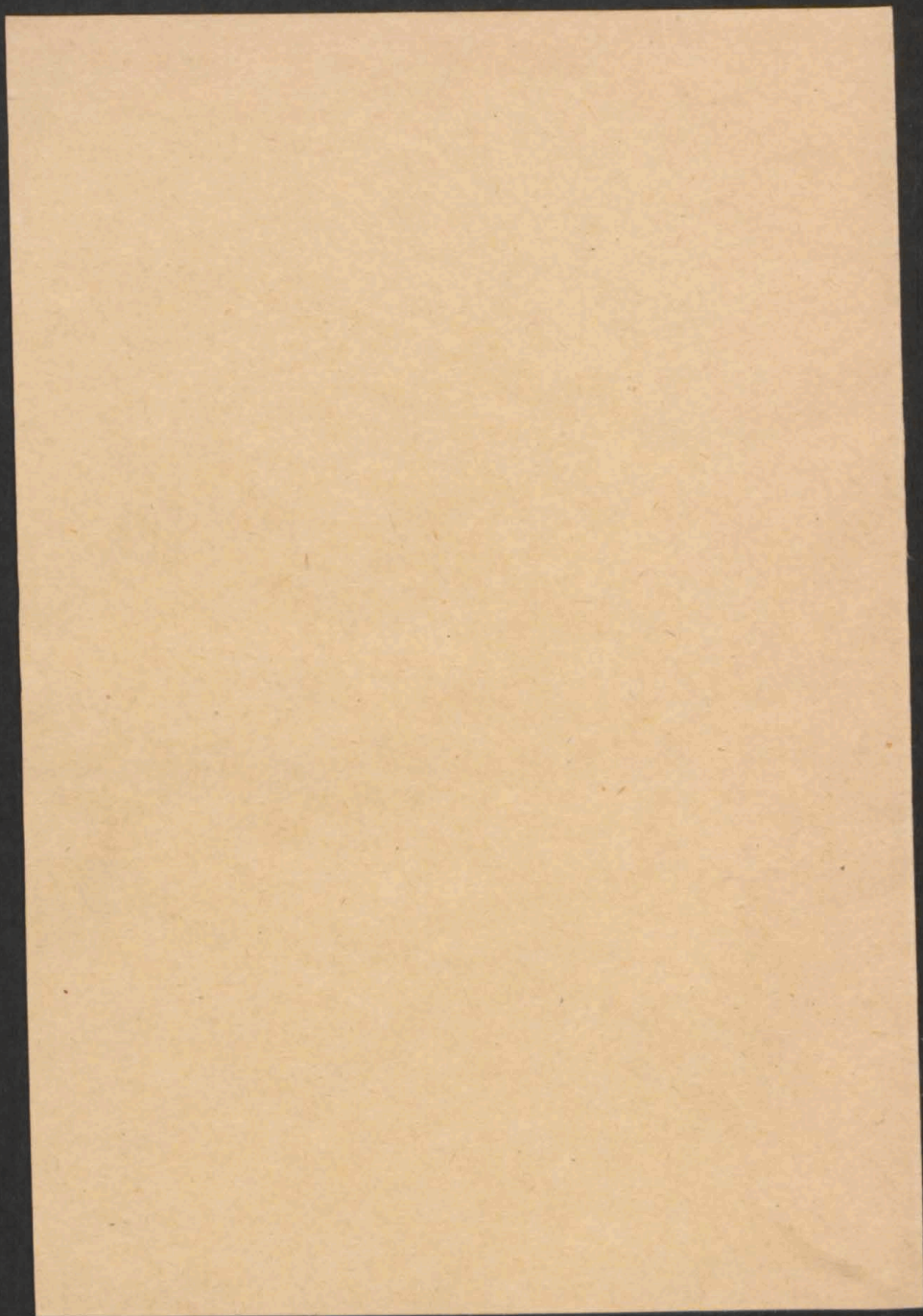
Augustae Viridelicorum.
Sumpt. Martini Keith.

1747

8°. 8 K. u. + 8 K. p. 7283 - A - A₃ - Vn.
K. II 587 - A - A₃ - 2 add.

800. 8 K. v. v. p. 100.

P A R S I.

Regulae ex scripturis, Con-
ciliis, SS. Patribus, aliisque optimis
Auctoribus collectae, & in or-
dinatum Systema con-
gellae.

PARTIS I.

CAPUT I.

Regulæ ex Scriptura.

Regula 1. Non est semper certum signum, Revelationem esse à Deo, si prædictioni respondeat eventus. Ita habetur *Deuter. c. 13.* his verbis: *Si surrexerit in medio tui Prophetes, aut qui somnium vidisse se dicat; & prædixerit signum atque portentum; & evenerit, quod locutus est; & dixerit tibi: Eamus & sequamur deos alienos; non audies verba Prophetæ illius aut somniatoris. Prophetæ autem ille aut fictor somniorum interficietur.*

Regula 2. Revelationes, in quibus reperitur vel unica prædictio falsa, rejiciantur totaliter cum suo Authore. Id colligitur ex *Deut. 18.* ubi dicitur: *Propheta, qui arrogantia depravatus voluerit loqui in nomine meo, quæ ego*
non

non præcepi illi, ut diceret, interficietur. Quod si tacita cogitatione responderis: quo modo possum intelligere verbum, quod Dominus non est locutus? Hoc habebis signum. Quod in nomine Domini Propheta ille prædixerit, & non evenerit, hoc Dominus non est locutus, sed per tumorem animi sui Propheta confinxit, & ideo non timebis eum. Ex his verbis colligitur, ex una parte prædictionis aut revelationis falsa bene inferri, quod propheta sit impostor, qui aut ob suam arrogantiam meruerit illudi à dæmone, aut impiè velit illudere. Autoritate autem personæ sublata tollitur fides etiam reliquis ejus Revelationibus. Hæc intentio Scripturæ clarius colligitur ex versione Septuagintavirali, ubi dicitur: *Quæcunque locutus fuerit Propheta in nomine Domini, & non evenit totum illud ac omne, in impietate sua locutus est Propheta ille; non abstineas (manus) ab eo.* ὅσα ἐὰν λαλήσῃ ὁ Προφήτης, καὶ μὴ συμβῇ τὸ τοῦ ῥήματος, ἐν ἀσεβείᾳ ἐλάλησεν ὁ Προφήτης ἐκείνος. ἐκ ἀρέξεσθε ἀπ' αὐτῶν.

Regula 3. Facile per revelationes falsas illuduntur à dæmone, qui merentur illudi, eò quod nolint consulere Verbum Dei ex Scriptura, traditione, & sensu universali Ecclesiæ. Id colligitur ex Historia, quæ narratur 3. Reg. c. 22. Josaphat pugnaturus contra Syriam cum impio Rege Achab rogabat eum, ut prius consulere Dominum de eventu belli. Hic autem, cum posset consulere Michæam Prophetam, à Deo electum ac ordinatum ad cognoscenda arcana Dei, nihilominus consuluit & secutus est Prophetas, adherentes suo Schismati, à quibus & deceptus est. Scriptura sic habet: *Congregavit ergo (Achab) Rex Israel Prophetas quadringentos circiter viros, & ait ad eos: Ire debeo ad bellandum, an quiescere? qui responderunt: Ascende, & dabit eam Dominus in manu regis. Dixit autem Josaphat (Rex Juda) Non est hic Propheta Domini quispiam, ut interrogemus per eum? Et ait Rex Israel ad Josaphat: Remansit vir unus, per quem possumus interrogare Dominum;*

num; sed ego odi eum quia non prophetat mihi bonum. - - Venit itaque Michæas ad Regem, qui ait ad eum: adjuro te, ut non loquaris mihi, nisi quod verum est. Et ille ait: Vidi Dominum & omnem exercitum cœli assistentem ei. Et ait Dominus: Quis decipiet Achab Regem Israel? ut ascendat, & cadat in Ramoth Galaad. Egressus est autem Spiritus, & stetit coram Domino, & ait: Ego decipiam illum. Cui locutus est Dominus; in quo? & ille ait: Egrediar, & ero Spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus. Et dixit Dominus: Egredere & fac ita. Nunc igitur dedit Dominus Spiritum mendacii in ore omnium prophetarum tuorum, qui hic sunt.

Regula 4. Revelationes, quæ suis doctrinâs aut promissis disponunt peccatores ad protrahendam poenitentiam, non sunt à Deo. Hic Character Pseudo-Prophetarum annotatur Jeremiæ c. 23. his verbis: In prophetis Jerusalem vidi iter mendacii; & confortaverunt manus pessimorum, ut non converteretur unusquisque à malitia sua. Hæc dicit Dominus: Nolite audire verba prophetarum qui decipiunt vos; visionem cordis sui loquuntur, & non de ore Domini. Dicunt his, qui blasphemant me. Locutus est Dominus: Pax erit vobis. Et omni, qui ambulat in pravitate cordis sui, dixerunt: non veniet super vos malum. Ad has falsas prophetias pertinent illæ Revelationes, quæ peccatoribus ob quasdam devotiunculas spondent in articulo mortis conversionem; aut monstrant alias quasdam ad cœlum vias neglectâ viâ arctâ.

Regula 5. Revelationes, præsertim mulierum, quæ occupando homines in devotiunculis tribuunt vanam securitatem aut torporem in peccatis, non sunt à Deo. Ratio est, quia Deus, cum sciat angustias humanæ memoriæ, potissimum solet urgere ac identidem inculcare obligationes substantiales. In Ezechiele c. 13. dicitur: Pone faciem tuam

tuam contra filias populi tui, quæ prophetant de corde suo, & vaticinare super eas, & dic: *Hæc dicit Dominus Deus; Væ*, quæ consuunt pulvillos sub omni cubito manus, & faciunt cervicalia sub capite universæ ætatis ad capiendas animas - Propter hoc dirumpam cervicalia vestra pro eo, quod confortastis manus impii, ut non reverteretur à via sua mala. Ibidem de Prophetis ejusmodi dicitur: Dices prophetantibus de corde suo. *Væ Prophetis insipientibus*, qui sequuntur Spiritum suum; non ascendistis ex adverso (contra vitia) vident vana, & divinant mendacium, dicentes: ait Dominus, cum Dominus non miserit eos. *Prophetae*, qui vident visionem pacis, & non est pax, ait Dominus.

Regula 6. Quando petitur à Deo revelatio ab indignis, etiam illæ personæ, per quas petitur à Deo responsum, quamvis alioquin pias, facile decipiuntur à propria phantasia vel dæmone. Id colligitur ex *Ezech. c. 14.* ubi dicitur: *Venerunt ad me viri Seniorum Israel; & factus est sermo Domini ad me: Fili hominis, viri isti posuerunt immunditias in cordibus suis; nunquid interrogatus respondebo eis? propter hoc dices ad eos: Homo, qui posuerit immunditias in corde suo, & venerit ad prophetam, interrogans per eum me; ego Dominus respondebo ei in multitudine immunditiarum suarum, ut capiatur domus Israel in corde suo. Homo, si alienatus fuerit à me, & venerit ad prophetam, ut interroget per eum me: cum propheta erraverit, ego Dominus decepi prophetam illum; juxta iniquitatem interrogantis sic iniquitas prophetae erit.* Huic testimonio Ezechielis consonat illud Apostoli *2. Thessal. 2.* ubi ait: *Eò quod charitatem veritatis non receperunt: ut salvi fierent, ideo mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio.*

Regula 7. Quando Revelationes repugnant traditioni aut communi sensui fidelium, non cito est iis assentiendum, maximè si in iis locum habeat non
tam

tam indifferens amor veritatis, quàm studium partium. Id colligitur ex Apostolo 2. *Thess.* 2. ubi ait: *Non cito moveamini à vestro sensu, neque terreamini, neque per spiritum (seu revelationem) neque per sermonem, tanquam instet dies Domini; ne quis vos seducat ullo modo. - Num retinetis, cum essem apud vos, hæc dicebam vobis. - Nunc revelabitur ille iniquus, cujus adventus est secundum operationem Satanæ in omni virtute & prodigiis mendacibus, & in omni seductione iniquitatis iis, qui pereunt, eo quod charitatem veritatis non receperunt, ut salvi fierent; ideo mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio.*

C A P. II.

Regulæ ex Conciliis & Patribus.

Regula 1. Revelationes privatæ sine aliis certis probationibus non serviant ad Regulandum cultum publicum in Ecclesia. In Codice Canonum Ecclesiæ Africanæ Decreto 83. dicitur: *- Omnino nulla memoria Martyrum probabiliter acceptetur, nisi ubi corpus aut aliqua Reliquiæ sunt; aut origo alicujus habitationis vel possessionis vel passionis fidelissima origine traditur. Nam quæ per somnia & per inanes quasi revelationes quorumlibet hominum ubicunque constituuntur, omnino improbentur.*

Regula 2. Revelationes non authenticæ proclives ad inducendum errorem in rebus fidei aut morum, aut faciles ad introducendam perturbationem sunt publicè prohibendæ, ne per eas populus decipiatur. In Decreto Gelasii I. Papæ, edito in Concilio Romano,

no, prohibentur inter alia: Primo: Liber, qui appellatur Pastoris, utpote continens meras revelationes non authenticas. Secundo: Revelatio quæ appellatur Pauli Apostoli. Tertio: revelatio quæ appellatur Thomæ Apostoli. Quarto: revelatio, quæ appellatur S. Stephani. &c. &c.

Regula 3. Qui desiderant Revelationes à Deo, merentur illudi à dæmone. S. Augustinus L. 10. Confess. C. 42. ait: *Quem invenirem, qui me reconciliaret tibi? an eundum mihi fuit ad angelos? Multi conantes redire ad te, sicut audio, tentaverunt hæc, & inciderunt in desiderium curiosarum visionum, & digni habiti sunt illusionibus.* Elati enim te quærebant doctrinæ fastu, exerentes potius, quàm tundentes pectora, & adduxerunt sibi per similitudinem cordis sui conspirantes & socias superbiæ suæ potestates aëris hujus, à quibus per potentias magicas deciperentur, quærentes mediatorem, per quem purgarentur, & non erat. Diabolus enim erat transfigurans se in angelum lucis. - Fallax itaque ille mediator, quo per secreta judicia tua superbia meretur illudi, unum cum hominibus habet, id est, peccatum.

Regula 4. Revelationibus privatis, etiam fide dignissimis, liberum cuivis est, credere vel non credere. S. Augustinus Epist. 100. ad Evodium sic habet: *Frater noster Gennadius, notissimus ferè omnibus, nobisque charissimus, medicus, qui nunc apud Carthaginem degit, & Romæ suæ artis exercitatione præpolluit, ut hominem religiosum nosti, atque erga pauperum curam impigra misericordia, facillimoque animo benignissimum, dubitabat tamen aliquando, ut modo nobis retulit, cum esset adolescens, & in his eleëmofinis ferventissimus, utrum esset ulla vita post mortem.* Hujus igitur mentem & opera misericordiæ quoniam Deus nullo modo defereret, apparuit illi in somnis juvenis conspicuus, eique dixit: *Sequere me.* Quem dum sequeretur, venit ad quandam civitatem, ubi audire cœpit sonos suavissimæ cantilenæ ultra solitam notamque suavitatem. Tunc intento

intento quidnam esset, ait: Hymnos esse beatorum atque Sanctorum. Evigilavit, & somnium fugit. Alia nocte idem ipse juvenis eidem apparuit, atque, utrum cognosceretur, interrogavit, &c. &c. Sicut, inquit, oculi carnis tuæ utique in dormiente nunc vacant, & tamen sunt isti, quibus me intueris; ita cum defunctus fueris, nihil agentibus oculis carnis tuæ vita tibi inerit, sensusque quo sentias. Cave jam deinceps dubites, vitam manere post mortem. Ita sibi homo fidelis sublatam sibi dicit hujus rei dubitationem. Quo docente, nisi providentia & misericordia Dei? Verumtamen cum his verbis credere, vel non credere liberum cuius sit, seipsum quisque habet, quò se advocet ad quæstionem &c.

Regula 5. Visiones imaginariæ discerni non possunt, utrum sint à dæmone vel Deo, nisi postea juxta ejusmodi Regulas bene examinentur à viris dono discretionis spirituum præditis. *S. Augustinus Epist. 102. ad Evodium ait: Sunt visiones, quæ apparent spiritui tanquam corporis sensibus, non solum dormientibus vel furentibus, sed aliquando sanæ mentis vigilantibus, non per fallaciam illudentium dæmonum, sed per aliquam revelationem spiritalem, quæ sit per formas incorporeas corporibus similes, quæ discerni omnino non possunt, nisi divino adjutorio plenius revelentur, & mentis intelligentia dijudicentur, vix aliquando cum fierent, sed plerumque postea cum transferint.* Videatur etiam textus in Regula 8. infra citandus.

Regula 6. Si quis non adhibeat fidem revelationibus privatis, non est pugnaciter arguendus. *S. Augustinus L. 1. de Doct. Christ. Prolog. De servo barbaro Christiano à gravissimis fideque dignissimis viris nuper accepimus, quod litteras nullo docente homine in plenam notitiam orando, ut sibi revelarentur accepit, triduanis precibus impetrans, ut etiam oblatum Codicem stupentibus qui aderant, legendo percurreret. At si hæc quisque falsa arbitretur, non ago pugnaciter.*

Regula 7. Ea, quæ humana industria disci possunt, non sunt petenda per revelationem; alioquin erit periculum deceptionis. *S. Augustinus L. cc. addit:*

Moneamus omnes Fratres, ne parvulos ista doceant, quia momento uno temporis adveniente Spiritu Sancto repleti Apostoli omnium gentium linguis locuti sunt; immo quod per hominem discendum est, quisque sine superbia discat, & sine invidia tradat quod accepit. Nec tentemus cui credidimus, ne talibus inimici versutiis & per-versitate decepti ad ipsum Evangelium discendum nolimus ire in Ecclesias, aut Codicem, & exspectemus rapi in tertium cœlum, & ibi audire ineffabilia verba, aut ibi videre Dominum. Caveamus tales tentationes superbissimas & periculosissimas. Magisque cogitemus, ipsum Apostolum Paulum ad hominem missum esse, ut Sacramenta perciperet, & Centurionem Cornelium Petro traditum imbuendum. Et poterant utique omnia per angelum fieri, sed abjecta esset humana conditio, si per homines hominibus verbum suum Deus ministrare nolle videretur.

Regula 8. Etiam in iis visionibus, quæ non videntur ad malum inducere, potest intervenire illusio dæmonis. *S. Augustinus de Genesi ad Litt. L. 12. c. 13.*

& 14. dicit: Mirum est, si aliquando Ecstasis fieri potest, ut non illæ corporalium rerum similitudines aliquid significant. Non sanè mirum est, si etiam dæmonium habentes aliquando vera dicunt, quæ absunt à præsentium sensibus, quod nescio qua mira mixtura fit, ut tanquam unus sit patientis atque vexantis. Cum autem Spiritus bonus in hæc visa humanum spiritum assumit aut rapit, nullo modo illas imagines signa rerum aliarum esse dubitandum est, & earum, quas nosse utile est. Dei enim munus est. Discretio sanè difficillima est, cum spiritus malignus quasi tranquillus agit, ac sine aliqua vexatione corporis assumpto humano spiritu dicit, quod potest; quando etiam vera dicit, & utilia prædicat, transfigurans se velut
in

in angelum lucis, ad hoc, ut cum illi in manifestis bonis creditum fuerit, seducat ad sua. Hunc discerni non arbitror, nisi dono illo, de quo ait Apostolus, cum de diversis Dei muneribus loqueretur: **Alii dijudicatio spirituum.** Non enim magnum est, tunc eum dignoscere, cum ad aliqua pervenerit vel produxerit, quæ sunt contra bonos mores vel regulam fidei; tunc enim à multis discernitur; illo autem dono in ipso primordio, quo multis adhuc bonus apparet, continuo dijudicatur, an malus sit.

Regula 9. Si ea, quæ in Visione cernuntur, nihil significant, aut si ea, quæ significantur, non sunt utilia, est certum signum, quod Visio non sit à Deo, sed à phantasia vel à dæmone. *S. Augustinus de Gen. ad Litt. C. 12.* ait: Cum spiritalis visio penitus alienato à sensibus corporis animo imaginibus corporalium detinetur, sive in somnis, sive in Ecstasi, si nihil significant, quæ videntur, ipsius animæ sunt imaginationes. Et C. 13. Illud dubium esse non debet, corporales imagines, quæ spiritu cernuntur, non semper signa esse aliarum rerum, sive in vigilantibus, sive in dormientibus, sive in egrotantibus. - Cum autem Spiritus bonus in hac visa spiritum humanum assumit, aut rapit, nullo modo imagines illas signa rerum aliarum esse dubitandum est, & earum, quas nosse utile est; Dei enim munus est. Et C. 21. Itaque bono quidem spiritu assumi spiritum ad has videndas imagines, nisi aliquid significant, non puto. Cum verò in corpore causa est, ut in eas expressius intuendas humanus intendatur spiritus, non semper aliquid significare credendum est. Sed tunc significant, cum inspirantur à demonstrante spiritu sive dormienti, sive aliquid aliud ex corpore, ut à sensibus alienaretur, patienti.

Regula 10. Non est tanta fiducia ac certitudine insistendum Revelationibus etiam alioquin bonis, quanta Scripturis. *S. Augustinus de Catechis. Rudibus c. 6.* ait: Si forte quis se divinitus admonitum esse dixerit, ut fieret
B 2
Chri-

Christianus, letissimum nobis exordiendi aditum præbet, quanta Deo cura pro nobis. Sane ab hujusmodi miraculorum sive somniorum ad Scripturarum solidiorem viam & oracula certiora transferenda est ejus intentio; & demonstrandum est ei, quod Dominus eum non admoneret incorporari Ecclesiæ, & talibus revelationibus erudiret, nisi jam præparatum iter in Scripturis sanctis eum securius & tutius capere voluisset.

Regula 11. Visiones ac Revelationes etiam divinæ fieri possunt apud Gentiles & Hæreticos. v. Reg. 12.

Regula 12. Itaque Ecclesia non est probanda per quasvis veras Revelationes, sed econversò revelationes per Ecclesiam sunt probandæ. De utraque Regula S. Augustinus de Unitate Ecclesiæ c. 19. loquens ait: Petilianus Donatista ostendat Ecclesiam apud suos Donatistas esse, non ideo, quia illa & illa mirabilia fecit Donatus, aut quia ille frater vel illa Soror tale visum vigilans vidit, vel tale visum dormiens somniavit. Removeantur ista vel figmenta mendacium hominum, vel portenta fallacium spirituum; aut enim non sunt vera, quæ dicuntur, aut si hæreticorum aliqua mira facta sunt, magis cavere debemus, quod cum Dominus dixisset, quosdam futuros esse fallaces, qui nonnulla signa faciendo etiam electos, si fieri posset, fallerent, adjecit vehementer commendans & ait: Ecce prædixi vobis. Unde & Apostolus admonens, Spiritus, inquit, manifestè dicit: Quia in novissimis temporibus recedent quidam à fide, intendentes spiritibus seductoribus, & doctrinis dæmoniorum. Porro si aliquis hæreticorum in hæreticorum memoriis orans exauditur, non pro merito loci, sed pro merito desiderii sui recipit sive malum sive bonum. Multi enim Deo irato exaudiuntur. Nonne legimus ab ipso Deo nonnullos exauditos in excelsis montium Judææ, quæ tamen excelsa displicebant Deo? unde intelligimus magis valere petentis affectum, quàm petitionis locum. De visis autem fallacibus legant, quæ scripta sunt,

sunt, & quia ipse Satanas transfigurat se tanquam in angelum lucis. Audiant etiam, quæ narrant pagani de templis & Diis suis mirabiliter vel facta vel visa; & tamen Dii gentium dæmonia. Exaudiuntur ergo & multi & multis modis, non solum Christiani Catholici, sed & pagani, & Judæi, hæretici variis erroribus & superstitutionibus dediti. Exaudiuntur autem vel à spiritibus seductoribus, vel ab ipso Deo vel ad pœnam malitiæ, vel ad solatium miseriæ, vel ad monitionem quærendæ salutis æternæ. Ad ipsam verò salutem nemo pervenit, nisi qui habet caput Christum: habere autem caput Christum nemo poterit, nisi qui in ejus corpore fuerit, quod est Ecclesia, quam in Scripturis debemus agnoscere, non in variis hominum rumoribus, & opinionibus, & factis & visis inquirere. Nemo mihi hæc opponat; quia nec nos dicimus propterea nobis credi oportere, quod in Ecclesia Christi sumus, quia in locis sanctis tanta mirabilia vel exauditionum vel sanitarum fiunt, ita ut latentia corpora Martyrum Ambrosio fuerint revelata; aut quia ille somnium vidit, & ille à spiritu assumptus audivit, sive ne iniret in partem Donati, sive ut recederet à parte Donati. Quæcunque talia in Catholica fiunt, ideo sunt approbanda, quia in Catholica fiunt; non ideo ipsa manifestatur Catholica, quia hæc in ea fiunt. Ipse Dominus, cum resurrexisset, & Discipulorum oculis videndum, manibusque tangendum corpus suum offerret, ne quid tamen fallaciæ se pati arbitrarentur, magis eos testimoniis Legis & Prophetarum confirmandos esse judicavit, ostendens ea de se impleta, quæ fuerant tanto ante prædicta. Similia S. Doctor videtur velle dicere Serm. 45. in illud Proverb. *Mulierem fortem quis inveniet?*

Regula 13. Dantur tria genera visionum; nempe corporales per sensus externos; spirituales quæ fiunt in imaginatione seu phantasia per species rerum corporearum, ac denique intellectuales, quæ fiunt sine speciebus

ciebus rerum corporearum. In primo & secundo genere potest intervenire deceptio dæmonis, aut illusio propriæ phantasiæ, etiam tunc, quando conjunctæ sunt cum Ecstasi, seu abstractione à sensibus. In tertio autem genere distinguendum est. Si enim per visionem intellectualem videntur talia objecta intellectualia, qualia reperiuntur in ipsa anima, v. g. virtutes, amor, justitia, voluptas animi &c. &c. Et si ista videntur eodem genere luminis, quo ordinariè solent cognosci; non est certum, visionem esse à Deo. Si verò talia objecta intellectualia sint longè altioris ordinis, quàm illa naturalia; & si insuper videntur in alio lumine, quod toto genere diversum est à lumine naturali ordinario, tunc certum est, visionem esse à solo Deo. Id verò, an & objecta quæ videntur, & lumen, in quo videntur, excedant toto genere qualitatem objectorum & luminum intellectualium naturalium, solum potest ab experientia eorum notum esse, qui in propriis actibus intellectualibus attentiori exercitatione majorem gustum ac sensum, aut donum discretionis habent. Hæc prolixa Regula, quæ est inter fundamentales in hac materia, & ab authoribus plerisque, præsertim à S. Theresia, & S. Joanne à S. Cruce inter primarias ponitur, fusè explicatur à S. Augustino de *Genesi ad Litt. L. 12.* toto à C. 1. & sequentibus. C. 1. “Apostolus dicit: Scio hominem raptum in tertium cœlum &c. In his verbis quæri solet, quid dicat tertium cœlum? utrum in rebus corporalibus, an forte in spiritualibus intelligendum sit? Cum enim vel in somnis vel in Ecstasi corporum exprimuntur imagines, non discernuntur omnino à corporibus, nisi cum homo redditus sensibus corporis recognoscit, se in illis fuisse imaginibus, quas non per sensum corporis hauriebat. Quis enim, cum à somno evigilaverit, non continuò sentiat imaginaria fuisse, quæ videbat, quamvis cum ea videret, dormiens à vigilantium visis corporalibus discernere non valebat? Sed si (à D. Paulo) extra corpus visa sint & corpora non fuerunt, adhuc quæri potest, an imagines

„ nes corporum fuerint; an ea substantia, quæ nullam corporis
 „ similitudinem gerit, sicut Deus, sicut ipsa mens hominis, vel in-
 „ telligentia vel ratio, sicut virtutes, prudentia, iustitia, castitas,
 „ charitas, pietas, & quæcunque aliæ sunt, quas intelligendo atque
 „ cogitando enumeramus, non utique intuentes lineamenta earum,
 „ vel colores, aut quomodo sonent, aut quid redoleant, aut quid
 „ in ore sapiant, aut quid contrectantibus de calore seu frigore,
 „ mollitudine seu durezza, lenitate seu asperitate renuntient, sed alia
 „ quadam visione, alia luce, alia rerum evidentia, & ea longè cæ-
 „ teris præstantiore atque certiore. Et C. 6. “ In hoc uno
 „ præcepto; Diliges proximum tuum sicut teipsum, tria genera
 „ visionum occurrunt. Unum per oculos, quibus ipsæ Litteræ
 „ videntur. Alterum per spiritum hominis, quo proximus & ab-
 „ sens cogitatur. Tertium per contuitum mentis, quo ipsa dile-
 „ ctio intellecta conspicitur. In his tribus generibus primum ma-
 „ nifestum est omnibus; in hoc enim videtur cælum & terra, &
 „ omnia, quæ in eis conspicua sunt oculis nostris. Nec illud
 „ alterum, quo absentia corpora cogitantur, insinuare difficile est:
 „ ipsum quippe cælum & terram & quæ in eis sunt, videre possu-
 „ mus etiam in tenebris constituti; ubi nihil videntes oculis cor-
 „ poris, animo tamen corporales imagines contuemur seu veras,
 „ seu fictas. Tertium verò illud, quo dilectio intellecta conspi-
 „ citur, eas res complectitur, quæ non habent imagines sui similes,
 „ quæ non sunt, quod ipsæ. Nam homo vel arbor & quæcunque
 „ alia corpora videntur in suis formis, & absentia cogitantur ima-
 „ ginibus animo impressis, & faciunt duo genera visorum, unum
 „ per corporis sensus, alterum per spiritum, quo illæ imagines con-
 „ tinentur. Dilectio autem nunquid aliter videtur præsens in spe-
 „ cie qua est, & aliter absens in aliqua sui imagine sui similis? Non
 „ utique; sed ipsa videtur; si autem aliquid corporalis imaginis
 „ cogitatur, non ipsa cernitur. Et C. 7. “ Hæc sunt tria genera
 „ visionum, de quibus nunc uberius differamus. Primum appelle-
 „ mus *Corporale*, quia per corpus percipitur & corporis sensibus
 „ exhibe-

„exhibetur. Secundum *Spiritale*, quia non est corpus imago ab-
 „sentis corporis. Tertium verò *Intellectuale*. Et C. 11. Tria ergo
 „genera visionum, corporale, spiritale, & intellectuale singillatim
 „consideranda sunt. Corporalis visio nulli horum præsudet, sed
 „quod per eam sentitur, illi spirituali tanquam præsidenti nuntia-
 „tur; nam cum aliquid oculis cernitur, continuò fit ejus imago in
 „spiritu; & si spiritus irrationalis est, veluti pecoris, hucusque ocu-
 „li nuntiant. Si autem anima rationalis est, etiam intellectui
 „nuntiatur, ut si illud, quod oculi hauserunt, alicujus rei signum
 „est, continuò intelligatur, quid significet. Vidit Rex Balthasar
 „articulos manus scribentis in pariete, continuòque per corporis
 „sensum imago rei spiritui impressa est, atque in cogitatione per-
 „mansit. Videbatur in spiritu & nondum intelligebatur. Accessit
 „Daniel, & quid illo signo portenderetur, aperuit. C. 12. His
 „consideratis apparet, corporalem visionem referri ad spiritalem,
 „& spiritalem referri ad intellectualem. Sed cum vigilantes,
 „neque mente à sensibus alienati in visione corporali sumus,
 „discernimus ab ea visionem spiritalem, qua corpora absentia co-
 „gitamus, ut non dubitemus, hæc esse corpora, illas verò imagi-
 „nes corporum. Cum autem vel nimia cogitationis intensione,
 „vel aliqua vi morbi, ut in phreneticis, & per febrem accidere
 „solet, vel commixtione alicujus Spiritus boni vel mali, ita cor-
 „poralium rerum in spiritu exprimuntur imagines, tanquam ipsis
 „corporis sensibus corpora præsenterentur, manente tamen etiam in
 „sensibus corporis intensione. Quando autem penitus avertitur
 „atque abripitur animi intensio à sensibus corporis, tunc magis
 „Ecstasis dici solet. Tunc omnino, quæcunque sunt præsencia
 „corpora, etiam patentibus oculis non videntur, nec ullæ prorsus
 „voces audiuntur. Totus animi contuitus aut in corporum ima-
 „ginibus est per spiritalem, aut in rebus incorporeis nulla corporis
 „immagine figuratis per intellectualem visionem. Sed cum spiritalis
 „visio penitus alienato à sensibus corporis animo imaginibus cor-
 „poralium detinetur sive in somnis, sive in Ecstasi, si nihil signifi-
 „cant,

„cant, quæ videntur, ipsius animæ sunt imaginationes. Si au-
 „tem aliquid significant, ab aliquo spiritu demonstrantur. Non-
 „nulli volunt, animam habere vim divinationis in seipsa. - An
 „aliquando in seipsa videt ista; aliquando per alterius spiritus
 „commixtionem? Quidquid horum est, temerè affirmare non o-
 „portet. Illud tamen dubium esse non debet, corporales ima-
 „gines, quæ spiritu cernuntur, non semper signa esse aliarum re-
 „rum. Mirum est autem, si aliquando Ecstasis fieri potest, ut
 „non illæ corporalium rerum similitudines aliquid significant. E-
 „tiam dæmonium habentes aliquando vera dicunt, quæ absunt
 „à præsentium sensibus. Cum autem spiritus bonus in hæc visa
 „humanum spiritum assumit aut rapit, nullo modo illas imagines
 „signa rerum aliarum (præteritarum, præsentium aut futurarum)
 „esse, dubitandum est, & earum quas nosse utile est; Dei enim
 „munus est. - (V. Reg. 8.) Tamen per corporalem visionem,
 „& per imagines corporalium, quæ demonstrantur in spiritu, &
 „boni (angeli) instruunt & mali fallunt. Intellectualis autem vi-
 „sio non fallitur. Aut enim non intelligit, qui aliud opinatur,
 „quàm est; aut si intelligit (per simplicem intuitum, seu nudam
 „apprehensionem sine compositione iudicii) continuò verum est.
 „Quid enim faciant oculi, non habent, cum simile corpus vi-
 „derint, quod ab alio discernere non possunt. Aut quid faciat
 „animi intensio, cum in spiritu facta fuerit corporis similitudo,
 „quam non valeat distinguere à corpore? Sed adhibetur intelle-
 „ctus, quærens quid illa significant, vel utile doceant. Et
 „aut inveniens ad fructum suum pervenit; aut non inveniens,
 „in disceptatione se tenet, ne aliqua pernitiōsa temeritate prola-
 „batur in exitiabilem errorem. Judicat autem sobrius intelle-
 „ctus divinitus adjutus, quæ vel in quibus aliud putare quàm
 „est, non sit animæ pernitiōsum. Nec enim obest hominibus,
 „quod cum dormiunt, vera corpora arbitrantur, quorum simili-
 „tudines vident. Nec obfuit Petro, cum in Ecstasi respondit:
 „Nequaquam Domine, quia nunquam manducavi immundum;
 D. E. A. de Revelat. Pars I. C putans

„putans ea ipsa, quæ in disco demonstrabantur, esse vera ani-
 „malia. Quapropter & cum visis corporalibus diabolus fallit,
 „nihil obest, si non erratur in veritate fidei, & intelligentiæ sa-
 „nitate. Aut si ludificet animam spiritali visione imaginibus cor-
 „porum, ut putet corpus esse quod non est, non obest animæ,
 „si perniciosæ suasioni non consentiat. C. 25. Illuditur autem
 „anima similitudinibus rerum, non earum vitiô, sed opinionis
 „suæ, cum approbat, quæ similia sunt, pro iis, quibus similia
 „sunt, ab intelligentia deficiens. Fallitur ergo in visione corpo-
 „rali, cum in ipsis corporibus fieri putat, quod fit in sensibus.
 „In visione autem spiritali, id est, in corporum similitudinibus,
 „quæ spiritu videntur, fallitur anima, cum ea, quæ sic videt,
 „ipsa corpora esse arbitratur, vel quod sibi finxerit, hoc etiam in
 „corporibus putat. At vero in illis Intellectualibus visis non
 „fallitur; aut enim intelligit, & verum est; aut si verum non
 „est, non intelligit. C. 29. Potest fieri, ut etiam in spiritali-
 „bus vel intellectualibus multos quosdam gradus quisquam esse
 „contendat. Sed quot in unoquoque genere sint differentiæ,
 „ignorare me fateor. C. 30. Sicut autem in ista luce corporea
 „clarent & sydera, quæ corpora sunt longè meliora terrestribus;
 „sic in illo genere spiritali, in quo videntur corporum similitu-
 „dines luce quadam incorporali ac sua, sunt quædam excellen-
 „tia ac merito divina, quæ demonstrant angeli miris modis. C.
 „31. Sic etiam in illo genere intellectualium visorum alia sunt,
 „quæ in ipsa anima videntur, velut virtutes, fides, spes &c.
 „quæ & ipsæ intellectualiter videntur; neque enim corpora sunt,
 „aut species habent similes corporum. Aliud autem est ipsum
 „lumen, quo illustratur anima, ut omnia in se, vel in illo vera-
 „citer intellecta conspiciat. Nam illud ipse Deus est, hoc autem
 „creatura. Quamvis intellectualis, ad ejus imaginem facta, cum
 „conatur lumen illud intueri, palpitat & minus valet. Cum er-
 „go illuc rapitur, & à carnalibus subtracta sensibus illi visioni
 „expressius præsentatur, etiam supra se videt illud, quo adjuta
 „videt,

„videt, quidquid etiam se intelligendo videt „ Hucusque verba S. Augustini, in quibus notandum est, quod, dum objecta intellectualia asserit semper esse vera, id præcisè in eo sensu intelligat, quod non sint simulacrum alterius rei extrinsecæ, reipsa non existentis; prout fit in visione imaginaria, in qua objectum visum v. g. civitas, aut domus in imaginatione conficta non est vera urbs, aut domus; in visione enim intellectuali, in qua videntur ea, quæ sunt in ipsa anima, v. g. fides, spes, charitas, gaudium, tristitia, sunt vera fides, vera charitas, verum gaudium. Per hoc tamen non obstat, quin in visione intellectuali componente vel dividente possit esse falsitas, v. g. dum dico, *omnis actus, qui non est charitas, est peccatum.*

Regula 14. Etiam Ecstases possunt habere causas naturales. Id patet ab exemplo cujusdam Presbiteri, quod S. Augustinus affert L. 14. de Civ. C. 24. his verbis: „Hominum quorundam naturas novimus multum cæteris dispares, & ipsa raritate mirabiles, nonnulla ut volant de corpore suo facientium, quæ alii nullo modo possunt, & audita vix credunt. Sunt enim qui & aures moveant vel singulas vel ambas simul. Sunt, qui totam cæsariem capite immoto, quantum capilli occupant, deponunt ad frontem, revocantque cum volunt. Sunt, qui eorum, quæ voraverunt incredibiliter plurima & varia, paululum præcordiis contrectatis tanquam de sacculo quod placuerit integerrimum proferunt. Quidam voces avium, pecorumque & aliorum quorumlibet hominum sic imitantur atque exprimunt, ut nisi videantur, discerni omnino non possint. Nonnulli ab imo sine pudore ullo ita numerosos pro arbitrio sonitus edunt, ut ex illa etiam parte cantare videantur. Ipse sum expertus, sudare hominem solere, cum vellet. Notum est, quosdam flere cum volunt, atque ubertim lachrimas fundere. Jam illud multo est incredibilius, quod plerique fratres memoriâ recentissimâ experti sunt. Presbiter fuit quidam nomine

„mine Restitutus in Parœcia Calamensis Ecclesiæ, qui quando ei
 „placebat, ad imitatas quasi lamentantis cujuslibet hominis vo-
 „ces ita se auferebat à sensibus, & jacebat simillimus mortuo, ut
 „non solum vellicantes atque pungentes minimè sentiret, sed ali-
 „quando etiam igne adureretur admoto sine ullo doloris sensu,
 „nisi postmodum ex vulnere. Tanquam in defuncto nullus inve-
 „niebatur anhelitus, hominum tamen voces, si clarius loque-
 „rentur, tanquam de longinquo se audire postmodum refere-
 „bat.”

Regula 15. Visiones etiam cum eventu non
 sunt semper supernaturales. Probatur ex eventu quem
 refert *S. Augustinus L. 12. de Gen. ad Litt. C. 21.* his verbis :
 „Quidam juvenes jocando ut fallerent ubi peregrini iter agebant,
 „mathematicos se esse finxerunt. Qui cum Hospitem suum mira-
 „ri cernerent, quæ dicebant, audacius in plura progressi sunt.
 „At ille ab eis postremo de filii salute quæsit, quem diu ab-
 „sentem desiderabat, & quod inopinatè tardaret, ne quid ei ac-
 „cidisset, sollicitus erat. At illi non curantes, quid post eorum
 „abscessum veri cognosceretur, dummodo in præsentia lætum ho-
 „minem redderent, mox profecturi responderunt, salvum ac pro-
 „pinquantem, & eo ipso die, quo hæc loquebantur, esse ven-
 „turum. Quid multa ? dum jam abire disponderent, ecce subi-
 „to eis adhuc illic positus venit. Item alius ante Symphonicum
 „saltabat, ubi erant multa Idola per quendam Paganorum so-
 „lennitatem, non aliquo spiritu arreptus, sed imitatione ludicra
 „arreptitios æmulatus scientibus circumstantibus & spectantibus.
 „Ille ergo inter saltandum facto sibi silentio jocabundus & riden-
 „te multitudine circumseptus ea nocte, quæ impendebat, in ea
 „sylva, quæ juxta erat, hominem à Leone interemptum iri, ad
 „cujus cadaver spectandum illucescente die confluxuram turbam
 „prædixit. Et factum est, ipso etiam tanto amplius admirante,
 „quod accidit, quanto magis nosset, quo id animo atque ore
 „pro-

protulerit. Quonam modo hæc visa in spiritum hominis veniant; utrum ibi primitus formentur, an formata ingerantur, ut sic hominibus angeli ostendant cogitationes suas, quemadmodum & ipsi cogitationes nostras vident, nosse non possumus.,,

Regula 16. Visiones etiam de cogitationibus occultis hominum non sunt necessariò à Deo. *S. Augustinus* docet, quod cogitationes nostræ videantur etiam ab angelis, ut constat ex verbis ultimis Regula proximè antecedente adductis, & sciuntur etiam à dæmonibus, quamvis solùm forte per signa. *L. 2. Retract. C. 29.* sic ait: „Accidit, quod aliquem libellum de divinatione dæmonum scriberem; in ejus quodam loco, ubi dixi, dæmones aliquando & hominum dispositiones non solùm voce prolatas, verum etiam cogitatione conceptas, cum signa quædam ex animo exprimuntur in corpore, tota facilitate perdiscere; rem dixi occultissimam audaciore asseveratione, quàm debui. Nam pervenire ista ad notitiam dæmonum per nonnulla etiam experimenta compertum est. Sed utrum signa quædam dentur ex corpore cogitantium, illis sensibilia, nos autem latentia, an alia vi & ea spiritali ista cognoscant, aut difficile potest ab hominibus, aut omnino non potest inveniri. Idem *L. 1. Cont. Acad. C. 6.* sic habet: „Licentius subjicit: Cur quæso non sapientem vocamus flagitiosissimum illum hominem, quem ipsi bene novimus per innumera scorta solere dissolvi; Albicerium dico illum, qui apud Carthaginem multos annos consulentibus mira quædam & certa respondit. Innumerable commemorare possem, nisi & apud eos loquerer, qui experti sunt. Nonne Cochlearium, cum domi non inveniretur, tuo jussu percunctatus non solùm quid quæreretur, verum etiam nominatim cujus res esset & ubi lateret, citissimè verissimèque respondit? Item me præsentem cum puer, qui nummos ferebat, certam eorum partem furatus esset, coegit illum omnes

C 3

„ante

„ante oculos nostros reddere, priusquam quantum sibi allatum
 „esset, à nobis audiisset. Quid quod doctissimum & Clarissi-
 „mum virum Flaccianum mirari abs te accepimus? Qui cum de
 „fundo emendo esset locutus, ad illum divinum rem ita detulit,
 „ut quid egisset, si potis esset, ediceret; atque ille statim non
 „modò negotii genus, sed etiam ipsum fundi nomen pronuntia-
 „vit, cum ita esset absurdum, ut vix ejus Flaccianus ipse memi-
 „nisset. Jam illud sine stupore animi non queo dicere, quod
 „amico nostro discipulo tuo sese volenti exagitare, flagitantique
 „insolenter, ut diceret, quid secum ipse tacitus volveret, Virgi-
 „lii versum eum cogitare respondit. Cum ille obstupescens ne-
 „gare non posset, perrexit quærere, quisnam versus esset? Nec
 „Albicerius, qui Grammatici Scholam vix transiens vidisset ali-
 „quando, versum illum securus & garrulus canere dubitavit.
 „Et C. 7. Scimus autem illum, quem commemorasti, multa sæ-
 „pe falsa dixisse, quod non solum aliis mihi id referentibus com-
 „peri, sed præsens aliquando ipse percepi.”

Regula 17. Visiones veræ debent esse similes iis,
 quas constat esse veras ex scriptura; adeoque non
 debent fieri mente emota, & distortis gestibus, sed
 mente, ac compositione corporis, & elocutione
 sana. Ita Epiphanius L. 2. Cont. Her. Hæresi. 48. ubi ait :
 „Quando opus erat Prophetis, in spiritu vero, & mente sana,
 „& intelligentiam habente vaticinati sunt ad utilitatem, & pro
 „fidei portione? Quid igitur utile hi dixerunt? aut quid cor-
 „respondens fidei? Comparantes enim ea, quæ ab ipsis (Mon-
 „tanistis) dicta sunt, & quæ in Veteri ac Novo Testamento in
 „veritate sunt prædicta, probabimus, qualis prophetia falsa sit.
 „Propheta cum constanti ratione ac intelligentia loquebatur, &
 „dicebat ex spiritu sancto omnia sana mente & corpore. Cum
 „videret, dicebatur Propheta in Veteri Testamento. *Et visio,*
 „inquit,

„inquit, quam vidit *Esaïas* - vidi, inquit, dominum - & cum
 „audissem à domino, digressus ad populum dixi. - Nonne vides,
 „quod intelligentis est hic sermo, & non mente moti? similiter
 „& *Ezechiel* audiens à Domino, fac tibi panes de stercore huma-
 „no, dixit, nequaquam Domine. Non velut mente motus fere-
 „batur, sed sanam & intelligentem habens mentem dicebat, ne-
 „quaquam - Cæterum quæ hi profitentur se vaticinari, ea ne-
 „que stabili mente facere videntur, neque intelligentiam sermo-
 „nis habentes. Obliqua enim apud ipsos sunt verba, & intorta,
 „& nullam rectitudinem habentia. Montanus enim ex abrupto
 „dicit: *Ecce homo velut lyra, & ego volo velut plectrum; ho-*
 „mo dormit, & ego vigilo? quis hæc non condemnabit, cum
 „non possit similia de Prophetis dicere?

Regula 18. Visiones de rebus absentibus aut fu-
 turis contingentibus facile conjunctam habent ope-
 ram dæmonis in iis, qui assumunt munus divinan-
 di. Patet ab exemplis *Regula. 15.* allegatis, & ex illo *S. Augu-*
stini de doct. Christ. L. 2. C. 23. „Hinc fit, ut occulto quo-
 „dam judicio divino cupidi malarum rerum homines tradantur il-
 „ludendi & decipiendi pro meritis voluntatum suarum illudenti-
 „bus eos, & decipientibus prævaricatoribus angelis. Quibus
 „illusionibus & deceptionibus evenit, ut istis superstitiosis divi-
 „nationum generibus multa præterita & futura dicantur, nec
 „aliter accidunt, quàm dicunt; multaque observantibus secundum
 „observationes suas eveniant, quibus implicati curiosiores fiant,
 „& sese magis inserant laqueis erroris - In omnibus ergo istis so-
 „cietas dæmonum formidanda est., Et *de Gen. ad Liv. L.*
2. C. 17. „Quando à Genethliacis vera dicuntur, cum ad de-
 „cipiendos homines fit, spirituum seductorum operatio est - qui
 „aliquando, quæ ipsi facturi sunt, velut divinando prædicunt.,

Regula 19. In visionibus falsis diabolus immiscet multa vera ac præclara ut fallat. *Cyrillus Alex. L. 6. de Adoratione in spiritu* loquens ait: „Didicimus à Christo, „impurorum spirituum verba non admittere, ne si velint quidem „inaccessam sibi & insuetam afferre veritatem? An non advertis „Evangelistas, qui scripserunt, dæmonia ad Christum accessisse, „clara & maxima voce clamantia: *Quid nobis & tibi, Jesu Nazarene? scio, quod sis sanctus Dei.* Ille autem non sinebat ea „loqui. Qua de causa illos, cum verum proclamarent, increpavit Christus? Nimirum res gesta nobis utilis futura erat. Hac enim re docemur, illorum verbis, etiamsi ipsam prædicare velint veritatem, & ea dicere, quæ sunt evidenter vera, non debere niti? nam interdum veris inferentes falsa nocent audientibus; non dissimili ratione, ac nonnullos facere videmus, qui mellis admixtione sensum amariorum rerum auferunt, & dulcium infusione volunt eorum quæ molesta sunt, latenter gustum eripere.

Regula 20. Visiones falsæ reddunt viam ad cælum latam; veræ autem eam reddunt arctam. Id observat *S. Hieronimus in C. 23. Jeremiæ* ad illud: *Audivi, quæ prophetae dixerunt, prophetantes in nomine meo mendacium.* „Sunt hodie quoque, inquit, somniatores in Ecclesia, & maxime in nostro grege, qui errores suos jactant Domini prophetiam, & crebrò ingerunt, somniavi, somniavi. Quos corripit Dominus dicens: Usquequo istud est in corde prophetarum vaticinantium mendacium, & prophetantium seductiones cordis sui? Hoc autem faciunt, ut quo modo antiquus ille populus, qui egressus est de Ægypto, oblitus est nominis Dei, sic & posterius eorum obliviscantur mei. *Propheta, qui habet somnium, narret somnium.* Eorum est exponere somnium, qui Dei merentur habere sermonem. Quid sibi volunt hæreticorum paleæ ad triticum Ecclesiæ? solent hæretici semper prospera polliceri,

„ &

„& cœlorum regna peccatoribus pandere, ut dicant, parata sunt
 „tibi regna cœlorum; potes imitari maiestatem Dei ut absque
 „peccato sis. Decipiuntque blanditiis miseros, & maximè mul-
 „terculas oneratas peccatis. Idcirco Dominus verba sua hæretico-
 „rum paleis comparans dicit: *Nunquid non verba mea sunt quasi*
 „*ignis, & quasi malleus conterens petram?* meus enim sermo
 „nuntiat futura supplicia, ut homines deterreat à peccando.
 „Tale quid & Dominus per Ezechielem loquitur, quod Pseu-
 „doprophetæ blanditiis suis liniant parietem absque temperamen-
 „to, qui postea imbre vehementi & veritate iudicii subruatur; &
 „Pseudoprophetæ corruant cervicalia sub omni cubito manus, ut
 „faciant peccatores requiescere, & nequaquam iram Dei lachri-
 „mis mitigare.”

Regula 21. Abstrusæ quæstiones non visionibus
 requirendæ, sed futuro sæculo reservandæ. *Grego-
 rius Nazianz. Orat. 14.* „An non cognoscamus prius, quænam
 „quæstiones à nobis percipi, & quatenus possint? quænam verò
 „facultatem nostram superent? quænam hujus temporis sint,
 „quænam autem futuri sæculi, & cœlestis libertatis, ut aliis
 „modo contenti simus, aliis purgemur ac præparemur, velut
 „postea initiandi, & desiderii compotes futuri? an non apud
 „nosmetipsos distinguamus, quænam ne quærenda omnino sint,
 „quænam mediocriter, quænam contentiosis hominibus conce-
 „denda & relinquenda? - Hoc posito superfluos & inutiles quæ-
 „stionum hujusce temporis stolones ac deflexus tanquam commu-
 „nem quendam morbum exscindemus, ac de medio tollemus.
 „An verò non mihi sufficit Montani impurus spiritus adversus
 „spiritum sanctum?”

Regula 22. Visiones falsæ non propterea permit-
 tendæ pro lectione promiscua populi quia multa
 utilia continent. Ita in simili circa fabulas Græcorum discur-
 D. E. A. de Revelat. Pars I. D. rit

rit *Eusebius Præpar. Evang. L. 2.* dicens: „Neque me nescire
 „quisquam existimet, nonnullas Græcorum fabulas aliquid ho-
 „minibus utilitatis asferre; verum arbitror exigua illa esse bona, quæ
 „Græcis fabulis continentur, quæque non ad plures, sed tan-
 „tùm ad paucos pertinere possunt qui, quem in scopum ipsæ
 „collineent, diligenter accuratèque perspexerint. Enimverò,
 „cum pauci admodum illi sint, quibus hanc ad Philosophiam
 „aditus pateat, rudis & imperita multitudo vulgares istos de Diis
 „sermone deteriore in partem interpretari solet, atque in al-
 „terum è duobus incidit, ut aut Deos aspernetur, aut nullum
 „flagitii genus sibi cavendum putet.”

Regula 23. Visiones, quæ serviunt tantùm ad
 pascendam curiositatem, non verò ad emendandam
 vitam, non sunt adscribendæ Deo. Ita *Origenes* di-

stinguit vera miracula Christi à præstigiis dæmonum. *L. 1. Cont.*
Celsus sic habet: „Celsus fingit, se concedere vera esse, quæ-
 „cunque de sanationibus, resurrectione, ac aliis prodigiis Christi
 „sunt prodita; commune tamen hoc ei facit cum præstigiatoribus
 „non minora miracula pollicentibus. - Et essent sanè communia
 „ac similia, si ostendisset, nihil in eis fuisse præter speciem.
 „Nunc verò nullus præstigiator per ea quæ facit ad morum cor-
 „rectionem spectatores invitat, neque timore Dei percussos eru-
 „diunt id genus spectacula. Nihil horum faciunt præstigiatores,
 „quia non possunt, ac ne quidem volunt negotium habere cum
 „corrigendis hominibus.” Idem *L. 2. Cont. Celsus* sic pergit:
 „Si quis fateretur, prodigiosa miracula fieri, negans ulla patrari
 „divinitus, perinde facere videretur, ac si falsus sophismata
 „quædam esse, rationesque probabiles, negaret, extare apud
 „homines alias veras dialecticas longè diversas à sophismatibus.
 „Quodsi semel admittimus, existere artem magicam, consequens
 „est, ut etiam divinæ virtutis operationes inveniantur in homini-
 „bus. Quin ergo certis indiciis examinemus promissores talium
 „mira-

miraculorum, videlicet desumptis ex eorum vita moribusque,
 tum ex miraculorum ipsorum affectibus, dispiciendo, afferant-
 ne damnum hominibus, an correctionem moribus, ut sciamus,
 quam vel ab incantatore fiant ministerio demonum, vel ab
 anima pura sanctaque & afflata divino spiritu, cujus etiam cor-
 pus ex ejusdem spiritus commercio ad utilitatem institutionem-
 que hominum sit efficax, & ad confirmandam veram fidem in
 Deum. Quod si non sunt probanda miracula priusquam dis-
 cernantur, à quo rectè patrentur aut secus, ne vel omnia
 damnemus, vel omnia miremur tanquam divina, an non per-
 spicuum est, JESU miracula divina virtute facta esse?,,

Regula 24. Quando in Visionibus reperiuntur
 aliqua, quæ videntur esse indigna majestate Dei,
 non eo ipso statim rejicienda, sed num utilia mori-
 bus, examinenda. Ita discurret *Origenes L. 4. Cont. Celsum.*
 Quoniam Celsus non intelligens taxat Scripturæ verba humanos
 affectus Deo tribuentis, ut videtur, quoties facit iracundè mi-
 naciterque invehentem in impios, dicendum est, quod sicut
 nos cum pueris parvulis agentes accommodamus verba ad co-
 rum sensum, quantum possumus, & pueros pueriliter educamus,
 erudimusque, ut putamus eis conveniens; ita videtur divina
 sapientia contexuisse Scripturas ad auditorum modulum, id sibi
 decorum existimans, quod illis sit utile. De quo more Dei
 alloquentis homines hæc leguntur in Deuteronomio. Accom-
 modavit se tuis moribus Dominus Deus tuus, haud secus quàm
 Pater accomodat se suo filio. Deut. 23. Nimirum more homi-
 num Scriptura loquitur ad utilitatem hominum; non enim erat
 in rem plebejæ multitudinis, si Dei persona induceretur loquens
 pro majestate sua., Ita *Origenes.* Similia habet *S. Chrysostomus*
in Joannem Hom. 63. ad illud: *Sicut Pater suscitavit mor-
 tuos, ita & Filius.* Ne Judæi, inquit, suspicarentur Deo

, contrarium esse, etiam quæ sibi non conveniunt, de se non-
 „ nunquam loquitur. - Et quid filium hoc fecisse dico, dum Pa-
 „ ter non indutus carne multa de se humilia dici passus sit propter
 „ auditorum salutem? Adæ enim inquit: *Ubi es?* & illud? *Ut*
 „ *cognoscam, si forte secundum clamorem eorum perficiat.* Et:
 „ *Nunc cognovi, quia tu times Deum.* Et: *Si forte audiant &*
 „ *intelligent.* &c. Et multa hujusmodi in Veteri Testamento, si
 „ quis notaret, divina maiestate indigna inveniret. Et de Achab
 „ dictum est: *Quis decipiet Achab?* Et quoties gentilibus Diis
 „ per comparisonem præponitur, semper indigna sunt Deo verba.
 „ Sed aliter digna efficiuntur, quoniam tam clemens est, ut prop-
 „ ter nostram salutem etiam digna de se verba contemnat,„

Regula 25. Revelationes veræ à falsis per effe-
 ctum indubitato supernaturalem discernendæ sunt.
 Ita S. Augustinus Sermone inter Sirmondianos 29. Et Faustus E-
 piscopus apud Sirmondum l. cc. In Serm. de Inventione Corporis
 S. Stephani, cujus Exordium sic habet: *Præsente lectione percepti-*
mus visionem omnibus Ecclesiis celebratam. Audivimus non
somnia sensuum errore delusa, sed oracula verum effectibus
approbata. Merito revelationi credimus in ser-
mone, qui fructum tenemus in mune-
re. &c.

CAP. III.

Regulæ Generales ex P. Gravina.

Dominicus Gravina, Illustris Scriptor Ordinis Prædicatorum, edidit anno 1638. Neapoli librum sub titulo: *Lapis Lydius ad discernendas revelationes veras à falsis.* Ex hoc opere Part. I. sequentes Regulæ generales deduci possunt.

Regula 1. Præter Revelationes, concernentes directè professionem fidei publicam, dantur etiam Revelationes privatae.

Ad intelligendam hanc Regulam prænotandum, per Revelationes privatas intelligi illas, quæ directè dantur pro directione hominis privati, aut communitalis particularis circa particularia hinc & nunc agenda vel scienda, quamvis cedant in bonum Religionis saltem mediatè atque indirectè.

Datas fuisse ejusmodi Revelationes particulares in Veteri Testamento, patet ex Numer. C. 27. ubi in dubio, an esset incundum bellum, vel aliud grave negotium suscipiendum, jubetur consuli Dominus. *Pro hoc, inquit Textus, siquid agendum erit, Eleazar Sacerdos consulat Dominum. Ad verbum ejus egredietur ipse & omnes filii Israel cum eo, & cætera multitudo.* David consuluit Sacerdotem Abiathar, an persequi deberet Amalecitas 1. Reg. 30. Achimelech Sacerdos accusatus apud Saulem, quod pro Davide consulisset Dominum, respondit, ejusmodi consultationes esse consuetas. *Num hodie, inquit, cæpi pro eo consulere Dominum?* 1. Reg. 22. Josue & alii duces leguntur fuisse à Gabaonitis decepti, quia os Domini non interrogaverunt. *Eli-ezer servus Abrahæ, cum ad eligendam uxorem filio ejus mitte-*
D 3
retur,

retur, expectavit revelationem à Deo dicens: *Puella, cui dixerò, inclina Hydriam tuam, & illa dixerit, bibe &c. ipsa est, quam preparasti servo tuo Isaac. & per hoc intelligam, quod feceris misericordiam cum Domino meo.* Gedeon omne somnii usus est ad pugnandum. Jud. 7. Saul I. Reg. C. 14. similem revelationem expectat, dicens: *Si in me aut in filio meo est iniquitas, da ostensionem.* Itaque dabantur in Veteri Testamento revelationes privatae, utpote ordinatae pro directione aut notitia particulari certorum hominum, quamvis bonum illud privatorum fuerit ulterius ordinatum pro bono Religionis, & pro salute spirituali totius fidelis populi.

In novo Testamento perseverasse donum ejusmodi revelationum particularium, probatur ex Actis Apost. C. 2. ubi Petrus Apostolus adducit vaticinium Joelis Prophetae tanquam pertinens ad Legem Gratiae: *Prophetabunt filii vestri, & filiae vestrae, & juvenes vestri visiones videbunt, & senes vestri somnia somniant.* Act. 16. legitur D. Paulus ab angelo admonitus ad praedicandum in Macedonia. Act. 23. admonetur visione de instantibus tribulationibus. Act. 27. instruitur per revelationem & sua & navigantium liberatione. Idem in tertium coelum rapitur, nec eam revelationem manifestat, nisi post quatuordecim annos. Itaque dantur etiam in Novo Testamento revelationes privatae, quamvis mediatè fuerint ordinatae ad bonum universalis Ecclesiae.

Regula 2. Revelationes privatae perseverarunt primis Ecclesiae saeculis. Exempla talium revelationum authentica praebent

1. *Ireneus* L. 2. C. 57. ubi testatur, viguisse suo tempore in Ecclesia, qui habent praescientiam futurorum, & visiones, & dictiones propheticas.

2. *Justinus* in Apolog. ait: Apud nos etiam hucusque prophetica extant dona, unde & vos (o Gentiles) debetis intelligere,

re, quæ olim in genere vestro fuere (Sybillarum dona) in nos fuisse translata.

3. *Origenes* L. 1. Cont. Celsum, testatur, multos gentilium visionibus instructos dedisse nomen Christo, spiritu quodam repente mutante intellectum eorum, ut pro verbo exoso ad id temporis non cunctarentur mortem oppetere post visiones oblatas illis vel dormientibus vel vigilantibus. Multa enim talia vidimus. Testis est Deus nostræ conscientiæ, conari me non falsis narrationibus, sed variis exemplis commendare doctrinam Jesu.

4. *Epistola Luciani & Montani* Martyrum testatur, captivos Christianos ad Martyrium fuisse animatos visione omnibus comuni, in qua videbant illis è numero incarcerationum præferri faeces, qui ad Martyrium ducendi erant. In eadem Epistola recitatur visio Perpetuæ de statu sui fraterculi in Purgatorio adhuc existentis, & de Martyrio Satyri, Sociorumque ejus. De Orthodoxia horum martyrum dissertationem doctissimam edidit P. Augustinus Orfi.

5. *Gregorius Nyssenus* de Gregorio Thaumaturgo testatur, eum per visionem de doctrina fidei christianæ instructum fuisse. Idem de seipso narrat Justinus in Dialogo cum Tryphone.

6. *S. Cyprianus* L. 4. Ep. 5. narrat, se visione nocturna admonitum fuisse ad ordinandum Celerinum.

7. *S. Antonius* teste Crysofomo Hom. 8. in Math. prævidit Arrianam hæresin sub figura bestiarum intrantium in sanctuarium Dei. De his, inquit, quos Arriana pestis invasit, manifestissimè prophetavit, quantaque Ecclesiis ab illis labe immineret, docuit, Deo utique revelante hæc, & cuncta ob oculos ejus figura ponente.

8. *Constantinus M.* teste Eusebio vexillo Crucis divinitus in aëre præmonstrato de futura contra Maxentium victoria promissum accepit.

9. *S. Ambrosius* L. 7. Epist. 54. testatur, corpora Sanctorum Protasii & Gervasii ex revelatione sibi innotuisse.

Præ-

Prætereo plurima alia ejusmodi exempla, quæ passim occurrunt in Historia Ecclesiastica, & in SS. Patribus, præsertim Chrysostomo, Augustino, Gregorio M., Ambrosio, Hieronymo. Huc pertinet celebris inventio corporis S. Stephani facta per revelationem.

Regula 3. Revelationes privatæ non quidem pertinent ad Fidem; pertinent tamen aliam intellectualem ad virtutem, qua obligamur credere Deo, etiam ea, quæ non pertinent ad Religionem universalem, revelanti.

Ad Fidem namque simpliciter dictam, qua assentimur veræ Religioni, tria pertinent. 1. *Articulus universalis*, seu objectum ab omnibus universim credendum ex motivo universali omnibus sufficienter promulgato. 2. *Assensus*, seu actus ex parte intellectus objecto ob auctoritatem Dei revelantis præstitus. 3. *Habitus supernaturalis fidei*, dignificans assensum eumque elevans ad classem actuum intellectualium altioris ordinis. Ille habitus respicit objectum assensus universale, & ob hoc ipsum qualitate sua specifica servit per modum distinctivi inter fideles & infideles.

Dicendum proin, Revelationes privatas non pertinere ad habitum fidei, quia aut non habent objectum universale, aut non habent motivum credendi universale, puta Scripturam, traditionem, aut definitionem Ecclesiæ. Ita docet Angelicus 1. Part. Q. 1. Art. 8. ad 2. & 2. 2. Q. 1. ad 2. & Q. 2. de Virt. Art. 13. ad 16.

Objicitur 1. Quod S. Augustinus L. 10. de Civit. C. 16. & 26. doceat, angelis revelantibus credendum esse. 2. Quod Zacharias non credens Angelo fuerit punitus. Luc. 1. 3. Quod Adam, Abraham, Tobias obligati fuerint credere revelationibus privatis sibi factis.

Respon-

Respondetur ad 1. credendum esse hujusmodi revelationibus, quando certò constat esse divinas; sed ea solùm fide, quæ est virtus specialis, distincta à virtute fidei universalis. Hæc enim attingit objecta ab omnibus credenda, adeoque constitutiva Religionis.

Respondetur, ad 2. & 3. objecta earum revelationum fuisse articulos universales Religionis, adeoque ea pertinuisse ad constitutionem Religionis, & ad habitum Fidei simpliciter dictæ.

Ex hoc autem sequitur, quod incredulitas ad ejusmodi revelationem privatam, si de illa certò constet, sit grave peccatum pertinens ad speciem Infidelitatis ac hæresis diversæ ab ea, quæ opponitur Fidei simpliciter dictæ & quidem diversitate specifica.

Regula 4. Quando Revelationes privatæ ab Ecclesia approbantur, non approbantur tanquam indubitato credendæ, sed tanquam probabiles. Multas Revelationes legimus fuisse approbatas à Sede Apostolica: Sic Baronius ad annum 1148. scribit; Revelationes B. Hildegardis ab Archiepiscopo Moguntino subjectas fuisse judicio Eugenii III, qui eas à duobus viris doctis jussit examinari, factoque examine permisit publicari. Revelationes S. Brigittæ Cardinalis Turrecremata censet divino spiritu inspiratas, eò quod magnorum virorum ac etiam summi Pontificis judicio approbatæ fuerint, ut patet ex Prologo in C. 1. earum Revelationum. Dicendum tamen, quando hæ revelationes ab Ecclesia approbantur, non probantur, ut illis certitudine fidei assentiamur, sed ut eas velut probabiles recipiamus. Neque de Revelationibus B. Hildegardis aut S. Brigittæ statutum est, ut de Fide recipiantur, sed quod in illis nihil contineatur, absolum fidei vel bonis moribus. Cæterum quantum ad particularia facta proponuntur tanquam probabilia, & pietatem fidelium promoventia, & nullam continere absurditatem. Dicere verò, eas post approbationem Ecclesie

fiæ continere falsa & hujusmodi, insignis temeritas & præsumptio est, (puta, nisi veritas in facto aliquo historico certioribus documentis doceatur.)

Regula 5. Valde leves sunt, qui omnibus ejusmodi Revelationibus, à quibuscunque asserantur, illico fidem adhibent.

Prudentes Confessarii & Judices Ecclesiastici, quando de veritate aut falsitate alicujus determinatæ revelationis non habent certa argumenta, re nondum penitus perspecta judicium suspendant, & interea in negativam potius partem inclinent, quàm ejusmodi visionibus applaudant. Ratio est, quia parum plerumque promovet Religionem, si inter aliquas falsas revelationes assentiamur aliquibus veris, plurimum autem illi nocet, si inter plurimas revelationes veras etiam assentiamur nonnullis falsis. Hæc est observatio S. Bonaventuræ L. 2. de profectu Relig. C. 1. ubi ait: *Revelationes secretorum & visiones sunt ejusmodi naturæ, quod exinde quidam aliquando de veritate erudiuntur. His autem tanto minus immorandum est, quanto frequentius eis immorantes decipiunt; & minor profectus est in talibus, si vera sunt; licet à rudibus & spiritualium rerum ignavis magnæ sanctitatis & sapientiæ virtus in hujusmodi consistere existimetur; & horum quidam sunt, qui sunt illusi; plurimi sunt, qui illudunt eas fingendo, vel componendo, vel veras existimando.* Frequentia quoque visionum ex eodem S. Doctore suspecta esse debet. Nam si olim visiones fuere frequentiores, magis erant necessariae. Unde pede plumbeo incedendum, postquam vitio hominum degenerasse vidimus sæpissime in avenas & fructus Gnosticorum, Beguinarum, Illuminatorum, aliorumque impostorum. Sed & tot sunt ponderandæ circumstantiæ pro discretionem visionum, ut difficile sit formare irrefragabile judicium. Et quamvis Regulæ à Doctoribus traditæ multum conferant ad harum rerum notitiam, non tamen plenam subministrant resolutionem. Præsertim Ju-
dicibus

dicibus & Inquisitoribus in hac re opus est invicta fortitudine, ne veritatem prodant vi aut metu, sed detegant falsitates aut imposturas, quas in Religionis materia obtrudere velle perniciosissima res est, & immane sacrilegium. Immobilitatem etiam quandam iis subministrabit DEus, ut contradicente & obloquente vulgo, visionistis hujusmodi affecto, non declinent ad murmur eorum. Non curent ergo vulgi dicteria, etiamsi prætextati & candidati sint applausores; in judicandis enim his personis habent certius lumen, quo visiones falsas à veris discernant. Quod si inclinant ad ejusmodi personas laudandas vel approbandas, nihilominus eas increpent ad probandum eorum spiritum ad imitationem Patriarchæ Jacob, qui Josephum narrantem sua somnia *increpavit*, interea verò secum *rem tacitus considerabat*.

Regula 6. Si forma, modus, circumstantiæ, aut effectus apparitionis continent aliquam deformitatem, vanitatem, superbiam, turpitudinem; certum est, visionem esse à Dæmone; quia angeli boni nunquam in hujusmodi imitantur malos. Econtra si in visione absit omnis inhonestas, aut deformitas, non eo ipso certum est, visionem esse à bono angelo, quia angeli mali imitantur bonos. Ad hanc regulam intelligendam sciendum, quod visio sit triplex; videlicet corporalis, imaginaria, & intellectualis. *Corporalis* est, dum exterioribus sensibus objicitur res habens significationem mysticam; ut dum Abraham exterioribus oculis vidit tres angelos. *Imaginaria* est, dum in imaginatione imprimuntur vel excitantur species corporalium rerum habentium mysticam significationem; ut dum Jacob in somno vidit Scalam. *Intellectualis* est, dum menti aperiuntur res aut veritates nullam habentes formam sensibilem, ut dum significatio visionis corporalis aut imaginariæ aperitur.

Circa visiones corporales multi varias tradunt regulas ad discernendum, utrum sint ab angelo bono vel malo; quæ tamen non sunt universales. Sic primo aliqui recurrunt ad formam, in qua apparet; si sit pulchra, dicunt esse angelum bonum; si sit deformis, putant esse angelum malum. Hæc regula non est universalis; quia, ut D. Paulus docet, angelus tenebrarum se aliquando transfigurat in angelum lucis; & D. Martino, prout legitur in ejus vita, apparuit in Figura Christi coronati & purpurati. Alii secundo desumunt discrimen ex effectuum magnitudine. Sed hoc non procedit, quia, ut observat D. Thomas, dæmones non amiserunt suas vires naturales. Tertio alii attendunt ad hoc, utrum id, quod consulunt, bonum an malum sit. Sed & hoc signum interdum fallax est, quia, ut legimus in Vitis Patrum, & in Historiis Sanctorum, multos sub specie boni seduxerunt. Accedit, quod aliquid ex se possit esse bonum, quod tamen ex circumstantia malum est. Quarto nonnulli ex loco sumunt argumentum; ut, si in Ecclesia appareat, sit bonus. Hi nesciunt, Diabolum etiam loca sacra non refugere, ut patet ex illa seductrice tempore Rusbrochii, quæ etiam ad Eucharistiam accedebat comitantibus duobus dæmoniis sub specie Seraphin. Quinto aliqui distinguunt apparitiones bonorum angelorum ab apparitione malorum eò, quod hi ad vindictam mittantur, illi ad præmia. Sed & hoc discrimen non subsistit, quia legimus, etiam bonos angelos mitti ad faciendam vindictam, prout missi sunt in exercitum Sennacherib, & angelus peste flagellans populum Israel. Sexto alii volunt, angelos malos nocte apparere, bonos de die. Hi tales non observant, dari quoque dæmonia, qui vocantur meridiana; & Evam in meridie tentatam fuisse. Itaque missis his regulis, statui possunt sequentes.

1. Si forma & species humana non sit, suspicio est, quod sit apparitio angeli tenebrarum. Ratio est; quia angelo debetur forma præstantissima, ut ministeria,

ria, ad quæ mittuntur, decenter exequantur. Econtra si formæ sint indecoræ, jam non suspicio, sed certitudo moralis est, eas esse doemoniorum.

2. Si operatio horum spirituum mala sit, ut si ad carnalia invitent, si blasphemant, si rebus vel verbis sacris abutuntur ad superstitiones, id in bonos spiritus cadere non potest. Similiter modus agendi malorum spirituum ab initio solet esse amicabile; dein verò adducit ad confusionem. Sic serpens Evam amabiliter allocutus est; dein verò eam relinquit in confusione.

3. Si verba eorum spirituum sint tumida & superba; aut si prophetent falsum; non sunt boni spiritus.

4. Si eorum verba ad curiositatem & vanas artes viam & occasionem sternant, affectumque eatenus eò inclinent, ac invitent, suspecti esse debent. Et si asserant, se ab homine compulsos & adstrictos fuisse ad apparendum, certum est, esse malos. Ex his regulis patet, sæpe facilius posse dari certitudinem de fallacia apparitionis, quàm de illius veritate; quia angeli mali habent suos caractères, quos nunquam imitantur angeli boni. Econtra angelorum bonorum formam & modum sæpe imitantur mali.

Regula 7. Revelationes privatæ non serviunt ad definiendum aliquem novum articulum fidei, cujus aliunde non habentur certa argumenta.

Quod revelationes privatæ etiam authenticæ non serviant primariò ad constituendum novum articulum fidei, sed tantùm secundariò, tunc videlicet, quando aliunde habentur argumenta certa pro definiendo articulo, exinde probatur, quia Ecclesia in definiendis articulis fidei nunquam confugit ad revelationes pri-

vatas tanquam ad fundamentum suum præcipium, sed ad Scripturas, traditiones, & sensum communem Patrum, aut Ecclesiæ.

Contra hanc assertionem stare videntur Corduba in Quæstionario L. 1. Q. 44. Concl. 6. & Orlandus in 3. Sent. D. 3. Q. 3. Dub. 4. dicens: Quando aliqua veritas innotescit Ecclesiæ per miracula certa ac manifesta, etiam ipsam esse Fide Theologica certam. Acerrimè quoque oppositam sententiam defendere videtur Joannes Serranus Episcopus Acernensis L. 1. de Concept. Virg. C. 2.

Argumenta eorum sunt sequentia.

1. *C. Nosse vos. de Consecr. D. 3. Pius I.* post relatam visionem Hermeti factam, qua præcipiebatur Pascha celebrandum esse die Dominico, subjungit: *Unde & nos Apostolica auctoritate instituimus, omnes idem observare debere.*

2. Antiochiæ, ut testatur *Cassiodorus C. 9.* introductus est mos decantandi Trisagion ob visionem S. Ignatio ostensam, qua audiebatur concentus Angelorum idem Trisagion decantantium. Ex Ecclesia autem Antiochena mos ille ad alias Ecclesias propagatus est.

3. *S. Augustinus L. 7. Cont. Donat. C. 53.* loquens de baptismo per jocum collato, dicit; *Utrum approbandus esset baptismus, qui sic daretur, divinum judicium per alicujus revelationis oraculum concordi oratione implorandum esse censerem.*

4. In 5. Synodo damnatur Petrus Gnaphæus, Episcopus Antiochenus, qui addidit Trisagio, quod Trinitas sit passa ac crucifixa; quia *angelicam traditionem* pervertit. Et Felix Papa in Epistola ad eundem Petrum recensens visionem cujusdam pueri, qui audierat concentum angelorum idem Trisagion decantantium, & cessationem terræ motus post decantationem ejusdem Hymni à populo, addit: *At tu quàm temerè ut scripturas divinas, ita & angelorum laudem pervertere præsumpsisti.*

5. In

5. In Concilio Turonensi 2. C. 14. dicitur: *Patrum Statuta præceperunt, ut ad Sextam sex Psalmi dicantur cum Alleluja, quod etiam angelo ostendente didicerunt.*

6. *Expositio fidei D. Gregorio Thaumaturgo tradita est per visum à B. Virgine, & in magno pretio habita à Patribus, ut constat ex Gregorio Nysseno agente de hoc Sancto.*

7. Dantur quæstiones fidei arduæ, quæ non possunt sufficienter determinari ex claris testimoniis Scripturæ vel traditionis; ergo debet dari aliud fundamentum, ex quo possit prudenter regulari iudicium Ecclesiæ, cui promissa est assistentia Spiritûs Sancti.

8. In Lege Moysaica multa determinabantur per oracula; ergo cum Lex gratiæ non sit deterioris conditionis, idem revelationibus tribuendum.

Respondetur ad 1. 3. 4. 5. 6. ibi sermonem esse vel de rebus pertinentibus ad arbitrariam Disciplinam Ecclesiæ, quæ possunt determinari per revelationes privatas; vel de articulis fidei jam aliunde stabilitis & receptis per traditionem Ecclesiæ, sic ut revelationes privatæ tantum tribuant occasionem definitioni solenni Ecclesiæ.

Ad 2. Respondetur, ibi quæstionem esse non de articulo fidei universali, sed de iudicio particulari ferendo ab uno Episcopo, qui in huiusmodi controversiis dubiis rectè sequeretur revelationem authenticam, quamvis privatam.

Ad 7. Respondetur, Ecclesiam in urgentibus negotiis semper habere aliquam regulam, nempe sensum communem & traditionem Ecclesiæ; quæ si non extent, signum est, Deum nondum voluisse Ecclesiæ manifestare rem, de qua quæritur. Ut proin Ecclesia non opus habeat confugere ad revelationes privatas

ad 8. Respondetur, ea oracula non pertinuisse ad decidendas controversias fidei, sed ad gubernationem politicam Reipublicæ Hebraicæ.

*Regula 8. Non est signum visionis illusoriæ, si in ea visa fuerit divina essentia transeunter. Ut intelligatur hæc regula, notandum; in visione intellectuâli, in qua videntur objecta sine formis rerum sensibilium, posse servire triplicis generis species. Primò possunt servire species intellectuâles à rebus sensibilibus acceptæ, sed tamen per abstractionem circumstantiarum materialium, puta figuræ, quantitatis, & coloris depurata. v. g. iustitia hominis iusti non considerando ipsam figuram hominis. Secundò possunt servire species intellectuâles non acceptæ à rebus sensibilibus, sed infusæ. v. g. species hujus veritatis: *Virtus est amanda*. Tertiò potest per modum speciei intelligibilis servire ipsa essentia objecti visi; v. g. quando juxta sententiam D. Thomæ Beati vident Deum sine specie creata.*

Hoc prænotato dico, non esse signum deceptionis, si quis dicat, se vidisse divinam essentiam intuitivè. Ratio est, quia in omnium Theologorum sententia hic modus visionis est possibilis. Controversia Theologorum solùm in eo est an aliqui viderint essentiam divinam, & an divina essentia possit videri in hac vita solùm transeunter, an verò permanenter? Qui admittunt, visionem divinæ essentiæ intuitivam fieri per speciem creatam, ut Suarez & alii, concedunt, eam visionem posse haberi permanenter; quia species divinæ essentiæ potest permanenter uniri intellectui viatoris. Econtra Thomistæ, qui defendunt, essentiam divinam non posse videri mediante specie creata, solùm admittunt in viatore visionem intuitivam divinæ essentiæ transeuntem, eò quod hæc visio fieri non possit sine unione essentiæ divinæ cum intellectu humano, & sine totali abstractione intellectûs à sensibus, quæ unio & abstractio in homine viatore non potest esse perpetua. *P. Gravina L. 2. C. 9. sic habet. Sententia D. Tho-*

me 2. 2. Q. 94. a 4. ad 6. est, visionem intellectualem divinæ essentiae nulli concedi, nisi beatis, & privilegiatis, ut Moyfi & Paulo, qui viderunt divinam essentiam per modum transeuntis. Sed tunc mutata est in Paulo conditio viatoris quodammodo. Nam ad videndum Deum per divinam essentiam requiritur, ut homo totaliter abstrahatur à sensibus, ut Paulo contigit.

Regula 9. Visio genuina potest etiam fieri in somno. Ratio est, quia ex Scriptura & communi sensu Doctorum constat, quod Deus in somnis soleat immittere visiones; sicque se accomodare generali suæ regulæ, vi cuius in operando semper utitur causis secundis & dispositionibus naturalibus, ubicunque & quousque sufficiunt, ne videlicet recurrat ad modum operandi miraculosum sine necessitate. Cum ergo in somno mens sit tranquillior, & ob cessationem aliorum motuum aptior ad recipiendas divinas impressiones aut angelicas, frequenter Deus ea dispositione utitur. Hinc *Numerorum* C. 12. dicitur: *Si fuerit Propheta vobiscum, in visione cognoscor, ab eo, & in somno loquar cum eo per visionem.* *Tertullianus* C. 47. de *Anima*, ait: *Nabuchodonosor divinitus somniat, & major pars hominum ex visionibus Deum discit.* *S. Thomas in Job.* C. 4. Lect. 3. dicit: *Tempus nocturnum propter quietem magis est congruum divinis revelationibus percipiendis. Veriora tamen & certiora esse solent, cum vigilantibus apparent; quia in somno spirituales visiones minus discerni possunt à somniis frivolis & consuetis.*

Quia ergo plurima sunt somnia vana, & frequenter immissa etiam à dæmone, tradendæ sunt regulæ, quibus discernantur vana à divinis, de quibus postea.

Regula 10. Personæ Ecstaticæ possunt habere peccata venialia non plenè deliberata; non tamen possunt durante Ecstasi pati fluxum seminis.

Certum est, pertinere ad hæresin Pelagianorum & Origenis, quod animæ perfectorum non sentiant passiones. Id enim inter errores Pelagianorum & Origenistarum ponit *Hieronymus in Epist. ad Ctesiphontem* dicens: quod introduxerit Apathiam Stoicam. Quod verò Hieronymo standum sit in probatione vel improbatione Origenistarum, constat ex *Gelasio D. 15*. Hoc non obstante dicendum, aliquibus ad aliquod tempus concedi perfectissimam à passionibus pacem, ut patet ex sensu Doctorum, quos citat *P. Gravina L. 2. C. 13*. videlicet *S. Bernardi Serm. 52. in Cantica. Brachar. 2. P. C. 16. Richard. in C. C. 33. Alberti M. de adhærendo Deo C. 15*.

Dicendum. 2. Quamvis perfecti maximè dono contemplationis præditi & unitivam viam adepti possint carere peccatis venialibus voluntariè commissis, nunquam tamen carere possunt venialibus ex subreptione commissis. Probatur ex *S. Augustino* (seu potius alio authore) *de Dogmat. Eccles. C. 68*. ubi ait: *Veraciter omnes Sancti pronuntiant, se esse peccatores, quia in veritate habent, quod plangent; si non reprehensione conscientie, certè tamen mobilitate & mutabilitate prævaricatricis nature.* *B. Henricus Suso Dial. de Verit. C. 10*. ubi docet: unitum non amplius peccare, intelligendus est pro illa hora, qua talis homo actu est in unione contemplationis.

Dicendum 3. Corpus durante vera contemplationis unionem non posse pati seminis fluxum; quia ex illa unionem tanta oritur applicatio mentis, ut omnes vires inferiorum potentiarum suspendantur.

Regulæ Practicæ ex P. Gravina.

Regula 1. Eoipso, quod Revelatio sit alicujus
 foeminae, non est recipienda sine indiciis a-
 liunde certis. Ita Gravina P. 2. L. 1. C. 2. assert. 3. Ra-
 tio est, quia revelationes mulierum contingit ex variis causis esse
 falsas. Primò enim oriuntur ex complexione foeminea. Quia,
 ut observat F. Joannes Nider in suo *Præceptorio*; foemina cum
 sit mollis, flexibilitatem habet complexionis; & facile potest
 earum imaginatio multis phantasiis sigillari. Præterea cum earum
 complexio sit frigida, ac proinde melancholica, fortem efficit
 imaginationem. Unde notavit Gerson, quod ex earum frequenti
 imaginatione ad aliquod objectum, ac si oculis vidisset, illud ima-
 ginatur, nempe Christum vel angelos. Apprehensio enim appe-
 titum animale excitat, ex quo corpus alteratur; ex alteratio-
 ne verò appetitus ita afficitur, ut realiter videre existimet, quæ
 sola imaginatione cogitantur. Novi, ait, quasdam mulieres sim-
 plices, & in via Dei ambulantes quæ Deum cum immensa luce
 fulgentem videre sibi præsentem existimabant; & ex vehementi
 ista fixatione non esse visiones supernaturales deprehendo. Et
 Cajetanus 1. 2. Q. 17. a 7. dicit: *Videbis, quod pluries acci-*
dentia personis patientibus Ecstasin & hujusmodi (revelationes seu
 visiones) *causantur ex sua imaginativa originaliter; quamvis*
forte consuetudo mutata sit in naturam, ut invitas postmodum af-
ficiat. Cujus signum est, quod si diutius ad oppositos mentis a-
 ctus sese toto conatu transferunt, ab hujusmodi accidentibus de-
 seruntur. Ita Cajetanus; ex cujus doctrina Confessarii & ani-
 marum directores habent generale remedium, ac revelationum
 criterium.

Altera causa aptissima ad immutandam phantasiam foemi-
 neam sunt passiones animæ; nempe lætitia, tristitia, odium,
 amor;

amor; ex quarum actione in phantasiā mulieres frequenter patiuntur visiones. Cum enim mulieres sint teneræ complexionis, facile passionibus præsertim amatoriiis subjiciuntur; quo fit, ut, cum amor phantasiā maximè afficiat, & exinde mentis aciem obfuscet, præsertim si accedat defectus iudicii, imagines rerum veræ & reales existimantur; unde & ille dixit: *Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt?* Quæ delusio non tantum ex profano amore, sed etiam ex spirituali dilectione & affectione causari potest, si anima intentè ad spiritualia feratur, & affectu præsertim inordinato aut imprudenti. Exemplum aptissimum habetur *L. 6. Confess. S. Aug. C. 13.* de S. Monica, quæ cum ad corrigendam filii sui libidinem vehementer cuperet, cum matrimonio copulari, varias phantasias de futuro Augustini matrimonio passa est. Cum, inquit S. Augustinus, (Mater mea) *desiderio forti à te deprecaretur quotidie, ut ei per visum ostenderes aliquid de futuro matrimonio meo, nunquam voluisti. Et videbat quædam vana, & phantastica, quo cogebat impetus de hac re satagentis humani spiritus; & narrabat mihi non cum fiducia, qua solebat, cum tu demonstrares ea, sed contemnens ea. Dicebat enim, discernere se nescio quo sapore, quem verbis explicare non poterat, quid interesset inter revelantem te, & animam suam somniantem.* Ita Augustinus.

Tertia causa illusionis in foeminis facile esse potest demon, qui potest agere in potentias internas & phantasiā, comovendo spiritus vitales, & species sensibiles; immo in ipsos etiam sensus externos, repræsentando objecta sensibilia. Quia ergo complexio foeminea humoribus abundat, & tenerè lachrimas emittit, & intensissimè fertur in suas actiones, longè majores in iis dispositiones reperit demon, quàm in sexu virili, ad commovendos humores, ut inordinati affectus nascantur. Unde ex vehementia affectuum & cogitationum fit facile, ut aut videre sibi videantur, quæ cupiunt; vel ut ipse demon se immisceat, & interiores vel
exterior-

exteriores sensus immutet. Unde S. Thomas 1. Q. 116. a 5. ait: *Dæmones secundum certa augmenta Lunæ perturbant hominis phantasiam, quando considerant cerebrum ad hoc esse dispositum.* Cum ergo foeminae magis dispositæ sint ob connaturalem abundantiam humorum, non mirum, si dæmon magis foeminarum phantasiam quàm virorum perturbare & ludificare conetur. Quare, nisi certis documentis probetur, quod hujusmodi immutatio sensuum fiat virtute angeli, vel Dei, præsumendum, quod sint dæmonis opera; vel saltem in dubio iudicium est suspendendum, & in negativam potius partem inclinandum.

Quarta causa, ob quam magna cautela adhibenda, & plumbeo pede incedendum ad ferendum certum de ejusmodi visionibus iudicium, est ipsa multitudo mulierum, quæ putant se habere visiones. In Sacris enim Litteris paucissimas Prophetissas legimus, plurimos verò Prophetas. Econtra apud Ethnicos paucissimos jactatos Vates; plurimas verò jactatas Prophetissas deprehendimus. In Novo quoque Testamento similiter paucas intuemur; nam B. Virginem, Annam, Elisabeth, & quatuor Philippi filias prophetico spiritu dotatas quidem legimus; non tamen fuit tanta frequentia mulierum ac virorum.

Quinta causa sumitur ex fine talium visionum; quia regulariter ordinantur ad instruendam Ecclesiam, ad quam instructionem mulieres ordinariè vocatæ non sunt. Hinc in Joele C. 2. quando dicitur; *Effundam de spiritu meo super omnem carnem, & super servos & ancillas meas in diebus illis effundam spiritum meum; non additum est; somniabunt, aut visiones videbunt; sed dicitur; Senes somniabunt.* Et juvenes vestri visiones videbunt. Similiter Apostolus ad Ephes. 4. dona enumerans ait: *Posuit Deus quosdam Apostolos, & quosdam Prophetas, non dicit, quasdam.* Et Tertullianus exponens illud 1. Cor. 14. *Mulieres in Ecclesia taceant*, ait: *Non permittitur mulieri in Ecclesia loqui; sed nec docere, nec arguere, nec offerre.* Chrysostomus in eundem locum

ait: *Mulierum quoque libertatem amputavit, ut omnia secundum ordinem fierent.* Similia habentur *L. 6. Constit. Apost. C. 6.* Resecanda proin est multitudo infinita hodie somniantium, ut quibus non est permillum loqui, nec permittatur ullo modo, ut sint velut oracula Delphica, quando passim de rebus impertinentibus interrogantur. Multa pronuntiant visa, quæ sunt potius deliramenta; & potius discere debent in silentio & erudiri, quàm hujusmodi visis erudire non solum privatim, sed etiam in domibus & conventiculis magnatum adducentes discipulos post se. Unde egregiè in hunc locum quidam dixit: *Semel mulier predicavit, & mundum seduxit.*

Sexta causa habendi mulierum revelationes suspectas est illa ipsa causa, ob quam arcentur à munere docendi; quia videlicet sunt leves, incautæ, imprudentes, honoris cupidæ, & garrulæ, ex quibus dispositionibus facilis est via ad deceptiones. *S. Chrysostomus* inquirens causam prohibitionis apostolicæ, ob quam à munere docendi exclusæ, & ad tantam subjectionem redactæ sunt, respondet; quia mulier est res imbecilla, & mobilis & levis. *Hom. 37. in C. 14. Epist. 1. ad Cor.* sic habet: *Sexus mulierum incautus est, & mollis.* Quia facile flectitur vel de malo ad bonum vel de bono ad malum. Virilis autem sexus cautior est, & durior. Cautior quidem, quia quæ videt discutit ratione; durior autem, quia nec de malo facile inclinatur ad bonum; nec de bono facile revocatur ad malum; nam sequitur rationem; & ideo durior, quia rationabilior. Quod laudis & honoris cupidæ sint, observat *Carthusianus L. 2. de Reg. vit. Christ. C. 3.* Sicut ergo iis loqui inhibitum est ob sexum tam fragilem, ita non est æquum, ut passim tanquam Sybillæ, & tanquam oracula habeantur.

Septima causa est, quia mulieres curiosæ sunt, sciendi ac experiendi cupidæ. Ob quod Diabolus potest se per eas facilius insinuare.

Octava

Octava causa est, quia dæmon per mulieres mediantibus ejusmodi visionibus multas sectas & errores introduxit. Sic, prout observat Hieronymus ad Ctesiphontem, Simon magus suam hæresin condidit adjutus auxilio Helenæ meretricis visionariæ. Marcion Romam præmisit mulierem visionariam, quæ decipiendos animos præpararet. Apelles suarum doctrinarum comitem habuit Philomenam visionariam. Montanus per Priscam & Maximillam multas fœminas hæresi polluit. Ita etiam Begardi per Beguinas visionarias suas disseminarunt hæreses.

Itaque, quamvis aliquæ mulieres videantur esse piæ ac religiosas, non propterea negligendum, quin eoipso debeant cautius examinari, quia sub specie recti pernitiola muscipula ponitur. Hinc & diabolus per mulieres religiosas contra Paulum & Barnabam seditionem movisse legitur, ut habetur *Act. 13. Judæi autem concitaverunt mulieres religiosas & honestas, & excitaverunt persecutionem in Paulum & Barnabam.*

Regula 2. Visiones & apparitiones personarum habentium visum vel auditum debilem, nisi concurrant indicia aliunde certa, & cum debilitate sensus concurrat imaginatio fortis, præsumendæ sunt esse meræ illusiones. Ratio est, quia ubi ista duo simul in eodem homine concurrunt, nempe sensuum exteriorum debilitas, & imaginatio fortis, facillimæ sunt illusiones, ut exemplis sequentibus manifestum fiet. Sic Aristoteles 3. Meteor. C. 4. narrat: Antiphontem semper ante oculos suos vidisse simulacrum hominis; quæ illusio proveniebat ex eo, quia macula quædam in oculo existens resplendebat in corneam tunicam oculi, quæ tanquam speculum concavum deferebat imaginem ejus maculæ per pupillam in interiorem cavitatem oculi; & imago maculæ sic depicta in oculo, dum adjuta erat per imaginationem fortem, referebat phantasiam imaginem hominis. Aristoteles

teles sic habet: In ejus pupilla (seu potius in ambitu pupillæ) erat humor crassus, (seu macula) & ipse propter debilitatem visus judicabat de idolo in eo impresso, sicut de quodam extrinseco, quia utebatur pupilla (seu potius tunica cornea ambiente pupillam) quasi speculo, & humore (seu macula) tanquam objecto, & judicabat ipsum esse hominem ambulantes propter similitudinem. Sicut & in aliis laborantibus infirmitate oculorum apparet araneorum tela ante oculos, quibusdam autem muscæ volantes &c. Huic exemplo Aristotelis possum addere aliud de Presbytero mihi notissimo, cui, quoties volebat, obversari videbatur ante oculos orbiculus, similis monetæ. Adhibitis variis consiliis medicorum tandem deprehensa est in circumferentia pupillæ extraordinaria macula, quæ, dum commovente imaginatione obvertebatur debite corneæ tunicæ, videbatur iste orbiculus.

Aliud exemplum de illusione visus debilis præbet Halo visus circa lumen candelæ, aut lunæ. Cujus signum est, quod Halo iste videatur quando oculus à lumine v. g. 20. 50. aut 100. passibus est remotus, non autem in vicinia. Et in eadem mediocri distantia videtur ab oculo debili non autem à forti. Univerſim autem non videtur, quando oculus est armatus perspicillis, aut perspectivo. Quod ipsum contingit in observatione stellarum fixarum, quæ, si observantur oculo nudo, apparent sub varia magnitudine; sed si inspiciantur tubo astronomico, apparent instar puncti. Ex quo manifestum est, lumen illud stellarum sub ea magnitudine, quæ cernitur, esse spurium & tantum apparens ob debilitatem visus. De Auditu idem probat experientia, dum morbus aurium varios sæpe tinnitus insonat, ut Medici agnoscunt, dum tractant de hoc morbo, Corobantismo dicto.

Regula 3. Idem tenendum circa eas personas, quæ præter imaginationem fortem etiam pollent extraordinaria subtilitate visus vel auditus. Ratio est, quia in talibus personis ob mobilitatem spirituum & partium organi

organi visus vel auditus facile per imaginationem fortem efformantur eadem modificationes in organo, quæ aliàs efformari solent ab objecto. Exemplum hujus veritatis præbet *Cardanus de se ipso* L. 6. de Variet. Rerum C. 43. ubi testatur: se in infantia sic potuisse moderari suam phantasiam, ut ante suos oculos apparent imagines, quascunque vellet; vim tamen illam phantasie cum incremento ætatis fuisse imminutam. Sic ait: Cum volo, video, quæ volo, oculis, non vi mentis, velut imagines illas, de quibus dixi, cum infans essem, me vidisse. Sed nunc, credo id fieri per occupationes, nec diu, nec perfectè, nec omnino semper, cum volo, nec tamen, nisi velim. Moventur autem perpetuò, quæ videntur imagines. Itaque video lucos, animalia, orbes, & quæcunque cupio. Credo causam esse vim imaginatricis virtutis, & visus subtilitatem. In prima juvenia, quod cum Tiberio Cæsare commune fuit, in maximis tenebris omnia lustrabam, ac si dies clara esset, sed brevi tamen dies illa mihi subtrahebatur. Nunc etiam aliquid video, sed tamen non discerno, causa est cerebri caliditas, spirituum tenuitas ac substantiæ oculi, & vis calida imaginantis virtutis. Ita Cardanus.

Regula 4. Idem dicendum de iis, qui pollent imaginatione forti extraordinaria, maximè si sint naturæ immoderatè melancholicæ, aut muliebris; idque verum est, etiamsi visio vel apparitio conjunctam habeat alterationem extraordinariam in corpore. Ratio est, quia in hujusmodi personis sola imaginatio valet repræsentare varia objecta, & immutare motus ac affectionis corporis; ut bene observat *S. Thomas 3. P. Q. 13. Art. 3. ad 3.* ubi sic discurret. Imaginationi, si fuerit fortis, obedit corpus quantum ad casum de trabe in alto posita, quia imaginatio nata est esse principium motus localis, ut dicitur 3. de anima. Similiter quantum ad alterationem, quæ est secundum ca-

lorem & frigus, & alia consequentia, eò quod ex imaginatione consequenter natae sunt consequi passiones secundum quas movetur cor & sic per commotionem spirituum corpus alteratur; aliae verò dispositiones corporales, quae non habent naturalem ordinem ad imaginationem, non transmutantur ab imaginatione, quantumvis sit fortis, puta figura manus, vel pedis, vel aliquid simile. Ita S. Thomas. Idem confirmatur innumeris experimentis.

Sic ad imaginationem sequitur passio amoris & vehementior pulsus arteriae; ex qua observatione Erisstratus Medicus Antiochum amore Stratonicae captum fuisse deprehendit. Gulosis saepe ex appetitu solo quorundam ciborum quos vehementi imaginatione apprehendunt, movetur saliva; & ea soliva eodem sapore, qui cibis cogitatis inest, non raro inficitur. Nonnullis quando vident comedentes acida, obstupescunt dentes; alii viso pharmaco, aut sentientes illius odorem vehementi purgatione solvunt alvum. Ex consideratione quoque affectionum corporis in aliis nascuntur eadem affectiones in considerante; sic multi cum oscitantibus oscitant, & mingunt cum mingentibus. A vehementi rei concupitae affectu nedum pueri, sed etiam gravidæ mulieres v. g. propter nimiam veriti cibi vel potus aviditatem dulcem salivam, etsi non comedant, interdum defluunt. Similiter mulieres gravidæ nonnunquam foetui notam imprimunt, aut eundem in monstrum transformant ex vehementi imaginatione objecti concupiti vel monstrosi. Sic & oves nascebantur Jacobo Patriarchæ discolors, quando ipsarum visui ad fontem objiciebantur virgæ discolors. *Gen. 9.* & Gallina fovens ova ad aspectum serpentis serpentinam imaginem suis pullis impressit, ut scribit Gravina. Lætitia aut tristitia extraordinaria consimiliter miros effectus edit in corpore. Sic mater viso filio redeunte ex Cannensi victoria exspiravit præ lætitia. Sophocles & Dionysius tyrannus accepto nuntio tragicæ victoriae subito è vivis excesserunt. Paria operatur

tur timor, pallent repente trementes; stant arrectæ comæ, gelidusque per ossa tremor currit; vox faucibus hæret; & multi exinde nascuntur morbi. Vice versa alii curantur timore, prout notissimum est de singultu & quartana. Dum in certamine unus Cræsum gladio peteret, ejus filius, puerulus & mutus repente linguam solvit clamando; *ne interficias Cræsum.*

Alios mirabiles imaginationis effectus recenset *S. Augustinus* L. 14. de Civ. Dei C. 24. Quos supra recensui C. 2. Reg. 14. Cum autem imaginatio vim suam habeat potissimum in eis, qui sunt complexionis melancholicæ, videndum est primò, an tales visionarii sint naturæ melancholicæ, dein verò, utrum ea sit excessiva. Melancholia moderata omnibus communis est, qui excellunt in aliqua arte vel scientia, adeò ut Aristoteles scribat, omnes cujuslibet artis aut facultatis peritos complexionis fuisse melancholicæ, sive à natura sive ex accidenti tales evaserint. Et ratio est, quia humor melancholicus magis fixam naturam habet, ut proin non tam facile diffuat, sed recollectioni stabili mentis ad intra melius inserviat; si proin ille humor melancholicus conjunctus sit cum natura terrestri ignea, quæ subtiles & agiles sufficiat spiritus, reddit in artibus & scientiis præstantissimos, ac valde ineptos ad visiones phantasticas. Si verò ille humor densus ac fixus conjunctus sit cum natura humida, ac terrestri, non ignea, ut solet esse in foeminis, sic reddit stultos & phantasticos. Dum enim ille humor melancholicus ascendit in caput, depravat phantasiam, turbat memoriam, offundit tenebras, & varias sistit imaginationi formas, plerumque, ut in tenebris fieri solet, horridas. Inde videbis homines tali morbo affectos moerere sine causa, timere ubi nullus timor, vitam damnare, tenebras exquirere, & solitudinem. Quàm miros hujusmodi humor melancholicus secundi generis sæpe imaginationi induxerit formas, monstrant varia exempla. Sic quidam credebatur se esse sine capite. Alius existimabat, se transformatum fuisse in Gallum. Quidam arbitrat-

tus, se mutatum esse in granum milii nunquam induci potuit, ut domo exiret, metuebat enim, ne comederetur à Gallina. Nonnulli existimabant se esse mortuos, de quibus varia exempla refert P. Nider & Gravin.

Nec verò ea melancholia tantum oritur à natura sed etiam à causa accidentali, puta ex firma cogitatione rei tristici, aut ex causa extrinseca, puta ex immoderatis vigiliis, jejuniis, exercitiis indiscretis, & solitudine nulla discretione temperata. Exinde enim fit, ut cerebrum consumptis spiritibus fœculento ac crasso succo subfidente repleatur, & ad excessum siccitatis redigatur, & temperamentum frigidum austo sanguine ac exhalatis spiritibus induat, ac denique obtenebrescat. Tales quandoque dicunt, se videre dæmonum turbas ac legiones, aut flammarum globos, ita ut de inferis, aut de aliis locis sibi talia divinitus revelata fuisse credant & pronuntient.

Regula 5. Visiones eorum, qui aliàs sunt læsi capitis, aut obsessi à dæmone, nullam merentur fidem. Ratio prioris est, quia laborantes phrænesi vel mania, facile in visiones phantasticas incurrunt. Prout Bracharenfis 2. P. Compend. ex Gersono his verbis observat: Meditantes inquit, maximè caveant, ne efficaciter, fixè, ac profundè rebus corporeis licet bonis meditatione inhæreant, sed mox evolare studeant ad abstractas considerationes, scilicet spirituales & universales. Ex profunda enim corporalium imaginatione sæpe læditur vis phantastica, incurritur mania, & obijciuntur variae illusiones ita ut multa se videre quis existimet & audire quæ tamen non videt & audit, ut si dicat, videre Christum Crucifixum in Sacramento, aut cantus beatorum audire. Incidit etiam sæpe in vanas & fabulosas revelationes, immo & in errorem contra fidem. Ita ille. Idem observat S. Hieronymus ad Rust. dicens: sunt qui humore cellarum immoderatisque jejuniis, tœdio solitudinis, ac nimia lectione vertuntur in melancholiam.

Ratio

Ratio secundæ partis est, quia multi obsessi vaticinantur loquente dæmone. Exemplum habetur in *Act. C. 16.* ubi Apostolus ex Pythonissa vaticinante ejecit dæmonem, quamvis adhortante populum ad credendum Paulo. Aliud Exemplum refertur apud *Cyprianum in Epistola Firmiliani, quæ est 75.* cum enim post Alexandri Imperatoris tempora multi fierent terræ motus, Emerfit quædam mulier, quæ prophetam se proferret, & quasi sancto spiritu plena sic ageret; ita autem principalium dæmoniorum spiritu ferebatur, ut per longum tempus sollicitaret & deciperet fraternitatem, ac mirabilia quædam & portentosa perficiens, & facere se terram *movere polliceretur* - quibus mendaciis & incantationibus subegerat mentes singulorum, ut sibi obedirent, & quocunque præciperet, & duceret sequerentur. Fecerat quoque mulierem illam cruda hyeme nudis pedibus per asperas vias ire, nec vexari in aliquo, aut lædi illa discursione. Dicebat etiam se in Judæam & in Hierusalem festinare, fingens tanquam inde venisset. Hic & unum de Presbyteris, Rusticum, & alium Diaconum fefellit, ut eidem mulieri commisceretur, quod & paulo post detectum est. Ita Firmilianus.

Signum autem, quod tales personæ arreptitiæ sint, est si ea, quæ revellantur, à ratione honestatis devient; si ad curiositatem tendant, aut in Dei vel proximi contumeliam redundent. Sic refert *P. Nider* duo similium arreptitiorum, curiosa sectantium exempla. *L. 3. Forminerii C. 1.* narrat de quodam juvene, qui postquam fuit obsessus à dæmone, ut postmodum detectum est, in orationibus erat assiduus; Frequenter in ecstasi rapiebatur ab omnibus sensibus alienatus. Ab ecstasi quadam die excitatus latinam linguam, quam nunquam didicerat, loqui coepit. Gallicam similiter linguam, quam nunquam didicerat, exprimebat. Multa loca scripturæ proferebat, in cælo quoque mirabilia se videre asseribat. Accurrunt undique femellæ, quæ cito credunt, & leves sunt corde; spiritum sanctum in eo adesse proclamabant. Cor-

dati verò Fratres, qui juvenem rudem satis esse cognoverant, sinistrè hos eventus accidere interpretabantur. Quid faciunt? Summa reverentia diviniſſimum Sacramentum in altari exponunt, & ad adorandum juveni exhibent. Præſentiam ſummi regis ferre non valuit obſeſſus, quin velut Dagon ante arcam corrueret. Exorcismis proin fuit dæmon adjuratus & ab obſeſſo expulſus. Juvenis poſtea valdè erat hebes. *P. Gravina* addit aliud exemplum. Diebus, inquit, noſtris erat quædam perſona orationibus aſſiduïs intenta, cilicio membra domans, per ſemitas mortificationis incedens, ſacramenta frequentans, ab omni etiam licita converſatione ſe abſtinens, vel de Deo, vel cum Deo loquens, tanquam altera Anna à templo non recedens, orationibus & obſecrationibus Domino ſerviens, ut ab omnibus fuerit habita velut exemplar virtutum & imago probitatis. Præter hæc varios & intenſos affectus erga Chriſtum, Deiparam, & Sanctos habebat, variis donis ſe cumulatam narrabat, ut modò monilibus, armillis, modò variis gemmis, inauribus, & quidquid ad mundum muliebrem attinet, excellentius ornaretur. Demum eo dono ſe præditam aſſerebat, ut ſacra etiam ſtigmata quadam die ſuſcepturam affirmaret. Vexillum quoque, in quo erat ejus imago depicæta, è cœlo demiffum Gabrielis manu videre ſibi viſa eſt; annulo quoque ſubarrhatam à ſponſo, monile alterum velut aureum vellus eidem traditum certò certius aſſerebat; coronam auream variis margaritis intextam poſt ſolennem proceſſionem in cœlis habitam in caput ejus è cœli faſtigio delapſam accepiffe narrabat. Ad raptum & ecſaſin ſæpe ſe componebat, ac ſi in ejus poteſtate eſſet, quandocunque vellet, ſe in exceſſum mentis conferre. Tanta erat vitæ ejus exiſtimatio, ut non ſolùm ſpectatores ad vitam rectam componeret, ſed etiam devotas perſonas ad eam inviſendam alliceret. Et tamen hæc mulier detecta eſt arreptitia; eamque deceptam potius fuiſſe, quàm decipere voluiſſe exitus comprobavit.

Regula 6. Prudentes & experti modicam adhibent fidem revelationibus ac visionibus foeminarum, quas flexibiles ad malum, inconstantes ad bonum, & valde pronas ad aucupandam vanam gloriam agnoscunt. Ratio est, quia, ut experientia monstrat, hujusmodi mulieres facile visiones fingunt, aut illuduntur facile à doemone. *P. Nider* L. 3. C. 9. narrat in Civitate Constantiensi extitisse Reclusam, quæ raptus & ecstases se habere fingebat. De eadem stigmata quoque Domini in manibus ac pedibus prædicabantur. Quando verò populus cum sacerdotibus ad ejus Cellam exhibat constituto die, illa quidem jacebat velut in raptu immobilis, sed nihil stigmatum apparuit. Non multo post tam ista mulier, quæ populos dementabat, quam unus aliquis in fictionibus hujusmodi cooperarius per Officalem Constantiensem ad Palinodiam quorundam malè assertorum coacti sunt in publico spectaculo non sine magna facies eorum cooperiente confusione. *Idem* L. 3. C. 1. ait: Notitiam habui cujusdam virginis optima fama & devotionis spiritu dotata, dum adhuc in sæculo degeret, quæ ingressa in Monasterium non minus in Dei obsequio videbatur sincera sed tamen vanæ gloriæ spiritu percita revelationem & ecstasin finxit, quam nunquam experta est. Cùm enim audisset in mensa sæpius legi, quam abstractè priores sancti & sanctæ vixissent, ut de eorum numero existimaretur, publicè etiam sæpius merè ficta clamare coepit, alta voce & in jubilo, & cadendo solotenus fingere raptum vel mentis excessum. Multo tamen elapso temporis intervallo conscientia stimulis agitata coacta est rem detegere, ut facinus illud sibi à divina Clementia condonaretur. Audivi quoque, aliam foeminam quasi in jubilo clamare coepisse, & eò præ cæteris majorem sanctitatis famam sibi comparasse, quo majoris præ cæteris erat in populo existimationis. Tandem fassa est, ea procedere, ex vanæ

nae gloriae furore. Sic ille. Hujusmodi solent duabus viis ingredi, & induere cothurnos utrique pedi aptos. Aliquando enim sunt dissolutae, vanae & garrulae; alio loco discurrent de rebus altissimis, & simulant sanctitatem, ex qua ipsa actionum inaequalitate cognosci possunt.

Regula 7. Si persona, cui tribuuntur visiones aut revelationes, fuerit pravis moribus imbuta praesertim vitiis carnalibus subdita, & curis, ac sollicitudinibus superfluis irretita, judicandum est, eam esse vel deceptam ac illusam, aut eam esse deceptricem.

Regula 8. Idem judicandum est de iis, qui refrenare impatientiae motus negligunt. Ratio est, quia hujusmodi passiones irrefrenatae impediunt elevationem mentis ad contemplationem spiritualium, ut docet *S. Thomas 2. 2. Q. 172. A. 4. C. & Q. 12. de Verit. a 4. & 5.* Nec obstat, quod Matth. 7. dicatur, multos in iudicio dicturos; *Nonne in nomine tuo prophetavimus &c.* Et tamen laturos sententiam condemnationis: *Nescio vos.* Quia ibi vel sermo est de dono praedicationis, ad quod non requiritur unio affectiva cum Deo, sicut in Ecstasi. Vel sermo est de vitiis spiritualibus, qualia sunt superbia, invidia &c. quae non ita turbant harmoniam passionum, ut impediunt conversionem totalem imaginationis & rationis ad Deum, necessariam in Ecstasi, sicut tamen eam turbant passiones irae, tristitiae, delectationis, timoris, peccata carnalia, & immensae sollicitudines saeculi. Et ideo etiam Rabbi Moyses bene dicit; hoc esse signum, quod aliquis sit falsus Propheta, quando voluptatibus & sollicitudinibus saeculi detinetur. Dixi ita praesumendum esse, quia non est Deo impossibile, in casu extraordinario in bonum electorum suorum v. g. gentilium, quos vocat ad Ecclesiam:

clesiam: conferre etiam lumen prophetiæ dissoluto homini; quamvis talis casus aut nunquam extiterit, aut rarissimus sit, & tunc forte solum reperibilis, quando non reperitur alius melior, à quo possit promulgari Evangelium.

Regula 9. Rejiciendæ visiones eorum, qui utuntur superstitiosis mediis ad scienda recondita. Ratio est, quia non dantur media naturalia ad obtinendam scientiam reconditorum, nisi per Deum & angelos, aut per dæmonem. Deus autem non infundit scientiam reconditorum, nisi dependenter à mediis à se ordinatis, qualia non sunt superstitiosa, puta vanæ & de se inefficaces observationes, certa jejunia, inspectio quarundam figurarum, ignotorum verborum pronuntiatio, quæ omnia Deus non ordinavit ad obtinendam secretorum mysteriorum scientiam. Adeoque necesse est, in hujusmodi operibus intervenire operam dæmonis, cui nunquam adhibenda fides. Rectè Tertullianus *Apolog. C. 23.* *Magi phantasmata edunt, etiam defunctorum inclamant animas, ut in necromantiis pueros in eloquium oraculi eliciunt; ut in hydromantiis multa miracula circulatoriis prestigiis ludunt. Somnia immittunt habentes semel invitatorum angelorum & dæmonum assistentem sibi potestatem per quos & capræ & mensæ divinare consueverunt. Et C. 44.* Notata sunt etiam hæreticorum commercia cum magis, cum circulatoribus, cum astrologis, cum philosophis curiositati deditis. Adeo & de genere conversationis qualitas fidei existimari potest. *Doctrinæ index disciplina est.*

Regula 10. Non facile adhibenda est fides visionibus personarum, quæ nondum transierunt per viam purgativam mortificando passiones, sed per saltum ad contemplationis montem accesserunt; maximè si se non subjecerint directori spirituali, si-

D. E. A. de Revelat. Pars I.

H

mul

mul probo & docto. Ratio est, quia tales personæ potissimum expositæ sunt deceptionibus ac illusionibus dæmonum; quod probatur tum autoritatibus Sanctorum, tum Exemplis. Idem dicendum, si tales personæ libenter conversentur cum sociis, profana sectantibus, deceptionique dæmonum similiter obnoxiiis. Exemplum ejusmodi personæ, directorem habere nolentis refert *Cassianus Collat. 2. C. 5.* Hero, inquit, cum seniorum consilio acquiescere nollet circa indiscretionem sui jejunii, rationem volens suis definitionibus regi, quàm majorum præceptis obtemperare, sua præsumptione deceptus Angelum Satanæ velut Angelum lucis cum summa veneratione suscipiens, ejusque præceptis prono obediens famulatu semetipsum in puteum cujus profunditatem oculorum non attingit intuitus, præcipitem dedit, de Angeli videlicet sui sponsione non dubitans, qui eum pro merito virtutum ac laborum suorum nequaquam posse affirmaverat jam ulli discrimini subiacere. Cujus rei fidem ut experimento suæ sospitatis evidentissimè comprobaret, se in supradictum puteum nocte intempesta illusus injecit, magnum videlicet virtutis suæ meritum probaturus, cum exinde exisset illæsus. De quo cum jam penè exanimis ingenti fratrum labore fuisset extractus, ut jam die tertia finiturus, quod deterius est, ita in deceptionis suæ obstinatione permansit, ut ei ne experimento quidem mortis suæ persuaderi potuerit, quod fuisset dæmonum calliditate illusus. Quamobrem pro meritis laborum tantorum & annorum numerositate, qua in eremo perduravit, vix potuerat obtineri, ut non etiam memoria & oblatione pausantium (id est, in morte quiescentium) judicaretur indignus. Aliud non minus formidabile exemplum refert *Nider L. 3. Formic. C. 4.* Tempore, inquit, quo trigesimum circiter annum agebam in quodam loco, ubi concionibus & excipiendis confessionibus insistebam, veniebat ad me virgo corpore & animo, quæ meis consiliis in his, quæ ad salutem animæ pertinebant, frequenter utebatur. De labore manuum

num vivebat, pauperculam propter Christum vitam agens. Quia verò ingenio satis subtilis erat, & affecta divino verbo, instinctus quosdam & revelationes habebat specietenus satis pulchras, & scripturæ sacrae consonas, sed à quo spiritu proficiscerentur nescio. In dubium id revoco, quia ut postmodum didici, clam vinum & libertatem nimis diligebat. Credulus satis statim aliquando pro tunc fui talibus, ut veram fatear, & meam juvenilem stultitiam. Verum quia prædicta virgo sub nullius fuit obedientia, liberè incessit, quo lubebat, semper, tamen sub virtutis specie, sine qua nemo religiosus decipitur, & exinde voluit peregrinari in suum malum ad quendam B. Virginis locum, & obtinuit. Vivebat eodem tempore in loco quodam religiosus, heu! solo nomine & sacerdos & verbis amatoriis & incontinentia plenus, & animarum perdendarum aucupiis gnarus, qui in itinere conjunctus virgini de verbis venit ad obsequia, de obsequiis ad amicitiam, & in tali familiaritate virgo misera jam erat in faucibus se devorantis doemoniacæ Philomelæ. Exinde enim ipsa totaliter perlocuta est anima in verbis & gestibus viri primum; deinde ex frequentia aditus per eum stuprata est. De quo thesauro irrecoverabiliter subtracto tam indiscretè doluit, ut gladio se occidisset, nisi vi ablatum esset manibus corruptoris. Ad me igitur consilii gratia venit, dedi consilium, ut viro non appropinquaret, etiam iusto. Quod nec secuta est. Crescente amore amarii divinæ ultionis iram experta est in phrænesin incurrendo. A qua postmodum liberata, nec sic meis monitis acquiescendo vitam emendare voluit, & satis diu luto inhærens, me aliisque ad meliorem frugem adhortantibus derelictis, in malitia perseveravit. Desflator verò gravi infirmitate percussus facinora agnoscens verè ut credo poenituit & non vulgaria signa suæ prædestinationis dedit, qualia nunquam in quocunque morituro deprehendi.

Regula 11. Personæ alioquin mendaciis assuetæ dum prodit visiones & revelationes, non debet credi.

Ratio est, quia mendaciis assueti gradatim facile eò ascendunt, ut etiam fingant visiones. A mendaciis enim jocosis fit gradus ad officiosa; ab istis ad pernitiōsa seminando doctrinam falsam, aut tuendo fidem veram mendaciis, prædicando videlicet falsa miracula; ostendendo reliquias fictas pro veris, miscendo vitis Sanctorum falsa privilegia, ac denique fingendo visiones. De his omnibus ergo tenenda illa Regula Aristotelis, & Hieronymi ad Julianum Diaconum, ut mendaci etiam dicenti vera non credatur. Cæterum quod humana malitia ad fingendas etiam visiones facile progrediatur, patet ex variis similium impostorum exemplis. Sic Tertullianus de anima C. 28. Pythagoram septem annis delituisse sub terra, ac postea, tanquam surrexerit à mortuis, narrasse, quæ in inferis viderit. Ad auram, inquit, popularem captandam virtutem simulat Pythagoras in victu, & vestitu parcissimus septem annorum spatio sub terra delitescens sola matre conscia earum rerum, quæ ad sustentationem erant necessaria, subsidium ministrante. Postmodum colore immutato, facie confecta macie, populis suasit, se jam defunctum toto illo tempore ad inferos descendisse cum Manibus collocutum. Numma Pompilius sacra illa, quæ Romanis tradidit, ut refert Augustinus L. 8. de Civ. C. 35. asseruit se à Nimpha Ægeria didicisse.

Regula 12. Visiones personarum pauperum, ægrè pauperiem suam ferentium, suspectæ sunt. Idem judicandum de religiosis, in ipso paupertatis statu superbientium, ac vanam gloriam sectantium. Ratio est, quia paupertas iniquè tolerata, & superbia multa generant signa. Ob quod Juvenalis.

ære minuto

Qualiacunque volunt judæi somnia vendunt.

Regu-

Regula 13. Quando viduæ vanæ & garrulæ revelationes jactitant, non est illis applaudendum. Idem de virginibus & conjugatis ferendum iudicium. Ratio petitur ex priori Regula, quia conversatio dissoluta non convenit cum statu Ecstatico.

Regula 14. Personæ, cui deficit vera fides, jactanti revelationes, non credendum, nisi tendant ad confirmationem veræ religionis. Ratio est, quia constat, in hæreticis, & infidelibus operari dæmonem visiones hujusmodi frequentissimas. *Irenæus L. 1. C. 9.* enarrans hæresin Marcossianorum ait: *Datur intelligi, eum & dæmonem quendam parædram habere, per quem prophetare videtur, & quotquot putat fieri participes suæ gratiæ, prophetare facit. Maxime enim circa mulieres vacat, & hoc circa eas, quæ sunt honestæ, & circumpurpuratæ & ditissimæ, quas sæpe adducere tentant & blandiens ait: Participare te volo ex gratia mea - sume primum à me, & per me gratiam; aperi os tuum & propheta. Cum autem mulier responderit, nunquam prophetavi & nescio prophetare, invocationes quasdam faciens denuo dicit ei; aperi os tuum, & loquere quæcunque & prophetabis. Illa autem seducta & elata ab iis quæ prædicta sunt, concalesciens animam à suspitione quod incipiat prophetare, cum cor ejus multo plusquam oporteat palpitet, videt & loquitur deliriosa. Ita Irenæus. Similiter ex Diaboli officina prodire oracula Delphica, Pythica, Claria, Dodonea, & Apollonius, Minoës, Hermotinius Clazomenius, Socrates, & alii Gentiles, & Simoniani & Gnostici, qui se vates jactaverunt.*

Regula 15. Si persona prætendens visiones deprehendatur præsumptuosa, confidens in suis meritis ac viribus, ita ut è collo expectet revellationes,

nes, & angelicas instructiones, non est illi credendum. Ratio est, quia talia è cœlo petere tentatio potius Dei est, quàm fiducia. Tales autem per varias diabolicas illusiones humiliari permittit Deus.

Regula 16. Sensibilis amor & affectio erga Deum visionem concomitans vel subsequens non est signum certum visionis veræ. Ratio est, quia amoris sensibilis status etiam provenit ex principiis affectuum naturalibus; immo aliquando etiam à dœmone. Adjungo in hac re verba *P. Gravinae*, quia notatu digna. Charitas quoque, inquit, tam erga Deum quam proximum examinanda est, num sit aurum obrizum, an auri fucatam habeat speciem. Plerumque (ait *Gerson de Distinct. vis. ver. à falsis. v. Signo*) dilectio quarundam personarum ad Deum, ad Sanctos, ad spirituales homines vitiosa est, & carnalis. & *L. de Simplic. cordis*, quem sequitur *Bracharensis 2. P. Compendii pag. 176.* Cavendum, ait, ne circa amorem decipiamur. Contingit namque in foeminis aut viris, qui foemineæ sunt complexionis, amorem erga Deum, qui purus & spiritualis esse debet in nobis falsum esse & *carnalem*. Unde laudat quandam foeminam dicere solitam. *Nihil est mihi magis suspectum, quàm amor etiam erga Deum; nam cum passionum omnium sit vehementissima, multa discretionem indiget & fræno.* Fuit etiam foemina, quæ spirituali amori tradi se existimans nescio quid carnale ac foedum se pati fatebatur in corpore. Alia verò furioso amore quodam etiam in viros sanctitate conspicuos ardentissimè ferebatur, nec ad illius rapidi amoris moderationem ullis monitis retrahi poterat, cum maximo salutis suæ periculo. Idem *Gerson. L. de Dist. ver. revel. signo 5.* exemplificat de Maria de Valentianas, quæ dogmatizabat: *Eos, qui ad eminentiam illam divinæ dilectionis pervenissent, liberos esse à præceptis.* Alius non parvæ existimationis vir eodem modo deceptus dicere solitus

solitus erat; non omne peccatum mortale charitatem corrumpere; immo potius illam aliquando acrius intendere. Ut si quis ex considerata vel experta fornicationis delectatione in admirationem, laudem, & amorem divinæ bonitatis atque dulcedinis ardentius excitaretur, non discernens delirus ille, quod multum interesset inter amoris passionem & *sinceram charitatem*. Ex hoc germine Beghinos & Beghardos in cænum hæreseos cecidisse compertum est, quia indiscretam dilectionem nomine devotionis palliabant. Alii turpiter lapsi, vel in proximo cadendi periculo fuerunt, qui spiritu incipientes carne consummarunt, spirituales amorem in carnalem transmutando; & frequens est lapsus in illis, qui in dilectione proximi vel divitias vel alia bona fortunæ attendunt potius quam virtutem, & quod est turpis amoris incentivum, motivum dilectionis aucupantur a venustate, floris ætate, & hujusmodi. Quod si *gratior & pulchro veniens de corpore virtus adjuvat*, plus timendum est de illecebra, ne sub virtutis amictu penetralia invadat cordis. Insuper ex iisdem authoribus, quod maximè mirandum est, sæpe accidit, ut arcano Dei judicio aut dæmonis astutia post amissam charitatem sentiat in se homo omnia illa indicia ac signa prioris dilectionis ac devotionis, & putet se divino agi spiritu, cum tamen hæc omnia ex informi quodam habitu proveniant, & priorum exercitiorum usu non penitus expulso. Quis hæc audiens non obstupescat? Quis hæc meditans non exhorrescat? Hucusque *P. Gravina*, addens hoc salubre monitum, quo probari possit, vera an falsa sit illa charitas. Ut ergo, inquit, hos laqueos evitet persona Deo vacans, privaram devotionem ac spirituales dulcedinem obedientiæ, aut salutis proximorum nunquam præferat, seipsum non quærat, & ubique pro Dei amore se abneget, sinceram & intimam humilitatem exposcat à Deo. Sic Gravina.

Regula 17. Personæ visionariæ, si non radicam habeant solidam humilitatem, suspectæ sunt. Porro solida humilitas non consistit in protestatione verborum, dum se indignissimos iis favoribus & maximos peccatores pronuntiant, sed dum seriò abscondi favores quærunt, & famam fugiunt. Ratio verò est, quia Deus superbis visiones non solet concedere, sed subtrahit. De his *P. Gravina* rursus sic scribit: Si persona humilis deprehendatur, ex signis, operibus, simplicis spiritus conjectura demonstratur. Si verò spiritu superbiæ ventoso agitetur, verendum est, si miracula prætenderentur, à spiritualibus nequitiis habere originem, vel à propria phantasia, ut docet *Gerson. L. CC. signo 4.* Adeo autem Sapientia divina humilibus gratiam istam præstare solet, ut si contingat animas humiles de his donis inflari, non solum his charismatibus privet, sed in peccata maxima cadere permittantur, & pessima morte vitam concludere. Unde *Richardus L. de Erudit. interioris hom. P. 1. C. 20.* scribit: Scimus autem, quod nonnulli sint, qui ex multitudine revelationum suarum se extollunt. Permittuntur autem, qui ejusmodi sunt, ex digno Dei judicio cadere, ut desinant superbire. Dum igitur in culpam labuntur, confunduntur, & compuncti purgantur, & purgati rursus illuminantur. Sed si illuminati iterum superbiant, lumen, quod receperunt amittunt - hanc cadendi & resurgendi vicissitudinem sæpe alternant. Multi autem hanc alternandi consuetudinem pessimo tandem fine concludunt, de quibus constat, quod spiritualium charismatum gratiam non tam ad suam, quàm ad aliorum utilitatem receperunt. Hæc *Richardus.* *Signum autem humilitatis* deprehendetur, quando cum ejusmodi dona dantur, humiliter reverentur, & reputant se his donis indignos, & Deum pro Deo relinquunt, obnixè eum rogando, ut si illi placeat, ejusmodi dulcedines in cruces transmutet pro gloria Dei & proximorum salute. Quod si non potuerint id obtinere; saltem rogent, ne publicè sed secretè ea dona confe-

conferat, & ne illis abutantur. Et quia dicitur 1. Cor. 14. Spiritus prophetarum prophetis subiecti sunt, quantum ad pronuntiationem, non quantum ad cognitionem, ut S. Thomas Lect. 6. explicat, in eorum potestate est pronuntiare quæ revelantur & non pronuntiare, nempe quando utilitas vel charitas exigit. Sic, ait idem sanctus; nihil valet excusatio dicentium, oportere loqui, quæ revelantur, quia non cogit te spiritus, quin tacere possis, & si cogeret spiritus domini ad loquendum, esset causa dispensationis. Similiter humilitatis signum est, cum magis anima de ejusmodi donis gemit, quàm exultat & jubilat, & se abscondit. Quotiescunque verò ejusmodi personæ famam vulgi aucupantur, & lucem desiderant, ut videantur ab hominibus, suspectæ sunt. Et magis, si, quando Patres spirituales contradictores habent, qui eos reprehendunt tanquam pro illis reputantes, & contra illos tanquam rigidos censores & indiscretos murmurant, vel obloquuntur, ac si non intelligant, quæ ipsæ experiuntur &c. cum similia cruant, ex loquela manifesti fiunt, ex ore se loqui illius, qui Rex est super filios superbiæ. At, inquiunt, quis potest divino motui resistere? faciant, quod possunt, renuntiando his mirabilibus cum debita subordinatione ad divinam voluntatem. Nam si non illudentur, copiosiori lumine manifestabitur veritas. Hucusque P. Gravina.

Regula 18. Visiones eorum, qui in via spirituali adhuc tyrones sunt, pro suspectis haberi debent. Quod si insuper ad visiones non prius pertransita via mortificationis ascenderint, pro illis habendi sunt. Ratio est, quia tyrones sunt aut inexperti, aut præsumptuosi; tales autem facile patent illusioni demonum. Nec Deus, cujus omnia opera sunt ordinata, solet perducere ad finem non transitis mediis. Gravina ait: Si per saltum deprehendas aliquas personas saltitare velle, suspicio est, ne velut Icarus

volare velint. Et in hunc errorem frequenter incidere solent recenter vitæ spirituali addicti; novitate enim spiritus, & dulcedine quadam spirituali referti se jam ad visiones & revelationes pervenisse arbitrantur. *Gerson. de probat. spirit.* ait: *Quia novitius fervor cito fallitur, si regente caruerit*, præsertim in adolescentibus & fœminis, quorum est ardor nimium avidus, varius, effrænis, ideoque *suspectus*. Unde veteri proverbio dictum est. Animal, quod cito ruminat, monstruositatem passurum in via spiritûs. Sic accidit cuidam ex Novitiis sub Tyrocinio *B. Aloysii Bertrandi* in ejus vita L. 1. C. 6. qui cum tyro esset in via spirituali dum diceret se visus videre, pro illuso habitus & ad sæculum reversurum illi prædictum est à Sancto. Non multi dies transierunt, & habitum reliquit; & licet tentaret eremiticam vitam assumere, nec fuit Eremita, nec alius Religiosus. Semper in quacunque exercitatione periculosum est, juvenes & tyrones allegare, qui ut novi architecti plerumque vestigia veteranorum dedignantur sequi, & cupiunt cuncta reddere nova, obstupefcunt ad ea, quæ nunquam viderunt, non quia in se mira, sed quia rara, non secus ac rustici ad visum cometæ. Nascitur quis rerum gendarum capax; sed quia experientia memoriæ filia affert discretionis judicium, eâ carentes facile in errorem labuntur. - Putant tales tyrones, se in montem contemplationis ascendisse prætereundò montem myrrhæ mortificationis. Quando talis deprehenditur, qui putat se in montem Thabor ascendisse, mendacium loquitur, & cum illulis reponendus est. Ita Gravina.

Regula 19. Si nec antecedenter, nec concomitanter, nec subsequenter visiones cum cruce, persecutione, tolerantia & vita mortificata conjunctæ sint, valde suspectæ sunt. Ratio est, quia Deus tales visiones non solet concedere, nisi in solatium tolerantia. Gravina ait: Diligenter examinandum, an vita factis operaque doctrinae

næ congruant. Hoc signo Apollonius apud Eusebium L. 5. C. 17. pseudopphetas cognoscebat. Cum enim, ait, dixerit dominus, ne possideatis aurum & argentum nec tuas tunicas; isti verò, quos ipsi prophetas & martyres vocant, non à divitibus modo, sed & à pauperibus, & orphanis & viduis pecunias extorsisse monstrantur. - Si inficias eunt, eorum prophetas munera accepisse, hoc pro confecto statuunt, se, si munera accepisse manifestè convincuntur, non omnino esse prophetas. Dic mihi, prophetane comam coloribus tingit? prophetane stibio oculos illinit? prophetane sumptuosè, & vestitu splendido ornatus incedit? prophetane tabulis & tesseris ludit? prophetane fœnus exercet? &c. Ubi ergo videris ejusmodi personas cincinnatulas, comatulas, vanitatibus innumeris scatentes, in pseudopphetarum cuneis sunt reponendi. Insuper discutiendum, an ejusmodi dona cum mortificatione & cruce sint conjuncta. Nam si nec antecedenter, nec concomitanter, vel saltem subsequenter sint ad invicem connexa, valde suspectæ sunt tales revelationes & prophetiæ. Fundamentum est, quia hæc dona dantur ad manifestationem fidei & utilitatem Ecclesiæ; fides autem maximè ostenditur super omnia alia signa ex mortificatione & patientia Christiana. His enim crevit maximè Christiana Religio, quibus mundus victus est & proculcatus. Oportet ergo multo magis his novissimis temporibus ad has notas respicere, quàm ad quævis alia mirabilia, ut sciamus, num hæc dona à Patre luminum descendant. Christus, Apostoli, & Doctores Ecclesiæ nihil aut parum de ejusmodi visionibus prædicarunt; scripserunt, aut inculcarunt; sed totam Christiani ædificii basin in charitate, humilitate, mortificationibus, & persecutionibus perferendis constituerunt. Rariores quoque sancti fuerunt extraordinariis istis favoribus præditi, ut disceremus potius hæc admiranda quàm imitanda. Nec ordinariè & regulariter per totam vitam, & quacunque oblata occasione delictis hujusmodi fruebantur, & ad eas non illico admittebantur, nisi post

post multos exantlatos labores; Magistri quoque insigniores Ecclesiarum regulariter Ecclasi & raptu non docebantur. Quis ergo tam levis corde erit, ut simplicibus & minus prudentibus præsertim mulieribus tam frequenter ejusmodi visiones & apparitiones contingere velit contendere? Talis est visionum character, quem describit Apostolus. *Ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis, angelus Satanae, qui me colaphizet, docens notam & characterem revelationis divinae esse persecutiones & tentationes.* Hanc notam eleganter exposuit Jo. Franc. Picus C. 2. tunc scilicet revelationes fidem mereri, si aliis Prophetis conformes sint, quorum alii odio habiti & vexati, alii quoque injuriis affecti, alii quoque immani Regum, & populorum suorum *rabie trucidati*. Maximè ergo elucet, cum post probationem subsequuntur consolationes; hæc enim Dei praxis est, post tempestates tranquillum facere. Unde & David cecinit: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationes tue letificarunt animam meam.* Quis ergo prætere potest visiones & revelationes, quando pro Christo nullum laborem, nullam sustinuit persecutionem? Ita Gravina.

Regula 20 Si persona revelationes optet, & affectet; aut habitas passim evulget & communice, suspectæ sunt. Ratio est, quia Sancti agnoscunt, petere revelationem esse tentationem Dei, & eo casu frequenter dari diabolo potestatem ad illudendum S. Vincentius Ferrerius Tr. de vita spirit. C. 12. ait: *Qui cupiunt se tradere orationi & contemplationi, non desiderant sentimenta, visiones, & revelationes, quæ sunt supra naturam, & communem cursum eorum qui Deum diligunt, & eum amore vero & firmissimo timeant & referantur.* Tale namque desiderium non potest reperiri absque radice & fundamento superbiæ & præsumptionis, immo tentationis, curiositatis erga res divinas; nec sine aliqua vacillatione, & fluctuatione fidei. Ob hujus peccati poenam di-

vina

vina iustitia deserit talem animam hæc affectantem & desiderantem; & permittit, ut in illusiones varias & tentationes diaboli incidat, & falsis visis & revelationibus decipiatur. S. Theresia idem advertit Moral. 6. C. 9. dicens: *Nunquam Deo supplices pro ejusmodi donis obtinendis. Primò, quia id procedit ex humilitatis defectu ea dona postulare, quæ nunquam quis meruit. Nullus agricola regnum optat, cum videat, se nunquam id meruisse. Secundò, quia in maximo versatur deceptionis periculo; & Diabolo sat est una parvula rimula ad ingrediendum in cor hominis, ut decipiat. Tertio, quia ex imaginato desiderio putat se videre anima, quod non videt, & ex affectu eorum, quæ die cogitamus, noctis tempore somniantur.* S. Augustinus L. 10. Confess. C. 35. *In ipsa Religione Deus tentatur, cum signa & prodigia flagitantur non ad aliquam salutem, sed ad solam experientiam desiderata. In hac immensa sylva plena insidiarum & periculorum quanta à corde meo dissipli! quantis mecum suggestionibus, & machinationibus mecum agit inimicus, ut signum aliquod petam! sed obsecro te, ut quemadmodum longe est à me ista consensio, ita sit semper longè & longius. Si ergo tales Sancti, quibus divina instructio longè magis necessaria erat ad aliorum instructionem, quàm privatis, non petunt visiones etiam ab aliis non est desideranda visio. Nec obstat, quod Ephrem in vita Basilii ex Amphiloquio, Maurus ex Surio in ejus vita, Herebertus apud eundem Mense Martio, & alii apud Cæsarium legantur, enixè à Deo postulasse divinorum secretorum revelationem. Id enim in casu extraordinario speciali dispensatione, ex instinctu divino contigit. Secundum autem legem communem hæc petere prohibitum est; nec petitio à Deo acceptatur nisi ipse ad eam moveat, cum aliàs sit filia curiositatis, levitatis ac temeritatis & magistra superstitionis. Quàm cautè verò revelationes silentiò contegendæ sint, docet Apostolus, qui suum raptum in cœlum 14. annis preffit silentio, ut observat S. Ambrosius his verbis:*

Ante annos 14. revelatum sibi dicit, & tamen revelationem tamdiu apud se tenuit, & repressit, nec dixisset, nisi utile nobis judicasset, ut diceret ne revelationibus extolleremur. Addit P. Gravina. Discant hoc, qui asserunt se audisse arcana verba & revelationes passim habuisse pronuntiant, advertant præsertim mulierculæ, quæ vix aliquo favore Dei se impleri dicunt, subito convocant amicas & vicinas & cognatos, indicantes se prope-modum raptas in paradisum, & non tantum, quæ fileant mysteria audivisse, sed & quæ publicent; quæ tamen multoties tantum somniarunt. Quod utinam non quotidie experiremur his præsertim temporibus, quando tot sunt, qui revelationes & visiones somniant.

Regula 21. Si persona deprehendatur jam aliàs fuisse illusa à dæmone, omnes reliquæ visiones suspectæ sunt. Ratio est, quia dæmon eam personam, quam aliàs decepit, solet frequentius tentare eo genere, quo victor extitit. Id demonstrat casus deplorandus cujusdam Eremitæ, de quo his verbis refert Antiochus hom. 84. Fuit, inquit, in Monte Sina quidam monachus, qui celebre adeo edidit suæ continentię specimen, ut in Cellula multos vixerit annos inclusus, postremo multifariis revelationibus Diaboli, & insomniis illusos ad Judaismum delapsus est, & carnis circumcisionem. Cùm igitur Diabolus huic identidem vera quædam insomnia demonstrasset, & velut objecta illecebra inescasset illius obscuratam mentem, novissimè oculis illius objecit copiosam turbam Apostolorum Martyrum, aliorumque omnis generis Christianorum densissimis tenebris & omni dedecore oppletam. Parte opposita Moysen, Prophetas, populum quoque Judæorum offert, splendida admodum luce conspicuum, inque gaudio & hilaritate vitam traducentes. Hæc cum spectasset miser, in vestigio surrexit, derelicto illo monte in Palæstinam usque pervenit. Rectà contendit in Noura & Lybiadem Asyla Judæorum. Cum istis denarrasset, quæ sibi

sibi visæ fuissent, diabolicas apparitiones, circumcisus est, ac professus Judaïsmum, accepit uxorem, inque omnium prospectu adversus Christianos edidit dogmata propugnator factus Judaicæ superstitionis. Hunc ego vidi ac plerique Monachorum. Neque enim quatuor anni sunt à morte illius, qua miserè perruptus est. Catharri enim profluvium aliquando passus, & vermium corrosione tabescens expiravit. Hunc cum vidissemus ego, & alii Monachi, correpti timore ingenti cum luctu lamentati sumus. Erat id sane quàm miserabile spectâculum. Vir hic totus incanuerat in monastica exercitatione, consenueratque laboribus attritus, & is tandem cum mulieribus jocatur, verba loquitur obscæna & impura, & blasphematur Christum. Meritò igitur Dominus dicebat: Vigilate, quia nescitis, qua hora *fur venturus sit*. Idem Sanctus initio ejusdem Homiliæ fideles exhortatur, ne aures accomodent ejusmodi insomniis, nam ad nos implanandos hæc efficiunt dæmones, & miserè seductos inescant & oblectant, ut deinceps nullo negotio hominem pertrahant ad captanda lenocinia illecebræ voluptatis. Non dissimulem illusionem passus est *Radbodus apud Surium* die 20. Martii. In infirmitate namque constituto apparuit dæmon se transfigurans in Angelum lucis, diademate aureo, & gemmis fulgentissimis redimitus, hæc illi suggerens: Dic quæso fortissime virorum, quis te ita seduxit, ut à cultura Deorum & prædecessorum tuorum religione velis discedere? si persistas in tali Religione, ad domos aureas æternaliter mansuras pervenies, quas in crastino tibi sum daturus. Accessi Wolframum Christianorum Doctorem, & ostendat tibi, si Christianorum susceperis dogma, mansionem æternæ claritatis, quam pollicetur. Sin minus, monstrabo tibi mansionem eximiæ pulchritudinis, quam ego tibi sum daturus. Rem totam cum Wolframo communicat, qui respondet, has omnes technas esse & illusiones dæmonis. Perstitit Princeps incredulus, & se Christianorum religionem amplexurum profitebatur, si à Deo suo non demon-

demonstraretur domus aurea, quam spoponderat. Verum dæmonis præstigiæ detecæ sunt. Cum enim Diaconus cum socio ad Principem ablegaretur, in itinere à quodam præferente speciem hominis domus illa aurea ostensa est. Sed signante se Diacono signo crucis species illius hominis in figuram dæmonis, & domus in luctum conversa est.

Regula 22. Omne quod revelatur privatis revelationibus, si discordet à regula fidei & moribus, consuetudinibus, ac præceptis Ecclesiæ, rejiciendum est. Ratio est, quia veritas non est sibi contraria.

Regula 23. Si aliquis vivendi modus assumatur vel introducatur, etiam sub specie sanctitatis, quem populus Dei servare non consuevit, ut suspectus vitari debet. Ratio est, quia ratio prudentiæ exigit, ut in directione humanorum actuum certum semper præferatur incerto. Cum ergo sequi Ecclesiasticas regulas via certa & tuta sit; econtra sequi privatas revelationes, via incerta sit, ista relinqui debet. Regulam probat Gravina exemplis. Sic, ut refert *P. Nider* L. 5. C. 8. fuit Colonia quædam virgo omni tempore habitu virili incedens, arma deferens, velut cæteri milites stipendiarii armis dissolutis utens, choreas ducens, epulis insistens; quæ & mira ostentabat; vitrum enim à se confractum in parietem jactatum reparavit; mappam à se laceratam integravit. Cum duæ partes inter se litigarent de Sedé Trevirensi, unam partem se velle inthronizare gloriabatur, ut fecerat quædam Joanna Carolo Regi Galliæ, quam & resuscitaram asserbat. Sed capta ab Inquisitore clam de Coloniaeducta Galliam intravit, militi in matrimonium copulatur à malo sacerdote; sed tandem Metensem civitatem adiit, & publicam concubinam egit.

Qualis

Qualis autem fuerit illa Joanna, idem P. Nider prosequitur dicens; quod ea mulier in Gallia spiritu prophetico & miraculorum potestate pollere credita semper virili veste usa fuerit, & in multis proeliis Carolum Regem Galliae contra Anglos adjuverit. Tandem per Anglos capta fassa est se habere familiarem angelum, qui ex multis conjecturis & probationibus diabolus fuit existimatus, unde per publicam justitiam incinerationis poenam sustinuit, prout Angliae Rex ad Imperatorem Sigismundum scripsit. Eodem quoque tempore duae foeminae insurrexerunt, dicentes se à Deo missas esse, ut praefata Virgini Joannae opitulentur, & per plures Magistros Theologiae examinatae tandem repertae sunt doemonis astu deceptae. Una quae agnovit se per astum Sathanae deceptam, errores abjuravit; altera in sua pertinacia permanens ignibus consumpta est. Eadem doctrina, ut scribit P. Gravina, applicanda est ad improbationem Instituti illius, assumptis arroganter titulum Jesuitissarum, quod quia continebat exercitia mulierum sexui incompetentia, ab Urbano VIII. eliminatum est. Similiter merito sublatus est mos, qui irrepsit apud pauculos contra communem morem recipiendi plures particulas consecratas, majorem gratiam obtinendi praetextu.

Regula 24. Revelationes, quae incitant ad particularem opinionem sequendam, quam nec Scriptura, nec traditio, nec Patres, nec scholastica doctrina commendat, sed solius asserentis novitio placito venditatur, rejiciendae sunt. Hinc recte Richardus de S. Victore L. de Contempl. P. I. C. 81. dicit: se non recipere Christum, si comites non habeat Moysen & Eliam. Id est, nisi doctrina, quae à visionariis censetur esse Christi, adstipulantes habeat legem & prophetas & Ecclesiam. Ratio autem est, quia tales singulares opiniones, etiamsi non contrariantur fidei, eandem tamen infirmant & dehonestant, aperiendo viam innumeris

meris talibus revelationibus, inter quas facile contingit esse aliquas falsas. Hoc ipsum autem parit confusionem, si cum reverentia recipiantur vera cum falsis, nonnullis Doctoribus se in tali revelatione fundantibus, aliis eam recipientibus. Cum ergo Deus non censeatur cooperari ejusmodi confusione, non censendus est esse author revelationum circa opiniones singulares.

Regula 25. Prætendenti, secum per revelationem dispensatum esse in aliqua lege naturali, vel Ecclesiastica, credendum non est. Ratio est, quia in nova Lege optimè constitutis legibus & finibus bonorum ac malorum non datur ullus casus, quo ea dispensatio sit conveniens; immo ipsa ejus possibilitas esset in majus scandalum & occasionem peccatorum, quàm in bonum; maximè si tales dispensationes prætenduntur clanculariæ. Neque obstat, quod Deus in antiqua Lege legatur sic dispensasse, ut enim bene *Picus L. 9. C. 2.* observat. Alius in antiquis, alius in recentioribus Prophetis modus observandus est; eorum enim vita & virtutes inprimis spectandæ, & non tam quid traderetur, quàm quis traderet examinandum fuit. In istis verò post confirmatum Canonem quid tradatur magis quàm quis tradat, considerare opus est. Cum enim priscis illis temporibus jam Prophetæ ut unius Dei cultores recepti essent, etiamsi quæ operabantur, extranea viderentur, ut qui se percuti jussit in maxillam, ut Ezechiel muro perfracto, & Hieremias lumbari putrefacto incedens. Si hæc facerent, quæ viderentur extranea, æqui tamen, bonique consulebant auditores pii. Junioribus autem & qui nostra tempestate prædicant, non statim acquiescendum; siquidem operæ pretium est, attentè perspicere, quàm prioribus consonent, quàm declarent vetera, quàm necessaria, quàm utilia, quàm bona suadeant. Alia ratio, cur non credendum hujusmodi privatis revelationibus dispensatoriis, est, quia semper sunt aliquo modo dubiæ; dubiæ autem dispensationi

contra

Contra legem certam inniti non licet, maxime in materiis, in quibus difficillimas facit dispensationes consequentiarum absurdarum & abusuum periculum. Et ex hoc ipso patet disparitas ad objectionem desumptam ab exemplo veterum Patriarcharum, aut Prophetarum, quia videlicet revelationes ipsis factæ considerandæ sunt non tanquam privatæ, sed tanquam ordinatæ ad Religionis constitutionem, ob quod non erant dubiæ, sed certæ. Id bene observat cum *Thoma Angelico Picus L. 9. C. 5.* his verbis: Quia Patriarchæ erant etiam tanquam conditores fidei, habebant visiones fundamentales, radicales totius cultus & Ecclesiæ Dei; & ideo nullo modo dubiæ erant illæ visiones, sicut sunt, quæ fiunt singularibus personis, quas non est securum sequi, nisi per alias certitudines rationis, vel catholicæ fidei, vel scripturæ earum veritas primitus innotescat nobis.

Regula 26. Quando revelationes etiam personarum sanctarum invicem pugnant, utraque pro suspecta & dubia habenda est. Ratio est, quia non datur fundamentum certum, certo & irrefragabili iudicio præferendi unam alteri. Hanc regulam fusè prosequitur *Picus L. 9. C. 2. & 4.* Loquendo tamen de iudicio probabili, juxta P. Gravina; præferantur graviores & doctiores rudibus, quin & sanctiores, si sanctitas extra controversiam sit explorata 2. mares foeminis cæteris paribus 3. major numerus minori numero cæteris paribus. 4. Quæ sacris Litteris, doctis ac probatis Doctoribus magis conveniunt, & humanæ rationi, prudentiæ, ac spiritui devotionis conformes sunt. In his locum habet regula Gelasii ex Apostolo; *omnia probate, quod bonum est, tenete.* Quæ omnia si considerasset Henricus de Hassia, non præcipitanter dixisset: S. Brigittæ & S. Catharinæ Senensis revelationibus nihil esse deferendum.

Regula 27. Revelationes amphibologicae de futuris eventibus suspectae sunt. Ratio est, quia taliter æquivoca erant oracula dæmonum ex Dodonæa Quercu & Tripode, ut proin hic modus vaticinandi videatur proprius esse dæmoni. Nec obstat, quod etiam in revelationibus S. Brigittæ L. 4. C. 20. legatur similis revelatio. Cum enim pro salute infirmæ deprecaretur, respondit Dominus: Non morietur ista infirma, quia placent mihi opera tua. Promulgavit sententiam S. Brigitta, quod non moreretur infirma; id enim Christi veritas revelarat. Sed illa mortua est, & moerenti Brigittæ apparuit Deus dicens: Ne turberis; verum est, quod dixi tibi. Non est mortua; nam separatio animæ & corporis iustorum non est nisi somnus. Non, inquam, hoc obstat, quia in Regula solum dictum, quod huiusmodi revelationes æquivocæ debeant esse suspectæ, quia in ejusmodi facillime multæ possunt se insinuare fraudes, ut non possit discerni, an quis loquatur spiritu suo, vel spiritu Dei. Quare suspecta habenda est omnis prædictio, nisi suis verita circumstantiis. P. Gravina testatur narratum sibi esse à fide digno, quendam huiusmodi visionarium dixisse viro eximio, quod non moreretur ex illa infirmitate; mortuus tamen est non sine gravi animæ periculo, eò quod ita fiderit verbis illius sanctuli; ut vix domui & conscientiae jam morti vicinus consulere potuerit.

Regula 28. Revelationes non sunt applicandæ ad resolvendas quæstiones philosophicas, Theologicas, aut Historicas inter Doctores controversas. Hanc regulam insinuat P. Gravina P. 2. L. 2. C. 5. his verbis: observandum, ut non solum non doceatur aliquid regulis fidei repugnans, sed etiam ne aliquid dicatur præter regulam fidei, ut faciunt illi, qui plures quæstiones, quas Doctores inter se nondum veritate eliquata in controversiam adducunt salva fidei compage, conantur inter dogmata collocare, putantque res non definitas
divinis

divinis revelationibus solvere, ut, an cœli decem sint, vel plures, & alia ejusmodi de quibus fit mentio apud SS. Augustinum & Thomam. Ratio autem est, quia Deus non solet revelationibus servire curiositati hominum in rebus ad fidem aut salutem animarum ac Religionis cultum non pertinentibus.

Regula 29. Revelationes, quarum objecta non congruunt divinæ sapientiæ, recipiendæ non sunt. Paret, quia non est opus aliquod vacuum sapientiâ divinâ. Hinc, ut P. Gravina L. CC. exemplificat, si quis diceret, sibi revelatum, quod totus mundus movebitur motu recto; vel quod aliquis creabitur, qui mox sit annihilandus, talia deliramenta essent prorsus abjicienda.

Regula 30. Revelationes, quarum objecta sunt curiosa, aut inutilia, recipiendæ non sunt. Ratio est, quia scriptum est: *Ego Deus docens te utilia.* Hanc regulam P. Gravina L. CC. deducit sequentibus verbis: Quare, inquit, interdum peccatur à multis impostoribus tam maribus, quàm foeminis, quæ de statibus animarum pronuntiant, num sint in purgatorio, vel jam à poenis absolutæ, num sint in cœlo, vel in tartareis abyssis, & num sint hæ de hac infirmitate convalituræ, num deducendæ ad poenas mortis. Revelavit Deus multa ejusmodi cum expedire judicaverit; sed modo hæc sæpe finguntur ad lucra, & gloriolam captandam, fœventque potius humanam curiositatem, quàm aliquod reportetur emolumentum. Si enim animæ proferantur è purgatoriis poenis ereptæ, illico præsentēs vel amici inani fiducia pleni à suffragiis exhibendis cessant, & in executione testamentorum fiunt negligentes, si executionem tanquam non necessariam dijudicant. Quibus verò vitæ mortalis dilatio re promittitur, adeo socordes fiunt de dispositione animæ pro futura vita, ut nihil cogitent de illa. Multæ aliæ personæ fingunt se habere revelationem de occultis, nempe hanc vel illam personam

esse in peccato, & multoties nihil aliud reportatur, quàm confusio vel infamia proximi, & curiositatis nutrimentum, cum hoc donum discretionis spirituum & cogitationum cordis detur à Deo paucis prudentibus taciturnis ad utilitatem. Temporibus nostris vidimus detectam pro hæretica Juliam quandam, quæ tantæ erat existimationis & famæ sanctitatis, ut multi vererentur accedere ad illam consulendam, nisi prius sacra exomologesi peccata expiarent. Qui effectus non illi fatidicæ diabolicæ tribuendus, sed divinæ bonitati malis utentis ad bonum, & devotioni fidelium reverentium, quos putant servos Dei, qui etsi in individuo deciperentur, non decipiebantur in universali æstimatione servorum Dei. Sic ille. Quare, nisi ex aliis indiciis demonstretur veritas revelationis, qua demonstrata supponenda utilitas, rejiciendæ sunt tales revelationes.

Regula 31. Ex circumstantia loci vel temporis non potest sumi certa regula pro adstruenda vel improbanda revelatione. Ratio est, quia & fiunt illusiones dæmonum de die, & in Ecclesia. Jobi 1. legitur dæmonem adstitisse in consilio bonorum angelorum; Christum sustulit in pinnaculum templi, eidemque suggessit falsam revelationem. Et supra ex Rusbrochii vita C. 5. relata est historia de muliere, quæ duobus dæmoniis stipata accedebat ad percipiendam Eucharistiam.

Regula 32. Ipsa multiplicitas revelationum alicui personæ facta suspecta esto. Ratio est, quia non videtur congruum divinæ sapientiæ, multiplicare in immensum revelationes, nulla apparente necessitate. Hanc regulam persequitur *P. Gravin* P. 2. L. 3. C. 2. his verbis: Congeminatæ in diversis temporibus eadem vel aliæ revelationes diligenter expendendo, ne multiplicitas earundem sine necessitate magnam suspicionem

cionem generet, præsertim si revelationes istæ respiciant ea, quæ alioqui ingenio & industriæ humanæ studiis comparari possunt. Accedit, ut doctè Gerson de probatione spirituum observat, cum semel loquatur Deus & idipsum non repetat, onerosum ac vanum esse, reiteratas diversis temporibus maxime circa idem objectum in immensum visiones super visiones multiplicare. Non sic procedit fides nostra, ait idem, quam Deus sub paucissimis Sacramentis, & præceptis concludi voluit in comparatione veteris legis, ne, ut illa, appareret lex gratiæ magis onerosa. Certè, addit idem, non est verosimile, has reiteratas & multiplices revelationes à Deo proficisci, quia omissa sacrarum scripturarum lectione, doctrinaque Sanctorum magis se converterent homines ad has visiones audiendas, eò placentiores, quo recentiores, & curiosos oculos, auresque prurientibus magistris exhiberent; ita quæ magis necessaria sunt, nescirent, quia, ut scripsit Seneca, supervacua didicissent. Unde concludit tandem sapienter. Inde perspicuum est, quàm necessarij sint Theologi in Canonizationibus, & examinatione doctrinarum; addo

& Revelationum. Hucusque

P. Gravina.

CAP.

CAP. IV.

Regulæ Practicæ ex Joan. Gerson
Cancellario Parisiensi.

Regula 1. Nullius personæ revelationes sine
indiciis aliunde certis sunt recipiendæ tan-
quam indubitatæ ante ejus mortem. Ratio
est, quia dæmon potest longo tempore immittendo mille san-
ctissimas doctrinas hominem fallere, ut tandem inter mille verita-
tes immisceat unam falsitatem, eamque in autoritate constituat;
aut certè ut ea falsitate deprehensa obtineat lucrum ex scandalo.
Gerson. Tr. de Distinctione verarum & falsarum Visionum sic
discurrit; Debemus præcipuè in examinatione ejusmodi visionum
non præcipitare sententiam, sed usque ad plenissimam examinatio-
nem suspensum tenere judicium, maximè nisi falsitas, aut fatuitas
cognata falsitatis aperta sit. Ubi verò nihil falsum aut delirum
primo aspectu conspicitur, non solum explorare convenit, quæ
facta sunt, sed exitum expectare. Nam promittit aliquando dæ-
mon veritates plurimas, & post temporis tractum quando per-
suasit hominibus, tunc id quod fallit subministrat; & hoc vel ad
deceptionem personæ singularis; vel ad impugnationem mira-
culosarum operationum nostræ Religionis, quibus fides innixa
subsistit; vel ad vituperium totius devotionis; aut ad scandalum
verbi divini. Etenim dum cadit unus, quem antea magni esse
nominis talium revelationum fama vulgavit, irridet ipsi deinceps
sæculares sæculariter viventes unumquemlibet, qui religiosa sim-
plicitate vitam agere decreverit; appellatur confestim illusor & il-
lusus, clamatur phantasticus, exhibetur papelardus, begardus, &
sic occasione accepta irridetur justi simplicitas. Sed & simplices
per

per talia palam decepti aut vix aut nunquam possunt ad viam veritatis reduci, quoniam nec audiunt Clericos, quos hypocrisi, invidia, & malignitate laborare credunt; neque emendantur per laicos, quos ignorantes ut seipsos esse cognoscunt.

Regula 2. Nullius personæ revelationes sine indiciiis aliunde certis tanquam indubitatae recipiendae sunt, nisi prius examinatis ejus omnibus actis, dictis, & scriptis usque ad mortem. Patet ex Regula præcedente; quia doemon quandoque longo tempore inculcat vera, ut aliquando persuadeat falsa.

Regula 3. Revelationes veræ à falsis non nisi per notitiam quandam experimentalem propriam certò dignosci possunt.

Regula 4. Itaque si ipsa persona, quæ habet revelationes, de illis dubitat, aut timet ne fallatur à doemone, veritas earum revelationum ab aliis sine indiciiis aliunde certis ut certa comprobari non potest. Hæc regula ostenditur à Gersone ex eo, quia sicut somnia imitantur in omnibus actiones vigilantium, nec nisi per notitiam experimentalem vigiliæ à vigilantibus discerni possunt, ita etiam visiones falsæ imitantur veras, nec nisi speciali illo lumine dignosci possunt. *L. CC. signo 4.* sic habet: In casu, quo revelatio bonis moribus obviaret, nisi divina dispensatio interveniret, revelatio angelica sive prophetica taliter circumstantionata esse debet, quod revelationem accipienti vel eis, pro quibus fit revelatio, de ea dubitare non liceat. Oportet enim, ut tam clarè cognoscatur revelatio esse à Deo, quàm clarè scitur, aliquid esse scripturæ sacrae aut rationi conforme. Et in hoc casu maxime necessarium est donum, quod discretionem spirituum vocamus.

mus. Quæres, quid agit hoc donum, quod discretionem spirituum juxta Apostolum appellamus? Agit equidem, ut sapore quodam intimo, & illuminatione quadam experimentalis sentiat homo differentias inter veras revelationes & deceptorias illusiones. Hoc tradit B. Gregorius in Dialogo. Hoc idem de seipso B. Bernardus in suis miraculis fatetur. Sentiebat enim, & ut sic dixerim, gustabat interno quodam afflatu & odore, quando ad faciendum miracula sibi virtus aderat, utpote, ad sanitates operandum: quemadmodum de Christo dicit Evangelista, quod sensit virtutem de se exisse, dum sanata est mulier ex contactu fimbriæ vestimenti. Augustinus quoque refert in suis Confessionibus, matrem suam isto modo inter veras & falsas nocturnæ quietis imagines & visiones discrevisse. Cum igitur regula universalis aut doctrina certa & infallibilis nequeat tradi super hac materia de discretionem spirituum, aut de revelationum veritate, cum ista res plus in experientia, & conditionum particularium, quæ infinitæ sunt, concursu quàm in arte versetur, videamus similem in re pari, immo longe faciliori difficultatem. Petamus ab aliquo dari nobis sub arte & doctrina universali, per quam sciri poterit evidenter de seipso vel alio semper, quando somniis illuditur, aut veris vigiliis exercetur. Attende inprimis, quod visiones somniorum plerumque discursivæ sunt, rationales, & super se reflexæ. Nam quærit homo si somniat; utrinque insuper arguit; & tandem deliberatè concludit, quod vigilat. Adde, quod tanta est somnii ad vigiliam propinquitatis similitudo, ut hæsitet homo etiam vigilans ac visa secum retractans, si tunc vere dormiebat. Interroga jam aliquem de vigilantibus, quomodo scit, an vigilat? respondet; bene scio. Persiste, & dic: quomodo bene scis? nullus responsioni alius erit exitus nisi ut dicat: certè scio, quia sic experior. Nil allegare valebit præter solam experimentalem notitiam ipsius vigiliæ, quæ valde dispar est à somniis, fortior scilicet atque lucidior, per quam non opinatur, sed scit se vigilare.

Trans-

Transferatur hæc similitudo ad rem, quæ tractatur. &c. Vide Infra Regulam 14. & 21.

Regula 5. Revelationes, quæ recedunt à principiis, & consuetis modis divinæ sapientiæ, non sunt adscribendæ Deo. Ratio est, quia revelationes non sunt tantum effectus divinæ omnipotentiae, sed etiam sapientiæ, quæ in suis effectibus resplendere debet.

Regula 6. Hinc si modus revelationum recedit à legibus prudentiæ humanæ, quando magis repugnabit legibus sapientiæ divinæ! Utramque hanc regulam declarat *Gerson L. CC.* his verbis: Aliqua in revelationibus sic se habere possunt, ut quamvis non sint palam & directe contraria divinæ omnipotentiae, quin absolute possint fieri; sunt nihilominus refellenda tanquam inania & fatua, & divinæ sapientiæ incongrua, quemadmodum si quis diceret, sibi esse revelatum, quod totus mundus movebitur cras motu recto; quod unus angelus annihilabitur, postmodum recreabitur, non adducendo aliam utilitatem. Item, quod quilibet Prælati debet nudus incedere, & bajulare crucem super suos humeros; aliàs tota peribit Ecclesia. Talia, inquam, velut delira, & divina revelatione indigna statim abjicienda sunt. Neque enim relucet tantum in divinis operibus potentia, sed bonitas & sapientia, quam effudit super omnia opera ejus. Ad hoc refertur, quod antea dictum est de narrationibus supervacuis phantasticarum apparitionum & de inutili per eas temporis consumptione. Pro hoc valet quod habemus ex determinatione Doctorum super illud *Matth. 4.* Si filius Dei es, mitte te deorsum. Miraculum si pia utilitate aut necessitate careat, eo facto suspectum est, aut rejiciendum; sicut fuisset, Christum volare per aëra; & ut communiter sunt omnia magorum sacrilega præstigia. Fuit nostris temporibus mulier in talibus famata re-

velationibus, quam hoc signum, nisi fallor, delirasse convincit.

Regula 7. Revelationes personæ, quæ aut per superbam curiositatem, aut ob vanam laudem, aut ob præsumptionem sanctitatis cupida est habendi revelationes insolitas, cujus signum est, si se ejusmodi revelationibus dignam reputet, aut in talibus enarrandis gloriabunda delectetur, aut sine necessitate festina illas proferat, contemnendæ sunt. Ratio est, quia ejusmodi dispositio animi est valde idonea ad illusiones doemonis.

Regula 8. Revelationes personæ, quæ non habet signa positiva constantis humilitatis, v. g. repugnantiam ad laudes & reticentiam perpetuam extra casum necessitatis, & actiones protestationibus humilitatis conformes, admittendæ non sunt. Utramque hanc regulam deducit *Gerson* L. CC. hoc modo, *Signo 1.* Si aliquem cognoveris, inquit, qui per superbam curiositatem, & vanam laudem, atque præsumptionem sanctitatis cupidus sit habere revelationes insolitas, qui se dignum istis reputet, qui in talibus de se enarrandis gloriabundus delectetur, scito, quoniam illudi meretur; neque magnipendas, si aliquam habuisse revelationem jactanter affirmet. Deest enim humilitas. De sanctis Patribus habemus narrationes plurimas super tanta humilitatis observatione. Cuidam ex Patribus doemon apparuit transfiguratus non solum in angelum lucis, sed in Christum; dixit se ad hoc venisse in mundum, ut ab hoc Patre videretur & adoraretur. Cogitabundus aliquamdiu mansit iste sanctus Pater instar Mariæ virginis, & cogitans, qualis esset ista salutatio dicebat

bat intra se; Nunquid non adoro quotidie Christum? quid sibi vult talis apparitio? Et ad humilitatem illico confugiens, ait ad dæmonem: Vide, ad quem mitteris; non enim dignus sum, hîc videre Christum. Quo dicto tam humili dæmon confusus & pudibundus abscessit. Alius Pater clausit oculos in re simili; Nolo, inquit, videre Christum in terris; illum in cœlis videre contentabor. Et B. Martinus ex superbo dæmonis ornatu falsitatem loquelæ diaboli, qui se Christum dicebat, agnovit. Est igitur hominibus saluberrimum consilium contra tales dæmonum illusiones pondus humilitatis observare, se reputare intellectu pariter & affectu indignissimum, qui super alios homines revelationem accipiat, qui præ aliis à Deo mirabiliter visitetur; & si quæ talia præter solitum evenire circa eum contigerit, rejiciat à se cum sancto, humili, verecundoque pudore. Deputet talia vel læsioni propriæ phantasiæ, & se habere aliquid simile phreneticis, & maniacis, aut melancholicis reformidet; vel caveat, ne propter enormitatem præcedentium peccatorum datus sit in reprobum sensum, ut talibus illusionibus seducatur. Si talia sint diaboli machinamenta, ex humilitate hujusmodi evanescent; aut si velit Deus, quod in his tolerandis exerceatur, non nocebunt. Si verò sit divina revelatio, non ficta humilitas piè renitens, magis præparabit locum ad ejus susceptionem, & audire merebitur, ascende superius, quanto in loco plus infimo recumbere conabitur. Habes in Exodo, quoties Moyses à se repulit divinam jussionem, dum ad Pharonem mitteretur, obsecro, inquit, Domine, mitte, quem missurus es. Et Jeremias clamat: A, a, a, Domine Deus, nescio loqui, quia puer ego sum. Si quis objecerit, quod Apostolus suas revelationes jactanter aperuit & promulgavit; respondent sancti Doctores, inter quos Chrysostomus; aliud est, inquiunt, ex quadam necessitate vel habendi consilii, vel ad utilitatem audientium secretas gratias suas aut virtutes suas prodere; aliud sine quavis sua aut aliorum utilitate talia per inanem gloriam ventilare. Un-

de Maria Virgo, quæ conservabat omnia verba conferens in corde suo, postmodum Apostolis præsertim Lucæ sacra mysteria sibi soli credita differuit, non ad jactantiam, quia non tamdiu tardasset, cum omne vitium præceps sit, sed ad Ecclesiæ Religionisque ædificationem. Quin etiam devotus Bernardus, qui toties jussit, ut homo virtutes suas plus abscondat etiam familiarissimis & devotissimis, quàm alii vitia sua occultare satagunt, pluries de suis donis & gratiis per contemplationem adeptis palam nedum loqui sed scribere, non esse superbiam arbitratus est. Quo pacto? quoniam hoc agere non compellebat vanitas sed charitas; & jam in humilitatis terra radicem virtutis, ne jactantiæ aura velleretur, altè demiserat. Hæc charitas & ædificationis necessitas à præsumptionis suspitione B. Paulum absolvunt, quia propter subintroductos falsos apostolos, qui gloriosos se monstrabant, autoritatis suæ pondus coactus est propalare. Est igitur non quælibet manifestatio revelationis sibi factæ arrogans vel superba, sed ea tantummodo, quæ fit inaniter, vanè, & absque fructu ædificationis vel consilii, sed fit ad exonerandum tumorem animi, & ad scalpendum prurientes aures adstantium curiosa hujusmodi narratione vanitatum. In sæcularibus actibus laudare se potest homo sine culpa, dum suæ defensionis urget necessitas; Sic Tullius perorando, ne pelleretur in exilium, conservationem civitatis romanæ à se factam, aliaque egregia opera sui Consulatus commemoravit. Sic Scipio Africanus triumphum, quem de Carthagine subjugata reportarat, in defensionis suæ patrocinium contra accusatores suos allegavit; & uterlibet absque imputatione ad jactantiam. Sic & reperies, quod parentes Joannis Baptistæ non garrula & vana curiositate super nomine pueri revelationem sibi factam vulgaverunt; illam dicere extorsit sola necessitas, dum in circumcisione puer nomen esset accepturus. Addendum tamen est, quod vult Gregorius in Dial.; humilitatem veram non esse pertinacem, sed obtemperantem cum tremore; & planè non humilitas, sed superbum

bum est indicium de sua æstimatione, si quis prætendendo humilitatem contemnat Prælatum aliquid operis ardui præcipientem; necque enim hoc ageret, si non esset sapiens in oculis suis.

Regula 9. Si revelationes non sint ad utilitatem, & persona sit adhuc in spiritu novitia, habendæ sunt pro falsis. *Gerson L. CC.* sic habet: Ea manifestatio revelationis est arrogans, si sit vane absque fructu ædificationis. Si non aliud afferret hæc loquacitas incommodum, abunde illud est, quod rei inappretiabilis videlicet temporis sit consumptio. Quapropter non parum ad rem attinet, si res, de qua fertur esse revelatio, sit utilis ad mores, ad Rempublicam, ad divini cultus honorem & augmentum, aut si sit supervacuis rebus seu narrationibus immixta. Refert denique plurimum, si quis novitius sit in exercitio virtutum, aut veteranus, quoniam virtus, dum incipit, levissimo flatu confellitur; inveterata autem sua stabilitate nixa consistit.

Regula 10. Revelationes personarum, in quibus concurrit tenacitas proprii iudicii cum indiscretionem jejuniorum & vigiliarum, non sunt recipiendæ. Ratio est, quia in iis, qui sequi solent ductum proprii iudicii, & simul dediti sunt extraordinariis jejuniis, ac vigiliis, doemon reperit aptas dispositiones ad illusionem. *Gerson L. CC. Signo 2.* sic habet: Si videris aliquem incedentem via regia, qui non vult ambulare in magnis & mirabilibus super se; sed medio quodam tenore regulas vivendi sequitur à patribus institutas, nec transgreditur fines, quos patres sui posuerunt, de tali noli credere leviter, quod fallatur per doemonum illusiones, quem & credere consilio, & in omnibus observare moderamen discretionis perspexeris. At verò sunt alii, quibus placet, propria sententia duci, & ambulant in adinventionibus suis, impellit eos propria

propria opinio; jejuniis supra modum se macerant; protendunt vigiliis; lachrimis plusquam oportet cerebrum turbant & extenuant; & inter hæc nullius credunt monitis; consilio neminis acquiescunt, ut temperatius se habeant; Doctores præterea & in lege peritos audire aut consulere non curant, & consultos spernunt; nimirum quia magnum jam aliquid esse persuaserunt sibiipsis, & quid eos agere conveniat, plus omnibus sapere arbitrantur. De talibus pronuntio, quia cito prolabuntur in omnem dæmonum illusionem; cito impingunt ad lapidem offensionis, quia cœca præcipitatione & nimia velocitate rapiuntur; propterea quidquid de insolitis revelationibus pronuntiaverint, habeto suspectum. Pauci sunt menses, dum eram Atrebat, audiui de quadam muliere conjugata & habente liberos, quod aliquamdiu per duos dies, nonnunquam per quatuor & amplius manebat sine cibo; erat proinde multis admirationi. Feci, ut loquerer cum ea, examinaui eam multis sermonibus; reperi hanc abstinentiam non sobrietatem, sed vanam superbamque pertinaciam: nam & post tale jejunium dira fame excruciatam inextinguibili voracitate comedebat. Nullam insuper assererat solidam causam, quare sic ageret, nisi quod se indignam dicebat, quæ pane vesceretur. Fatebatur præterea; neque à Confessore suo, neque ab alio se habere hanc vivendi regulam. Nam à dimidio anno & amplius nullius habebat Confessorum vel absolutionem vel consilium. Expavi fateor, & exhorui; dissimulans tamen cœpi ostendere, dæmonis hos esse laqueos, & eam periculo insaniam vicinam esse; nam & erat vultu attonito, & color similis jamjam morituræ videbatur. Perebam, si sciret aliquos, quorum autoritas, & fides, majoris essent ponderis & reputationis apud eam, quam propriæ æstimationis judicium? Respondit illico suspirabunda & gemens, demissis humi oculis, se miseram, se peccatricem, se indoctam plus omnibus & insciam. Subintuli, si verè ita de se sentiret, quo pacto sine cujusquam alterius consilio tam insolitam, & ab aliis sanctioribus

ribus & fortioribus non observatam abstinentioniam sequeretur? Cœpit nescio quas responsionum ambages volvere; & possidebat mentem ejus quædam arrogantia, qua se victam erubescat confiteri. Tandem eam monui, ut fatuam hanc defereret jejunandi obstinationem, & absque peritorum consilio nihil singulare, & ab aliis inobservatum sequeretur. Non respondit ad hæc. Discessi; & quid postmodum egerit, ignoro. - Itaque ad par exitium vergunt abstinentia nimia, & crapulosa voracitas, nisi quod irremediabilior est excessus in abstinentia. Morbos enim affert incurabiles, ex læsione cerebri & rationis perturbatione, quo fit, ut per maniam aut furiam, aut cæteras passiones melancholicas sic profundantur & intimè radicanentur phantasmata, interius reservata in cerebro, quod esse reputantur veræ res extrinsecus apparentes, & audire se putat homo, videre, vel tangere, quod nullo sensu exteriori percipitur. Pleni sunt medicorum libri portentosis ejusmodi apparitionibus, & judiciorum corruptionibus, ex læsione virium interiorum nascentibus. Advertendum tamen diligenter, quod hominum diversæ sunt gratiæ, tum ex naturali bonitate complexionis, tum ex dono illius, qui dividit singulis, prout vult. Quocirca fieri potest, quod absque culpa & nota indiscretionis arripiat unus modum vivendi austeriorem, qui non omnibus conveniret.

Regula 11. Revelationes, in quibus à perspicacioribus Theologis reteguntur aliqua, latenter obviantia Scripturæ saltem probabilius, rejiciendæ sunt. Ratio est, quia Dæmon sat lucratur, si inter mille & mille pulcherrimas veritates immisceat latenter vel unicum errorem, sic ut non apertè incurrat in oculos quorumvis Theologorum. *Gerson L. CC. Signo 4.* sic discurret: Quartum signum genuinæ revelationis est veritas. Sicut enim moneta falsa est, si in aliquo vel minimo puncto denarius in sua configuratione discrepet, ita &

revelatio, si discrepet à Scriptura. Attamen tanta est nonnunquam similitudo denarii falsi ad verum, ut vix nisi à doctissimis possit falsitas deprehendi; quia inter tot veritatis lineas ad fraudem positas non statim unus falsitatis punctus se aperit. Visi sunt hæretici, qui magnos Catholicæ Doctrinæ compingebant libros, ut solam hæresin inter tot veritates latenter insererent, & cautiore efficaciorique fraude publicarent. Hæc res indicat, ex quanta necessitate talis moneta revelationum insolitarum debeat à Theologis, priusquam admittatur, examinari, quorum præcipuè interest, inter veram falsamque religionem, moresque concernens, discernere.

Regula 12. Etiam intentissima affectio amoris erga Deum non est infallibile signum, revelationem, ex qua illa causatur, esse à Deo. Ratio est, quia hujusmodi affectio etiam nonnunquam oritur ex principiis naturalibus, & reperitur subin in personis manifestè seductis. *Gerson. L. CC.* sic discurret: Quintum signum est charitas, seu divinus amor. Hoc signum non statim sufficiens est propter fucatum colorem vanæ & carnalis dilectionis. Siquidem expertum est, mulierculas quasdam fuisse, quæ circa Deum vel alios viros sanctos magis afficiebantur dilectione vitiosa ignoranter, quàm vera, sancta, & sincera charitate moverentur. Et de Idololatriis constat, quia Deum diligere se licet errantes existimant. Quocirca scripsit quædam devota mulier, nihil ita se habere suspectum, sicut dilectionem, & plus quàm diabolum, etiam dum circa divina & personas probatæ sanctitatis versatur. Hoc non muliebriter traditum est, quoniam passio seu motio quanto vehementior, tanto præcipitatio facilior invenitur & regi difficilior. Amplius hanc ob causam videntur inter cæteras errasse Begardi & Begardæ ob indiscretam dilectionem, nomine devotionis palliatam. Argumentum hujus rei est in quodam libello, incredibili pene subtilitate ab una foemina composito, quæ Maria de Valentianas dicebatur.

batur. Hæc agit de prærogativa & eminentia dilectionis divinæ, ad quam si quis devenerit, fit secundum eam ab omni lege præceptorum solutus. - Et certe amor inter omnes animæ passiones magis penetrativus est, & alienativus. Si verus est & castus, & sanctus, juvat incogitabiliter ad cogitandum coelestia. Si verò aut vanus sit, erroneus, aut libidinosus, varias sibi format illusiones, ita ut credat videre seu cogitare quæ prorsus ignorat. Si prædicta Maria non de viatoribus, utique ligatis ad præceptorum divinorum impletionem, sed de statu beatorum dilectionem, quam scribebat, applicasset, vix altius quidquam de divina fruitione quoad aliqua dici potuerat, sed fallebat eam tumiditas animi passioni dilectionis immixta. Putabat igitur se frui Deo, dum vigeat ea passio fortis circa Deum in ejus animo, quantumcunque à divinis præceptis longè esset.

Regula 13. Eadem persona, quæ habet aliquando veras revelationes, potest alia vice illudi. *Gerson L. CC.* sic habet: Non est prætereundum, quod eadem persona, sicut nunc potest esse bona, & ornata charitate, nunc declinare in vitium, & rursus à malitia in justitiam converti, sic possibile est, eandem personam nunc veris revelationibus visitari, nunc fatigari vel tentari falsis illusionibus. Nam & Prophetæ nostri, ut David, Elifæus, & Nathan, non semper ad nutum præsto habebant secundum Gregorium & Historiam propheticum spiritum. Unde Nathan ex frequenti usu propheticæ visionis credidit propriam æstimationem esse revelationem, dum ipsi David querenti de ædificatione templi respondit; *Fac, quæcunque habes in corde tuo, Dominus tecum est.* Valet hoc exemplum ad ea, quæ de usu dilectionis divinæ prædicta sunt. Quamobrem qui in talibus existimant se proprio sensu, arte vel industria discernere, videant ne errent, quoniam si præsumptionis spiritus obrepserit, subintrabit facile vanitas illusionis.

Regula 14. Certitudo de veritate revelationis solum potest haberi per aliquod supernaturale lumen. Gerson L. CC. dicit: Cave, ne inferas, tanquam nulla sit aut fuerit in sanctis revelationibus certitudo. Sicut Apostolus de revelatione ait: *Scio hominem* &c. Habetur sanè certitudo, sed à divino lumine, non humana solum investigatione aut æstimatione. Sicut non sequitur; datur deceptio & illusio in iudicando de somno & vigilia; igitur nulla est de vigilatione certitudo, nullaque adhibenda vigilantibus fides indubia. Vigilabant sancti in divino lumine; nos peccatis obruti plerumque portenta vitiorum aut illusionum somniamus. Novi hominem, qui post multum temptationis involucrunt super uno ex fidei articulis in tantam subito lucem veritatis & certitudinis introductus est, ut nullæ prorsus residerent dubietatis reliquiæ, nulla facillatio, sed serenitas multa iubente eo, qui fluctibus imperat. Addebat, quod non ex ratione aliqua sicut tunc se interrogabat & optimè meminit, sed ex sola humiliatione & captivatione intellectus in obsequium fidei & omnipotentiae Dei istud meruerat, ut non amplius dubitaret de illa fide, quam de existentia. Quærebat rationem tantæ soliditatis & pacis in credendo; nihil aliud reperiebat, nisi quod sic experiebatur. Non credent fortassis mundani sapientes, tales fieri illuminationes; quoniam verissimè pronuntiatum est per prophetam: *Illuminas tu mirabiliter à montibus æternis; turbati sunt omnes insipientes corde.* Hucusque Gerson. Addo meipsum intimè nosse virum quendam à juventute eruditionis studiosum, cui fermè simillimum contigit, & in quo ille infusus habitus æquali semper effectu jam per Dei gratiam perseverat ultra viginti quinque annos.

Regula 15. Revelationes etiam ab Ecclesia approbatæ non eoipsò carent omni illusione aut falsitate. Ratio est, quia intentio approbantium non est, ut decla-

declarentur ejusmodi revelationes carere omni falsitate, sed quod careant falsitate noxia, saltem aperta; aut quod contineant doctrinas utiles, utut permixtas propositionibus dubiis, aut etiam falsis. *Gerson Tract. de examinatione doctrinarum Part. 1. Confid. 1.* sic habet: Protestamur inprimis, nihil nos fore dicturos favore vel odio, sed tanquam in articulo mortis positi coram iudice Deo volumus cautelas insinuare contra falsas prophetias suspectasque doctrinas maximè diebus istis malis. -- Attendendum multiplicem esse doctrinarum per Ecclesiam seu concilium approbationem. Quædam approbantur ut certitudinaliter, vere, necessariòque credendæ. Quædam, ut utiles ad moralem, religiosamque doctrinam sine mixtione falsitatis noxiæ, non tamen sunt sic, ut credantur obligatoriè, sed dicuntur de pietate fidei. Quædam verò solum permittuntur ut legantur, non quin sint mixtæ falsitates, sed habent aliunde plurimas utiles doctrinas, sicut sunt scripta multorum Doctorum. Ita Gerson.

Regula 16. Revelationes doctrinales, quæ probari non possunt ex Scriptura & traditione independentè à revelatione, rejiciendæ sunt ad minimum ut suspectæ, aut ut impertinentes ad Religionem. Ratio est, quia in materia dogmatis nihil ponitur novi quoad substantiam. *Gerson L. CC. Part. 2. Confid. 1.* sic habet: In examinatione doctrinarum attendendum est principaliter, si doctrina sit conformis Sacræ Scripturæ tam in se, quàm in modo traditionis. Declaratur ex autoritate Dionysii dicentis: *Nihil audendum dicere de divinis, nisi quæ nobis à Scriptura Sacra tradita sunt.* Cujus ratio est, quoniam Scriptura nobis tradita est tanquam regula sufficiens pro regimine totius Ecclesiastici corporis & membrorum usque in finem sæculi. Est igitur talis regula & exemplar, cui se non conformans alia doctrina vel abjicienda est ut hæreticalis aut suspecta, aut impertinens ad Reli-

gionem prorsus est habenda. Hic *Glossa* quædam super illud: *Apparuerunt Moyses & Elias loquentes cum Jesu*, ait: Suspecta est omnis revelatio, quam non confirmat Lex & Prophetæ cum Evangelio; alioquin delusiones dæmonum, aut potius proprii capitis phantasiations, quàm revelationes habeantur. At verò dicet aliquis; quod à principio Ecclesiæ dentur usque nunc salubres doctrinæ tam verbis quàm scriptis insertæ, quas Scriptura Sacra non continet. Immo continet, respondemus, secundum aliquem gradum veritatum catholicarum, quos gradus alibi explicavimus.

Regula 17. Revelationes doctrinales, quæ introducunt novum modum loquendi & terminos non usitatos à Doctoribus Ecclesiæ, admittendæ non sunt. Ratio est, quia in mysteriis fidei non solum fugienda est novitas doctrinæ, sed etiam vocum, inquantum non cogit necessitas, qualis tamen nunquam datur ad revelationes privatas. *Gerson* L. CC. sic habet: Prima cautela sit, nullam recipere doctrinam absoluto iudicio, nisi modis præfatis probatam; & eo magis, si sermo vel modus sit extraneus à communi sermone Doctorum, quamvis sermones graves apparerent morales vel philosophicæ. Theologizat aliquando dæmon, ait Climacus; & patet in Evangeliiis etiam coram Jesu, quem tentare præsumpsit, & dicere: *Scriptum est: angelis suis Deus mandavit de te.* Nihilominus prohibuit Christus. Cui Paulus & alii se conformant, ne testimonium quantumlibet in superficie verum accipere-tur à dæmoniis, vel prophetis insanientibus. Ratio est, quia nullum verum bono fine dicunt; & quia continuò aut tandem falsitatem ingerunt, etsi mille præmiserint veritates. Non est enim doctrina fallens, quæ non vera misceat, secundum Bedam. Altera cautela est, conferre protinus doctrinam, quæ terminos habet peregrinos, vel sententias novas & peregrinas ad terminos Doctorum

etorum communium & sententias eorum. Hoc Paulus intellexit cum diceret ad Discipulum: *Profanas vocum novitates devita.* Hoc Augustinus; *Nobis*, inquit, *ad certam regulam loqui fas est.* Hoc Hieronymus; *Ex verbis*, inquit, *inordinatè prolatis oritur hæresis.* Hoc custodivit Sacra Facultas Parisiensis; cujus unum è multis sit hoc exemplum: Unus Licentius posuit in Vesperis; Quod Pater sit *causa* Filii, id est, Pater generat Filium. Confestim oppressum est os ejus, neque illi permissum est ejusmodi terminis uti, licet ostenderet exponendo se verum sensum tenere. Sic Augustinus loquens de fato juxta Philosophorum aliquorum veram sententiam, quod Deus sit fatum; *Tene*, inquit, *sententiam, sed corrige linguam.*

Regula 18. Revelationes mulierum præsumptum dirigere suâ doctrinâ Clericos, ac Principes, eosque docere magistraliter velut ex officio habeantur pro valde suspectis; adeoque in dubio rejiciantur. Ratio est, quia Deus noluit instrui Ecclesiam per Magisterium mulierum; sed si aliquando per mulieres aliquid revelavit, erant actus singulares; non magisterium & officium stabile. *Gerson L. CC. Confid. 2.* ait: Sexus muliebris ab Apostolica prohibetur autoritate, ne palam doceat; doctrinam intellige seu verbo seu scripto nomine suo publicatam, maximè si fuerit ad viros, nec qualescunque sed sapientes, sed eruditos, sed statûs in devotione vel religione præcellentis. Sententia est Gregorii; præsumptionem esse, velle docere sanctiorem, doctioremque. Culpat *Hieronymus* eos, qui *discunt, prob pudor! à fœminis.* Quid si talis sexus apposuerit ambulare in magnis & mirabilibus super se; visiones quotidie super visiones addere; læsiones quoque cerebri per epilepsiam vel congelationem aut aliam melancholiæ speciem ad miraculum referre; nihil denique dicere nisi vice Dei sine medio revelantis; appellare sacerdotes Dei filios suos; docere

docere eos professionem suam, in qua nutriuntur assidue, qualiter obedire superiori debeant, etiamsi ille foret diabolus incarnatus. Tales docent, quod illi sint imperfecti, qui in adversis dolent; cum tamen nec Maria, nec Paulus, immo nec Christus haud dubie perfectissimi fuerint doloris expertes; immo si desunt poenae sensus, qualis erat patientiae virtus? dicit altera, se annihilatam fuisse pro morula temporis. Altera dicit, quod mirabiliori unione Deus sibi uniebatur, quam humanitati susceptae in Christo. Neque tamen per hoc derogamus gratiae Dei, neque mulierum, quas elegit, privilegiatae sanctitatis; sed nobis vigilandum est adversus astutias diaboli; & cautela duplex sumenda est. Primo omnis doctrina mulierum, maxime solennis verbo vel scripto, reputanda est suspecta, nisi modis praefatis fuerit diligenter examinata, & multo amplius, quam doctrina virorum. Patet ratio; quia lex communis, nec qualiscunque sed divina eas arcet. Quare? Quia facilius seductibiles, quia pertinacius seductrices, & quia non constat, eas divinae gratiae esse cognitrices. Ubi sunt scripta tot devotissimarum eruditissimarumque foeminarum, sicut Paulae, sicut Eustochium? Certè nulla supersunt, quia nulla praesumpserunt. Secunda cautela est; Conferatur statim doctrina per singulas sententias & verba, si sit conformis ad Doctores approbatos, & si sic; quid addat ad illos in pondere sententiarum, vel religionis aedificatione, pensetur. Sunt enim doctrinae quaedam habentes folia verborum quasi speciosissima, quae si discutiantur, inveniuntur similes ficulneae, cui maledixit Dominus, quia sunt sine fructu; aut pro fructu ut poma Sodomae reddunt solum cinerem, quo turbatur sensus, non reficitur affectus, nec tandem illuminatur intellectus.

Regula 19. Revelationes mulierum, etiamsi sint conformes communi doctrinae Theologorum, si tamen nihil contineant majoris utilitatis, rejiciendae

dæ sunt. Ratio est, quia Deus non censetur frustra multiplicare revelationes circa dogmata jam aliunde nota. Ita Gerson in Regula præcedente.

Regula 20. Revelationes continentes sensum ambiguum, qui trahi possit ac vergat in malam partem, non benignè exponendæ, sed rejiciendæ sunt.

Ratio est, quia, si non dentur alia certa revelationis genuinæ indicia, non datur necessitas recedendi ab obvio verborum sensu. Gerson L. CC. sic ait: Notetur, quod sancti Prophetæ, & Doctores jam universaliter approbati recipiunt in suis verbis obscuris & ambiguis interpretationem, qualis non debetur novellis prophetantibus de corde suo, aut priusquam constiterit, quasi de suo, quamvis divino.

Regula 21. In illis personis, qui aliquando habuerunt visiones verè divinas, etiam experimentalis notitia ac gustus non est infallibile signum, visionem esse verè divinam.

Ratio est, quia per vivacem rememorationem eorum, quæ aliquando sentiebant, possunt imaginari, se actu versari in eo statu. Gerson Tract. de Discretionem Spirituum sic habet: Probare spiritus utrum ex Deo sint, contingit multipliciter. Primò per modum artis, sicut per eruditionem Scripturarum. Alius modus est per inspirationem intimam seu internum saporem, sive per experimentalem dulcedinem quandam, sive per illustrationem à montibus æternis, effugantem tenebras omnis dubietatis. Probare spiritus, an ex Deo sint, per modum artis & per regulam infallibilem pro particulari casu aut non potest aut vix fieri humanitus; sed requiritur donum Spiritus Sancti quod Apostolus nominat discretionem spirituum; quo dono fit, quod mens non solum in se, sed etiam in aliis noscit, an spiritus ex Deo fiat. Nemo autem cognoscit

certitudine infallibili ea, quæ per solam experimentalem notitiam vel sentimentum interius & sensum geruntur in alterius animo. Quemadmodum ergo tradere regulam generalem, quæ distingueret inter visionem somnialem & illam quæ fit in vigilia, nullus facile posset propter varias similitudines inter utrasque visiones, multo magis in proposito. Scit nihilominus homo vigilans se certitudinaliter & experimentaliter videre, quamvis non ignoret, se in somnis habuisse visiones valde vicinas & similes suæ vigiliæ, adeo quod somnium suum narrare somniando quandoque videatur. Scit similiter homo spiritualis in vigilia verè lucis divinæ positus, videre se divina, quæ videt, verè sentire, odorare, & sapere. Quare? quia vigilat. Potest nihilominus recogitare ex se vel aliis, quod nonnunquam ponitur in quodam somnio naturalis cognitionis aut diabolicæ illusionis, qui dum sic se habet & quodammodo dormit ad divina, putare potest, quod vigilet ad ea, sicque falli. Vidit hæc B. Gregorius asserens, spiritus prophetarum non semper esse in potestate, vel distincta cognitione prophetarum, probans hoc per Nathan, qui ad David cogitandem ædificare Domum Dei respondit: *Omne quod est in corde tuo, fac; quoniam Dominus tecum est.* Cujus contrarium ipsa nocte revelavit Deus.

Regula 22. In probandis vel improbandis revelationibus non convincit unum tantum signum, sed complexum plurium. Ratio est, quia complexum plurium signorum rarissime conjungitur cum falsitate. Gerson L. CC. dicit: Probare spiritus in alienis personis oportet, ut ab operibus signa sumamus. Fallit tamen unum signum vel pauca, si non in unum plura conglobaverimus. Ita enim tradit Tullius; ita Boethius, ita Aristoteles in conjecturali causa faciendum.

Regula 23. Perpetuæ visiones, in quibus nil singulare discitur, nisi quod continetur in Scriptura, aut

aut aliis libris, non sunt à Deo, sed à phantasia, aut à doemone. Ratio est, quia Deus non multiplicat revelationes otiosè. Doemon autem habet suum finem, quia occupat homines his objectis, ut avocet à Scripturis, & ut Confessarii alique infumant tempus in audiendis, legendis, ac discutiendis ejusmodi revelationibus. *Gerson* L. CC. sic habet: Examinandum, an revelationes excedant communem modum loquendi in Scripturis, vel communem modum intelligendi. Si enim non excedant, frustra ponitur revelatio. Quod in Scriptura semel locutus est Deus, sicut *Job* loquitur, idipsum non repetit. Onerosum quippe esset, ne dicam, vanum, visiones super visiones in immensum multiplicatas debere recipere tanquam ab ore Dei prolatas, ac deinde certissima fide credendas. Sicque demum nostra fides nostraque religio, quam Deus, teste *Augustino*, voluit contineri sub paucissimis articulis, redderetur plus onerosa, quàm *Lex vetus*. Hinc alia ratio sumitur, quia omisso divinarum Scripturarum studio magna pars Christianorum ad has visiones, ideo placentiores quia recentiores converteret oculos & aures prurientes, sicque necessaria nescirent, quia juxta *Senecæ* verbum *Supervacua* didicissent. - Hoc etiam præcipuè considerare oportet, si sit mulier, cui fiunt revelationes; qualiter cum suis Confessoribus conversatur, & Instructoribus; si colloctionibus intendit continus, sub obtentu nunc crebræ confessionis, nunc proluxæ narrationis visionum suarum, nunc alterius cujuslibet confabulationis. Expertis crede, nominatim *Augustino*, ac *Bonaventuræ*. Vix est altera pestis vel efficacior ad nocendum, vel insanabilior. Quod si nihil aliud haberet detrimenti, nisi temporis pretiosi latissimam hanc consumptionem, abundè Diabolo satis esset.

CAP. V.

Regulæ Laurentii Brancati Cardinalis
de Lauræa Ord. Min.

Regula 1. Contemplationes ac visiones eorum, qui docent, aut sectantur sequentia erronea principia, ad illusiones dæmonis referendæ sunt. *De Orat. opusc. 2. C. 4.* ubi sic scribit. Referam nunc errores circa orationem mentalem.

Primi, qui circa orationem mentalem errarunt, sunt Evchitæ, qui docebant orationem mentalem faciendam capite versus umbilicum deflexo; eo enim modo se divinam quandam lucem videre, adoremque sancti spiritus concipere, quem per nares efflare deberent.

Alii, ut *Begardi & Beguini*, in Concilio Viennensi damnati inter alios errores docuerunt. Primo: hominem contemplativum ita finalem beatitudinem cum omni perfectionis gradu posse in hac vita acquirere, sicut obtinebit in patria. Secundo: posse per contemplationem ad talem gradum perfectionis ascendere, ut reddatur impeccabilis; & qui ad talem gradum pervenerat, non tenebatur ulla bona opera facere.

Alii, ut refertur in *Chronicis Minorum Part. 2. L. 7. C. 26.* docebant, orationem mentalem hoc modo faciendam. Homo quoad intellectum alienus esse debet ab omni cogitatione rerum corporalium & spiritualium; & sperare ac expectare debet cogitationes illas, quas Deus illi imprimet ac infundet. Quo verò ad corpus, debet rectus stare, strictis labiis, quantum potest, retinens respirationem; & statim sentire incipiet mutationem aliquam
in

in corpore; & interdum non sentiet angustiam; interdum verò prorumpet in magnas voces. At non semper eodem modo. Interdum cadet in terram retrorsum; interdum in faciem. Interdum tandem in actus irracionales prorumpet. Et quod, quando corpus tale aliquod patiebatur, signum erat, quod homo ille incipiebat contemplari. Interrogatus vir sanctus, Frater *Ugo Pansiera*, an hic modus orandi bonus esset; respondit, doctrinam hanc irracionalem ac bestialem esse, & assignavit has rationes. 1. Quia homo vacans perfectioni non debet se alienare ab omni cogitatione corporali, & spirituali. 2. Quia in via perfectionis sunt necessaria opera virtutum etiam corporalia. 3. Quia si homo detinet intellectum suspensum ab omni operatione, se exponit illusioni dæmonis, qui sine ulla resistentia ei immittere poterit perverſas cogitationes. Aliæ verò operationes corporeæ ut strictioris retentionis halitus esse vanas, & diabolicis insidiis adinventas.

Alii detecti sunt 1623. Hispali in Hispania, dicti *Illuminati*, qui docuerunt. 1. Quod homines orationi mentali dediti non sint adstringendi ad laborem manuum, aut alia exercitia corporalia. 2. Quod perfecti non egeant operari opera virtutum. 3. Quod orans ita se colligere in Dei præsentia teneatur, ut nec discurrat, nec meditetur, nec in Jesu Christi passione, multò minus in ejus sanctæ humanitatis cognitione immoretur. 4. Quod nullo modo unquam utendum sit imaginibus, ut quis se ad orandum colligat. 5. Quod à quovis ex eorum Illuminatorum numero semper ac singulis horis videri possit id, quod ab ipso jam semel in oratione visum fuit. &c.

Novissimè anno 1656. nefarii quidam prodierunt, qui docuerunt. 1. Orationem mentalem ita esse homini necessariam, ut homo sine ea non possit salvari. 2. Si ab Episcopo vel alio Superiore prohibeatur alicui oratio mentalis, non est eis obediendum; neque si sub excommunicatione jubeat. 3. Quo tempore

facienda est oratio mentalis, uxor non tenetur obedire viro aliquid præcipienti, quod orationem impediat. 4. Quod orationi mentali vacantes vel peccare non possunt, vel difficillimum est, quod peccent. &c.

Regula 2. Contemplatio est simplex & fixus intuitus intellectus sine discursu circa rem aliquam seu veritatem. *Opusc. 3. C. 1.* Explicatur exemplo pictoris, qui ab initio considerat seorsim omnes partes picturæ à se faciendæ, dein, postquam perfectæ fuerit, omnium partium proportionem, ordinem, colores, lineamenta &c. uno obtutu admirabundus contemplatur. Sic & ille, qui discurrendo circa aliquod mysterium omnes illius partes considerat, postmodum totum cum omnium partium harmonia fixo intuitu contemplatur. *C. 2.* Concomitatur autem hunc actum intellectus, quando est fructuosus, affectio pia voluntatis. *C. 3.* & aliquando est infusus, aliquando verò acquisitus *C. 10.*

Regula 3. Status contemplativus non est semper supernaturalis, sed datur etiam naturalis. *Ib. C. 10.* Hæc regula, cum status contemplativus vicinus sit cum extasi, & visionibus, immo sæpe cum illis coincidat, est magni momenti. Probatur autem unanimi consensu Doctorum. *S. Bernardus in Flor. C. 55.* debemus assuescere in contemplatione. Et in *Tr. de octo punctis. Punct. 1.* Verum est, quod huic contemplationi nullus mortalium potest firmiter inhærere; scias tamen, ubi mentis intensionem debeas habere fixam, & ad quam destinationem semper animæ tuæ revoces initium - noscere debes, quod frequentia actus similem sibi habitum generare consuevit. *Richardus à S. Victore L. 5. C. 1.* Aliud est contemplationis gratiam divinitus percipere; atque aliud est de huiusmodi dono, Dei quidem cooperatione, proprio exercitio comparare. Et *C. 2.* Primus contemplationis modus surgit ex industria humana; tertius

ex sola gratia divina; medius autem ex utriusque permixtione, humanæ videlicet industriæ, & gratiæ divinæ. *S. Bonaventura* Art. 3. de ordine ascendendi ad Deum. Ex sensibilibus ad spiritualium cognitionem ascenditur. Primò per sensus externos concipiuntur sensibilia. Secundò per imaginationem per quam rerum similitudines concipiuntur. 3. Per rationem, per quam concipiuntur rerum naturæ. 4. Per intellectum, per quem concipiuntur spiritus creati. 5. Per intelligentiam, per quam percipitur spiritus increatus. 6. Per sapientiam, per quam aperitur spiritualis gustus. Sensus percipit, imaginatio repræsentat, ratio intelligit, intellectus judicat, memoria servat, intelligentia comprehendit, & ad contemplationem adducit; sed sapientia gustat; & sic fit ab inferioribus ad superiora ascensus. Et Art. 4. de 7. itin. ætern. Per Origenem gradus ascendendi ad contemplationem plures sunt. Primus vita activa. 2. Sensuum exteriorum retractatio ad interiora, & collectio eorum in unum. 3. Elongatio à phantasmatis imaginativis ad spiritualia. 4. Tollere impedimenta retardantia animam ad objecta superiora tendentem, & ad divinæ naturæ cognitionem; quod licet sit præter rationem, non est tamen super eam. 5. Verus contemplator est, si sit super omnia intelligibilia in caligine ignorantie. Addit Lauræa. Hic ultimus gradus est contemplatio infusa, cæteri verò spectant ad acquisitam.

Regula 4. Itaque etiamsi Deus in visione intelligatur absque omni phantasmate & specie rerum sensibilibus, non eoipso habetur certum signum, quod illa visio sit supernaturalis. Patet ex dictis. Et ex C. 11. ubi *Lauræa* sic habet: Contemplatio acquisita & infusa conveniunt in hoc, quod utraque est simplex intuitus intellectus sine discursu, adeo ut utraque cum suspensione actuum aliarum potentiarum sit fixa cum stupore & admiratione
cogni-

cognitio; licet cum majore distractione & alienatione à sensibus infusa. Conveniunt etiam in eisdem objectis; utraque enim tendit in Deum, ac divina principaliter; & in omnia alia à Deo revelata minus principaliter, cum ordine tamen ad Deum. Conveniunt tertio in mediis, quia utraque per species intelligibiles, & sæpe etiam per imaginabiles cognoscit seu intuetur ea, quæ in illa repræsentantur. Conveniunt quarto in aliquibus principiis, ut in intellectu intuen- te, & voluntate affecta seu amante; & in auxiliis supernaturalibus, sine quibus nullum bonum opus fieri potest, quod sit fructuosum.

Regula 5. Etiam alienatio à sensibus & ectasis non est certum signum, quod visio seu contemplatio sit potius infusa, quam acquisita. Patet ex dictis in Regula præcedente.

Regula 6. Signa probabilia, quibus contemplatio infusa possit discerni ab acquisita, sunt sequentia. lb. C. II.

Prima differentia est ex parte subjecti seu dispositionum ejus. Quia pro acquisita contemplatione & fructuosa sufficiunt illæ dispositiones, quæ requiruntur pro meditatione fructuosa, scilicet ut sit homo capax, instructus de natura & qualitatibus contemplationis, & examinata conscientia cognoscat se non habere peccatum mortale. At pro infusa hæc dispositio non sufficit; sed requiritur regulariter, ut per viam purgativam per multum tempus transierit, per virtutes morales refrænaverit passiones, sæcularia negotia deseruerit, concupiscentias omnes carnalium seu corporali- um nec non etiam spiritualium ambitionis, honoris, famæ, & gloriæ omnino abjecerit; & silentio ac solitudini se dederit.

Secun-

Secunda differentia est, quod contemplatio communis & acquisita regulariter post meditationem fit, & rarò sine illa, exceptis exercitatis in ea. At non sic infusa; quamvis enim aliquando habeatur cum meditatione prævia, regulariter tamen sine illa accidit. Apprehenso nempe objecto intellectus statim figit in eo aciem mentis, illud cum admiratione & aliorum actuum suspensione intuendo.

Tertiò, in acquisita contemplaturus proprio labore distrahit se ab externorum cogitatione & à speciebus seu phantasmatibus, & figit mentem in objecto; non sic in infusa; quia statim ac vult contemplaturus ad contemplationem applicare apprehenso aliquo objecto revelato, Deus eam abstrahit ab omnium exteriorum, & interiorum consideratione, subtrahens concursum inferioribus potentiis, ne eam perturbent.

Quartò, in acquisita lumen supernaturale fidei sufficit; at in supernaturali & infusa lumen majus Deus infundit, & ita magnum, ut excedat vim intellectus, & quasi obfuscet illum; & ideo à Mysticis vocatur caligo & tenebræ.

Quintò, in acquisita nullum donum Spiritus Sancti regulariter infunditur, quia tales contemplativi non perfectè purgati non sunt effecti spirituales, id est, à terrenis totaliter alieni. At cum infusa Deus concedit contemplativo duo dona Spiritus Sancti, scilicet donum intellectus, per quod clarè ac distinctè cognoscit objecta, quæ contemplatur; & donum sapientiæ, id est, saporis ac dulcedinis voluntati, quo illa objecta & Deum in illis saporosè & dulciter amat.

Sextò, per acquisitam lentè & cum aliquo labore per meditationem pervenitur ad intuitum veritatis. Per infusam verò fortiter & statim eam intuetur.

Septimò, per acquisitam incipientes non alienantur à sensibus patientes extasin seu raptum; & proficientes aliquando; at per infusam sæpe.

Octavo, per acquisitam non videntur nisi illæ veritates, quæ assumuntur ad meditandum & contemplandum. At per infusam videntur aliæ vel connexæ, vel diversæ.

Nono. Acquisita valde remota est ab unione seu osculo Dei, in quo consistit perfectæ felicitas quæ potest in hac vita mortali communicari hominibus à Deo. At infusa est valde proxima ad eam.

Decimo. Per acquisitam, ut experiuntur incipientes immo & proficientes, non statim sentitur dulcedo, sapor, ac suavitas, sed potius molestia & amaritudo, ac repugnantia sensus, eò quia in eis nondum sunt frænatae passionēs. At in infusâ sentitur sapor de Deo, dulcedo, & suavitas statim.

Undecimo. Acquisitam multi possunt adipisci, si de ea instruantur, licet pauci proficiant. At infusa paucissimis, ac raris, ac perfectissimis hominibus à Deo conceditur.

Duodecimo. In acquisita contemplans non ita supra se & extra se fit, ut non cognoscat se, & reflectat in id, quod facit. At in infusa, ut contemplativi testantur, contemplans ita est extra se, & supra se actus, ut nec se nec aliud cognoscat; sed in solum objectum, quod contemplatur, firmiter, & fixè intendat.

Decimotertio, quia post contemplationem acquisitam contemplans potest distinctè & absque difficultate narrare, & quod intuitus est, & modum, omnesque circumstantias rei cognitæ. At in infusa non sic; quia, ut testantur B. Angela de Fulgineo, S. Theresia, S. Petrus de Alcantara, & B. Joannes de Cruce, postquam quis ab actu contemplandi redit ad se, non potest clare ac distinctè referre nec quæ intuitus est, nec modum intuen- di, in quo, & per quid; sed dicit, se nescire explicare, quid actum sit.

Regula 7. In contemplatione etiam acquisita videtur Deus tam sub conceptu positivo, quàm negativo. Ib. C. 15. adeoque neuter modus est certum signum visionis supernaturalis ac infusæ. Regulam verò Lauræa probat ex consensu Doctorem.

Regula 8. Omnes homines cujuscunque status, conditionis, & sexûs, si instruantur, sunt capaces exercendi actus contemplationis acquisitæ; quamvis non omnes sint proximè capaces. Ib. C. 17. adeoque ex conditione personæ non potest haberi certum argumentum, quod contemplatio seu visio sit supernaturalis & infusa. Dicitur, proximè non quemvis esse capacem; quia ille solum proximè ad eam non est capax, qui se ad eam non vult dispo- nere. Regulam Lauræa probat ex consensu Doctorem; præcipuè ex D. Gregorio in Ezech. hom. 17. ubi dicit: Non enim contemplationis gratia summis datur, & minimis non datur, sed sæpius hanc summi, sæpe minimi, sæpius remoti, aliquando etiam conjugati percipiunt.

Regula 9. Datur etiam oratio quietis ac silentii in contemplatione acquisita; adeoque ille status quietis non est argumentum contemplationis ac visionis infusæ. *Idem Opusc. 4. C. 6.* ubi sic scribit: Oratio quietis acquisita, quæ gradus seu species contemplationis est, consistit in hoc, ut justus aliquo tempore vel magno vel parvo juxta devotionis spiritum ab omni temporalium cura se abstrahens, & ab omni alia cogitatione semet in se recolligens sibi præfigat in se, sicut revera est, Dei præsentiam, & omne phantasma seu imaginationem fugans, quia nequit Deus per imagines phantasticas repræsentari, Deo inhæreat per fidem intuendo, eoque per-

fruaturs amando. Ita hanc orationem declaravit Balthasar Alvarez pius & devotus Jesuita, ut refert *Ludovicus de Ponte* in ejus vita C. 13. Hic autem modus contemplationis acquisitæ, dictus *oratio quietis*, à sanctis ac mysticis Doctoribus admittitur. Probatur. *S. Bonaventura* de stimulo amoris Par. 2. C. 7. dicit: Qui vult cum activa contemplativam vitam habere, ut suum Dominum in omnibus contempletur, videtur mihi, quod via sit brevis & bona, videlicet, ut se totum recolligens intret ad cor suum, & intima cordis ingrediens se resolvat in Deum, ut nihil nec videat, nec sentiat, nisi Deum.

Regula 10. In illa contemplatione, quæ dicitur, oratio quietis, tunc, quando est acquisita, intellectus & memoria operantur liberè, sola verò voluntas quiescit. Adeoque ex suavi quiete in Deo non habetur argumentum, visionem intellectui & memoriæ operanti adscribi non posse. Idem L. CC. C. 6. sic scribit. Videamus jam, quid faciat anima in oratione illa quietis ex *S. Theresia*: C. 15. suæ vitæ sic scribit: Nihil autem animam tempore hujus quietis facere oportet, quam ut suaviter & sine strepitu ullo se teneat. Strepitum autem intelligo per intellectum verba, & considerationes multas - voluntas hoc tempore de intellectu non magnopere laboret, eo quod is vexator sit & importunus. Si autem ipsa eum participem facere voluerit ejus, quo fruitur, aut eum quietum reddere, inconsulta faciet, nec proficiet. Sæpe enim homo voluntatem recollectam & quietam esse videbit; intellectum verò inquietum & turbatum. Satiùs ergo est, ut eum sic dimittat, quàm eum infestet. - Intellectus quoque hìc excitatur ad concinnas & compositas gratias agendas; sed voluntas est in sua quiete - denique mentalis oratio penitus hìc omittenda non est, vel nec verba etiam aliqua vocalia. Si interdum usurpare ea velint, aut possint. Ita *S. Theresia*, ex cujus verbis patet, quod

quod loquatur de acquisita. Nam in actu contemplationis infusæ anima sic remanet à Deo absorpta, & suspensa, ut nec se, nec suas potentias videat, nec discurrat.

Regula 11. Contemplatio acquisita est signum, proprietas, & effectus sanctitatis in persona contemplativa, saltem probabile; ergo eoipso Sanctitas personæ non est argumentum, quod ejus contemplatio aut Ecstasis & visio sit supernaturalis & infusa, sed potius ex sanctitate personæ & dispositionibus sanctis inferendum, quod sit acquisita. Ratio est, quia & dispositiones præviæ ad contemplationem acquisitam, & actus concomitantes, & subsequentes consistunt in sanctis affectionibus cordis. Idem Opusc. 3. C. 13. & Opusc. 4. C. 4. eas dispositiones prævias, concomitantes, & subsequentes ad contemplationem acquisitam ex D. Doctoribus ac piis sic refert:

Bern. Serm. 53. de modo bene vivendi. Quicumque prius in vita activa proficit, ad contemplationem bene ascendit. Qui hanc temporalem gloriam aut carnalem affectat, à contemplativa prohibetur. Idem in Tract. de octo punctis. Puritas cordis continua, vel quasi continua; passionum frænatio per exercitium moralium virtutum acquisita; fuga sæculi; abstinentia à negotiis curisque mundi; solitudo, taciturnitas; in humanis successibus nec lætandum, nec tristandum pro amicis, & cognatis; sed pro eis orandum; sine multiloquio paucis verbis, & placido vultu & voce remissa loquendum & respondendum; diligendum plus audire quàm loqui; non innitendum prudentiæ propriæ, non esse sapientem in oculis propriis, nec sensibus confidendum; altiora non quærenda, & fortiora non scrutanda; nunquam otiosum manendum, sed semper legendum, orandum, vel meditandum; singulis

horis singula exercitia tribuenda; considerandum, quod grandis restat via, donec videatur Deus in Sion. Hæc in contemplativo homine requiruntur ex *S. Bernardo. S. Bonav. de 7. Itin. ætern. Dist. 2.* Contemplativus debet esse sine peccato; alioquin impeditur, ne sursum feratur. Debet esse liber à cura temporalium, quia liber spiritus dimittitur, quando calcatis terrenis desideriis ab appetitione temporalium in securitate mentis exoneratur. Debet esse perspicax & sanatus, oculum mentis à cupiditatibus avergens, & in Deo figens. Plura videri possunt L. CC. C. 4.

Regula 12. Etiam contemplationis acquisitæ effectus sunt affectiones sanctæ; adeoque ex his effectibus non habetur argumentum, quod contemplatio aut visio sit supernaturalis & infusa. Idem *Opusc. 5. C. 4.* eos effectus enumerans dicit: Primus effectus contemplationis acquisitæ est animæ tranquillitas. 2. Contemptus rerum temporalium, & desiderium æternorum. 3. Tolerantia laborum & afflictionum hujus vitæ. 4. Libertas spiritus, & superioritas ejus ad omnia mundana. 5. Colligatio cum Deo. 6. Virtutum variarum cumulus. 7. Dilectio Dei dulcis & delectabilis. 8. Clarius cognitio mysteriorum, quàm per ordinarium lumen fidei. Quæ omnia Lauræa L. CC. C. 4. & 5. probat auctoritate Doctorum.

Regula 13. Potest contemplatio acquisita aliquando esse tam vehemens, ut quis naturalem Ecstasim, seu alienationem à sensibus patiat in Contemplatione. Idem *Opusc. 5. C. 6.* sic habet: Ecstasis significat alienationem mentis à sensibus. Raptus pro eodem accipitur. Sed Mystici dicunt, esse quidem alienationem à sensibus sed cum violento aliquo corporis motu, quod in contemplatione infusa aliquando accidit. Videmus enim sic alienatos in al-

tum

tum elevari, & sic interdum à terra elevatos per aliquod tempus manere; aliquando retrorsum agi velut volando, & iterum antorsum ferri; istæ alienationes à sensibus cum his motibus peculiari nomine dicuntur *raptus*, sed communi nomine omnes *Êctases* dicuntur *raptus*. Êctasis autem seu raptus duplex est; quidam naturalis, quidam præternaturalis vel supernaturalis. Et utraque adhuc duplex. Naturalis enim vel est morbosa, vel sana. Præternaturalis vel est divina, vel dæmoniaca. Êctasis naturalis morbosa est alienatio à sensibus, quæ provenit ab aliquo morbo, ut quæ procedit à spasmo, ab ebrietate, vel ab aliquo medicamento somnifero, vel à phrenesi, vel ab obstinatione melancholici delirii. De hac extasi non loquimur. Êctasis naturalis sana est, quæ oritur ex vehementi apprehensione alicujus objecti prædilecti, acquisiti vel perdati, vel alicujus insoliti ac noliti eventus, quorum exempla mox referam. Causa verò immediata, cur extatici naturales sic detineantur, ex *Paulo Zacchia* in Quæst. Medicolegal. L. 4. Q. 6. est, quia in cerebrum confluunt omnes spiritus animales destinati internis & externis sensibus, ac motivæ potentiæ. Et ideo sic alienati non operantur, & videntur sibi multa conspiciere, & loqui cum aliis. Additque Zacchias, quod inter somniantes & extaticos hæc est differentia, quod illi in somno, isti in vigilia sunt à sensibus alienati. Augustinus refert exemplum de quodam presbitero, qui quoties volebat, extasin in se causabat, & efficiebatur insensatus velut mortuus. At quidquid sit de hoc, quod forte dæmoniacum erat, hoc pro re nostra certum est, quod naturaliter ex vehementi apprehensione alicujus rei maximè volitæ vel nolitæ vel gravissimæ & insolitæ oriri potest alienatio à sensibus. De Regina Saba vidente magnificentiam Salomonis dicitur: Non erat præ stupore ultra in ea spiritus. Et de Nabal 1. Reg. 23. ut audierat Davidem contra se esse iratum; Emortuum est cor ejus intrinsecus, & factum est quasi lapis. Aliud exemplum Êctasis naturalis adducit *Plutarchus* in *Bruto* de Portia uxore Bruti exspe-

exspectante exitum conjurationis in Julium Cæsarem, & per nuntios audiente quæ fiebant, præ dolore non sustinuerunt ultra corporis vires, sed animo fluctuatione æstuante & fatiscens repente animi stupor eam corripuit, animi defectus adfuit, color mutatus, vox suppressa. His prænotatis

Probatur Regula. Quia applicatio in aliqua contemplatione potest ita esse vehemens, quod omnes spiritus vitales in cerebrum confugiant, & sensus externi eis destituti immoti maneat. Etsi enim, ut suo loco dictum est, ad actum fructuosè contemplandi requiratur specialis gratia; quando tamen per eam jam habitam quis in actu contemplationis est, potest etiam suo conatu intensius, immo intensissimè in eo actu applicari; & tunc accidere potest naturalis alienatio seu ectasis, quamvis rarò. Et hinc est, quod jam per annos fere triginta expertus sum, cum agitur de Canonizatione alicujus servi Dei, & fit scrutinium de miraculis, inter ea non numerantur Ectases, nisi evidenti aliquo signo sint admiculatæ. Et ratio est, quia, ut dixi, esse possunt naturales. Istæ autem, etsi mirabiles dici possint, non tamen miraculosæ. Confirmat hæc sua dicta Lauræa ex S. Bernardo, Richardo, & S. Bonaventura.

Regula 14. Etiam in ea Ectasi, quæ provenit ex movente Deo, & ex speciali gratia divina, potest intervenire visio propriæ phantasie, adeoque erronea. Patet ex probatione Regulæ præcedentis.

Regula 15. Interdum contemplativi decipi possunt per Ectases dæmoniicas. *Opus. 5. C. 6.* Ratio est, quia Deus permittit, ut servi sui tentationibus dæmonum subjaceant, ut humiliari discant. Et de facto sæpe illudit Dei servos, inferendo in phantasia species aliquas rerum, quæ in re non sunt. Sic putavit ipsum Christum se posse illudere, cum ostendit

ci

ei omnia regna mundi, quod *Cyprianus de Jejuniis* & tentatione Christi explicat per species in phantasia Christi productas. Quamvis cum D. Gregorio teneam, id diabolus fecisse per species visibiles.

Regula 16. Quando in Ecstasi homo contemplans nil aliud boni vel mali experitur, nisi quod in aliis contemplationibus non extaticis experiebatur, nec cum majori aut minori devotione ex ea Ecstasi ad se revertitur, signum est, quod fuit naturalis; non divina, nec dæmoniaca. *Opusc. 5. C. 7.* Probatur à paritate apparitionum, de quibus S. Augustinus L. 12. de Gen. ad Litt. C. 12. loquens ait: Cum spiritualis visio penitus alienato à corporis sensibus animo imaginibus corporalium detinetur sive in somnis, sive in Ecstasi; si nihil significant, quæ videntur, ipsius animæ sunt imaginationes. &c. Si enim nihil novi adducit, quod contemplatio sine Ecstasi non adducebat, nec boni, puta majorem illustrationem intellectus, aut dilectionem, delectationem, saporem, vel suavitatem ex parte voluntatis, vel revelationem aliquam privatam bonam, vel aliud simile, quæ à Deo semper sunt, dici non potest Ecstasis divina. Sic etiam econtra si nihil mali, aut ad malum suadens adducit, vel bonum, tamen cum malis circumstantiis, non est dæmoniaca. Restat ergo, ut sit naturalis.

Regula 17. Ecstasis dæmoniaca dicenda est, quando in ea vel consulitur aliquod malum, vel apparet fieri aliquid ad nullum bonum ordinatum, vel etiam si consulatur bonum, non tamen ob finem bonum, vel multum turbat, & turbatum relinquit. *Ib. C. 7.* probatur exemplis. Sic Abraham Eremita,
D. E. A. de Revelat. Pars I. P. ut

ut refert Ephrem Syrus, dum in media nocte divinas laudes caneret, vidit lucem magnam in Cella, & vocem sibi dicentem: Beatus es, nullusque tui similis, qui omnes voluntates meas explesti. At vir Dei agnoscens fallaciam ait: O plene dolo atque omni fallacia; ego homo peccator sum; sed nomen Domini mei Jesu Christi mihi murus est, in quo te increpo immunde canis & statim evanuit. Et Simeoni Stylitæ apparuit dicens: Dominus misit me angelum suum, ut rapiam te, sicut rapui Eliam. Optant te videre sancti Angeli, Apostoli. &c. At cum Simeon elevans dextrum pedem, ut ascenderet in currum, signaret se signo crucis, statim evanuit. Ita narrat Antonius discipulus in ejus vita. In vita Pachomii habetur, quod quadam vice eo orante apparuit illi doemon dicens: Pachomi, ego sum Christus, & venio ad te fidelem amicum meum. At Pachomius dixit intra se. Adventus Christi tranquillus est; ego autem nunc turbatus variis cogitationibus æstuo. Et signans se signo crucis ac exufflans in illum dixit: discede à me Diabole &c. & relicto fœtore discessit. Id autem, quod doemon solet facere in somno vel vigilia, majori cum fiducia facit in Ecstasi, quam ipse efficit in servis Dei, qui nisi cauti sint, facilius in oratione illa decipi possunt. Hic autem effectusurbationis in Pachomio ad loquelam diaboli cum cogitationum æstuatione debet sumi pro uno signo visionis seu revelationis demoniacæ. Licet enim etiam in divinis apparitionibus & revelationibus oriatur aliqua turbatio, ut Abraham & B. Virgini accidit, ea tamen nec vehemens est, nec diu durat; & post eam sequitur consolatio.

Regula 18. Extasis divinæ, saltem partialiter à Deo productæ, id est, à Deo concurrente, signa sunt tranquillitas, suavitas, atque jucunditas, humilitas, devotio, ac sancte vivendi desiderium suadens bona. Ib.

Regula 19. Eadem sunt signa visionis ac revelationis divinæ aut dæmoniacæ, quæ Ecstasis. Ib. C. 8.

Regula 20. Visiones & revelationes, etiam quæ apparent bonæ sæpe sunt à dæmone, nec facile discerni possunt absque speciali illustratione divina, & sine dono discretionis spirituum. Idem in 3. Tom. 4. de Gratia Disp. 19. Art. 10.

*Probat*ur ex Scriptura & Patribus. 2. Cor. 11. Paulus dicit: Ejusmodi pseudoapostoli sunt operarii subdoli, transfigurantes se in apostolos Christi. Et non mirum; ipse enim Sathanas se transfigurat in Angelum lucis. *Interlin.* subdoli. addit: *sub specie religionis decipientes.* Et Glossa ordin. ibi multa addit de fallaciis diaboli sub specie boni suadentis mala. Hieronymus in eundem locum. Non tam facile somniis aut aliquibus tanquam angelis lucis fides habenda, ne forte Sathanas transfiguret se in angelum lucis & decipiat incautos. Et *Tertullianus* in *L. Adv. hæ. C. 6.* de ejusmodi præstigiis loquens ait: Præviderat jam tunc Spiritus Sanctus futurum in virgine quadam Philumene Angelum seductionis, transfigurantem se in angelum lucis, cujus signis & præstigiis Apelles inductus novam hæresin induxit. Theodoretus in Caput præfatum, ait. Mos est diabolo divina imitari, & adversus prophetas pseudopphetas producere, angelorum figuram imitari & homines decipere.

Prob. 2. ex 1. Tim. 4. Spiritus autem manifestè dicit quod in novissimis temporibus discedent quidam à fide, attendentes spiritibus erroris & doctrinis dæmoniorum in hypocrisi loquentium mendacium. *Interlin.* dicit, quia maligni spiritus in illis loquentur, simulata religione, ut magis decipiant.

Prob. 3. Ex Rich. in Cant. C. 17. dæmones interdum mala sub specie boni occultant, & ad quædam bona incitant ut ad malum perducant. Falsa enim devotione decipiunt; quia per quasdam orationes & meditationes dulcem affectum & lachrimas in anima producant, ut vel mentem in errorem, aut electionem, vel corpus perducant ad debilitatem. Malè quosdam de aliorum salute sollicitant, quos incitant & accendunt ad conversionem vel ædificationem aliorum longe positorum, quatenus à quiete mentis, & utilitate propria deiciant. Cum itaque aliquid nobis suggerit agendum, perpendere debemus, utrum aliqua sui parte indiscretio se misceat, vel dolus inimici se ingerat, si cum debito timore & cautela fiat, si humana laus vel ostentatio subrepat, si vanitas vel *levitas aliqua impellat.*

Prob. 4. ex Comment. Ambrosii sive alterius in Ep. 1. ad Thessal. C. 5. Solent spiritus immundi fallaciter quasi per imitationem dicere bona, & inter hæc subinducere prava ut per hæc bona, quæ sunt accepta, ferantur & mala; ut quia unius spiritus dicta putantur, non discernantur ab invicem; sed per id, quod licitum est, commendetur illicitum, autoritate nominis, non virtutis.

Prob. 5. ex Gregorio M. L. 33. Mor. C. 22. Sæpe dæmon specie sanctitatis induitur, & nisi per divinam gratiam simulationis ejus detegi indumenta non possunt. Bene dicitur, Jobi 41, *quis revelabit faciem indumenti ejus?* subaudis, nisi ego, qui servorum meorum mentibus gratiam subtilissimæ discretionis inspiro, ut revelata malitia faciem ejus nudam videant, quam coopertam ille sub habitu sanctitatis occultat. Et quia fidelium mentes corrumpere conatur aliquando ostensione sua, aliquando suggestionem, bene subjungitur: *Et in medium oris ejus, quis intrabit?*

Prob. 6. ex Bernardo Serm. 32. in Cant. Quis ita vigilet diligens observator motionum internarum suarum sive in se, sive ex se factarum, ut liquidò ad quæque illicita sensu cordis sui discernat

scernat inter morbum mentis, & morsum serpentis? quantumlibet enim quis omni custodia servet cor suum, & omnia quæ intra se moventur, vigilantissima intentione observet, etiam si diuturnum forte in his habuerit exercitium, & frequens experimentum; non poterit tamen ad purum in se dignoscere, discernereve malum innatum & malum seminatum; nam delicta quis intelligit? Et ego non possum tradere vobis quod non accepi. Non autem accipi, fateor, unde assignem certam notionem inter partum cordis, & seminarium hostis.

Regula 21. Itaque etiam de Sanctis certò sciri non potest, utrum in eorum Ecstasibus, vel revelationibus determinatis non interveniat fraudulentata suggestio-dæmonis, nisi in individua Ecstasi vel revelatione habeantur positiva signa moraliter certa, exclusiva omnis formidinis. Sequitur hæc regula ex præcedente.

Regula 22. Revelationes ex DEO non sunt, quando repugnant fidei circa agenda vel credenda. Ib. n. 374. Patet.

Regula 23. Certum quidem est, illustrationem esse à Deo, quando ad bonum profectum incitat, sed hoc ipsum certum non est, quod in se videtur bonum, à dæmone hîc & nunc non ordinari ad malum. Ibid. n. 377. Probatur ex S. Augustino de Gen. ad Litt. L. 12. C. 13. Discretio sane difficillima est, cum spiritus malignus quasi tranquillus agit, ac sine vexatione aliqua corporis assumpto humano spiritu dicit, quod potest; quando etiam vera dicit, & utilia prædicat. Transfigurat se, sicut

scriptum est in angelum lucis; ad hoc, ut cum illi in manifestis creditum fuerit, educat ad sua. Hunc discerni non arbitror, nisi dono illo, de quo Apostolus: *alii discretio spirituum.*

Regula 24. Adeoque nec tranquillitas à revelatione relicta in animo est certum signum, quod sit divina. Patet ex præcedenti.

Regula 25. Visio vel revelatio, quæ in animo excitat motus superbiæ, non est à Deo. Ib. n. 379. *Probat*ur ex Gregorio L. 34. C. ult. ubi ait: Evidens signum mali spiritus est, quando incitat ad superbiam. Christus semetipsum exinanivit formam servi accipiens. Diabolus dixit, *ascendam super altitudinem nubium, similis ero altissimo.* Christus ad sputa, ad palmas, ad colaphos, ad spineam coronam, ad crucem, ad lanceam atque ad mortem veniens membra sua admonet dicens: *Si quis mihi ministrat, me sequatur.* Diabolus verò nihil aliud mentes sibi subditas docet, quàm celsitudinis culmen appetere, cuncta æqualia mentis tumore transcendere, societatem omnium hominum alta elatione transire &c.

Regula 26. Apparitiones, quæ inducunt delectationem sensibilem in carne, non sunt à Deo. Ib. n. 380. *S. Bonaventura* in Opusc. de profectu Religios. 7. C. 18. sic ait: Quidam decepti à seductoriis spiritibus, vel propriis falsis opinionibus putant sibi apparere Christum, vel ejus gloriosam genitricem, & non solum amplexibus, & osculis, sed etiam aliis indecentioribus gestibus & actibus ab eis demulceri; ut sicut prius ipsorum interius delectatur spiritualiter, ita & caro exterius congruo oblectationis sensu consoletur, quod non solum est falsum, sed etiam blasphemia gravis esse comprobatur. De his verò, qui aliquando dulcedinem spiritualem sentiunt, continuo etiam delectationis carnalis pruritu illecti foedantur, nescio quid judicem, nisi

nisi quod potius eligo illis carere floribus, quos de luti sordibus legere deberem. Et sicut illos damnare non audeo, qui inviti quandoque in hujusmodi spiritualibus affectionibus carnalis fluxus liquore maculantur; ita eos excusare nescio, qui tali fluxu ex consensu delectantur.

Regula 27. Apparitiones, in quibus non intercedit honesta gravitas, non sunt à Deo. Ib. n. 381. *Tertullianus* in L. de præscript. C. 43. hoc signum innuit dicens: Ubi Deus est, ibi metus in Deum; qui est initium sapientiæ. Ubi metus in Deum, ibi gravitas honesta, diligentia attonita, cura sollicita, adlectio explorata, communicatio deliberata, promotio emerita, subiectio religiosa, apparitio devota, processio modesta, Ecclesia unita, & Dei omnia.

Regula 28. Quando internus instinctus, visio, vel apparitio impellit ad aliquid cum præcipitantia, inquietudine, ac quadam impatientia de eventu, non sunt à Deo. Ib. n. 384. Hanc optimam & certam regulam tradit *Richardus* in Cant. C. 7. ubi ait: Cum aliquis ad aliquod bonum movetur facile, & cum aliqua cordis levitate, timendum est, quod hujusmodi levitas sit à carnalitate, maximè si aliquid ibi annexum sit, quod delectare humanitatem possit. Item suspecta est cordis alacritas, quando impellitur ad aliquid homo cum quadam vehementia, & impatientia dilationis. Quia Spiritus Sanctus modestus est, & tranquillus, & temperati sunt motus ejus.

Regula 29. Quando instinctus internus, vel visio operatur poenitentiam, aut alios fructus Spiritus Sancti, à Deo sunt. Ib. n. 382. & 383. *S. Bernardus* Serm. 57. in Cant. dicit: Si sensero, aperiri mihi sensum, ut intelligam scripturas, aut sermonem sapientiæ quasi ebullire ex intimis

intimis aut infuso lumine desuper revelari mysteria aut certè expandi mihi, quasi quoddam largissimum cœli gremium, & uberioribus desursum influere animo meditationum imbres, non ambigo sponsum adesse. Quod si se pariter infuderit humilis quædam, sed pinguis intimæ asperfusionis devotio, ut amor cognitæ veritatis necessarium quoddam odium vanitatis in me generet, & contemptum, ne forte scientia inflet, aut frequentia visitationum extollat me, tunc prorsus paternè agi mecum sentio, & Patrem adesse non dubito. Et Serm. 1. de Pent. Initium revertendi ad Deum pœnitentia est, quam sine dubio spiritus operatur non noster sed Dei.

Regula 30. Etiam si is, qui apparet ad spiritualia incitet immo etiam cum eo, cui apparet, ea efficiat, ut si Litanias, Officium &c. recitet, non est certum, visionem non esse à dœmone. Idem L. CC. Disp. 20. Art. 19. Num. 854. In hoc, inquit, casu, orandus est Deus, ut illuminet ad cognoscendam veritatem, si bonus vel malus spiritus sit.

Regula 31. Effectus, etiam si appareant miraculosi, in confirmationem falsitatis, aut visionum dœmoniacarum editi, censendi sunt facti opera dœmonis, aut motu proprio, aut ex pacto implicito fundato in aliqua actione superstitiosa, aut præsumptuosa tentatione Dei. Idem L. CC. Disp. 20. Art. 18. N. 792. dicit: Miracula Deus facit in confirmationem doctrinæ, quæ prædicatur, vel comprobationem sanctitatis alicujus servi Dei.

Regula 32. Potest dæmon operari sequentia permittente Deo. 1. Potest dispositiones necessarias ponere
ad

ad hoc, ut nascantur animalia. 2. Potest morbos inferre corporibus applicando activa passivis. 3. Potest inferre damna arboribus & frugibus, aërem inficere, pluvias, grandinem, tonitrua, fulmina, & similia meteorologica excitare. 4. Ex notitia dispositionum, complexionum, & aliarum circumstantiarum probabiliter prædicere futura. 5. Ex commotione phantasie inducere ad amorem vel odium alicujus, quamvis non cogere. 6. Movere corpora ab uno loco in alium, & homines transportare in regionem longinquam. 7. Scire citò, quæ in remotissimis locis aguntur. 8. Brevi tempore eas sanationes operari, quæ natura & ars medica longissimo tempore operarentur. 9. Oculos aliosque sensus variis modis deludere, ut appareant quæ non sunt; & quæ sunt absque advertentia auferantur, & alia aliunde accepta substituantur. 10. Adeoque per illusionem sensuum potest patrare ea, quæ videntur esse vera miracula. Ibid. Art. 16. & 17.

Regula 33. Superstitio aut pactum saltem implicitum cum dæmone intervenire censetur in sequentibus casibus.

1. Si quis utitur mediò ad effectum nec à natura nec ab arte ad eundem ordinatò. 2. Si ad eum obtinendum applicentur verba incognita, vel characteres ignoti, vel instrumenta aliqua characterizata, vel herbarum, pulveres, aliave simplicia cum vanis observationibus collecta, aut præparata, vel in tali die, aut hora, sive cum prolatione talium verborum, sive coram tali persona virgine, vel prægnante, & similibus; tunc si effectus obtinetur, dæmoniacus est. Quia in talibus semper adest pactum implicitum cum dæmone. Immo quamvis quis protestaretur, se nolle effectum illum à dæmone habere, neque in earum rerum usu pactum ullum cum dæmone includere, si effectus obtinetur, adhuc dæmoniacus est, & protestatio illa est contraria factò. 3. Si pro obtinendo aliquo effectu sacra aliqua fiant modo indebito contra praxin Ecclesiæ. Vel si sacris aliqua profana seu vana misceantur, quæ nec ab Ecclesia nec à natura ad eos

fines sunt instituta. Tunc si effectus contingat, doemoniacus est. Ut si ritu judaico Deus coletur, si missa vel alia divina ordine inverso aut confuso celebrentur. Has enim deordinationes in contemptum religionis procurat doemon, vel si in ejusmodi sacris voces profanæ, aut res non sacrae sed vanæ misceantur; aut si quæratür sacerdos tali die aut mense natus, aut ordinatus, vel tali aut tali nomine nuncupatus &c. Si aliquod istorum intercedat, & effectus obtinetur, doemoniacus est censendus. 4. Si sacramentalia applicentur cum modis seu circumstantiis indebitis. v. g. Si applicentur verba S. Scripturæ speciali aliquo charactere scripta, vel in pagina, tabula, aliove subjecto, cum aliqua vana observatione parato. Si applicentur Sanctorum reliquiæ cum aliis impertinentibus rebus, seu verbis, aut figuris ignotis. Si crux vel inversa, vel in aliquo subjecto speciali formata, vel erecta, sed cum aliquo ignoto vocabulo, aut figura associata, vel in tempore aliquo determinato, vel in loco speciali, aliave simili circumstantia inani. Si determinatus numerus crucium applicetur &c. si effectus eveniat cum aliquo istorum procuratus, doemoniacus est censendus. 5. Si alii abusus Sacramentorum aut Sacramentalium præcedant pro mediis præparandis ad effectum consequendum; ut si baptizetur res aliqua, imagines, herba, brutum &c. & iis aliquis utatur ad effectum consequendum. Si super re aliqua dicatur Missa, vel si oleo Chrismatis inungatur, ut possit postea applicari ad effectum consequendum. Si sequitur effectus cum aliquo istorum procuratus doemoniacus est censendus. 6. Si pro effectum obtinendo invocentur angeli, quorum nomina ignota sunt Ecclesiæ, vel misceantur cum illis. Si effectus obtinetur, est doemoniacus. Tria nomina angelorum sunt Canonica in Scriptura, scilicet, Michael, Gabriel, Raphael. Uriel autem in Esdra relatum non habetur pro Canonico. Cætera autem, quæ à quibusdam circumferuntur, nomina doemoniorum sunt. Ita Zacharias in Concilio Romano secundo. 7. Si phylacteria seu amuleta gestentur cum aliqua Reliquia, aliove

aliove Sacramentali, sed determinata quadam veste, vel filo ligata, vel cum admixtione alterius rei improprie, vel formata in tempore, vel loco, vel aliis determinatis circumstantiis. Si effectus accidant, doemoniaci putandi sunt. 8. Si ad effectum obtinendum exigatur à patiente seu postulante fides aliquarum rerum, quæ revelata non sunt, sed apocrypha. v. g. quod Christus feбри laboraverit; quod Adam pluribus diebus in Paradiso terrestri manserit &c. & similia. Vel exigatur ab eodem fides, quod patraturus illum effectum habet potestatem patrandi. &c. Si effectus eveniant, doemoniaci censendi sunt. 9. Si Missæ aliquæ celebrentur ad effectum obtinendum, sed cum quibusdam insolitis cæremoniis ministrorum, loci, temporis, candelarum, & similium vanorum: Tunc si effectus sequatur, doemoniacus erit &c. 10. Quando quis præviis quibusdam orationibus, jejuniis, aliisque determinatis devotionibus & vanis observationibus derepente videtur scientiam aliquam, aut plures acquirere, & de iis facile ac promptè discurrere cum antecederet eas vel totaliter ignoraret, vel perfecta earum notitia careret. Certè à doemone assistente id fit. Etsi enim Deus possit scientias infundere, tamen non instituit determinata media, & præsertim vana, vel cum vanorum admixtione ad earum infusionem obtinendam. 11. Si in distans producuntur effectus mediante aliqua re, vel facto distante à passo, seu subjecto. Etsi enim aliqui nescio quas Sympathias admittentes dicant, naturaliter accidere, quod si absentis vulnerati frustulum panni sanguine vulneris intinctum unguento aliquo liniatur, vulnus naturaliter curetur, ego tamen ejusmodi sanationes tanquam doemoniacas detestor. 12. Quando sanitates ab aliquibus efficiuntur, de quibus non constat habere gratiam gratis datam sanitatum seu virtutum.

Regula 34. Apparitiones etiam Sanctorum si-
ve externis oculis visibiles, si vè internè tantum

in phantasia existentes, pro dæmoniis habendæ sunt. 1. Si ad eas obtinendas adhibeatur aliquod factum vel dictum ex duodecim. 2. Quando apparens consulit aliquid contra fidem vel bonos mores. 3. Quando non excitant ad spirituales profectum sed ad temporalia, & inania. 4. Quando invitant ad superbiam. Ita Art. 19. L. CC. N. 850.

CAP. VI.

Regulæ Cardinalis Bona Ord. Cisterc.

De Discretione Spirituum.

R*egula* 1. Non potest homo discernere sine lumine supernaturali à Deo infuso, an quis ambulet in Spiritu veritatis. C. 1. Ratio est primo, quia juxta Apostolum nemo novit, quæ Dei sunt, nisi spiritus ejus 1. Cor. 2. Secundo quia vocationes Dei diversæ sunt, ut eadem, quæ in uno via à Deo est, in alio sit contraria impulsui divino. Tertio, quia fraudes diaboli sunt multiplices & innumeræ nocendi artes, & laquei pene inextricabiles; idemque se quandoque transfiguret in angelum lucis. Quarto, quia affectionum nostrarum tumultuantium impetus simul moventur, ac simul currunt cum instinctibus internis, ut proin instinctus boni à pravis inter tot affectionum agitarum procellas ac tenebras difficulter discerni possint.

Regula 2. Ad unam eandemque rem modo dæmon, modo natura, modo Deus impellit. lb. N. 3.

Regu-

Regula 3. Sanctitas personæ non tollit periculum aut suspensionem de illusione dæmonum; immo majus est de illusione periculum in sanctis, quàm non sanctis. Ib. N. 1. Ratio est, quia, cum juxta Scripturam Habacuc 1. v. 16. Satanæ *cibus electi sint*, illos præcipuè decipere ac devorare conatur, qui sanctiores sunt. Et ob hoc sanctiores cautius cavere debent, ne ab illo decipiantur. Exemplum habetur in Tertulliano, qui dum specie deceptus castitatis & abstinentiæ insanarum mulierum deliramenta tanquam veras prophetias præcipiti judicio suscipit, ex Ecclesiæ Magistro fidei hostis acerrimus factus est.

Regula 4. Discretio spirituum consistit in peculiari motione Spiritûs Sancti ad discernendum inter varios motus à quo spiritu proveniant, bono an malo, sive ad mores spectent, sive ad doctrinam; sive quis interius & invisibiliter moveatur, & excitetur, sive exterius per homines docentes & consulentes, aut per angelos sensibiliter loquentes vel apparentes. C. 2. N. 2.

Regula 5. Discretio spirituum est gratia gratis data; adeoque sanctitas personæ non est argumentum, quod polleat discretione spirituum in se vel in aliis. Ib. C. 2. N. 3. Ratio est, quia Apostolus hanc discretionem spirituum ponit inter gratias gratis datas 1. Cor. 12. dicens: divisiones autem gratiarum sunt. Alii datur prophetia, alii discretio spirituum; alii genera linguarum. Hinc discretio spirituum non omnibus datur, sed quibus & quando vult,

vult, ad discernendos spiritus non solum in seipsis, sed etiam in aliis ad communem Ecclesiae utilitatem.

Regula 6. Donum discretionis spirituum non infunditur per modum habitus permanentis, sed per modum motionis transeuntis; adeoque ex eo, quod aliqui sancti probentur habuisse donum hujus discretionis, non sequitur, quod illud semper habuerint. Ib. N. 3. Ratio est, quia concors est Theologorum sententia, hanc & ceteras gratias gratis datas in solo Christo extitisse per modum habitus. Idem docet S. Gregorius L. 2. Mor. C. 27. dicens: In cunctis fidelibus spiritus venit, sed in solo mediatore semper singulariter permanet, quia ejus humanitatem nunquam deseruit, ex cujus divinitate procedit. In illo igitur manet, qui omnia & solus potest. Nam fideles qui hunc accipiunt, cum signorum dona semper habere, ut volunt, non possunt, hunc se accepisse quasi in transitu ostensione testantur. Idem. 2. Dial. C. 21. Prophetiae spiritus Prophetarum mentes non semper irradiat. Quia sicut de Spiritu Sancto scriptum est; ubi vult spirat; ita sciendum est, quia & quando vult aspirat. Quod omnipotens Deus ex magnae pietatis dispensatione disponit; quia dum spiritum prophetiae aliquando dat & aliquando subtrahit, & mentes elevat in celsitudine, & custodit in humilitate, ut & accipientes spiritum inveniant, quid de Deo sint; & rursus non habentes cognoscant, quid de semetipsis.

Regula 7. Discretio Spirituum ut plurimum solis justis & mundis corde, ac à perturbatione passionum liberis infunditur. Ib. N. 4. Ratio est, quia licet gratiae gratis datae etiam in malis juxta communem Theologorum reperiri possint, perturbationes tamen passionum sunt specia-

specialis dispositio animi, valde opposita luci internæ, & tranquillo de statu interno iudicio, ut observat D. Th. 2. 2. Q. 172. A. 4. Idem docent Joannes Climacus, S. Diadochus, & S. Laurentius Justinianus. L. CC. relati.

Regula 8. Eadem regulariter non reperitur, nisi in iis, qui humiles corde sunt, & variis tentationibus diutissimè probati. Ib. N. 4. Ratio est, quia, ut Sapiens Eccles. 34. ait: Qui non est tentatus, quid scit? vir in multis expertus cogitabit multa, quod potissimum locum habet circa mysticas Sancti Spiritus operationes, ejusque occultas semitas, & diversas vocationes, diaboli versutias, & intima cordis penetralia; ubi concurrit complexum tot circumstantiarum, ut per experientiam uno quasi obtutu videri, minimè verò doctrina explicari possit. Idem docet S. Laurentius Justinianus L. de Obed. C. 16.

Regula 9. Hinc autoritas eorum, qui eam tranquillitatem animi, humilitatem, aut certè per varias tentationes experientiam non habent, in hac materia non præbet solidum argumentum ad stabiliendam aut refellendam veritatem revelationum. Sequitur ex Regula antecedenti.

CAP. VII.

Regulæ de Revelationibus

ex Joan. Franc. Pico Mirandulano.

Regula 1. Is, qui certus est revelationem sibi factam divinam esse, tenetur ei credere, non secus ac Evangelio. *De Fide. Theor. 9.* Ratio est, quia alioquin repugnaret Deo.

Regula 2. Certitudo, revelationem divinam esse, habetur per speciale lumen supernaturale, exclusivum in intellectu omnis ambiguitatis aut dubii. Ibid. Ratio est, quia lumen supernaturale infusum non est minorum virium, quam lumen naturale circa scientiarum principia per se nota; sicut ergo lumen naturale omnem ambiguitatem in intellectu excludit, & per hoc reddit eundem certum, ita ea claritas luminis, quam Deo conferendo revelationes infundit, expellit omnem ambiguitatem, & per hoc ipsum reddit intellectum certum, revelationem divinam esse; & tranquillissimum constituit animum, ita ut nulla suboriatur cogitatio aut formido oppositi. Paulus Apostolus tantum aberat, ut dubitaret de revelatione sibi facta, ut etiam scriberet: etiamsi Angelus aliud vobis evangelizaverit, anathema sit. Sed & vidi & audivi, qui publicè contestaretur, dubitare se magis posse, an duo binarii quaternarium efficerent; itemque an totum majus esset sua parte, quam id, quod de futuris sibi revelatum fuerat, falsum esse, aut à Deo non provenisse. Idem mihi & alii de revelationibus ad se factis asseruerunt; quanquam nonnulli mentiti sint. Expertus enim sum prædictores veros, expertus sum & falsos.

Regu-

Regula 3. Si quando ambiguitas in anima prophetæ resederit, aut divina revelatio non est, aut saltem non pura & impermixta, sed vel phantasmatibus, vel tempori, vel conditioni alicui, vel rationi naturali permixta & conglutinata. Hæ ipsæ tamen revelationes à personis, quæ aliquando veras revelationes habuerunt, spirituque prophetico pollent, à falsis revelationibus facile discernuntur. Ibid. Probatur ab experientia S. Monica, quæ, ut S. Augustinus in L. Confess. testatur, dicere solebat, discernere se, quid interesset inter animam suam somniantem, & DEum revelantem.

Regula 4. Illi, quibus ejusmodi revelationes non fiunt, eisdem credere non obligantur. Ibid. & Theor. 14. Ratio est, quia fidelium universitatis ad alia credenda non adstringitur, nisi quæ ab omnibus credenda proponit Ecclesia, videlicet Concilium Generale, aut summus Pontifex, Ecclesia non reclamante. Theor. 8. & 14. & quia alioquin teneremur quandoque credere inter se opposita, cum revelationes nonnunquam pugnent inter se.

Regula 5. Similiter ad credendas eas veritates quæ ex ejusmodi revelationibus certa consequentia deducuntur, soli illi, quibus eæ revelationes fiunt, non autem alii adstringuntur. Ibid. Theor. 9. & 7. Ratio est, quia ea, quæ certa illatione ex præmissis lumine fidei vel naturæ deducuntur, virtualiter, in iisdem continentur; adeoque etiam substant eidem lumini suasio fidei, & iisdem credendorum, vel non necessariò credendorum obligationi & regulis.

Regula 6. Revelationes, etiam Sanctorum, quando ab Ecclesia proponuntur, quamvis necessario credendæ non sint, non tamen sunt temerè, sine convincenti testimonio vel argumento in oppositum rejiciendæ. Theor. 14. & 15. Ratio 2. partis est, quia si leve ac temerarium censeretur, prudentis hominis, nulla etiam dignitate insigniti, judicium falsum arbitrari, nisi evidenti id testimonio constaret; quanto magis injuriosum & multa dignum, eorum judiciis inconsulto fidem abrogare, qui aut majestate vrenda, aut vitæ puritate in terris præfulgent. Ratio verò 1. partis est, quia tales revelationes ab Ecclesia non proponuntur, ut necessario credendæ. Ita enim Gerson, Christianissimus cognomento Theologus in Declaratione compendiaria earum veritatum, quæ aut de necessitate salutis credendæ sunt, aut de sola probabilitate, aut de pietate fidei tenendæ, scribit: non omnia, quæ tradidit, vel tolerat Ecclesia publicè legenda, esse de necessitate salutis credenda, sed illa duntaxat, quæ universali totius Ecclesiæ consensu implicite, vel explicitè, vel interpretativè concurrente sub definitione judiciali tradit esse credenda. Et demum subdit; Legendas, & miracula Sanctorum, vitas Patrum, visiones devotarum personarum, recitationes & opiniones Sacrorum Doctorum. &c. suscipi ab Ecclesia & legi permitti, non ideo, quia determinet talia de necessitate salutis credenda, sed quia proficiunt ad commovendos affectus pios fidelium. Et de hujusmodi materia idem Doctor passim per sua opuscula, præsertim prima parte voluminum, eruditè, & doctè, & evangelicæ veritati & rationi consentaneè.

Regula 7. Quando dubium est, revelationem personæ eximiæ veram an falsam esse, suspendendum est judicium. Hanc Regulam Picus non tradit expressè

presse de Revelationibus, sed de Controversiis fidei; ob paritatem tamen rationis etiam ad illas extendenda est. L. CC. Theor. 22. ait: si dubietas exoriretur, quænam partium in Controversiis fidei Evangelicæ veritati niteretur magis, nullo modo præcipitanda foret sententia. Periculosum enim, & impium, in causa fidei tam seria & tanti discriminis quidquam temerè definire. Quamobrem librato iudicio veritas, quæ se fidelium mentibus ingerat, expectanda est; & in eo quod intercedit tempore exorandus est Deus pro impetranda discretionem spirituum. - Suspendendum proin aliquando iudicium in causis fidei controversis & ambiguis, ne laqueis diaboli irretiamur.

Regula 8. Dantur prophetiæ ac revelationes tacitè conditionatæ, quæ non semper implentur.

De Prænot. L. 2. C. 6. ubi ait: Quæ conditionata est prophetia, non impletur semper. In ea enim tantum prævidetur & prænuntiatur Ordo causæ ad effectum, qui impediri ac transmutari aliis intervenientibus potest; veluti cum Jonas prænuntiavit everfionem civitatis Ninive, ita exigentibus incolarum flagitiis, quibus veluti causis per poenitentiam Ninivitarum succisis consentaneum erat, ut etiam effectus seu desolatio aboleretur. Sic & Isaias Ezechiæ mortem prædixit, affectâ morbo naturâ id volente, qui fufis prece & lachrimis vivendi spatium impetravit.

Regula 9. Prophetiæ dantur duo genera; una habetur per lumen, quo reteguntur antea incognita; altera per instinctum, quo mens movetur ad credenda aut promulganda, quæ jam antea fuerant cogitata & cognita. Ib. C. 9. Ut hæc regula bene intelligatur, Pico explicat naturam hujus *luminis*, de Prænot. L. 2. C. 1. In prophetia tria concurrunt. 1. Earum rerum, quæ revelantur, species seu notæ, impressæ vel sensibus per apparitionem,

nem, vel phantasiæ, & imaginationi infusæ; aut intellectui indicatæ. 2. Intelligentia eorum, quæ per eas notas ac species significantur, quod pertinet ad revelationem. 3. Notitia certa utrum ea significatio sit derivata à Deo; an verò proveniat à suggestionem demonis? hoc, quamvis etiam pertineat ad revelationem, propriè tamen pertinet ad discretionem spirituum. Sæpe ambæ conjunguntur & eodem lumine manifestantur. Et C. 2. Ille propriè Propheta intelligitur, qui visionum, apparitionumque, aut notarum menti inspiratarum significantiam per revelationem percipit, quæ sine infuso divino lumine non est. Ex defectu hujus revelationis propriè prophetæ non erant Balthasar, Pharaon, Nabuchodonosor, quibus manus in pariete scribens, vaccæ & spicæ, & statua &c. ostensa sunt. Si autem aliquando adfuerit lumen, abditas veritates intellectuales pandens, prophetia non deest, quamvis desint rerum similitudines sensibiles; infunditur enim aliquando intelligentia ex lumine absque specie sensibili, sicut Davidi, & Salomoni, & Apostolis creditur adfuisse. Et C. 3. Prophetia supernaturali lumine habetur, quo illustratur prophetæ mens ad ea noscenda, quæ postmodum aliis invulgant. Hoc autem lumen intellectui per se non immanet per modum habitus, ut prophetæ semper pro libitu futura prævideant, sed inest eorum menti, ut passio quædam transiens. Deest enim Spiritus prophetiæ aliquando prophetis. Ita Elifæus de Sunamitide dicit: Anima ejus in amaritudine est, & Dominus non indicavit mihi; & Nathan quoque ad Davidem pertinere credebatur, ut templum strueret Domino quod & ipsi Regi affirmarat, donec revelatione edoctus Salomoni id munus incumbere palinodiam cecinit. D. Thomas comparat prophetæ mentem discipulo necdum, principia artis perfectè adepto, quem de singulis oporteat erudiri; aut aëri, qui nova semper illuminatione indiget. Imaginor ego ita evenire, sicut cum in obscuro jacet, subito accedente lampade illuminatur; ea recedente cæcudit in tenebris; redeunte iterum illustratur. Intellectus

lectus noster, cum fallatur plurimum per ratiocinationem ipsam atque discursum, crepusculi vicem gerere videtur ad præsentia, notis verò comparativè ad futura. Huic illud Petri consonat: *Habemus propheticum sermonem, cui bene facitis attendentes, quasi lucernæ lucenti in caliginoso loco.* Et illud Micheæ, *dum sedero in tenebris Dominus lux mea est.* Et C. 8. Porro huic divino lumini subjiuntur universa, quæcunque cognosci possunt. Confirmari potest exemplo corporei luminis, cui omnia colorum genera substant, & ab eo collustrantur. Nec secus spirituale illud lumen suos quasi radios quocunque dirigere potest, cum omnia divino lumini præsentia, præstoque sint.

Regula 10. Propheta errare potest, quando lumen præfatum est tenue, aut instinctus ambiguus. Ib. C. 9. ait: Prophetæ mens duplici modo moveri à Deo ad prædicendum potest; aut enim expressa & certa revelatione illustratur, de qua locuti sumus. Aut instinctu quodam occulto ducitur, & in utroque habentur gradus. Lumen enim illud propheticum aliquando intensius, aliquando verò remissius esse potest, sicut in lumine, quod manat de corporibus, liquet. Et sane rebus majoribus, credituque difficilioribus intensius lumen requiri, consentaneum est, quàm minoribus. Quis enim ambigat Abrahamum ad immolandum filium non inductum, præterquam affluentissimo & exuberantissimo lumine, quo extra omnem dubitationem cernere posset, ita à se fieri debere, quanquam aliud sibi esse alioquin agendum naturali lumine monstraretur? Sed & ipse allocutus ego viros prævidentes sum, qui aliqua ostensa sibi clarissimo lumine dicebant; alia non adeo intenso, ut citra dubietatem certiores essent. Pro dispositione item prophetæ varia variè interdum in eis lumen recipitur. Pro rebus item, quæ aut prope aut longè, id est, cito aut tardò futuræ sunt. Inde fit, ut non uno semper modo, sed multis modis loqui & prænuntiare possint. Nec secus falli quis posset imprudens propheta, ac imprudens civis.

Si enim ille de eis, quæ in sua civitate aut villa aut domo sunt, sensibilibus judicium ferre vellet alio sensu, quàm proprio uniuscujusque sensibilis, deciperetur. Pari modo, si de eis, quæ particulari lumine minimè monstrantur, pronuntiaret propheta, falli posset. Instinctu autem quandoque certo ducitur propheta, quandoque ambiguo, minimè videlicet discernens, proprio id an divino spiritu cogitaverit. Instinctus autem ille imperfectum quiddam est, ut ait Thomas, in genere prophetiæ, & augeri, uti de lumine diximus, & minui potest, cum ipsum instinctum interdum etiam humanæ patiantur mentes, quemadmodum XIImo in Genesin volumine scribit Augustinus; quem si bonus alioquin & verus propheta ambigüe quandoque sequeretur, atque ob id deciperetur, statim corrigeretur à Domino. Exemplum legitur de Nathan propheta, qui cum proprio spiritu Davidi consulisset, ab illo prius ipse consultus; an construeret templum? construendam omnino, quam excogitaverat domum Dei, correctus mox ab illo recantavit. Quamobrem de Prophetis loquens magnus ille Gregorius scribit: Ne tamen error ex hoc possit accidere, per Spiritum Sanctum citius correcti ab eo, quæ vera sunt, audiunt, & semetipsos, quia falsa dixerint, reprehendunt. Ob duplicem igitur hunc motum dupliciter prophetæ pronuntiant, expressa revelatione scilicet, & instinctu, ac pro intensione remissioneve vel luminis vel instinctus; quanquam hi qui ad prænuntiandum populis futura deliguntur prophetæ, clarissimis revelationibus illustrentur, quo fit, ut audacter atque intrepidè pronuntient. Scandalum enim & præjudicium majus esset, si falsitas publicè doceretur, nec si postea palinodiam canerent, omnes eam intelligerent, qui asseverationi interfuere.

Regula 11. Revelationes de objectis curiosis tanquam suspectæ & dubiæ habeantur. Ratio est, quia ea, quæ videntur curiosa, aliquando ob utilitatem publicam aut privatam, quamvis non propatulam, revera revelata sunt sanctis;

sanctis; plerumque autem, objecta veræ revelationis non fuerunt. *Picus de Prænot. L. 8. C. 5.* sic habet. Non frivola & inania, nec passim & frequentissimè, aut ab omnibus, nec quacunque ex causa, ut præsciantur, à Deo, vel angelis postulanda sunt. Quando aliqui, ex eo, quod legant prophetis, & aliis Sanctis particularia multa v. g. de statu regum & populi revelata esse, Dei afflatu prænosse affectant, sibi imputent, si decipiantur. Singularia quippe vel temporis alicujus, vel hominum privilegia ad omne tempus, vel ad quoscunque homines transferri æquum non est. Froenanda proin curiositas est, & ea, quæ vel in sacris Litteris, vel statutis Ecclesiæ, vel Theologorum doctrinis, vel sanis philosophorum dogmatis, vel civilibus legibus, aut medicinæ præceptis reperiuntur, non importuna curiositate supernè quærenda sunt. Pudeat homines in religione Christi quæcunque minutula per revelationem rimari, cum etiam apud Ægyptios gentiles id nefas esse putatum sit. Rescribit Jamblichus ad Porphyrii Epistolam pro Anebone Magistro: Sacerdotes Ægyptios de rebus exiguis divinam intelligentiam non interpellasse, sed de iis, quæ ad purificationem & salutem animæ pertinerent. Et sane, quæ nec conducunt ad bene beatèque agendum, aut quæ multo post tempore futura sunt, postulanda non sunt, ut præsciamus; sed ea tantum, quæ ad salutem pertinent, de quibus alioquin ex sacris litteris, vel aliorum consilio, & litterariis monumentis exactè erudiri non possumus, tamen ea, quæ posteritati futura sunt, non excludamus. Subeat Christianorum mentes pudor eximius, dum nimia anhelant futurorum cupidine, & prænoscenti magis, quàm propriæ salutis æstuant siti, quando Jamblichus gentilis censuerit, Deos suos oculere futura tum, cum virtus exercenda esset. Si hoc ille vidit in tenebris, nos in luce non videbimus? Quanquam minimè sacrilegium putaremus, si id quis humiliter peteret sub præfatis conditionibus, ac dum urgens esset necessitas, nec adesset, qui divinis revelationibus illustraretur.

Regula 12. Revelationes, quæ ex uno capite dubiæ ac suspectæ sunt, ex aliis indiciis dijudicandæ sunt, veræne an falsæ sint. Picus L. CC. sic habet: Quoniam verò de particularibus non est scientia, nec commodè sciri potest, quinam sint divinis hauriendis afflatibus idonei, quibus nos videlicet concedamus, idcirco ad dubiarum revelationum regulas descendamus.

Regula 13. Revelationes veræ à falsis ex seipsis non facile discernuntur sine indiciis extrinsecis, ex conditione personæ & dispositionum, aut sine discretione spirituum. L. 9. de Prænot. C. 1. sic habet: difficillimum est in hac re iudicium; communicant enim sæpe cum divinis prænotionibus naturales, cum superstitiosis curiosæ, ex quibus non jam mixtio resultet atque confusio, verum nostri potius oculi mentalis hallucinatio; & anima existimare potest, percepisse ab angelis, quod ipsamet ex seipsa finxit, vel somno præpedita, vel nimio amore obcæcata, vel ardentioribus odiis affecta, vel corporalibus morbis hallucinata. Hinc regulas constituere oportet, quibus divina ab humanis fecernantur. Perpendenda igitur revelantis conditio, ipsa natura revelationis & ejus proprietates; utrum in aliis genuinis revelationibus reperiantur, & vita & mores personæ, dein quæ patiatur extrinsecus, affectiones videlicet &c. sed exactius discretione spirituum fecernuntur.

Regula 14. Revelationes personarum, in quibus deprehenduntur causæ propinquæ fraudum aut illusionum, & ipsæ pro suspectis habeantur. L. 9. Prænot. C. 2. Tales autem personæ sunt 1. qui nimia macie confecti cholera nigra laborant, aut senio macerati ad extremam decrepitam pervenerunt, nisi in iis multa sanctitatis indicia præ-

præcesserint. Ratio est, quia tales quandoque videre sibi videntur, quæ non sunt. 2. Qui veræ Religionis exortes sunt, ut gentiles. Quia tales patent illusionibus doemonum. 3. Quorum mores fidei non respondent, præsertim si soleant efferri superbia, si dilabantur voluptate, si ducantur avaritia. Quamvis enim & mali homines aliquando vera & magna prædicere possint, rarò tamen id evenit. Quapropter in istis semper fraus metuenda est. 4. Qui aliàs se monstrarunt esse judicii præcipientis non recti ac imprudentis. Nam qui nimis avidus, minusque consideratus & præceps in aliqua re est, sive ea ad irascibilem sive ad concupiscibilem pertineat, verendum ne ita in iis, quæ ad intellectum & ad divina spectant, pariter ruat, & ex imprudentia prolapsus offendant. 5. Qui temperatione corporis, morbo, aut studio vicini aut proni sunt in phrenesin, aut passiones phantasticas. Nam & ægroti multi, & phrenetici, & ob intensiorem animi exorbitantes vidisse se quandoque putant & audivisse, quæ nunquam oculis vel auribus hauserunt; sicque ex multis ac vehementioribus phantasiis hallucinantur. 6. Qui vehementi animi impetu præditi vel ardenti amore vel odio macerantur, aut novitio fervore subito abripiuntur. Nam & iis, qui novitio quodam fervore Deo famulantur, ob fixas rerum imagines, quibus meditandis ad pietatem excitari cupiunt, vana pro veris ostendi possunt, & à doemone, & à seipsis illudi; maximè si præter Magistrorum Dogmata habenas laxent; ita permittente Deo, ut in posterum cautiores fiant, vel ut piaculum eluant. 7. Qui in somnis vident, quæ fervidè amant. In somno enim potissimum periculum inest, ne ea, quæ interdiu cogitavimus, *tempore nocturno reddat amica quies*. Et in amatoriis rebus præsertim id accidit, ut qui amant, sibi somnia fingant. Quod & consonat rationi; cum nulla in nostro animo regnet affectio animi impetuosior amore. Quamobrem eis, qui ferventiori amoris impetu feruntur etiam ad res non malas, periculum imminet, ne affectu nimio hallucinentur. Dum enim vo-

luntas nimium propensa est, aberrare iudicium potest. 8. Qui aliorum consilia respuunt. 9. Qui de omnibus se à Deo per revelationem erudiri præsumptuosè cupiunt. 10. Qui tribulationes indignanter ferunt. 11. Qui singularitatem vitæ, & in vestitu sequuntur, nulla speciali utilitate spiritali inducti. Quia hæc omnia sunt signa superbiæ. 12. Qui delectantur mendaciis. Talium, etiamsi prædictiones aliquæ veræ sint, omnia, quæ effantur, aut pro falsis, aut de falsitate suspectis haberi debent. 13. Si sit novitius in visionibus percipiendis, nec antea unquam de illusionibus tentatus fuerit; cum enim nullus sit, quem dæmon non aggrediatur, verendum, ne decipiatur in principio; maximè cum per experientiam & collationem plurium visionum non potuerit sibi comparare regulam, dignoscendi visiones veras à falsis. 14. Si sit Spiritus instabilis, vagi, turbulenti, ac inquieti. Quia Spiritus Domini non solet quiescere, nisi super quietum & humilem. Et ea est proprietas recepti in animo Spiritus, ut animum avocet à terrenis ad cœlestia, eaque pace quiete & tranquillitate animum perfundat, quam mundus dare non potest. Hucusque Pico.

Regula 15. Revelationibus virorum majori confidentia assentiendum, quàm mulierum. Has enim, ne publicè in Ecclesia docerent, vetuit Apostolus; & rationis iudicium, quo resistant illusionibus, in viris firmitus est.

Regula 16. In antiquioribus prophetis magis attendendum erat ad mores eorum, quàm ad dicta & dogmata; in istis verò post confirmatum Canonem ad dogmata magis, quam vitam loquentis inspiciendum est. Quia antiquis temporibus non dabatur hominibus alia regula discernendi veras revelationes à falsis, nisi autoritas loquentis. Nunc autem post constitu-

tam

tam veritatis regulam licet prius inspicere, an ea, quæ proferuntur, prioribus consonent? quàm declarent vetera, quàm necessaria, quàm utilia, quàm bona suadeant?

Regula 17. In revelationibus inspiciendum, si constans ipsa revelatio fuerit, si sacris consona libris, si ad honorem Dei & hominum salutem pertinet, si non abhorreat ab eis visionibus, & ab eo scribendi loquendique modo, quæ probatis viris ab Ecclesia attribuuntur, si similitudinem gerat cum eis de quibus non dubitamus. Quod si à consueta revelationum formula recedat, aut nova sit, aut & quidpiam insolitum referat, iudicium suspendendum est, & examini maturiori temporique subjiendum. Prænot. L. 9. C. 3. Sic & Jacob, cum de somno Josephi sermo haberetur, non præcipitabat sententiam, sed, ut Scriptura loquitur, Pater rem tacitus considerabat. Et B. Virgo, dum ab Angelo salutaretur, non continuò assensum præbuit, *sed cogitabat*, qualis esset ista salutatio. S. Ambrosius quoque non tulit præceptum iudicium in revelatione sibi facta de Corporibus Martyrum Gervasii & Protasii. Ita & S. Antonius Eremita monebat suos, ut, si illis offeretur visio, audacter requirerent, quisnam esset, & unde venisset, qui apparet; si enim esset apparitio Sanctorum, subito timorem ex angelica consolatione convertendum in gaudium; secus, si diabolica foret tentatio, ex percontatione evanituram.

Regula 18. Quando revelationes diversarum personarum inter se contrariantur, eæ præferendæ, quæ scripturis, sensui Doctorum, & rationi magis consentiunt, maximè si sint personarum sanctitate & discretione spirituum illustrium. Quod

si verò ambæ personæ sanctæ sint, & expertæ; suspendendum iudicium, vel quod cuivis libet, sentiendum. Prænot. L. 9. C. 4. Ratio prioris partis est, quia cum dæmon semper suis mendaciis nitatur invertere opera Dei, non propterea revelationes probatæ rejiciendæ, quod dæmon suis illusionibus contradicat. Ratio verò posterioris est, quia v.g. circa Revelationes S. Catharinæ Senensis, & S. Brigittæ de Conceptione B. V. quæ dissentiant inter se, difficile est scire, quæ ex his duabus vera aut falsa sit.

Regula 19. Revelationes, quæ non manifestè propriam vel communem utilitatem præferunt, vel rejiciendæ, vel severiori examini subjiciendæ sunt. Ib. C. 5.

Regula 20. Nulla in particulari Regula excogitari potest ad stabiliendam revelationem veram, à Scripturis vel Ecclesia pro vera non receptam, quæ aliquando in particulari casu non fallat, aut non fallere possit, præter eam, quæ habetur ex discretionem spirituum. Ib. C. 6. Ratio est, quia dantur innumeræ deceptiones hominum vel dæmonum, etiam ubi non est locus suspicioni de fraude; secundo quia ipsæ Regulæ Sanctorum sine discretionem spirituum non sufficiunt. S. Antonius visiones veras à diabolicis distinguebat, quod istæ fierent in formis truculentis & relinquerent terrorem. S. Monica eas discernebat sapore quodam interno. S. Catharina Senensis retulit, se hoc à Deo signum accepisse discernendarum mentis visionum. Si dæmon in forma lucis seu angeli, aut ipsius Christi, aut Sanctorum in mente quorundam transformaret se, primò exoriturum in mente

te gaudium & alacritatem; id verò mox evaniturum, & successurum toedium obortis etiam tenebris & stimulis. Econtra si à Deo visitaretur anima, primo aspectu oriturum sanctum timorem, & cum eo pariter gaudium & securitatem; permanensque illud in mente gaudium cum fame virtutum. Sed procedente opere ipsamet manifestavit, alacritatem illam non esse sufficiens signum, nisi ardenti virtutum desiderio & humilitate perfunderetur anima, & in divinæ charitatis fornace exureretur. Itaque, si alacritatis ferventiorisque virtutum amoris fieret accessio, divinas à dæmoniis discernebat. D. Bernardus intimo quodam afflatu eas sentiebat, quando simul sibi aderat divina virtus ad patranda miracula & operandas sanitates. Apud Severum legimus, cum S. Martinus sensisset, adesse Domini virtutem, Catechumenum ejus orationibus à mortuis suscitatum. Alii illam internam discretionis spirituum vim vocant *illuminationem experientiæ*, alii *lumen propheticum*, alii *sensum divinum* minus sensibilem, ut Origenes contra Celsum; alii *inspirationem intimam*, alii *consilium*; alii aliter, ut apud Gregorium, Cassianum, Augustinum, Athanasium, Hugonem, Gregorionem, & alios legere est.

C A P. V III.

Regulæ R. P. Joannis Thomæ Castaldo
de Alaffio, Ord. Præd. & Inquisitionis Romanæ
Qualificator ac Consultor.

Hic Author edidit Romæ 1650. tres Tomos in Fol. de Potestate
Angelica, ubi tradit sequentes Regulas.

Regula 1. Non est certum signum, nullam
intervenire operationem dæmonis, quando
invocatur nomen Divinum, vel JESU.
T. 1. Dist. 1. Q. 1. Art. 5. Dub. 1. ubi sic de Discretionem mira-
culorum scribit: Etiam magi nomen DEI & JESU immiscent in
suis superstitionibus, ut facilius credantur. Narrat Baronius ad annum
56, Judæorum Exorcistas & Magos usos fuisse adversus dæmo-
nes nomine JESU instar Apostolorum. Et ad annum 60. narrat,
Lucianum Epicureum annulum accepisse ex quadam Cruce con-
textum, quo erat securus adversus pravos dæmones &c.

Regula 2. Miracula dæmoniaca à divinis di-
scerni possunt, 1. ex efficacia virtutis, quia signa aliquando
fiunt circa ea, ad quæ virtus naturalis se non extendit, ut est
suscitare mortuos. 2. Ex utilitate signorum; quia signa per bo-
nos facta sunt de rebus utilibus, ut in curatione infirmitatum &
hujusmodi: signa autem per malos facta sunt in rebus nocivis
vel vanis, sicut quod volant in aëre, vel reddunt membra homi-
num stupida. 3. Ex fine, quia signa bonorum ordinantur ad æ-
dificationem fidei & bonorum morum. Sed signa malorum sunt
in manifestum nocumentum fidei & honestatis.

Regu-

Regula 3. DEus concurrit nonnunquam cum pravis hominibus ad miracula non solum, quando ea dirigunt in confirmationem veræ fidei, sed etiam quando iis abutuntur ad vanitatem & usum malum, dummodo non ea ordinent in confirmationem doctrinæ falsæ. L. CC. Art. 5. Quæstioncula 1. sic habet: Quod DEus concurrat cum Prophetis pravis supernaturaliter, ordinantibus id ad pravum finem vel proprium commodum, conceditur. Non enim mirum est, aliquid fieri à Deo media creatura, & ab hac ordinari ad pravum finem - per hoc tamen Deus non concurrit ad malum illud, ut causa particularis, sed ad miraculum ipsum, ad quod Deus concurrit ut instrumentum; at ordinaret ad pravum finem per actum, cujus ipse est causa principalis; at Deus tantum concurrit ut causa universalis. Moura pluribus probat, peculiariter D. Thomam 2. 2. Q. 178. a. 1. ad 3. & 1. Cor. 12. Lect. supponere, à malis posse fieri miracula, dummodo ad confirmationem suæ falsæ doctrinæ non dirigantur.

Regula 4. Etiam si visio videatur præferre ab initio finem bonum, potest nihilominus provenire à dæmone intendente finem exitialem. Ib. Art. 5. *de fine visionis.* Et confirmat hoc exemplo. Ita, inquit, successit Beato Jordano Generali secundo Ordinis nostri, febribus acutissimis laboranti. Erat Coenobii Prior quidam, qui aliquando Medicinæ operam dederat. Is sciens Jordanum in morbo sibi esse rigidissimum, dixit: Pater, oportet ægrotum se medico subicere. Quapropter, licet sis Religionis caput, mihi te subdas, & obediās necesse est. Annuit venerandus Pater humiliter. Igitur præter consuetudinem Ordinis super plumas quievit, ut Prior jufferat. At nocte diabolus formam præferens angelicam apparuit dicens: O in-

O infelix, quale Ordini tuo & fratribus exemplum præbes? Sed non est tui Deus in finem oblitus, qui ad te corrigendum me misit. Surge igitur è grabato, & terræ protinus supplex inhæreas. Statimque Diabolo evanescente Jordanus in terram corruit, & sic jacens, postquam illuxit, à Priore & Fratribus invenitur. Quem Prior severè corripuens coegit in strato decumbere. Sequentè nocte iterum Diabolus pristina formâ assumpta adstitit, & durius quàm antea redarguit, velut inobedientem; moxque in solum ipsum defilire præcipit. Quem cum mane Prior in solo jacere conspexisset, asperrimè increpavit; & quia tantam membrorum debilitatem contraxerat, sicque humores indurati fuerant, ut vix spiritum haberet, jussit ipsum stratum ascendere. Tertià nocte diabolus ut prioribus apparuit; sed vir sanctus in faciem ejus exspuens eum fugavit. Dæmon enim intendebat inhabilem reddere Jordanum ad prædicandum, cum innumeros fere peccatores converteret.

Regula 5. Si apparitiones miraculo non confirmantur, vel sine lumine dicto divino, suspendenda est sententia. Ib. §. *unde veniat visio.* Sic egit Jacob, somnia sui filii tacitus considerans. Debent autem esse vera miracula, non mira tantum, quæ dæmones ipsi possint efficere V. Reg. 9.

Regula 6. Si revelatio aliis indubitatis revelationibus confirmetur, prior redditur indubia. Ib. ita fuit revelatum Papæ Liberio ac Patritio & ejus uxori eadem nocte de Ecclesia ædificanda in Colle Exquilino; & fundatio Religionis de Mercede fuit simul revelata Arragonum Regi, S. Raymundo, & S. Petro Nolasco. Dixi *indubitatas.* Quia potest dæmon revelationem fictam repetere, vel alià etiam falsà primam conari stabilire.

Regula 7. Si revelationes diversæ ad invicem opponantur, omnes suspendendæ, nec præcipitanda sententia. Ib. ratio est, quia interdum diabolus conatur veram revelationem per falsam eludere; & quandoque DEus doemoniacam per veram vult eliminare.

Regula 8. Certum est, doemonem etiam timoratifsimis quandoque illudere. Ib.

Regula 9. Revelationes non publicentur, antequam à Sede Apostolica examinentur. Ib. *subdubium.* Leo IX. in Bulla, *Supernæ*, relata à Pegna in fine directorii jubet, ut inspirationes non approbentur, aut populo publicentur, antequam à Sede Apostolica examinentur; concionatoremque contrarium facientem privandum ducit munere; rursusque subiectum excommunicationi Pontifici reservatæ decernit, nisi sit periculum in mora, de quo Suarez de Censuris D. 22. S. 6. N. 8. In Capite autem, *cum ex injuncto.* Concil. Later. præcipitur, ut non nisi miraculo vel scripturæ testimonio probatæ recipiantur. Quod prædocuerat D. Thomas ad Romanos decimo lectione secunda; & interpretandus est de miraculis evidentibus, & indubitabilibus patris ad illum specialem finem; ita quod nulla tergiversatione possit celari, vel dubitari, an sit à doemone, vel à casu in talibus circumstantiis.

Regula 10. Revelationes non sunt admittendæ, nisi probatæ miraculo, aut Scripturæ testimonio. Patet ex Reg. 9.

Regula 11. Revelationes, cum & ipsæ sint miracula, non sunt admittendæ sine sufficienti necessitate, ac fundamento. Ib.

Regula 12. Revelationes etiam virorum, quorum vita & doctrina ab Ecclesia probata est, non habent authoritatem irrefragabilem, sed tantum probabilem, cui quisque absque fidei periculo valeat contraire; immo & absque temeritatis nota, & absque peccato mortali durtiæ, seu incredulitatis. Ib. ex Cajetano T. 2. Tr. 31. C. 1. & C. 5. concludit, in revelationibus non tam attendendum esse ad pietatem materiæ illarum, quam ad Patrum doctrinam; contra quam si convincantur fieri, angelum Sathanæ, vel phantasias, aut figmenta sapientibus ingerere videntur. Et loquebatur expressè etiam de revelationibus Brigittæ. De cujus & Beatæ Mechtildis revelationibus sic scripsit *Baronius* Tom. 8. in vita Gregorii & Phocæ. *Veneror quidem, & colo, ut par est, sanctas ipsas; sed de revelationibus ipsis factis, vel potius ipsis adscriptis, ea duntaxat recipio, quæ Ecclesia recepit* - immo addit, ipsas proferre pugnantia inter se, & cum veritate catholica. Nec multum distat *Suarez* cum Tom. 3. in 3. D. 35. S. 2. & 4. sic prodit: *Revelationes fœminarum non cogunt nos, ut eas veras esse credamus*. Tractat autem de quodam affirmante, flagella quæ Christus passus est, numerum quinque millium excessisse. Dein licet D. 2. S. 5. §. 3. simpliciter approbet ut certas revelationes B. Brigittæ; tamen D. 36. S. 4. in dubio, an Christus nudus pependerit in Cruce, relatâ opinione negativa ex Brigitta, affirmativam sequitur. Tandem *Cajetanus* supra C. 1. ait: Revelationibus contentis in sacra pagina & Decretalibus fidei inhæremus tanquam necessariis; ita quod se hæreticum probat, qui pertinaciter alicui eorum adversatur. Revelationi autem factæ Sanctis, quorum doctrinam Ecclesia suscipit, tanquam probabilibus inhæremus, ut D. Thomas, & Augustinus scripserunt, & magistra rerum experientia quotidie testatur.

Regula 13. Revelationes particulares, quæ non spectant ad communem Ecclesiæ statum & utilitatem, nec fuerunt traditæ ab Apostolis & Prophetis, Ecclesia approbante, nequaquam sub objecto fidei Catholicæ continentur. Ibid. D. 2. Q. 1. a 5. Controv. 6.

Regula 14. Revelata particularibus personis, etsi supernaturalia sint, ut v. g. si alicui revelaretur, quod ex merito Christi angeli consecuti sint gloriam, non spectat ad assensum fidei virtutis Theologicæ. Ib.

Regula 15. Non est idem specificus assensus, quo assentimur catholicis veritatibus supernaturalibus ac assensus ille, quo quis adhæret veritatibus facta particularia concernentibus. Ib.

Regula 16. Hujusmodi revelationibus ad communem Ecclesiæ statum non spectantibus planè tamen intellectum determinantibus assentitur homo per lumen supernaturale fidei particularis, quod est intellectui infusum non per modum habitûs, sed per modum actus.

Regula 17. Revelationes foeminarum imprimis suspectæ sunt. Ib. a 5. Controv. 5. §. signa ex parte personæ. Ubi ait: Foemineus sexus vehementibus æstibus passionum abundat, quare quod à passione proficiscitur, à Deo credunt provenire. Præcipuè cavendum à revelationibus foeminarum gar-

ularum, & earum quæ volunt viris dominari, & sunt laudis cupidæ, aut cervicosæ; & præcipue si interior spiritualis superbia in illis latitet. Plures alti cedri Libani revelationibus foeminarum ceciderunt, ut Tertullianus. Quantos literatos & pios sæculares & Ecclesiasticos traxerat illa Soror Julia Neapolitana, prædicans, secum coeuntes, quia erat in statu perfectionis, non peccare! cujus exemplum simile prodit D. Thomas Opusc. 64. sicut & similis historia successit Florentiæ his annis & alibi in hoc nostro sæculo. Quantos deceperit Magdalena de Cruce Cordubensis suis demoniacis revelationibus, & Ulyssipone Maria de annuntiatione, Anna Rodriquez & similes aliæ dicant qui inspexerunt adhuc viventes. Exemplum aliud prodit de la Torre his temporibus de quadam foemella, decipiente suis falsis visionibus insignem virum Litteris & Sanctitatis opinione fulgentem. In regno Peruenfi, inquit, extitit quidam Franciscus de Cruce, Doctissimus Theologus, ac ante, ut videbatur, egregiis virtutum ornatus dotibus. Hic factus familiaris cuidam foeminæ, quæ se edoceri ab angelo magna mysteria jactitabat, quæque extra se interdum rapiebatur, aut rapi simulabat, sic ei devinctus, sic credulus, ut de magnis Theologorum quæstionibus consilium & decisionem peteret, prædicans, eam Deo valde charam, & Dei revelationibus plenam. Ac tandem vel credens revelationibus acceptis ab illa sua prophetissa, vel ipse apparitionibus demoniacis illusos in impia & insanissima dogmata prolapsus est. Aiebat se Regem futurum, & Pontificem summum &c. Simile quid evenit his annis in Urbe Romæ. Presbiter quidam, Barbonius appellatus, eò quod nutriebat barbam longam, à quadam Tertiaria D. Francisci falsis visionibus ita seductus fuerat, ut crederet & publicaret universo orbi cum maxima commotione Procerum Ecclesiæ, Pontificem Urbanum intra paucos dies moriturum, qui tamen supervixit pluribus annis.

Regula 18. Suavitas interna, quæ sentitur in revelatione, non est omnino certum signum, eam esse divinam. Ib. Art. 5. *Subdubio.* sic habet: Guilielmus. Part. 2. de Universo C. 142. fatetur, diabolum per solam suam naturalem præsentiam familiaritatemque, quatenus angelus est, jucundissimam, excellentissimamque consolationem posse infundere, & ut loquitur, placorem fere inexplicabilem, de quo inexpertus dicere possit: Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.

Regula 19. Etiam in ipsis colloquiis cum Deo habitis ac veris revelationibus potest dæmon quandoque immiscere falsa. Ib. sic habet: Supponendum est, DEum esse fidelem, qui non patitur nos tentari supra id quod possumus, sed vires confert ad resistendum dæmoni illudenti; ut quantumcunque conetur decipere non tamen faciat illudum peccare, absque suo libero consensu. Licet, notante Medina 1. 2æ. ex documento 2. S. Vincentii, non obstet, quin Deus quandoque saltem in pœnam permittat diabolo facultatem augendi consolationem & moraliter & per modum illuminantis falsissima & periculosissima sentimenta, ut ipse loquitur, in anima inprimendo, etiam in colloquiis habitis cum Deo à personis quantumcunque recollectis & Dei obsequio mancipatis, quod S. Thomas tremendo exemplo exponens dicta verba Pauli, *Transfigurat se* &c. illustrat.

Regula 20. Ex probitate vel improbitate vitæ non potest sumi certum argumentum, revelationem esse divinam, aut dæmoniacam, aut vicissim. Ibid. Aliqui, inquit, signum assignant ad credendum revelanti, divinitus fuisse illustratum, si bonæ vitæ fuerit. Non est tamen dubitandum, timoratissimis etiam interdum illudere dæ-

monem, sicut ex aduerso nequissimis eorum suas Deus exhibet revelationes, ut de gratiis gratis datis dictum est. Balaam & Cayphas prophetarunt, S. Vincentius in Prælect. Spirit. sic ait: Non habeas magnam existimationem visionum, revelationum, & apparitionum. Ista enim nonnunquam fieri solent hominibus sceleratis.

Regula 21. Non est certum signum revelationis divinæ, si persona, cui fit, eam intelligat, aut dæmoniacæ, si eam non intelligat. Ibid. Certum est, inquit, hoc signum non esse adæquatum, cum quandoque dæmon etiam loquatur cum perfectè penetrantibus ejus manifestationes; & quandoque DEus loquatur per non penetrantes.

Regula 22. Revelatio non est habenda divina, quando in ea intervenit inordinatio naturæ, vel species mali. Ibid. Aliam, inquit, assignant regulam Chrysostomus, & D. Thomas 2. 2. Q. 172. a. 3. C. scilicet revelationem non esse divinam, si malum immisceatur in facto, vel habeat speciem mali, ut si in Ecstasi vel alienatione à sensibus aliqua inordinatio naturæ interveniat, ut in furiosis & arreptitiis contingit. Ubi Cajetanus ait: Alienatio in Prophetis non fit cum aliqua inordinatione honestatis aut mentis: unde infert, si fiat cum vehementi cordis saltu, vel cum denudatione pudendorum, non est à Spiritu Sancto.

Regula 23. Quando id, quod inspiratur, vel revelatur, habet rationem mali dispensabilis, non est universim à dæmone. Ibid. Patet in Samsone, & in sanctis foeminis approbatis ab Ecclesia, quæ ex inspiratione divina se interfecerunt, ut docet S. Thomas 2. 2. Q. 59. a. 3. ad 2. Nequaquam autem revelatio est pro dæmoniacâ habenda,

da, si duntaxat præferebat stultitiam vel furorem. Sæpe enim DEUS præcipit suis Prophetis, quæ oculis hominum stulta apparebant.

Regula 24. Revelationes concernentes directionem principum longè suspectius habendæ, & severius examinandæ sunt, quàm aliæ. Ibid. Peculiari, inquit, indagine scrutandæ sunt visiones ad favorem principum dominantium emanatæ; facile enim credi possunt ad aucupandam illorum gratiam & ob proprium interesse venditatas. Ideo rigorosè infrascriptæ revelationes Regum & Principum interpretandæ sunt. Patet inprimis hanc descriptionem verificari in ea, quam describit Moura §. 41. de Joanne III. Lusitanæ Rege ex vulgatissima fama, præcipuè apud illius tempestatis nobiles & Dynastas & Augustinianos Patres; apparuisse videlicet illius animam cuidam ejusdem Ordinis Monacho, nomine F. Ludovico de Moura, quem ita tenuit ea visio, ut ipse dicebat, ut ad vitæ forsan discrimen detulerit. Cui Monacho plura revelavit, ut suo nomine Reginæ Catharinæ conjugii renuntiaret, dato prius in veritatis signum secreto quodam, quod à solo utroque conjugio sciri poterat. Cuncta fere eò reducebantur, ut regni clavum, quem Regina à se dimiserat, omnino assumeret: insuper ut Confessarium, cui ipsa peccata fatebatur, dimitteret; idemque faceret Nepos Rex Sebastianus puer. Dein retulit, se in eo statu esse, ut jam fidelium suffragiis non indigeret. Commendavit tamen, ut pro fratribus sui & principis Eduardi animabus centum Missæ persolverentur, & ut quinque foeminæ in matrimonium collocarentur &c. &c. Fuit tamen præfatus Monachus examinatus à Regio Consilio, Jurisque ac Theologiæ peritis, & reprobatus eo præcipuè titulo, quod à dæmone illusos existimaretur, vel proprio interesse ductus. *Paramus de Orig. Inquit. Q. 10.* quandam describit foeminam Tertiariam cujusdam Ordinis, Lusitanam, Sanctam appellatam & communiter existimatam, utpote Epistolis etiam à Gregorio

rio XIII. commendatam: Eo, inquit, hæc religiosa fœmina sua consilia dirigebat, ut si ad exitum perduceret, fieri non posset, quin Hispaniam perturbaret; Cum enim satis authoritatis & fidei simulata sanctitate sibi comparasset, moliebatur, Lusitanum Regnum, quod in Philippi secundi potestatem devenerat, in pristinum statum revocare.

Ad hanc Castaldi Regulam pertinet, quod legitur in Vita *P. Ludovici de Ponte*, qui erat Director Mariæ de Escobar, Revelationibus claræ. Cum enim hæc sæpe ab eo peteret, ut aliqua intimaret Regi ratione aulicorum, eò quod diceret, sibi angelum talia monentem apparuisse, nunquam credidit, quamvis aliàs magnam suæ vitæ partem in conscribendis ejus piæ fœminæ revelationibus insumpsit.

Regula 25. Examinandum, an revelationes, quæ adscribuntur Sanctis, veræ sint, & utrum ab ipsismet Sanctis affirmantur esse à DEO. Ibid. Sic in antiqua S. Francisci Ordinis Historia typis excusa referebatur, auditum esse ex ore S. Francisci, Regnum Lusitaniæ Castello Coronæ & Imperio nunquam conjugendam fore. Quæ prophetia, ubi eventus eam falsam esse demonstravit, coëgit illum Ordinem, ut de novo illam historiam ederet, absque revelationis illius mentione.

Regula 26. Etiam à revelationibus ab Ecclesia approbatis licet recedere cum fundamento & ratione. Ibid. Art. 5. Controv. 8. ait: Philippus *Mornæus* progressu 59. ait: Gregorius XI. moribundus anno 1370. Cardinalibus consilium dedit, ne revelationibus amplius præbeant fidem; quandoquidem à Brigitta & Catharina deceptus tam infau-
sto omine iter assumpsit. Ex dictis patet, plures esse veras re-
velationes ab Ecclesia approbatas quæ tamen approbatio non fa-
cit

cit eas esse de fide, ut ait *Vasquez*. Tom. 2. in 3. Disp. 17. C. 6. nec enim Ecclesia eas ut infallibiliter approbat, sed ad hoc, ut tanquam piè, inquit, & absque ulla superstitione prudenter à populo recipi possint & observari. Unde ait *Gravina*: Ecclesia probabilitatem earum proponit, & nihil in contrarium inventum fuisse: liberum est tamen, illis non stare. Sicut & dum tot Pontifices Doctrinam D. Thomæ approbarunt, non illam ad fidem spectare decreverunt; aliàs nullus posset illi adversari. Id declarant mirificè *Salmanticenses*, *Biescas*, de S. Thoma, *Nazarius*, *Gravina*, *Arauxo*, & alii plures in Apologiis doctrinæ divini Magistri. Quod autem peccatum committat, qui revelationes particulares præfatas à Sede Apostolica approbatas non recipit, aut ab illis dissentit, non est manifestum apud omnes. *Henricus de Hassia* in *Genesin*, & *Sybillæ* Decade 1. Q. 3. nullum credunt committi peccatum; immo talibus revelationibus nullam fidem adhibendam, neque pro veris acceptandas esse indubitanter, sed nec esse ullum præceptum Ecclesiasticum illis credendi. Contrarium tenet *Delrius* & *Arauxo*; etsi namque nullum præceptum imponatur ab Ecclesia; adest tamen divinum & naturale præceptis, illis tanta diligentia semel adhibita à Sede Apostolica approbatis non dissentiendi; aliàs impudenter & temerè agit, qui illas pro suo arbitrio absque alio fundamento rejicit; temeritas quippe vitium est. Hucusque *Castaldus*. Quæ tamen ex *Mornæo* refert de *Gregorio XI*, non sunt liquida, ut annotatur à *Roncaglia* in *Notis* ad *Hist. Eccles. P. Natalis Alexandri*, eò quod S. Catharina à *Gregorio XI*. fuerit astimata usque ad ejus obitum. Vide etiam Part. 2. N. 4. de illusionum illustrium exemplis ex *Gersone*.

CAP. IX.

Regulæ Joannis Rusbrochii
Can. Reg.

Regula 1. Non est credendum revelationibus earum personarum, quæ semper tantum experiuntur revelationes ac visiones sub speciebus rerum sensibilium, nisi in quantum eæ revelationes continent veritates aliunde certas. *De Ornatu Spirit. Nupt. L. 2. C. 25.* sic habet: Sub hoc amoris æstu nonnulli interdum supra sensus in Spiritum rapiuntur; & vel dicitur eis verbis; vel sub formis, & similitudinibus proponitur eis aliqua veritas sive pro ipsorum aut aliorum necessitate. Ista revelationes aut visiones dici solent; quæ si sub corporeis fiant simulacris & imaginibus, in phantasia recipiuntur. Et hæc interim Angelici Spiritus virtute Dei in hominibus efficiunt. Sin autem sub intellectu veritate, aut spiritalibus, iisdemque, ut sic dicam, incomprehensibilibus fiant similitudinibus, quibus DEUS modo quodam incomprehensibili se ostendat, intellectu suscipiuntur. - Quosdam invenire licet, quibus incidunt multa, aut inspirantur, quique opinantur multa, & mira somniant, tametsi semper foris hæreant in sensibus. At isti amoris æstum ignorant, quandoquidem multiplices sunt. Possunt hæc & ex natura ipsa accidere, vel bonorum, vel malorum spirituum opera. Quatenus igitur cum Scriptis divinis & veritate consentiunt, eatenus fidem commodare illis licet; quod si quis præter ea aliunde certa quippiam eis tribuere velit, facile is poterit in errorem induci.

Regula 2. Personæ verè illuminatæ nullas aut raras solent habere visiones, raptus, ac revelationes. Ibid. C. 37. & 38. sic habet: Primus hujus gratiæ rivus pura quædam ac mera simplicitas est. Hic vires omnes animæ tam infimas quàm supremas supra omnem multiplicitatem evehens quandam in homine simplicitatem efficit. Hinc memoria à peregrinis & extraneis cogitationibus, & ab instabilitate fit libera, & supra omnes sensibilibus imaginum incidentes species in quandam defigitur unitatem; in eandemque unitatem tum naturalis tum supernaturalis perpetua illi manet propensio. Alter rivus spiritualis quædam claritas est, intellectum illustrans, adeo ut in cunctis virtutibus veram præstet ac indicet discretionem. At verò lux ista non est sita in nostra potestate, sed DEUS eam dat, quibus vult, & quibus volet horis & temporibus. Hisce hominibus, ex luce fruentibus, nulla est revelatio necessaria, neque supra sensus rapi opus habent; quandoquidem vita, conversatio, & habitatio eorum supra sensus & portionem sensitivam in spiritu agitur, ubi DEUS, quidquid illi placet, & vel eis vel aliis necessarium est, eis manifesto revelat. Quanquam si vellet, posset utique DEUS à sensibus externis abstractis intus eis diversis modis raras quasdam similitudines ac species & futura ostendere ac manifestare. Idem in *speculo æternæ Salutis* C. 10. ait: Nunc communicantium diversitatem explicare conabor. Primum genus sunt homines ex natura molli corde; quos cum divina tangit gratia, affectus eorum & desiderium humanitatis Christi amore adeo incalescit & permovetur, ut implacabili erga Venerabile Sacramentum desiderio teneantur, ita ut quandoque amantes se fieri putent, si non liceat SS. Sacramentum percipere. Hujusmodi viri rari sunt, & ut plurimum foeminæ aut virgines sunt; quandoquidem mulierum mollior est natura, & in spiritu necdum sunt sublevati ac illuminati; unde & exercitatio eorum sensualis est & appetitiva, & Domini JESU humanitate in phantasia prorsus depicta nondum intelligere

queunt, quomodo JESUS in spiritu absque Sacramento suscipi possit.

CAP. X.

Regulæ B. Henrici ab Vrimaria Ord. Erem. S. Aug.

In suo L. De Spiritibus eorumque Discretionem. Impresso Antverpiæ 1652. tradit sequentes regulas.

R*egula 1. C. 2. Instinctus divinus quadruplici signo cognoscitur. 1. Si ad exemplum Christi & Sanctorum invitet. 2. Si invitet ad humilitatem. 3. Si ab exterioribus ad interiora mentem colligat, eamque ad unionem cum DEO disponat. 4. Si animam majore fructuum opulencia reficiat & compleat.*

Regula 2. C. 3. Instinctus angelici quatuor signa sunt. 1. Instinctus angelicus initio conturbat, in fine consolationem adfert. 2. Angelus bonus initio abscondit se, in fine verò se ostendit & prodit. 3. Instinctus angelicus semper invitat ad bona & utilia. 4. Angelicus instinctus excitat bonam voluntatem incipientium ad peccati detestationem; proficientium ad fervorem internæ devotionis; perfectorum verò ad internæ dulcedinis prægustationem.

Regula 3. C. 4. Instinctus diabolicus semper instigat ad id, quod reipsa exemplis Christi & vitæ Sanctorum est contrarium; etiamsi quandoque id non videatur in apparentia. 2. Id ad quod diabolus homi-

hominem instigat, elevat hominem ad tumorem mentis. 3. Id ad quod diabolus instigat, à corde proprio magis abstrahit & elongat. 4. Id ad quod diabolus instigat, hominem in virtutibus magis extenuat, donisque Dei gratuitis quasi exuit, atque ad creaturas & terram abjicit. 5. Diabolus initio consolatur, & delectat, postea verò affligit & cruciat. 6. In principio affert securitatem, in fine diffidentiam & dubietatem, ac perplexitatem. 7. Bonam voluntatem & charitatem extinguere nititur.

Regula 4. C. 6. Instinctus naturalis triplici signo agnosci potest.

1. Instinctus naturæ mentem in scientia proficere volentem per multa phantasmata distrahit; instinctus autem gratiæ eam cum Deo unit. 2. Instinctus naturalis inflat, divinus verò humiliat. 3. Ille minuit divinæ dilectionis fervorem; iste auget. 4. Instinctus naturæ impedit hominem à consecutione donorum gratuitorum interiorum, quæ tria sunt. Primum ut homo beneficia divina sibi jugiter concessa meditetur. Secundum, ut in virtuosis exercitiis dulciter delectetur. Tertium, ut in mentalibus delitiis divinæ contemplationis & intimæ unionis delectabiliter voluptetur. 5. Instinctus naturæ impugnat exercitationem virtutum etiam quoad exercitia exteriora. Ea in tribus consistit. Primò in ferventi desiderio exercendi omne bonum virtutum, quod Deus dederit. Secundò in sui dejectione, qua putat, se nihil adhuc adeptum eorum, quæ adipiscenda restant. Tertiò in ferventi desiderio ferendi omne malum quod Deus immiserit.

C A P. XI.

Regulæ P. Henrici de Hassia
Ord. Erem. S. Aug.

In L. de Discretionem Spirituum. Impresso Antverpiæ 1652.
tradit sequentes regulas.

R*egula 1.* Large sumpto revelationis vocabulo omnis manifestatio veri, quæ fit homini vel ex creaturis vel ex scripturis, revelatio DEI & ejus allocutio dici potest. Loquor autem hic de immediata supernaturali revelatione divina, respectu cujus se habet mens humana solum passivè, qua DEUS quandoque præter ea, quæ secundum communem cursum naturalem & supernaturalem manifestavit, specialiter aliquos informat & dirigit. V. G. 10.

Regula 2. Ad distinguendum Spiritum DEI à Spiritu erroris rimanda est varietas originis interiorum motionum & impulsionum nostrarum secundum carnem & Spiritum. Possunt enim provenire primò ex passionibus, quia timor v. g. facit crebrò in cogitationem venire id, de quo timetur. Secundò excessus alicujus humoris, vel melancholiæ; nam bona vel mala dispositio cerebri, aut spirituum animalium vertit occulto motu cogitationem improvisè ad hæc vel illa objecta. - Quartò ex multitudine & varietate phantasmatum seu specierum objectabilium longo tempore collectarum in aliquibus melancholicis tenacis & vagæ memoriæ multoties subito & velocissime post agitationem phantasiarum
eorum

eorum per diuturnam cogitationem aut sollicitam indagationem alicujus oriuntur, & occurrunt multa mirabilia imperceptibili velocitate tanquam ab aliquo spiritu eis immittantur, ut sunt parabola, historia, vel passus Scripturae Sacrae, in qua phantasia laborat. Item hominibus speciebus plenam habentibus phantasiam multa occurrunt ex improvise per accidens & casualiter. Volentibus enim intendere & cogitare de re aliqua, propter ordinem & connexionem phantasmatum, occurrunt aliqua saepe extranea imperceptibili velocitate, quasi aliunde inducantur cogitatione nostra. v. g. à simili volenti ire Romam occurrit quandoque casualiter aliquis homo vel aliud, de cujus occurso miratur, vel aliquid ei accidit, de quo non credidisset. Sic suo modo possunt accidere casuales occursum phantasiae hominis solliciti, & circa certam materiam intenti. V. C. 2.

Regula 3. Non est facile credendum revelationi vel inspirationi, etiamsi occurrat ex improvise, quando homo per contemplationem est circa aliam materiam intentus. Patet ex dictis V. C. 2. ubi author addit: Quare qui talibus leviter credit, videtur esse quasi vanè cupidus supernaturalium revelationum & miraculosarum circa se motionum.

Regula 4. Non est credendum, revelationes vel inspirationes esse divinas, etiamsi occurrant post devotionem, quando versantur circa objecta quorum cognitio aliter haberi potest, quàm ex Revelatione, aut quae non est necessaria. C. 4. sic habet: Aliqui considerantes, quomodo abstineant, abstracte, devotèque praeter aliis vivant, efficiuntur duræ cervicis, & immobiles in conceptibus suis, & credunt, quod propter vitam suam in omnibus Dei inspirationem habeant, nec permittantur errare. Alii

Alii afficiuntur importunè revelationibus & miraculis & hic est quidam modus tentandi Deum. Alii tam volunt, quàm credunt se rapi in Deum, ut in factis suis omittant viam & modum procedendi humanum; & illi negligunt processum humanitus habendæ & exercendæ prudentiæ; & illos sæpe Deus propter indiscretionem derelinquit. Item alii credunt, quod quidquid eis post devotionem incidit vel occurrit v. g. post contemplationem vel Eucharistiam, sit specialis Dei revelatio. - Judicet itaque quilibet ex præmissis, si securum sit, credere, quod quidquid homini post orationem & habitam ad Deum devotionem etiam cum lachrimis occurrit circa negotium de quo sollicitus fuit, sit supernaturalis revelatio. Stat enim, quod homo humano consilio & processu si his quæ hætenus revelata sunt, & manifestata, bene uti velit, inveniet quod sibi magis expedit. Præsumptuosus ergo est. Et tentare Deum videtur, qui in omni casu vult supernaturaliter à Deo erudiri in agendis & cognoscendis. Deus enim, ut Augustinus sentit, sic res administrat, ut eis proprios motus secundum hætenus indita & tradita habere finat; usquequo non possunt amplius, & tunc desuper concurrat, & ulterius dirigit, &, ni fallor, hoc ipsum perfectionem explicat creatoris. v. g. ad excellentiæ perfectionem creati artificis est, si opus taliter fecerit, quod diu beneque currere possit, ex primaria ejus institutione, vel sequente ejus reformatione. Ideoque artifex, v. g. horologii quamdiu opus suum bene currit, non apponit manum. Ita videtur imaginandum de primo artifice quod instituerit à principio universum dando potentias & modos agendi, & se conservandi. At postquam contabuit, & nimis exorbitavit, iterum reformavit dando legem Moyfi; ac dein per Christum. Quamdiu ergo homo potest se juvare in agendis & cognoscendis ex his quæ Deus manifestavit, & ex viribus naturalibus & doctrinis &c. non est justum, Deum miraculosè & noviter apponere manum dirigendo per novas revelationes vel miraculorum operationes.

C A P. XII.

Regulæ P. Ludovici de Leone
Ordinis Eremitarum S. Augustini.

Hic celebris author, qui suo tempore habebatur pro ornamento, luce, ac gloria totius Hispaniæ, in Dissertatione præliminari ad Opera S. Theresiæ, quæ à Consilio Regio ipsius examini commissa fuerant, tradit sequentes Regulas ex S. Theresia.

R*egula 1.* Revelationes, quæ sunt à DEO, producunt semper in anima multas virtutes tam pro bono eas revelationes recipientis, quàm pro salute & utilitate aliorum.

Regula 2. Vita christiana non debet unquam in ullo homine dirigi ex revelationibus. Regula enim vitæ & doctrinæ Christianæ est Sancta Ecclesia, & illud, quod vel Deus revelavit in suis libris, vel quod dictat sana & vera ratio.

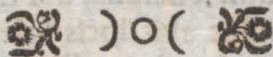
Regula 3. Perfectio animæ non consistit in revelationibus; neque illæ sunt certum signum interioris gratiæ in recipiente revelationes. Neque huic Regulæ obstat, quod S. Theresia, ubi tractat de altioribus gradibus orationis, & in multis aliis locis soleat dicere, quod anima stet ex parte Dei, quod ambo se intelligant, & quod tales animæ certæ sint, Deum cum illis loqui; & similia. Hic enim modus loquendi non debet sic intelligi, quasi admittat certitudinem de gratia

D. E. A. de Revelat. Pars I. X

tia in iis, qui occupantur hujusmodi exercitiis, aut in aliis quantumcunque sanctis; nisi eam certitudinem habeant ex revelatione particulari. Ratio est, quia ipsa S. Theresia de se ipsa scribit: Id, quod me torquet, Domine, est, quod non certò sciam, utrum amem te, & utrum desideria mea sint accepta in conspectu tuo. Et in alio loco: O me infelicem, Deus meus! quomodo potero scire, quod non sim separata à te? O vitam meam infelicem, in qua necessum est vivere tum tanta incertitudine in re tanti momenti. Et in libro de Mansionibus loquendo de animabus jam ingressis in mansionem septimam, unam ex perfectioribus dicit: De peccatis mortalibus, quantum sciunt, sunt liberæ; non tamen securæ; quia forsan aliqua habent, quæ non agnoscunt; quod ipsum ipsis non leve tormentum est. Adeoque S. Theresia per illum modum loquendi solum vult dicere, quod & verum est, nempe hujusmodi animas in ejusmodi exercitiis occupatas sentire præsentem Deum per effectus, quos in iis producit, nempe quod eas assuaviet, quodque eas illuminet, & iis conferat monita, ac oblationem; quæ quamvis sint magnæ gratiæ divinæ, ac sæpe conjunctæ sint cum gratia justificante, aut ad eam ducant, non tamen semper cum ea conjunctæ sunt. Id manifestò probatur ex dono Prophetiæ, quod reperiri potest etiam in eo, qui constitutus est in peccato mortali. Is certus est, Deum secum loqui, & sibi dare monita, quamvis certus non sit, an se justificet. Potest esse, quod

S. Theresia, postquam præfata scripserat, acceperit de sua gratia particularem revelationem, id tamen

pro certo affirmari non potest.

CAP. XIII.

Regulæ R. P. F. Bartholomæi Sybille.
Ordinis Prædicatorum, Theologiæ Pro-
fessoris.

In opere suo, quod intitulatur; *Speculum peregrinarum quæstio-
num*, quodque impressum est Romæ 1493, & dedicatum Alfonso
de Arragonia, Duci Calabriae, Decade 1. C. 8. Quæst. 1. 2. 3. 4. 5.
& Decade 3. C. 8. Quæst. 4. & 5. tradit sequentes Regulæ,
ex variis authoribus, quos citat, de-
sumptas.

Regula 1. Ecstasis & raptus aliquando cau-
santur ex causis naturalibus. Decade 1. C. 8.
Q. 1. QQ. 2. ubi sic scribit: Cum in extasibus sopian-
tur vires inferiores, & anima sæpe administrationem corporis su-
spendat, sciendum est, quod in homine est trium virium naturalis
ordo & ad invicem connexio, scilicet virtutis naturalis, animalis
sive sensitivæ, & intellectualis. Et de communi cursu virtus natu-
ralis servit animali; & animalis sive sensualis servit virtuti intelle-
ctuali. Nam videmus, quod virtus naturalis indiget in suis o-
perationibus calore & spiritibus, quæ à corde originaliter proce-
dunt, & diffunduntur per omnia organa sensuum. Et manifestum
est etiam, quod illis organis interius & exterius magis laboran-
tibus natura ibi de illis magis diffundit; & sic uno modo con-
tingit, illa organa in excessu actuationis virtutis sensitivæ distrahi
vel discrepari. Et iterum spiritus naturales, quibus indiget vir-
tus digestiva, exterminantur vel deficiunt propter multitudinem
generationum spirituum sensitivorum. Ex quo patet, quod ve-
hemens

hemens & fixa & profunda aëtuatio virtutis sensitivæ interioris sopire potest sensus exteriores, & similiter debilitare vires naturales propter illarum virium connexionem. Ex hoc primo sequitur secundum, scilicet, quod omnis vehemens intellectualis spirituum contemplatio, in qua phantasia vel interior sensitiva excessivè laborat, naturales vires enervat, & soporat sensus exteriores, & sæpe inducit ecstasin vel raptum. Hæc Henricus de Hasia super Genesin.

Regula 2. In mulieribus dantur dispositiones ad Ecstases & raptus naturales. Ibid. QQ. 5. ubi ait: Ad quæstionem, quare mulieribus sæpius fiant revelationes, quàm viris, respondetur; quod de hoc à philosophis triplex causa solet assignari. Prima accipitur ex qualitate complexionis; quia mulieres naturaliter multum habent de humido. Humidum autem, cum incæptum est moveri, non cessat, quousque attingat ad id, quod intendebat. Ex quo contingit, mulieres diutius stare in suis cogitationibus & imaginationibus, quam viri. Unde vir citius digerit suas conceptiones vel imaginationes, quare minus apparent eis mirabilia. Et quia humidum etiam, quod ut dictum est, in mulieribus abundat, est bene receptivum figurarum, & diversas etiam figuras accipit. Exinde est, quod ipsis mulieribus apparent plura mirabilia & diversa somniando. Secunda causa accipitur ex defectu rationis. Nam mulieres, ut dicitur in Politicis, habent ratiocinativum invalidum, unde minimè vigent ratione, & discretione in comparatione ad viros. Propter quod si veniant mulieribus aliquæ phantasticæ apparitiones, & visiones mirabiles, minus est ratio contradicens, quàm in viris. Tertia causa sumitur ex abundantia passionis. Nam sicut dicit Philosophus in libro de Somno & Vigilia, illi qui sunt in passionibus, ad modicam similitudinem moventur, & credunt verum esse, quod apparet. Unde quia in mulieribus abundant passionibus, ideo statim
ad

ad modicam similitudinem vel speciem credunt ei, quod sibi apparet. Hæc ex Joanne de S. Gemniano.

Regula 3. Prophetiæ & revelationes vaticinantium & quandoque raptarum mulierum Christo verè devotarum ut puta Brigidæ seu Brigittæ, Catharinæ de Senis, & similium, nec debent haberi pro indubitanter veris, nec tanquam à Spiritu Sancto editæ acceptandæ sunt vel prædicandæ. Tum quia similia fieri possunt ex industria humana exercitata, & lumine fidei confortata. Tum quia nihil prohibet illas quandoque fuisse illusas, eo quod forte non sine culpa præsumpserunt illa facere, quæ ad eas non pertinuerunt. Docere enim vel prædicare mulieribus juxta Apostolum non permittitur. Tum quia eas nonnunquam potuit fallere phantasia nimis fatigata. Tum quia, si libri earum bene considerentur, occurrunt ex dictis & modis dicendi aliqua minus sapida, minus rationabilia; aut veritati dissona. Tum quia prophetiæ earum supervacuæ videntur & doctrinæ. Cùm authenticè ex sacris Scripturis & Sanctis Doctoribus habeatur, quidquid de talibus est saluti necessarium. Tum quia stat, aliquem esse valde sanctum, & tamen omnem doctrinam ejus esse ex spiritu humano. Tum quia non constat, eas missas esse ad docendum vel prædicandum à Deo. Nam si Deus voluisset uti earum officio in docendo, & prophetando, utique sanctioribus mulieribus in hoc usus fuisset, ut sancta Elisabeth, & similibus; quas constat, nihil talium attentasse, sed solum studuisse perfectioni virtutum, nihil se intromittentes de impertinentibus earum statibus. Potuit tamen esse, quod Deus ad suppleendam negligentiam Ordinariorum, & ad ipsorum majorem confusionem suscitaverit quandoque & suscitet quasdam mulierculas tanquam doctrices, & prophetas, sicut etiam apparet in vaticiniis utriusque sexus in populo Hebræorum, ut sic propter novi-

tatem & raritatem mulierum doctrinæ legantur ab iis, qui divinos libros, & divinas scripturas legere neglexerunt, & cupiunt doctrinarum novitatibus auribus pruriri & converti ad Fabulas Poëtarum. Sicut etiam propter negligentiam Judicum Israel suscitavit Deus Spiritum pueri junioris Daniel, ne sanguis innocens Susannæ effunderetur. Hæc Henricus de Hassia super Genesin.

C A P. XIV.

Regulæ ex P. Petro Thyraeo S. J.

R*egula* 1. Somnia non esse divina ex septem indiciis cognosci potest. 1. Ex rerum, quæ somniantibus occurrunt, perturbatione, dum videlicet res variæ nullo ordine sibi invicem succedunt; dum subito oriuntur non apparente causa vel dispositione, & subito evanescunt, aut in res alias commutantur. Hæc subitanea rerum permutatio signum est, quod sequantur commotionem spirituum sine ordine vagantium. 2. Ex falsitate. 3. Ex rerum levitate. Nulla enim in Deo datur sufficiens ratio, nos de minimis rebus, ad salutem impertinentibus, edocere per somnia. 4. Ex malitia, ad quam inducunt. 5. Ex rerum inutilitate. Quando res ostensæ non serviunt ad aliquam utilitatem, nisi forte ad curiosam scientiæ ostentationem. 6. Ex earum superfluitate, puta quando ostenduntur res, de quibus nullum potest haberi dubium. 7. Ex somniantium impietate, v. g. dum per somnia superstitiosè cupiunt edoceri. Ita Thyraeus de Apparitionibus L. 3. C. 13.

Regula 2. Quod somnia sint à DEO, ex his indiciis cognosci potest. 1. Ex rerum conditione, utpote talium, quæ à solo Deo sciri possunt; quales sunt futura contingentia, arcana cordium, alta fidei mysteria. 2. Ex interiori motione, puta ex singulari mentis illuminatione & commotione, qua Deus sic mentem illuminat & afficit, ut perspicuè agnoscat, authorem somnii esse Deum, nec ea de re ullatenus dubitare possit. Ita Thyraeus L. CC. C. 14. Sed notitia de futuris contingentibus, & de arcanis cordium est signum incertum, ut patet ex Regulis à S. Augustino supra traditis.

Regula 3. Non est signum certum revelationis divinæ 1. Forma apparentis. 2. Nec majestas rerum gravium, quæ revelantur; quia etiam dæmones de altissimis mysteriis religionis possunt instituere sermonem. 3. Nec finis bonus. Quia etiam à dæmone potest res sub specie boni proponi. 4. Nec contestatio illius, qui apparet, asseverantis, se esse Deum. 5. Nec modus aliquis specialis, quo in animo afficiuntur, qui accipiunt revelationem; cum non appareat, cur dæmon illum specialem modum in animo non possit procurare. 6. Nec rerum eventus, quia dæmon potest hominum mentibus aliqua suggerere, quæ ille ipse sua vi est effecturus. 7. Nec sanctitas loci, in quo fit. 8. Nec specierum nunquam antea habitarum, aut luminis novitas. 9. Nec singularis animi præparatio. Idem L. CC. L. 4. C. 16.

Regula 4. Indicia revelationis divinæ sunt 1. Excitatio specialis animi. 2. Sapor specialis. 3. Illuminatio specialis, quæ non solum manifestat clarè rei revelatæ intelligentiam sed & ipsum loquentem, sicut vox loquentis utrumque manifestat. Priora duo indicia non concurrunt in omni revelatione, maximè publicam ad utilitatem facta; tertium autem melius est,
maxi

maxime si concurrant dictorum majestas, æquitas, altitudo, eventus, & similia. Idem L. CC.

Regula 5. Certa indicia revelationis divinæ non sunt 1. Eventus prædicti rerum, quæ etiam ab alio quàm solo Deo sciri possunt. 2. Miracula præcedentia revelationem. Idem L. CC.

Regula 6. Revelationes merentur fidem, si ii, de quibus constat, esse prophetas, constanter asserunt, se habere revelationem. Idem etiam in aliis personis tenendum, si constantes sint in sua assertione, si insuper revelationes non contineant vana, curiosa, atque ad rem parum pertinentia, sed talia, quæ faciunt ad Dei gloriam, aut proximorum salutem, commodumque spirituale; atque insuper ea sit vitæ conditio, quæ sequentibus notis designatur. Idem L. CC. C. 19. & 20.

Regula 7. Ad hoc, ut fide dignus sit, qui affirmat sibi factam esse revelationem, requiritur.

1. Ut sit unius Dei cultor.
2. Catholicus.
3. Considerandi mores & vita, si fidei, quam profitetur, rectè convenient. Si superbia soleat efferri; si voluptate detineri; si avaritiæ & cupiditati hujus mundi deditus sit. Sciscitandi amici, interrogandi familiares. Observanda vita diligentissimè quantum datur & licet. Nam tametsi mali homines veris revelationibus aliquando illuminentur à Deo, ut in Balaam & aliis vidimus v. g. Pharaone, Nabuchodonosore, rarò tamen id evenit, sed fere semper vel in doctrina vel in moribus falsitas & error immiscetur.

4. *Ingenium & judicium* talis personæ diligentissimè pensandum est ex aliis muneribus, quæ forte obierit; si recti iudicii fuerit, si prudenter se habuerit; nam qui nimis avidus, minusque consideratus in aliqua re fuerit, verendum, ne ita in rebus, quæ ad intellectum, & ad divina pertinent, ruat, & ex imprudentia lapsus offendat.

5. *Æstimanda quoque est corporis temperamentum, sanitas, studium.* Cum & ægroti multi, & ipsi phrenetici ob intensiorem animi nimiam exorbitantes vidisse quandoque se putant, & audivisse, quæ nunquam aut oculis aut auribus perceperunt. Igitur & quo feratur animi ejus impetus, & ardentine amore vel odio incitatus fuerit, percontandum est. Siquidem in his, qui novitio quodam fervore Deo famulantur, ob fixas imagines rerum, quibus meditandis ad pietatem excitari cupiunt, vana pro veris ostendi possunt, & à dæmone, & à seipsis, potissimè, cum præter Magistrorum dogmata aliquid faciunt, sinente Deo, & permittente, ut in posterum cautiores evadant.

6. In somno potissimum periculum est, ne his visionibus decipiamur.

7. Perscrutandum est, qua de causa quis suas revelationes patefaciat, levitate an utilitate; & hac spiritali vel temporali; sua an aliorum, an utrorumque magis moveatur. Quod si finis bonus videbitur prima fronte, non ob id tamen pes figendus est, sed de finibus ipsis habenda est quæstio; cum non solum apertum & proximum, sed occultum & longinquum inspiciendum sit diligentissimè.

8. Inspiciendum, an qui patitur visiones, sit *nigro humore affectus*, id est *melancolico*, vel *nimia macie confectus*. Nam qui cholera nigra laborant, & qui senio, aut nimia macie confecti sunt, sæpenumero decipiuntur. Et hinc est, quod senes ad extremam decrepitam delirant. De his ergo supradictis, ne delirent, maxime formidandum est.

9. Attendamus conversationem ejus, qui videt visiones. Si communis, si privata, si secreta, si publica; si in activa, si in contemplativa vita degit; si vestimentis affectatis utatur. Signum autem humilitatis in affectata est conversatio communis.

10. Videndum, si masculus, si foemina? si vaga, si garrula, si stabilis, si quieta, nam in pace factus est locus Dei, cujus spiritus, ut docent sacrae Litterae, non quiescit, nisi super quietum, & humilem, & trementem verba illius.

11. Cognoscuntur hac ratione non difficile, qui vanis visionibus ludificantur, si aliorum spernunt consilia, si de quibuscunque erudiri se à Deo per revelationes praesumunt. Nam & Moyses crebris Dei alloquiis assuetus, quamvis de minutis etiam rebus ad populi gubernationem spectantibus, supernis illustrationibus clarebat, Jetro viri alienigenae consilium sumpsit. Sic Paulus, qui ad tertium usque coelum raptus fuerat, humana ope, humano etiam consilio quandoque usus est.

12. Cognoscuntur visiones à falsis ex fructibus subsecutis. Praecipuum autem fructum ejus, qui patitur divinas visiones, ego existimo esse veritatem non fucata, non adulterata, sed puram ac nitidam, quam altissima gignat humilitas, quae non meretur illudi, quae non elata, non pertinax est, non inquieta, non garrula, non auri aut honoris sitibunda, neque omnino sapiens in oculis suis, ratione, authoritate bonorum, doctorumque virorum utens.

13. Perpendendum est diligenter, si, qui videt visiones, cum tribulationibus vexatur, aut libenter eas patitur, aut certe desperatus non furit. Vult enim Augustinus, ut adversitates amare non jubeamur, sed tolerare. Hoc pacto si aliis Prophetis conformes sint, dignoscitur; quorum alii odio habiti & vexati, alii injuriis affecti vel trucidati.

14. Præ-

14. Prænoscendum, an verax est, qui istas apparitiones de se narrat. Nam qui delectatur mendaciis, non Christo sed Diabolo conformatur. Quare si mendax est, quæcunque dicit, aut falsa, aut de falsitate suspecta habeantur, præsertim si foemina sit, quæ ratione minus pollet, ut Aristoteles asserit in Politicis; quamobrem minus apta ad discernendum. Sed & humidioris naturæ cum sit, fluunt rerum species celerius. Anxiæ præterea foeminae, & voti cupidæ plerumque sunt. Sunt præterea phantasiæ imbecillioris, cujus fatigatione facile decipi possunt. Quæ omnia in genere illis tribuuntur, tametsi aliquæ viris plurimis prudentia & iudicio quandoque præstent.

15. Illud etiam videndum, si ille qui visiones habet, aliquando deceptus fuerit, tentatus à dæmone transfigurante se in angelum lucis. Nam talis nullam fidem meretur.

16. Percontandum etiam est, si dum visis exceptus est, ad divinorum amorem & terrenorum contemptum excitetur; si pacem animi, & quietem nanciscitur. Divini Spiritus proprietas est, ut à terrenis avocet animum, & ad coelestia, æternaque incendat, pace & quiete perfundat, quam mundus dare non potest.

C A P. XV.

Regulæ ex S. Theresia

Ord. Carmel.

Regula 1. Ecstasis est alienatio animi à sensibus, seu abreptio animæ à corpore instar repentinæ mortis ita tamen, ut in potentiis animæ regulariter non impediatur earum operatio propria interna, puta, in phantasia, memoria, & intellectu. Has Ecstases S. Theresia describens in sua Vita C. 20. ait: Sicut à nubibus attrahuntur vapores terræ, sic Deus attrahit & elevat ad se animam in cœlum, ubi illi ostendit divitias suas. In Ecstasi anima se habet, quasi non animaret corpus; nam experientia docet, quod tunc naturalis calor deficiat, & sensim frigescat, quamvis idipsum non sit sine dulcedinis sensu & voluptate. Raptui non potest resisti; sæpe anima repente sine ulla sua præparatione aut cooperatione à Deo tanquam ab Aquila in sublime abripitur, ignara quo feratur. Hinc exoritur metus, mixtus dulcedine. Requiritur proin generosus animus, ultrò sequendi sui raptoris ductum, quem, etiamsi nolit, nitaturque in adversum, nequit impedire. Sæpe connixa sum raptui resistere timore hominum, in quorum præsentia fiebat, aut metu deceptionis. Interdum prævalui, sed cum magna debilitatione virium, tanquam cum forti gigante luctata essem. Aliis autem vicibus prævalere non potui. Communiter cum anima simul trahebatur sursum caput; immo interdum è terra elevebatur totum corpus, quamvis id rarò contigerit. Semel cum Deus inciperet me sic attrahere in aliorum præsentia, me postravi in ter-

ram

ram, ne adverteretur, quamvis & tunc id præsentēs adverterint. Exinde rogavi Dominum, ne ita sensibiliter eam mihi conferret gratiam, quod & hucusque obtinui. Quando volebam resistere videbatur mihi, vim quandam ingentem sub pedibus meis se insinuare, ac elevare me. Ab initio magnus me subiit timor, dum sensi sic elevari meum corpus à terra; quamvis enim suave sit sic rapi, non tamen perditur sensus; sensi enim me esse elevatam. Raptum sequitur timor tantæ majestatis, quæ sic elevat, & amor tam amantis Domini. Sæpe in Ecstasi videbatur mihi corpus ita alleviari, quasi perdiderit omnem gravitatem; interdum ea alleviatio erat tanta, ut non adverterim amplius, me pedibus terræ insistere. Regulariter in Ecstasi corpus manet instar mortui, ut nihil operari valeat. Corpus manet tunc in eo statu, in quo occupatur ab Ecstasi; v. g. si ab initio Ecstasis sedit, perseverat in sessione; si manus habuit clausas, aut apertas, in eodem statu eas retinet. Quamvis in Ecstasi regulariter retineantur sensus, aliquando tamen eos omnino perdidit; id tamen rarò contigit, nec in illa omnimoda destitutione sensuum diu perstiti. Nihilominus in Ecstasi sensus communiter sunt perturbati; & licet corpus quoad actiones externas nihil operari valeat, advertit tamen, & audit quasi à longè, quæ aguntur. Per hoc tamen nolim dicere, etiam tunc quidpiam adverti, vel audiri, quando Ecstasis supremum gradum attigit. Voco supremum gradum, quando potentiæ animæ sic destituuntur, ut nec videant, nec audiantur, nec sentiant. Id fit ob intimam unionem cum Deo, & totalem transformationem in Deum, quæ tamen non diu durat. Quamdiu autem durat, non sentiuntur potentiæ animæ, nec scitur, quid in iis contingat. Ita in meipsa experta sum. Si quis objiciat, cur ergo interdum Ecstasis durat per aliquot horas? respondeo, sæpe Deum hoc modo facere, ut postquam animam totaliter cum suis potentiis in se attraxit, ac immerfit, denuò dimittat à se duas reliquas potentias, memoriam & voluntatem, retinendo solam voluntatem. Summa

illa immersio omnium potentiarum parum durat. Nihilominus etiam post dimissionem reliquarum duarum potentiarum voluntas adhuc unita Deo sic retinet eas potentias, & corpus, ut se non impendant. Plerumque in Ecstasi oculi sunt clausi, quamvis nolumus eos claudere; quando autem remanent aperti, nihil visu discernitur. Itaque in Ecstasi corpus destituitur viribus motricibus, ut interiores potentiae sint magis collectae. Neque tamen tanta tunc est memoriae, & intellectus collectio, ut per aliquot horas, quibus Ecstasis durat, nulla detur memoriae ac intellectus evagatio seu distractio. Verum quidem est, quod hae duae potentiae in Ecstasi communiter sint absorptae in laude Dei, aut conentur ea intelligere, quae in anima accidunt, non tamen sunt ad hoc satis idoneae ac excitatae, sed se habent instar hominis, qui e gravi somno ac somnio nondum plenè evigilavit. Hæc propterea fusius declaro, ut, si aliquibus personis hæc gratia concedatur, confessarii sciant, eas in Ecstasi non debere necessariò esse similes mortuis. Durante Ecstasi corpus est sine viribus, sed post Ecstasin aliquando obtinet magnum vigorem. Quando verò Ecstasis fuit magna, contingit, quod corpus duobus tribusve post illam diebus remaneat adeo perturbatum & absorptum, ut tales homines videantur non satis sibi esse praesentes. C. 21. In Ecstasi fiunt revelationes, & visiones. C. 27. Quando visio est intellectualis, quantum existimo, in potentiis animae nullus fit motus, neque in sensibus, ita ut tunc daemon nullam habeat ansam operandi. Sed hoc solum interdum contingit, & non diu; sed aliis vicibus mihi videtur, quod potentiae animae non sint prorsus elevatae ac ligatae; nec sensus privantur suis operationibus, sed tantum intra se manent collecti. C. 40. Interdum post magnam Ecstasin, in qua omnes potentiae animae fuerunt ligatae & absorptae, quod tamen, ut dixi, exiguo tempore durat, anima manet adhuc collecta, ita ut ne quidem exterius in se reversa sit; & tunc etiam post Ecstasin duae potentiae, memoria & intellectus manent tanquam stupefactae

factæ & deliræ. In libro de Sex Mansionibus Mans. 6. C. 4. rursus Ecstases hoc modo describit; Quando Deus loquitur ad animam, claudit omnes januas sensuum. Nam quando animam per Ecstasin ad se attrahit, adimitur adeo illi respiratio, ut, quamvis alii sensus interdum relinquantur diutius liberi, nullo tamen conatu potest loqui. Interdum verò contingit, ut simul eodem momento ligentur omnes potentia, quo casu ex aspectu manuum & corporis apparet, quasi in corpore non sit amplius anima; interdum deprehendi non potest, an adhuc detur respiratio. Sed hoc non diu durat, nam quando violentia raptus aliquantum remittit, corpus denuo aliquantulum redit ad se, & incipit denuo respirare. Attamen violentus ejusmodi raptus non diu durat; sed, quando desinit, voluntas & intellectus nihilominus uno, duobus, pluribusve diebus manent adeo absorpti, ut videantur inhabiles ad attentionem circa alias res, quàm Deum; ad creaturas videntur quasi oppressæ somno. Ibidem C. 5. ait: Quando fit raptus seu Ecstasis, interdum ab initio sentitur repentina motio animæ, qua videtur celerrimè abripi. Inde nascitur ingens timor. Quomodo enim fieri posset, ut homo perfectè compos rationis non timeat, dum videt ac sentit, animam suam rapi, immo aliquando etiam corpus, repente, quin tamen sciat, quo feratur? à quo rapiatur? & quo modo trahatur? nam in motu illo subitaneo non statim scitur, utrum à Deo sit. Caterùm raptus ille eo modo fit, ut planè quis existimet, separari animam à corpore; & quamvis certum sit, corpus non esse mortuum, animam tamen per aliquot momenta nescit, utrum in corpore sit, an extra corpus. Videtur ipsi, quasi fuerit in regione longe diversa ab ea, in qua sumus; ibi illi apparet etiam aliqua lux tam diversa à nostro lumine, ut si toto vitæ tempore quis conaretur imaginatione similia effingere, nec lumen illud nec res in illo visas posset in se exprimere. Fit interdum, ut in illo lumine simul in momento discat ac videat tantam rerum copiam,
ut

ut aliàs pluribus annis earum nec millesimam partem studio proprio potuisset assequi. Haud equidem scio, utrum tunc omnia illa contingant in corpore; quod verò me attinet, certa mihi videor, animam esse in corpore, nec corpus esse sine anima. Illud denique pro certo affirmo, quanta celeritate globus plumbeus evolat ex sclopeto exploso, tam celerem esse evolutum animæ in Ecstasi; & quamvis id fiat sine strepitu ac fragore, non tamen fit sine sensu notabilis motionis, ita ut locum habere non possit illusio, aut phantasia. Quis igitur dubitet, magnanimitate opus esse, ut quis sequatur ductum trahentis, dum non aliter apparet, quàm si anima separetur à corpore deperdito jam usu sensuum?

Regula 2. Ecstasis potest aliquando esse naturalis aut diabolica. Signa autem hujus sunt.

1. Si nullum post se relinquat effectum supernaturalem in anima, videlicet pacem internam, alacritatem ad omnes virtutes &c. 2. Si Ecstases sunt frequentes, & tamen nunquam in iis revelantur aliqua mysteria, censendæ sunt naturales. 3. Si non inprimunt animæ certitudinem quandam, quod Ecstasis sit à Deo. 4. Si in Ecstasi accipit verba blanda ac consolatoria à Deo, quin simul animæ infundatur sensus profundæ humiliationis, puta contemptus proprii, contritionis &c. 5. Quando Ecstases quidem secum ferunt incitamenta ad bonum, non tamen constantia ac quieta, sed cum fortissimis incitamentis ad oppositum sub specie boni, sic ut in animo non subsequatur tranquilla quies, sed perturbatio; quò tamen non pertinent anxietates ortæ ex suggestionem scrupulorum, attamen per modum tentationis facile superabiles. 6. Si in Ecstasi detur visio intuitiva Christi diu perseverans. 7. Si eorum, quæ in Ecstasi visa aut audita sunt, non perseveret constanter clara cognitio, sed brevi succedat obscuritas, aut oblitio. 8. Quando post Ecstasin relinquuntur cogitationes contra articulos fidei certos, quamvis illæ solùm irruerent instar tentationum, ac primo-

rum

rum motuum. Hæc signa Ecstasis naturalis aut diabolicæ S. Theresia ponit in sequentibus locis. In sua Vita C. 20. ait: In Ecstasi vera relinquuntur in animo præfati effectus, pax, alacritas ad laudem Dei, &c. quando verò non relinquuntur præfati effectus, dubitarem valde, an Ecstasis sit à Deo; immo metuerem, ne loco Ecstasis sit insania, de qua scribit S. Vincentius. Ibidem C. 25. ait: Si persona, cui fit revelatio, sentit se in cogitationibus titubantem circa articulos fidei; si apud semetipsam dicat: Quia Deus mihi hoc revelavit, potest æquè esse verum, ac illud, quod aliis Sanctis dixit; etiamsi tales suggestiones diaboli non credat, sed præcisè per modum primorum motuum ejusmodi cogitationibus incipiat tentari, jam suspecta sit visio. Censeo enim, si apparitio fuisset vera, tantam à Deo simul conferendam fuisset firmitatem, soliditatem, ac invariabilem constantiam, ut sæpe ne quidem in contrarium exurgant primi motus. In L. de Mansionibus Mans. 5. C. 1. ait: Quando Deus per veram visionem animæ aliquid manifestat, semetipsum in partem intimam animæ tam profundè imprimit, ut, postquam ad se reversa fuerit, nullatenus dubitare possit, Deum in se, & se in Deo fuisse. Hæc veritas tam firmiter ac tenaciter ipsi inhæret, ut etiamsi pluribus annis non repeteretur ejusmodi gratia, nihilominus illius oblivisci non posset. Quomodo autem fieri potest, ut ea objecta quæ in tali visione intellectuallè intelliguntur, quamvis non videantur, nihilominus tam tenaciter inhæreant memoriæ? hoc nescio; hoc tamen scio pro certo, me verum dicere; & si talis persona præfatam certitudinem in se non experiretur, nollem dicere, in illa contigisse unionem totius animæ cum Deo, sed tantum unionem unius alicujus interioris potentiae; aut contigisse censerem animæ gratiam alterius generis, animabus conferri solitam. Ibidem Mans. 6. C. 3. ait: Quando animæ revelantur aliqua futura, præsertim in executione ardua, simul infunditur animæ pax, gaudium in Deo, & certa securitas de eventu, quæ perseverant, quamvis intercedant tantæ difficultates

tates in executione, ut ea videatur impossibilis. Quando vero ejusmodi vaticinia proveniunt à phantasia, nullum reperitur ex his indiciis, nec certitudo, nec pax, nec interna dulcedo; nisi forte id contingat aliquibus personis debilis phantasiæ & naturæ obtusæ &c. nam & tales quasdam personas novi, quibus id in contemplatione & ejusmodi spiritualis somni contigit. Tales personæ in profunda illa recollectione revera adeo sunt extra se, ut nec seipsas exterius sentiant; & omnes eorum sensus adeo sunt soporati, ut similes sint alto somno oppressis; immo forte sic revera contingit, quod dormiant, & quod sic instar somniantis ejusmodi objecta videant, & verba audiant, tanquam profecta à Deo. Verùm & tunc effectus ex tali visione relictæ se habent instar somnii transeuntis. Possset etiam contingere, quod, dum à Deo aliquid valde instanter & fervidè petunt, ipsis videatur, divino responso concedi, quod flagitant. Et hoc quandoque contingit. Hinc novi personam, quæ cum haberet frequentes visiones, ab initio valde dubitabat, an non provenirent à sua imaginatione. Quod enim attinet dæmonem, si ab ipso proveniant, hoc facilius deprehendi potest. Habet quidem & ille mille nocendi artes, sic ut angelum lucis optimè norit imitari; solùm tamen, meo judicio, id poterit, pronuntiando clarè ac distinctè verba, quæ ingerit, ita ut audiens tam parum possit dubitare an illa audierit, ac si fuissent pronuntiata ab angelo bono; effectum tamen, puta pacem & illustrationem animi non poterit conferre, sed inquietudinem & perturbationem. Si verba quæ audiuntur, fuerint blanda ac consolatoria, & non simul sentiantur eo majores affectiones humiliationis & confusionis, credatur pro certo, non esse Spiritum Dei, qui loquitur. Certum enim est, si loquitur aut apparet Spiritus Dei, quo major est gratia, eo vilius & humilior se æstimat anima. Ibidem C. 4. ait: Censeo, si ejusmodi Ecstases sæpius recurrunt, & nunquam in iis revelantur aliqua mysteria, quod non sint veræ Ecstases, sed naturales infirmitates. Nam in personis debilis naturæ

turæ, quales nos foeminæ plerumque sumus, facile contingere potest, quod natura vincatur vi quadam forti, & sic absorpta remaneat. Ibidem C. 6. ait: Effectus causati per Ecstasin sunt desideria perfecte Deo placendi, & patiendi omnia ad promovendum ejus cultum; sed desideria illa non sunt transeuntia; manent enim constanter, & oblata occasione prodeunt in effectum. Notandum tamen, hæc ipsa desideria patiendi & operandi pro honore Dei interdum esse moderanda, dum vehementer angunt. Licet enim videantur esse desideria animæ in spiritu valde perfectæ, fieri tamen posset, ea quandoque excitari ab ipso dæmone eo fine, ut judicemus, nos quoque esse tam sanctè constitutos. Censeo tamen, dæmonem non posse excitare tantam pacem, qualis datur in illo ipso animæ tormento, quo torquetur suis sanctis desideriis; sed excitabit ea desideria commovendo aliquam passionem, aut fortem inclinationem, qualis sentiri solet in cura temporalium. Advertendum etiam, quod similia possint causari ex debilitate temperamenti ac naturæ; immo & soleant causari, præsertim quando personæ sunt teneræ, sic ut de quacunque re facile lachrimentur. Millies credent, se lachrimari causa Dei, etsi id verum non sit. Et potest contingere, quod audito quovis verbulo de Deo uberrimè illachrimentur, cum tamen ad has lachrimas forte plus conferat humor aliquis circa cor considens, quàm amor Dei. Quia verò credunt, lachrimas esse donum, ideo iis laxant retinacula, quousque fluunt. Dæmon verò per hoc quærit eas personas sic defatigare, ut nec orare amplius valeant, nec regulas observare. Ibidem C. 9. ait: In visione imaginaria, in qua apparet Christus, si anima potest diu hære in illius aspectu, non credo, visionem esse veram; sed potius credo, esse intensam contemplationem, quæ formatur à phantasia; & figura Christi comparata ad eam, quæ datur in visione vera, erit quasi aliquid mortuum. Dantur personæ tam debilis phantasiæ, quarum & aliquas novi, quæ in omnibus, in quibus objecta fortiter imaginantur, putant

intercedere visionem; tales, si aliquando habuissent veram visionem, facile ex discrimine deprehenderent suum errorem, quod enim vident, hoc efformant sua imaginatione; ob quod nullum relinquit effectum, nisi talem, qualis enasci solet ex consideratione alterius devotæ imaginis; hinc & citius memoria excidit, quàm somnium.

Regula 3. Quando visiones optantur, aut desiderantur, facile fit illusio dæmonis aut phantasiæ.

S. Theresia de Mansionibus Mans. 6. C. 9. sic habet: Hoc sedulo inculcatum volo, ut nunquam à Deo petatis instrui per visiones ac revelationes; nam quamvis bonæ sint ac utiles, non decet tamen, eas desiderare; primò, quia hoc est contra humilitatem. Secundò, quia talis anima aut decipitur, aut est in maximo periculo deceptionis diabolicæ. Dæmoni sufficit, si possit intrare per ostium aut per rimam, ut mille fraudibus decipiat. Tertiò, quia si quis rem vehementer desiderat, imaginatio facile persuadet, videri vel audiri, quod petitur, sicut illi, qui de die aliquid cupiunt, & cogitatione illi inhærent, de illo noctu somniant.

Regula 4. Non datur omnino certum indicium discernendi visiones veras à falsis, nisi ex diuturna experientia visionum genuinarum, aut ex effectu indubiè supernaturali, v. g. diuturno ac constanti vaticiniorum eventu, & constanti impressione virtutum sine ulla unquam permixtione mali. Adeoque S. Theresia ad probandas visiones vult expectari tempus, an videlicet effectus boni sint constantes, & sine permixtione malarum suggestionum, v. g. vanæ gloriæ, inquiet-

quietudinis, perturbationis. &c. vult etiam expectari, an illa persona, quæ habet visiones, aliquando habeat visiones indubitato divinas, cujus rei aliud signum certum non est, nisi operatio miraculorum, & vaticiniorum constans eventus; si enim aliquando experta est veras visiones, ipsâ experientiâ discernet lumen, gloriam, figuram, & affectiones animi dari solitas in visione vera, & falsa, cum dæmon, aut imaginatio non possit, aut permittatur imitari omnia. Hinc personæ, quæ aliàs nunquam expertæ sunt visiones veras, non possunt scire limites potestatis diaboli, nec modum illum specialem luminis, gloriæ, & gustus interni, & alacritatis virtutum, & quietis in ipsis anxietatibus ac crucibus à Deo conferri solitum in visionibus veris. Verum quidem est, quod S. Theresia sæpe putet, tutò fidi posse visionibus, si relinquant in animo affectiones bonas, quietem, gaudium, amorem Dei, contemptum sui, desiderium patiendi. &c. Attamen alibi apponit limitationes, videlicet, si illæ affectiones sint constantes, si sint sine immissione violentarum tentationum, immo etiam primorum motuum in oppositum, si denique habeant quendam specialem modum, tantum in veris visionibus reperibilem, & verbis inexplicabilem, sed sola experientia eorum cognoscibilem, qui habuerunt aliquando visiones veras. Itaque fatetur, præsertim in libris suis posterioribus, se quidem credituram, ejusmodi visionem esse divinam, non tamen audet spondere certitudinem absolutam, eò quod artes dæmonis sint imperscrutabiles, qui aliquando pro suarum deceptionum lucro contentus est cogitatione superbiæ immixta mille affectionibus bonis. Certitudinem autem absolutam unice fundat in experientia, & effectu indubiè supernaturali, qualis v. g. essent repentina immutatio totius hominis ad bonum ac stabilis eradicatis in momento omnibus passionibus ac pravis inclinationibus, aut eventus vaticiniorum constantes, sanationes miraculosæ &c. Hoc esse Systema S. Theresiæ quoad Criterium revelationum patebit ex sequentibus ejus textibus. In Vita sua

C. 20. sic habet: Post Ecstasin, quando anima iterum ad se redit, sentit se valde generosam ad extollendum vexillum pro gloria Dei, & ad contemnenda pericula, immo & adeunda, certa de victoria. Ibi clarè agnoscit vilitatem terrenorum. Ibi se & sua omnia perfectè resignat voluntati divinæ. In vera Ecstasi hi effectus indubitato relinquuntur & manent in anima. Si verò non sequuntur, dubitarem valde, an Ecstasis esset à Deo; immo metuerem, ne loco Ecstasis sit insania, de qua scribit S. Vincentius. Ibidem C. 25. ait: Declarabo jam, quomodo accidat, quando Deus alloquitur animam, quod sæpe mihi contingit. Verba, quæ audiuntur, formantur clarè ac distinctè, & clarius percipiuntur, quàm si audirentur auribus externis; nec possibile est ab iis attentionem avertere, ne audiantur; ostendit enim Deus, se esse Dominum animæ. Vellem hîc declarare, quales possint intercedere deceptiones; existimo tamen, vix ullum subjectum esse posse deceptioni, qui magnam habet verarum ejusmodi visionum seu allocutionum experientiam. Non quidem scio pro certo, an taliter expertus absolutè possit decipi; sic tamen etiamnum judico. Me quod attinet, experta sum, in visionibus veris prius duobus tribusve annis quandoque ea prædicta fuisse, quæ postea evenerunt omnia; & hætenus nunquam in ejusmodi vaticiniis decepta sum. Potest quidem, ut arbitror, contingere, quod aliquis, qui in oratione quidpiam fervidè ac instanter petit, sibi videatur pro intensione imaginationis aliquid audire, v. g. hoc vel illud eventurum; attamen, qui semel expertus est visiones & allocutiones veras, agnoscet, in visione vera ejusmodi res clarius agnosci, magnumque esse discrimen; præterea, si ejusmodi visa vel audita sunt partus proprii intellectûs, deprehendet authorem ex eo, quia alius modus est auscultandi dicta ab alio; & alius loquendi. Dein in tali allocutione imaginaria liberum est homini avertere attentionem, sed in allocutione divina id homini non est liberum. Aliud signum ac certius est, (NB. bene S. Theresia

refia hoc vocat certius, quia proximè assignatum patitur instantiam in somniis, in quibus putamus nos audire dicta ab aliis, nec liberum nobis est, attentionem avertere.) Certius, inquam, fingum est, visionem aut allocutionem non esse à Deo, si nullum relinquat effectum. In allocutione, quæ est à Deo, verba conjuncta sunt cum opere; & quamvis continerent minas & pœnas, disponunt tamen anima ad omne bonum, excitant in illa teneram devotionem, illuminant, refovent, & collocant in magna quiete. Si tentata fuerit ariditate, tribulatione, inquietudine, hæc omnia tanquam spongia simul absteruntur. Quod si allocutio veniat à diabolo, non solum nullum relinquit effectum bonum, sed insuper causat malum. Hoc mihi non sæpius, quàm bis terve contigit, & statim fui admonita à Deo, ea à dæmone esse; præter magnam ariditatem etiam relinquit magnam inquietudinem in anima, qualem sæpe experta sum, & etiamnum experior, quando Deus me permittit tentari. Dat quidem etiam dæmon dulcedinem & gustum ad bonum, sed illa longe diversa sunt ab illa dulcedine, quæ datur in visionibus veris. Hinc dæmon ea suavitate interna solum decipere poterit eos, qui nondum gustarunt suavitatem à Deo concedi solitam in visionibus veris, consistentem in quadam refocillatione animæ amœna, forti, profundè impressa, & tranquilla. Nam breves quædam affectiones devotionis, & alii quidam levis momenti motus boni, qui ad primum quemvis tentationis seu persecutionis afflatum, instar flosculorum, evanescent, quamvis ab initio sint boni & sancti, non tamen sufficiunt ad discernendos effectus boni & mali spiritus. Hinc magna constanter cautela opus est. Nam personæ, qui in via contemplationis non longius processerunt, quàm huc, facile poterunt decipi, quando habent visiones vel revelationes. In visione diabolica etiam non remanet teneritudo ac mollities cordis. Credo, quod Deus non patiatur animam à dæmone decipi, quæ in fide tam solida est, ut parata sit pro ea mori, & sibi met ipsi
diffi-

diffidens sollicitè in ea inquit, quæ fidei conformia sunt. Si verò talis anima sentiat, suas cogitationes interdum fluctuare ac titubare, aut si apud semetipsam dicat: Cum Deus hoc mihi revelaverit, poterit utique æquè esse verum, ac illud, quod aliis sanctis revelavit, quamvis has suggestiones non credat, sed iis solum per modum primorum motuum tentetur à doemone, (nam in iis se detinere per se clarum est esse malum) jam suspectam habeo talem visionem. Credo enim visiones veras sic comparatas esse, ut sua consolidatione fidei ac corroboratione animi sæpe etiam impediant subsequentes primos in adversum motus. Quando visiones sunt à doemone, evanescit & fugit ab anima omne bonum; ita ut remaneat ad bonum languida, conturbata, & sine bona operatione; nam quamvis videantur excitari bona desideria, deprehenduntur tamen ea non esse efficacia, & ipsa humilitas, quæ relinquitur, est falsa, turbulenta, & amara. Censeo eum, qui expertus est in visionibus veris, hæc facile intellecturum; nihilominus fateor, doemonem habere varias artes & fraudes; hinc in isto genere nihil adeo tutum est, ut non sit melius, undequaque timere & ambulare cautè eligendo doctum Magistrum, cui nihil reticendum. Quod attinet effectus verarum visionum, ipsamet eos experta sum. Cum enim per biennium valde timerem, ne visiones, quas habebam essent à doemone, & viri docti idipsum metuerent, in hac summa anxietate & perturbatione mihi semel dicebantur hæc verba: *Confide filia, ego sum; ego non te deseram.* His verbis animo simul illabebatur alta quies, quam nullus hominum efficere suis adhortationibus potuit. Exinde sensi me totaliter immutatam, plenam fortitudine, pace, luce; quæ prius metuebam doemones, sæpius mihi apparentes, jam illos contemnebam tanquam muscas; & hæc intrepida vis etiamnum constanter in me perseverat. Ita S. Theresia. Observo tamen, ex hoc ipso consequi, quod non omnes visiones veræ causent pacem internam, aliosque effectus constantes; alioquin S. Theresia per

inte-

integrum biennium his effectibus non caruisset. Ibidem C. 28. ait: Semel Humanitas Christi mihi apparuit eo modo, quo pingi solet in sua Resurrectione; pulchritudo & majestas ejus erat inexplicabilis, excedens omnia, quæ in terris pulchra sunt, aut quæ imaginatio quantumvis plurium annorum conatu fingere posset. Splendor niveus, quo fulgebat, non perstringebat oculos mentis, quibus videbatur, sed recreabat. Lux ejus adeo diversa erat à nostra, ut ipsum lumen solis in ejus comparatione fordeat, pigeatque ad istud aperire oculos. Illa se habet instar aquæ limpidissimæ in vase crystallino collustrato à sole, istud vero instar aquæ luteæ. Verbò, se habet ad lumen solis ut lux vera ad lucem pictam. Etiam si toto vitæ tempore quis conetur imaginatione sua illam assequi, non tamen assequetur. Sensus externus visus ad eam videndam nihil conferunt, videbatur enim sensibus internis; nec potest impediri visio claudendo oculos, aut avertendo attentionem; cogitur enim anima ad attendendum & intuendum oculis internis. Videbatur mihi ex aliquibus indiciis, quod tantum esset imago Christi; ex multis aliis verò, quod esset ipsemet Christus; aliquoties quidem erat adeo obscura, ut crediderim esse tantum imaginem, sed & tunc excedebat tantopere effigies pietas, quantum excedit homo verus hominem pictum. Quandoque apparet tanta majestate, ut dubitari non possit, esse ipsum Christum, præsertim post communionem; tunc tanta autoritate dominatur in suo habitaculo, ut anima seipsam quasi annihilatam videat in Christo. Tunc non obstante quod Christus se exhibeat amicabilem, anima confunditur de suis peccatis, deque iis serió dolet. Tanta est vis talis apparitionis, ut nisi Deus per Ecstasin, in qua apparitio disparet, animam juvaret, ab infirmitate humana perferri non posset. Attamen illa majestas adeo impressa manet memoriæ, ut nunquam possit dari oblivioni, nisi in ariditate, in qua ferme anima obliviscitur ipsius Dei. In ista apparitione anima totaliter immutatur & immergitur Deo, & confertur ipsi de

novo vivax amor Dei. Hæc visio, quamvis sit imaginaria, & quantum est de se, inferior intellectuâli, summopere tamen æstimanda est, & meo iudicio caret omni periculo; nam ex effectibus patet, quod dæmon in ea nullam habeat partem. Ter aut quater, ut puto, dæmon sub tali figura conabatur mihi repræsentare Christum visione falsa; induit tunc quidem formam corpoream, sed non potest imitari illam gloriam, quæ reperitur in visione vera. Facit tales repræsentationes, ut animam perturbet in visionibus veris; sed anima per se illi resistit sentiendo tœdium; & perturbatur, amittitque omnem gustum ad orationem. Hinc credo, quod anima etiam nondum experta visiones veras, sed solum assueta contemplationi ac unioni cum Deo, has fraudes possit advertere. Qui verò semel habuerit visiones veras, etiam à longe has fraudes sentiet. Nam quamvis talis apparitio dæmonis incipiat cum suavitæte & voluptate quadam interna, anima tamen statim eam suavitatem respuit, & meo iudicio hæc alia est, quam illa coelica, quæ secum trahit amorem purum ac castum. Nec dici potest, talem apparitionem provenire ab imaginatione, quia pulchritudo vel unius manus transcendit omnem imaginationem. Et supposito etiam quod imaginatio ad hanc contribueret, sequeretur tamen, quod non solum nulli exinde nascerentur effectus boni, sed etiam anima afficeretur positivè tœdio. Econtra in ista apparitione, de qua ago, anima ditatur valde. Hinc quando aliquæ personæ sanctæ, quas tamen Deus non ducebat ista via, mihi injiciebant timorem de illusione, respondebam hac paritate. Si quis amicorum in allocutione mihi donasset pretiosam gemmam, non possem persuaderi, illam allocutionem esse merè phantasticam, aut illusoriam; sic dum in momento sensi animam traductam esse ab amore vitiorum ad amorem virtutum, mihiq; virtutum solidam immobilitatem collatam esse, ut noverunt mei Confessarii & familiares, non possum credere dæmonem hoc medio uti velle ad me supplantandam.

C. 29. S. Theresia pergit asseverare, imagin-

ginationem nostram insufficientem esse, ad efformandam tantam pulchritudinem humanitatis Christi. Ibidem ait: Volui interdum considerare colorem & formam oculorum Christi sic mihi apparentis, sed nunquam potui hoc obtinere, sed potius apparitio totaliter evanuit. Hoc contingit in omnibus apparitionibus, quod diligentia humana nihil possit addere, detrahere, aut juvare, ut appareat esse opus solius Dei. C. 38. ait: Ingens est discrimen inter lucem, quæ videtur in visionibus, & lucem solis; hæc enim ad illam comparata etiam obscura videtur, imaginatio non potest ad hanc pertingere, nec ad aliud eorum, quæ tunc videntur, præsertim illam voluptatem, quæ suavissimè per omnes sensus diffunditur. Semel ultra horam sic permansi in Ecstasi, ubi mihi Dominus mira ostendit. Exinde sensi manifestam meliorationem in mea anima. Tunc noluissem iterum reverti ad hanc vitam, quia contemptus omnium terrenorum, qui in me remanserat, erat ingens. Omnia arbitrabar ut stercora, & agnoscebam, quàm malè in iis collocetur tempus. Tunc & impossibile animæ est, æstimare ea, quæ mundus æstimat. Illud dominium animæ supra terrena tantum est, ut dubitem, an illud quispiam comprehensurus sit, nisi ipsemet id expertus fuerit. Ea alienatio animi ab omnibus terrenis fit sine ulla nostra opera, & ex veritates sic imprimuntur, ut clare agnoscamus, quod eas tam brevi tempore non potuerimus assequi ex nobis ipsis. Exinde etiam in me effectum est, quod non amplius timeam, quem prius semper valde timueram; nam Ecstasis magnam habet similitudinem cum morte, seu separatione animæ à corpore. Præterea hæc visiones juvant, ut animus libenter conversetur cum iis, quos vidit in cœlo; unde fit, ut in comparatione illorum mihi videantur viventes quasi mortui, sic ut totus mundus nullam mihi præbeat conversationis solatium. C. 39. ait: Semel facta in Ecstasi vidi thronum Dei, in quo sedere Deum non quidem vidi sed intellexi, mihi videbatur portari ab aliquot animalibus, & cogitabam an non forte essent quatuor ani-

malia. Qualis autem fuerit, & quid in eo fuerit, non vidi, sed tantum vidi multitudinem angelorum, qui videbantur mihi pulchriores aliis angelis, quos vidi in cœlo; cogitabam an non forte essent Cherubini & Seraphini. Gloriam, quam tunc vidi, nullus imaginatione assequi potest, qui eam non est expertus. Exinde pudet animam meam, se demittere ad ullam rem terrenam. Ignis amoris divini, quem in duarum horarum Ecclasi concepi, absumpsit in me totum veterem hominem cum omnibus ejus defectibus, tepore, & miseriis; contigit mihi, ut Phœnici, qui ex suis cineribus resurgit novus. Ita etiam anima in longe aliam immutatur, induendo aliam cupiditatem, & aliam fortitudinem, ita ut non videatur esse eadem. Semel, cum metuerem, meas visiones esse meras illusiones, Deus mihi apparuit dicens; omnia ea eventura, quæ peterem, ut etiam revera illud evenit, quod tunc petii. Dixit insuper, ut attenderem ad quotidiana amoris in me incrementa; exinde enim me cognituram, quod visiones non sint à dæmone; non præsumi debere, quod ipse in animabus servorum suorum tantum locum permetteret diabolo; & quod iste non possit dare tantam claritatem intellectus & tantam quietem animi. In L. de foundationibus Monasteriorum C. 8. ait: Non examinabo hîc, quandonam revelationes sint à Deo; id enim sufficienter innotescit ex ingentibus lucris, quæ relinquuntur in animabus. Cum semel Confessarius quidam mihi narraret de apparitionibus B. Virginis, alicui suarum poenitentium factis, in quibus & varia prædicebantur, quorum aliqua eveniebant; unde & cætera omnia indubitato credebantur, respondi, expectandum adhuc aliquamdiu esse, an prophetiæ ceteræ evenirent, & quos relinquerent effectus; examinandumque, quam vitam illa persona duceret. Tandem deprehensum est, fuisse meras nugas. Itaque & ipsa persona, cui fiunt revelationes, aliquamdiu expectet, antequam eas aperiat, ne contra suam intentionem ipsum etiam Confessarium decipiat. In L. de Mansionibus seu Arce animæ Mans. 5. C. 1. ait: Quando
Deus

Deus apparet, tam profundè semetipsum in animam imprimit, ut dubitare non possit, Deum in se fuisse, & se in Deo. Et hæc veritas tam tenaciter inhaeret, ut post multos annos ejus non possit oblivisci dari. Ibid Mans. 6. C. 2. Non potest ille sensus amoris provenire ex naturali affectione aut melancholia, aut illusionem doemonis. Facile enim agnosci potest, eam affectionem provenire ex loco, ubi habitat Dominus incommutabilis. Dein effectus non sunt tales, quales esse solent in aliis devotionibus, in quibus ob abundantiam dulcedinis absorbentem relinquitur facultas dubitandi; hic verò sensus non absorbentur, & nihilominus suavem illam poenam amoris conantis se diffundere nec possunt augere nec minuere. Si quis quærat, cur hic sit tanta securitas, & major quàm in aliis, causam esse censeo, quia inprimis doemon nunquam poterit dare tam suavem poenam amoris, ut est ista. Poterit quidem dare suavem aliquam dulcedinem & voluptatem, quæ videatur esse spiritualis, sed ut tantam poenam conjungat cum tanta quiete animi, facere non poterit. Nam ejus potestas se tantum extendit ad sensus materiales, in quibus si commovetur dulcedo, non est conjuncta cum tanta pace & tranquillitate, seu quiete. Secundò, quia hic suavis turbo venit ex alia regione, ubi nullum habet imperium. Tertiò, quia relinquit tantam utilitatem in anima, videlicet resolutiones patiendi & magnas adversitates perferendi amore Dei; & se separandi à terrenis gaudiis ac negotiis, & societate mundanorum. Quod in his non intercedat illusio, ex eo liquet, quia si quis alio tempore conetur similia percipere, id efficere non poterit; maximè cum tunc animo adimatur facultas dubitandi de hoc. Et si relinquitur in animo dubium, sciat quivis, coipso non esse verum impulsus numinis, quia tam clarè sentitur, ac si auribus magnam vocem audiremus. Neque dici potest, hoc provenire à melancholia; nam ista sua artefacta ludit in phantasia, illa verò contingunt in intima partæ animæ. Potest quidem esse, quod in hoc errem; quamdiu autem mihi

non affertur à quopiam intelligente alia ratio, insistam semper huic opinioni Ibid. Mans. 6. C. 3. ait: Sive hæ allocutiones proveniant à parte interiore animæ, sive ab externo, non prohibet, quin possint esse à Deo. Certissima omnium signa sunt ista: Primum & certissimum signum est magna efficacia talium verborum. v. g. Si anima sit constituta in magnis anxietatibus, timoribus, curis, & inquietudinibus, tenebris, ariditatibus, & spiritus unico verbo dicat: *Non turberis*, vel, *non timeas*, aut, *non sis sollicita*, evanescunt in momento omnes anxietates, timores, curæ, immo & dubia de veritate apparitionis. Secundum signum est magna quies relicta in anima cum devota & tranquilla recollectione animi, & bona dispositione ad laudem Dei. Tertium signum est, quod talia verba etiam post longum tempus non excidunt memoria, ut solent excidere alia verba, quæ audimus ab hominibus quantumvis magnæ authoritatis; nam quamvis interdum in intellectu oriatur aliqualis dubitatio de rebus, quæ videntur esse impossibiles, utrum sint futuræ vel non, & insuper intellectus aliquantum vacillet, remanet tamen in anima tanta securitas, ut non sinat se absterri, etiam si difficultates perseverent pluribus annis. Quando autem hæ allocutiones proveniunt ab imaginatione, non reperiuntur hi effectus. Sed qui magnam experientiam habet circa allocutiones divinas, non potest meo iudicio in his errare, quando verò concurrunt enumerata prius signa, satis tutò credi potest, visionem provenire à Deo, ita tamen, ut si revelentur illi res magni momenti, mandandæ executioni, aut concernentes proximum, nihil aggrediatur sine abrobatione Confessarii verè docti & pii, etiam si ipsi videatur certissimum, revelationem esse à Deo. Alius modus allocutionis divinæ est intellectualis, quando anima audit verba in intima parte animæ; ibi tam ex modo allocutionis, quàm ex verbis clarè cognoscit, quod dæmon eo pertingere non possit. Signa sunt quia verba sunt distinctissima, ita ut ne syllaba quidem desit. Secundò, quia sunt de rebus inopi-

opinatis de quibus nunquam cogitavimus. Tertiò, quia tunc nos habemus per modum audientis, non per modum componentis. Quartò, quia tunc unico verbo multa comprehenduntur. Quintò, quia simul alia comprehenduntur, quæ verbis non explicantur. Poterit quidem dæmon etiam proferre verba tam clarè ac distincte, ut æquè dubitari non possit, ac si provenirent à spiritu veritatis, sed eosdem effectus producere non poterit, nec tantam conferre pacem, & lucem, sed potius inquietudinem. C. 5. Ibid. ait: Effectus, quem in anima talis visio producit, nemo satis æstimare poterit, nisi qui illum expertus fuerit. Ex hoc satis innotescit, eam non provenire à dæmonè; hic enim non posset talia objecta proponere, ex quibus in anima relinquitur pax, quies, & profectus in bono; dein sequentes tres effectus & quidem in summo gradu; primo agnitio magnitudinis ac excellentiæ divinæ; quia quò plura pertinentia ad Deum videmus, eo perfectius illam agnoscimus. Secundò agnitio suiipsius & humilitas, videndo, quod res tam contemptibilis creatorem tantorum mirabilium offendere ausa sit, & illum vel intueri audeat. Tertiò, quod omnia terrene valde contemptibilia reputet exceptis iis, quæ ad cultum divinum servire possunt. Ibidem C. 6. Rursus describens effectus veræ Ecstasis ait: Ex ejusmodi gratiis in anima nascitur ingens desiderium fruendi authore tantorum donorum, ita ut præ desiderio dissolvendi vitam jam agat in poena quantumvis suavi. Hinc solet cum lachrimis precari Deum, ut eam educat ex hac lachrimarum valle; omnia eam tœdio afficiunt, quæcunque in ista videt. Quando sola est, lenitur aliquando dolor; redit tamen citò, & si non redeat, dolet ex hoc ipso. Verò omnia quæ idonea sunt inflammando amorì, etiam media sunt avolandi ad Deum. Inde frequentes Ecstases, etiam in locis publicis; inde murmura, & persecutiones; inde metus, hunc ipsis quandoque agentibus Confessariis. Quamvis enim in magna securitate videatur esse constituta, quando conversatur sola cum Deo;

Deo; timet tamen, ne illudatur à dæmone. Ejusmodi animæ Deus etiam confert ingens desiderium, eum nec in minimo offendendi, immo nec ullam imperfectionem committendi, si foret possibile; hinc vellet fugere societatem hominum & invidet Eremitis in deserto, ex altera verò parte vellet in mundo juvare ad salutem animarum saltem unicæ, dolet ob conditionem sexûs, quod hoc præstare non possit, invidetque quibus id licet. Veræ itaque Ecstases sine dubio causant hos effectus non enim consistunt in desideriis transeuntibus, sed constanter permanentibus, & oblata occasione operantibus, ex quo proin colligitur, eas non fuisse nisi vere divinas, neque quod anima nihilominus volente Deo humiliare ejus superbiam possit relinqui in ariditate, timore, & conturbatione; ex hoc ipso enim ingeneratur animæ cognitio sui nihili, & misericordiæ divinæ. Communiter tamen anima est in dispositione priore. Interdum cum præfato desiderio se uniendi cum Deo solet etiam infundi inexplicabilis júbilus ac gaudium, quo incitatur ad laudandum Deum; tunc nullo modo dubitat, se esse in statu securo; & meo judicio id merito; nam tale gaudium in intima parte animæ conjunctum cum tanta pace & incitamento ad laudes divinas est impossibile causari à dæmone. Ibidem C. 8. loquens de seipsa, tanquam de alia persona, narrat, quod longo tempore per visionem intellectualem viderit Christum quasi præsentem ac suo lateri cohærentem. Oculis corporeis, inquit, nihil viderat, intelligebat tamen certissimè, Christum esse, ita ut dubitare non potuerit, præsertim, quando Christus ad discutiendos timores illi à Confessariis propterea incusos dicebat: *Nolo timere, ego sum.* His verbis ita confortabatur, ut nullatenus potuerit dubitare. Exinde etiam incitabatur ad perpetuam memoriam Dei, eò quod semper sibi visum sit, Deum in se respicere; & quia advertibat, semper Christum adesse suo dextro lateri, non quidem modo sensibus perceptibili, sed subtiliori, qui explicari nequit, eoipso tamen certiori; in illo enim modo

mōdo intervenire posset deceptio, hīc verò non, quia interius relinquit ingens lucrum, & tales effectus, qui nec à melancholia, nec à dōmone causari possunt; neque enim dōmon procurare posset tantam bonorum copiam, tantam pacem internam, tantum desiderium in omnibus placendi Deo, & tantum contemptum omnium, quæ possunt abducere à Deo, & tantum studium puritatis conscientiæ ob jugem divinæ præsentiae memoriam. Ibidem C. 6. de ingenti desiderio moriendi, ut simus cum Deo, loquens dicit: hoc ipsum desiderium aliquando esse moderandum, dum nimium angit, avocando attentionem ad alia. Dein addens rationem subjungit: Nam, cum hæc desideria videantur esse effectus personæ jam in spiritu profectæ, facile posset contingere, ea excitari à dōmone hoc fine, ut cogitemus, etiam nos esse tales personas in spiritu profectas. Censeo tamen, dōmonem non posse efficere tantam quietem & pacem, qualem hoc desiderium stante suo cruciatu causat; sed forte ea excitabit desideria commovendo passiones ac inclinationes, quales sentiri solent ex cura temporalium. Qui autem neutrum horum expertus fuerit, non poterit hoc intelligere, & dum existimabit, id rem magnam esse, promovebit illud desideriorum tormentum, sicque valde nocebit suæ sanitati. Idem potest etiam provenire à teneritudine complexionis, pronæ ad lachrimas, cui audito quolibet verbo de Deo resisti non potest. Dōmon autem per hoc quærit, ut ejusmodi personæ sic defatigatis viribus orationi & suis regulis amplius vacare non possint. Ibid. C. 8. ait: Hi effectus (hucusque recensiti) facile agnosci poterunt ab iis, qui idem experti sunt. Nam, ut jam dixi, censeo esse impossibile, quod sint ab imaginatione vel dōmone. Si enim forent ab imaginatione, non possent tamdiu durare; & si venirent à dōmone, non afferrent tam notabilem utilitatem, nec conservarent animam in tanta pace interna; cum hæc non sit consuetudo illius; neque tam perversa creatura potest causare tantum bonum, etiamsi vellet, nam subito se immiscerent

vapor propriæ æstimationis, & cogitationes, quod quis sit aliis melior. Dein hæc perpetua unio animæ cum Deo, & jugis elevatio mentis ad Deum tantam ipsi crearet molestiam, ut etiam si vellet tales causare effectus, non tamen frequenter simili deceptione rediret. Nec Deus talia permittet in anima sibi totaliter dedita, sed celerrimè procurabit, ut ipsi fraus dæmonis detegatur. Ibid. C. 9. ait: Tales visiones contingunt etiam dum anima nullam prorsus cogitationem habet de visionibus; repente enim illi obversantur ejusmodi objecta cum vehementi commotione omnium potentiarum & sensuum concomitante ingenti timore, ad quem tamen subsequitur pax beata, ut enim, dum prosternebatur D. Paulus, orta est in cœlo vehemens tempestas, ita contingit in interiore mundo. Fit enim valida commotio, & statim reddit serenum, tunc anima instruitur in mysteriis & veritatibus sublimibus, ut nullo opus habeat magistro; Deus enim ab illa tollit omnem ruditatem; & anima aliquamdiu remanet certa, hanc gratiam provenire à Deo. Si Confessarii eam reddunt timidam, ille timor se tantum habet per modum tentationis diabolicæ, ut contingit in tentationibus fidei, in quibus licet à dæmone possit turbari, remanet nihilominus firma, immo certior, sciens, dæmonem talia bona procurare non posse, qualia in se experitur. Poterit quidem dæmon tale aliquid efficere, sed non tanta veritate, majestate, & efficacia. Quia autem Confessarii ista interiora animæ videre non possunt, & illi, quibus fit illa gratia, se forte explicare non possunt, ideo timent, & quidem merito. Ideo necesse est, ut cum talibus personis visionariis cautè procedatur, & expectetur tempus; & successivè videndum, quales fructus ab his visionibus relinquuntur, qualis implantetur humilitas, quanta conferatur soliditas virtutum ac fortitudo; si enim dæmon habuerit partem, brevi detegetur.

Regula 5. Ecstases ac Revelationes veræ non faciunt aut supponunt hominem statim perfectum, sed tantum movent ac disponunt ad perfectionem successivè obtinendam. In sua Vita C. 21. ait: Descripsi nunc effectus veræ Ecstasis; fatendum tamen, eos aliquando esse majores, aliquando minores. Nam licet ab initio Ecstasis hos effectus producat, nondum tamen statim ipso opere comprobantur; hinc fit, quod non semper statim sciri possit, an persona Ecstatica revera habuerit illos effectus internos. Potest quidem Deus in momento reddere perfectum, sed non solet. Hinc & in me, ex quo has gratias consecuta sum, semper crevit fortitudo animi, & expurgatio à perturbationibus.

Regula 6. Quando in visione aliqua apparet imago Christi, nunquam conspuenda est, etiamsi esset à Dæmone. De Fundat. Monasteriorum. C. 8. ait: Dicam de apparitionibus provenientiibus à dæmone, quando induit personam Christi, aut alicujus Sancti. Scio personam, quæ valde torquebatur à suis Confessariis; quando enim ipsi apparebat imago Christi, jubebatur se signare Cruce, & Christi illudere imagini. Quando vero locuta est postmodum cum viro admodum docto F. Dominico Suarez, dixit, id non rectè fieri, nec à quopiam faciendum. Nam Christi imago semper veneranda est, ubicunque reperiatur, etiamsi ab ipso dæmone picta esset. Per hoc nobis præstat obsequium, si repræsentet imaginem Christi, quæ postmodum remanet impressa nostris cordibus. Hæc animadversio hujus viri docti mihi valde placuit; nam si conspiciamus devotam imaginem, non remorabitur nostram devotionem, si sciamus, eam à scelesto quopiam homine pictam esse. Idem repetit de Mansionibus Mans. 6. C. 9. ubi ait: Viro illi docto valde displicuit, quod in tali casu Christo putatio illudendum sit, & ficus

demonstranda. Dicebat enim, imaginem sui Regis semper in honore habendam esse. Et plane video, eum recte dixisse; cum & in humanis indignè quis ferret, si ejus imaginem inhonoraret; quanto magis, si dedecore afficiatur imago Regis nostri, id indignè laturum putamus. Qamvis de hac re jam semel scripserim, idipsum tamen repeto; quia scio personam, cui idipsum præceptum fuerat à Confessario, & angustabatur valde. Consilium meum est, ut si quis idipsum vobis consuluerit, non sequamini hoc consilium. Mihi enim rationes, quas quidam mihi proposuit summopere placuerunt. In sua Vita C. 29. ait: Cum mihi frequenter appareret Christus, Confessarius extraordinarius in absentia Ordinarii mihi præcepit, ut Christo sic apparenti monstrarem ficum, meque signarem cruce; nec dubitarem, esse doemonem. Hoc grave mihi accidit, quia dubitare non poteram, eum, qui mihi apparuit, esse Deum. Parui tamen; sed ne toties me deberem signare cruce, in manus sumpsi crucem. Hoc semper faciebam; ut autem monstrarem ficum, non feci semper. Hoc enim durissimum sentiebam, in memoriam revocando illusiones Christo à Judæis factas. Christus mihi respondit, in hoc obediendum Confessariis; se non curare ejusmodi illusiones. Quando verò Confessarii mihi interdicebant orationem, hoc videbatur ægre ferre; dicebat enim, id esse tyrannidem, & hoc voluit à me illis referri.

Regula 7. Finis à DEO intentus causandi Ecstasin est. 1. Ut animæ dilectæ fiat prægustus coelestis gloriæ. 2. Ut illi concilietur æstimatio apud homines. 3. Ut sic fiat perfecta cum Deo desponsatio, quæ sine alienatione à sensibus fieri in vita non posse videtur facile.

Regula

Regula 8. Si omnes perfectè diligerent DEUM, sicut ille nos amat, omnes paterentur Ecstasin.

Regula 9. Ideo foeminæ patiuntur plures veras Ecstases divinas, quia magis sunt ad illas dispositæ. Has tres Regulas insinuat sequentibus locis. In sua Vita C. 27. ait: Videtur mihi, quod Deus per ejusmodi Ecstases velit animæ præbere notitiam eorum, quæ fiunt in coelo; sicut enim ibi se invicem intelligunt sine prolatione verborum, ita hic Deus intelligitur præcisè per hoc, quod velit intelligi. Ibidem C. 40. ait: Cum semel cogitarem, quæ causa sit, quod nunc ferè nunquam amplius publicè habeam Ecstases; intellexi mihi dici: Nunc non amplius id necessarium; jam enim in sufficiente auctoritate constituta es ad eum finem, quem intendo. Condescendo infirmitati humanæ. De Mansionibus Mans. 6. C. 4. ait: Desponsatio cum Deo meo judicio tunc fit, quando animæ immittit Ecstases, quibus alienatur à sensibus. Nam si illi relinqueretur usus suorum sensuum, videndo se tam vicinam divinæ majestati, forte impossibile foret, manere vivam. Ibidem dicit: Quando de his mirabilibus Dei, de Ecstasum beneficio, loquor, non possum non dolere videndo, quanta perdamus ex propria culpa. Nam licet verum sit, ista ad eas pertinere res, quæ dantur, cui ipse voluerit; nihilominus, si eum ita amaremus, sicut ipse nos amat, daret ea omnibus. In sua Vita C. 40. ait: Has gratias Ecstasum Deus frequentius multò confert foeminis quàm viris; & audiavi à Sancto viro P. Petro de Alcantara, immo ipsamet id observavi, quod in hac via foeminæ magis proficiant, quàm viri. Afferebat ad hoc probandum præclara argumenta, quæ laudi cedunt foeminis.

Regula 10. DEUS in visionibus etiam veris quandoque promittit, semper exaudiendas quorundam preces. In sua Vita C. 39. ait: Cum semel instantissimè precarer Deum, ut alicui personæ, cui obligata eram, restitueret visum, quem fere totaliter amiserat; timerem autem, ne propter mea peccata Deus me non exaudiret, apparuit mihi ut aliàs consuevit, ostenditque mihi vulnus suæ manus sinistræ. Cumque ei propterea condolerem, dixit, se tanta mei causa passum haud dubiè non minus facilem fore ad exaudiendas meas preces. Præterea promisit, me nihil precaturum, quod ipse non esset concessurus, quia jam sciebat, me nihil petiturum, nisi quod cederet ad ejus honorem: addidit, se hanc ipsam petitionem exaudire. Et revera intra octo circiter dies illi personæ visus fuit restitutus. Potest quidem contingere, id non ob meas preces, sed ex alia causa factum esse; quia tamen hanc visionem habueram, ita eram certa, ut sine hæsitatione propterea Deo gratias egerim. Ibidem C. 19. ait: Petrum de Alcantara post ejus mortem sæpe vidi gloria circumdatum. Statim ut obiit mihi apparuit, quod & aliis dixi; post octiduum venit nuntius de ejus obitu. Semel mihi Deus dixit; neminem in hujus viri nomine aliquid petiturum, quod non esset impetraturus.

Verùm circa hanc ultimam S. Theresiæ visionem ac doctrinam, in qua continetur promissio de exaudiendis precibus hujusmodi promissiones, si revera datæ sunt per apparitionem veram, semper sunt tacitè conditionatæ, sub ipsa videlicet conditione; *si debitè petantur*, eo ordine, ac modo, quo decet, ut à Deo exaudiantur. Hinc non sunt censendæ veræ promissiones, quæ ex sua natura sunt exorbitantes, v. g. quæ præbent occasionem socordiæ, quæ spondent conversionem, aut apparitiones in articulo mortis, &c. &c. aut liberationem determinatam è purgatorio. Simili-
ter

ter exorbitantes petitionis essent, si quis v. g. in nomine S. Petri de Alcantara peteret liberationem omnium animarum è purgatorio, gratiam conversionis efficacem pro omnibus peccatoribus, dona gratis data, resurrectionem mortuorum, sanationem omnium claudorum, gratiam efficacem pertingendi ad sublimem gradum sanctitatis v. g. S. Francisci, &c. &c. Hæc enim non impetrarentur, quia Deus vult, ut omnia ordine fiant; adeoque non licet petere aliqua contra ordinem per leges immutabiles divinæ justitiæ, æquitatis, & sapientiæ præstabilitum à Deo. Hæ Leges autem petunt, ut inter donum, & meritum detur proportio, ut libertas relinquatur homini, ut princeps tenebrarum opprimatur non potentia, sed virtutum merito, ut in operibus gratiæ non procedatur per saltus, sed servatis intermediis. &c. Quamvis accuratè ille ordo divinæ æquitatis & sapientiæ præstabilitus à Deo ab homine comprehendi non possit, nisi per instinctum internum, aut per experientiam casuum consilium; aut negativè, inquantum aliqua repugnarent etiam legibus Sapientiæ humanæ.

C A P. XVI.

Regulæ practicæ ex S. Joanne de Cruce
Ord. Carmel.

In suo libro, cui titulus: *Ascensus Carmeli*, postquam monstraverat, perfectionem consistere in perfecta unione seu assimilatione cum Deo, quæ obtineri non potest sine depuratione omnium affectuum à creatis, præsertim sensibilibus, ostendit, quibusnam supernaturalibus operationibus Deus hominem ad eam exspoliationem affectuum & unionem assimilativam cum Deo magis ac magis perficiat. Inter eas operationes divinas sunt etiam sensibiles devotionis gustus, virtutum & sapientiæ implantatio repentina & constans, Ecstases, revelationes &c.

De his ergo tradit sequentes
regulas.

Regula 1. Omnes apparitiones, visiones, revelationes, consolationes, suavitates, sensationes, &c. quæ percipiuntur sensibus externis, semper ac universaliter ab anima, quantum in ipsa est, recusandæ sunt; semper ab iis oculus mentis avertendus; nunquam iis nec per momentum delectatione morosa assentiendum aut acquiescendum; multo minus desiderandæ sunt. Regulariter sunt à dæmone, & tunc relinquunt in animo aliqualem perturbationem saltem per modum tentationis; & si ab anima delectatione
ne

ne admittantur, aut assensu, causant ingentia damna. Quando verò sunt à DEO, causant in anima incitamentum & alacritatem ad bonum ex ipso earum contemptu; Quando igitur divinæ sunt, ideo dantur, ut contemnantur, & anima ex victoria, qua superat has oblectationes sensuum quantumvis divinas, ducatur ad intelligibilia. Quod si aliquando in casu valde rarò admittendæ sunt, id non fiat, nisi in circumstantiis per viros doctos, spirituales, & expertos eximie juxta effectus præfatos examinatis; & etiam tunc sine omni desiderio & affectu ad eas. Hæc notabilis Regula S. Joannis à Cruce ab eo traditur in præfato libro, L. 2. C. 11. ubi sic habet: Egi hætenus de cognitionibus naturaliter acquisitis, hæc agam de cognitionibus supernaturaliter, attamen ope sensuum externorum obtentis, videlicet per visum, auditum, gustum, odoratum & tactum. Solent enim interdum devotæ personæ oculis videre imagines Sanctorum, angelos, luces, splendores; auribus audiunt verba insueta; odoratu quandoque percipiunt suavissimos odores; gustu sentiunt res saporissimas. Ipse etiam tactus quandoque sic afficitur voluptate, ut penetrentur medullæ, & omnia ossa videantur natare in mari quodam deliciarum. Suavitas illa, quæ sic se diffundit in omnia membra, à Scriptoribus mysticis, vocatur *unitiva*, & oritur ex devotione sensibili. Hic advertendum, quod licet omnes hi effectus possint oriri ex Deo, nunquam tamen tutò iis fidendum est; immo prorsus non sunt admittendi, sed potius totaliter vitandi & fugiendi non examinando, utrum boni vel mali sint. Ratio est, quia, cum sint magis externi ac corporei, datur minor certitudo, an sint à Deo, cui proprium est, se communicare animo. In ista communicatione interna ad animam datur major certitudo & major utili-

utilitas; in illa verò communicatione ad sensus externos plerumque reperitur periculum & deceptio. Nam si iudicium de rebus spiritu libus relinquitur sensibus externis; iudicant eas comparatas esse modo sensibili; adeoque errant. Hinc valde errant illi, qui ejusmodi apparitiones ac sensationes æstimant; per hoc enim se exponunt periculo deceptionis; aut certè incurrit impedimentum, quo valde impeditur à profectu in spiritualibus, cum ista sensibilia nullam habeant similitudinem cum spiritualibus. Hinc ejusmodi personis timendum, ne forte tales res potius proveniant à dæmone, quàm à Deo; nam in rebus externis ac sensibilibus dæmon majorem potestatem habet, faciliusque decipit, quàm in internis ac spiritualibus. Præterea ista sensibilia minus conducunt ad spiritualia, quia valde distant corporalia & spiritualia. Nam licet aliquando ab iis oriatur aliquid devotionis & spiritus, quando proveniunt à Deo; fructus tamen ille longe minor est, quàm si objecta fuissent intelligibilia. Ex dictis sequitur, quod & aptiora sint ad causandum in anima errorem, præsumptionem & vanitatem; nam cum tam crassa & materialia sint, fortius commovent sensum; animæ autem videntur esse res aliquæ magnæ; ideo sequitur illas, existimans præeunte hoc lumine, duce, ac medio se pervenire posse ad suum scopum, nempe ad unionem cum Deo. Quo plus autem talia attendit & æstimat, eò longius deviat à perfectâ via, & à genuino medio, quod est fides. Et quia anima videt sibi contingere tanta mirabilia, sæpius insensibiliter irrepit certa æstimatio suipsius, ita ut sibi videatur aliquid valere apud Deum, quod est contra humilitatem. Præterea etiam dæmon bene novit animæ inspirare complacentiam & satisfactionem de seipso, quæ tentatio quandoque satis clara & aperta est, dum ejusmodi objecta in sensibus excitat. Nam oculis exhibet apparitiones Sanctorum cum splendore elegantissimo; auditui ingerit verba blanditiis mellea; odoratum demulcet odoramentis suavissimis; in ore causat gustus dulcissimos; & in tactu diffundit voluptatem, ut animam

nam sic inescatam præcipitet in multiplicia mala & gravia. Itaque ejusmodi repræsentationes abjiciendæ & expellendæ sunt. Nam etsi aliquæ earum forent à Deo, ipsi per hoc non infertur injuria, nec anima perdit quidpiam illius fructus, quem illarum ope Deus in ipsa causat. Ratio est, quia omnes operationes divinæ, sive fiant in sensibus internis sive in externis, suum primum effectum simul uno eodemque momento causant in anima, nulla relicta facultate deliberandi, aut donum abjiciendi; ut enim hujusmodi effectus in anima incipit sine illius cooperatione ac dispositione, ita eosdem perficit sine ipsius consensu ac industria; hinc tam parum animæ liberum est, talia dona acceptare aut rejicere, quam parum manui aut pedi nudo supra ignem posito liberum est sentire calorem; sentiet enim sive velit sive nolit. Ita apparitiones & visiones primum suum effectum non causant in corpore, sed in animo; sicut econtra apparitiones provenientes à dæmone in anima etiam nolente causant inquietudinem, instabilitatem, perturbationem, ariditatem, vanitatem, præsumptionem; quamvis hi effectus non sint tam efficaces ad operandum malum, quantum illi ad causandum bonum. Nam operationes illæ dæmonis vix pertingunt ad spheram primorum motuum, nec ad aliud possunt animam commovere, nisi ipsa velit, nec inquietudo quam secum ferunt, diu durat, nisi ipsa anima sua inconsideratione aut pusillanimitate longioris durationis causa sit. Econtra operationes divinæ intimè penetrant animam, & relinquunt constantes suos effectus, nempe incitamentum, animositatem, & alacritatem ad bonum proveniente ex ipsa victoria de superata delectatione sensuum. Quod si anima tales apparitiones aut sensationes, quantumvis provenientes à Deo, aestimet, & in earum immissionem consentiat, exinde sequuntur sex ista inconvenientia. Nam primò minuitur per hoc perfectio, qua dirigimur per fidem; huic enim plurimum detrahit, si ejusmodi objectorum experientiam nanciscimur per sensus. Elongatur proin anima à vero medio pertingendi ad u-

nionem cum Deo, dum suos oculos non claudit omnibus sensibilibus. Secundò talia sensibilia impediunt & retardant animum, quia se detinendo circa ista sensibilia non se convertit ad intelligibilia. Tertio, incipit anima acquirere propensionem ac delectationem ad ista sensibilia, iisque sic adhærere, ut ad veram abdicationem, exinanitionem, ac denudationem sui non pertingat. Quarto amittit etiam ipsos bonos effectus, à Deo in tali apparitione divina causatos in animo, quia oculos suos immergit in id, quod in his apparitionibus est vilissimum, nempe in sensibilia. Quintò perdit dona & beneficia Dei, quia ea cum inordinata adhaesione recipit, & non bene illis utitur; nam ea cum inordinata affectione recipere, nec iis uti utiliter ad finem à Deo intentum, idem est, ac velle ea solùm recipere ad suam oblectationem, ad quem tamen finem Deus ea non concedit. Sextò quando talia admittuntur, aperitur dæmoni janua, ut aliis apparitionibus similibus animam decipiat; neque enim difficile ipsi est, fingere similes, ut bonæ appareant; nam, ut loquitur Apostolus, novit se transformare in angelum lucis. Itaque animæ necessarium est, ut ejusmodi apparitiones aut sensationes oculis clausis rejiciat, undecunque demum veniant. Nam, si hoc facere negligat, dabit locum apparitionibus ac sensationibus provenientius à dæmone, sicque illi tribuetur tanta potestas, ut frequentius loco apparitionum divinarum admittantur diabolicæ, prout multis incautis ac imperitis animabus contigit, quæ tam pertinaciter ac confidenter his impressionibus inhæserunt, ut non nisi maximo cum labore ad viam puritatis fidei potuerint reduci; immo multæ, in quibus dæmon jam altas radices egerat, nunquam amplius in eam viam reversæ sunt. Itaque consultum est, omnes tales visiones rejicere clausis oculis, & timere omnes; ex iis, quæ proveniunt à dæmone sequuntur errores & deceptiones; ex iis verò, quæ sunt à Deo, impedimentum fidei; econtra si rejiciuntur, nihilominus anima colligit suos fructus. Et sicut, si anima illas admittit, Deus deinde illas

illas subtrahit, eò quod anima nimis illis adhæreat, & amore agglutinetur, & communiter non sic, prout deberet, in virtute proficiat; immo ipse etiam dæmon suas apparitiones immisceat & au-geat, eò quod anima illi locum dederit, januamque aperuerit. Econtra si anima tales visiones recipit sola voluntate sine adhæ- sione amoris, dæmon cessat à suis operationibus, eò quod videat, se animæ nullum posse inferre nocumentum; Deus autem in a- nima tam alienata à sensibilibus ac tam humili auget suas gratias. Nam sic Deus tentat animam, quam ab initio magis visitat per o- perationem in ejus sensibus, capacitati seu dispositioni ejus se con- formans; si enim modo condecense se habeat, & primas blandi- tias modeste recipiat eo fine, ut exinde vires ac robur obtineat, postea admittitur ad cibum solidiorem; & si dæmonem in primo gradu vicerit, admittatur ad secundum. Persona itaque spiritualis rejiciat & abneget omnes impressiones & oblectationes corporeas, quæ possunt obtingere sensibus externis, nec implicetur his ob- jectis, quæ sensibus externis offeruntur, quia id maximè impedit obscuritatem fidei. Patet ergo manifestè, quod hæ apparitiones & visiones non possint esse media se uniendi cum Deo, utpote cum quo nullam habent similitudinem. Dæmoni summopere pla- cet, si videt, quod anima aliqua velit admittere revelationes, & si advertit, quod ad illas affectionem habeat; tunc enim habet oc- casionem valde opportunam inspergendi errores, & imminuendi fidem quantum fieri potest. Nam anima, quæ ad illas aspirat, subiecta est magnæ ignorantix, & quandoque etiam multis tenta- tionibus & casibus absurdis. Paucis denique dicam omnia, ma- gna circumspectione ejusmodi res rejiciendæ sunt, nec admitten- dæ, nisi in circumstantiis singulariter raris, & in casu accuratè dis- cussò à personis doctis, spiritualibus, & valde expertis; & etiam tunc admittendæ non sunt, nisi absit omne earum desiderium & voluntas.

Regula 2. Apparitiones ac visiones, siue sint in sensibus externis, siue in phantasia, non ideo à DEO dantur, ut in iis animæ affectio sistat, sed ut his signis aut illiciis à carnalibus abstracta ad intelligibilia traducatur. In *Ascensu Carmeli* L. 2. C. 17. ait: Dicit aliquis, si in his apparitionibus reperitur tantum periculi & impedimenti ad unionem cum Deo, cur ergo ipsemet Deus ponit hos laqueos animæ? Ut ad hanc objectionem respondeam, tria præsupponenda sunt principia. Primò, quia juxta D. Paulum ad Rom. 13. *Quæ à DEO sunt, ordinata sunt.* Secundò, quia Deus *Disponit omnia suaviter* Sap. 8. Tertiò, quia juxta Theologos *Deus omnia movet juxta modum eorum.* Ex his sequitur, quod Deus, dum animam ab infimo extremo summæ imperfectionis vult traducere ad alterum extremum summæ perfectionis, debeat procedere gradatim, adeoque animam perficere in eo genere cognitionis, quod naturaliter est primum, nempe in cognitione per sensus externos. Hinc fit, quod dum anima paulatim incipit moderatè uti sensibus externis, eosque refrenare atque abstrahere à sensibilibus externis magis periculosis, eidem soleat conferre quasdam apparitiones ac sensationes suaves in sensibus externis quasi in præmium victoriæ eo fine, ut magis confirmetur in abstractione ab aliis objectis sensibilibus periculosis. Quando autem Deus advertit, animam jam satis esse consolidatam in ea abstractione à sensibilibus objectis externis, incipit etiam perficere sensus internos seu phantasiam per visiones & allocutiones imaginarias internas, semper simul inspirando quasdam motiones seu affectiones bonas, quibus animæ affectio ab his objectis sensuum aut phantasiæ ad purè intelligibilia traducatur. Hæc est via ordinaria, quamvis Deus non sinat se semper alligari huic ordini; sed quandoque operetur secundum aut tertium transito primo, prout animæ expedire judicat.

Regula 3. Apparitiones aut visiones, quæ sensu externo vel phantasia comprehendì possunt, nunquam desiderandæ sunt, nec iis unquam immorandum est.

L. CC. sic habet: Apparitiones, vel supernaturales visiones, quæ sensu sine assensu voluntatis comprehendì possunt, in nullo unquam statu, ab anima desiderandæ sunt, nec iis diu immorandum; hujus doctrinæ duæ sunt rationes. Prima est, quia, etiamsi anima respectu talium apparitionum aut visionum se tantum habeat passivè, non eas positivè amando vel appetendo, nihilominus operabuntur suum principalem effectum in anima, si sunt revera à Deo. Secundò, quia anima rejiciendo tales apparitiones, nec iis assentiendo, liberat se à duplici malo, videlicet à periculo deceptionis, & à laborioso ac difficili examine, utrum sint à bono vel malo spiritu; hoc enim examine non solum nullum obtinetur lucrum, sed insuper tempus perditur, turbatur quies animi, occasio multarum imperfectionum incurritur, à profectu impeditur, nec occupatur in iis, quæ simplicia, æstimationeque digna sunt. Itaque anima se non detineat in cortice harum apparitionum; sed attentionem suam affectumque totaliter dirigat ad effectus earum, desiderando solum virtutes, non verò oblectationem in illis splendoribus, odoribus, saporibus, voluptatibus. &c. Sic, si eas apparitiones voluntariè non intueatur, si eas non examinet, nec ut veras judicet, si eas non desideret, ex iis hauriet fructum à Deo intentum, nempe devotionis spiritum.

Regula 4. Directores animarum ingentia illis afferunt damna, si earum visionibus facilem adhibent fidem, quantumvis forent divinæ. L. CC. C. 18. ait: Demonstrabo hìc fusius, quanta damna Directores animarum sibiipsis, & animabus sibi creditis afferant, si visionibus, utut divinis, facilem tribuunt fidem. Ratio fusius hoc tractandi est,

est, quia in nonnullis animarum Magistris nimis exigua eatenus videtur reperiri prudentia ac discretio; quamprimum enim advertunt, ejusmodi visiones esse supernaturales ac à Deo, jam in tuto credunt omnia. Inde autem fit, ut tam sibiipsis quàm animabus creditis consciscant multorum errorum & confusionis propriæ causam, & impletur in illis, quod Christus docuit; Si cœcus cœco ducatum præstet, ambo in foveam cadunt. Tales Directores sunt in causa, quod & persona habens ejusmodi visiones eas æstimet, seseque in iis detineat, & eas magis appetat, ex quo proveniunt varia mala; nam primò, exinde minuitur humilitas, dum anima credit, se jam æstimari à Deo, ac propterea complacet sibi ipsa & quiescit in seipsa. Accedit dein tentator, & inspirat varias reflexiones v. g. an & aliæ animæ sint sicut ipsa? an idem experiantur quod ipsa? quod repugnat sanctæ simplicitati. Hæc tamen damna ab anima non advertuntur, & ideo non evitantur; aut si advertuntur & fugiuntur, horum loco succedunt alia. Quandoque, etiamsi spiritualis Director ejusmodi revelationes non æstimet, si tamen negligat, animas creditas expurgare ab earum affectu; si libenter de his loquatur, si potissimam colloquiorum partem de hac materia constituat explicando signa, quibus revelationes divinæ discerni possint à naturalibus aut diabolicis, nocebit tamen plurimum, eò quod animam implicet curis & periculis, & laboriosi examinis inquietudini, cui molestiæ & periculo anima exponi non debet sine extrema necessitate. Econtra si tales res rejiciuntur, & parum æstimantur, anima libera est ab inquieto labore examinis & à periculo. Præterea sequitur aliud malum. Nam dum tales Directores vident, animæ à Deo concedi ejusmodi revelationes, petunt ab anima, ut à Deo postulet sibi fieri revelationem hujus vel illius rei, pertinentis ad se vel ad alios. Simples animæ obediunt petitioni suorum Directorum, existimantes licitum esse, si talium rerum notitia hoc modo postuletur à Deo; ex eo enim, quod videant,

DEUM

DEUM sibi aliqua revelare ob fines Deo notos, existimant, etiam licitè revelationem postulari posse. Quod si ergo Deus ob earum preces aliquid revelet, audaciores faciæ similia majori confidentia petunt etiam altera vice. Credunt, hunc modum agendi cum Deo esse illi acceptum, cum tamen nunquam illi acceptus sit, nec ullatenus eum modum secum agendi approbet. Animæ verò, cum hunc modum cum Deo agendi approbent, eique magna propensione afficiantur, sic illi assuefactæ potentias taliter disponunt naturaliter, ut aliquando credant sibi revelata quæ revelata non sunt; deceptione verò deprehensa turbantur.

Regula 5. Etiam si revelationes sint à DEO, possumus tamen ex iis decipi, quia aut non rectè intelliguntur, aut quia sunt tacitè conditionatæ. L. CC. C. 19. sic habet. Quamvis revelationes à Deo provenientes sint veræ in se, non tamen semper tales sunt juxta nostrum intellectum. Hujus rei duplex est ratio. Prima est, quia noster modus intelligendi est imperfectus. Secunda est, quia ratione motivi plerumque sunt conditionatæ, v. g. si revelationes sint comminatoriæ, nisi videlicet reus se emendaverit. Quod attinet primam causam, observandum est, Deum in suis prophetiis, oraculis & revelationibus solere tegere profunda sua consilia & judicia, ita ut in nostra interpretatione facile videantur esse alia. Sic Gen. 15. Deus Abrahamo dixit: *Terram hanc tibi dabo.* Postmodum autem intellexit, hanc promissionem primùm post quadringentos annos in posteris suis implendam esse. Similis promissio facta est Jacobo Gen. 46. *Ego descendam tecum illuc (in Ægyptum) & ego inde adducam te revertentem.* Cum tamen in Ægypto obierit, & solum in posteris suis reversus sit. Sic & Israelitæ ascendentes in pugnam contra Beniamitas certam sibi promittebant victoriam, eò quod Deus prima vice ipsemet denominaverit exercitûs Ducem, secunda autem vice etiam jussit, ut

in pugnam ascenderent, & tamen utraque vice victi sunt. Decepti ergò sunt ex propria interpretatione, quia Deus non dixerat, eos victuros, sed tantum iussit ut pugnarent, idque ad temeritatem quandam eorum puniendam. Sic & Jeremias C. 4. ait: *Heu heu Domine Deus! Ergone decepisti populum istum & Jerusalem dicens: Pax erit vobis; & ecce pervenit gladius usque ad animam.* Similis est textus de Christo Psal. 71. *Domineabitur à mari usque ad mare.* Quem & ipsi Apostoli malè intelligentes somniarunt regnum temporale Act. 1. Sic ergo etiam erroneè posset intelligi, si alicui personæ ab inimicis oppressæ Deus diceret: *liberaberis*, aut si ad Martyrium aspiranti revelaret: *Fies Martyr.* Ibi enim nihilominus posset contingere, eam personam occidi ab inimicis, eamque liberari per mortem; hìc verò posset verificari revelatio per Martyrium spirituale.

Regula 6. Quamvis DEUS aliquando respondeat ad interrogata, non tamen eas interrogationes per hoc approbat, sed plerumque iis irascitur. Persona sic interrogans nunquam videtur posse excusari à peccato veniali; & sæpe sic interrogantes relinquuntur illusioni dæmonis. L. CC. C. 21. sic habet: Aliquæ personæ spirituales, dum nunquam de quibusdam rebus petunt à Deo revelationem, eamque obtinent, exinde colligunt, hunc modum interrogandi esse acceptum Deo; Id tamen falsissimum est. Quamvis enim ad ejusmodi interrogationes aliquando respondeat, non tamen hic modus secum agendi illi acceptus est; immo plerumque graviter propterea irascitur. Ratio est, quia nulli creaturæ convenit, eos limites transgredi, quos Deus ad cujuslibet directionem constituit. Homini constituit terminos per usum rationis, quos non licet egredi; velle autem aliqua scire per media supernaturalia,

lia, hoc jam est egredi præscriptos limites. Itaque hic modus interrogandi Deum non est bonus, nec sanctus, nec decens, nec Deus in illo complacet. Dices; si Deo hic modus interrogandi non placet, cur ergo aliquando respondet? Respondeo; interdum respondere dæmonem; si verò quandoque respondet Deus, id facit causâ consolandi animam, ne pusillanimitate ducta prolabatur in deterius; aut ne credat, se illi esse iratum, aut id facit ex alio fine, semper tamen fundato in infirmitate & imperfectione illius animæ, conjuncta simplicitati. Solet Deus eatenus se habere, ut bonus Paterfamilias, qui filiolo, cui destinat cibos optimos, desideranti tamen cibum minus convenientem hunc tandem concedit, ne relinquere eum cogatur prorsus famelicum. Sic & Israelitis invitus concessit regem. 1. Reg. 8. *Audi, inquit ad Samuelem, vocem populi; non enim te abjecerunt, sed me, ne regnem super eos.* Ita Deus quandoque animabus concedit, quod non est ipsis optimum, quia nolunt aut nesciunt aliam viam ingredi. Censeo tamen, longè pejus esse, si quis desideret notitiam quarundam rerum via supernaturali, quàm si desideret consolationes & suavitates spirituales, quia non video, quomodo anima desiderando ejusmodi notitiam per revelationem possit excusari saltem à peccato veniali, etiamsi optimos fines habeat, & constituta sit in sublimi gradu perfectionis. Idem dictum volo de Directoribus talium animarum, qui illis imponunt mandatum sic interrogandi Deum, aut saltem consentiunt. Nulla enim excogitari potest necessitas, sic interrogandi Deum, cum habeamus lumen rationis, legem, & doctrinam evangelicam, ex quibus quilibet abundanter poterit dirigi; nec reperitur ulla difficultas, quæ his mediis non possit resolvi cum magna animæ utilitate & complacentia Numinis. Itaque dirigamur solum à ratione & doctrina Evangelica, adeò, ut si nobis etiam non desiderantibus aliqua revelentur, ea accuratius examinentur, quamvis videantur conformia rationi, & doctrinæ Evangelicæ. Dæmon enim multa dicit vera, facile contingentia,

& rationi conformia, ut animam decipiat. Et quamvis ex dictis colligi possit, Deum, non obstante quod ad curiosas quasdam interrogationes vel petitiones respondeat, nihilominus propterea irasci, addam tamen pro confirmatione aliqua exempla ex Scriptura. Sic Israelitis petentibus carnes misit quidem coturnices; additur tamen Numer. 11. *Adhuc escæ in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super eos.* Balaam propheta, cum id peteret, jussus est à Deo pergere versus castra Israel Num. 22. & tamen angelus in via evaginato gladio apparens ait: *Perversa est via tua, mihiq; contraria.* His igitur & variis aliis modis Deus consentit in nostra desideria, simul tamen irascitur. Possem afferre plures hujus veritatis probationes; id tamen dixisse sufficiat, periculosissimam rem esse, ultra quàm dici possit, sic velle agere cum Deo, ita ut quisquis huic modo addictus fuerit, valde sit erraturus, & plerumque summæ perturbationi se involuturus. Certus sum, hæc facile crediturum, qui ista aliquamdiu attentè consideraverit; quæ enim loquor, ea loquor ab experientia. Nam præterquam quod difficile sit, in ipsis visionibus rever divinis non errare, insuper accedit, quod plerumque inter visiones multæ reperiuntur, quæ sunt à dæmone, is namque eodem modo solet versari cum anima, quo solet Deus; ideo repræsentat animæ objecta verosimilia, & divinis similia, ut sic instar lupi ovina contecti misceatur dominico gregi. Hinc difficulter discerni potest, quæ sint à Deo, quæ à dæmone; & cum proponat multa vera, rationi conformia, aut futura, quæ dein revera eveniunt, facile anima poterit decipi, credendo, revera Deum esse qui loquitur. Tales animæ ignorant, dæmoni facile esse, cognoscere etiam futura in suis causis, præsertim naturalia; poterit illa proin etiam prædicere, saltem certitudine physica, nisi Deus velit mutare cursum causarum secundarum: v. g. ex dispositione aeris, influxu syderum, & naturâ elementorum potest cognoscere in tali loco generandam pestem. Quid igitur mirum, si prædicere possit, post annum, aut dimidium eventuram pestem?

pestem? similiter potest prædicere motus terræ, cum jam prius observaverit, cavitates terræ turgere aëre. Eodem modo prævideri possunt aliqui futuri eventus, dependentes à providentia Dei. Agnosci enim potest, talem v. g. personam, aut civitatem in eum devenisse statum, ut divina justitia pro merito poenam retribuere debeat, aut proemium. Tunc ergo prædici poterit, hoc vel illud eventurum. Sic Achior Holoferni dixit: *Quotiescunque præter Deum suum alterum coluerunt, dati sunt in prædam, & in gladium, & in opprobrium.* Dæmon ergo, qui circa modum agendi divinam magnam habet experientiam, conjecturaliter multa talia potest prædicere. Sic & Tobias ex abundantia iniquitatis in Ninivitis conclusit vindictam Numinis vicinam esse, ad filium enim suum dixit: Quacunque die sepelieritis matrem vestram circa me in uno sepulchro, ex urbe hac exeatis; *video enim, quia iniquitas ejus finem dabit.* Similiter potest dæmon cognoscere, Petrum v. g. naturali modo non posse pluribus annis vivere. Innumera ergo talia poterit prædicere, à quibus omnibus anima se aliter non expediet, quàm vitando ac fugiendo omnes revelationes & visiones. Deus proin meritò illis irascitur, qui eas admittunt, sciens temeritatis esse, se ejusmodi periculis exponere. Ac certò illud est magna temeritas, curiositas, furculus superbiæ, radix & fundamentum vani honoris, contemptus rerum divinarum, causa multorum malorum; Deus enim ex ea causa multos permittit labi, decipi, obscurari in intellectu, declinare à bene ordinata vita, & relinqui suis phantasiis ac vanitatibus, juxta illud Isaïæ C. 19. *Dominus miscuit in medio ejus spiritum vertiginis.* Loquitur hoc loco Propheta de iis, qui cupiebant scire supernaturalia. Miscuit autem Deus spiritum vertiginis non positivè inducendo in errorem, sed subtrahendo suum lumen. Sic & Deus permittit dæmoni, ut multos decipiat, quia id merentur eorum temeritas & peccata. Idipsum proin dæmon efficit, & creditur ipsi, nec curantur admonitiones eorum, qui subesse monent spiritum

malum, quia iusto Dei iudicio intellectus jam in vertiginem actus est, prout contigit prophetis falsis Regis Achab. 3. Reg. 22. ubi Deus dæmoni dixit: *Decipies. Egredere & fac ita.* Et Ezech. 14. dicitur: *Propheta cum erraverit, ego Dominus decepi Prophetam illum.* Ex his omnibus colligitur, Deo non placere, si desiderentur revelationes, cum permittat, propterea hominem tot modis decipi. Si quis autem objiciat, quod in Veteri Lege Deus ipsemet iusserit se interrogari? respondeo, id propterea factum, quia eo tempore fides nostra non erat tam bene explicata, ut proin homines necesse habuerint, oraculis divinis dirigi. Hinc & quando erravit Petrus. 2. Gal. non instruxit eum per semetipsum, quia in ea materia instrui poterat via communi ac ordinaria. Hinc Deus in multis personis in extremo iudicio punit multos defectus & peccata, cum quibus tamen in hac magna familiaritate usus est, & quibus multum luminis & virtutis contulit; & hoc ideo, quia confisæ in familiaritate cum Deo oblitæ sunt aliarum obligationum, alioquin bene perspectarum.

Regula 7. Etiam personæ habentes magnam cum DEO familiaritatem habent suos defectus, ob quos permittente DEO decipiuntur. Patet ex dictis Regula 6.

Regula 8. Visio intellectualis vocatur, quæ fit ab anima sine cooperatione sensuum internorum aut externorum. Apparitionem autem intellectualem voco, qua videntur ea intellectualiter, quæ ab oculis videri possunt modo corporali. Perceptionem rerum novarum antea ignotarum voco revelationem intellectualem. Perceptionem
nem

nem per modum audientis voco allocutionem intellectualem. Perceptionem ad modum reliquorum sensuum v. g. perceptionem intellectualis odoris, saporis, voluptatis, voco *sensationem intellectualem*. Ibid. C. 23.

Regula 9. Etiam ab his quatuor visionum intellectualium generibus animus depurandus est, ut nullam harum desideret, nec ulli earum affectu inhæreat, ut sic ad essentialem unionem cum DEO sinat se dirigi sola fide, obscura quidem sed tuta. Ratio est, quia licet in his visionibus intellectualibus sit minus periculi, quàm in visionibus corporalibus aut phantasticis, utpote ad quas minus pertingit operatio dæmonis, posset tamen animus iis implicari affectu, aut etiam circa eas ex sua incuria vehementer decipi. Ibid. C. 23.

Regula 10. Apparitiones Intellectuales possunt causari etiam à dæmone. Quamvis enim in apparitione intellectuali objecta visibilia videantur in longe majori & clariore lumine quàm fit in apparitione corporali per sensus externos aut phantastica per imaginationem, potest tamen Dæmon causare illud ipsum majus & clarius lumen. Ibid. C. 24. Sic habet: Has apparitiones intellectuales potest dæmon efficere in anima mediante lumine naturali & phantasia (quæ utique & ipsa agunt in intellectum) sic enim per inspirationem spiritualem poterit objectum reddere clarius. Hinc, quando dæmon Christo ostendit omnia regna mundi, aliqui Doctores docent, id contigisse per immissionem intellectualem.

Regula 11. Apparitiones intellectuales, quæ fiunt à DEO aut doemone, differunt per effectus; ex quibus proin dignosci possunt. Illæ quæ fiunt à DEO, relinquunt in anima quietem, illustrationem internam, jucunditatem similem gloriæ, dulcedinem, puritatem, amorem, humilitatem, inclinationem & elevationem animi ad DEUM, quæ omnia in gradu inæquali conferuntur, ut DEO placuerit. Econtra eæ, quæ fiunt à doemone, relinquunt in anima & causant ariditatem spiritus in familiaritate cum DEO, inclinationem ad sui exaltationem & æstimationem, propensionem ad has apparitiones admitendas & æstimandas; nullatenus verò causant humilitatem & amorem DEI. Præterea species harum apparitionum non manent tanta claritate, quanta remanent illæ à DEO; nec durant tamdiu in memoria, sed brevi evanescunt, nisi ab anima æstimentur; tunc enim illa æstimatio facit, ut ejus naturaliter recordetur; sed & ipsa illa recordatio est arida sine productione amoris aut humilitatis. Ibid. C. 24.

Regula 12. Anima has apparitiones intellectuales nec in memoria sua asservet, nec per eas semetipsam in suis actionibus aut consiliis dirigat. Ibid. C. 24. Ratio est, quia alioquin his objectis, quæ non sunt

sunt DEUS, facile implicaretur affectu; aut posito etiam, quod eorum recordatione incitaretur ad amorem Dei, melius tamen hos bonos effectus consequetur, si semetipsam dirigat sola fide, & se exspoliet ab omnium creaturarum affectu, etiam in hoc ipso apparitionum genere. Ibid. C. 24.

Regula 13. Revelationes intellectuales, quæ versantur circa attributa divina v. g. Sapientiam, misericordiam, omnipotentiam. &c. Quando simul in anima causant prægustum quendam futuræ beatitudinis ex visione DEI, inexplicabilem non expertis, non possunt esse à dæmone. Ratio est, quia, cum illa voluptas ac suavitas penetrans totam animam, sit quædam prælibatio saltem imperfecta & remota futuræ beatitudinis essentialis, nequit eam imitari dæmon. Ibid. C. 26.

Regula 14. Potest tamen dæmon per visionem intellectualem repræsentare animæ quædam sublimia, ac quasi immensa & incomprehensibilia, ut animam persuadeat, ea esse ipsum DEUM. Non tamen ejusmodi visiones in momento animam inflammant ad amorem DEI purum, neque tollunt ab anima imperfectiones alioquin industria plurium annorum vix eradicabiles, neque replent animam virtutibus, neque eam penetrant immensa voluptate, animante ad perferendas omnes difficultates, neque corroborant desideriis patiendi ardua pro honore DEI. Ibidem C. 26.

Regula 15. Donum habituale, quo cognoscuntur absentia, aut occulta cordium, consistit in quodam infuso lumine, tantum relativo ad determinatum genus objectorum, aut circumstantias. Et in hoc revelationis modo facile potest intervenire operatio dæmonis. L. CC. sic habet: Alius modus est in revelationibus aliarum veritatum, dum v. g. confertur discretio spirituum, scientia rerum naturalium, ut Salomoni, donum linguarum, interpretatio sermonum, quæ pertinent ad dona gratis data. Præter hæc dona gratis data solent personæ in perfectione eximiè progredientes sæpe obtinere illustrationes de rebus absentibus aut futuris; cognitionem autem talium rerum obtinent mediante aliquo lumine, quod in suo animo jam depurato recipiunt. Non tamen cognoscunt mediante hoc lumine omnia, quæ ipsi volunt, sed quæ vult DEUS. Ubi tamen observandum, quod animæ habentes mentem magis depuratam facilius agnoscant occulta cordium, & hominum inclinationes; & quidem mediantibus indiciis externis, v. g. verbis, motibus, aut aliis signis. Nam sicut dæmon ea cognoscit, quia spiritus est, ita ea cognoscit homo spiritualis, juxta illud Apostoli: *Spiritualis autem judicat omnia.* Et illud: *Spiritus scrutatur omnia, etiam profunda DEI.* Hinc licet viri spirituales non possint naturaliter cognoscere cogitationes & interna hominum, possunt tamen ea cognoscere mediante illo lumine per indicia præfata. Et quamvis in hac cognitione possint errare, plerumque tamen attingunt verum. Neutri tamen amborum fidendum est; quia dæmon se vehementer & magna astutia se immiscet, ut proximè dicetur. Ideo semper ejusmodi cognitionibus valedicendum est.

Regula 16. Ideo semper valedicendum est revelationibus de occultis cordium. Patet ex Regula præcedente.

Regula 17. Dæmon non solum revelat occulta peccata hominum, sed etiam movet animam ad precandum pro tali peccatore; idque frequenter mendaciter. L. CC. sic habet: Quod attinet deceptiones dæmonis in hoc genere revelationum, ex maximæ sunt, & occultissimæ. Potest tales cognitiones animæ imprimere etiam mediantibus sensibus, puta internis, & quidem tanta obfirmatione, & impressione, ut videatur, rem aliter se habere non posse. Quod si animam repererit non humilem & timidam, sine dubio efficiet, ut credat mille mendacia. Inspirationes enim dæmonis quandoque in anima magnam obtinent vim, præsertim si particeps efficitur infirmitatis sensuum; tunc enim cognitio tanta firmitate, & iudicii pertinacia inhæret, ut oratione efficaci & conatu forti ad illa se liberandum opus sit. Dæmon interdum solet aliorum peccata, & malas conscientias statusque animarum mendaciter proponere cum ingenti lumine, eo fine, ut tales homines calumniosè denigret, & ut in anima illius, cui fit revelatio, aliorumque excitet desiderium sciendi talia occulta, aut ea occasione per suspensiones ac iudicia falsa committendi varia peccata. Simul autem in talibus animabus excitat fervorem commendandi tales homines DEO. Quamvis enim DEUS interdum suis sanctis revelet necessitates proximorum, ut sibi in oratione commendentur, eosque juvent, prout etiam Jeremiæ revelavit infirmitatem prophetæ Baruch ut illi in doctrina assisteret Jerem. 45. idem tamen sæpius etiam facit dæmon, & quidem mendaciter, ut alii habeantur pro peccatoribus, aut ut exinde nascatur aliqua tribulatio aut perturbatio, cujus rei perpetuam habe-

mus experientiam. Aliis vicibus inspirat alias cognitiones forti impressione, & efficit, ut iis credatur.

Regula 18. Tales visiones intellectuales, five sint à DEO, five non, sine ulla adhæsione affectûs aut intellectûs prætereundæ sunt. L. CC. sic habet: Omnes ejusmodi cognitiones, five sint à Deo five non, valde parum possunt animæ conferre ad hoc, ut ambulet ad Deum, si in illis confidat, aut eas abjicere negligat. Nam in tali casu non solum nullum referet lucrum, sed etiam patietur damnum, & labetur in multos graves errores. Omnia enim hucusque enumerata incommoda & pericula reperiuntur etiam in his cognitionibus, & quidem longè magis in istis. Hinc magna cautela & diligentia adhibenda est, ut rejiciantur, & ut pergatur ad Deum sola directione ac ductu fidei. Confessarii provideant, ut animæ in iis se non detineant, sed celeriter prætereant, ne inhæreant memoriæ, utpote parum immo nullatenus utiles ad unionem cum Deo.

Regula 19. Non solum absolutè rejiciendæ sunt omnes visiones & revelationes intellectuales, quæ continent apparenter contraria verbo DEI, sed etiam, quæ in materia fidei continent aliquid novi. Ratio est, quia nec est necessitas, nec utilitas in ejusmodi revelationibus, & quia credens se exponit manifesto periculo, inter tot revelationes recipiendi etiam falsas, cum constet demonem se in his frequenter ac subtilissimè immiscere, ita ut plerumque nullum detur certum criterium, discernendi veras à falsis, præsertim alienas. Propriæ enim quandoque per indicia & effectus, experimentalemque notitiam discerni possunt. Hunc esse discursum Joannis à S. Cruce ex sequentibus patebit: L. CC.

C. 27. sic habet: Secundum genus revelationum versatur circa mysteria & alia occulta. Mysteria autem sunt duplicis generis; alia enim tangunt DEum, ut est in se, & SS. Trinitatem: reliqua verò concernunt alios articulos fidei revelatos; huc referri possunt casus particulares regnorum, urbium, familiarum, ac personarum, qui aliquando revelantur à Deo. Hoc secundum genus revelationum etiam nostris temporibus confert Deus, quibus vult. Aliquibus enim revelat residuos dies vitæ, adversitates ingruentes, aut fata aliorum hominum, & regnorum imminencia. Similiter singulari quodam lumine ac attentione solet nonnullis explicatius pandere mysteria fidei. In his nunc memoratis revelationibus doemon se potest plurimum immiscere & magnam in iis habere partem. Nam cum tales revelationes communiter fiant per verba, imagines, & figuras symbolicas, doemon facile poterit similia effingere. Hinc si aliquo præfatorum duorum modo aliquid nobis revelaretur novi in materia fidei & diversum, non debemus accommodare fidem. Ita enim docet Apostolus. Gal. 1. Sed licet nos aut angelus de coelo Evangelizet vobis, præterquam Evangelizavimus vobis, anathema sit. Itaque nihil prorsus admittatur, quod revelatur cuipiam, ad fidem pertinens, præter illud, quod ipsi utile est, partim ex motivo cautelæ necessariæ, ne cum ejusmodi revelationibus subintrent etiam doctrinæ Verbo Dei contrariæ, partim ne discedatur à via tuta obscuræ fidei. Anima non facile credat, aut intellectum inclinet ejusmodi rebus noviter revelatis, si nolit decipi. Doemon enim, ut decipiat, & inspergat mendacia, ab initio allicit proponendo veritatem, aut res verosimiles, ut animam reddat securam & persuasam; sicut qui consuit corium, ab initio illud perforat subula, dein transmittit filum, quod transire non posset nisi prius aperta via. Itaque cautissimè in hac re versandum est. Nam quamvis forte in particulari causa non foret deceptionis periculum, animæ tamen convenit, non quærere talium rerum claram scientiam, ut retineat me-

ritum fidei. Adeo necessarium & magni momenti est, tenere oculos clausos ad ejusmodi novas revelationes, ut & S. Petrus voluerit potius attendi Prophetias veteres, quàm suas proprias visiones, quamvis veras. *Habemus firmiorem propheticum sermonem, cui benefacitis attendentes.* 2. Pet. 1. Quod si ex præfatis motivis non decet curiosè aperire oculos ad ejusmodi novas revelationes, quæ concernunt fidem, quanto magis necessarium erit, nullam adhibere fidem novis aliis revelationibus, spectantibus ad alias diversas materias, in quibus magis se immiscet dæmon, & in quibus tantam adhibet decipiendi industriam, ut existimem impossibile esse, eum in multis rebus non decipi, qui non adhibet diligentiam ad eas abjiciendas & fugandas; adeo magna est species veritatis & certitudinis, quam fingit dæmon. Tantas enim conglomerat auctoritates, verosimilitudines, paritates, & congruentias, & imprimit eas tam fortiter sensui & imaginationi, ut videatur, rem indubitato sic eventuram. Quod si anima non sit humilis, difficulter illi eximi poterit opinio tam profundè impressa. Igitur anima pura, simplex, cauta & humilis ejusmodi revelationibus aliisque apparitionibus resistat, easque rejiciat, cum nulla sit necessitas, eas desiderandi, bene tamen eas recusandi.

Regula 20. Quando verba in aliqua existimata revelatione se habent per modum ordinati discursûs, post applicationem animi per contemplationem, possunt simul ad eundem discursum concurrere DEUS, naturalis ratio, & dæmon. DEUS per infusionem supernaturalis luminis ad bene intelligendam materiam pro materia contemplationis assumptam, adeoque per modum causæ generalis; naturalis ratio per applicationem principiorum generalium in illo lumine cognitorum ad illationes particulares, & per prosecutionem discursûs; dæmon

dæmon verò commovendo species & objecta ad falsam rationationem idonea. Interim anima semper potest intendere illis verbis ac discursibus tanquam ab alio dictis, sicque incidere in errores plurimos, maximè cum anima semel contemplationi intenta connaturali serie affectuum possit inflammari ad amorem Dei, & alios consuetos virtutum actus; adeoque ne quidem ex effectibus bonis discerni possit, an allocutio existimata sit totaliter à DEO, an verò etiam à ratione naturali, & dæmone.

Regula 21. Itaque circa tales allocutiones internas ad animam ordinatas per modum discursûs nec ex natura bonorum effectuum seu motionum cognosci potest, an sint à DEO.

Regula 22. Itaque revelationes factæ per modum allocutionis divinæ internæ ad animam, si sunt ordinatæ per modum discursûs, & post applicationem animi ad contemplationem, universim rejiciendæ sunt tanquam dubiæ, & ex suo genere innumeris deceptionibus obnoxia. Hæ tres Regulæ continentur in sequenti doctrina S. Joannis à Cruce. L. CC. C. 28. & C. 29. sic habet: Tertius modus, quo formantur supernaturaliter imagines in imaginativa nullo mediante sensu corporeo, fit per allocutiones internas ad animam. Ipsa autem hæc allocutio fit triplici modo; primò per verba ordinata ac connexa in forma discursûs, quo modo anima secum loquitur in collectione interna. Secundo per verba formalia quibus alia persona nos solet alloqui etiam dum non sumus collecti nec discurremus ipsi nobiscum. Tertio per verba practica, quæ id ipsum in
anima

anima operantur, quod significant. Verba ordinata in forma discursus solent se invicem consequi, quando anima cogitationibus intra seipsam collecta, & in contemplatione profundè absorpta est. Tunc de ea materia, quam assumpsit considerandam, secum loquitur, discurrit ab uno ad alterum, & facillimo labore invenit rationes. Ipsa facilitas occurrentium rationum contribuit, ut videatur eas rationes ab alio accipere, non invenire propria industria; seque ascultanti similiorem esse, quàm loquenti. Et id quidem non sine ratione; tum quia revera sic secum per modum duarum colloquentium discurrit, ac etiam, quia sæpe Spiritus Sanctus adjuvat proferre ejusmodi discursus, verba, & rationationes. Nam cum anima in contemplatione unita sit Spiritui Sancto, eatque per discursum ab una veritate ad aliam, fit, ut & Spiritus Sanctus ad novas veritates januam aperiatur, lumenque conferat. Dum ergo intellectus sic à divino lumine collustratus, & in principiis instructus eas veritates particulares scrutatur, format proprio Marte ea verba, discursus & conclusiones circa illas veritates de quibus jam prius generali cognitione fuerat instructus aliunde. Itaque hîc verum est, vocem esse Jacob, manus autem Esau. Ille autem, cui ista contingunt, nunquam credit, reverà sic esse, quæ dicimus; sed existimabit, verba & discursus revera esse alicujus personæ tertiæ, ignorans, quàm facile intellectus formet discursus circa veritates ab alio propositas. Verum quidem est, in ejusmodi illustrationibus intellectus secundum se nullam esse deceptionem; potest tamen esse, immo etiam plerumque est deceptio in verbis & discursibus, ab intellectu circa illas veritates formatis. Nam cum lumen illud divinitus collatum quandoque sit valde subtile, ita ut ab intellectu non bene agnoscatur; intellectus verò ex semetipso desuper formet suas rationationes, contingit eas sæpe effingi falsas, interdum verò tantùm verosimiles, aut aliunde imperfectas. Nam, licet ab initio arripuerit filum veritatis, statim tamen associat suam industriæ peri-

peritiam, seu potius imperitiam, & sic contingit fingi diversa juxta variam intellectus capacitatem, quæ tanquam prolata ab alio attenduntur. Cognovi aliquam personam, quæ habuit ejusmodi ordinaros discursus, in quibus continebantur aliquæ propositiones satis veræ & operativæ bonorum effectuum in anima; aliæ autem continebant graves errores. Vehementer admiror, quod his nostris temporibus quælibet anima, quæ parumper progressa ultra limen contemplationis, quamprimum in aliqua collectione animi in se sentit talem quampiam allocutionem, mox eam nomine divinarum operationum honestet, dicatque intrepidè sine dubitatione ulla: Deus hoc mihi dedit; Deus mihi respondit, cum tamen revera non ita sit; ut enim supradictum est; ipsæ animæ in seipsis ea verba efformant, & ipsæ in semetipsis operantur. Desiderium ac propensio ad tales allocutiones plurimum contribuit, ut respondeant sibiipsis, dum credunt, respondere Deum. Exinde consequitur, tales animas incidere in multa inconvenientia, nisi se contineant, & à suis Directoribus adstringantur ad omnimodam abjectionem talium allocutionum. Nam exinde nil aliud contrahunt, quàm loquacitatem & impuritatem animæ; non verò humilitatem, & mortificationem Spiritus. Existimant, magnam rem hoc esse, quod secum loquatur Deus, cum id totum nihil sit, immo paulo minus nihilo. Nam quid esse potest, quod non producit humilitatem, amorem, sanctam simplicitatem, mortificationem, silentium? dico proin, talia plurimum impedire, ne anima pertingat ad unionem cum Deo, ad quem proficiscendum est ductu obscuræ fidei & amoris sine multis ratiocinationibus. Quod si quis objiciat; non posse ejusmodi veritates esse rem malam, cum ad illas à Spiritu Sancto divino lumine illustretur; non igitur videri, eas esse abjiciendas? Respondeo, quod Spiritus Sanctus animæ recollectæ juxta modum suæ recollectionis etiam conferat illustrationem; cum ergo major recollectio animæ dari non possit, nisi per viam fidei, etiam Spiritus Sanctus non solet alia via majore

rem illustrationem conferre, quàm istâ. Verum quidem est, quod in illustratione ad veritates illas generales Deus animæ aliquod lumen conferat, & quod aliquando in hoc lumine unam, duas, tresve, veritates aperiatur, sed lumen illud in via fidei est perfectius, generalius, & simplicius. Hinc si anima in illis veritatibus se affectu detinet coipsò jam sibi nocet, dum æstimando id quod est vilius, finit se impediri à perfectioribus. Cavendum, ne in ejusmodi allocutionibus internis ordinatis per modum discursus ex instituto intendatur intellectus; nam si in ejusmodi operationibus divinis supernaturalibus, in quibus anima se tantum habet passivè, facultas activa intellectus aut alterius potentie animæ se adjungat, contingit, quod anima eas operationes divinas suo modo accommodet, minuat, sicque immutet. Sic autem anima se exponet manifesto periculo erroris, & pro judicii proprii beneplacito componet varias ratiocinationes, quod totum jam non est amplius aliquid supernaturale, aut aliquid rei supernaturali simile, sed valde naturale & vile. Reperiuntur tamen tam vivacia & acuta ingenia, quæ, dum vacant recollectioni contemplationis, naturaliter, modoque facillimo excurrunt in varios discursus, quos proponunt verbis internis, & ratiocinationibus acutissimis, ita ut credant, ea sibi dici à Deo, cum tamen ea omnia non excedant facultatem naturalem intellectus ope luminis naturalis adjuti, quando relinquitur sibi liber ab operationibus sensuum, nec ullo ad hoc indigeat lumine supernaturali. Multi in hoc decipiuntur, existimantes id esse operationem divinam magnam. Hinc omnia, quæ intus in animo contingunt, scribunt, aut curant ab aliis scribi, cum omnia tamen non ad virtutem solidam serviant, sed præcisè sint fomentum vanitatis. Nec solum ratio in hoc genere allocutionum internarum se immiscet, sed etiam dæmon, præsertim apud eas personas, quæ gerunt affectum aut propensionem ad illas allocutiones; nam eo tempore, quo tales personæ se intus in animo solent recolligere, dæmon illis ingerit ingentem materiam discurs-

discursuum; dein suis inspirationibus ei intellectui suggerit argumentationes & verba, quo efficit, ut abducantur ad propositiones verosimiles, & astutissimè decipiantur. Ex dictis patet, allocutiones internas ordinatas per modum discursus posse consurgere ex triplici causa; videlicet à Spiritu Sancto, qui movet intellectum & illustrat; ex naturali lumine rationis, & ex inspirationibus dæmonis. Difficile quidem est assignare signa infallibilia, ex quibus certò cognosci possit, ex quanam harum trium causarum illæ allocutiones proveniant, possunt tamen dari ista generalia. Si anima in illis allocutionibus internis simul amat, amorque conjungitur cum humilitate & reverentia erga Deum, signum est, præsentem esse Spiritum Sanctum. Quando verò solum proveniunt ex naturali habilitate ac operatione intellectus, potest quidem voluntas ex naturali cognitione talium veritatum amare, sed post contemplationem voluntas manet arida, utut non inclinata ad malum, nisi dæmon animam de novo tentet; quæ tamen ariditas non relinquitur, si allocutiones ordinatæ sunt à Deo, saltem regulariter; quia nonnunquam etiam Deus immittit ariditatem. Hinc anima non semper sentiet bonos motus ad virtutem, etiam si allocutiones fuerint à Deo. Ex hac proin causa difficulter dignosci potest, an allocutiones illæ sint à Deo, vel à natura. Similiter quoque difficulter agnosci possunt, quæ proveniunt à dæmone. Nam quamvis istæ regulariter voluntatem relinquant aridam ad amorem Dei, e contra mentem faciant propensam ad vanitatem, propriam æstimationem ac complacentiam, nonnunquam tamen excitat in anima falsam humilitatem cum fervida excitatione voluntatis, quæ tamen in amore proprio fundata est; ita ut quandoque id intelligi ac discerni non possit, nisi à persona valde spirituali. Id autem dæmon operatur, ut fraudem melius tegat; hinc & solet in ejusmodi affectionibus internis ex oculis elicere Lachrimas, ut exinde implantet animæ propensiones, quas intendit. Semper tamen facit, ut eas allocutiones ac impressiones internas magni

æstimet, ut illis se dedat, utque se in ejusmodi rebus occupet, quæ non sunt exercitia virtutis, sed potius occasio perpendi ea bona exigua, quæ habet. Itaque in omnibus his allocutionibus ea cautela adhibenda est, ne decipiamur, ut videlicet eas non magni faciamus, sed contenti simus iis veritatibus, quas proponit Ecclesia. Alioquin si his curiositatibus nos intromittamus, periculum, nisi per miraculum, deesse non poterit.

Regula 23. Alterum genus allocutionis internæ consistens in verbis distinctis ac formalibus, quod imprimatur, sive animus sit collectus sive non, necessariò est à DEO, aut dœmone. Difficulter tamen agnosci potest, à quonam sit, quia regulariter non relinquunt in anima effectum, sed tantùm dantur ad insinuandam aliquam veritatem. Illud tamen solet contingere, ut si DEUS incitet ad opera grandia ac sublimia, simul conferat horrorem, & in abjectis alacritatem; econtra si dœmon incitet ad opera sublimia, ingerat promptitudinem ex motivo superbiæ, ad abjecta autem horrorem.

Regula 24. Impossibile est, animam, quæ has allocutiones internas non horret, non frequenter decipi.

Regula 25. In hoc allocutionum internarum genere, quando sunt à dœmone, imperfectiores animæ

animæ quandoque sentiunt fortiores motus ad bonum, quàm perfectæ. Hæ tres regulæ continentur L. CC. C. 30. ubi ait: Alterum genus allocutionum internarum fit verbis distinctis ac formalibus, quod aliquando supernaturaliter causatur sine cooperatione sensuum, inprimiturque sive animus sit collectus, sive non sit collectus. Dico id fieri verbis formalibus, quia anima advertit, ea sibi dici ab alia persona, sine ulla sua cooperatione. Distinguitur hoc secundum genus allocutionis internæ à primo, quia ista confertur, sive anima sit collecta sive non; e-contra prior semper versatur circa eam materiam, quam anima pro objecto suæ contemplationis habuit; & ex hoc etiam differt, quia in ista non cooperatur anima, ut in priore. Hæc autem verba non semper sunt clara, sed habent se aliquando instar simplicis cogitationis inspiratæ; aliquando sunt pauca; aliquando verò multa, & quidem coordinata. Effectus talium verborum formalium in anima non est valde magnus, quia diriguntur plerumque ad instructionem in aliqua re, quæ obtinetur sine ulteriori effectu. Verum quidem est, quod Deus ad ea exequenda, quæ præcipit, communiter soleat conferre alacritatem; non tamen id fit universaliter, quia, dum præcipit magna & gloriosa solet positivè pro exercitio humilitatis immittere horrorem & difficultatem; & e-contra, quando præcipit abjecta ac vilia, solet inspirare alacritatem. Contrario modo operatur dæmon. Quando excitat ad magna & gloriosa, inspirat alacritatem; & dum animat ad abjecta, immittit horrorem. Hæc verba, quæ anima sentit ac scit non proferri à se sed ab alio, non sunt ullatenus ab illa æstimanda; alioquin facile poterit decipi à dæmone, interdum enim difficulter discerni poterit, utrum sint à Deo, vel à Dæmone. Nam cum hæc verba non relinquunt effectum, ut dictum est, non poterunt discerni ex effectibus; immo hæ allocutiones, quando proveniunt à dæmone, habent interdum sensibiliorem effectum in imperfectis, quàm provenientes à Deo in personis virtuosis. Il-

lud præterea, quod ejusmodi allocutiones præcipiunt, non est statim mandandum executioni, siue proveniant à DEO, siue à doemone. Sed consulendus est prius aliquis expertus Director spiritualis; qui, si consulatur, suadeat, ut anima se ad eas allocutiones tantum habeat passivè, & recusanter. Si verò non possit haberi talis expertus Director, tutius eligendum est, videlicet ex allocutiones servandæ secretò, nec æstimandæ sunt. Alioquin talis anima facile posset incidere in Directorem, qui plus damni afferret, quam lucri, cum non omnes habeant gratiam dirigendi animas. Nunquam proprio arbitratu sine maturo consilio tales allocutiones exequendæ sunt, quia in hac materia reperiuntur fraudes subtiles & insolitæ, ita ut credam, eam animam, quæ tales allocutiones non prosequitur positivo odio, evitare non posse, quin in multis earum allocutionum decipiat.

Regula 26. Allocutiones practicæ, quæ in anima operantur illud bonum, quod significant, & de cætero nil aliud significant, nisi quod operantur, carent periculo. v. g. Si allocutio dicat, ama DEUM, vel; ne timeas; & subito in animo nascatur amor, aut quies. Ratio est, quia bonum animæ certum non potest esse ab alio, nisi à DEO, dum anima se ad illud habet passivè. L. CC. C. 31.

Regula 27. Visiones illusoriæ sunt frequentes in proficientibus, si non horrent illas visiones, & eas omni conatu fugiunt. L. 2. Noctis obscuræ C. 2. ait: Dum tales proficientes in semetipsis experiuntur multas visiones partim imaginarias, partim intellectuales, aliasque sua-

suaves sensationes, facile decipiuntur, nisi ab iis se liberare satagant. In his enim frequentissimè decipit dæmon, aut phantasia. Dæmon quidem plurimas falsas ejusmodi visiones repræsentat, ut animam, dum illis credit, moveat ad superbiam, & præsumptionem. Inde tales animæ fiunt audaces ac præsumptuosæ ad DEUM, amittuntque timorem sanctum, qui est clavis virtutum. In nonnullis earum accrescunt & inveterascunt tot falsitates & deceptiones, ut eorum reversio ad viam puram reddatur valde dubia.

Regula 28. Eodem tempore, quo immittuntur visiones à bono angelo, etiam decipit nonnunquam suis illusionibus dæmon.

Regula 29. Idque verum est non tantum circa visiones imaginarias, sed etiam intellectuales ac purè spirituales. Has Regulas tradit Joannes à S. Cruce L. 2. Noctis obscuræ, C. 23. ubi sic habet: Solet interdum dæmon conturbare animam, quando DEUS animæ confert gratias. DEUS hoc ita permittit juxta ordinem suæ justitiæ, ne videlicet dæmon possit conqueri, sibi non dari facultatem animas decipiendi easque superandi, sicut conquestus est contra Job. Hinc convenit, ut à DEO permittatur quædam æqualitas inter bonum angelum & malum eo fine, ut victoria magis æstimetur, & anima magis præmiietur. Ubi advertendum, quod DEUS interdum dæmoni permittat animam tentare in eodem genere donorum, in quo dirigitur à DEO. v. g. Quando habet apparitiones operà angeli boni, permittit dæmoni, ut repræsentet similes apparitiones falsas, ita ut anima incauta facile possit decipi, prout multis contigit. Hujus exemplum habemus in miraculis Moysis & illusionibus

bus Magorum Ægypti. Nec solum imitatur dæmon angelos bonos quoad apparitiones corporales, sed etiam quoad operationes spirituales, quando illi conceditur, eas agnoscere. Omnia ergo imitatur, & quantum potest, se ubique immiscet. Illas tamen operationes spirituales, quæ sunt sine figura & imagine, utpote quæ in spiritu non reperiuntur, non potest tam facile imitari, sicut cæteras, quæ habent figuram. Ut ergo tales operationes spirituales impugnet, eas repræsentat cum terrore & perturbatione eodem tempore, quo bonus angelus animæ largitur intellectualem contemplationem. Potest tamen anima se hac conturbatione brevi liberare se recolligendo, interdum tamen DEUS permittit, quod ista perturbatio diu duret. Quando autem DEUS ipsemet operatur in anima, non permittit dæmoni agnoscere, quæ ipsemet operatur.

C A P. XVII.

Regula à S. Thoma Aquinate

Ord. Præd.

Regula. Revelationes veræ ut dignoscantur à falsis, necessaria est discretio spirituum, aut expectandus finis, quem ultimato causant, utrum bonus vel malus sit. in 2. ad Cor. C. 11. Lect. 3. ad illa verba: *Ipse enim Satanas transfigurat se in angelum lucis* sic habet: Notandum, quod Satanas aliquando se transfigurat visibiliter, sicut B. Martino, ut deciperet eum; & hoc modo multos decepit. Sed ad hoc valet & necessaria est Discretio spirituum, quam specialiter Deus contulit S. Antonio. In hoc tamen potest cognosci, quod Sathanas sit, quia bonus angelus in principio hortatur ad bona, & perseverat in eis. Sed malus in principio quidem prætendit bona, sed postmodum volens explere desiderium suum inducit & instigat ad mala. Et ideo Josue cum videret angelum in campo suo, dixit: *noster es an adversariorum?* Aliud etiam signum est, quod bonus angelus, etsi terreat in principio, tamen statim consolatur, & confortat, sicut Zachariam Luc. 1. *Ne timeas Zacharia.* Et ad B. Virginem dixit: *Ne timeas Maria.* Malus autem angelus stupefacit, & desolatum dimittit; & hoc ideo, ut stupefactum facilius decipiat, & persuadeat sibi. Aliquando autem se transfigurat invisibiliter, & hoc, quando ea, quæ in se mala sunt, facit apparere bona, pervertendo sensus hominis, & inflammando concupiscentiam. Sic decepit Monachum quendam, qui

D. E. A. de Revelat. Pars I. Gg cum

cum proposuisset in animo suo nunquam exire cellam, sugges-
sit ei diabolus, quod bonum esset, quod exiret ad Ecclesiam,
& reciperet corpus Christi. Cui suggestioni consentiens
mutavit propositum vadens ad Ecclesiam. Postmodum
cognoscens eum fuisse diabolum gloriatus est monachus,
quod non deceperat eum, quia ad bonum iverat;
& tamen eum jam removet à proposito continuè perseve-
randi in cella. Postmodum verò iterum suggestit ei, quod
Pater suus esset mortuus, & reliquerat sibi multas
divitias distribuendas inter pauperes, quod iret ad civita-
tem; ad quam cum iret, nunquam rediit ad cellam,
& mortuus est in peccato. Unde valde difficile est, quod
homo caveat sibi; & ideo recurrendum est ad
adjutorium divinum. Job. 41. *Quis reve-*

labit faciem indumenti ejus? Quasi

dicat, nullus nisi

DEUS.

CAP.

C A P. XVIII.

Regulæ R. P. Josephi Augustini Orsi,
Ord. Prædic. S. Congregationis Indicis
Secretarii.

R. P. Josephus Augustinus Orsi Ord. Prædic. anno 1728. Florentiæ edidit contra Basnagium Dissertationem Apologeticam pro Orthodoxia SS. Perpetuæ, Felicitatis, & Sociorum Martyrum. In ea Dissertatione, quam summopere admiror, tanquam opus juxta exactas Criticæ leges in suo genere perfectum, varia eruditissimè disputantur de earum SS. Martyrum revelationibus, quæ reduci posse existimo ad sequentes
Regulas.

Regula 1. Fiducia petendi à DEO revelationes non est semper signum, subsecutas revelationes esse à phantasia aut dæmone, tunc videlicet, quando interno instinctu petens scit, se habere donum prophetiæ illimitatum, aut saltem limitatum ad certum genus eventuum. Dixi, *ad certum genus eventuum*, nam ad rimandas abstrusas veritates præsertim mysteriorum fidei in articulo generali, aut non necessario nulli unquam Sanctorum donum scientiæ in eo sensu aut illimitatè in omni scientiarum genere, aut limitatè in genere determinato collatum est, ut posset pro libitu à DEO petere manifestam revelationem, nisi forte pro instructione propria, aut amicorum, deficiente instructione alia circa articulos fidei primarios,

aut circa applicationem ad casum particularem. Aliàs enim Prophetæ Veteris Testamenti clariorem in multis de futuro Messia notitiam, Apostoli in controversia circumcisionis, D. Cyprianus in quæstione de hæreticorum baptismo, & Patres priorum Conciliorum ejusmodi veritates, Ecclesiæ inprimis necessarias à DEO requirere non omisissent. Itaque donum illud Prophetiæ, quo nonnulli Sanctorum eriguntur in fiduciam, petendi à DEO revelationes, solum se extendit ad determinatum genus eventuum, eorum videlicet, quorum notitiam à se peti posse DEUS insinuat prævio instinctu, notissimo familiaribus DEI. Caterùm Regulam in præfato Opere Eruditissimus Author C. 3. & 4. his verbis demonstrat. Eo se modo, inquit Basnagius, Perpetua gerit, quasi Spiritum Sanctum, quasi monile quoddam in arca sua inclusum haberet ad nutum, ejus illustrationibus, quando vellet, usura ad libitum. Audiantur verba ejus: *Dixit mihi frater meus: Domina Soror, jam in magna dignitate es, & tanta, ut postules visionem, & ostendatur tibi, an passio sit, an commeatus? Et ego, quæ me sciebam fabulari cum Domino, cujus beneficia tanta experta eram, fidenter repromisi ei dicens: Crastina die tibi renuntiabo.* Miram sanè fiduciam, & solâ Montani familiâ dignam? Hoc Basnagi argumento facile me expedirem, si innumera huc adferrem similia, si non etiam majoris fiduciæ exempla, non modo ex Recentiorum Sanctorum historiis; sed è Theodoriti quoque Historia Religiosa; è Gregorii Dialogis; ex Joannis Moschi Præfatio Spiritualis, & aliis hujusmodi quinti, sexti, ac sequentium sæculorum voluminibus coacervata. At quoniam mihi cum ejusmodi hominibus quæstio est, qui id generis monumentis omnem temerè fidem abrogant, hæc in præsentiarum missa faciem, & ad alia me exempla testimoniaque convertam, quibus ii tantum refragari audeant, qui aut Christianam Religionem ludibrio habent, aut nullam penitus Religionem colunt. Non est tamen, cur à me aliquis expectet, ut omnia huc conferam coelestium visionum,

Pro-

Propheticarum revelationum, aliorumque divinorum charismatum exempla, quibus Ecclesia plurimum fuit tribus prioribus sæculis illustrata; quanquam enim id multum juvaret, ut intelligeremus, unde Perpetuæ animum tanta fiducia incesse- rit, (ex summa vide- licet per ea tempora coelestium donorum ubertate, & pene quoti- diano & communi, ac quibusvis justis exposito divinorum cha- rismatum usu) attamen, quia bene longam eruditamque *de vi- sionibus* ad Epistolam VIII. Cypriani Dissertationem texuit Hen- ricus Doduvellus inter Protestantes non infimi subsellii Theolo- gus, in qua veterum Patrum initio sumpto ab Apostolicis ad Cy- prianum usque, loca omnia, in quibus de Visionibus agunt, ad- versus eos adseruit, ac vindicavit, *qui, ut ait, quæ legunt in illius sæculi authoribus de visionibus, ea ad Montanum trahunt, atque Montanistas.* Ideo hoc ego labore in præsentia supersede- bo, sed ea duntaxat cum ex antiquorum Patrum Scriptis seli- gam testimonia, tum ex Martyrum sinceris Actis probatisque Hi- storiis exempla, quæ ad meum institutum propius accedere vide- buntur, & ex quibus facile possit intelligi, Montanistarum fami- liæ propriam non fuisse miram illam Perpetuæ fiduciam, qua futu- ri eventus revelationem Fratri spondit.

Notanda sunt autem inprimis quædam Justin Martyris loca ex Dialogo cum Tryphone, in quo, ut Eusebius advertit, (L. 4. Hist. C. 8.) *Prophetiæ dona adhuc sua ætate in Ecclesia vi- guisse scribit.* Sed quomodo viguerint, productis S. Martyris testimoniis, compertum magis habebimus atque exploratum. Ita enim ait: *Apud nos bucusque etiam Prophetica exstant dona; unde & vos intelligere debetis, quæ olim in genere vestro fuere, ea esse in nos translata.* Et infra; quam perspicuum esse do- cet, & in omnium oculis positum, nullum tum amplius exstare in Judæorum gente Prophetam; tam palam esse omnibus ac ma- nifestum, esse revera inter Christianos non viros tantum, sed etiam

foeminas Prophetiæ Spiritu secundum Johelis Vaticinium adflatos. - Id utique argumento est, non minori copia atque ubertate sese novis hisce Prophetis quam antiquis Prophetiæ spiritum infudisse. Jam verò, an non eo se modo Veteris Testamenti Prophetæ gerebant, quasi Spiritum Sanctum quasi monile quoddam in pectore suo, ut in arca sua inclusum haberent ad nutum, ejus illustrationibus usuri ad arbitrium? Annon de futuris eventibus à populo requisiti eadem planè fiduciâ, qua Perpetua, se illi crastina die aut post breve tempus renuntiaturus spondebant? Quid ergo mirum, si Novi Testamenti Prophetis, ut Agabo, Silæ, Quadrato, Polycarpo, & Prophetissis, ut filiabus Philippi, Ammiæ Philadelphensi, & deinde Perpetuæ, adeo familiarem fuisse dicamus, ut à Christianis interrogati hac fiducia responderint: *Cras vobis renuntiabimus?* Prophetæ scilicet, aut Prophetidis appellationem non illi olim, aut illæ tulisse videntur, qui semel tantum aut iterum prophetica fudissent oracula, sed qui prophetico spiritu familiariter, & pene dixerim, ad arbitrium uterentur. Alioquin cum Prophetica dona tanta olim copia in Ecclesia exundarent, cur aliqui tantum, nec magno sane numero, Prophetæ κατ' ἐξοχὴν dicti fuissent, ut quos Asterius apud Eusebium loco sæpius laudato recenset, & Polycarpus Ecclesiæ Smyrnenfis Doctor Apostolicus & Propheticus? (Euf. L. 4. C. 15.) Non longè post Justinii Martirium Montanisticæ factionis initia videntur esse collocanda. Principio, ut ex Eusebio constat, varia eorum fuit fortuna: alii eos, ut veros Prophetas celebrabant, alii quid de illis statuerent, ancipites hærebant, adeo, ut aliarum quoque Ecclesiarum & præsertim Gallicanæ de hac nova Prophetia sententiam per litteras Asiani rogarint. Causam verò cur non ab omnibus statim repudiarentur, hanc fuisse tradit Eusebius, quod cum adhuc in Ecclesia divinæ gratiæ charismata adfluerent, haud insolens videbatur, eos quoque, qui austerum vivendi genus extrinsecus consecrabantur, coelestibus charismatis abundare. *Cum Montanus*

tanus, inquit Eusebius, & Alcibiades ac Theodotus tunc primum in Phrygia opinione hominum tanquam Prophetæ celebrari cœpissent, (multa quippe divinæ gratiæ miracula in pluribus Ecclesiis etiam tum fieri solita fidem plurimis faciebant, eos quoque prophetare) cumque illorum hominum causa dissensio orta esset, qui in Gallia erant fratres scripserant. &c. Hæc de Montanistarum initiis Eusebius; ex quibus nemo non facile intelliget, eam per hæc tempora in Ecclesia fuisse divinorum charismatum ubertatem, ut ex eo firma conjectura capi non posset, aliquos ex Albo Prophetarum expungendos esse, quod cum magna fiducia propheticum spiritum usurparent. Ejusdem Libri C. 16. aliquot illius ævi Scriptores memorat, qui Montanistas gravissimis Scriptis exagitarunt, & ex quibusdam longas bene *κρήσεις* affert, in quibus cernere est, quo signorum genere veteres illi Patres adulterinum Montani spiritum deprehenderint. Præter pravos eorum mores, & vaticinorum falsitatem illud inprimis novis hisce Prophetis objecerunt, quod velut arreptitii subito quodam furore ac mentis excessu concussi infana quædam ac importuna atque aliena proloquerentur, præter morem atque institutum Ecclesiæ à Majoribus traditum, & continua deinceps successione propagatum. Nulibi autem id illis opposuisse legimus, quod cœlestes revelationes cum magna fiducia præstolarentur.

His eidem temporibus pietatis & eruditionis laude florebat inprimis Irenæus. Ex secundo illius adversus hæreses libro insignem locum adfert Eusebius, in quo divinæ, inquit, admirandæque virtutis specimina adhuc sua ætate in quibusdam Ecclesiis superfuisse testatur his verbis: *Tantum abest, ut mortuum excitent per orationem, quemadmodum Dominus & Apostoli fecerunt. Sed & sæpenumero inter fratres tota simul unius loci Ecclesia ob aliquam necessitatem id flagitante cum jejuniis multis & orationibus reversa est in corpus anima defuncti, & sancto-*
rum

rum precibus hominis vita donata est. Et aliquando post. Quod si, inquit, simulatione quadam ac præstigiis hæc Dominum fecisse dicturi sunt, ad Prophetarum oracula eos deducentes ex illis demonstrabimus, cuncta de ipso ita prædicta & gesta esse certissimè, eumque esse Filium Dei. Unde etiam in ejus nomine, quotquot sunt veri ejus discipuli, accepta ab eo gratia ad salutem atque ad utilitatem reliquorum omnium ea faciunt, prout unusquisque ipsorum ab eo munus acceperit. Alii enim dæmones expellunt certissimè ac verissimè. Alii præscientiam futurorum & visiones sortiti sunt, & propheticas prædictiones. Alii infirmos per impositionem manuum curant, ac pristinae sanitati restitunt. Sed & mortui aliquoties, ut supra diximus, excitati sunt, & pluribus deinceps annis nobiscum permanserunt. Quid plura? non potest numerus iniri donorum, quæ per universum orbem Ecclesia à DEO accipiens in nomine JESU quotidie ad opitulationem gentium operatur. Idem, inquit Eusebius, in alio loco ita scribit: Sicuti multos ex fratribus audimus in Ecclesia, qui prophetiæ dona consecuti sunt, & omni linguarum genere per spiritum loquuntur, & ad hominum utilitatem occulta in lucem proferunt, atque arcana DEI mysteria exponunt. Ex his igitur apparet, imprudenter illos facere, qui res Christianorum illius temporis ex præsentis rerum statu metientes tantopere mirantur, quod SS. Foemina, vera Christi Discipula, quæ sciebat se fabulari cum Domino, cunctis jam terrenis affectibus exsoluta, & in ipsa Martyrii expeditione eam sibi sumpserit de divina dignatione fiduciam, cujus beneficia tanta experta erat, ut fidenter se fratri renuntiaturam sponderit, an passio futura esset an commeatus? Id Basnagii judicio longè est ab istorum temporum moribus. Sed an non longius est etiam ab hodierna consuetudine, quod tunc sæpenumero inter fratres factum esse testatur Irenæus, quod tota simul unius loci Ecclesia ob aliquam necessitatem id flagitante cum jejuniis multis & orationibus reversa sit in corpus anima

anima defuncti, & Sanctorum precibus hominis vita donata sit?

Sed ut intelligat Basnagius, qua fiducia veteres Christiani divina hæc charismata & virtutes administrarent, audiat, quæ Tertullianus jactet de illorum in dæmones imperio: *Edatur hic aliquis sub tribunalibus vestris, quem dæmone agi constet. Jussus à quolibet Christiano loqui spiritus ille tam se dæmonem confitebitur de vero, quam alibi DEUM de falso. Equè producat aliquis ex iis, qui de DEO pati existimantur, qui aris inhalantes numen de nidore concipiunt, qui ructando conantur, qui anhelando profantur. Ista ipsa Virgo cœlestis pluviarum pollicitatrix; iste ipse Æsculapius. &c. Nisi se dæmones confessi fuerint, Christiano mentiri non audentes, ibidem illius Christiani procacissimi sanguinem fundite. Quid isto opere manifestius? quid hac probatione fidelius? An non hæc magna fiducia, de cujusvis Christiani sanguine cum tyrannis transigere, si non ad arbitrium, & quam maluerit, in dæmones exerceat potestatem? An istam quoque fiduciam sola Montani familia dignam Basnagius dicere audebit, quod huic Sectæ Tertullianus fuerit addictus? At nullus hic ejusmodi cavillationibus locus; non hic de occultis privatisque visionibus aut revelationibus agitur, sed de re, cujus publicum & sub ipsis ethnicorum Magistratuum tribunalibus exhibetur experimentum; & Christianæ Religionis decus & Christiani hominis sanguis in discrimen vocatur, nisi signum oblatum ex sententia processerit. - Non minori quàm Tertullianus fiducia magnus hac de re loquitur Athanasius, quamvis quarto sæculo non eadem, qua tertio ineunte ubertate - hæc Spiritus Sancti charismata redundarent. (L. de Incarn. N. 48.) *Hæc autem, inquit, non in solis verbis consistunt, sed ipsa etiam experientia præclarum veritati dat testimonium. Accedat itaque quisquis voluerit ac virtutis insignia in Christi virginibus, nec non in adolescentibus, qui castimoniam profitentur, immortalitatisque fidem in tanto Christi Mar-**

tyrum Choro contempletur. Veniat, & quisquis ea, quæ diximus, experiri cupit, atque in mediis ipsis dæmonum præstigiis, & oraculorum fallaciis ac magiæ prodigiis signo crucis, quæ apud ipsos ludibrio est, utatur, solumque Christum nominet, mox videbit, quàm cito per ipsum fugentur dæmones, cessent oracula, ars omnis magica, veneficiaque evanescant. Si non est incredibile, veteres Christianos tantam exercuisse adversus dæmones potestatem, & ad malignos spiritus coercendos Spiritûs Sancti virtutem veluti gladium à femore pendentem habuisse ad nutum, eum quando vellet exerturos ad arbitrium; cur incredibile videbitur, fœminam divino Spiritu plenam ita se gessisse quasi ipsum veluti monile quoddam in pectore suo ut in arca inclusum habuisset ad nutum, ejus illustrationibus, quando vellet, usura ad arbitrium? Non video, quid huic argumento reponi possit.

Eadem persecutione S. Potamiæna inter Alexandrinos Martyres sublata est, cujus non solum extat apud Eusebium illustris apparitio, sed insignis in DEUM fiduciæ exemplum, non minus, quàm illud Perpetuæ admiratione dignum. Eusebii verba pro more subjiciam: Igitur judicis sententia damnatam Basilides unus ex apparitoribus ad supplicium abducit. Cumque vulgus eam vexare & obscænis verbis illudere ei conaretur, Basilides quidem eos qui contumeliam virgini faciebant, absterrens propellebat, multaque misericordiæ & humanitatis erga illam præbebat indicia. Illa verò benignitatem hominis erga se libenter amplectens bono animo eum esse jussit; se namque post obitum salutem ipsius à Domino impetraturam, & collata in se beneficia brevi remuneraturam esse.

- Et hujusmodi quidem certamen nobilissima virgo decertavit. Brevi autem postea Basilides Christianum se esse, idque palam profiteri. - Cumque quidam Fratres in Domino eum adiissent, & causam subitæ illius atque insperatæ conversionis interrogarent, dixisse fertur: Potamienam tertio post Martyrium die noctu sibi adsi-

adſiſtentem coronam capiti ſuo impoſuiſſe, dixiſſeque, ſe ipſius cauſa Dominum oraſſe, atque id, quod petierat, impetraſſe; nec diu poſtea eum ad Superos migraturum. Poſthæc Signaculo à Fratribus accepto poſtridie Chriſtum glorioſè conſeſſus capite truncatus eſt. An minori fiducia Baſilidi ſalutem & beneficiorum certam remunerationem Potamiæna ſponſondit, quàm Perpetua Saturo futuri eventûs prædictionem? An non ita quoque Potamiæna ſe gerit, quaſi divinæ Prædeſtinationis ordinationes in numero habere, aut poſt mortem divinorum conſiliorum arbitra futura eſſet, gratiæ per ſe victricis auxiliis uſura ad arbitrium?

Ad Cyprianum veniam, quo nemo magis ita ſe geſſit, quaſi Spiritum Sanctum veluti monile quoddam in arca ſua incluſum habuiſſet ad nutum, ejus illuſtrationibus, quando vellet, uſurus ad arbitrium. Duo autem in ejus revelationibus ac viſionibus ſpectanda ſunt; earum videlicet varietas atque frequentia; & quam inde concepit de divina dignatione & familiaritate fiduciam. Ut autem hæc diligentius Lector atque commodius animadvertat, eas hîc S. Martyris viſiones exponere viſum eſt iisdem verbis, quibus ab ipſo iisdem in Epistoſis referuntur. Epist. 11. ſcribit: Quod ſuaſit, & compulit, ut has ad vos (Clericos ſuos) literas ſcriberem, ſcire debetis, ſicut Dominus oſtendere & revelare dignatur, dictum eſſe in viſione; petite & impetratis. Tunc præceptum plebi adſiſtenti, ut pro quibuſdam perſonis designatis ſibi peterent, in petendo autem fuiſſe diſſonas voces. - Immo verò nec veniſſent fratribus hæc mala, ſi in unum fraternitas fuiſſet animata; nam & illud oſenſum eſt, quod ſederet Paterfamilias ſedente ſibi ad dexteram juvene &c. Hoc prius longè oſenſum eſt, quàm tempeſtas vaſtitatis hujus oriretur. Et vidimus impletum, quod fuerat oſenſum. Sicut pacis tempore futuram perſecutionem,

ita faviente persecutione brevi futuram pacem in visione pariter intellexit, de qua in eadem Epistola ita scribit: *Denique, ad famulum suum mandare dignatus est; Dic illi, inquit, securus sit, quia pax ventura est. Sed quod interim morula est, supersunt adhuc aliqui qui probentur.* Neque tantum de fundendis assidue precibus, sed & aliis pietatis operibus admonitum se fuisse revelationibus testatur: *Sed & de victu parco, & sobrio potu divinis dignationibus admonemur.* Adeo verò de Vaticinorum suorum futuris eventibus SS. Præsul securus erat, ut quamvis nullus adhuc tranquillitatis optatæ radius appeteret, jussit tamen has Literas promulgari, & per Clerum, ad quem scriptæ fuerant, Plebi quoque communicari. Dissimulare hæc singula, & apud conscientiam meam solus occultare non debui. Nec ipsi utique hanc Epistolam apud vos teneatis occultam, sed legendam fratribus fugeratis. Sed ab omni pacis spe tam longè aberat afflictæ plebis animus, ut nullam plerique gravissimi Pastoris litteris fidem accommodârint, quam eorum incredulitatem post redditam Ecclesiæ pacem L. de Lapsis reprehendit.

Non minus visionibus abundat Epistola 16. *Præter nocturnas visiones per dies quoque impletur Spiritu Sancto puerorum innocens ætas, quæ in Ecstasi videt oculis, audit & loquitur ea, quibus nos Dominus monere, & instruere dignatur. Et audietis omnia, quando ad vos me reducem Dominus fecerit, qui, ut secederem, jussit. Interim temerarii & tumidi quidam inter vos si ultra in iisdem perseveraverint, utar ea admonitione, qua me uti Dominus jubet, ut interim prohibeantur offerre. Itaque Cyprianus, ut plebem suam ad futurum bellum expediret, longe antequam exardesceret, divina illud revelatione præsensit. Indictò bello, ut latebras quæreretur, & persecutionem declinaret, DEUM authorem habuit. Orta tempestate, quibus virtutum exercitationibus superanda esset, divina item revelatione cognovit.*

vit. Futuram pacem divina pariter revelatione prænovit. Qua erga lapsos Disciplina uti deberet, & nocturnis ipse visionibus & diurnis innocentum puerorum raptibus intellexit. Qua in temerarios quosdam presbiteros censura deberet animadvertere, à DEO per apertam admonitionem accepit. Interim antequam Carthaginem remearet, Aurelium & Celerinum gloria Confessionis insignes in Clerum cooptavit. Id verò non sine consuetis visionibus ac divinis revelationibus factum est (Ep. 38.) Sublatis Deciis secundam Cypriani temporibus Ecclesiæ persecutionem Gallus & Volusianus intulerunt. Hanc quoque S. Cyprianus, antequam sæviret, immo & antequam decerneretur, non una aut altera, sed multis & crebris & manifestis ostensionibus ac visionibus futuram intellexit, & per Synodicas secundi Concilii Carthaginensis Litteras non suæ tantum, sed etiam Romanæ Ecclesiæ significavit (Ep. 57.) Vidimus hætenus, quàm frequentes & familiares Cypriano fuerint coelestes visiones; videamus modo, in quam S. Martyr fiduciam ex earum frequentia fuerit adductus. Epistola illa, qua Florentium virum seditiosum objurgat, ei tandem veniam, si resipiscat, hac conditione promittit, si DEUS id permittat, & aliquo sensibili signo suam hac de re sententiam, voluntatemque significet. *Si insolentia tuæ agere vel sero poenitentiam cœperis, communicationis tuæ poterimus habere rationem; manente tamen apud nos divinæ censuræ metu, ut prius Dominum meum consulam, an tibi pacem dari sua ostensione & admonitione permittat. Memini enim, quid jam mihi sit ostensum &c.* Iterum de Presbyteris, qui se inconsulto Lapsi communicaverant, *Utar, inquit, ea admonitione, qua me Dominus jubet, ut interim prohibeantur offerri.* Annon igitur videatur, Cyprianum Spiritum Sanctum in pectore suo quasi in arca inclusum habuisse, qui in Disciplinæ etiam Ecclesiasticæ exercitio visiones expectabat, & nihil statuere audebat, nisi Dominum antea consu-

luisset, & nisi manifesto aliquo indicio voluntatis ejus certior factus fuisset?

Regula 2. Visionum copia amplior fuit initio Ecclesiæ, quàm posterioribus sæculis. Ibid. C. 4. Origenes L. 7. c. Celsum ait: *Signa Spiritus Sancti initio Doctrinæ JESU & post ejus Ascensionem plurima ostensa sunt, deinde verò pauciora. Sed & nunc ipsius adhuc apud paucos exstant vestigia, qui animas & verbo & congruentibus actionibus expurgarunt. Vestigia verò qualia essent, his luculentius verbis declarat L. 1. Etiamnum, inquit, vestigia sancti illius Spiritus apud Christianos supersunt. Excantant dæmones, multas curationes perficiunt, & vident quædam secundum voluntatem Verbi de futuris.*

Regula 3. Allegoriæ receptæ jam à Scriptura aut communi sensu fidelium nil continent absurdi, ut DEUM non deceat apparere sub illa forma. Sic Christus S. Perpetuæ apparuit sub specie Pastoris mulgentis oves, sub qua forma etiam reperitur pictus in Cœmeteriis Romanis. Eadem sibi visa est luctari cum Æthiope, & in ipso certamine visa sibi est se esse mutatam in masculum. Ib. C. 5.

Regula 4. Si omnes circumstantiæ tales sint, quales rarissimè inveniuntur cum falsitate conjunctæ, viri prudentis est, morigerum se præbere, & assensum facile accommodare. Quod si econtra hæ circumstantiæ ejusmodi sint, quæ sæpissi-

sæpissimè adjunctam falsitatem habent; ratio
 exigit, ut vel assensum nostrum inhibeamus, vel
 ut falsum judicemus, quod narratur, cum nulla-
 tenus appareat illud verum esse, quamvis aliun-
 de, quin fieri potuerit, absolutè non repugnet,
 aut etiam reapse factum non esse, ea certitudine
 non constet, quam metaphysicam vocant, &
 qua mathematicæ facultates gaudent. Hominis
 enim imprudentissimi & nullius judicii esset, ejusmodi eviden-
 tiam & certitudinem requirere in rebus contingentibus & par-
 ticularibus factis, quæ in historiis narrantur, &
 hominum testimoniis & vide hu-
 mana nituntur. Ibid.

C. 7.

CAP.

C A P. XIX.

Judicium S. Philippi Nerii

De Visionibus.

N. 1. **I**N ejus Vita authore Gallonio ad 26. May C. 4. sic habetur : Illud frequenter monebat Alumnos, ne visiones curarent, quandoquidem quisque facile in his rebus, cum angelus Sathanæ boni angeli specie hominibus appareat, labi turpissimè potest. Hinc ille ita ab omni visionum ac revelationum lubrica quadam, ac spiritualibus hominibus maximè periculosa curiositate abhorrebat, ut qui talibus delectarentur, acri sermone corripere, liquido affirmans, nihil esse in laqueis diaboli piis hominibus perniciosius, quam vesana hæc dæmonum ludibria. In corrigendis moribus, vitiis extirpandis, virtutibus amplectendis, moderandis affectibus, & similibus assiduam operam ponendam inculcabat; ergo visiones respuendas esse docebat, nec dedignari Dominum, si id fiat, etiamsi ille ipse verè appareat.

N. 2. In vita verò à P. Bernabæo scripta eadem C. 26. sic referuntur. Cum longo jam experimento divinitus didicisset, quid inter veras falsasque visiones interesset, quoties de iis sermo incidebat, commune illud Sanctorum Patrum effatum inculcabat; visionibus non temere fidem habendam esse. Et quamvis ipse mentis illustrationibus atque in DEUM elationibus frequentissimè frueretur, tamen cum in aperto hæc fierent, minus laudabat, siquidem, ut ipse agebat, periculi plena res esset. Quamobrem eadem, si à DEO immittantur, remotis arbitris optanda esse in cubiculo, & quàm occultissimè tegenda. Illud quoque ad-
jiciebat,

jiciebat, visiones tum veras tum falsas iis etiam interdum accidere, qui eas minimè optarent; quapropter neminem, quantumvis animo ab iis alieno, ab illusionibus tutum esse. A-
jebat præterea difficile esse, divinas visiones accipere quem-
quam, nec intumescere; difficilius verò, se iis parum dignum
putare; difficillimum denique, se iis omnino indignum existi-
mare, nec earum suavitatem patientiæ, humilitati, obe-
dientiæ præponere. Eas porro visiones & revelationes nihi-
li prorsus faciendas esse, quæ aut Ecclesiæ, aut iis ipsis,
quibus accidunt, aut aliis quibusque minimè profutura vi-
derentur. Quicumque verò auscultandis confessionibus præ-
essent, eos præsertim admonitos voluit, ut ne poenitentium,
maximè autem foeminarum revelationibus facile crederent,
sæpe enim maximum spiritus fervorem præferre, sed plerum-
que effluere & evanescere, multosque spiritualia

hujusmodi oblectamenta sectantes
miserrimum naufragium
fecisse.

C A P. XX.

Regulæ ex documentis Fœminarum
famâ Sanctitatis aut pietatis illu-
strium.

1. **B.** Margarita Ravennatensis docet, nulli revelationi muliebri credendam, nisi illam credendam proponat Ecclesia. In ejus Vita C. 2. apud Bollandum ad 23. Jan. dicitur: Non omit-
tam hic aliquod ejus documentum, omnibus vitæ spiritualis studio-
sis apprimè necessarium; quod quamvis ei plurima divini-
tus revelarentur, nunquam tamen ea magni fecerit, neque
ullam eis fidem habuerit, ne hac ratione incauta à Diabolo fal-
leretur, qui transfigurat se in angelum lucis, ut facilius im-
prudentes fallat. Idcirco clarè disertèque præcepit Discipulæ,
ne fidem cuicunque demum rei adhiberet, nisi quam Ecclesia
credendam proponeret, quo uno documento evanescunt omnes
illusiones diaboli, quæ ut plurimum alioqui redundant hoc
tempore, adeo ut vix decima eorum pars, qui supernatura-
libus revelationibus facile credunt, callidi astutique inimici frau-
des possit evadere. Cujus rei periculum utinam cum ma-
gno animarum detrimento quotidie non fieret! cum nimirum
homines tam multa hodie inutilia & periculosa passim credunt,
ut quæ necessaria sunt, penitus obliviscantur. Ita Seraphinus
Firmanus Canonicus Lateranensis in Vita B. Margaritæ.

2. Idem

2. Idem judicium tulit Beata Gentilis Discipula B. Margaritæ. De illa idem Author apud Bollandum in ejus Vita C. 4. ad 28. Januarii ait : Hoc illustre indicium est animi ejus excelsi, & generosi, quod cum quotidie majoribus semper revelationibus abundaret, omnes parvi fecerit, vehementer metuens, ne sibi accideret, quod multis, qui nimium ejusmodi dona expetunt, ut datoris aliquando oblivisceretur.

3. In Vita S. Catharinæ Senensis ad 30. Aprilis C. 5. narratur, quod Christus illi in aliqua Visione tradiderit hanc regulam. Vis, inquit, ut doceam te, quatenus possis discernere visiones meas à visionibus inimici? Illaque hoc instantissimè supplicante, respondit: Facile foret per inspirationem animam tuam informare, quod statim discerneret inter unam & alteram, sed ut profit tam aliis quàm tibi, volo te verbo docere, quia Doctores, quos ego docui, dicunt, & verum est, quod visio mea incipit cum terrore, & semper in processu dat majorem securitatem; incipit cum aliqua amaritudine, sed semper magis dulcescit; cujus oppositum habet pro sua conditione visio inimici; dat enim in principio, ut videtur aliqualem lætitiā, securitatem, sive dulcedinem; sed semper in processu timor & amaritudo in mente videntis continuò crescit. Hoc est verissimum, quia etiam viæ meæ à viis ejus eadem differentiā differunt. Via enim poenitentiae & mandatorum meorum in principio apparet aspera & difficilis, sed quanto plus proceditur in ea, tanto plus dulcescit, & magis est facilis; via autem vitiorum in principio apparet valde delectabilis, sed semper in processu amarior fit & damnosior. Sed ego volo tibi dare aliud signum infallibilibus & certius. Habeas pro certo, quod cum ego sim veritas, semper ex visioni-

bus meis resultat in anima major cognitio veritatis; & quia veritatis cognitio magis ei necessaria est circa me, & circa se, ut scilicet cognoscat me, & cognoscat se, de qua cognitione egreditur semper, quod se contemnit, & me honorat, quod est proprium officium humilitatis, necessarium est, quod ex visionibus meis anima efficiatur magis humilis magisque seipsam seu vilitatem suam cognoscens pariter & contemnens.

Oppositum autem accidit de visionibus inimici. Cum enim sit pater mendacii, & Rex super omnes filios superbiæ, semper ex visionibus ejus resultat in anima quædam propria reputatio seu præsumptio de seipsa, quod est proprium officium superbiæ, remanetque turgida & vento inflata.

Tu igitur in teipsa semper examinando diligenter perpendere poteris, unde processit visio, à veritate scilicet an à mendacio; quia veritas semper animam humilem, mendacium autem facit eam superbam.

Hucusque Christus ad S. Catharinam.

CAP.

C A P. XXI.

Judicium Bollandistarum de Revelationibus Mulierum.

I. **D**E Revelationibus B. Veronicæ de Binasco Bollandus ad diem 13. Januarii Dissert. prælim. N. 4. ait: Multa in Ecstasi vidisse memoratur Veronica, quæ viri docti respuunt, ut suspecta falsitatis circa Vitæ Christi mysteria. Verum isthæc fortassis obscurius enarrata ita Scriptor exposuit; - aut ipsa ex rerum istarum præceptis animo imaginibus retulit, cum immensam vim divinæ lucis & dulcedinis, quarum nullas habebat in phantasia species, exprimere non posset. Atque id in aliorum quoque Sanctorum raptibus & revelationibus licebit subinde observare. Ibidem L. 4. C. 1. cum narrasset, B. Veronicam in Ecstasi vidisse, quod B. Virgo Bethlemii jam nomen suum dederit ante partum; quod in partu loco lintheaminum velo sui capitis usâ sit; quod S. Josephus tres obstetrices adduxerit; & quod in Nativitate Christi in toto orbe ceciderit ros instar nivis, Romæ fons oleum emanarit, templum dirutum sit. &c. Hæc addit: Haudquaquam, quod hîc innuitur, exploratum habetur, Josephum ac Virginem Sponsam ante hujus partum professos esse; cum præsertim multorum Patrum testimonio constet, Christum ipsum hoc censu fuisse descriptum. - De fasciarum defectu idipsum quidem & alii tradidère. At quæ socordia ea fuisset divinæ parentis, apta linthea non præparasse? profecto nec in vulgari foemina toleranda. Munda ac nitida præparasse variæ revelationes, Doctorumque virorum consensus persuadet. - De portentis in Nativitate Christi scripsere idem Patres nonnulli, quod ex Apocryphis haustum censet Baronius. Plura hoc capite,

immo & toto libro objecta Veronicæ narrantur, quæ fidem non reperient. Fortassis vel Author, vel quæ primò Veronicæ vitam complexa est *Benedicta* Monacha, non assecuti, quæ obscurius narrabantur, immutavere ornando, vel attexuere ex propria ratiocinatione; aut potius, cum rapta est Veronica, externis sensibus violentia infundentis se divini luminis aut consolationis oppressis sopitisque, internis intellectum ad cœlestia absque ullis phantasmatis speculanda raptum quoquo modo subsequenter, phantasia earum rerum propria ratione quadam expressit imagines, quarum infinitas antea species habebat. Unde sibi reddita, cum sciret, se divinitus admiranda passam esse, neque jam obnoxio phantasmatis intellectu ea posset aut exponere, aut explicitè meminisse, quorum reminiscantiam phantasia ingerebat, retulit. - De portentis in Nativitate Christi patratis lege Baronium anno 1. quædam solidè refutantem. Idem ad C. 2. L. 4. dum B. Veronica vidit Christum fuisse circumcisum in Templo à Sene, & eidem oblata esse duo paria columbarum, duoque turturum, addit: Probabilius est, Christum fuisse circumcisum in ipsa spelunca, quod S. Epiphanius tradit L. 1. Hæresi. 20. Purificationis & circumcisionis mysteria confudit aut prima scriptrix, aut Veronica. Idem ad C. 7. ubi B. Veronica vidit, S. Elisabetham simul cum S. Anna & B. Virgine quævisse filium in templo perditum, addit: Citius vita functam Elisabetham vulgo existimant; Annam quoque prius mortuam probabile est. Ad C. 8. ubi B. Veronica testatur, Columbam Christum in baptismo clavis verbis allocutam esse, addit: Hanc columbæ locutionem haud putamus ejusmodi fuisse, quæ audiri ab hominibus, nedum intelligi posset. Ad C. 13. ubi B. Veronica dicit, Christo cœnante ex Apostolis solum Joannem recubuisse, addit: Id sibi imaginata erat Virgo ex peculiari fortassis in Joannem pietate. Ad C. 18. ubi B. Veronica dicit, Longinum in apertione lateris Christi lumen oculorum recepisse, subjungit: An verosimile sit, Longinum cœcum militasse & destinatum vul-

nus inflixisse, dicemus infra 15. Martii ad ejus vitam. Ad C. 11. L. 5. ubi B. Veronica vidit aliquam solennitatem in cœlo vix septem horarum spatio perfectam esse, addit: Horæ ad Virginis mentem sunt referendæ, quibus imagines propria imaginatione præceptas, sed vel ab angelo nunc commotas, vel ex Sympathia, divina patiente intellectu & voluntate, ultro excitas decucurrit.

2. In Vita B. Margaritæ de Cortona ad diem 22. Februarii C. 5. narratur illius visio de Longino his verbis: Nunc, ait in Ecstasi, videt anima mea Longinum cœcum ad Crucem duci, & lanceam poni in manibus suis, & illuminatur modo pretioso sanguine Dei mei. Addit in Notis Bollandus: Ita quidam pii homines arbitrantur. De S. Longino agemus 15. Martii. Hoc vero die in vita S. Longini §. 2. ait: Quod de oculis mentis dictum, ad corporeos oculos & sensibilem divini sanguinis asperzionem paulatim rudis vulgi ignorantia detorsit. Quare merito Cardinalis Baronius redarguendos censuit, qui ex Apocryphis quibusdam scriptis tradunt cœcum fuisse militem, qui lancea latus Domini aperuit. Alii quod ipsum auditu satis est absonum, unius duntaxat oculi cœcitat, ipsum deformant.

3. In Vita S. Franciscæ Romanæ, quæ abundat Revelationibus, ad 9. Martii §. 2. approbant Continuatores Bollandi judicium Anquillariæ, sub cujus nomine magna earum Revelationum conscripta est. Sic autem habet: Multa ex iis, quæ Sancta à sensibus alienata vidit, habenda tantum sunt ut meditationes piæ & contemplationes ipsius propriæ, eaque potissimum, quæ mysteria vitæ ac passionis Dominicæ spectant; idque ipsum facile inter legendum cognoscetur. Non tamen negari potest, quin iis admixtæ sint veræ aliquæ revelationes; nos autem discriminis hujus judicium vel pio Lectori vel superiori arbitro relinquentes
in-

indiscriminatim ea proferemus, quæ in antiquis Scriptis continentur. Hucusque Anquillaria Præfecta in Domo Oblatarum Romæ. Observant iidem Continuatores, quod inter revelationes & raptus S. Franciscæ, quas per quadraginta quinque annos habuit, tantum reperiantur illæ annotatæ, quas primis annis habuit; cujus causam arbitrantur, quod subsequenter annis recurrerint eadem visiones; hac animadversione satis insinuat, quales illæ videantur, cum DEUS non soleat eadem frustra repetere. Alterum notatu dignum, quod Anquillaria his verbis testatur: Necessariò intelligendum est, quod in Ecstasi rapta Francisca non semper manserit immobilis in quieto silentio, sed aliquando movebat se & varios actus faciebat, earum rerum & affectionum expressivos quas videbat vel sentiebat in raptu. Sæpe etiam extatica loquebatur, ac fermè Poëtarum more, intercisâ & in rythmos conformata oratione atque usitata illius temporis phrasi. Hæc observatio Anquillariæ iterum probat, in revelationibus S. Franciscæ partem habuisse frequenter phantasiâ, ut contingit in somniantibus.

4. In Actis de S. Anna Matre DEI ad 26. Julii §. 4. N. 41. Guilielmus Cuperus sic scribit: Non possum, quin in gratiam adversariorum, trigamiam S. Annæ adstruentium, hic commemorem argumentum, quod ex Vita B. Coletæ formari potest. Ibi enim 6. Martii de hac Moniali narrantur sequentia: Recurrebat in arduis suis negotiis in suis orationibus ad Sanctos, singulariter, qui virginitatem observaverant; propter quod minus vel nihil recurrebat ad S. Annam. Propter quod semel ei apparuit S. Anna secum ducens suam totam progeniem, videlicet tres filias cum filiis suis, quarum prima fuit Maria mater Christi; secunda filia Maria Jacobi tenens manibus quatuor filios, videlicet Jacobum minorem, Simonem, & Judam, & Josephum justum. Tertia fuit Maria Salome, manu similiter tenens suos

suos genitos, scilicet Jacobum Majorem & Joannem Evangelistam. Et in hac apparitione S. Anna manifestavit ei, quod quamvis pluries fuerit matrimonio copulata, tamen Ecclesia per ejus progeniem fuerit adornata. Ad hanc revelationem Laurentius Portellus, Minorita Lusitanus, in Responsionibus Moralibus Casu 63. Tom. 2. ait: Hanc revelationem ego populo non prædicarem, quia ex tot Doctoribus & claris conjecturis hæc historia de triplici matrimonio Beatæ Annæ falsa est. P. Cuperus verò L. CC. dicit: Si plane contendas istam apparitionis narrationem cum omnibus circumstantiis admittendam esse, non magnoperè refragabor; sed tunc sequar sententiam Papebrochii nostri, qui in Responsionibus ad articulum 20. num. 8. de hac ipsa materia sic disserit: Quinimmo in Vita S. Coletæ. 6. Martii. num. 68. observasse memini, Deum humanæ curiositatis inutilia scrutinia declinantem quandoque natos ex eis errores tolerare, nisi quatenus forte incommodant potiori, quod à sic errantibus requirit, bono: cum enim illa, eorum qui virginitatem coluerant, amantior S. Annam vix aut nunquam invocaret, quod pluribus successivè viris nupsisse crederet, talem opinionem non modo non exemit Deus, sed permittendo, ut illi appareret S. Anna in glorioso comitatu earum, quas ex priori marito filias fuisse multi præsertim ex Franciscanis docebant, satis habuit eam ad ipsius, quam coli volebat, venerationem incitare ejusmodi visione; etsi id Coleta posset aliter accipere, sicut de facto accepit, dedocta quidem errorem suum, quatenus devotioni oberat, in eodem tamen, quatenus ad bonum animæ erat indifferens, potius confirmata. Hucusque verba Papebrochii. Immo de similibus etiam sanctarum mulierum visionibus, nonnunquam sibi repugnantibus, cum Papebrochio ibidem num I. concludam; In talibus nihil esse præsidii ad quæstiones purè historicas, seu sacræ illæ, seu profanæ sint, prudenter dirimendas; proinde nihil ipsis Sanctis detrahi, cum talium veritas citra ullum ad illas respectum, vocatur in controversiam, aliunde probanda vel infirmanda. Ita P. Cuperus.

C A P. XXII.

Summarium earum Regularum,
quæ in hac materia sunt præcipuæ,
ac veræ.

Cùm non omnes, quas hucusque ex Authoribus recensui Regulas, recipiam indiscriminatim; colligendas duxi in Summarium præsens eas, quas meo etiam probem calculo. Itaque Summarium hoc non solum continet totam ferme doctrinam, fusè hucusque ex Authoribus traditam, sed & meam additâ explicatione, aut limitatione, ubi opus fuerat. Singulis Regulis appono initialibûs litteris citationes Authorum, ut sequitur.

1.	L Aur.	Lauræa. P. 1. C. 5.
2.	Cast.	Castaldus C. 8.
3.	Reg. Foem.	Regulæ ex documentis foeminarum. C. 10.
4.	Pic.	Franciscus Picus C. 7.
5.	Syb.	Sybille. C. 13.
6.	Script.	Scriptura. C. 1.
7.	Pat.	Patres. C. 2.
8.	Thyr.	Thyræus. C. 14.
9.	S. Ther.	S. Theresia. C. 15.
10.	Grav.	Gravina C. 3. Regulæ Generales, aut practicæ.
11.	Gers.	Gerson C. 4.
12.	Joa. à Cruc.	Joannes à Cruce. C. 16.
13.	Boll.	Bollandistæ C. 21.
14.	Bon.	Bona C. 6.
15.	Hen.	Henricus ab Vrimaria C. 10.
16.	Rus.	Rusbrochius. C. 9.

§. I.

De Revelationibus genuinis, earumque
signis certis.

R*egula. 1.* Nulla ullius mulieris revelatio recipienda est sine indiciiis aliunde certis. Ita P. Gravina Reg. 1. Pract. Laur. Reg. 21. Cast. Reg. 10. 17. Reg. Fœm. N. 1.

Hæc amplissima Regula sic intelligenda est, ut nullius mulieris etiam sanctissimæ determinata in particulari revelatio positivo assensu recipiatur tanquam vera, aut tanquam vera scribatur, prædicetur, usurpetur. &c. Nisi in particulari probetur vera ex signis indubitatis. Hinc quia paucissimæ mulierum revelationes habent ejusmodi indubitata signa, paucissimæ sanè positivo assensu tanquam veræ recipiendæ, aut commendandæ sunt.

Regula. 2. Nulla ullius personæ sanctæ revelatio tanquam falsa rejicienda est sine indiciiis aliunde certis. Pic. Reg. 6.

Hæc Regula sic intelligenda est, ut illæ revelationes, de quarum veritate non habentur indicia indubitata, non eoipso statim positivo judicio habeantur aut proclamantur pro falsis. Ut enim demonstravi in Arte Critica; quodlibet objectum in suo gradu probabilitatis ac credibilitatis collocandum est; adeoque, ubi nec reperiuntur certa argumenta veritatis aut falsitatis, judicium in re probabili non præcipitandum, sed, ne se temerè exponat periculo erroris, suspendendum est. Hinc sequitur

Regula 3. Circa revelationes probabiles præcisè, adeoque dubias, iudicium tamdiu suspendendum est, donec tempus, aut examen melius certiora retegat. Syb. Reg. 3. Cast. Reg. 5. 7. Pic. Reg. 7. 17.

Ratio est, quia prudentia dicat, intellectum non esse temerè exponendum erroris periculo, quali tamen se exponeret, si hac in materia assentiretur alterutri contradictionis parti præcisè probabili. Dixi: *in hac materia*, quia imprimis nulla cogit rerum agendarum necessitas, ut agamus dependenter à veritate revelationum, atque ex eo fine connaturaliter iudicium speculativum conformemus iudicio practico; neque est ea harum veritatum conditio, ut ea regulariter vera sint, quæ secundum cursum ordinarium causarum videntur probabilia; eò quod in hac materia frequentissimè concurrant causæ præternaturales, videlicet secreta operatio dæmonum. Hinc si quis objiciat, quod in aliis materiis, v. g. civilibus, moralibus, theologicis. &c. non suspendatur circa veritates probabiles iudicium, Respondetur, id solum locum habere in eo obsectorum genere, in quo vel dirigimur ad actiones, vel in quo non solet cum auctoritate & ratione de se probabili intervenire tam frequens deceptio dæmonum.

Regula 4. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si est conjuncta cum prænuntiato futurorum contingentium eventu. Ratio est, quia & dæmon futura contingentia aliquando præscit, quando videlicet ea dependent à cursu causarum secundarum; aliquando ea causat causas naturales commovendo & liberas sollicitando, aliquando verò ea valde probabiliter conjicit, ordinaria Decreta voluntatis divinæ aut humanæ pro similibus circumstantiis cognoscendo. Script. Reg. 1. SS. Pat. Reg. 13. 15. Thyr. Reg. 3. 5.

Dantur tamen ab hac regula exceptiones, tunc videlicet, quando futurorum contingentium eventus versatur in materia reservata unicè imperscrutabili divinæ providentiæ, & abyssu judiciorum divinorum impenetrabili, v. g. mysteria religionis, quæ pertinent ad ordinem præstabilitum à Deo dæmoni specialiter occultatum; aut quando illa futura sunt adeo remota, ut necdum sint præparata in suis causis, v. g. actiones humanæ primùm ponendæ post quinquaginta annos, ad quas variandas intercedere interea possunt innumera media partim divina, partim humana dæmoni imperscrutabilia, maximè si eventus ille prænuntiatus involvit complexum circumstantiarum nondum in suis causis præparatarum, quarum singulæ sunt contingentes & fallibiles. Quia concursus centum aut mille circumstantiarum contingens, uti posita eadem præparatione causarum inter milliones consimilium casuum vix semel contingeret, ita nec prænuntiari potest. Sic utique dæmon prænuntiare non potest, aliquando ex contingenti concursu litterarum formandam novam Iliadem, aut post quadraginta annos hunc infantem in determinato Ordine fore alterum D. Xaverium, aut D. Antonium. Quia complexum hujus eventus involvit innumeros actus voluntatis humanæ aut divinæ, quorum uno solo non posito non sequetur illud complexum.

Regula. 5. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si præcisè sit conjuncta cum Ecstasi, aut etiam cum elevatione corporis à terra. Ratio est, quia Ecstasis seu alienatio à sensibus potest fieri naturaliter etiam sine operatione dæmonis; elevatio autem corporis à terra fieri potest, & facta aliquando est illius ope. Pat. Reg. 13. 14. Laur. Reg. 4. 5. 13. 15. Syb. Reg. 1. 2. S. Ther. Reg. 2.

Regula. 6. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjuncta est cum manifestatione cogitationum aut Secretorum, quæ versantur in alienis cordibus. Ratio est, quia paucae

sunt cogitationes aut volitiones in homine, quæ fiunt sine cooperatione phantasiæ, aut sine aliqua locutione interna in imaginatione. Hæc autem cognoscere potest & dæmon, unde & ab experientia constat, eum sæpe propalasse secreta cordium. Pat. Reg. 16.

Ab hac tamen Regula excipiendi sunt illi casus, in quibus positivis causis excluditur omnis cooperatio dæmonis, prout ex legibus divinæ providentiæ excludi debet in operibus propriè divinis v. g. in stabilitone veræ Religionis servato præscripto divinitus ordine, aut in executione specialium divinæ providentiæ operum v. g. fundatione Ordinum, extinctione hæresum, sanctificatione personarum in Domo Dei illustrium, &c. &c.

Regula. 7. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjuncta est visioni purè intellectuali circa objecta intellectualia alioquin capacitatem nostri intellectus ex suo genere non excedentia. Sic actus & affectus nostri interni, v. g. amor, fides, gaudium, tristitia, voluptas, dolor, sapientia, cognitio, &c. sunt objecta purè intellectualia, quæ non requirunt ullam speciem phantasticam ad sui cognitionem, prout in Philosophia Pollingana ex S. Augustino & D. Thoma & ex ratione manifestè demonstravi Append. Q. 1. Si itaque ejusmodi objecta purè intellectualia in aliqua visione aut revelatione animæ proponantur, non est signum certum, id provenire à Deo. Dixi, *ex suo genere*, quia possunt cognosci etiam alia objecta purè intellectualia nostris actibus internis similia aut analogia, v. g. Decreta divina, & perfectiones divinæ, Sapientia, bonitas, &c. Idem dicendum de lumine quodam majore, in quo cognoscuntur clarius aliquæ veritates, quia est lumini rationis simile aut analogum. Neque solum hujusmodi cognitiones intellectuales possunt oriri ex habitu infuso aut acquisito, sed etiam saltem mediatè à dæmone, qui commovere potest eas species phantasticas aut affectiones, ad
quas

quas ordine connaturali solent in personis contemplationi assuetis consequi ejusmodi visiones seu cognitiones intellectuales. Pat. Reg. 13.

Regula. 8. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si in illa contineantur multa vera, sancta, ac praelara. Ratio est, quia dæmon aliquando proponit doctrinas sanctissimas, ac utilissimas, ut sibi aut personæ visionariæ conquirat authoritatem & fidem, quibus semel stabilitis possit immiscere pestilens erroris virus. Imitatur in hoc lusofores fraudulentos, qui ab initio collusori inexperto permittunt ingens lucrum, ut tractu temporis inferant centuplo majus damnum. Pat. Reg. 19.

Regula. 9. Non est certum signum, revelationes alicujus personæ sanctæ omnes esse à Deo, si sint publica authoritate Antistitum Ecclesiæ, aut Doctorum eximiorum in forma communi approbatæ. Ratio est, quia approbationes in forma communi fieri solitæ solùm testantur, in ejusmodi revelationibus nil manifestò relucere contrarium veritatibus fidei hætenus definitis, aut sanctitati morum; idque maximè locum habet, si ejusmodi approbationes afficiant integrum aliquod corpus seu librum revelationum, in quo utique non omnes propositiones præsumi possunt fuisse exactæ ad Regulas ac notas characteristicas genuinarum revelationum indubitato talium; aut si etiam forent expensæ, præcisè permitterentur legi respectivè ad loca, tempora, & circumstantias, in quibus re nondum melius discussa apparet major utilitas, quàm nocumentum legentium. Grav. Reg. Gen. 4. Gers. Reg. 15.

Aliud dicendum foret, si aliqua revelatio particularis agnosceretur pro reverà divina per consensum omnium Doctorum totius Ecclesiæ, videlicet in Italia, Gallia, Hispania. &c. Ille enim consensus fundaret haud dubiè præsumptionem moraliter certam, saltem,

saltem, si consensus perseveraret sæculis etiam doctis post discussiones plurium Criticas, prout contigit circa Revelationem factam SS. Perpetuæ & Felicitati.

Regula. 10. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, etiamsi illam comiteretur, aut sequatur intensissima affectio amoris erga Deum. Ratio est, quia hæc affectio oriri potest etiam naturaliter. Gers. Reg. 12. Grav. Reg. Gen. 15.

Regula. 11. Non est certum signum, revelationem esse à Deo ex eo, quod sit facta personæ jam aliàs sapius donatæ gratiâ verarum revelationum. Ratio est, quia etiam persona jam aliàs experta veras revelationes potest decipi. Gers. Reg. 13. 21. Syb. Reg. 3. Boll. N. 1. Joa. à Cruc. R. 7.

Aliud dicendum foret, si persona, cui aliàs constat factas esse aliquando veras revelationes, testaretur intrepidè de aliqua revelatione determinata, quod in illa experimentaliter senserit modum illum singularem cognoscendi solis veris revelationibus proprium, & à Doctoribus unanimiter agnitum pro tali; aut si testetur, se in semetipsa sensisse illos effectus, quos Doctores unanimiter agnoscunt supernaturales. Dixi, si Doctores agnoscant, modum aut effectum illum, de quo talis persona testatur, reverà esse supernaturalem, & solis veris revelationibus proprium. Quia in hoc ipso illa persona potest errare, ut putet modum illum aut effectum, quem sentit, esse solis veris revelationibus proprium, aut eundem cum veræ revelationis modo, cujus non amplius habet exactam speciem, ut Gerson Reg. 21. observat. Quem vide

Regula. 12. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjuncta sit cum visione Dei purè intellectuali sine omni phantasmate, & sine omni discursu. Ratio est, quia datur contemplatio Dei naturalis sine omni discursu & phantasmate. Laur. Reg. 3. 4. S. Joa. à Cruce. Reg. 10. 14. 29.

Regu-

Regula. 13. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, etiamsi conjuncta sit cum visione Dei purè intellectuali sub conceptu negativo aut positivo. Ratio est, quia Deus tam conceptu positivo quàm negativo potest intellectualiter cognosci etiam per solam contemplationem naturalem. Laur. Reg. 7.

Regula. 14. Priores duæ Regulæ locum habent etiam in personis rudibus. Quia nulla persona est absolutè incapax ejusmodi contemplationis naturalis. Laur. Reg. 8.

Regula. 15. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjuncta sit cum statu quietis, ac unione tranquilla cum Deo. Ratio est, quia datur ejusmodi oratio ac status quietis etiam naturalis. Laur. Reg. 9. 10.

Regula. 16. Prior Regula majori ratione vera est in personis sanctis, quia ejusmodi status contemplationis, quietis, & unionis est connaturalis proprietas aut effectus sanctitatis. Laur. Reg. 11.

Regula. 17. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si ad illam in anima consequantur affectiones valde sanctæ, videlicet tranquillitas animæ, contemptus rerum temporalium & desiderium æternorum, tolerantia laborum & afflictionum hujus vitæ, libertas spiritus & superioritas ad omnia mundana, colligatio cum Deo, virtutum variarum cumulus, dilectio Dei dulcis & delectabilis. Ratio est, quia omnes hi effectus etiam sunt proprietates contemplativi statûs naturalis. Laur. Reg. 12. 24.

Regula. 18. Idem dicendum, etiamsi cum revelatione simul conjuncta sit clarior cognitio mysteriorum, quàm aliàs haberi solet per lumen fidei. Ratio est, quia & hæc cognitio est connaturalis effectus contemplationis naturalis. Laur. Reg. 12.

Regula 19. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si instiget ad promovendum honorem Dei, procurandam conversionem animarum, aliaque opera eximia. Ratio est, quia ad ista etiam dæmon movere potest eo fine, ut personam turbet curis, quas aliunde prævidet fore frustraneas, aut exigui fructus. Laur. Reg. 20. 23. Cast. Reg. 4.

Regula. 20. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si is qui apparet incitet ad opera spiritualia, aut ipsemet ea efficiat, v. g. recitando Litanias, aut Officium divinum. &c. Laur. Reg. 30. Cast. R. 4. Joa. à Cruce R. 15.

Regula. 21. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si in ejus confirmationem fiant apparentia miracula, vires dæmonis non excedentia v. g. si infligantur morbi illis, qui tali revelationi non adhibent fidem, si ejusmodi increduli affligantur lue, grandine &c. Si prædicantur futura, si quæpiam personæ instigentur ad amorem vel odium, si transferantur corpora ab uno loco ad alium, si fiant celeres sanationes, si manifestentur aliqua cum phantasia connexa secreta cordium, & juxta eam notitiam alteri inspiratam efficiantur operationes, v. g. restitutio personæ Ecstaticæ ad usum sensuum juxta imperium mentale Superioris. Ratio est, quia hæc omnia potest efficere dæmon in casu, quo id sibi permittitur à Deo. Laur. Reg. 31. 32. Vide etiam Regulam 6. supra adductam.

Regula. 22. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjuncta sit cum invocatione divini nominis, v. g. JESU, aut cum formatione seu gestatione signi crucis. Ratio est, quia etiam Magi his utuntur. Cast. Reg. 1.

Regula 23. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si eam pro tali habeat ipsa persona, cui fit revelatio, quantumvis alias cautissima & timoratissima. Ratio est, quia & cautissimi

tissimi in hoc genere quandoque decipiuntur. Cast. Reg. 8. Boll. N. 1.

Regula. 24. Non est certum signum, revelationes esse à Deo, eo quod sint alicujus personæ, quorum vita & doctrina ab Ecclesia probata est. Cast. Reg. 12. Ratio est, quia revelationes etiam talium personarum, quarum sanctitas & doctrina fuit ab Ecclesiæ Doctoribus ac Prælatiis approbata, v. g. S. Brigittæ, S. Gertrudis, S. Catharinæ Senensis sibi invicem contradicunt; & quia constat, intentionem approbantium non fuisse, eas revelationes obtrudendi tanquam certò divinas. Boll. N. 1. 2. 3.

Regula. 25. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si conjunctam habeat suavitatem quandam internam inexplicabilem. Ratio est, quia & dæmon infundere potest jucundissimam consolationem, ac placorem animi inexplicabilem, de quibus persona illam experiens dicere potest. *Nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit.* Cast. Reg. 18.

Regula. 26. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, non verò à dæmone, si facta sit durante actuali colloquio personæ piæ cum Deo. Cast. Reg. 19. Ratio est, quia etiam durante colloquio cum Deo potest dæmon inspirare erronea. Vid. infra Regulam 32. & 33.

Regula. 27. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si persona, cui fit, sit valde pia. Ratio est, quia etiam Sancti sæpius fuerunt delusi à dæmone. Cast. Reg. 20. S. Philippus Neri. Num. 2. Joa. à Cruc. R. 7. Bon. R. 3.

Regula. 28. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si persona, cui fit, eam intelligat. Cast. Reg. 21. Ratio est, quia & dæmon aliquando loquitur intelligibiliter.

Regula. 29. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, si pro tali enuntietur à persona, quæ aliquando fuit prædita dono discretionis spirituum. Ratio est, quia hoc donum discretionis spirituum non se habet per modum habitus permanentis, sed per modum doni transeuntis; adeoque non eo ipso, quod aliquando extiterit in eadem persona, certum est, illud perseverasse. Bona. Reg. 6.

Regula. 30. Non præbet signum certum revelationis divinæ. 1. Forma apparentis. 2. Majestas rerum, quæ revelantur. 3. Finis bonus. 4. Testimonium illius, qui apparet v. g. se esse Christum. 5. Modus aliquis specialis, quo in sensibus internis afficiuntur, qui accipiunt revelationem. 6. Rerum prænuntiatarum eventus. 7. Sanctitas loci, in quo fit. 8. Specierum nunquam antea habitatum novitas. 9. Singularis animi præparatio. Ratio est, quia ista omnia dæmon potest imitari, aut in suum usum convertere. Thyr. Reg. 3.

Regula. 31. Non sunt certum signum revelationis divinæ miracula præcedentia revelationem. Thyr. Reg. 5.

Regula. 32. Non est certum signum, revelationem esse à Deo, etiamsi fiat in Ecstasi verè supernaturali. Quia in tali Ecstasi non ligatur activitas phantasiæ. Ut docet S. Ther. Reg. 1. Vide & Regulam sequentem.

Regula. 33. Etiamsi aliqua revelatio sit verè divina, non tamen certum est, nullam simul conjungi falsitatem ex operatione dæmonis, aut phantasiæ propriæ. Ratio est, quia sicut inspiratio Dei stat simul cum inspiratione dæmonis aut affectionibus naturæ, ita revelatio Dei stat cum suggestionibus dæmonis aut phantasiæ. Pic. Reg. 3. 10. S. Ther. Reg. 1. Joa. à Cruce Reg. 5. 28. 29. 30. Eadem Regula expressè traditur à Ven. Maria de Agreda part. 1. Num.

Num. 24. 75. & part. 2. Num. 1306. 1308. Vide infra Part. 2. Propos. 16. Reg. 4.

Regula. 34. Non datur certum Criterium discernendi veras revelationes à falsis nisi. 1. Ex effectū supernaturali, quem operantur. 2. Ex notitia experimentalī per comparationem certam revelationis ad præcedentem similem vel subsequenter indubitato divinam. 3. Per lumen supernaturale demonstrativum evidenter hujus veritatis, seu per discretionem spirituum. Hoc lumen non relinquit libertatem dubitandi in oppositum, quia non tantum illuminat intellectum, sed etiam necessitat voluntatem ad assensum. Pat. Reg. 13. Gerf. Reg. 3. 4. 14. Laur. R. 6. Cast. R. 5. 10. 16. Laur. R. 29. Pic. R. 2. 9. 19. Bon. R. 1. Thy. Reg. 2. 4. 7. S. Ther. R. 4. Pat. R. 5.

Hæc tamen Regula sic limitanda est, ut persona, quæ se fundat in notitia experimentalī, sit diu exercitata in visionibus verè divinis, ac revelationibus; & ut illæ revelationes, ad quas fit comparatio, habeant distinctivum intrinsecum evidens à revelatione naturali, ex ipso videlicet modo tendendi; & ut persona habeat judicium bonum aut lumen supernaturale necessitans ad distinguenda intrinsecè naturalia à supernaturalibus. Deficiente una harum conditionum aut ea non sufficienter demonstrata quoad nos, poterit quidem persona, cui fit revelatio, esse certa quoad se, videlicet per lumen necessitans ad assensum, non tamen poterit facile certos reddere alios; nisi hoc ipsum, quod verè habuerit hoc lumen, probet per effectus manifestò supernaturales. Gerf. Reg. 21. Laur. R. 21. Vide etiam supra Regulam 11.

Regula. 35. Effectus manifestò supernaturales sunt, qui aut secundum se nunquam in ullis circumstantiis producuntur à dæmone, ut est resuscitatio mortuorum, totalis immutatio totius

hominis ac omnium potentiarum ad bonum, eaque repentina in momento, & constans; aliaque miracula primæ classis aut qui saltem nunquam producuntur à dæmone. in tali complexo circumstantiarum, utpote specialiter substante divinæ providentiæ protectrici adversus fraudes dæmonis, v. g. dum constat, talem revelationem fuisse usurpatam ad finem à Deo intentum maximi momenti, in eaque fuisse omnes modos servari solitos ac condiciones decentes DEUM observatos. Laur. R. 29. Pic. R. 2. 9. 19. Bon. R. 1. Thy. R. 2. 4.

§. 2.

De Revelationibus dubiis.

R*egula. 1.* Circa revelationes dubias suspendendum est tamdiu iudicium, donec tempus, aut accuratius examen veriora retegat. Vide Reg. 3. §. 1. præcedente.

Regula. 2. Revelationes dubiæ non debent servire ad regulandum cultum publicum in Ecclesia. Pat. Reg. 1.

Hinc, quia DEUS non intendit finem sine mediis congruis, nunquam ordinat aliquam revelationem ad introducendum novum cultum in Ecclesiam, nisi eam revelationem faciat credibilem signis certis ac indubitatis. Adeoque, si revelatio aliqua intendat regulare cultum publicum in Ecclesia, & ea non fuerit à Deo collocata extra omne dubium per signa indubitata, clarum indicium est, eam non esse à Deo.

Regula. 3. Revelationes dubiæ, si conjunctum habeant actuale periculum introducendi errorem aut perturbationem in Ecclesiam, sunt publica autoritate prohibendæ. Actuale periculum voco, dum aliqui jam actu inclinant ad errorem
vel

vel perturbationem occasione ejusmodi revelationis. Pat. Reg. 2.

Regula. 4. Quando duæ revelationes personarum etiam sanctarum invicem pugnant, ambæ pro dubiis haberi debent, nisi pro una dentur signa aliunde certa. Grav. Reg. 25. Cast. R. 7.

Regula. 5. Univerlim omnes revelationes, quæ in particulari non habent signa aliunde certa, pro dubiis habendæ sunt, præsertim ante personæ, cui fiunt, mortem. Gerf. R. 1.

Regula. 6. Univerlim omnes revelationes, etiam illæ, quæ videntur habere signa certa, pro dubiis habendæ sunt, nisi prius examinata fuerint omnia acta, dicta, & scripta ejus personæ, cui fiunt, & quidem, nisi dentur effectus revelationis palam miraculosi, usque ad ejus personæ mortem. Ratio est, quia omnis alia certitudo fundatur in testimonio personæ, cui revelatio fit; autoritas autem personæ irrefragabilis sine manifestis miraculis ante ejus mortem & sine probitatis constantia probari non potest. Gerf. R. 2.

Regula. 7. Revelationes, de quibus illa ipsa persona timet, ne sint à dæmone, haberi debent pro dubiis, nisi in particulari indubitatis miraculis confirmentur. Gerf. Reg. 4. Hæc regula intelligenda est pro casu, quo timor ille est anxius, & diuturnus

Regula. 8. Vita Christiana nunquam ab ullo hominum debet dirigi ex revelationibus dubiis. Leo. R. 2. Pat. R. 1. Joa. à Cruce. passim.

Regula. 9. Revelationes dubiæ nec in concionibus nec in libris, nec alio modo publicentur, nisi prius à Sede Apostolica examinentur. Cast. R. 9. Hæc regula certè locum habere debet

bet in revelationibus majoris momenti, & copiosis, quæ introducere videntur nova dogmata, novos cultus &c. præsertim cum Leo IX. in Bulla: *Supernæ*, id requirat.

Regula. 10. Revelationes etiam virorum, quorum vita & doctrina ab Ecclesia probata est, tantum habent auctoritatem probabilem, cui absque fidei periculo, absque temeritatis nota, & absque peccato mortali duritiei seu incredulitatis refragari licet. Cast. Reg. 12. Pic. Reg. 4. 5. Excipiendus tamen casus, quo revelatio privata probaretur miraculis aut aliis signis indubitatis; tunc enim temerè negans, quamvis non peccaret contra virtutem fidei Theologicam, quam DEO debemus circa objecta pertinentia ad fidem universalem totius Ecclesiæ, peccaret tamen graviter contra virtutem fidei moralem, quam debemus etiam in aliis objectis veracitati divinæ.

Regula. 11. Idem dicendum de Revelationibus ab Ecclesia tantum in forma communi approbatis. Cast. Reg. 26. Ratio est, quia ejusmodi approbationes in forma communi plus non intendunt, quàm ut tales revelationes habeantur & tractentur tanquam probabiles, in quibus nil occurrat manifestè contrarium fidei & bonis moribus.

§. 3.

De Revelationibus probabilibus
falsis.

Regula. 1. Revelationes probabilibus falsæ, practicè pro absolute falsis habendæ sunt in ordine ad hunc effectum, ut ad nullum adhibeantur usum, nec allegando eas pro aliorum instructione, nec vitam per eas dirigendo. Ratio est, quia ut patet ex § præcedente, id Doctores statuunt circa revelationes dubias, à fortiori ergo id locum habet circa revelationes probabilibus falsas. Gers. Reg. 20. Syb. R. 2.

Regula. 2. Revelationes probabilibus falsæ sunt, in quibus continentur circumstantiæ aut proprietates frequentius conjunctæ cum deceptione saltem indeterminata, quàm cum earum veritate. Ad eandem classem referri debent revelationes, in quibus continentur circumstantiæ proniores ad deceptionem aliquam indeterminatam per seriem plurium consimilium, quàm ad operationem divinam. Utrumque patet ex Regulis Artis Criticæ à me in Philosophia Pollingana demonstratis. Dixi, *ad deceptionem saltem indeterminatam per seriem plurium consimilium*. Quia si v. g. persona sit superba, vana, revelationum appetens, non potest quidem inferri quaslibet hujus personæ revelationes esse probabilibus falsas, potest tamen rectè inferri, si illa persona habuerit plures revelationes consimiles, unam vel alteram ex iis esse falsam; adeoque simpliciter verum erit, corpus illarum revelationum probabilibus esse falsum, cùm ad falsitatem plurium propositionum copulative sumptarum sufficiat falsitas unius propositionis. Hinc si dispositiones in aliqua persona proniores sunt ad illusionem, una saltem talis illusio inter multas ejus personæ revelationes præsumi debet; *quod enim pronum est fieri, regulariter fit*, saltem una vel altera vice per seriem plurium casuum consimilium.

Regula 3. Revelationes probabilius falsæ sunt earum personarum, quæ merentur illudi, illarum videlicet, quæ nolunt consilere verbum Dei ex Scriptura, traditione, & sensu universali Ecclesiæ. Script. R. 2.

Regula 4. Revelationes probabilius falsæ sunt, quæ fiunt personis quidem piis, sed ad instantiam personarum revelatione indignarum. Ratio est, quia in tali casu ipsæ etiam personæ piæ merentur illudi. Script. R. 6.

Regula 5. Revelationes probabilius falsæ sunt, quæ fiunt personis desiderantibus habere revelationes. Pat. R. 3. 7. Ratio est, quia tales merentur illudi. S. Ther. R. 3. Joa. R. 27. Excipe, nisi ex circumstantiis, effectibus, & iudicio generali sapientum constet, desiderium ejusmodi habitum esse ex DEO movente aut approbante.

Regula 6. Revelationes probabilius falsæ sunt, quæ petuntur à Deo circa veritates, aliunde humanâ industriâ cognoscibiles. Pat. R. 7. Ratio est, quia petens ejusmodi revelationem à DEO, meretur illudi à dæmone.

Regula 7. Revelationes probabilius falsæ sunt, quæ fiunt mente emota, gestibus distortis, & elocutione non sana. Ratio est, quia tales revelationes non sunt similes iis, quas ex Scriptura constat esse veras. Pat. R. 17.

Regula 8. Revelationes earum personarum, quæ assumunt munus divinandi, probabilius sunt falsæ. Ratio est, quia tales personæ merentur illudi à dæmone. Pat. R. 18.

Regula 9. Revelationes personarum habentium visum vel auditum debilem, & imaginationem fortem, probabilius sunt falsæ, nisi conjunctæ fuerint cum aliunde certis indiciis. Ratio est, quia in talibus personis reperiuntur dispositiones pronæ ad deceptionem. Grav. Reg. Pract. R. 2.

Regula. 10. Idem dicendum de revelationibus personarum habentium cum imaginatione forti extraordinariam subtilitatem visus vel auditus. Ibid. R. 3.

Regula. 11. Idem dicendum de revelationibus personarum simul cum imaginatione habentium naturam immoderatè melancholicam, aut si viri sint, muliebrem. Ibid. R. 4.

Regula. 12. Idem dicendum de revelationibus mulierum, quas constat esse inconstantes in bono, & pronas ad aucupandam vanam gloriam. Ib. Reg. 5.

Regula. 13. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ nondum transierunt per viam purgativam mortificando passiones, sed per saltum accesserunt ad montem contemplationis, præsertim si se non subjecerunt Directori spirituali simul probo & docto. Ib. Reg. 9.

Regula. 14. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ sunt præsumptuosæ, & confidentes in suis meritis, ita ut è cœlo expectent revelationes, & instructiones angelicas. Ibid. Reg. 14. Vide supra Reg. 5.

Regula. 15. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ non sunt radicatæ in solida humilitate, seriò ex agnitione sui & mundani nihili comparati ad DEum quærendo abscondere favores, & fugere famam. Ib. R. 16. Gers. R. 7. 8.

Regula. 16. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ in via spirituali adhuc sunt tyrones. Ib. Reg. 17. Gers. Reg. 9.

Regula. 17. Idem dicendum de revelationibus nec antecedenter, nec concomitanter, nec subsequenter conjunctis cum cruce, persecutione, tolerantia, & vita mortificata. Ib. R. 18.

Regula. 18. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ revelationes habere optent, aut habitas passim evulgent, aut communicent. Ibid. Reg. 19. Vide supra limitationem ex Reg. 5.

Regula. 19. Idem dicendum de revelationibus personarum, quæ jam aliàs deprehenduntur fuisse illusæ à dæmone. *Ibid.*
Reg. 20.

Regula. 20. Idem dicendum de revelationibus, quibus introducit novus modus vivendi, non consuetus observari à populo Dei. *Ib. Reg. 22.*

Regula. 21. Revelationes de futuris eventibus amphibologica, neque vestitæ circumstantiâ aliquâ characteristicâ personarum, vel locorum, aut temporum, probabilius sunt falsæ. *Ib. R. 26.* Ratio est, quia veritatis prædictio debet esse determinata saltem per aliquam circumstantiam, ad hoc ut sit prudens. Sic & prædictiones prophetarum non erant amphibologica, quia exprimebant aliquam circumstantiam, suo tempore extitutam, ex cuius existentia poterat dein formari argumentum de eventu. Econtra oracula dæmonum sæpe præter ambiguitatem verborum nullam determinant circumstantiam cognoscibilem à nobis, unde formari poterit argumentum de eventu. Sic illud: *Ibis, redibis non morieris in bello.*

Regula. 22. Revelationes circa quæstiones indifferentes, philosophicas, Theologicas, aut Historicas, inter Doctores controversas, probabilius sunt falsæ. Quia Deus non solet servire curiositati hominum circa materias ad cultum suum ac Religionem impertinentes. *Ib. R. 27.*

Regula. 23. Revelationes multiplices in eadem personâ, præsertim repetitæ circa eandem veritatem, probabilius sunt permixtæ falsis. Ratio est, quia Deus non solet idem repetere, nec multiplicare miracula sine necessitate. *Ib. R. 31. Rus. R. 2.*

Regula. 24. Revelationes, quæ recedunt à principiis & consuetis modis divinæ sapientiæ, probabilius sunt falsæ. Ratio est, quia Deus solet insistere semper iisdem principiis & modis. *Gerf. Reg. 5.*

Regula.

Regula. 25. Revelationes personæ, quæ aut per superbam curiositatem, aut ob vanam laudem, aut ob præsumptionem sanctitatis cupida est habere revelationes insolitas, probabilius sunt falsæ. Signum autem ejusmodi dispositionis est, si se talibus revelationibus dignam reputet, aut in iis enarrandis gloriabunda delectetur, aut sine necessitate festina illas proferat. Ib. R. 7. 8.

Regula. 26. Revelationes personarum, in quibus concurrit tenacitas proprii judicii cum indiscretionem jejuniorum & vigiliarum, probabilius sunt falsæ. Gerf. Reg. 10. Ratio est, quia in his personis dæmon reperit aptas dispositiones ad illusionem.

Regula. 27. Revelationes, in quibus aliqua continentur probabilius contraria Scripturæ, aut rationi, eoipso etiam probabilius falsæ sunt. Ib. R. 11.

Regula. 28. Revelationes doctrinales, quarum objectum probari non potest ex Scriptura & traditione, probabilius sunt falsæ. Ib. R. 16. Ratio est, quia Scriptura & traditio est regula sufficiens in materia fidei & morum. Leo R. 2.

Regula. 29. Revelationes doctrinales, quæ introducunt novum modum loquendi & terminos non usitatos à Doctoribus Ecclesiæ, probabilius sunt falsæ. Ibid. Reg. 17. Ratio est, quia nec Deus, nec ratio favet novitati terminorum, ubi nulla est necessitas.

Regula. 30. Revelationes mulierum præsumptum dirigere sua Doctrina Clericos, ac Principes, eosque docere magistraliter velut ex officio, probabilius sunt falsæ. Ib. R. 18. Ratio est, quia Deus noluit mulieres constituere in Magistras Ecclesiæ deputatione ac vocatione stabili. Leo R. 2. Cast. R. 24. Joa. R. 12.

Regula. 31. Revelationes, si nil contineant specialis utilitatis, quam hauriri possit ex aliis Theologorum aut Ascetarum libris, probabilius falsæ sunt. Ib. R. 19. 23. Ratio est, quia revelationes, uti & miracula, non fiunt sine necessitate. Laur. R. 16. Pat. R. 7.

Regula. 32. Revelationes, eoipsò quod sint alicujus mulieris, si nullum habeant positivum characterem veræ revelationis, inter probabilius falsas habendæ sunt. Syb. Reg. 2. Ratio est, quia in illis dantur positivæ dispositiones ad Ecstases naturales. Cast. R. 17. Grav. R. 1. pract. Marg. N. 1. 2.

Regula 33. Revelationes privatae, quæ in eadem persona semper ac constanter fiunt sub speciebus rerum sensibilium, probabilius sunt falsæ. Rus. Reg. 1. Ratio est, quia Deus non solet constanter operari modo imperfecto pro instructione privata; aut enim imperfectum perficit, aut derelinquit.

Regula. 34. Revelationes de objectis curiosis probabilius sunt falsæ. Pic. R. 11. Ratio est, quia revelationes, ut miracula, non fiunt sine necessitate.

Regula 35. Revelationes personarum, in quibus reperiuntur causæ propinquæ fraudum, aut illusionum, probabilius falsæ sunt. Pic. R. 14. Ratio est, quia juxta Artem Criticam Phil. Poll. *quod pronum est fieri, regulariter fit*, in serie videlicet casuum consimilium.

Regula. 36. Revelationes, quæ recedunt à consueta revelationum formula, probabilius falsæ sunt. Pic. Reg. 16. Pat. Reg. 17.

Regula. 37. Revelationes, quæ non manifestè præferunt utilitatem communem aut propriam, probabilius falsæ sunt. Pic. Reg. 18.

Regula. 38. Revelationes circa res levissimi momenti, aut circa veritates aliunde notas, probabilius falsæ sunt. Thyr. R. 1.

Regula. 39. Revelationes, quæ nullum post se relinquunt effectum supernaturalem, v. g. pacem internam, & alacritatem ad virtutes &c. probabilius sunt falsæ. S. Ther. Reg. 2. Joa. Reg. 11. 14.

Regula. 40. Idem dicendum, si revelationes sunt frequentes, & tamen nulla revelantur mysteria. Ib.

Regula.

Regula. 41. Idem dicendum, si non inprimunt animæ quandam certitudinem, quod sint à Deo. Ib.

Regula. 42. Idem dicendum, si sint blandæ ac consolatoriæ, & tamen non inprimant simul sensum profundæ humiliationis, contemptûs videlicet proprii, contritionis. &c. Ib. Joa. R. 11.

Regula. 43. Idem dicendum, si secum quidem ferant incitamenta ad bonum, sed non constantia; immo cum incitamentis ad vitium conjuncta, sicque perturbativa pacis internæ. Ib.

Regula. 44. Idem dicendum, si fuerint conjunctæ cum visione Christi diu perseverante. Ibid.

Regula. 45. Idem dicendum, si veritates revelatæ non inhæreant distinctè memoriæ. Ib. & Joa. R. 11.

Regula. 46. Idem dicendum, si post se relinquunt tentationes contra fidem. Ib.

Regula. 47. Revelationes privatæ, quæ in materia fidei invehunt aliquid novi, quamvis id non sit contrarium doctrinæ fidei, probabilius falsæ sunt. Joa. R. 19. Ratio est, quia Deus non vult Ecclesiam ejusque fidem dirigere per media de se incerta, ut sunt revelationes privatæ.

Regula. 48. Revelationes ordinatæ per modum discursus post applicationem animi ad similia objecta, probabilius sunt falsæ. Joa. Reg. 22. Ratio est, quia earum invenitur causa vicinior & certior in phantasia. Hæc tamen omnia, quæ in hoc paragrapho dicta sunt, intelligi velim, nisi præsumptio falsitatis purgetur, & elidatur per indicia veræ revelationis aliunde certa.

§. 4.

De Revelationibus certò non divinis.

R*egula. 1.* Revelationes certò non sunt divinæ, quarum circumstantiæ nunquam conjunctæ sunt cum verè divinis. Patet ex definitione certitudinis juxta Artem Criticam.

Regula.

Regula 2. Complexum plurium circumstantiarum seorsim tantum probabilium potest aliquando esse tale, ut pariat certitudinem absolutam contra veritatem revelationis; tunc videlicet, quando nunquam solet esse conjunctum cum revelatione genuina. Gers. R. 22.

Regula 3. Revelationes ejusdem personæ & iisdem signis præditæ falsæ sunt, in quibus continetur vel unica falsitas. Script. Reg. 2.

Regula 4. Revelationes, quæ in particulari suis doctrinis aut promissis disponunt peccatores ad protrahendam poenitentiam, eatenus non sunt à Deo. Ib. R. 4.

Regula 5. Revelationes præsertim mulierum, quæ occupando homines in devotiunculis tribuunt vanam securitatem & torporem in peccatis, non sunt à Deo. Ib. R. 5.

Regula 6. Si ea, quæ in visione cernuntur, nil significant, aut si ea, quæ significantur, non sunt utilia, est certum signum, quod visio non sit à Deo, sed à phantasia aut à doemone. Pat. Reg. 9. Hæc regula intelligenda est de utilitate per se in revelatione intenta; quod enim attinet utilitatem per accidens, haud dubiè ex qualibet re otiosa v. g. festuca, ope meditationis poterit elici aliqua utilitas.

Regula 7. Revelationes, quæ reddunt viam ad cælum latam, eatenus falsæ sunt. Pat. R. 20.

Regula 8. Revelationes, quæ tantum serviunt ad pascendam curiositatem, non verò ad emendandam vitam, eatenus falsæ sunt. Pat. R. 23.

Regula 9. Si forma, modus, circumstantiæ, aut effectus apparitionis continent aliquam deformitatem, vanitatem, superbiam, turpitudinem; certum est, visionem esse à doemone potius, quàm Deo. Grav. Reg. Gen. 6.

Regula.

Regula 10. Revelationes eorum, qui aliàs sunt læsi capitis, aut obseffi à doemone, nullam merentur fidem. Grav. R. Pract. 5.

Regula 11. Si persona, cui tribuuntur revelationes, fuerit imbuta pravis moribus, præsertim subdita vitiis carnalibus, & irrita curis superfluis, judicandum est, eam esse deceptam aut deceptricem. Ib. R. 6.

Regula 12. Rejiciendæ revelationes eorum, qui utuntur superstitiosis mediis ad scienda recondita. Ib. R. 8.

Regula 13. Idem dicendum de revelationibus personæ assuetæ mendaciis. Ib. R. 10.

Regula 14. Idem dicendum de revelationibus personæ, cui deficit vera fides. Ib. R. 13.

Regula 15. Idem dicendum de revelationibus, in quibus prætenditur fuisse cum aliqua persona dispensatum in aliqua lege naturali aut Ecclesiastica. Ib. R. 24.

Regula 16. Revelationes, quæ non congruunt divinæ sapientiæ quoad objectum aut modum, eatenus non sunt à DEO. Ib. R. 28. Gers. R. 5. 6.

Regula 17. Idem dicendum de revelationibus, quarum objecta sunt curiosa aut inutilia. Ib. R. 29. Gers. R. 9.

Regula 18. Revelationes personarum, quæ sectantur sequentia principia, ad illusiones doemonum referendæ sunt. 1. Hominem contemplativum ita finalem beatitudinem cum omni perfectionis gradu posse in hac vita acquirere, sicut obtinebit in patria. 2. Hominem posse per contemplationem ad talem gradum perfectionis ascendere, ut reddatur impeccabilis, & qui ad talem gradum pervenerit, non tenetur ulla bona opera facere. 3. Hominem in oratione mentali quoad intellectum debere esse alienum ab omni cogitatione rerum corporalium & spiritualium, expectando, quas cogitationes immittat Deus. 4. Homines Orationi mentali deditos non esse adstringendos ad laborem manuum, & exercitia corpora-

lia. 5. Orantem ita se debere recolligere in præsentia Dei, ut nec discurrat nec meditetur, nec in Christi passione, multo minus in ejus Humanitatis cognitione immoretur. 6. Nullo modo unquam esse utendum imaginibus, ut quis se in orationem recolligat. 7. A quovis ex eorum Illuminatorum numero semper ac singulis horis id videri posse, quod ab ipso jam semel in oratione visum est. 8. Non esse obediendum Episcopo aut alteri Superiori, si alicui Orationem mentalem prohibeat; nequidem, si id sub Excommunicatione inhibeat. 9. Quo tempore facienda est Oratio mentalis, uxorem non teneri obedire viro præcipienti aliquid, quod orationem impediatur. 10. Orationi mentali vacantes vel peccare non posse, vel difficillimum esse, quod peccent. Laur. R. 1.

Regula 19. Quando post revelationem homo nil aliud boni experitur, nisi quod experiebatur in aliis contemplationibus non extaticis, nec cum majori devotione ab ea revertitur, signum est, non fuisse divinam. Ib. R. 16.

Regula 20. Revelationes, in quibus aliquid consulitur non ordinatum ad bonum, non sunt à Deo. Ib. R. 17.

Regula 21. Revelatio, quæ in animo excitat motus superbiæ, non est à Deo. Ib. R. 25.

Regula 22. Revelationes, quæ inducunt delectationem sensibilem in carne, non sunt à Deo. Ib. R. 26.

Regula 23. Revelationes, in quibus non intercedit honesta gravitas, non sunt à Deo. Ib. R. 27.

Regula 24. Quando revelatio impellit ad aliquid cum præcipitantia, inquietudine, ac quadam impatientia de eventu, non est à Deo. Ib. R. 28.

Regula 25. Revelationes, quæ non excitant ad spiritualem profectum, sed tantum ad temporalia, non sunt à Deo. Ib. R. 34.

Regula 26. Idem dicendum, si aliquid consulant contra fidem, aut contra bonos mores. Ib. R. 34.

Regula 27. Idem dicendum, si invitent ad superbiam. Ib. R. 34.

Regu-

Regula 28. Idem dicendum, si ad eas obtinendas adhibeatur medium superstitiosum. Ib. R. 34.

Regula 29. Revelatio, in qua intervenit inordinatio naturæ, vel species mali, non est à Deo. Cast. R. 22.

Regula 30. Revelationes sunt à dæmone, 1. si instigant ad aliquid quod reipsa est contra exempla Christi & Sanctorum. 2. Si illud, ad quod instigant, hominem elevat ad tumorem mentis. 3. Si id, ad quod instigant, hominem elongat à corde proprio. 4. Si id, ad quod instigant, hominem in virtutibus extenuat, donis Dei gratuitis exuit, & ad creaturas abjicit. 5. Si ab initio consolantur ac delectant; postmodum verò affligunt & cruciant. 6. Si ab initio afferunt securitatem; in fine autem diffidentiam, & dubietatem ac perplexitatem. 7. Si nituntur extinguere bonam voluntatem & charitatem. Hen. R. 3.

Regula 31. Revelationes, in quibus continentur promissiones exorbitantes à legibus justitiæ, æquitatis, aut sapientiæ præstabilitis à Deo, non sunt à Deo. Vide Reg. 4. 5. Hæc Regula non sic intelligenda est, ut statim rejiciantur omnes revelationes, in quibus continentur promissiones generales semper exaudiendi supplicantium preces, quia hæ promissiones sunt tacitè conditionatæ, & sunt veræ in sensu accommodo, si videlicet non fiant contra Ordinem præstabilitum ex legibus divinæ æquitatis, nec circa objecta nunquam concedi solita. Præsupponitur enim in omni petitione congrua proportio inter meritum petentis, meritum recipientis, & inter bonum universi à Deo intentum in systemate naturæ vel gratiæ, ob quam causam non potest à quolibet peti quodlibet, ne quidem à B. Virgine aut Christo. Illas verò promissiones voco exorbitantes, quæ versantur in determinato genere concessionum, nunquam à Deo generaliter concedi solito, aut si præbeant occasionem delinquendi, aut si sint ita generales, ut etiam positivè videantur excludere præfatas condiciones & clausulas. Vide

Part. I. C. 15. Reg. ult.

ERRATA.

Prior numerus denotat folium, posterior lineam.

Parte I. 68. 29. *referentur.* reverentur. 71. 26. *accessi.* accede. 78. 29. *expendendo.* expendendæ. 83. 9. *quando.* quanto. 89. 3. *erubescat.* erubescibat. 92. 14. *facillatio.* vacillatio. 99. 22. *continus.* continuus. 103. 16. *retractio.* retractio. 122. 17. *crucium.* crucum. 129. 15. *universitatis.* universitas. 132. 32. *cacudit.* cæcutit. 173. 24. *audiantur.* audiant. 192. 27. *nolo.* noli. 199. 16. *consilium.* consimilium. 212. 18. *rever.* reverà. 228. 2. *perpendi.* perdendi. 255. 20. *cacitat.* cæcitate. 255. 23. *magna.* magna pars. 255. 25. *mediationes.* meditationes.

P A R S II.

Applicatio Regularum ad
quasdam Revelationes in parti-
culari per modum
Exempli.

PART II

De Revolutione Regni
quidam Revolutiones in
cultu et moribus
Regni

PRÆFATIO

PARTIS SECUNDÆ

De ingentibus damnis , quæ ex Revelationibus falsis quovis tempore redundarunt in Ecclesiam.

Sicut Religio fundatur in verbo Dei revelato, ita fieri nequit, ut non concutiatur vehementer per Revelationes falsas. Id callidè advertens Serpens ille antiquus ex eo tempore, quo sub mentita amicitiae larva Protoparentem incautam cum toto humano genere perdidit, nunquam destitit, per Revelationes falsas turbare puritatem fidei, & publicam tranquillitatem Ecclesiæ.

Habuit hujus suæ nequitiae instrumenta insignia non solum inter Gentes per Vatum & Idolorum Oracula, sed in ipso populo

Dei per Pseudoprophetarum somnia. Hinc tamen frequentes ea de re commonitiones divinæ; hinc iteratæ clades; hinc ut ex Josepho de bello Judaico liquet tandem ipse gentis alioquin felicissimæ interitus. Commonet Deus suum populum de cavendis ejusmodi fictis aut à dæmone immixtis somniis in Deuteronomio C. 13. ubi ait: *Si surrexerit in medio tui Prophetes, aut qui somnium vidisse se dicat, & prædixerit signum atque portentum; & venerit, quod locutus est, & dixerit tibi: Eamus, & sequamur Deos alienos; non audies verba Prophetæ illius aut somniatoris; quia tentat vos Dominus, ut palam fiat, utrum diligatis eum. Prophetæ autem ille, aut fictor somniorum interficietur.* In Threnis C. 2. Causa lamentationum assignatur, quod creditum fuerit visionibus falsis: *Prophetæ tui viderunt tibi falsa, & stulta, nec aperiebant iniquitatem populi sui.* Idem insinuat in Ezech. C. 13. *Vident vana, & divinant mendacium, dicentes: ait Dominus; cum Dominus non miserit eos.* Similia loca de Pseudoprophetis Hebræorum plura occurrunt in Scriptura.

In nova Lege Gratiæ simul cum ortu lucis Evangelicæ suffusæ fuerunt tenebræ mendacium visionum. Id testantur varii libri temporibus Apostolicis editi sub titulo: *Apocalipsis seu Liber visionum.* Huc pertinet *Apocalipsis Petri Apostoli.* Hyer. de Script. Eccles. Clemens Alexandrinus L. 6. Strom. ex hac Apocalipsi recenset etiam fragmenta; uti & Origenes in Periarchon. immo in aliquibus Ecclesiis Palæstinæ in die Parasceves quædam ex hac Apocalipsi prælegebantur publicè. Gelasius in Decreto damnat alium librum sub titulo: *Apocalipsis S. Pauli.* Sozomenus L. 7. C. 19. testatur: *Revelationes S. Pauli denuò apparuisse tempore Theodosii.* Epiphanius asserit Gnosticos usos esse quodam libro, cui titulus: *Ascensus Pauli.* Nomine Joannis Apostoli editas fuisse alias *Revelationes* diversas ab ejus Apocalipsi testis est Cæjus in Dial. Disput. confictas videlicet à Cherintho. *Apocalipsis* publicata nomine S. Thomæ rejicitur à Gelasio in Decreto; uti &

& liber *Revelationum* S. Stephani. Hieronymus in *Isaiam* C. 64. mentionem facit aliarum *Revelationum* sub titulo: *Ascensio Isaia*; & *Apocalipsis* *Eliæ*. Quid autem frugis hæc omnia Ecclesiæ rule- rint, testatur idem L. CC. dicens: *Apocryphorum testimonia con- ticeant, quæ ex occasione hujus testimonii ingeruntur Ecclesiis Chri- sti. De quibus verè dici potest, quod sedeat Diabolus in insidiis cum divitibus in Apocryphis, ut interficiat innocentem - per hanc occasionem, multaque hujusmodi Hispaniarum & Lusitaniæ dece- ptæ sunt mulierculæ onerata peccatis. Huc spectat illud S. Leonis Epist. 93. ad Turibium C. 15. Apocryphæ Scripturæ, quæ sub no- mine Apostolorum multarum habent seminarium falsitatum, non solum interdiciendæ, sed etiam penitus auferendæ sunt, atque ignibus concremandæ. Quamvis sint in illis quædam, quæ videantur ha- bere speciem pietatis, nunquam tamen vacua sunt venenis; & per fabularum illecebras hoc latenter operantur, ut mirabilium narra- tione seductos laqueis cuiuscunque erroris involvant.*

Aliam perturbationem in Ecclesiam induxerunt *Revelationes* seu *Visiones* *Hermetis*, editæ sub titulo *Pastoris*. Laudatæ illæ fuerant à variis antiquis *Scriptoribus*, ab aliis autem reprobatae; donec tandem à *Gelasio* inter *Apocrypha* repositæ autoritate exuta sint. De dissensione authorum veterum circa has *Revela- tiones*, adeoque de confusione testatur *Origenes* in *Periarchon*. L. 4. C. 4. his verbis: *Id etiam in Libello Pastoris, qui à nonnul- lis contemni videtur, reperimus. Idem Hom. 9. in Numer. C. 14. ait: In Libello Pastoris, si cui tamen Scriptura illa recipienda videtur, similia designantur. Eusebius L. 3. Hist. C. 3. dicit: A- postolus inter alios etiam Hermæ cuiusdam, cujus opus esse ferunt, qui Pastoris Libellus inscribitur, mentionem facit. Sciendum, i- stum, tametsi à nonnullis in quæstionem vocatur, ac propterea Scripturis omnium consensu approbatis nullo modo annumerandus ducitur, ab aliis tamen necessarium, iis præsertim, qui primis fidei elementis imbuendi sunt, judicatum esse. Unde hoc quidem tempo-*

re eum modo in Ecclesiis palam pervulgatum, ac etiam ejus testimonia à nonnullis veterum Scriptorum in suis libris citata animadvertimus. Et quis tandem fructus harum Revelationum? nullus alius, nisi Hæresis Novatiana, cui subministraverunt semina & fundamenta. Ita Sixtus Senensis, Biblioth. L. 2. ubi ait: *Hermes citatur à Clemente Alexandrino, Origene, Irenæo, Cassiano. &c. Demum tamen rejectus est à Gelasio inter fidei dubiæ Scripturas, ut arbitror ad subversionem Novatianorum, quibus initium videtur dedisse; quia non semel ait, non esse secundam pœnitentiam.* Joannes Maria Brasichellus, Magister S. Palatii, in suo Indice Expurgatorio, impresso Romæ 1607. dicit: *Dubitandum nullo modo est, Libellum hunc Pastoris, ut modo scriptus habetur, ab Herma Pauli discipulo non esse conscriptum, cum & hæresibus & fabulis sit oppletus. Eum S. Gelasius in Romano Concilio inter Scripta Apocrypha abjicit. Item & S. Prosper. L. Cont. Cassianum C. 3. nullius auctoritatis esse pronuntiat.* Ex his tria Colligo. Primò, quod tempore S. Prosperi, & S. Gelasii unus tantum notus fuerit Libellus, *Pastoris* titulò, non duo. Non enim potuit fieri, ut Concilium Romanum, cui sine dubio plurimi intererant in libris græcis versatissimi, sine ulla distinctione prohiberet librum sub eo titulo, sub quo extaret, vel uspiam adhuc extare timeretur alius liber utilissimus tam celebris Authoris nec vitiosus in fonte, nec interpolatus in Exemplaribus. Secundò, quod is ipsissimus liber, qui à Clemente Alexandrino, Origene, Irenæo, & Eusebio fuerat citatus, sine ulla alia interveniente interpolatione, fuerit condemnatus. Quia alioquin diversæ editiones non potuissent esse ignotæ tum ipsis Authoribus, tum ipsi Concilio; adeoque debuissent laudes & vituperia dissentientium referri ad diversas illas editiones. Tertiò, quod revera hæ visiones, cujuscunque sint authoris, sint antiquæ aut deceptiones hominis, aut illusiones diaboli, quæ causarunt magnam perturbationem in Ecclesia. Qamvis enim forte dici posset, illum authorem scripsisse in aliqua Orientali

ali Ecclesia, ubi juxta particularem loci Disciplinam non vigerit secunda poenitentia publica etiam in Laicis, sed tantum *Remissio* seu absolutio simplex; ea tamen Disciplina non potuisset à Spiritu Sancto dictari instar Dogmatis & Legis pro universali Ecclesia, prout fit in his Visionibus.

Sæculo tertio ineunte pacem Ecclesiæ vehementer turbavit nimium facilis ad Revelationes Mulierum fides. Cum enim Montanus teste Eusebio L. 5. C. 3. ab initio sibi comparasset famam Prophetæ, atque ab ipso summo Pontifice communicatorias obtinuisset, tandem mutare pellem coepit. Adscivit enim in Societatem duas foeminas, Priscam seu Priscillam & Maximillam, quæ tanquam Spiritu Sancto afflatæ suas Revelationes divulgabant. Cum verò hæ contrariæ essent receptis hucusque opinionibus Ecclesiæ præsertim in materia Disciplinæ v. g. quoad jejunia, secundas nuptias, &c. Inde dissensiones in Ecclesia non exiguæ subortæ sunt. Apollinaris Episcopus Hierapolitanus de hac dissensione scribens ait: *Nonnulli (Montanum) acriter increpabant; alii de eo, velut Spiritu Sancto & dono prophetiæ imbuto sese gloriose extulerunt.* Et Hieronymus contra Pelagianos: *Montanus multas Ecclesias per Priscam & Maximillam hæresi polluit.* Perturbationem adaugebat, quod Montanistæ v. g. Tertullianus, quamvis à Catholicis exclusi fuerint, nec se nec Catholicos inter hæreticos habuerint, eò quod tantum de puncto Disciplinæ salvâ fidei regulâ disceptari crederent, prout P. Orsi Ord. S. Dom. in sua *Perpetua & Felicitate* contra Basnagium pro more suo eruditè observat.

Sumente paulatim incrementa Luce Evangelii illusiones demonum in Eremicis potissimum, & abstractioris vitæ amantibus ad sera usque tempora perdurarunt, de quibus varia reperiuntur exempla in Vitis Patrum, & Actis Sanctorum. Illud tamen celebre

lebre est, quod sæculo undecimo contigit in grave damnum totius Christiani populi. Erat quidem Monachus in Syria, nomine Petrus, qui visionibus, ut ex eventu colligere est, falsis incitatus commovit totam Europam ad Bellum sacrum contra Saracenos. Ipse tamen in primo statim cum hostibus congressu unâ cum viginti quinque Christianorum millibus periit; ut videri potest in Scriptoribus Belli Sacri, & Baronio.

Sæculo decimoquarto ingens erat Visionariorum & Visionariarum multitudo, præsertim inter Beguinæ Germaniæ; contendebant, se in ejusmodi Ecstasis raptibus etiam pertingere ad Visionem Dei beatificam; qui error, jam in Concilio Lateranensi sub Innocentio III. ante centum annos condemnatus, cum repullularet, à Joanne 22. radicitus extinctus est. Ut enim legitur in antiquo Manuscripto Chronico nostri Monasterii, autoritate hujus Pontificis in Germania ferme trecenta talium Beguinarum millia extinctione eorum Instituti sublata sunt.

Quæ turbæ sæculo decimoquinto in Germania per ejusmodi Visiones excitatæ fuerint, narrat P. Joannes Nider Ord. Præd. in suo Formicario L. 3. ubi ostendit, illud ipsum terribile Schisma Ecclesiæ, quo simul erant tres Pontifices, magna sui parte fundatum fuisse in Visione falsa. Rem sic narrat L. 3. C. 1. *Infiniti sunt modi, quibus hostis antiquus deludere solet incautos, quibus nonnunquam viros maximos decepisse comperitur. Ante tempora Concilii Constantiensis Schismate jam diu continuato, cum Petrus de Luna (unus trium Pontificum simul regnantium) clam in Hispaniam per mare fugeret, Oppidani cujusdam Oppidi maritimi ab aliquo Abbate admonebantur, ut se pararent ad excipiendum Papam; Oppidanis rem cum risu excipientibus, utpote nulla apparente verisimilitudine de adventu Papæ, subito ventus contrarius Galeam cum Papa, jam sedecim milliaribus prætervecto, coegit intrare præfatum*

tum Oppidum. Cum postmodum inquireret, unde Abbas notitiam jam præviam de suo insperato adventu habuisset, hic respondit, quod Prophetiam istam dudum in aliquo libro legisset, in quo simul contineretur, quod præfatus Papa post superatas persecutiones Romanæ rediturus esset, & restituendus in pacificam possessionem Sedis Apostolicæ. In hac prophetia Petrus de Luna, cum omnia præcedentia impleta videret, ita confidebat, ut citatus per Concilium generale Constantiense contumax fieret, & ibidem deponeretur; ac tandem in exilio pertinax vitam finiret. Huic narrationi P. Nider L. CC. addit plura alia talium partim illusionum partim deceptionum exempla. Cum itaque innumera hujusmodi damna consequantur Ecclesiæ ex revelationibus falsis, in rem fuerit, afferre nonnulla revelationum falsarum, & genuinarum specimina, ut ex applicatione Regularum ad casus particulares cuiusvis sternatur facilior via ac formanda solida in materia visionum ac revelationum iudicia.

*Num. I.**Exempla illufionum illuftrium ex
Vitis Patrum.*

1. **I**N Vita S. Antonii apud Rosvveidum Num. 41. legitur, eum Sanctum ſuis Monachis inter alias doctrinas etiam hanc commendaffe Doemones, inquit, etiam cum modulatione ſolent nonnunquam apparentes pſallere, prò nefas! ad hæc & impuro ore ſacra Scripturarum eloquia meditantur. Frequenter enim legentibus nobis, quaſi Echo ad extrema verba reſpondent. Dormientes quoque excitant ad orandum, ut totius noctis ſomnum eripiant. Plerosque etiam, dum ſe in monachorum nobilium habitu transferunt, monachos coercent, & priſtina, de quibus conſcii ſunt, peccata imputant. Sed ſpernendæ ſunt eorum increpationes & admonitiones jejunandi, vigiliarum quoque fraudulentæ ſuggeſtio. Ob id enim familiares nobis ſpecies aſſumunt, ut affinitate virtutum nocentes facilius virus interſerant, & innocentes quosque per ſpeciem honeſtatis elidant. Impoſſibile poſtea durumque hoc ſtudio prædicant, ut dum oneroſum eſſe videtur, quod cœptum eſt, ex deſperatione tœdium, ex tœdio ſuccedat ignavia. - Si ergo orare compellunt, ſi jejunia ſuadent, non ex eorum monitis, ſed ex noſtra conſuetudine id agamus.

2. In Vita S. Pachomii C. 9. hæc habentur: Una dierum, cum Palæmon & Pachomius vigilantes accenderent ignem, quidam frater ſupervenienti apud eos manere voluit. Qui cum ſuſceptus eſſet, inter verba ut fieri ſolet, erupit, & dixit: Si quis fidelis eſt ex vobis, ſtet ſuper hos carbones ignis, & orationem Domi-

Dominicam fenfim lentèque pronuntiet. Quem beatus Palæmon intelligens superbix tumore deceptum commonuit dicens: define frater ab hac infaniâ, nec tale quid ulterius loquaris. Qui correptione Senis non folùm non profecit in melius, fed plus elatione mentis inflatus fuper ignem ftare cœpit audacèter, nullo fibi penitùs imperante; eratque confpicere, quomodo cooperante inimico humani generis, & Domino permittente nequaquam fuerit peruftus ignis attactu. Hoc ipfum verò, quod geffit impunè, ad augmentum profecit ejus infaniæ. Poftera die maturè proficiscens ac velut eis exprobens ajebat: Ubi eft fides veftra? Post non multum verò temporis cernens diabolus eum fibi per omnia mancipatum, & facile ad quæ vellet facinora eum fe poffe compellere, transfiguravit fe in mulierem pulchram, fplendidis veftribus adornatam, & cœpit oftium Cellæ ejus vehementer extundere. Qui cum aperuiffet, ait ei Diabolus in habitum mulieris immutatus; Obfecro te, quia nimis à creditoribus urgeor, & metuo, ne me aliqua pericula comprehendant, recipias me in tuam cellulam, quia debitum folvere nequeo, quatenus per te falva facta gratias referam; Deus enim me direxit ad te. Qui à cœcitate mentis penitus obfcuratus, nec valens difcernere quis efferet, qui fibi talia loqueretur, Diabolum in fuum recepit exitium. Tunc dæmon immifit ei turpem concupifcentiam. Qui mox ceffit inimici fuggeltionibus, & ejus quafi muliebres petivit amplexus. Quem fpiritus immundus invadens elifit atrociter; & revolutus fuper pavimentum veluti mortuus diu permanfit. Post aliquantos autem dies tandem in fe reverfus & dementiæ propriæ ferò pœnitens ad fandum Palæmonem venit, & cum magno fletu quid fibi accidiffet expofuit, cumque fandus Palæmon & fandus Pachomius lachrimas pro eo funderent, fubito correptus ab immundo fpiritu de confpectu eorum profiliit, & per deferta difcurrens pervenit ad civitatem Panos, ubi in fornacem balnei per amentiam fe præcipitans incendio protinus interiit.

3. Macarius Romanus in ſua Vita C. 20. de ſe hæc narrat: Poſthæc laqueus Diaboli affuit; nam die quadam è ſpelunca foras egreſſus faſciolum ſubtile juxta me in terra poſitum aſpexi. Ego verò in memetipſo cogitans dixi: Unde in hac ſolitudine faſciolum? æſtimans tamen, quia verum eſſet faſciolum oblitus ſum me crucis ſigno munire, miſi proin manum, & levans faſciolum reportavi in ſpeluncam. Altera die egreſſus calceos foemineos reperi jacentes in terra; ſed nec tunc ego miſer infidias diaboli advertens, nec ſigno crucis me muniens, calceos levavi & in ſpeluncam portans faſciolo junxi. Tertia die exiens diabolum in ſpecie mulieris, veſtibus pretioſis indutæ ſtantem inveni, ego verò miſerabilis ne ſic quidem laqueos diaboli advertens, nec aliquo modo me ſignans ajo ad illam: Unde huc veniſti? Illa flere continuo amariffimè coepit. Tunc ego miſellus cum illa veluti compatiendo valde ploravi. Poſt hæc reſpondens dixit: Ego miſerrima, o Pater ſanctiſſime, filia ſum viri Romani, qui cum me invitam deſponſaſſet juveni nobiliſſimo Romano in ipſa nuptiarum nocte ſponſus meus diſparuit; cumque omnes turbarentur, ego clam exii, & errando huc perveni. Hæc cum credidiſſem, ſimul & ſponſam meam, quam in ipſa nuptiarum nocte fugiens dereliqueram, fore ſperans per manus apprehendi illam, & in hanc introduxi ſpeluncam. Lachrimæ verò ab ejus oculis nullatenus ceſſabant. Tunc compatiens ſedere eam juxta me feci, & diutius colloquia invicem habuimus & glandes illi ad manducandum dedi. Tunc coepi ſomno gravari; at illa manibus ſuis omnia mea membra palpavit, & eo amplius ſomno gravatus ſum. Quid morer? miſer ego, qui nunquam antea cum foemina peccare conſenſi, in ſomnis peccatum me perpetrare cognovi; nam ſubito expergefactus quaſi cum foemina diſcoopertum me in terra jacentem inveni; ipſa verò jam non apparuit.

4. In vita Joannis Monachi hæc narrantur: Postquam multa nobis S. Joannes de jactantiæ vitio differuit, ad ultimum intulit dicens: Erat quidam apud nos monachus, in hac vicina eremo commanens, cui habitaculum spelunca erat; vir summæ abstinentiæ, quotidianum victum labore manuum quærens, in orationibus die noctuque persistens, cunctisque animi virtutibus florens. Sed hic lætis successibus elatus confidere quasi in profectibus suis cœpit, & non Deo totum, sed sibimetipſi quod profecerat deputare. Hanc autem intuens animi præſumptionem tentator continuo accedit & laqueos parat. Quadam namque die ad vesp̄eram fingit speciem decoræ mulieris oberrantis per eremum, quæ velut fessa per nimium laborem accedens ad ostium speluncæ monachi se lassabundam simulans ac fatigatam intrinsecus semetipsam projecit atque advolta genibus viri, ut sui misereatur exorat. Nox enim me infelicem, inquit, me latitantem comprehendit; jube me requiescere in angulo cellæ tuæ, ne forte efficiar nocturnis bestiis præda. At ille primò miserationis obtentu recepit eam intra speluncam, requirens, quæ ei causâ errandi per eremum fuerit? Illa causam fingit satis accuratè, & interim venena blandimentorum atque illecebræ virus per omnem textum narrationis interfert; elegantia & suavitate sermonis inclinât animam hominis, & in affectum sui illecebroso amore desecit. Hinc jam inter blandiora colloquia jocus risusque miscetur, manus etiam procax ad mentum barbamque quasi venerandi specie protendit, tum verò palpare cervicem mollius, collumque levigare. Quid multa? ad ultimum captivum ducit militem Christi, continuo enim perturbari intra semetipsum, & libidinis fluctibus æstuarè cœpit, nequaquam laborum præteritorum, nequaquam professionis suæ ac propositi memor. Pacificitur cum cordis sui concupiscentia, & intra arcana cogitationum suarum fœdus cum falsâ voluptate componit. Inclinat stultus latera sua, & efficitur sicut equus & mulus, quibus non est intellectus. Atque ubi obscœnos jam conabatur inire

complexus, illa ululatum teterrimæ vocis amittens, umbra ut erat tenuis, per manus amplectentis elabatur. Tunc multitudo demonum in aere clamat: O qui te usque ad cœlum extollebas, quomodo demersus es usque ad infernum? Eadem Historia narratur in Lausiaca C. 44.

5. In Historia Lausiaca C. 31. dicitur: Fuit quidam Valens, qui in solitudine plures annos habitavit nobiscum. Ipse præclare de se sentiebat, tanquam cum eo versarentur angeli. Quodam die cum operaretur in tenebris acum dimisit, qua consuebat sportam; quem cum ipse non invenisset, dæmon ei fecit lampadem, & invenit acum. Hoc nomine rursus inflatus magnificam de se induit opinionem, & usque adeo elatus est, ut etiam contemneret ipsam Sacramentorum Communionem. Semel S. Macarius Presbiter misit ad Valentem bellaria. Hic autem verberavit eum, qui attulit, dicens: Dic Macario, non sum te deterior, ut tu ad me mittas benedictiones. Cum ergo sibi persuasisset dæmon, eum ejus deceptioni maximè fidem habuisse, abit, & figuram Servatoris induit, & noctu accedit in phantasmate, mille angelis lampadas tenentibus, & rotam igneam, in qua visus est figuram exprimere Servatoris; unusque eum præcedit & dicit: Christus dilexit tuum institutum, & venit, ut te videat; egredere ergo à cella, & cum procul eum videris, procumbens eum adora. Egressus ergo Antichristum adoravit. Alio itaque die adeo fuit emotæ mentis, ut ingrederetur Ecclesiam, & fraternitate Congregata diceret: Ego non habeo opus Communione; Christum enim vidi hodie. Tunc Patres eum uno anno in compedes ferreos conjecerunt, & curarunt, precibus ejus contemptione, vitæque austeriore detrahentes ejus persuasionem. Nam, ut dicitur,

sunt contrariorum contraria medicamenta

Num. II.

**Exempla illufionum illuftrium ex variis
authoribus.**

1. **I**N Vita S. Simeonis Stylitæ juxta editionem Rosvveidi legitur Diabolus apparuisse in specie angeli. Sic habet: Tunc invidus diabolus transformavit se in speciem angeli fulgens in splendore cum equis igneis, & currus igneus apparuit juxta columnam, ubi stabat B. Simeon. Et dixit diabolus blandis sermonibus; Simeon, audi verba mea, quæ tibi Dominus mandavit. Misit me angelum suum cum curru igneo, & equis igneis ut rapiam te, quomodo rapui Eliam. Tempus tuum jam est, & tu similiter ascende mecum in currum, quia Dominus cœli & terræ transmisit hunc. Ascendamus pariter in cœlos, ut videant te angeli & archangeli cum matre Domini, cum Apostolis & Martyribus, Confessoribus, & Prophetis, quia gaudent videre te, ut ores Dominum, qui te fecit ad imaginem suam. Simeon completa oratione dixit: Domine, vis rapere me peccatorem in cœlum? & elevans dexterum pedem, ut ascenderet in currum, levavit dexteram manum, & fecit signaculum Christi. Cum fecisset signaculum crucis, continuò diabolus nusquam comparuit.

2. In Vita B. Jordani Generalis Ordinis Prædicatorum ad 13. Febr. authore Cantipratano N. 5. dicitur: Jordanus per juga Alpium digressus acutam febrem gravissimam labore itineris fatigatus incurrit. Episcopus civitatis, ad quam divertit, ut audivit tanti Patris adventum, hospitio recepit infirmum, & violenter in lectum proprium collocavit. Habebat
autem

autem Magister Priorem secum sui Ordinis, Litteratum valde, in moribus probatum & Physicum, qui sciens Magistri propositum etiam in infirmitate durissimum dixit: Oportet, ut mihi sis subiectus. Cui Magister humiliter, fiat, inquit. Mox ergo contra consuetudinem Ordinis suaviter in plumis stratum est infirmanti. Nocte Magistro solo in thalamo quiescente apparuit diabolus transfiguratus in angelum lucis dicens: Estne hic Magister Jordanus? O quàm impudens factus es, qui quasi Dominator terræ in lecto plumeo & sericis requiescis. O miser, quale exemplum Ordini tuo & fratribus relinquis? Sed non est Deus tui oblitus in finem, qui ad redarguendum te misit me. Et tu igitur surge, & terræ supplex incumbas. Nec mora, diabolo disparente territus Magister in terram corruit, & sic jacens mane à Priore dicto & fratribus invenitur. Quem Prior severè valde corripuit, & per obedientiam in lecto jacere coegit. Sequenti nocte Satan iteravit audaciam, durius quam prius inobedientem sibi redarguit, & Magistro ad terram descendere mox præcepit. Quem cum mane Prior iteratò invenisset ad terram indignatus dixit: Miror vestram stultitiam, qui in periculum non solum corporis, sed etiam animæ contra obedientiam hoc facere voluistis. Et ego testor altissimum, quod nollem pro toto mundo ita graviter contra Deum & Ordinem excessisse. Et hæc dicens flere coepit uberrimè; quod ut vidit, collachrimatus est & Magister & procidens ad pedes ejus confessus est, qualiter ei diabolus illufisset. Tunc Prior præcepit, ut lectum ascenderet. Tertia nocte non destitit diabolus triplicare vesaniam. Prævenit autem eum vir beatus, & dixit: O nequam, quomodo simplicitatem meam illudere voluisti &c. his dictis in faciem expuit disparentis.

Aliud per illusionem dæmonis in Bononia contigit. Celebravit idem beatus vir Missam die quadam in secreto. Sensit autem tam mirifici odoris fragrantiam in susceptione Dominici Sacramenti, ut nulli dubium esse posset, hanc non esse nisi à
DEO,

DEO, nisi forsitan alicui, qui discretionem spirituum habuisset. Os mirè odoriferum per longum tempus habebat, & manus, ita ut vix ei cibus saperet ore sumptus. Palato tamen cordis interior discernebat, quia odor ille recreationem spiritui non præstabat. Adiit ergo Dominum deprecari, quid sibi vellet odor ille resper-
sus in vanum, revelatumque est ei, quia doemonis arte sit gestum, & factò crucis signaculo mox cessavit.

In eadem Vita authore Gerardo C. 5. dicitur: Cum es-
set Parisiis infirmus, tentavit eum malignus sub mira fraudulen-
tia sanctitatis. Veniens enim ad portam in forma venerandæ per-
sonæ petiit se ad Magistrum Jordanum deduci. Cum ergo de-
ductus cum eo habuisset aliquos sermones familiares postulavit
Fratres secedere, quasi secreto locuturus cum eo. Quo factò sic
ait: Magister tu es caput tui sanctissimi Ordinis, & quasi in te re-
spiciunt oculi universorum Fratrum; quod si parvum vel grande
de te exierit contra Religionis fervorem relaxationis vestigium,
cum natura humana prona sit ad declinandum, tu exinde poenam
reportabis à Domino, & in tanto ordine relinques exemplum
dissolutionis. Es infirmus, sed non tantum ut non possis carere
culcitra & à carnibus abstinere. Quod si cras vel post cras non
fiat eadem dispensatio Fratri plus vel æquè infirmo, fiet murmur
& turbatio. Unde rogo & consulo, sicut hætenus fuisti Religio-
nis exemplum in aliis, ita est te præbeas in istis. Sic ergo versi-
pellis ille recessit ruminando aliquid, ac si diceret psalmos. Cre-
didit homo Dei simpliciter verbis, & abstinuit multis diebus ab il-
lis. Unde in tantum crevit ejus debilitas, quod vix subsistere va-
lebat. Revelatum autem est ei à Domino, quod, qui illa sugges-
serat, diabolus erat, qui ejus prædicationibus invidebat. Hæc il-
lusio doemonis aliter refertur supra part 1. C. 8.

3. In Vita S. Catharinæ Bononiensis ad 9. Martii C. 2. narratur fequens illufio: In adolefcentia die noctu- que orationem frequentabat, & operam dabat enixè, ut quamli- bet virtutem, quam in alio quovis effe vidiffet aut audiffet, affe- queretur. Cumque multiplici gratiæ cœleftis dono abundaret, magnas tamen adhuc tentationes paffa eft. Die quadam, cum illam invaffet quædam mentis fuffeſtio, diabolum audacter allo- cura eft dicens: Scito, nullam mihi à te tentationem inferri poſ- ſe, quam non noverim. Quare volens illi Deus nimiam fiduciam infringere, ac oftendere, adverſarium effe illa multo callidiorẽ, ut ſubtiliffima eam fraude aggredere- tur, videlicet ſub forma B. Virgi- nis, permiffit; qui eam alloquens dixit: Si amorem à te vitioſum arceas, virtuoſum amorem tibi immittam, & his dictis evanuit. Cumque ipſa crederet, verè illam fuiſſe Dei genitricem, quia tunc orationi intenta eam maximè precabatur, ut ſibi concedere dignare- tur, ut ejus filium ardentè poſſet amare, cogitare cœpit, cur B. Virgo ſibi dixiſſet, ſi à ſe fugaret vitioſum amorem, fore ut virtuo- ſum immitteret. Quare illi per occultam hoſtis fraudem in men- te dicebatur, ut proprii appetitûs ac judicii à ſe amorem fugaret. Hac igitur de cauſa decrevit, multo magis omni ſtudio ſuæ Præ- ſectæ abſque ullo discrimine obtemperare. Diabolus autem ſtu- duit, per hanc ipſam obedientiæ virtutem, quam ab initio ſuæ converſionis ſuprà cæteras dilexerat, illam decipere. Itaque cœ- pit quotidie cordi ejus cogitationes immittere, ut ferme omnia dicta & facta ſuæ Præſectæ pravo judicio interpretaretur, ac in illam inſinuarẽt. Qua ex re magnam patiebatur pœnam, & ſuam culpam apud ipſam Matrem ſæpe magno ſuo pudore fatebatur; nec tamen pugna ceſſabat. Hinc in magna detinebatur animi ſollicitudine, cum ſe inſenſam habere Virginem Mariam pu- taret; dicebat enim ſecum: Ipſa Virgo mihi dixit, ut à me pro- priam voluntatem repellerem, & quotidie contrarium cogito. Ita- que ad magnam deſperationem redigebatur. Cum tamen hoſtis mali-

malignus cerneret, quod nihilominus spem non deponeret, aliam adhuc subtiliorem fraudem excogitavit. Nam cum quodam mane ingressa esset Ecclesiam, ut oraret, statim illi sub forma Christi cruci affixi adfuit, brachia tenens aperta, & coram illo tanquam suspenso similis, & quodam amicabili ac benigno adstans modo, ut videretur eam velle blandè capere sic allocutus est: O fur, tu cor mihi suffurata es; redde, quod mihi surripuisti. Illa, cum crederet esse Christum, magna cum reverentia respondit: Et quomodo factum est, Domine, quod dicis? Ille autem; Cum votum obedientiæ mihi voveris, id nunc mihi adimis. Illa autem, cum putaret, hoc à Christo dici propter cogitationes, quas contra Præfectam suam agitaverat, ait: Mi Domine, quomodo facere debeo, cum non valeam obstare cogitationibus, quando in me insiliunt. Respondit ille: tuam captiva voluntatem, memoriam ac intellectum, nec ulla in re exerceas, nisi ad tuæ nutum Prædis. Tunc illa: At quo modo facere debeo, quæ intellectum impedire nequeo, ut non discernat; memoriam ut non recordetur? Ait ille: Subjice illius voluntati tuam, nec ulla in re tuam memoriam ac intellectum exerce, nisi ubi tua moderatrix velit. Ipsa verò dicebat; se non posse, quia in sua potestate cor non haberet. Ille autem; fac prout tibi dicam: Dormi, vigila, & quiesce. Ait illa; nescio, Domine, quid sibi ista verba velint. Ait ille: Dixi, dormi, id est, ut te præsentibus hujus mundi rebus non immisceas. Dixi, vigila, ut omni studio parata sis ad obediendum. Dixi, quiesce, ut in omnibus tuis operationibus semper de mea passione mediteris. Cumque hæc & alia multa dixisset, quibus illam ad obedientiam hortaretur, evanuit. At illa credens revera Christum fuisse, mente remansit admodum suspensa; nec tamen cor liberum habebat à priori certamine, sed potius magnam sentiebat sibi importunitatem suboriri, quoties illi sua Præfecta, ut aliquid faceret, jubebat. Aut si quid illa dicebat, statim innumerabilia pene judicia in mentem illi veniebant, secumque dicebat:

bat: Melius hoc effet; illud melius ita fieret; & multæ refragandi ac contradicendi cogitationes illius animum subibant, quarum tamen omnium postmodum illam pœnitebat, feque apud ipsam Præfectam accusabat, & veniam petebat, idque multo cum pudore & animi cruciatu faciebat; affirmatque, quod nisi hoc remedium fuisset, suam videlicet accusandi culpam, sæpe suggestioni consensisset, & Præfectæ rebellis extitisset. Procedente tempore crescebat illi semper hoc certamen, non tamen ob id desisteat, Præfectam revereri, & obtemperare. Cruciabatur proin inenarrabili dolore, præcipuè cum cerneret se privatam divini amoris flamma, qua tam copiosè antea solebat accendi; in tantam etiam devenerat capitis ficcitatem, ut nec posset orare, nec horarium officium absque ingenti cruciatu dicere. Ob hanc causam augebatur illi mœror metuenti, ne quadam proprii sensus indulgentiâ id accideret. Itaque intellectu penè destituebatur. Hac de causa coepit aliquam admittere quietem, nec tantum, ut consueverat, nocte vigilare. Præterea tunc impossibile ei videbatur exercere virtutes, quas antea magno cum ardore, & sine segnitie exercebat, nisi quod patientiæ virtus illi proponebatur. Cum autem diabolus post longum tempus cerneret, se nondum prorsus eam prostravisse, illi apparuit, assumpta iterum B. Virginis formâ, filium in amplexu parvum tenentis, & illam accusans dixit: Noluisti amorem vitiosum à te repellere; nec ego virtuosum, hoc est, filii mei amorem tibi dabo. Et his dictis tanquam irata evanuit. Ipsa verò arbitrata, verè Christi Matrem fuisse, ingenti dolore correpta est, credens, se Matrem & filium graviter offendisse. Exinde ad tantam tristitiam redacta est, ut spem omnem deposuisset, nisi scivisset, desperationem esse peccatorum maximum. Certamen hoc in quinque circiter annos protractum est, quo tempore etiam communitas religiosa, in qua fuerat, sinistro casu dissoluta est. Tandem verò finito quinquennio lux clarius, & consolatio divina suborta est, in qua didicit agnoscere fallacias demonis,

monis, rediit prior ardor & hilaritas cordis. Itaque per experientiam edocta discretionem spirituum dicebat, se tribus indicibus fallacias præfatarum visionum deprehendisse. Primò enim eo tempore, quo erant apparitiones, nullo momento illi in mentem venit dubitatio, an malus esset spiritus; immo absque ullo, qualis revera esset, experimento, statim credidit bonum esse. Quia infidiator semper ad eam virtutem hortabatur, quam sciebat ab illa summopere amari, nempe obedientiam. Dein importunè ad contrarium impellebat, suggerens cogitationes malas, quibus contra Præfectam incitabatur. Postea sub contritionis prætextu tantum illi dolorem ex tali suggestionem ingenerabat, ut illam in foveam pestiferam mœstitiæ demergeret, ei persuadens à seipsa id provenire. Hac via hostis antiquus illi diu infidiatus est, ejus ad blasphemiam impellens animum; adversus quos stimulos neque per confessionem, neque per alium modum invenit remedium, nisi cum diabolus illi dormienti semel in aurem insusurravit, ut blasphemaret Deum; cui illa dormiens identidem respondebat: Non faciam, non faciam. Tunc illa ingenti fragore excitata diabolum à se recedentem sensit. Et sic agnovit hostem fuisse antiquum illum, à quo tamdiu vexata fuerat. Postquam autem has infidias evaserat, incidit in ariditatem spiritus, quæ multis annis duravit; in illa visa illi erat bonæ voluntatis pars sopita ad opera laudabilia, & expers gustus divinæ culturæ. Quando autem illi contingebant divinæ visiones, adeo inanis gloriæ stimulis agitabatur, ut ad propalandas illas incitaretur.

4. In Vita S. Franciscæ Romanæ ad 9. Martii
L. 3. C. 1. narrantur sequentes Illusiones diabolicæ. Cum Franciscæ semel esset anxiosa, cupiens semper stare in solitudine, sicut semper desiderabat, ut melius posset vacare orationibus & contemplationibus summi boni, ivit de die & intravit suam cellam, & ut quietius maneret, clausit ostium, sicut solita erat facere. Et cum se dedisset orationi, malignus hostis ad eam venit in forma

fui Patris spiritualis cum calamo, & charta & atramento ad scribendum, & sedens prope eam dixit: Volo scribere illas maximas visiones & revelationes, quas Deus tibi ostendit. Item sibi dixit, ut ipsamet addisceret scribere, ut possit magnos componere libros ex tot & tantis divinis visionibus. Ipsa verò cognoscens diabolicam fallaciam, quod hæc diceret, ut se extolleret per vanam gloriam, dixit: Tu non es meus Pater spiritualis &c.

In principio, quando Dei famula coepit habere visiones malignorum spirituum, diabolus ad eam venit in forma Eremitæ; sed Francisca discedente ab eo in suam cameram, ipse loquebatur in Sala cum cognato illius Paulutio. Perseverante verò illa in oratione recessit.

Quodam tempore, postquam Dei famula recepit SS. Sacramentum, fuit rapta in Ecstasi & vidit mirabiles visiones; finita visione venit ad eam diabolus in forma angeli dicens: O paupercula, quanta est tua vilitas; nam stetisti in tanto bono in ista visione, & tua misera faciente fuisti inde amota; crede mihi, nam ego sum unus ex illis angelis, quos vidisti in illa visione, tua peccata te removerunt ab isto bono. Ipsa cognoscens diabolicam vocem dixit &c.

5. In Vita S. Philippi Nerii auctore Bernabæo C. 26. habentur sequentia: Audivit aliquando virgini cuidam Tertiariæ, ut ajunt, S. Dominici, sæpe Christum Dominum, sæpissimè verò S. Catharinam Senensem apparuisse. Rogatus, quid in hac re faciendum existimaret: Fœminæ, inquit, facile decipiuntur; itaque ei præcipite, ut quoties hujusmodi species illi sese offerunt, omnino à se rejiciat, pro nihilo putet atque contemnat, quin etiam cuilibet sibi per visum occurrenti in os exspuat. Quam quidem regulam quasi de cœlo delapsam servavit virgo, & sane non mediocrem ex ea fructum percepit. Ibidem auctore Gallonio C. 4. & Bernabæo C. 26. narratur sequens illusio:

Fran-

Francisco Ferrariensi, ex ejus discipulis uni dæmon noctu in forma B. Virginis apparuit, eo consilio, ut vel sic ea specie hominem facilius deciperet. Cum is mane id Philippo retulisset; non tibi, inquit ille, SS. Dei Mater, ut putas, sed dæmon ejus forma sese videndum præbuit. Itaque quamprimum ea visio denuò se tibi obtulerit, faciem ejus, qui apparuit, conspuas jubeo. Insequenti nocte Ferrariensi magna animi alacritate precanti dæmon eadem specie eodemque fulgore præsto est, qui præcepti Beati Patris haud immemor diaboli mox faciem sputo foedat, qua re confusus dæmon evanuit. Nec ita multo post in oratione perseveranti vera Dei Mater apparuit; cumque ille in eam exspuare tentaret; exspue, ait Virgo, si potes. Conantique lingua & palatum adeo exsiccata sunt, ut saliva omnino caruerit. Tum verò Deipara. Optimè, inquit, Patris consilio paruisti; hominemque reliquit incredibili gaudio delibutum. Ibidem subjungitur aliud sequens Illusionis exemplum. Antonius Tuccius Medicus Monialem quandam vitæ sanctimonia insignem graviter ægrotantem visitabat. Accidit autem aliquando ut tota mente in Deum raptam offenderit; ubi verò ad se rediit, ad Tuccium conversa; O quam speciosum, inquit, te modo vidi in Paradiso; eademque die in morbum incidit. Quo quidem quotidie ingravescente humani generis hostis, ut hominem deluderet, medici forma indutus sæpe illum invisebat, ex eoque morbo eum convaliturum diuque victurum pro certo affirmabat. Hæc itidem Tuccius retulit ad Philippum, qui ad eum quotidie veniebat. Is verò Diaboli artem agnoscens apertè illum admonuit, nequaquam hunc medicum fuisse, sed dæmonem. Igitur detecta fraude Antonius Dei voluntati se penitus conformavit, paucosque post dies vitam piè finivit. Hoc autem exemplo Pater suos admonere solebat, ingravescentibus morbis haud facile visionibus & revelationibus credendum esse, iis præsertim, quibus diuturnitas vitæ promittitur. Plerumque enim illusiones sunt, & callidi veteratoris com-
menta

menta, conantis miseros mortales dulci spe fallere, imparatosque ad ultimum usque spiritum adducere.

6. In Vita B. Baptistæ de Varanis ad 31. May C. 5. narratur, ipsam per duos menses falsis visionibus deceptam esse. De seipsa loquens ait: Agebatur Mensis Augustus, quo coeptum erat crudele meum certamen. Verum ego astutias Sathanæ ignorans altaque animæ pace gaudens belli secura agebam, adeoque omnem inimici machinationem existimabam pacificam & periculi expertem. Dehinc ad octavam S. Francisci perventum erat, cum tam crudeliter ab ipsis inimicis excepta, percussaque fui, ut persuadere mihi non potuerim amplius, aut ipsos amicos, aut ipsorum machinationes bonas esse; immo cognovi manifestè, & reipsa experta sum, esse inimicos capitales animæ meæ. &c. Continuatores Bollandi in Notis hæc addunt: Hinc intelligitur permisisse Deum, ut ministri Sathanæ transformantes se in angelos lucis Beatæ nostræ duobus & amplius mensibus continuis illuderent, quorum consolationes apparitionesque fallaces tunc primùm agnoverit, cum earum acerbissimos effectus sentire cœpit, videlicet ingentem desolationem, ariditatem & obscuritatem mentis. Sic illi. Addo, huic Beatæ multa dictata fuisse à Christo de verbo ad verbum, v. g. Tractatum sat longum de Doloribus internis Christi; & tres Epistolas. &c. Quæ omnia edita sunt L. CC. ab iisdem Continuatoribus.

7. In Vita Christinæ Stumbelensis ad 22. Junii in Prologo narrantur sequentes ejus illusiones. Cum esset annorum 15. ætatis, venit ad eam dæmon nocte in forma S. Bartholomæi Apostoli, quem sibi specialem Patronum elegerat, & dixit: Filia, tu multum oras, & habes magnum desiderium veniendi ad regnum cœlorum; scias pro certo, hoc te habituram, si te occidas. Ab illa hora usque ad dimidium annum duravit hæc tentatio;

ratio; omni hora, quando erat sola, nihil libentius feciffet, quàm feipsam occidiffet. Quando fuit juxta puteum, idem voluit; quando fuit in Ecclefia, ad hoc ipfum faciendum exivit; femel cum deberet minuere fanguinem, dein cum effet sola, volebat iterum aperire venam; multis noctibus venit ad eam vox; Surge, voluntas Dei eft, ut te occidas. In tentationibus iftis diverfas confultuit vias, qualiter hoc faceret; illa autem femper credidit efle à Deo. Semel in infirmitate decubuit per ſex hebdomadas, nec quaſi omnino guſtavit cibum, jacens in contemplatione paſſionis Dominicæ. In hac infirmitate ſæpiſſime illi apparuit dæmon in ſpecie pulcherrima conſolans eam & dicens: Chariffima, bene te habe, Dominus tecum eſt. Et multum eam commendans tandem dixit: Vide, quia jam in natura defeciſti abſtineas adhuc à cibo duobus diebus, & ſtatim videbis Deum tuum in gloria. Illa autem à Spiritu Sancto edocta petivit cibum. Poſt hæc venit dæmon, quaſi Apoſtolus Bartholomæus eſſet, leniſſima voce dicens: Chariffima filia, opera tua bona ſunt coram Deo, cui ſupra modum places. ¶ Per aliquod tempus in tranquillitate cordis & corporis fuiſti. Nunc ſupereſt unum, quod deſideras venire ad tuum dilectum, ut aliquid patiaris in tuo corpore. Per diem ac menſem quaſi omni hora in conſpectu ejus fuit, eadem verba dicendo; unde tandem detulit ſecum ſpinas, & obtulit ei dicens: Quia nimis mollis fuiſti hætenus, propter hoc tibi offero hæc, ut corpus tuum in honorem Dei caſtiges, quia hoc ſummè placet Deo. Hoc fecit tempore Matutinarum & Completorii. Illa autem edocta à Spiritu Sancto cogitavit: hic dæmon eſt. At licet reſiſteret, tamen corde mirabiliter ſuper eo tentabatur ſic: Quare non amiſiſti tale conſilium? forte Dei voluntas fuit. Poſt menſem venit dæmon octo noctibus affligens eam dictis ſpinis, ita quod non eſſet in carne ſanitas. &c. Quadam vice tentabatur ſic: omni hora ſuſurravit in aures ejus, quidquid criminis mundus agebat, & hoc ſine intermiſſione ita quod

alteri detraxit, illos cum nomine ei revelans & dicens: Ille fur est, & hoc furatus est. &c.

Num. III.

Exemplum illustre Revelationum per Sagam.

Simon Maiolus librò dierum Canicularium Tit. *Sagæ*. narrat sequentem historiam: Magdalena Crucia Hispana, Cordubæ in prima pueritia in Cœnobium D. Claræ detrusa, quod ipsa post ex collata stipe de fundamento novum extruxisset, dæmonis cujusdam, sub Æthiopis specie sese offerentis blanditiis, quibus ea ætas potissimum capitur, inescata, familiariter illo uti cœpit, severa tamen interminatione interposita, ne quisquam mortalium hoc resciret. Illa interim cum dæmonem in colloquium singulis pene diebus admitteret, supra ætatem sapere, & indolis causa omnibus admirationi esse cœpit, incredibili sanctitatis opinione, quam morum elegantia, vitæque austeritas effingebant. Vixdum duodecimum ætatis annum attigerat, cum malus ille genius Magdalenæ in solidum possidendæ ansam captans phaleratis verbis conjugii mentionem injicit, facileque adeo ex ejus, quam jam degustaverat, sanctimonix successu simplici & ambitiosæ puellæ persuasit. Dantur manus; fiunt sponsalia; concumbitur denique, Dotis loco Magdalena sui corporis usumfructum colloquendo, conversando, concumbendo pollicetur. Æthiops vicissim dotem splendidissimam offert, effecturum se, ut Magdalena per triginta & amplius annos ea sanctimonix autoritate per universam Hispaniam frueretur, qua omnes, qui eo laudis genere fuere unquam celebres, vel æquarét, vel etiam superaret. Neque
verò

verò mendax ille spiritus hac in parte falsus videri voluit, ut universæ scilicet Hispaniæ per hanc suam sponsam imponeret. Quodocunque furtivis voluptatibus fruerentur, sponsi famulus (nam majestatis causa famulum quoque veterator ille Æthiops sibi assumperat) foris in templo & Cœnobio Magdaleniæ larva assumpta illius vultum, gestum, incessum cantando, orando, commedendo exactè imitabatur. Si quando verò secessus illi voluptarii pertæsa Hera in publicum prodiret, ne quid interea temporis otiosè transiret, per orbem terrarum vagando, quæcunque memoratu digna acciderent, Magdaleniæ renuntiabat. Sic de Francisci primi Galliarum Regis captivitate; sic de Romanæ Urbis direptione certior facta divinitus sibi hæc ab Angelo revelata dictitans in principum virorum dignationem summam pervenit, & Abbatis sæ dignitatem, ultro cedentibus tantæ sanctimonici reliquis Monialibus, maxima totius Ordinis Seraphici cum lætitia, qui ad se quoque, tanquam ad præceptores & institutores partem gloriæ hujus pertinere putabant. Miraculis interea clarebat plurimis, sed inanibus atque ludicris. In solenni pompa festorum dierum ad tres & amplius cubitos in sublime efferebatur. Sæpe etiam imaginem JESU recens nati manibus gestans imbre lachrimarum profuso, comam ad talos usque repente enatam producebat, quæ sensim evanesceret. Quotiescunque Monachæ statis diebus sacra Communione uterentur, sacrificulo ex enumeratis prius diligenter panis mystici orbiculis unus semper deerat, quem Magdalena ministerio angelorum acceptum se in ore habere palam ostendebat. Hinc tanta ei sanctitatis fama accrevit, ut Pontifices, Imperatores, Reges per litteras ejus sese precibus commendarent; atque adeo Caroli V. uxor Philippum filium iis fasciis, quas Magdalena suis precibus consecrasset, primum excipi curavit, & involvi. Exactis annis minus triginta in hoc diabolico conjugio tandem sub annum 1546. ad seipsam Magdalena redire & dæmonem detestari cœpit. Ægerrimè autem ferente Æthiope hanc apostasiam & multis modis

dis illam vexante, Vifitoribus Ordinis præter omnem expectationem fcelus ingenuè aperit, auxilium implorat, carceri includitur. Neque tamen interea doemon loco excedere, fed matutinis precibus cum summo Monacharum ftupore & terrore sub larva Magdalenæ intereffe, sæpe etiam alia obire munia vifus eft. Monachæ larvatam Abbatiffam quam per duodecim annos pertulerant, abhorrentes, multis vix tandem precibus impetrarunt, ut cognita ex integro caufa Magdalena Coenobio excluderetur, ut fic demum præftigiæ ceffarent.

Num. IV.

**Exempla deceptionum Illuftrium ex
Joan. Gersono.**

TRactatu de diftinctione verarum vifionum à falſis fic habet: Sicut vera Religio per Sophifticas & fallaces hæreticorum argumentationes impugnatur, fic per mendaces angelos miraculorum verorum, fanctarumque revelationum authoritas factis quibusdam Sophifticis & præftigiis quæritur infringi, quatenus per hoc homines abducantur à ſpiritualis veritatis cognitione, quæ per miraculorum aut revelationum media tradita eft. quando ad falſitatem ſimilia videntur introduci. - In hanc quæſtionem incidi propter illuſiones plurimas, quas noſtro tempore cognovi contigiffe. Et etiam in hoc ſenio ſæculi mundus tanquam ſenex delirus phantaſias plures & illuſiones ſomniis ſimiles pati habet. De multis jam audivi, quorum quilibet revelatum ſibi eſſe pro certo habebat, quod erat futurus Papa. Inter quos quidam bene litteratus & famoſus hoc etiam propria manu in ſcriptis, quæ legi, reliquit, & argumentis, conjecturisque plurimis aſſerere conatus eſt. De alio ſimiliter litterato per relationem
accepi,

accepi, perfuafum efle fibi, quod foret Papa, dehinc Anti - Chriftus, faltem præcurfor Anti-Chrifti. Noviffimè ut feipfum perimeret, infligatus eft vehementer, ne videretur afferre tantum damnum populo Chriftiano. Tandem Deo miferante ad faniora converfus ifta de fe fcripfit ad eruditionem & cautelam aliorum. Porro de aliis multis in Religione & austeritate vitæ conftitutis incredibilia fere funt, quæ idoneis teftibus referentibus agnovi.

Idem ad finem Tractatus: De Examinatione doctrinarum, ponit fequens exemplum.

Exemplum de feductione mulieris, quod accidit anno 1424.

Recitatus eft nuper Lugduni Galliæ coram Clero processus cujusdam mulieris delatæ & detentæ Burgi in Breyffia, quæ eft notabilis villa Ducis Sabaudia, circa quam eft domus Ordinis Carthufienfis. Hæc mulier sub pallio devotionis & revelationum fingebat mirabilia. Atruebat enim, fe efle unam de quinque foeminis miffis à Deo compaffivè pro redimendis innumeris animabus de inferno. Et jam fua collufione fubdola deceperat in religione illa quamplurimas fimplices mulierculas. Sciebat uniuscujusque peccata, quæ fecerat, afpiciendo illius frontem. Hoc enim fecundum Auguftinum etiam diaboli malitia fcire poteft, & fuis revelare, non autem ea, quæ in fecreto cordis latent, & nullo exteriori figno fe produnt. Habebat etiam fupradicta mulier duos carbonem in pede, qui eam afflixerant, quotiescunque aliqua anima ad infernum descendiffet. Quotidie tres animas ab inferno liberavit; unam vel duas fine difficultate, aliam vel alias cum poena majore, ut dicebat. Mentis quoque exceffus feu raptus extraticos frequenter habebat, in quibus mirabilia per revelationem didicerat. Eratque miræ abftinentiæ, fingulariffimæ etiam vitæ. Nuper verò cum Spiritus Sanctus Ecclefiæ fuæ hunc fpiritum falſum detegere vellet, hæc mulier capta, & torturæ eft addicta, quæ omnem veritatem confefſa eft, qualiter prædicta cupiditatis occa-

sione finxisset, ut hoc modo se nutriret & paupertati subveniret. Aut fortasse per hujusmodi Diabolo se miseram in famulam dicerat. Inventa est insuper morbum caducum habere, ac eundem sub extaticis excessibus quos finxerat, palliare.

Idem L. CC. Confid. 3. ait: Caveant, qui dati sunt in regimine, ne leviter suis verbis aut factis approbent doctrinas muliercularum, vel miracula, seu visiones insolitas, ipsis maximè scientibus seu coram eis. Nulla plane posset dari altera talibus ad fingendum fortior occasio. Experti pluries loquimur; & Gregorius XI. testis idoneus fuit, sed tardus nimis. Hic positus in extremis habens in manibus Sacrum Christi Corpus protestatus est coram omnibus, ut caverent ab hominibus sive viris sive mulieribus sub specie religionis loquentibus visiones sui capitis; quia per tales ipse seductus dimissio suorum rationabili consilio se & Ecclesiam traxerat ad discrimen Schismatis imminens, nisi misericors provideret Sponsus JESUS, quod horrendus hucusque nimis heu! patefecit eventus. Ita Gerson. Alius Commentator Gersonis in hunc locum addit: Hic Papa cum esset Avenione, per Katharinam de Senis inductus est, qualiter se Romam transferret, Cardinalibus & cæteris dissuadentibus; quo cum veniret, circa dimidium annum obiit. Editor Operum Gersonis subjungit: *Hoc Cancellarius non ponit, nec unquam eam nominat.* Roncaglia in Notis ad Hist.

Eccles. P. Natalis rectè ostendit, non potuisse
intelligi hîc Catharinam
Senensem.

Num. V.

**Exempla Illusionum Insignium ex Joan.
Franc. Pico Mirandulano.**

DE rerum Prænot. L. 9. C. 5. ait: Sanctimonialis quædam ante paucos annos à maligno spiritu sub figura gloriosæ Virginis decepta, regulas, si rectè memini, bis duodenas misit eodem nomine ad præcellsum quendam Regem, quibus & provinciarum suarum regnum temporale, & animæ quoque spiritale commodè sancteque gubernaretur. Rectæ illæ quidem & omni claritate perspicuæ. Nonnulla quoque prædixit, quæ confirmavit eventus; adeo, ut totum se illius consilio gubernandum tradere voluerit Rex, nisi uno in mendacio deprehensum illud oraculum & Regem ipsum & subditos pariter ab imminente periculo liberasset.

Ibid. C. 3. ait: Memini in Oppido supposito meæ ditioni foeminam quandam laudatissimæ conversationis sacerdoti, cui de contractis noxis confitebatur, extra confessionem patefecisse à Christo se diebus fere singulis visitari, qui ea forma videbatur, quasi duodecim esset annorum, eximiam præferens pulchritudinem & ornatum; nam & illustri veste, & redimiculo frontis insignem apparere, in qua rubra crux, & instar pyropi fulgida radiaret; alioqui sæpenumero monere eam solitum, & ad propositum cœptæ religionis hortari. Retulit ad me Sacerdos ille, hinc plurimum demiratus. Hinc subveritum fraudem invasit me statim suspicio, angelum eum esse Sathanæ, recordatus ornamentorum illorum quæ veluti positus in cruce S. Martino prætulerat, & ab eo redargutus abscesserat. Nihilominus percunctatus sum de humilitate foeminæ, & de tempore, quo se cultui Christi manci-

mancipaverat. Respondit, humilem videri; tres tantum annos Christo servisse; sed neque eximiè, adeo, ut privilegiis istis apra videretur. Dixi, opinari me, illusionem esse. Post paucas hebdomadas retulit, puerum illum minutula quædam retulisse; conatum præterea, ut omnem dubitationem ab ea tolleret, & insinuassee, ut signum crucis inprimeretur in vertice. Ob hæc mea mihi opinio firmata est; tandemque ex opinione certior factus agnovi doemonem esse, cum mendacium dixisse sacerdos ille compererit. Prædixit enim futura quæpiam, tempusque præfixit, præterit tempus, nec res evenit.

Num. V I.

Exempla Revelationum probabilium ex
Actis Bollandianis, & Joanne
Nider.

1. **P**robabilis est Revelatio, si conjunctum habeat effectum fere semper divinum, nempe simul manifestationem cordium & conversionem.

In Vita *B. Angelæ de Fulgineo* 4. Januarii additur sequens Ubertini de Casalis, viri pietate celebris testimonium. Vigesimo quinto anno Religionis meæ deformatæ miro modo me Deus adduxit ad Angelæ de Fulgineo notitiam; cui sic cordis mei defectus & sua secreta beneficia revelavit JESUS, ut dubitare non possem, ipsum esse, qui loquebatur in illa; & sic omnia dona mea prima, per meam malitiam perdita in immensum multiplicata restituit, ut jam ex tunc non fuerim ille, qui fui; & totam men-

mentis meæ faciem immutavit, & infirmitates & languores ab anima & corpore sic repulit, ut nullus, qui prius me cognoverit, habeat dubitare, quin Spiritus Christi sit in me de novo genitus. Ac per hoc velint nolint detrahentes sanctitati illius animæ, & mutationi divinæ, quæ ad illius meritum oritur in multorum vita, ipsa constituta est mater multorum filiorum spiritualium. Hucusque moderatè Casalini; sed dum eam vocat Matrem pulchræ dilectionis, & sanctæ spei, & quod cum illa multis venerint omnia bona, reddit se suspectum de æstimationis excessu.

2. Revelatio redditur probabilis ex eventu aut effectu minimè suspecto de illusione dæmonis, aut hominis, eo videlicet, ex quo nullum homini aut dæmoni dignoscitur evenisse aut evenire potuisse lucrum. Talem geminam recenset S. Gregorius M. Homil. 38. in Evang. his verbis: Res non longe ante gestas dicimus, sed eas, de quibus testes existunt, eisque interfuisse se referunt, memoramus. Tres pater meus sorores habuit, quæ cunctæ tres sacræ virgines fuerunt; quarum una Tharsilla, altera Gordiana, tertia Æmiliana dicebatur. Quadam nocte Tharsillæ atavus meus, Felix, hujus Romanæ Ecclesiæ Antistes per visionem apparuit, eique mansionem perpetuæ claritatis ostendit, dicens: Veni, quia te in hac lucis mansionem suscipio. Quæ subsequenti mox febre correpta ad diem pervenit extremum. Hora ejus exitus multi viri foeminaeque ejus lectum circumsteterunt, inter quas & mea mater adfuit, cum subito illa rursus respiciens, JESUM venientem coepit, & cum magna animadversione coepit circumstantibus clamare dicens: Recedite, recedite, JESUS venit; cumque in eum intenderet, quem cernebat, sancta illa anima à carne soluta est; tantaque subito fragrantia miri odoris aspersa est, ut ipsa quoque suavitas ostenderet, ipsum authorem suavitatis venisse. Hæc autem gesta sunt ante Dominici Natalis diem, quo transacto mox

D. E. A. de Revelat. Pars II. E Æmi-

Æmilianæ sorori suæ per visionem nocturnæ visionis apparuit, dicens: Veni, ut quia Natalem Dominicum sine te feci, sanctam Theophaniam jam tecum faciam. Quam visionem mox molestia corporis secuta est, atque ita, ut dictum fuerat, ante Dominicæ apparitionis diem eadem molestiâ ingravescente defuncta est.

3. Inter effectus Revelationum probabilium est familiaritas personarum sanctarum tum pro directione, tum pro consolatione, aut commendatione ad populum tempore persecutionum. Hujusmodi consolatione ac commendatione egebat S. Gerlacus, eo tempore, quo maximas patiebatur infestationes à mundo & inferno. Itaque in ejus Vita ad 5. Januarii C. 8. legitur hoc modo: Igitur sanctum Dei famulum, quem dæmonum infestatio tam frequenter tentavit, & humani cordis vecordia tam crebris injuriis molestavit, ne forte domus tanti turbinis violentiâ acta titubaret, Pater misericordiarum & DEUS totius consolationis dilecti sui merita per prophetarum oracula mirificè declaravit. Erat eo tempore in partibus Moguntiae virgo quædam sanctissima, Hildegardis nomine, famosissima illa Prophetissa novi Testamenti, cum qua familiariter locutus est DEUS. Hæc per manum sanctæ memoriæ Henrici Archiepiscopi Moguntini sacro velamine DEO consecrata, cum nullis litteris, nisi tantum psalmis Davidicis esset erudita, per Spiritum Sanctum edocta de divinis oraculis & Sacramentis grandia edidit volumina, quæ ab Eugenio Papa, mediante S. Bernardo Abbate Clarevallenſe canonizata, & inter sacras Scripturas sunt connumerata. Hæc, dum Dominum more solito in throno videret, & ei assistentium Sanctorum ordines, inter Confessorum Chorum sedem conspexit lucidissimam, & didicit, eam S. Gerlaco esse præparatam. Igitur in ejus amorem exarsit, & coronam, qua in die consecrationis suæ ab Episcopo coro-

coronata est, ei transmissit, quæ usque nunc conservatur. Hæc Revelatio inter probabiles collocari potest, si consideretur in se præcisè. An verò ipsa in S. Hildegarde multitudo revelationum, quæ juxta authores suspecta esse debet, etiam hanc dubiam reddat, esto aliorum judicio liberum.

4. Revelatio probabilis fit, si eodem tempore multis contingat. Sic in Vita Raymundi de Penafort ad 7. Januarii C. 2. dicitur: Cum Petrus Nolascus, cujus Confessiones B. Raymundus audiebat ad captivos ex barbarorum vinculis redimendos suas opes alacriter conferret, pii animi officium Deus gratum habuit. Nam proxima nocte B. Virgo se ei conspiciendam dedit, & acceptissimum sibi ac Filio suo dixit, si suum in honorem institueretur Ordo Religiosorum, quibus cura incumberet captivos è tyrannide Turcarum liberandi. Illa ipsa nocte B. Virgo Raymundo, & Jacobo I. Arragoniæ Regi apparuit, idipsum de Religiosis admonens. &c.

5. Revelatio aut Visio probabilis est, si pro effectu relinquat operationem miraculosam, v. g. repentinam sanitatem. Sic in Vita Bonifacii Episcopi ad 19. Februarii dicitur: Quidam Cardinalis ægrotabat Parisiis usque ad mortem, & Magister de Militon ministrabat ei; quo egresso confestim in visione apparuit venerabilis Bonifacius ipsi infirmo, cui ait: Domine quid facitis, & quomodo habetis? qui respondit; valde debilis sum. At Episcopus signavit digito frontem ejus, & manu sua terfit faciem & pectus ipsius, atque ita data benedictione statim convaleuit.

6. Revelatio aut Visio probabilis est, si fiat eodem momento multis, & quidem in confirmationem fidei. Sic quadraginta militibus causa fidei in stagnum frigidissima nocte missis apparuerunt 40. coronæ in cælo, qui numerus uno deficiente subito completus est à Janitore gentili, ob eandem visionem converso.

7. Revelatio aut Visio est probabilis, si veniat inexpectata viro nullis visionibus assueto, in dignitate constituto, & quidem pro stabilienda religione. Sic teste Eusebio in Vita Constantini huic Imperatori in aere apparuit sub ipsa pugna Vexillum Crucis, seu Labarum Christi nomine insignitum.

8. Revelatio aut Visio est probabilis, si fiat in circumstantiis, in quibus nec locus est illusioni phantasticæ, nec deceptioni diabolicæ, v. g. dum S. Jacobus Hispanis apparet in pugna, & ipsi Mauri testantur se illum vidisse; quod ipsum contigit Polonis dimicantibus contra Turcas, apparente S. Stanislao in aere.

9. Revelatio est probabilis, dum fit simul pluribus personis in finem manifestè bonum. Sic ad 24 Februarii in vita S. Mathiæ Apostoli legitur, quod eodem tempore hic Apostolus apparuerit Baroni à Moerœde, existenti in venatione, & ejus uxori commoranti domi adhortando ad fundandum certum Monasterium, quæ visio recensetur in ipsis Litteris foundationis, quæ asservantur à Baronibus Merodenfibus; & in aliis Actis publicis synchronis.

10. Re-

10. Revelatio est probabilis, quæ manifestat arcana cordium ad emendationem, aut finem sanctum alium.

Sic in vita S. Thomæ Aquinatis C. 8. legitur hoc modo: Cum Neapoli esset in Choro, dum diceretur Missa Conventus, Portarius vocavit aliquem fratrem de Choro ad portam. Cui cum donatus esset pastillus, postquam illum in cella deposuit, rediit ad Chorum. Ubi cum cogitaret quomodo solus pastillum comederet, & non teneretur alios invitare, quietus in Choro esse non poterat, quia ipsum tentatio perurgebat, cujus inquietudinis causam S. Thomas videns in spiritu, tentatum fratrem vocavit ad se, & ei dixit: Frater, attende quid cogitas; illud de quo tentaris non impleas. Qui cum diceret, nihil aliud cogito, quàm audire Missam, quæ modo dicitur; Magister dixit: Dic mihi, ad quid fuisti de choro vocatus? Tunc ei seriatim narravit facti seriem, & tentationem. Tunc Magister, dæmonem, inquit, vidi coram te saltantem, & ostendentem tibi pastillum tuum, & cave, ne solus comedas, sed aliis fratribus ex charitate dispensa.

11. Revelatio probabilis est, cum qua simul infunditur habitus constans scientiæ sacræ homini alias ad eas scientias inidoneo, aut profectus extraordinarius conatum.

Ita legitur in vita S. Josephi Hymnographi ad 3. Aprilis. C. 3. Cum ingenti desiderio teneretur, S. Bartholomæum, cui templum ædificare constituerat, versibus exornandi, tamen continebat se, metuens ne forte minus gratum à se illi eveniret. Itaque quadraginta diebus carnem macerans corpus Apostoli complectitur. Nec frustratus est hominem suus labor. Nam pridie ejus diei, quo festum Apostoli celebratur, videt virum linea veste circum-

cumamictum, ac se avocantem. Is tollit S. Evangelii Codicem, & ejus pectori imponens: Benedicat tibi, inquit, præpotentis DEI manus, influant in linguam tuam cœlestis sapientiæ maria, tuique cantus universum orbem demulceant. His dictis visum evanuit. Itaque simul ad scribendum versus manum admovit, mirum quantum & soni suavitate aures demulceret, ac blanda sententiarum vi animos percelleret ac commoveret. Nam quod est musicæ genus, quod ibi non reluceret? quæ carminis suavitas, quæ in canentium ore non emicaret? Hinc mirificò recreabantur ii, qui in perfecta virtutis via proficere contendebant. Qui verò efferatis animi perturbationibus jactabantur, omnem ægritudinem iracundiamque iis audiendis sedabant. Iis demum, qui gaudio lætitiæque erant affecti, præ ingenti animi voluptate lachrimæ eliciebantur. Quin ipsi Scriptores posthabitis aliorum versibus ex hoc uno Josephi thesauro ingentes thesauros in scribendis cantionibus quotidie hauriunt. Demum omnes fere gentes ac nationes illius carmina in suum Idioma convertentes iis adeo delectantur, ut suis cantibus noctis tenebras illustrent, ac vigilias pulso sopore vel ad solares radios producant.

12. Revelatio probabilis est, quæ disponit ad bonam mortem. Talem narrat Joannes Nider in suo libro de Visionibus & Revelationibus L. 2. C. 3. his verbis: Audi quæso exemplum aliud. Annis istis, quibus præsens duravit Basileense Concilium, eidem loco Cæsareæ Majestatis Protector datus est Illustris Princeps Wilhelmus, Dux Baviaræ, Pater pauperum, & Tutor omnium Religiosorum, cujus quàm laudabilis vita fuerit, testantur orphanorum & viduarum lachrimæ, super eodem effusæ

fusæ mortuo. Hic anno proximè præterito, postquam ad propria de Basilea rediit, prout diligenti investigatione ab ejus familiaribus audivi, quadam nocte somnium habuit, in quo cervum elegantissimæ staturæ vidit, in cujus uno cornu campanellas, & in altero cereos plures affixos conspexit. Venator autem quidam multis cum canibus fugientem insecutus cervum, & evadendi ei omnes vias præcluserat. Quo viso territum animal in cœmeterium Ecclesiæ B. Virginis, quæ in civitate Monacensi sita est, fugit. Et in apertum sepulchrum descendens per canes captus & occisus est. Evigilavit his visis princeps, & ea admirari cœpit, sollicitus quid res ista infausti vel ominis portenderet. Cumque die sequenti ista suis patefaceret, dixisse fertur, aliis variè somnium interpretantibus: Ego Cervus iste sum, & brevi vitam hanc concludens mortalem in Dominicæ Ecclesiæ loco humari volo. Ægrotavit deinde statim, moriturus. Et quanquam quibusdam diebus paucis viveret, tamen sumptis Ecclesiasticis Sacramentis velociter satis vita functus est.

*Nam. VII.***Exempla Visionum & Revelationum
difficilium.**

1. **I**N Vita Gertrudis ab Oesten ad 6. Jan. C. 4. narratur, quod quinque stigmata acceperit, hoc modo: In tempore prædicto erat devota quædam Beginna, nomine Lielt, habitans in eodem Delfensi Beginagio, quæ Gertrudi prædixit, quod anno transacto manibus, & pedibus, ac in latere suo stigmata esset perceptura. Anno transacto nocte Parasceves instante Gertrudis se prostravit coram Crucifixo meditans amaritudinem passionis. Tunc DEUS fecit, ut quinque stigmata reciperet in quinque membris corporis sui. Susceptis quinque vulneribus clamavit voce magna ad cohabitantem sibi Beginam: Die-verdis veni, & vide, quantam gratiam mihi Deus fecerit, pauperi ancillæ suæ, quæ cum veniret, obstupuit. Deinceps multis diebus ex vulneribus profluxit sanguis pulcherrimus septies in die per singulas Horas Canonicas; qui cruor receptus est in peplis ejusdem Gertrudis sollicitudine præparatis. Novitas ista cunctis cito innotuit, unde non solum de civitate Delfensi, sed & circumquaque populus multus properabant videre quæ facta fuerant. Hujusmodi concursus Gertrudi non placuit; insuper sæpius propter populi frequentiam cordis molestias experiebatur. Igitur rogavit Dominum, rursus à se tolli quinque vulnera. Exaudivit Dominus, & abstulit gratiam quinque vulnerum, sic quod ex eis sanguis non emanabat, sed stigmata tantum deinceps usque ad mortem conservabat. Dehinc in circumferentia cordis magnum dolorem sensit. Nam consolatione præteritæ suavitatis, quam
- tem-

tempore profluentis ex vulneribus sanguinis habuerat, eam carere deinceps oportuit. Post hoc tanto desiderio ferebatur ad eandem gratiam resumendam, ut prorumperet in hujusmodi vocem: O si JESUS rursus mihi conferret gratiam quinque vulnerum, non rogarem Deum, ut iterum tolleretur à me. Hæc Gertrudis septies in die multis hebdomadis vel ad minus usque ad Ascensionem eodem anno 1340. emanavit ex vulneribus sanguinem. Vixit postea annis fere octodecim, sed imbecilli gravique corpore, propter quod Ecclesiam visitando solebat bis aut ter in via quiescendo pausare, & quamvis gravis erat & corpulenta, tamen in cibo & potu sobrietatis utebatur mensura. Hæc videntur suspecta, si attendantur Authorum Regulæ; Prædictio erat non necessaria; desiderium præsumptuosum; propalatio festinata; effectus, utpote morbi, valde naturales. &c. Potuit tamen desiderium provenire ex motu divino; & propalatio privata fieri potuit ex gaudio innocente accedente confidentia ad personam singularem.

2. In Actis SS. Baronti & Desiderii ad 20. Martii narratur longa visio, in qua S. Barontus fuit deductus in cœlum & ad infernum, ubi vidit gaudia Beatorum, & poenas damnatorum. De his C. 3. dicitur: Dein iter agentes pervenimus ad infernum. - Ibi innumerabilis numerus Clericorum, qui se cum mulieribus maculaverunt - aliquibus, qui bonum in sæculo ex parte agebant, offerebatur horâ sexta manna de paradiso ablatum, similitudinem nebulæ habens, & ponebatur ante eorum nares & ora, & inde refrigerium accipiebant. Continuatores Bollandi in Prænotandis N. 2. dicunt: Cum S. Baronti visionem secuta fuerint efficacia proposita sanctioris vitæ propter vivacem apprehensionem eorum, quæ animabus post mortem accidunt, vera habenda est illius visio, & ut talis optimique exempli ad bona opera, poenitentiamque suadendam meritò in libris Ecclesiasticis transcripta & conservata

fuit. Ad refrigerium verò damnatorum addunt hanc Notam. De aliquo refrigerio damnatis dato ad preces nostras refertur in Vitis Patrum, & in Vita S. Macarii Ægyptii, 15. Januarii C. 6. ubi in Notis latè egimus de simili refrigerio adductis sententiis S. Joannis Damasceni, & S. Thomæ & aliorum. Ibi verò D. Thomas in 4. Dist. 45. Art. 2. non concedit verum refrigerium, sed tantum solatium phantasticum, sicut & dæmones aliquando gaudere dicuntur quando homines ad peccata pertrahunt. Sed posset aliter responderi dicendo, quod illud Manna tantum significet in damnatis solatium quoddam negativum ex periodica suis statibus temporibus redeunte recordatione de peractis bonis operibus, quæ sciunt esse causam, quod minus torqueantur, quam si illorum loco posuissent opera peccaminosa.

3. In Vita Ven. Idæ ad 13. Aprilis C. 5. dicitur: Eodem tempore magnum nimis & vehemens desiderium cor sanctæ mulieris accenderat, Infantis Christi corporalem præsentiam corporalibus oculis intuendi, similiterque ipsum cum Magis, oblati dignè muneribus adorandi; quod quidem desiderium per integrum annum in ejus mente fixum duraverat. Contigit in vigilia Epiphaniæ puellam quandam devotam cum ipsa pernoctare, quatenus ad vigiliis matutinas in vicina Ecclesia celebrandas ea nocte procederent. Noctis superveniente crepusculo constratum lectulum ambabus pariter occupantibus illa quidem ad pausandum membra composuit. Venerabili autem Ida in meditatione de infantia Salvatoris perseverante tanta spiritualis dulcedinis abundantia ejus mens repleta est, ut, cum cordis angustia totam capere non valeret, singula corporis membra mirum in modum crescerent, & sese tam monstrosa grossitudine dilatarent, ut unus ex pedibus inflationis hujusmodi pondus ferre non valens eodem tempore per medium creparet, ac per multa postea temporum intervalla suæ læsionis indicium ex vulnere demonstraret. Vide-

res

res ergo Venerabilem Idam consortem puellam immensa sui corporis mole deprimere, solamque cedente focia lectuli latitudinem occupare. Mirabatur quidem altera vehementer, quid hæc repentina corpulentia latitudo portenderet, & semetipsam in extrema parte constringens, quo fine miraculosa demonstratio clauderetur, observabat. Nec mora, Dei virgo, quæ, sicut diximus, paulo ante totum lectuli spatium occuparat, tota repente disparuit, ac corporalem præsentiam alteri subducendo, penitus occupatum prius à se locum ex toto vacuum reliquit. Tunc superstitem nimis stupefactam & vociferantem audires. At verò Dei virgo, si-ve in corpore si-ve extra corpus nescio, interim in domum quandam, angelicis ut credo manibus transportatam se invenit, ubi Dei Matrem in sinu gestantem Jesulum vidit. - Post paululum subtracta visione sese juxta puellam in lectulo recubantem reperit, & visionem narravit. Hic desiderium miraculi, & modus suspecta videntur de illusione dæmonis, nisi forte desiderium provenerit ex divino instinctu, & grossities corporis sit naturalis effectus dulcedinis extraordinariæ supernæ, quod absolute non repugnat in corpore specialiter disposito.

4. In Vita S. Lidvvinæ ad 14. Aprilis recensentur sequentia C. 5. Dicebat se quasi omni nocte per longum spatium temporis, videlicet interdum unius horæ, interdum plus vel minus rapi ad coelestia. Rapiebatur autem & ad diversa loca, scilicet ad gaudia regni coelestis & paradisi, ad purgatoria quoque loca & infernalìa. Ad diversa etiam loca orbis terrarum rapiebatur, loca videlicet terræ sanctæ, Urbis Romæ, & ad alia plura loca sacra, ut Reliquias Sanctorum illic constitutas visiteret; nec solum unum, duos, vel tres, sed fere viginti quatuor annos & quasi omni nocte in his raptibus continuavit. Quorum raptuum occasione cognoscebat multas etiam Ecclesias & monasteria, dispositionem & modum structuræ earum, personas quoque religiosas, quas

nunquam viderat, nominatim cognoscebat. Cum autem ad talia loca raperetur, ducebatur à suo angelo, à quo sæpiissime visitabatur & tangebatur. Apparebat autem idem angelus diversimode, interdum in forma viri pulcherrimi, semper autem in magna claritate. Semper tamen in fronte præferebat signum Dominicæ crucis, ne ab angelo Sathanæ, qui sibi frequenter apparebat transfiguratus in angelum lucis, deciperetur. Quando primò rapiebatur, in illa separatione spiritûs ab animali corporis parte tantam circa vitalia pectoris & corporis patiebatur angustiam, quod vix prævalens trahere anhelitum putabat se morituram. Postmodum autem assuefacta hujusmodi raptibus non sentiebat tales angustias; & cum spiritus ejus ad prædicta loca raperetur, corpus ejus quasi mortuum & exanime remanebat in lectulo, adeo quod si quis illam tetigisset, illa non sensisset. Etiam aliquando corporaliter ad diversa loca rapi meruit. Dicebat autem, quod ita sicut jacebat in lectulo etiam cum ipso lectulo & corpore nonnunquam ultra solarium cellulæ, in qua jacebat, sursum elevabatur. In exercitiis Dominicæ passionis etiam corpore interdum ab angelo rapi solebat ad loca terræ sanctæ. Aliquando reversa ab illis osculis Dominicæ Crucis aut vulnerum Christi, quæ osculabatur in terra sancta, in labiis suis impressa quædam ulcera reportabat. Tunc ait angelus ei; hæc ulcera propterea in corpore tuo suscepisti, ut scias te etiam in corpore esse raptam. Semel cum in ejusmodi raptu lapsum dextri pedis pateretur, & ex lapsu divaricationem, in exteriori talo inflationem, & denigrationem & dolorem reportavit, ex quo pluribus diebus torquebatur. Quadam vice in raptu visitando Ecclesias Romæ ventilando brachia inter arbuta spinam in digito reportavit; ex qua per biduum dolore torquebatur. Sæpius mira claritate circumfusa reperta est; jacebat autem semper in tenebris, eò materiale lumen ejus oculis intolerabile foret. Sed & mirabili suavitate odorum tam ipsa quàm cella ejus inventa est redolere. In nocte Nativitatis Dominicæ sole-

solebant ubera ejus lacte intumescere. Quodam anno hanc gratiam ab angelo suo obtinuerat, quod Confessarius suus lac ex suis uberibus sugeret, sed dum ille propter solennitatem intravit Ecclesiam, sicut horam statutam non servavit, sic nec gratiam promissam gustavit. Habebat virgam seu baculum, qui tempore incendii cujusdam ablati est. Hujus loco angelus invisibiliter in lecto ipsius deposuit aliam virgam nodosam, odoriferam, quam postea compertum est esse cupressinam. Post hæc angelus more solito eam perducit ad paradisi gaudia. Ibi ei ostendit angelus arborem cupressinam, unde quasi præcipitanter lignum illud abruperat. Lignum illud postea cum ab adventantibus videretur & tangeretur, ob contactum cujusdam hominis amisit fragrantiam. Anno 1428. dicebat suo cognato Nicolao, & Confessori suo, quod vellet sola manere usque ad tertiam vel quartam post meridiem. Itaque discesserunt, sed Confessor regressus latenter intravit virginis cellam ad explorandum, quid circa eam fieret. Putante itaque virgine se solam esse transacta fere hora post meridiem ingressus ad eam angelus circumvolabat circa eam infra lectisternium in quo jacebat, sed amplius non appropinquabat. Interrogante illa, an sua culpa accideret, quod non appropinquet, respondit; nequaquam; sed propter præsentiam ejus, qui præsens est in cella & nititur scrutari gratiam. Tunc Confessor ei fassus est, se fuisse præsentem. Post hoc quadam vice rapta est in coelum, ubi B. Virgo ad eam dixit. Sic venisti nudo capite; visne sertum super caput tuum? annuente ipsa B. Virgo dixit: Accipe hoc sertum super caput tuum, quod non nisi septem horis poterit esse super terram, & trade illud in manu Confessoris tui, ut illud ponat super caput imaginis meæ, quæ est in Ecclesia. His dictis reversa ad corporeos sensus detraxit manu sertum è suo capite, quod erat cærulei coloris, rugosum, & fragrantissimum. Tunc ipsa nocte jussit celeriter excitari suum Confessorem, ut sertum imponeret imagini B. V. Confessore causante, quomodo posset

intrare Ecclesiam, cum nondum dies esset, dixit: Ite cito, & à custode aperire petite. Eodem autem fertum imponente B. Virginis imagini, & coram imagine orante angelus fertum retulit, unde allatum fuerat. Custos autem interea aliò abscefferat. &c. &c. Hæc quidem videntur difficilia, sed quis nescit lusus amorum varios Sponsi divini, & SS. Angelorum custodum erga animas innocentes? Itaque in iis, quæ dubium est fiantne operatione divina, an verò operatione dæmonis, rectè ex sanctitate vitæ aliunde certa in meliorem partem sumitur præsumptio, aut ubi de sanctitate personæ liquidò non constat, suspenditur iudicium.

5. In Vita B. Gerardeschæ Pisanæ ad 29. May leguntur C. 4. hæ visiones: Sancta dixit, quod dum quadam die, ut erat solitum, anima ejus portaretur in cœlum, vidit ibi planitiem ingentem, quæ vocatur Comitatus Jerusalem sanctæ Civitatis. - Ibi cum B. Maria preces effundit pro aliquibus filio, S. Joannes illi sublevat coronam de capite, quam angeli reverenter suscipiunt & conservant; & illico Christus assurgit ei. - Necessarium est igitur quasque petitiones, Deo Patri oblatas, per Mariam obtineri. - In Dominicis diebus B. Joanne Missæ mysteria celebrante, omnibus Sanctis Clericis in unoquoque ordine adstantibus Officiis Missæ B. Maria Virgo Eucharistiam pro peccatoribus omnibus septem vicibus sumit, & miro modo, cum *Domini vobiscum* dicitur, ab omnibus respondetur. Nullusque ibi audet canere Missam, nisi B. Joannes, nec aliquis communicare est ausus, nisi B. Virgo, quod utique tantum fit in festo Natalis Domini, in Epiphania, in Resurrectione & Ascensione, in Pentecoste, in Annuntiatione, & Assumptione B. Mariæ. - Iterum dixit: Cum essem in Ecclesia B. Stephani, audiavi choros psallentium in cœlo; & Ecce angeli ascendebant & descendebant; & miscebant de nobis coram Altissimo bona & mala. Christus gratulabatur,

labatur, cum bona nova suorum fidelium audiebat. Angelis autem, quorum custodia animæ damnatorum fuerunt traditæ, nunquam de cætero erunt animarum custodia assignatæ, quoniam quas sub sua custodia habuerant, damnabantur. Sic illa. Hæc mirum est, si non pertineant ad illusionem phantasiæ.

6. In Vita B. Æmiliæ in Appendice ad 3. May C. 4. habentur sequentia : Aliquando diebus continuis plurimis abundantia imbrium laboraverat terra, iisque avertendis variæ Novennæ Supplicationesque fuerant frustra institutæ. Orabat etiam eo fine Æmilia, cum sibi Deum videre visa est sereno in aëre ; Mariamque Virginem se consolantem blandè, dicentemque audit : Filia mea, ne dubites, quin exaudiendæ sint orationes tuæ. Volo autem docere te brevem orationem, qua tali occasione posthac utêris. Accipies ergo Cereum Paschalem cum Cruce & aqua benedicta, & comitantibus te processionaliter sororibus signabis deinde sola aërem ad quatuor mundi partes, ad singulas cruces dicendo *Credo, & Verbum caro factum est & habitavit in nobis.* Per signum de inimicis nostris libera nos Deus noster (ad hæc autem verba crucem formabis) in nomine Patris & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Denique regressa in locum opportunum recitabis Letanias honori meo compositas cum Hymno, Maria Mater gratiæ, mater misericordiæ, tu nos ab hoste protege, & hora mortis suscipe. Hæc si in tempestatibus observaveris, videbis in momento redire serenitatem ; immo ob tui amorem similiter exaudientur, quicunque eadem usurpaverint. Hæc iterum forte sunt illusiones phantasiæ.

7. In Vita B. Christinæ Stumbelensis multa narrantur mira. Petrus, qui ejus visiones & actiones describit : C. 2. ait : Cum invitata ad mensam Plebani nos invitaret ad aquam manibus nostris affundendam, statim prorupi in verba Elisabeth,

sabeth , ut veniat mater Domini mei ad me. Facto prandio explicante me quatuor proprietates Seraphinorum in tantam venit affectionem cordis, ut loquenti famulæ non adverteret. Dum sic occupata erat spiritu, vidi manum sinistram, in qua erat efformata crux Dominica, colore sanguineo rubens, nec colore nec cruore tantum depicta, sed & pulcherrimis floribus adornata, ut cuilibet pateret, quod eam ars humana nunquam effigasset. Sed C. 3. eandem rem idem author aliter narrat his verbis: Tempore, quo cum ea comedimus, tertia vice signa passionis in manibus ejus sum contemplatus, quorum modus hic erat. In medio palmæ utriusque manus vidi vulnus; caro enim nuda apparuit ad latitudinem unius sterlingi formam habens rotundam, non pictam, sed carni absque notabili profunditate impressam, quod & per octo continuos dies perseveravit, licet successivè & paulatim per singulos dies minueretur. In eadem vita leguntur alia mirabilia paradoxa, v. g. quod Sacerdotes illam invisentes decumbentem in lecto à doemone fuerint conspurcati stercore humano; quod doemon illi semel abstulerit crus, ac dein iterum restituerit;

Num. VIII.

De Revelationibus S. Gertrudis.

INter primaria Germaniæ decora admiror valde ac veneror S. Gertrudem, Monialem ex Ordine D. Benedicti in Saxonia circa annum 1300, quæ cum eximia eruditione in Scriptoribus latinis, tam profanis, quàm Sacris, præsertim in D. Augustini operibus, conjunxit sanctitatem morum, & familiaritatem cum Deo admirandam; ut enim erat ingenii vivacissimi, videtur propemodum exhaustisse artem amandi sacram, & modos amantium suavissimos; nec dubito, eam habuisse Revelationes verè divinas, eò quod tam manifesta in iis resplendeant superna lumina, ut non videantur alium agnoscere posse fontem, quàm Patrem luminum Deum. Cum tamen, sicut parte I. ipsis expertissimorum testimoniis ostensum est, concurrere possint cum supernis illustrationibus ac visionibus operationes phantasiæ, difficillimumque sit, etiam in personis sanctis illusiones phantasiæ aut etiam subin demonis à divinis immisionibus discernere, non repugnat sanctitati hujus Sponsæ divinæ illuminatissimæ, si inter ejus visiones reperiantur aliquæ, ad quas attenda consideratione opus sit, sintne à DEO, an verò ab illusione saltem phantasiæ, ob perpetuam cum DEO familiaritatem assuetarum visionum æmulæ, & ex cella Sponsi vinaria ebriæ. Meum quidem non est, judicare animas sanctas, quas ad me judicandum scio sessuras cum judice, quarumve ut in mortis discrimine periclitantem ab insidiis demonum tueantur, exoro subsidium; quia tamen interest Ecclesiæ, ne à Scriptoribus indiscriminatim sine ullo examine ac sine ulla distinctione ejusmodi revelationes spargantur in populum, nec aliud appareat congruum corrigendi abusus remedium, cedent eam partem, si qua est, sui magni nominis commodis Ecclesiæ, ut indulgeant, in earum visiones in-

D. E. A. de Revelat. Pars II.

G

quiri,

quiri, certasque separari posse à dubiis, ut illæ pro usu Ecclesiastico publico ad ædificationem fidelium retineantur; hæ verò cum honore dimissæ venerabundo silentio in suo valore relinquantur. Hanc ipsissimam viam mihi sapientissimè ingressa videtur S. Congregatio Indicis, dum ipsum corpus Revelationum S. Gertrudis legi permittit, eò quod ejusmodi libri communiter solis serviant doctis, excerpta tamen, quæ parantur in usum indocti vulgus, in Indicem Expurgatorium retulit; sic enim ante duos annos censuram S. Congregationis Indicis subiit *Vade mecum Sacerdotum*, quod ex variis Gertrudianis visionibus, promissionibus, ac precibus magna parte confarcinatum erat. Cum itaque & ipse scribam pro doctis, ut in excerptis Gertrudianis devotionibus pro populo prudentes sint, subjiciam designationem Locorum difficilium in Revelationibus Gertrudianis reperibilium, addita aliquoties ratione dubitandi, an non ad operationes potius phantasiæ, quàm immisiones divinas referri queant? Ego quidem, ut præmonui, ob reverentiam erga Sanctam, quam summopere æstimo ac veneror, meum non interponam judicium; id aliis relinquo, quibus ex concredita à Deo auctoritate id muneris incumbit, ut pro directione suorum subditorum apertiore ferant sententiam, non difficile tamen quibusvis etiam aliis fuerit, pro directione sua dignoscere, certiorne sit cujuslibet controversæ in particulari Revelationis divinitas, an fallibilitas? quidve Sapientis Christiana moderatio exigit in casu, quo major stat pro illusione phantasiæ pia, quàm pro inspiratione præsumptio.

Desi-

Designatio

Locorum difficilium, in Revelationi-
bus Gertrudianis reperibi-
lium.

I. **I**N his revelationibus dicitur, quod S. Leo Papa ob contactum mulieris sibiipsum manum absciderit. Hoc verò ut fabula agnosci-
tur à Binio, & Baronio. Binius in Notis ad Acta Conciliorum in vita Leonis ait: *Fabulosum est, quod occasione mulieris manum osculantis oblectationem humanam passus dexteram sibiipsum præsciderit. Occasionem fabulæ dedisse videtur id, quod scribitur de S. Damasceno, qui cum à Leone Imperatore Iconoclasta dextera mutilatus esset, sanatus est à B. Virgine, DEI Genitrice.* Et Baronius ad annum 461. de S. Leone loquens Num. 8. ait: *De eodem Sanctissimo Pontifice quædam indigna Christianis auribus irrepsit sine ulla majorum autoritate jactata fabella, quæ à recentioribus tamen nonnullis absque delectu cuncta consarcinanti-
bus, & sive sint vera, sive falsa, minime disquirentibus, vel saltem leviter dubitantibus, scriptis asseritur; nempe S. Leonem, cum formosa mulier ejus manum esset exosculata, passum quid oblectationis humanæ, ob eam causam in se ipsum ultorem ad exci-
dendam dexteram ferro armasse sinistram; sed oranti ipsi ad Dei Genitricis imaginem, ab eadem sectam manum fuisse restitutam. At nugæ sunt istæ, & garrularum fabulæ vetularum. Quod enim S. Joanni Damasceno contigit, cum ab Iconoclasta Leone mutilatus est dextera, & sanatus à Virgine, inversa historiæ veritate, Leo Papa præcisus manu jactatur, & à Deipara eadem resti-*

restitutus asseritur. Sed facessant commenta hæc; quorum imago picta jussu Clementis Papæ octavi consultis viris doctis abradi jussa est, quod nulla penitus sit veritate subnixa, vel saltem veri similitudine colorata, sed levissimè in vulgus sparsa, instarque somniorum effusa, ut solent nugæ reliquæ ab otiosis effingi. Describerem hîc, quæ ad refellendam fabulam hanc jussus conscripsi, si id alicujus ponderis quæstio, & non quæ sua levitate evanescit, exigeret. Ita Baronius. Videamus jam, quid de hac re contineant Revelationes S. Gertrudis? L. 4. C. 44. sic habent: Sancti Leonis Papæ festum dum evenisset, & (S. Gertrudes) orationi devotius insistens conspiceret eundem venerabilem Antistitem in valde mirabili gloria, memor, quod idem legitur sibi manum propriam abscidisse pro devincenda tentatione, collaudabat intensius Dominum pro constanti victoria, qua ipsum tam gloriosè fecit triumphare, orans, ut per ipsius merita donare dignaretur cuidam personæ, ut in omnibus tentationibus posset triumphare. Tunc edocta est à S. Leone Papa, ut instrueret illam personam, pro qua orabat, quod quandocunque accedere debet ad aliquem locum, vel opus, in quo suspicatur occasionem tentationis, semper dicat versum: Fiat Domine cor meum & corpus meum immaculatum &c. &c. Hinc dum (S. Gertrudes) accederet ad Communionem, adesse sibi intellexit S. Leonem, devotè pro ea Domino supplicantem, ut ipsa per susceptionem ejusdem Sacramenti mereatur eandem suavitatem divini influxus sentire, quam ipse Sanctus Papa sensit in Missa illa, cum primò recuperata per virginem matrem abscissa manu sua divina celebraret mysteria. Cujus precum interventu, cum Dominus abundantiam divinæ pietatis suæ huic dignantius infudisset, donavit ei etiam omne meritum, quo idem beatissimus Papa refulget in cœlis pro tam veneranda victoria suæ tentationis sublimatus. Et hoc propterea benignus perfecit Dominus, quia (S. Gertrudes) ex humilitate semper timebat, se carere præmio castitatis, cum ex nimia puritate cordis nullis

nullis carnalibus tentationibus à Domino permetteretur impugnari. Sicque talem defectum suum, quem causabatur, Dominus illi ex meritis hujus Sancti supplebat. Insuper addidit ei Dominus omne meritum, quod illa persona, pro qua oraverat, si secundum instructionem suam tentationes viriliter superaret, esset adeptura. Ita Revelationes S. Gertrudis. Ad hanc difficultatem forte quis respondebit, sibi certiore esse revelationem S. Gertrudis, quàm præsumptiones ex Binio & Baronio.

II. In his revelationibus dicitur, quod in Nativitate Domini omnes Sodomitæ per totum orbem occisi sint; atqui hoc videtur incredibile, ergo: Revelationes L. 4. C. 2. sic habent: *In Nativitate Domini Pater cœlestis Gertrudem blandè alloquens ait: Ecce, immitto animæ tuæ affectum illum, quem præmisi ante faciem Unigeniti mei ad purgandum mundum à peccatis suis, (ut patuit in Sodomitis, quos omnes ipsa nocte Sanctissimæ Nativitatis interemptos legitis) quò & tu plene purgata ab omni macula ad festum instans præpareris.* Sic illæ. Quod verò hæc Sodomitarum interfectio incredibilis sit, ex eo videtur colligi, quia inter gentiles tot erant Sodomitæ, ut si omnes fuissent interempti, necessariò major strages futura fuisset, quàm in primogenitis Ægypti. Incredibile autem videtur, quod de tali strage nulla fieret mentio in Scriptoribus ethnicis, aut saltem Christianis primorum temporum, dum scribunt contra Gentiles redarguendo Idololatrarum Gentilium luxuriam, prout faciunt Tertullianus, Justinus, & Origines, & Lactantius, & Augustinus De Civitate Dei; vel dum invehuntur contra vitium Sodomiticum, prout faciunt D. Paulus, & Judas Apostolus, & Chrysostomus L. 3. C. 7. *Contra Vituperatores vitæ Monasticæ.* Dein ista historia in nullo antiquo Scriptorum primorum mille annorum legitur, sed tantùm annotata est,

à fabularum confarcinatore Jacobo de Voragine, qui scripsit circa annum 1262, adeoque paulo ante Revelationes has Gertrudianas, scriptas circa annum 1300; & qui eodem Capite, quo hanc cladem enarrat, manifestis aliis scatet fabulis. Probo assertionis meæ membra singula. Primò ostendo, vitium Sodomiae apud Gentiles fuisse frequentissimum. D. Paulus in Epistola ad Romanos C. 1. ait: *Tradidit illos Deus in passiones ignominiae. Nam foeminae eorum immutaverunt naturalem usum in eum usum, qui est contra naturam; similiter & masculi relicto naturali usu foeminae exarserunt in desideriis suis in invicem masculi in masculos turpitudinem operantes.* Hæc loquitur Apostolus de Gentilibus, quibus exprobrare paucorum vitium fuisset inconueniens, & indignum Apostolo. Itaque hoc vitium apud Gentiles erat frequentissimum, quod plane mirum non erat, cum summum Deorum Jovem haberent in hoc genere Magistrum & Gonymedem condiscipulum. Sic & Hirtius de suo Cæsare, quem comitabatur, in L. de bello Hispanico, non erubescit referre, eum libertum quempiam habuisse concubinum. Rursus Apostolus in Ep. 1. ad Corinthios C. 6. ait: *Nolite errare; neque fornicarii, neque molles, nec masculorum concubitores regnum Dei possidebunt.* Quàm frequens & hoc loco concubitus masculorum fuerit, ex eo colligitur, quod Corinthi fuerit Sedes & Schola omnis impuditiæ. Strabo L. 8. dicit: *Fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam mille habuerit sacrorum famulas meretrices, quas Deæ viri mulieresque dedicarunt; ob hæc igitur & magna hominum multitudo in ea urbe, & divitiæ fuerunt; Naucleri enim sua facile prodigebant.* Unde adagio locus. *Non est cuiusvis Corinthum adire integrum.* Item Suidas V. Κορύς ait: *Cotys dæmon apud Corinthios colitur præses effœminatorum & impudicorum, sive illi ob turpem quæstum, sive ob fœdam libidinem aliave de causa pudicitiam prostituant.* Ita Suidas. Quis non videt, Apostolum habuisse optimam occasionem, masculorum con-

concubitoribus Corinthiis inculcandi severissimam vindictam Numinis in hujusmodi scelera, extantem adhuc in hominum memoria, si tempore Nativitatis Dominicæ generaliter in orbe interiissent in una nocte simul tales improbi, ut olim in Ægypto primogeniti? non potuisset non habere præsentem dum scribebat, tam celebris rei memoriam; nec potuit habere ullum motivum retinendi argumentum tam efficax, & motivum tam accommodum; Cum ergo nec ipse, nec ullus SS. Patrum meminerit facti, haud dubiè non est credibile, extitisse. Verum pluribus adhuc ostendendum, Vitium Sodomix apud Gentiles fuisse generale. Seneca, qui eodem fere, quo Christus, anno natus est, utpote à Nerone neci traditus anno Incarnationis Dominicæ 65. ætatis suæ 64, hoc vitium suo tempore etiam in fœminis grassatum fuisse lamentabiliter testatur, his verbis Epist. 95. *Fœminæ cum virorum licentiam æquaverint, corporum quoque virilium vitia æquaverunt; non minus potant, libidine verò nec maribus cedunt, pati natæ; Dii illas Deæque malè perdant; adeo perversum commentæ genus impudicitix, viros ineunt.* Cornelius à Lapide in Epist. ad Rom. C. 1. ad hunc locum Senecæ addit: *Græcis hæ fœminæ Tribades dictæ, id est, ficitrices, quarum meminit Tertullianus de Pallio.* De his agit impurissimus Lucianus Dialogo Clonorum & Leæna. *Hæc invitæ licet scripsi ad hoc, ut sciant Confessarii fœminas quoque ut viros peccatum mollitiæ committere, ut Galenus, & experientia docet, & sicut illud in se exercent, ita & in alios exercere nefandis modis.* Ita Cornelius, quem propterea adduxi, ut pateret, locum Senecæ de mollitiæ ac Sodomia intelligendum esse, & hoc vitium etiam frequens fuisse tempore Nativitatis Dominicæ in Græcia. Confirmatur ex Clemente Alexandrino, qui L. 3. Stromatum C. 3. sic habet: *Ergo verò etiam eorum, qui ab iis, qui mancipia vendunt, veneunt, pusionum misereor, & tamen probro & ignominia non à seipsis afficiuntur, sed jussu alieno ad turpem quæstum*

stum miseri ornantur; qui autem sua sponte, libentesque ac volentes ea faciunt, quomodo non execrandi? at nunc quidem vita eo processit intemperantiæ, insultante & lasciviente iniquitate, & quidquid est impudicum & libidinosum, diffusum est in civitatibus, & pro lege habetur. Apud ipsos stant in fornice mulieres carnem suam ad probrum voluptatis venundantes, & pueri docti abnegare naturam mulieres simulant; omnia immutavit luxus, hominem probro ac dedecore affecit; mollis & luxuriosa & superflua curiositas querit omnia, omnia aggreditur, naturam confundit, viri patiuntur muliebria, & foeminae præter naturam viros agunt, & nubunt uxoresque ducunt foeminae; nullus est meatus, ad quem non pateat aditus impudicitiae. Hæc civilis nostræ intemperantiæ ostenduntur trophæa. Et C. 4. de Servis agens ait: Ab aliis exercentur formosorum adolescentum greges tanquam pecorum, quibus emulgent pulchritudinem. Sunt & Eunuchi multi iique lenones iis qui volunt vacare voluptati inservientes citra ullam suspicionem. Peyrlingus in suo Theatro V. Sodomia sic habet: Ex veteribus historiis Ethnicorum manifestum est, hoc genus flagitii apud Græcos & Romanos fuisse vulgatum & publicum, & à multis levi in crimine habitum. Apud Ciceronem Cotta Romanus Senator & Orator ait: Concedentibus antiquis Philosophis adolescentibus delectamur. Idem Cicero L. 1. De natura Deorum, dolet emanasse hoc genus flagitii è Gymnasiis Græcorum, in quibus istiusmodi concessi sunt amores, idemque queritur Magistros virtutis Philosophos, & horum principem Platonem magnam huic turpitudini authoritatem tribuisse. Sic ille. Ex quo iterum patet, Sodomiam tempore Nativitatis Dominicæ fuisse communissimam, cum Cotta & Cicero paulo ante illam obierint. De perversitate Gentilium quoad hoc vitium etiam testatur Lactantius L. 6. Instit. C. 13. ubi ait: Quid potest esse sanctum iis, qui ætatem imbecillam & præsidio indigentem libidini suæ depopulandam, foedandamque substraverint? non sufficit eis se-

xus à Deo datus, nisi & suum profanè & petulanter illudant. Hæc tamen inter illos levia, & quasi honesta sunt. Sic ille. S. Athanasius Orat. Contra Idola quoque ait: Idololatria instituta est desiderio eorum, qui stupris & propudiis pleni figmentis representantur; & pœne omnes civitates omnibus libidinibus scatent ob immanitatem morum, quam in suis Diis conspiciunt; neque est in hoc genere Deorum, quem castum appelles. Olim certè Phœnissæ mulieres ante Idola prostituiebantur. Viri quoque abdicatione sexu nec se amplius mares esse ferentes mulierum naturam affectaverunt, tanquam ita honorifica grataque matri Deorum facturi essent. Omnes autem in turpissimis vivunt, & ut dixit S. Paulus. Mulieres eorum mutaverunt usum. Possent plura adduci talia de Sodomia Gentilium etiam in publicis Scenis testimonia; unum addam ex S. Chrysostomo, quo testatur, suo tempore sic invaluisse istud vitium, ut in tam vasta urbe Antiochena paucissimos ex junioribus esse asserat, qui illo infecti non sint. L. 3. contra vituperatores Vitæ Monasticæ sic habet: Nihil jam ad impudiciæ rationem fornicatio esse existimatur; periclitatur jam sexus muliebris, ne superfluous fiat, adolescentibus vices ejus omnes implentibus. Tantum scelus incredibili audacia, summaque jam libertate admittitur, flagitiumque lex facta est. Mediis in civitatibus velut in solitudine ingenti masculi in masculos turpiter deserviunt, horrendumque flagitium in alterutrum committunt; quod si tamen aliqui hos laqueos effugere potuerint, opinionem tamen, quod sint ejusmodi, difficulter effugient, eò quod ipsi sint paucissimi. Ita Chrysostomus. Ex quo patet, quod etiam jam repurgato gentilismo inter Christianos illa pestis denuo repullularit. Quod si hæc in viridi; in arido, hoc est, in ipso gentilismo quantam fuisse hujus sceleris licentiam credendum est?

Itaque satis jam demonstratum est, crimen Sodomiae tempore Nativitatis Dominicae fuisse frequentissimum ac adeo commune, ut si omnes Sodomitae fuissent interfecti, longè major una nocte futura fuisset strages, quàm olim in primogenitis Aegypti. Jam verò incredibile est, tantæ universalis vindictæ divinæ nullam existere memoriam in scriptoribus antiquis ethnicis vel Christianis. Videtur pertinuisse ad providentiam Dei, ut tanta rei memoria commendaretur posterorum memoriae, adeoque ut excitaretur aliquis scriptor ad historiam hanc terribilem annotandam. Decuit, à D. Paulo eam inculcari suis Corinthiis masculorum concubitoribus. Patres, qui scripserunt Apologias pro Religione Christiana, ut Tertullianus, Justinus, Origines, &c. non debuissent hujus gravissimi argumenti oblivisci; illi præsertim Patres, qui gentilibus exprobrabant nefanda libidinis scelera, ac in specie Sodomiam, ut Athanasius, Nazianzenus, Augustinus, non poterant non cogitare de facto tam publico, tam memorabili, tam stringente; & si de eo non poterant non cogitare, non facile poterant in occasione tam opportuna id omnes unanimiter ex universali negligentia omittere. Id prohibent Leges contingentium, quæ non procedunt uniformiter in circumstantiis tam variis ac opportunis. Denique & D. Chrysostomus, dum adducit omnia exempla divinæ vindictæ contra Sodomitas, dum exaggerat exemplum triste Sodomæ, dum inquit omnia absterrentia argumenta contra hanc in sua Urbe Antiochena grassantem pestem, hoc solum exemplum non reperit. Dic mihi, an possibile, ut ignoraverit? aut credibile, quod scienter præterierit? quod ignoraverit, dici non potest, quia in facto publico tam memorabili impossibile est, ut non ingrediatur omnium oculos, mentes, discursus; hoc posito impossibile est, ut non pervenerit in notitiam etiam puerorum, ac juvenum, quorum postea plurimi receperunt legem Christianam; itaque memoria facti transire debuit in Religionis Christianæ Scriptores & Antistites; ii debuerunt diligentius inquirere,

&

& deprehensa veritate annotare circumstantiam nativitatis Dominicæ præcipuam, universalem, toti orbi notam, adeoque ad demonstrandum omnium aptissimam, ac exinde quasi sumere conversionis in materia Religionis Epocham. Hoc nisi facerent, non agerent provide, sed committerent negligentiam quæ ne quidem in rerum suarum negligentissimum cadere potest; cum nemo jactet summa negotii summi momenta, quæ & invicta sunt, & palpabilia, & captui omnium accomodata, & sine labore comparari aut servari possunt. Tanta negligentia tam universalis in primis authoribus nostræ fidei juxta Leges Contingentium est incredibilis. Si ergo D. Chrysostomus, & alii Patres non habuerunt hujus facti notitiam, dicendum, non esse credibile, quod extiterit.

Dices: Christus in præfata revelatione hanc historiam non narrat S. Gertrudi tanquam novam, sed eam remittit ad historiam Ecclesiasticam his verbis: *prout legitis*. Accidit, quod communis habeat traditio, Ovidium in ipsa nocte Nativitatis Dominicæ interiisse ob hujusmodi vitia; *Respondeo*, verum esse, quod ista historia jam fuerit scripta ante revelationes Gertrudianas; sed fuit scripta in confarcinatore omnium fabularum, & fundata in aperto mendacio, aut errore. Ovidium autem interiisse in nocte Nativitatis Dominicæ pariter est imperita fabula convicta falsitatis. Omnia meæ responsionis membra demonstro.

Dixi primò. Hoc figmentum jam prius ante revelationes Gertrudianas consignatum fuisse à confarcinatore omnium fabularum. Per hoc intelligo Jacobum de Voragine, qui scripsit circa annum 1260, adeoque ante revelationes Gertrudianas. Is in sua *Historia Lombardica*, ut vocatur, De Nativitate Dominica sic habet: *Nativitas etiam manifestata est per Sodomitas, qui omnes in toto mundo illa nocte extincti sunt, sicut dicit Hieronymus*
H 2 super

super illud: Lux orta est eis, tanta scilicet, quod omnes laborantes in illo vitio extinxit, & hoc fecit Christus, ut omnes eradicaret, ne in natura, quam assumpserat, tanta de cetero immunditia inveniretur. Nam, ut dicit Augustinus: Vicens Deus vitium contra naturam in humana natura fieri fere desit incarnari. Ita Januensis, seu Jacobus de Voragine.

Dixi secundo. Hunc authorem esse confarcinatorem omnium fabularum. Id demonstro ex eo, quia hoc ipso loco, ubi agit de Nativitate Dominica, confarcinat omnes fabulas, manifeste falsas. Addam tantum unam vel alteram. Itaque sic habet: *Nativitas Domini fuit mirabiliter facta primo ex parte generantis, quia Virgo peperit; & hoc fuit ostensum per experientiam, ut enim habetur in compilatione Bartholomæi, & de libro Infantie Salvatoris sumptum videtur, cum B. Mariæ tempus pariendi instaret, Joseph obstetrices duas vocavit, quarum una vocabatur Zebel, & altera Salome. Zebel itaque considerans & inquirens, & virginem inveniens exclamavit, virginem peperisse. Salome autem, dum non crederet, sed hoc probare similiter vellet, continuo aruit manus ejus. Jussu tamen angeli sibi apparentis puerum tetigit, & continuo sanitatem recepit. Ulterius ea probata est per evidentiam. Romæ enim, ut testatur Innocentius Papa tertius, duodecim annis pax fuit. Igitur Romani templum pacis pulcherrimum construxerunt, & ibi statuam Romuli posuerunt; consulentes autem Apolloninem quantum duraret, acceperunt responsum, quousque virgo pareret. Hoc vero audientes dixerunt; Ergo in æternum durabit; impossibile enim credebant, quod unquam virgo pareret; unde in foribus templi titulum hunc scripserunt. Templum pacis in æternum. Sed in ipsa nocte, qua B. Virgo peperit, templum funditus corruit. Et ibi est modo Ecclesia sanctæ Mariæ novæ. Ita Jacobus de Voragine, attexens multas alias similes fabulas. At ista somnia per se absurda solide*

dè confutat Baronius ad annum 1. ubi ostendit ex S. Athanasio, B. Virginem non adhibuisse obstetrices, & ex historia Romana, quod templum pacis tempore Nativitatis Dominicæ nondum fuerit constructum. Sic habet: *Sicut veris initimur, & verisimilibus non contradicimus, ita quæ sunt à veritate prorsus aliena, procul abjicimus atque refellimus, cujusmodi sunt ea, quæ de templo pacis Romæ collapsio ea nocte, qua Christus est natus, à multis ut vera certaque scribuntur. Quomodo hæc non facillimè erroris redarguuntur, cum ostenditur templum pacis nondum Christi tempore Romæ esse erectum, quod testimonio omnium antiquorum historicorum constat, domitis Judeis à Vespasiano Imperatore fuisse constructum? Quæ autem de pœna incredulæ obstetricis & sospitate eidem restituta scribit Zeno, haud dubiè ex Apocryphis est mutuatus.* Ita Baronius N. 11. & 7.

Dixi tertio. Jacobum de Voragine niti mendacio aut aperto errore. Dicit enim, S. Hieronymum testari de præfata Sodomitarum strage, ubi scribit in illud: *Lux orta est eis.* Hic textus reperitur in C. 9. Isaïæ Prophetæ. Hinc & Petrus de Natalibus, qui vixit diu post Jacobum de Voragine etiam expressè hunc locum allegat his verbis: *Veritas Nativitatis Dominicæ secundò ostensa est per elementum ignis, qui ea nocte per totum orbem cunctos Sodomitico vitio laborantes extinxit, ut dicit Hieronymus in Glossa super illo verbo Esaïæ. 9. Lux orta est eis.* Ita Petrus fidus exscriptor & interpres Jacobi. Verùm nec in Glossa ordinaria Lyrani, nec in D. Hieronymo loco præfato vel vestigium extat de illa fabula; legi utrumque. Immo legi de verbo ad verbum omnia opera D. Hieronymi, nihil in iis reperiri de hac re satis certus sum. Idem dicendum de ridiculo textu D. Augustini, cujus opera pariter de verbo ad verbum omnia legis; quid enim absurdius, quàm dicere, quod Deus ob Sodomiam hominum fere desierit incarnari? absint isthæ stultitiæ à mente Augustini.

Dixi quartò. Merum figmentum esse, quod Ovidius interierit in ipsa nocte Nativitatis Dominicæ. Constat enim, quod Ovidius primum obierit anno decimo septimo post Nativitatem Christi. Ipsemet scribit se esse natum sub Hirtio & Panfa Consulibus, hoc est anno Urbis conditæ 711, ante Nativitatem Dominicam annis 40. juxta modernos 46. Idem testatur se in exilium actum esse anno ætatis quinquagesimo L. 4. Trist. Eleq. 10. Adeoque primum anno decimo post Nativitatem Christi. Octo annis in exilio mansit; ut pariter ex ejus Epistolis colligitur; ergo tantum abiit annis 17. post N. D. Accedit, quod Seneca, qui uno anno post Christum natus est, testetur, se vidisse Ovidium Declamantem Declam. 1. L. 2. Itaque post Nativitatem Christi necessariò Ovidius adhuc diu vixit Romæ. Ad hæc argumenta non video, quid responderi possit, nisi forte diceretur, Sodomitæ quidem fuisse tunc extinctos, sed ignorasse homines causam tantæ stragis, quia plurimi extinctorum ignorabantur fuisse Sodomitæ, & alii, qui sciebantur, credebantur esse extincti casu fortuito.

III. Christus in his revelationibus dicit, *Mansuetudinem* dictam esse à *manendo*, patientiam verò à *pace* & *scientia*. Atqui hæc non sunt credibilia. Revelationes Gertrudianæ L. 1. C. 18. sic habent. *Dum quadam vice D. Mechtildem Gertrudis rogasset, ut pro se orando virtutem mansuetudinis ac patientiæ sibi à Domino impetraret, & D. Mechtildis pro hac gratia Dominum orabat, hoc ab eodem responsum accepit: Mansuetudo nomen accepit à manendo; simili modo patientia nomen accepit à pace & scientia &c. &c.* Verum hæc nominis Etymologia prorsus aliena est à mente antiquorum, qui sine dubio & ipsi intellexerunt derivationes, fontes ac radices nominum. S. Isidorus Hispalensis

Epis-

Episcopus, qui scripsit libros 20. Originum & Etymologiarum, libro 10. ait: *Mansuetus est, quasi manu assuetus.* Et Sextus Pompejus Festus de Verborum veterum significatione libro 11. ait: *Mansuetum quasi ad manum venire suetum ajunt.* Hinc & Nonius Marcellus Tiburticensis de proprietate Sermonum Tit. De mutata declinatione ait: *Mansues pro mansuetus.* Non vidisti simulacrum Leonis ad Idam, quem Galli tympanis ferunt adeo mansuem, ut tractarent manibus. Et Nicolaus Perottus in suo Cornucopiæ, seu commentario linguæ latinæ impresso Venetiis 1513. F. 469. dicit: *Mansuetus quasi manu assuetus.* Quod attinet nomen patientiæ, S. Isidorus illud derivat à paviendo; pavire enim antiquitus idem erat ac ferire. Hinc Perottus F. 152. ait: *pavimenta in ædibus dicta sunt à feriendo, quod, dum fiunt, pluribus diebus feriantur virgulis seu marculis, ut solidiora fiant, nec rimas faciant; veteres quippe pavire pro ferire dicebant, quod à græcis sumptum est, qui παλειν dicunt percutere, unde & depavire tractum est.* En longè aliam Etymologiam! hæc etiam verior est ex eo, quia derivativa semper habent eosdem fontes & radices; si ergo patientia deberet derivari à pace & scientia, etiam pati deberet derivari à pace. At hoc verum non videtur; quia cum pati conveniat omnibus rebus etiam inanimatis, ubi locum non habet pax; immo etiam in homine & dæmonibus ipsum pati non conveniat cum pace, non videtur pacem commendasse aliquid sui nominis ad passionem omnium entium, sed potius nomen paviendi seu ferendi, cum quo ipsum nomen est correlativum. Sed hic forte respondebitur, Christum esse meliorem grammaticum, quam Isidorum, & alios.

IV. Revelationes Gertrudianæ dicunt, Joannem Evangelistam fuisse sponsum in nuptiis Canæ, sed viso miraculo uxorem reliquisse. Sic habent

bent L. 4. C. 4. Gertrudes à B. Joanne accepit tale responsum. *Ego recolens, quàm suavi amicitia Dominus remuneraverit illam continentiam, qua conjugem relinquens ipsum de nuptiis secutus sum, postea semper cavi, ne castitas mea macularetur. &c.* Item alia vice cum S. Gertrudes mente revolveret, qua de causa B. Joannes tantùm extolleretur pro integritate virginitatis, cum tamen legatur à Domino à nuptiis vocatus; B. verò Joannes Baptista immunis omnino ab omni carnalitate, minus tamen pro tali virtute collaudaretur; tunc Dominus illi ostendit B. Joannem Evangelistam stantem in medio Camini, qui tam terribiliter succensus videbatur, quod cum flamma totum involvebat tam supra, quàm infra, & circumquaque. Tunc Dominus dixit: *Quid magis tibi videtur laudabile, quod Evangelista non ardet, sive quod Baptista (extra flammam) non comburitur?* Ita revelationes. Sed hæc rejicit ut fabulosa Baronius ex eo, quia tota antiquitas testatur, B. Joannem non contraxisse nuptias, nam tota Ecclesia supposit, Christum illa sua præsentia non impedivisse, sed approbasse & sacrasse matrimonium. Baronius ad annum 31. Num. 30. sic habet: *Proditum est à nonnullis, has nuptias in Cana fuisse Joannis Evangeliste, qui dum duxisset uxorem, & nuptias celebrasset, tamen viso miraculo de aqua in vinum per Christum mutata, conjugem dimiserit, ac Christum secutus fuerit.* Sunt hæc omnia commentitia, ac nuper excogitata, cum penes antiquos Patres nulla prorsus mentio de his habeatur. Si hæc scivissent veteres, quantum putas negotii fecisset Hieronymo Jovinianus Hæresiarcha, qui tam pertinaci animo Joannem Evangelistam virginem fuisse negabat? Si hic, inquam, quoquo modo vel per conjecturam saltem dicere potuisset, nuptias factas in Cana Galilææ fuisse Joannis, quis thalami secreta scrutatus Joannem adhuc post nuptias virginem permansisse confirmare valuisset? quomodo & Manichæi, qui & apocrypha quævis adversus nuptias congerere soliti sunt, tam optata non sunt usi occasione, ut ex dirempto

Joan-

Joannis conjugio Christum odisse nuptias affirmarent, non veriti & Paulum in exemplum adducere, quod sua prædicatione Theclam sponso oppignoratam è nuptiis terrenis divulgaverit? certe tantum abest, ut hæc de Joannis nuptiis illi saltem meditentur, vel à Patribus qualibet alia occasione eadem dicerentur, ut potius ex iisdem nuptiis, quibus Salvator suam augustissimam præsentiam exhibuit, contrarium potius adstruerent, nimirum Christum probasse nuptiarum Sacramentum, ac suamet præsentia consecrasset. Cæterum de cœlibatu Joannis, quod nunquam contraxerit nuptias, non Hieronymus tantum adversus Jovinianum agens L. 1. sed & Ignatius in Epist. ad Philadelph. gravissimus assertor est. Idipsum Epiphanius testatur, quibus Augustinum consentire nemo sane mentis non viderit, dum ait, ea de causa Joannem à Christo plus cæteris amatum, quod neque uxorem duxerit, & ab ineunte pueritia castissimus vixerit. Verum dicamus, unde commentum illud deductum sit, ut & intelligatur, quàm parum judicio valeant, qui talia fingunt. Augustinus in Præfatione in Joannem hæc habet: Iste est Joannes, quem Dominus de fluctivaga nuptiarum tempestate vocavit. Hæc igitur Augustini verba sic accipiunt isti & adducunt, quasi Joannes obligatus nuptiis à Christo vocatus fuerit non animadvertentes, sic Augustinum dixisse vocatum à nuptiis, non quod cum uxorem duxerit eam reliquerit, sed quod eam prorsus non acceperit, prout idem Augustinus in fine operis aperte testatur, cum his utitur verbis: Plus amatum, quod neque uxorem duxerit, & ab ineunte pueritia castissimus vixerit. Nam omnes sciunt, uxorem ducere, non est eam in propriam domum traducere, sed se conjugio obligare. Nec aliud ab his de Joanne Augustinum sensisse exploratissimum est, nam dictum Joannis de nuptiis explicans, quod in primis dicendum fuisset, nullam prorsus mentionem de Joanne habuit. Sed hæc satis ad refellendam ridiculam de nuptiis Joannis sententiam. Hucusque Baronius. Hic forte respondebitur, sicut ad primum. Potuit etiam ibi in Cana

D. E. A. de Revelat. Pars II. I verum

verum esse conjugium, quod Christus sacraverit, quamvis conjuges ex consensu voluerint permanere virgines, ut S. Iosephus, S. Henricus, & plures alii.

V. In Revelationibus G. L. 4. C. 25. dicitur: Gertrudes requisivit à Domino: *Eia Domine, quo nomine Patrem orans in agonia invocabas? Respondit Dominus. Ego frequentius hoc nomine invocabam eum dicens: O integritas substantiæ meæ. Integritas duplicem duntaxat habet sensum; aliquando significat totalitatem, aliquando partem integram; sed Pater nec est totalitas filii, nec pars integralis. Dein si istud nomen est adeo gratum patri, cur Christus hoc non revelavit discipulis? cur Evangelistæ id non annotarunt, cum annotaverint alia verba orantis in Agonia? accedit, quod Christus nec in agonia, nec in alio loco legatur usus alio nomine, quam Patris v. g. Pater, si possibile est, transeat à me calix iste. Iterum secundo oravit; Pater mi, si non potest hic calix transire. Et oravit tertio eundem sermonem. Ubi hæc, Integritas substantiæ meæ? in Epistola ad Hebræos C. 1. dicitur Christus splendor gloriæ, & figura substantiæ ejus, id est, Patris; hoc modo potius pater diceret ad filium, integritas substantiæ meæ, quam filius ad patrem, integritas seu completio & complementum meæ substantiæ. Sed forte respondebitur à S. Gertrude per integritatem idem intelligi, ac identitatem.*

VI. In Revelationibus G. L. 4. C. 9. dicitur: Simeon dixit: Lumen ad revelationem gentium; sicque reddidit eum Matri dicens: Et tuam ipsius animam pertransibit gladius. Mater verò virginea imponens eum altari obtulit pro eo duos pullos columbarum candidissimos, quos puer regius manu tenera quasi ulterius protrudebat. Item eodem loco: Simeon elevavit puerum

puerum coram arca altaris offerens eum Deo Patri; tunc arca quasi speculum lucidum illico resplenduit, & in ea cum luce se involvens imago pueri JESU, significans, seipsum esse, per quem omnis oblatio novi & veteris testamenti est perfecta. Quod videns Simeon exclamavit; Lumen ad revelationem gentium. In hac narratione inprimis incredibile est, quod Christus cum verosimiliter fuerit fasciis involutus, protruserit manu pullos columbarum; dein illi pulli non ponebantur in altari, ne illud foedarent, sed consignabantur in manus Sacerdotum. Tertiò supposito etiam, quod fuissent oblati in ipso altari, sine dubio fuissent ligati, ne avolarent aut vagarentur; quomodo autem protrudentur ligati ab infante fasciis ligato? Addo, Altaria veteris testamenti non fuisse per modum arcæ, ut in novo, sed erant integra ex lapide vel ære, ut patet ex libris Regum & Machabæorum; Sed forte respondetur, præsumptiones cedere veritati revelatæ.

VII. Christus in his revelationibus inducitur existimans, quod *un Pesant, ein Pesant*/ sit nomen lapidis seu gemmæ, quod est falsum & planè ridiculum; istud enim nomen in lingua Gallica idem significat, quod *gravis*, ut proin sit epithetum genuinæ ac pretiosæ cujuslibet gemmæ, non verò nomen alicujus specialis gemmæ. Revelationes sic habent: *Gertrudes obtulit Domino* (hos omnes pios affectus) *tunc Dominus inæstimabiliter delectatus recolligebat ea in specie gemmarum pretiosarum, imponensque diademati suo regali dixit: Ecce has gemmas à te mihi oblatas tam gratanter acceptavi, quod ipsas in Diademate capitis mei portabo ad gloriandum pro ipsis coram tota militia cœlesti; sicut Imperator terrestris lapidem pretiosum, qui vulgari lingua vocatur, Pesent, ein Pesant, gestat in corona regni pro singularitate sua, quia non invenitur compar illi in totius sui amplitudine regni.* Ita illæ. At in Descriptio-

ne Cimeliorum Imperialium & Coronæ, quæ non ita pridem prodiit, nulla extat mentio talis gemmæ, *Pesant*; & in Catalogo omnium gemmarum, nullum extat tale nomen, quamvis omnia gemmarum nomina diligenter exhibeat. Sed ad hoc responderi posset, Christum hoc loco loqui narrative, referendo tantum modum loquendi communem.

VIII. In his revelationibus sæpius occurrit, quod Gertrudes recitaverit 225. Pater, vel salutationes Angelicas, vel *Laudate Dominum*; & hoc ideo factum est, quia credidit quod haberet tot membra, nec plura, nec pauciora. Revelationes L. 4. C. 2. sic habent: *Dominus illi apparuit, & ibi se collocavit; hinc cum vice omnium membrorum suorum 225. vicibus legeret, Laudo, adoro &c. videbatur ipsa sibi quasi ad singulas oratiunculas suas introducere singula obsequia membrorum suorum in laudem DEI.* Sed hic responderi posset, S. Gertrudem eam devotionem tantum accommodasse suppositioni tunc receptæ Medicorum, nil statuendo; Christum verò approbasse devotionem, non suppositionem, ut contingit in pluribus aliis.

IX. L. 4. C. 4. dicitur, Joannem Evangelistam sine dolore mortis obiisse, & ejus corpus jam esse glorificatum in cœlo. Sic habet: *Gertrudes intellexit, B. Joannem tam securam habuisse confidentiam de benignitate Domini, ut speraret, quod Dominus non dedignaretur se assumere absque dolore mortis; & quia hoc ausu amoris præsumpsit, etiam accipere meruit. Tunc Gertrudes mirari cœpit, quia Scriptura dicit, ideo Joannem absque dolore mortis transisse, quia juxta crucem passus est mente, & etiam propter incorruptionem*

nem carnis; quomodo ergo nunc dicitur, propter confidentiam hoc obtinuisse? ad quod Dominus respondit: Compassionem mortis Joanni in æterna vita præcellenti gloria retribui; sed illam securam fiduciam, qua nihil à me sibi denegari posse præsumpsit, tali modo complacuit mihi in præsentī vita remunerare, quod eum ab omni dolore mortis illæsum quasi in jubilo de corpore assumpsit, & virgineum ejus corpus incorruptum & quodammodo jam glorificatum speciali modo sublimavi. Sic illa revelatio. S. Gertrudes ista forte legit in Historia Lombardica Jacobi de Voragine, cujus testimonium non solum caret antiquo teste, cum ne quidem supposititia Prochori Acta de his faciant mentionem; sed positivè contraria pugnant testimonia veterum. Illa autem Historia in festo S. Joannis sic habet: Cum Joannes esset nonaginta novem annorum, apparuit ei Dominus cum discipulis suis dicens: Veni dilecte mi ad me. Surgens autem Joannes cœpit ire; & veniente Dominica universus populus convenit in Ecclesia, quæ ipsius nomine fuerat fabricata; & Joannes fecit fieri foveam quod ratam juxta altare; descendensque in foveam dixit; Ecce, Domine, venio, &c. Et cum orationem sinisset, tanta lux super eum emicuit, quod nullus in eum respicere potuit. Recedente autem lumine mannâ fovea plena invenitur, quod in loco illo usque hodie generatur, ita ut in fundo foveæ instar minutæ arenæ scaturire videatur. Ita Historia Lombardica. Jam verò quod Joannes obierit testatur Eusebius in Chronico ex Polycrate synchrono cum Joanne, qui sic habet: Joannes Ephesi obdormivit. Et Tertullianus L. de anima C. 50. Obiit & Joannes de quo frustra fuerat spes eum remansurum. Sic illi. Quod verò non fuerit receptus in cœlum corpore, aut aliò translatus; colligitur ex eo, quia Eusebius & S. Chrysostomus testantur, Ephesi monstrari S. Joannis sepulchrum, & Cœlestinus Papa in litteris ad Concilium Ephesinum anno 430. datis dicit: Reliquias S. Joannis Ephesi in honore haberi. Idem habet Synodica Epistola Orientalium

lium Epheso missa ad Senatum Constantinopolitanum. Coelestinus sic habet: *Vos hortor, respiciatur illa sola dilectio, in qua juxta vocem Joannis Apostoli, cujus reliquias præsentes veneramini, manere debemus.* Ἡ τὰ λείψανα παρόντες τετιμῆκατε. In Epistola verò Synodica dicitur; Episcopos Ephesum venisse desiderio complectendi sarculum S. Joannis, περιπτύξασθαι λαβρακας. Quomodo autem fieri potuit, ut de tam gloriosa translatione in coelum corporis S. Joannis præsente omni populo facta rumor non ierit per totam Ecclesiam? quomodo memoria facti non mansit saltem in ipsa urbe Ephesi? quomodo credi potuerunt præsentes ipsius Sancti Reliquiæ? Quomodo idipsum credi poterat à D. Chrysostomo, qui in ipsa urbe Epheso præsedit Synodo septuaginta Episcoporum? Is Hom. 26. in Epistolam ad Hebræos sic habet: *Joseph, cum esset in terra aliena, nec sic quidem despondit animum, sed ita credidit, ut etiam diceret de exitu, & de suis mandaret ossibus.* Quamobrem dicunt aliqui: Ecce etiam justiciam curam gesserunt monumentorum. Sed, dic mihi, ipsius Moysis ossa an non sita sunt in terra aliena? an non etiam Aaronis, & Danielis, & Jeremiæ? Apostolorum autem multorum nescimus ubi sita sint. Nam Petri quidem & Pauli & Joannis & Thomæ manifesta sunt sepulchra, aliorum autem, cum sint tam multi, nusquam sunt nota. Quomodo hæc D. Chrysostomi mentio de S. Joanne non concluderet contra ipsum, si corpus S. Apostoli fuisset glorificatum vel alio translatum? an serviret in exemplum, ubi sermo est, an sit habenda cura ossium? Suppositum ergo, ejus corpus adhuc jacere Ephesi in sepulchro. Et hæc S. Doctoris mens adhuc clarius patet ex ejus sermone de Duodecim Apostolis, ubi sic habet: *Petrus Romam erudit; Paulus inde mundo Evangelium annuntiat &c. Joannes etiam post mortem tanquam vivus curat Ephesum; Bartholomæus Lycaonas ad temperamentum instituit, Philippus miraculis conservat Hierapolin; omnes ubique omnibus beneficia conferre non desistunt; pulverem*
immor-

immortalem in sepulchris reliquerunt. En! non excipitur S. Joannes, cum tamen optima fuisset excipiendi occasio; nam S. Chrysostomus in hoc sermone ex instituto agit de laudibus Apostolorum. Ad hanc difficultatem forte responderi potest, S. Gertrudem non loqui de assumptione corporis, sed animæ; & Christum non dicere, quod corpus S. Joannis in cœlum assumpserit, sed quod eum de corpore assumpserit.

X. L. 4. C. 27. S. Gertrudes in festo Paschatis ad Dominum ait: *Doce me, quali devotione te laudare possim per Alleluja, quod toties in festo isto repetitur?* respondit Dominus: *convenientissimè poteris me per Alleluja collaudare in unione laudis cœlestium civium, qui per idem me jugiter collaudant in cœlis.* Et adjecit Dominus. Nota ergo, quod in illa dictione Alleluja omnes vocales inveniuntur præter solam vocalem, O, quæ dolorem significat, & pro illa duplicatur prima vocalis A. Ita Christus. Sed nec natura per hanc vocalem significat potius dolorem, quàm voluptatem cum ea exclamatio per O etiam serviat ad expressiones animi lætas; nec etiam id significat ex institutione Dei, vel hominum. Forte tamen solis Gallis ista vocalis est littera doloris, quia est apud illos difficilis pronuntiationis, testatur Gregorius Turronensis L. 5. C. 44. *Chilpericum Regem novam litteram O Alphabeto Gallico inseruisse, sed rem caruisse successu.* Dein in hac explicatione supponitur, vocem Alleluja ex instituto sic fuisse mysteriosè coagmentatam; quod tamen falsum est cùm constet illud sine omni mysterio fuisse compositum ex his duobus nominibus hebraicis *Hallelu,* & *Ja,* quod idem est, ac *laudate DEum.* Sed respondebit forte aliquis, Christum loqui ex suppositione præconcepta audientis, ut sensus sit; *juxta vos* hoc nomen Alleluja habet eam compositionem; aut Christus respexit ad Origines hebraicas quarum

quarum radices forte significant naturaliter, quamvis ea significatio hominibus non amplius nota sit.

XI. Gertrudes universim docet tantum haberi meritum & præmium ex quovis desiderio boni operis, quantum habetur ex ipso opere.

L. 1. C. 8. Christus ad S. Gertrudem sic ait: *In omnibus operibus tuis centuplum offers fructum; & hoc non solum in operibus sanctis, quæ perficis, verum etiam in omnibus iis bonis, quæ libenter velles tu agere, aut apud alios promovere, tametsi non valeas; nam pro quocunque hujusmodi conatu, ac si opere illum implesses paratus tibi est reddere mercedem.*

L. 3. C. 64. Christus ad S. Gertrudem ait: *Delector cum electis meis disponere de diversis, quæ nunquam evenient, ut ipsorum erga me comprobem fidelitatem, & ut pro infinitis meritis eos remunerem, quæ nunquam opere perficere possent, quia omnem eorum voluntatem respicio tanquam perfectam; unde si contingeret te præoccupari morte, & Sacramento privari, ex hoc nullum detrimentum habebis. En! desiderium suscipiendi Sacramentum videtur in hac doctrina idem operatum, quod Sacramentum!*

L. 3. C. 89. Christus dicit: *Si quis propter me aggredi voluerit laborem aliquem gravem, in quo timet incurrere devotionis detrimentum, & tamen postponit propriæ animæ utilitatem, ut meam perficiat voluntatem, hujus hominis piam intentionem ego tanti reputo, quod ipsam solam suscipio quasi pro opere perfecto, quamvis forte nunquam ad hoc veniat, ut hoc opus saltem incipiat; quod tamen habet coram me talem fructum, ac si omnem laborem perfecerit, & nullam unquam negligentiam interea contraxerit.*

L. 4. C. 41. sic habetur: Gertrudes, dum hostiam Dominici corporis Domino offerret pro suppletionem negligentiarum suarum, & hoc faceret ea fidelitate, ut ipsa desideraret in se semper poenam negligentiarum suarum perferre, quo tantummodo suppleret Domino, quidquid sibi subtraxisset condecens gloriæ & honoris per negligentias suas, benignus Dominus, qui bonam voluntatem acceptat pro facto, videbatur implere omne desiderium suum. En! iterum qui vult perferre poenas purgatorii, idem est, ac si iam actu pertulisset; & qui vult redire ad gradum gloriæ perditum, idem est, ac si nunquam illum perdidisset.

L. 5. C. 31. S. Gertrudes ad Dominum ait: Quamvis Domine præ omnibus delictis hoc mihi exoptabile sit, ut carcere carnis educta tibi adjungar, tamen si tibi hoc placeret, eligerem hic usque in diem judicii permanere, & tibi ad laudem in extrema miseria degere. Ad quod Dominus. Talis voluntas apud me tantum obtinuit effectum, ac si omnia quæ deliberaſti, perfectissimo modo opere perfecisses. Hæc doctrina habet difficultatem, tum quia opera externa juxta Theologos saltem per accidens augent meritum, inquantum actum internum reddunt intensiorem, deliberationem, extensio-rem, frequentio-rem &c. tum etiam hoc principium, quod voluntas reputetur pro opere non procedit in iis actionibus externis, quæ habent fructum ex opere operato, aut ex speciali promissione vel ordinatione Dei, prout contingit in Sacramentis Martyrio, virginitate, & satisfatione purgatorii. Sed Responderi fors posset, Christum voluntatem S. Gertrudis quoad Sacramentum, & poenas purgatorii acceptasse in casu particulari ex speciali privilegio; quod alia opera doctrinam intelligendam esse de eo præmio, quod convenit actui interno per se.

XII. Revelationes hæ videntur docere, quod nostris precibus & piis operibus possimus Beatis in cœlo augere gloriam & meritum.

Utrumque esset erroneum. Licet enim rectè possit dici, Beatos ex nostris piis operibus acquirere novum gaudium accidentale, nulla tamen ratione defendi potest, quod possimus orare & intercedere apud Deum pro sanctis, ut Deus illis augeat suam gloriam, multò minus, ut illis augeat meritum, cum tempus merendi ac demerendi exspiraverit cum vita. Error adhuc magis cresceret, si ipsi Deo adscriberetur propriè interna nova delectatio, & felicitas ex nostris operibus bonis, prout in his Revelationibus videtur adscribi.

L. 3. C. 10. §. 2. sic habetur: *Cum Gertrudes corpus Christi sumpsisset, & animam suam in similitudinem arboris conspiceret cum fructibus, non solum exinde Beata Trinitas, verum omnes sancti miræ jucunditatis susceperunt delectamentum; in cujus reverentiam omnes surgentes & merita sua pendentes super ramos arboris prædictæ in specie coronarum obtulerunt in laudem illius, qui novo delectamento eos dignabatur jucundare; ipsa verò cum oraret Dominum, ut omnibus in cœlo & in terra atque in purgatorio, qui omnes jure habuissent profectum de fructu operum suorum, si ipsa non neglexisset, saltem nunc daret profectum ex fructibus divina benignitate sibi collatis, cœperunt singula opera, in quorum specie apparuit arboris fructus, efficacissimum liquorem desudare, cujus pars defluens in superiores ipsis gaudium cumulavit, pars verò defluens in purgatorium pœnas eorum mitigavit, pars autem defluens in terras justis dulcedinem gratiæ, & peccatoribus amaritudinem pœnitentiæ augmentavit.* En! beatis aucta beatitudo accidentalis ob intercessionem S. Gertrudis.

L. 3. C. 24. dicitur: *In festo cujusdam Sancti; dum intenderet Horas Canonicas in laudem Dei, & ejusdem Sancti devotius decantare, apparuerunt omnia verba, quæ canebat, in modum lanceæ præcutæ de corde suo ad cor JESU procedere. De ipsa etiam lancea videbantur spargi radii, qui ad singulos Sanctorum pertingentes miro eos novæ gloriæ decore perornabant, sed specialiter ille Sanctus, cujus festum agebatur, mirabili gloria singularis splendoris apparebat exhilaratus.*

L. 3. C. 65. Christus ad S. Gertrudem ait: *Cum in charitate mihi aliquid offertur pro animabus fidelium defunctorum, ego statim id, quod pro eis offertur do eis in remedium absolutionis vel alleviationis, aut etiam ad cumulum æternæ beatitudinis. En! poterit etiam animabus purgatorii nostra intercessione augeri beatitudo.*

L. 4. C. 27. Cum S. Gertrudes laterum dolorem, quo cruciabatur, offerret pro animabus in purgatorio, additur: *Dominus dolorem & laborem ejus contulit prædictis animabus in augmentum gaudiorum suorum dicens: Hoc munus devotionis mihi ex tanto affectu à sponsa mea oblatum exhibeo vobis in cumulum beatitudinis sempiternæ, vosque ipsam honore condigno propterea rehonorare studete, precum ipsi Xenia remittentes.*

L. 4. C. 40. sic habetur: *Cum Gertrudes more sibi solito Ad primum Agnus Dei oraret pro tota Ecclesia, ut Dominus eam in omnibus paternè gubernaret; & ad secundum Agnus Dei peteret pro animabus omnium fidelium defunctorum, ut Dominus eas à pœnis relevaret; ac per tertium Agnus Dei desideraret, ut Dominus NB. merita omnium Sanctorum & electorum jam sibi congregantium in cœlis adaugeret, Dominus in verbo illo, dona nobis pacem, blandè illi acclinatus osculum animæ ejus adeo efficax impressit, quod omnes Sancti efficacia illius dulcedinis medullitus*

affecti & dulciter penetrati ex ea omnium gaudiorum & meritorum suorum grande sumpserunt augmentum.

L. 4. C. 45. sic habetur: Post communionem apparuit Gertrudes cum Domino, tanquam regina cum Rege in solio sedens & Principes Apostolorum Petrus & Paulus coram utroque genua flectentes, ac si milites à Domino Dominaque sua præmia susciperent. Nam de virtute Sacræ communionis videbatur meritum Sanctorum augmentari. Unde cum ista miraretur, an ne sufficientia merita habere possent Apostoli, tali est edocta similitudine. Quamvis Regina satis habeat honoris ex hoc, quod Regi est conjuncta; tamen multum gloriatur & delectatur in filia in festo nuptiarum ipsius; sic omnes Sancti congratulantur animæ, quæ Sacramentum altaris suscipit cum devotione. Hic explicatio bona est, sed propositio explicata est ab explicatione prorsus diversa; aliud enim est, augeri meritum beatorum & aliud est augere gaudium accidentale.

L. 4. C. 46. dicitur: In festo B. Margaritæ videbatur, Dominus emittere splendorem clarissimum, & illo perlustrare virginale decus B. Margaritæ, quasi ad renovandum & duplicandum in anima ejus meritum castæ virginitatis. Et paulo post in augmentum gloriæ cumulumque meritorum passionis sponsæ suæ iterum emisit splendorem in animam ejusdem virginis, dein ad B. Margaritam dixit: Nunquid o filia, non satis sufficienter adauxi tibi præmia? sicque amabiliter illi blandiens intraxit sibi devotionem omnium per universum mundum festum B. Margaritæ colentium, & ex illa B. Margaritam inæstimabilibus præmiis honorificè sublimavit.

L. 4. C. 40. Cum Gertrudes accederet ad communionem, omnes sancti ipsi cum gaudio assurgebant, quorum omnium merita de fulgore

fulgore divinæ charitatis mirè irradiata refulserunt. Dein cum Gertrudes communicasset &c. Sancta Trinitas ineffabili modo delectata in omnibus Sanctis novæ jucunditatis ministrabat gaudia.

L. 4. C. 62. ad finem. Post hæc Dominus cecinit: Gaudete justi, quod totus exercitus cœli subsequens complevit; Post hæc Dominus dulciter salutans omnes Sanctos concinuit; Dominus vobiscum, & in illo verbo ob unionem, quam in anima Gertrudis perfecerat, omnium *Sanctorum merita*, gaudium, & gloriam magnopere *duplicando* cumulavit in cœlis.

L. 5. C. 3. Die, quo corpus S. Gertrudis fuit sepeliendum, aliqua Monialis obtulit pro anima ejus, scilicet in supplementum meriti ejusdem cor JESU, & circa horam elevationis hostiæ cum hostia obtulit in meritum prædilectæ Matris suæ defunctæ affectum filialis dilectionis illius, quem cor JESU habuit erga dulcissimam Matrem suam. Tandem desiderabat aliquid majoris virtutis offerre in *augmentum meritorum* Matris suæ tam prædilectæ &c.

L. 5. C. 7. Ad elevationem hostiæ videbatur, quod anima illa beata desiderabat seipsam offerre Deo Patri pro salute universitatis; unde Unigenitus Dei, qui nihil negare novit desiderii electorum, ipsam totam sibi intrahens ex illius unione *duplicatam salutem omnibus in cœlo & in terra* ac in purgatorio ministravit. Alia vice eadem Monialis salutans animam Beatæ Mechtildis ait: Hos flores (piorum affectuum) acceptet quæso tua benignitas, & ex ipsis te in *augmentum omnium meritorum* tuorum perorna, & pro me sponsum tuum exora.

L. 5. C. 12. Cum Monialis conquereretur apud Christum, quod animam defunctæ Sororis non statim liberasset è purgatorio, respondit Christus: Ego audiui preces familiarium meorum pro anima illa, & benignus exaudiui, & animæ illi magis benefeci, quàm ipsi credere possunt, etiamsi vidissent animam è purgatorio ad cœlum transiisse. - Sed *remunerationem meritorum* debitam gratuita pietas mea *superauet* etiam quandoque propter fidelium preces; & secundum hoc jam benefeci isti, quia superaddidi illi secundum suum meritum.

L. 5. C. 29. Tunc de corde JESU & Gertrudis conglutinati effloruit arbor miræ venustatis habens folia clarè splendentia velut perlustrata solari radio Trinitatis, quæ omnibus *cœlicolis ineffabilem ministrabant salutem*.

L. 5. C. 31. Hæc dicens Dominus visus est tantis delitiis superabundare, quod ex omnibus sensibus ejus humanitatis liquor nectareus emanabat, ex quo omnes Sancti communiter *novam gloriæ*, gaudii, & delectationis *hauserunt suavitatem*; & ait Dominus: in illa die, cum te totam intraxero, mihi stillabunt montes, id est, Sancti hanc dulcedinem. Ad hos omnes textus forte responderi potest: textus sic intelligendos, ut merita Sanctorum dicantur augeri non *in se*, sed *in effectu*, nempe in aliqua gloria accidentali: neque esse erroneum in fide, si dicatur, sanctos non solum habere gaudium novum ex bonis operibus hominum, sed etiam incrementum gloriæ ex liberalitate Dei. Si enim Sancti per totam æternitatem sunt habituri nova gaudia, cur non variationem gloriæ? & si gloria accidentalis potest esse nova, cur eam novationem vel autionem non potuerit Deus alligare novo cultui & intercessioni fidelium, saltem in casu particulari unius vel alterius piæ Gertrudis, ad hoc specialiter motæ à Deo?

XIII. L. 2. C. 6. Christus ad S. Gertrudem dicit: *Sicut ego sum figura substantiæ Dei Patris in divinitate, sic tu eris figura substantiæ meæ ex parte humanitatis suscipiens in tuam deificatam animam emissiones meæ divinitatis.* Hæc locutio, licet non sit accurata, adeoque videatur indigna, quæ tribuatur Christo, potest tamen explicari, ut decenter congruat Christo.

XIV. L. 4. C. 8. ad Christum S. Gertrudes ait: *Præparasti me ad suscipiendum in me adorandam, supercœlestem, & superinestimabilem illam tui intimiorem unionem.* Cur adoranda? aut cur supercœlestis? Sed patitur explicationem.

XV. L. 2. C. 18. S. Gertrudes ait: *Gratiarum actiones tibi offero amantissime DEUS per mutuam gratitudinem adorandæ Trinitatis.* An Pater Filio, & Spiritui S. exhibet gratitudinem, & Spiritus S. Patri? ista sunt nova, & ab Ecclesia primùm examinanda, antequam recipiantur. Sed dici potest, forte in Trinitate locum habere rationem quandam genericam gratitudinis in affectu, si non univocè, saltem analogicè.

XVI. L. 2. C. 22. S. Gertrudes ait: *Fateor, me in hoc dono visitationis tuæ majus accepisse, quàm unquam ullus homo posset in hac vita promereri.* Si propositio esset ilimitata, ut jacet, non vera esset, quia si B. Virgo de congruo potuit mereri Maternitatem Christi juxta illud: *Quæ meruisti portare,* cur nulla creatura possit mereri donum visitationis extraordinariæ divinæ? forte hoc intellexit S. Gertrudes de merito humano ex se, non dignificato per gratiam.

XVII.

XVII. L. 2. C. 14. Christus ad S. Gertrudem ait: *Per gratiam meam tua voluntas adeo meæ unita est, ut aliud atque ego nequeas velle.* Hæc præpositio in rigore non est vera, quia solus Christus est impeccabilis. Sed responderi potest, hoc intelligendum *moraliter*, vel insinuari promissionem perseverantiæ ex gratia, non inflexibilitatem voluntatis ex natura vel proprietate.

XVIII. L. 3. C. 18. §. 3. Postquam Christus explicaverat fructum Missæ, quod nempe audiens Missam respiciatur specialiter à Patre, quasi radio illustratus, Gertrudes ait: *Nunquid Domine, statim ut quis in peccatum labitur, amittit etiam istam beatitudinem, sicut qui de luce solis redit in tenebras?* Respondit Dominus: *Non.* Licet enim peccator aliquando lumen divinæ placibilitatis sibi obumbret, pietas tamen mea semper in eo vestigium illius beatitudinis homini conservat in vitam æternam. Si sermo sit de peccato mortali, non est verum, quod gratia & meritum non totaliter perdantur, quamvis forte reviviscant. Sed forte sermo est de radio gratiæ actualis, conferendæ peccatoribus intuitu Sacrificii Missæ.

XIX. L. 3. C. 25. dicitur: Christus præsentavit S. Gertrudi cor suum deificatum. Hic terminus *Cor Christi deificatum*, vel *humanitas deificata* in Revelationibus Gertrudis valde frequens est, videlicet L. 3. C. 26. L. 3. C. 30. L. 4. C. 17. L. 4. C. 13. *Deificatum corpus Christi.* L. 5. C. 29. *Deificata humanitas.* Hic terminus potest sumi in sensu Eutyichiano, quasi natura humana esset conversa in divinitatem, non dedecet tamen Christum in eo sensu, in quo & aliqui Patrum

Patrum etiam animam per gratiam & arctiorem cum Deo unionem transformativam deificari asserunt. Idem responderi potest ad id, quod habetur & L. 5. C. 31. & C. 32. & C. 33. & C. 34. & C. 37. ubi sæpius quoque occurrit, *cor deificum*.

XX. L. 3. C. 18. §. 5. Videtur S. Gertrudes ad justificationem extra Sacramentum non requirere actum amoris DEI. Sic habet: Gertrudes intellexit, quod si quis poenitendo velociter de omnibus commissis suis & omissis cum integro corde se inclinat ad obedientiam præceptorum Dei, tam veraciter coram DEO sanctificatur, sicut leprosus ille mundatus est, cui dixit Dominus: Volo mundare. Sed dici potest, inclinationem ad præcepta, adeoque etiam ad præceptum amoris idque ex toto corde esse actualem amorem DEI.

XXI. L. 3. C. 18. §. 20. docet, quod omnes Christiani, qui unquam peregerunt aliquod bonum opus, salventur. Sic habet: Cum Gertrudes in quadam prædicatione audisset recitatum sermonem illum, quod nullus hominum salvaretur sine amore Dei, quin ad minus aliquid de eo habere deberet, ut ex amore Dei poeniteret, & abstinere à peccato, ipsa revolvit in corde suo, quod multi migrarent à sæculo, qui plus viderentur poenitere timore gehennæ, quàm Dei amore; respondit Dominus dicens: Cum videro illos agonizantes, qui mei unquam sunt dulciter recordati, vel qui aliquid meritorii operis peregerunt, in ipso mortis confinio exhibeo me eis benigna pietate ita amabilem, quod ex intimis medullis cordis poenitet eos me unquam offendisse, unde & per talem poenitentiam tunc salvantur. Ergo pro dignatione illa vellem ab electis meis glorificari, ut scilicet inter generalia beneficia etiam

L pro

D. E. A. de Revelat. Pars II.

pro isto mihi agerent gratias. Sed forte respondendum, Christum tantum velle dicere: *sæpe aut respectu aliquorum* qui aliquid *speciale* sui causa egerunt, id fieri; *ut* eos poeniteat & salventur; non enim rarò apud Scriptores Sæculi 13. & 14, quod sumitur pro *ut*, v. g. apud D. Thomam.

XXII. L. 3. C. 32. docet, omnem appetitum alicujus boni esse appetitum seu amorem DEI, quæ doctrina videtur suspecta de errore Quesnelli, quod omnis actus humanus sit vel amor DEI laudabilis, vel amor mundi vituperabilis. Sic habet: Gertrudes dixit ad Dominum: Heu Domine, quod tam tepida sunt desideria mea ad te verum bonum meum, unde tam rarò convenit mihi dicere tibi: Sitivit anima mea ad te. Et Dominus. Non raro, sed frequentius, dicas mihi, quod me fitiat anima tua, quia pietas amoris, quæ humanam diligo salutem, compellit me, ut quæcunque bona desideret electus, semper reputem, illum me desiderasse, cum in me lateat, & ex me profluat omne bonum. v. g. Si homo desiderat sanitatem, securitatem, commodum, sapientiam, & similia, ut magis queam cumulare meritum retributionis, frequenter reputo eum desiderasse me; excepto, si deliberativè declinaret à me, ut scilicet ita desideraret sapientiam habere, ut inde possit superbire, five sanitatem, ut malum perficere posset. Sed fortè hæc propositio id præcisè vult dicere, quod omnis actus sit virtualiter ordinatus ad Deum, tanquam finem nostrorum actuum ultimum in eo homine, qui se totum & omnia sua ordinavit in Deum, quod frequenter & in multis contingit.

XXIII. L. 3. C. 32. docet, etiam ea, quæ non sunt voluntaria, nobis cedere ad meritum. Sic habet: Nocte quadam sopori dedita per somnum à Domino
suavius

suavius visitabatur, in tantum, quod ex consortio præsentiæ Domini velut delicatioribus epulis sibi referta videretur. Unde vigilans Domino grates persolvit dicens: Quid ego Domine indignissima præ aliis merui, qui sæpius per somnia in tantum gravantur, quod etiam per clamores cæteris quandoque incutiunt terrorem? ad quod Dominus respondit: Quos mea paterna providentia disponit per tolerantias sanctificare, si vigilantes corpori suo student commoda procurare, unde se occasionibus meritorum privant, ego illis ex divina pietate per somnia ingero gravamen, ut saltem sic aliqua mereantur. Et illa: Num Domine illis hoc poterit proficere ad meritum, quod sine intentione & quasi contra voluntatem patiuntur? Tunc Dominus: Benignitas mea hoc perficit. Nam ut in sæcularibus videtur, quidam se vitro ac cupro componentes ornati cernuntur, sed qui auro & gemmis redimuntur, multo ditiores reputantur; similiter etiam in illis fit. Sed responderi potest, nomen *meriti* hoc loco sumi latius, ut idem sit, ac *congruentia* ad dona DEI, v. g. ad liberalem condonationem poenæ.

XXIV. L. 3. C. 38. Docet, quod communicans accipiat effectum salutis in corpore & anima, & quod spiritualiter communicans accipiat æqualem fructum. Sic habet: Nunquid Domine majorem effectum habent, quæ te jam sacramentaliter susceperunt? Respondit Dominus: Nunquid ditior reputatur ille, qui gemmis & monilibus decoratur, sive ille, qui aurum obrizum multum in abscondito habet reconditum? in quibus verbis Domini dabatur intelligi, quod quamvis ille, qui sacramentaliter communicat, indubitanter effectum salutis consequitur copiosum tam in corpore, quam in anima, secundum fidem Ecclesiæ; ille tamen, qui purè ad laudem Dei ex virtute obedientiæ simul & discretio-

nis omittit sacramentaliter corpus Christi suscipere, & desiderio ac amore Dei inflammatus spiritualiter communicat, multo effectuosorem fructum consequitur apud Deum, licet hoc humanum lateat intellectum. Ita G. Quod salutis fructum capiamus etiam in corpore, est erroneum, quia Sacramenta instituta sunt pro salute animæ, non pro salute corporis. Dein spiritualiter communicans non recipit majorem fructum, si sacramentaliter communicans æqualem habeat devotionem, ac ille, qui tantum spiritualiter communicat. Sed forte responderi potest, per effectum Sacramenti *in corpore* nil aliud intelligi, quàm dignificationem, sacrationem quandam, vel jus ad resurrectionem proximum. Majus verò meritum non refertur ad non communicantem respectu communicantis cum æquali dispositione interna, sed præcisè comparatur fructus ex opere operantis ad fructum ex opere operato.

XXV. L. 3. C. 44. Docet, quod ille, qui certò scit, se à DEO trahi ad contemplationem, tutò negligat austeritates Ordinis. Sic habet: Gertrudes ad Dominum ait: Dicent alii, cùm in ordine cœnobitali fecerim professionem, tenerer fervorem devotionis sic temperare, ut rigori ordinis regularis valerem deservire. Ad quod Dominus hac similitudine ipsam dignatus est docere. Sicut, inquiring, si ordinarentur aliqui Camerarii coram mensa regis sedulo servituri ob reverentiam regis, Rex verò senio confectus sive debilitatus advocaret unum de adstantibus, in cujus sinum delectaretur sustentari per tempus pausaturus, valde indecens esset, si Camerarius ille repente surgens ipsum cadere permetteret, eò quod ad standum coram mensa ipsius quondam ordinatus fuisset. Similiter incongruum est, ut ipse, quem ego gratuita pietate mea attraho ad fruitionem contemplationis, se ab illa retrahat propter sequen-

sequendum rigorem ordinis cujuscunque professionis, cum ego in infinitum magis delecter in una amante anima, quàm in omni labore & exercitio corporali. Si quis tamen certitudinaliter non trahitur à spiritu meo ad quietem contemplationis & tamen negligit Ordinem ob studium concupiscendæ contemplationis, ille quasi non vocatus videtur se ad mensam regis ponere, cum ordinatus sit ministrare ad mensam. Ita Revelationes. Sed responderi forte potest, hîc non excludi necessarium consensum & approbationem Superioris; immo hanc regulam potius fuisse datam Superiori pro se & subditis regendis, quàm ipsis subditis.

XXVI. L. 3. C. 60. Christus ad S. Gertrudem ait: Ego tibi adero, & singulis vicibus septem Sacramenta efficacius in anima tua renovabo, quàm ullus Sacerdos vel Pontifex septem vicibus perficere posset; Ego enim sanguine meo baptizabo, in virtute victoriæ meæ te confirmabo, in perfectione sanctissimæ conversationis meæ te consecrabo. &c. &c. Hæc propositio, ut jacet, videtur erronea, quia si ista tantum fiunt per imitationem, ac similitudinem, non debet illis adscribi major efficacia, quàm ipsis Sacramentis, in quorum contemptum videtur cedere iste modus loquendi. Sed responderi potest, hîc S. Gertrudi ex speciali favore promitti majorem gratiam, quàm esset gratia ex opere operato; quod privilegium, ut erat singulare, non est trahendum in sequelam respectu aliorum.

XXVII. L. 3. C. 73. §. 2. Christus ad S. Gertrudem ait : Quandocunque aliquis se alterius orationi committit, plene confidens, quod per ejus merita divinam possit obtinere gratiam, pius Dominus indubitanter secundum desiderium & fidem suam benefacit ipsi, etiamsi ille cui se committit, neglexerit devotè orare pro ipso. Hæc propositio videtur contra communem sensum, potest tamen explicari.

XXVIII. L. 4. C. 2. Christus ad S. Gertrudem : Voluntas tua tam plene divinæ voluntati meæ est unita, quod nihil velle potest, quàm quod ego volo. Et L. 1. C. 14. per gratiam meam tua voluntas adeo meæ unita est, ut aliud atque ego nequeas velle. Hæc propositio potest explicari, quod Sancta consolidata in bono *moraliter* non possit velle malum; vel quod hoc loco ipsi promittatur donum perseverantiæ per eam continuam gratiam, quæ prævidetur fore efficax.

XXIX. L. 4. C. 6. Cum S. Gertrudes nihil inveniret, quod Christo dignè offerret, quæsit in omni creatura, si aliqua posset investigare dilecto condignè offerenda. Sic quærens reperit quædam in laudem Salvatoris non cedentia, quæ ipsa sibi avidè usurpans revocare cura-

curabat ad illum, cui soli servire tenetur omne, quod creatum est. Unde obtulit Domino pro fragrantissimo thuris sacrificio omnem simulatorem sanctitatem hypocritarum, pharisæorum, hæreticorum & similium. Intrahere etiam videbatur cordi suo amorem falsum & impurum omnium creaturarum, & hunc obtulit Domino pro auro pretioso. Hæc omnia in corde suo omni scoria decocta & miro modo nobilitata videbantur Domino præsentata. Ista intentio ac pia affectio purificandi aliena peccata in corde nostro, & sic purificata offerendi DEO est quidem laudabilis; sed cautè adhibenda circa solos actus de se bonos, qui tantum vitiantur ex intentione & fine, v. g. circa orationes, & jejunia hypocritarum, circa quæ potest haberi complacentia, & velleitas.

XXX. L. 4. C. 7. S. Gertrudes jubet communicare Moniales non præmissa Confessione. Sequenti die orans pro his quæ ad monita sua communicabant non obstante, quod per Confessoris absentiam confessionem non fecerant, videbatur Dominus eas vestire veste candidissima, scilicet sui innocentia. Quamvis liceat communicare non præmissa confessione, si quis non habet conscientiam peccati, non videtur tamen id præcipiendum à Superiore subditis, cum aliena conscientia non possit esse perspecta. Sed responderi potest, S. Gertrudem non præcepisse, sed monuisse. Dein etiam si præcepisset ob moralem certitudinem de

de bona dispositione suarum monialium potuisset cum se excusantibus dispensare.

XXXI. L. 4. C. 14. Christus ad S. Gertrudem ait: *Pro emendatione tot criminum, quæ committuntur ab hominibus, offeras mihi pœnas & amaritudines meæ innocentissimæ passionis & mortis.* Sicut Christus non sibi obtulit suam passionem, sed patri, ita & nos facere oportet; possumus quidem invocare Christum per suam passionem, sed hoc non est offerre Christo passionem, sed proponere ut motivum. Possumus Regi, ut exaudimur, in memoriam reducere propriam bonitatem & propria merita, sed non possumus ista Regi offerre sine absurditate. Sed potest responderi, hunc terminum offerri apud S. Gertrudem idem sonare, ac, *in memoriam revocari.*

XXXII. L. 4. C. 24. docet, gratiam finalem non dari sine præcedenti merito. Quod est contra doctrinam Ecclesiæ cum S. Augustino docentis, gratiam dari sine ullo merito. Sic habet: Cum legeretur; *Hodie mecum eris in paradiso*, intellexit per spiritum, quod sicut nemo consequitur dignum fructum pœnitentiæ in ultimo suo fine, nisi ad hoc habilitetur alicujus virtutis merito; Latro ille, qui tam salubrem adeptus est fructum pœnitentiæ, ad illam fuit habilitatus per hoc, quamvis sceleratus & latrociniiis deditus esset, tamen ubicunque manifestam cognovit injustitiam, sæpe redarguit, fociisque restitit; quod etiam in cruce fecit socium arguendo. Unde misericordiam consecutus est apud Deum sed forte responderi potest, *meritum* hîc à S. Gertrude, sumi pro *motivo*, vel *congruentia*, ut supra jam observatum est.

XXXIII.

XXXIII. L. 4. C. 26. Dominus S. Gertrudi præbuit cor suum, de quo tot virgulæ fumi ex aromatibus redolentibus ascendebant ad Patrem, pro quot generibus hominum Dominus mortem sustinuit. An ergo Christus non mortuus S. Gertrudi videtur pro singulis generum, sed tantum pro generibus singulorum? quæ ergo causa est, cur tantum meminisse velit generum, non verò singulorum? Sed responderi potest, hinc mentionem potius fieri generum, quàm singulorum, quia singulis, utpote innumeris non corresponderent tot symbola.

XXXIV. L. 4. C. 27. docet, animas è purgatorio liberatas per nos obtinere posse augmentum gloriæ. Sic habet: Gertrudes dixit: Peto, JESU amantissime, ut hac hora absolvere digneris animas omnium specialium tuorum. Tunc Dominus ostendit illi multitudinem animarum à poënis absolutam dicens: Ecce, has omnes assigno dilectioni tuæ, quia æternaliter apparebit in cœlis, quod tuis sint precibus liberatæ. Cumque Gertrudes intelligeret, animas quamvis à poënis liberatas nondum tamen æternis gaudiis sociatas, præbuit se totam divinæ pietati ad tolerandum, quæcunque sibi placerent, pro eo ut animabus illis plenam beatitudinem conferre dignaretur: tunc placatus Dominus omnes eadem hora sublevavit ad gaudia cœli. Hinc post moram dum gravem sentiret laterum dolorem, Dominus dolorem ejus contulit prædictis animabus in augmentum gaudiorum suorum, dicens: Hoc munus devotionis mihi à Sponsa oblatum exhibeo vobis in cumulum beatitudinis sempiternæ. Ad hoc potest responderi, sicut Num. 12.

XXXV. L. 4. C. 32. Dominus ad Gertrudem ait: Si desideras Spiritum Sanctum accipere, oportet te ad modum discipulorum meorum prius latus & manus meas contrectare &c. Hinc insufflavit Dominus Gertrudi, & dedit illi Spiritum Sanctum dicens: Accipite Spiritum Sanctum in vobis, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis. Ad quod illa: Domine, quomodo potest hoc fieri, cum hæc potestas ligandi & solvendi solis data sit sacerdotibus? Respondit Dominus: Cujuscunque causam tu per spiritum meum discernendo judicaveris non esse culpabilem, ille certe innoxius apud me reputabitur, & cujus causam discernis esse culpam, reus coram me apparebit, quia ego loquar per os tuum. Ad quod illa: Cum sapius dignatio tua piissime Deus de hoc eodem dono me certificaverit, quid modo ex hoc consequor, quod iterum idem mihi concedis? Respondit Dominus. Cum quis consecratur in Diaconum, & postea in presbyterum, non ideo perdit Officium Diaconatus, sed majorem ex sacerdotio consequitur honorem; sic etiam cum animæ donum iteratur, certè per repetitionem firmitus in ea stabilitur, & per hoc cumulus beatitudinis ejus augmentatur. In hac doctrina primò non apparet, quod alii discipuli præter solum S. Thomam vulnera Christi contrectaverint. Dein falsa videtur formula, qua confertur potestas remittendi peccata, si tantum habet donum discernendi justum ab injusto; hoc enim non est remittere peccatum, sed annuntiare remissum, prout explicant Lutherani. Denique paritas à Diaconatu & presbyteratu videtur prorsus inepta, quia hic erat quaestio de reiterata concessione ejusdem potestatis. Dein cum hæc reiteratio non sit meritoria, quomodo augebit beatitudinem? Denique,

nique, cur Christus non utitur singulari, dicendo, accipe? aut si vult conferre donum discretionis, quid opus est adhibere formam Sacramentalem? Sed forte responderi potest, hinc S. Gertrudi per lulum amoris, illius imaginationi congruum, à Christo fuisse collatam potestatem extraordinariam bene dispositos ad remissionem poenæ cognoscendi, eamque illis deprecatoriè impetrandi.

XXXVI. L. 4. C. 34. S. Gertrudes B. Joanni Evangelistæ ait: O quali jucunditate tunc fruebaris, cum taliter esses sublimatus? ad quod ille: Verum dicis, sed hoc scias, quod jam majori delectatione jucundor ex illis, quæ tu modo retractas congratulans benignæ dignationi amantissimi Domini mei. Quis credat, S. Joannem magis jucundari in actu virtuoso transitorio Gertrudis, quàm in sua gloria? talis excessus lætitiæ non foret prudens, quod in Sanctis repugnat. Responderi potest, aliquod genus gaudii in beatis majus esse de proprio vel alieno merito, quàm de propria gloria.

XXXVII. L. 4. C. 41. Spiritus Sanctus se animæ S. Gertrudis quodam tenacissimo glutino felicissima unione inseparabiliter conglutinavit. Quod inseparabilis sit unio Dei cum anima, intelligendum est moraliter, vel de promissione perseverantiæ.

XXXVIII. L. 4. C. 42. S. Gertrudes intellexit, quod quoties in festo Trinitatis nominabatur persona Filii, toties DEUS pater ineffa-

bili modo Filio suo blandiebatur; & ex illa blanditate humanitas Christi miro modo clarificabatur, & ex illa clarificatione humanitatis Christi omnes Sancti percipiebant novam cognitionem Trinitatis. Hæc auctio gloriæ post mortem non est recepta, sed nec est contra fidem.

XXXIX. L. 4. C. 43. In festo Joannis B. apparuit idem Baptista, & videbatur orare pro omnibus, qui venerationi ejus intererant, & hoc obtinere, ut suo interventu daretur ipsis illud meritum, quod ipse præcursor illo fideli labore acquisierat, quod superstudiosè curabat ad DEUM convertere corda populorum. Hæc oratio S. Joannis non videtur esse actus prudentiæ, quia non potest illud meritum immensum, quod Baptista sua prædicatione obtinuit, statim cuilibet dari ob levem devotionem, qua interest ejus festivitati. Dein meritum propriè non potest donari alteri, nisi per modum intercessionis, quomodo ergo Baptista rogat, ut habeant alii *idem meritum*, quod ipse habuit? Sed forte responderi potest, S. Joannem tantum rogasse, ut omnibus concedatur gratia ponendi simile meritum.

XL. L. 4. C. 49. Spiritus S. de B. V. dixit: Una est columba mea. Tunc Filius addidit: Perfecta mea; quasi diceret, omne quod tam in divinitate quàm in humanitate in homine invenire optarem, in ista inveni perfectissimè.

Quo-

Quomodo in B. Virgine possunt omnia inveniri, quæ inveniuntur in divinitate, & quidem perfectissimè? Sed responderi potest, id factum per imitationem.

XLI. L. 4. C. 53. Cùm B. Virgo repræsentaret filio hæc verba: *Ipsa intercedat*, Christus respondit: Ex omnipotentia mea Mater Reverenda tibi concessi potestatem propitiandi peccatis omnium, qui devote invocant tuæ pietatis auxilium, qualicunque modo placet tibi. Ecclesia non agnoscit potestatem, remittendi authoritative peccata nisi in Deo, & in sacerdotibus, neque admittit alium modum obtinendi extra Sacramentum poenitentiae remissionem peccatorum, nisi per contritionem perfectam, quod tamen esset falsum, si B. Virgo posset remittere peccata, quomodo ipsi placeret. Neque fideles solent rogare B. Virginem, ut ipsa remittat nobis peccata. Sed responderi potest, id posse intelligi de gratia, quam B. Virgo habet, peccatoribus obtinendi gratiam conversionis, eamque illis per filium procurandi diversissimis modis, quos Virgo sapientissima adinvenit, & adhibet suis clientibus.

XLII. L. 4. C. 57. docet, quod Religiosi veniant in Chorum Martyrum, recipiantque eorum mercedem. Sic habet: Christus videbatur quosque fidelium adhuc in terris militantis Ecclesiæ degentes Choris Sanctorum jam in cœlis triumphantium interseruisse secundum meritum suorum dignitatem v. g. qui matrimonio legitimè utentes in timore Dei bonis exercentur operibus apparebant adjecti sanctis Patriarchis. Qui verò secreta mysteriorum DEI cognoscere merentur, Prophetis sanctis addicti videbantur. Qui

autem prædicationi & doctrinæ sanctæ inserviunt, B. Apostolis videbantur coadunati, & sic de aliis. Cognovit etiam specialiter Choro Sanctorum Martyrum ordinem Religiosorum sub obedientia regulari Deo servientium insertum, eò quod sicut Martyres in eo membro, in quo passi sunt pro Domino, specialem decorem simul & potestatem receperunt inæstimabilis delectationis, ita & Religiosi pro singulis delectamentis, à quibus in quacunque re se continent, ut in visu, gustu, auditu, ambulando, vel loquendo, & similibus Sanctorum Martyrum meritis adæquati consimilem cum ipsis percipient remunerationem in cœlis. Quoniam licet persecutor ipsorum non fundat sanguinem, tamen, quod majus est, propriam abscindere voluntatem student per continuas abstinentias immolantes quodammodo sacrificium confessionis quotidianum. Sed forte responderi potest, Martyres & Religiosos à S. Gertrude non æquiparari in laureola gratuita, sed tantum in merito, & in præmiis merito correspondentibus.

XLIII. L. 4. C. 60. Adscribit Christo nova gaudia, quæ non videntur convenire illi, qui præscientiam habet futurorum, ut nos habemus scientiam præsentium, & eatenus est discrimen inter Christum, & sanctos, in quibus nova delectatio sine tamen novo augmento gloriæ concedi potest. Sic habet: Gertrudes intellexit inæstimabilem dulcedinem, qua cor divinum afficitur, quoties aliquis cum mœrore sua peccata recolit, & cum desiderio proponit ea vitare. Quod quotiescunque facit, toties filius DEI inæstimabili novæ exultationis suavitate affectus canit Patri. &c. Sed non est contra fidem, in humanitate Christi glorificata admittere nova gaudia.

XLIV.

XLIV. L. 5. C. 8. Expresè docet quod aliqui beati in poenam non statim habeant perfectam visionem intuitivam DEI. Id, quamvis non coincidat cum errore Joannis 22, qui etiam à maculis jam purgatos excludebat à visione intuitiva, est tamen alienum à sensu communi fidelium, & Theologorum, immo & à ratione; quia nulla partialis beatitudo debetur, nisi perfectè purgatis. Sic habet: Duæ puellæ genere nobiles, sed mente multò nobiliores, carne germanæ, sed Spiritu & virtutibus magis propinquæ post peractam innocenter puerilem ætatem in sanctæ Religionis virtutibus florentes in novitio fervore de hoc sæculo ad coelestem thalamum immortalis sponsi sunt vocatæ; de quarum utriusque verbis & factis fervens desiderium & miram devotionem ac optimam voluntatem redolentibus præmagnifica possent enarrari. Prima igitur Gertrudi pro ea oranti apparuit, quasi in magna luce, & ornatu vario ante thronum gloriæ Imperatoris Christi JESU, cui tamen adstitit tanquam sponsa verecunda, nitens subducere faciem, & nequaquam ausa levare oculos ad gloriam tantæ majestatis. Quod cum Gertrudes videret, ducta Zelo pietatis dixit ad Dominum: Quare hanc filiam permittis adstare quasi alienam, non suscipiens eam inter suaves amplexus tuos? ad quod Dominus blandissima serenitate deflexus videbatur extendere dextram suam velut in ejus amplexus; anima verò illa videbatur se amplexibus subtrahere; quod Gertrudes multum admirans dixit ad animam. Qua de causa videris tam amabilis sponsi amplexibus suavibus te subducere? ad quod illa. Quia me nondum plenè purgatam aliquæ maculæ indecentem faciunt. Tunc Gertrudes: Et hoc quomodo esse potest, cum tamen videris jam tanquam glorificata præsentiae Domini adstare? respondit anima. Illam beatitudinem, qua beata anima jucundatur ex fruitione & visione divinitatis cum plena remuneratione,
nulla

nulla anima meretur accipere usque dum plene purgata ab omni macula intrare mereatur in gaudium Domini. Hinc post mensem, dum germana illius moreretur, & Gertrudes pro mortua orasset, vidit animam ejus in loco quodam lucido in specie cujusdam virgunculæ, quæ rubeis vestibus decenter ornata sponso esset præsentanda. Apparuitque ibidem juxta eam Dominus in specie juvenis floridi ex singulis suis quinque vulneribus animæ quinque sensus singulos nova suavitatis dulcedine recreando & miræ blanditatis delectamentis ipsam consolando. Tunc Gertrudes dixit ad Dominum. Cum tam blanda serenitate huic adsis, quid sibi vult, quod tamen mæstiori vultu internum gravamen præterdit? ad quod Dominus: Ex hac præsentia, cum ipsi tantummodo meæ humanitatis delectamenta exhibeam, non potest plene consolari, quia per eam rependi ipsi duntaxat illud desiderium & devotionem, quam ad passionem meam in extremis habuit. Sed post hæc, cum purgata fuerit à negligentis præteritæ vitæ, in præsentia jucundissimæ divinitatis meæ eam perfectè consolabor.

Rursus L. 5. C. 12. Cum aliqua Monialis migrasset e vita, sequenti die apparuit Gertrudi mirabiliter perornata, ut decebat, quia per omnem vitam suam innocentissimæ simplicitatis fuerat, & ad hoc etiam valde devota, & in rigore ordinis studiosa. Illa tamen macula adhuc in ea purganda intelligebatur, quod in infirmitate habuit aliqua, quibus non indiguit, in quibus delectabatur videlicet xenia & consolationes amicorum. Hæc itaque macula tali modo purgari monstrabatur, scilicet quasi staret in janua contra solium regis gloriæ. Sed nullo modo potuit propius accedere. Cumque Gertrudes hæc videns ex corde compassa oraret pro ea, ab hoc impedimento divina clementia est relaxata. Post hæc iterum visa est hæc beata anima nondum plenè liberata à suo impedimento. Apparuit enim stare ante thro-

thronum Domini, & simili desiderio, sicut ante desideraverat pervenire, cum in porta teneri videretur, etiam nunc desideravit ruere in amplexus & sociari osculis sponsi, sed simili impedimento tenebatur. Cumque ab hoc iterum esset liberata, tandem apparuit non plenam adeptam gloriam; sed Dominus videbatur manibus suis tenere coronam miro modo ornatam, quam dum ipsi imponeret, cum ea plenum gaudium erat acceptura. Hæc dum Gertrudes vidit, requisivit à Domino dicens: Num Domine potest hoc esse in regno tuo, quod anima tali expectatione crucietur? Respondit Dominus: Non cruciatur, sed cum gaudio expectat consummationem, sicut puella, quæ videt in manibus matris ornamenta, quibus sequenti die festo est ornanda, cum gaudio expectat diem illum. Hæc doctrina non solum difficilis est ex eo, quia S. Augustinus docet esse hæreticam illam Pelagianorum doctrinam, qua asserebant, aliud esse regnum Christi & aliud vitam æternam, in qua nondum habetur beatitudo perfecta. Sed etiam ex eo, quia si datur talis expectatio in poenam peccati, & quidem diuturna, necessario cruciat; & paritas à Christo adducta potest inverti; si enim mater ostenderet filiæ ornatum primum conferendum post annum, & hæc dilatio fieret in poenam delicti, non posset non contristari filia. Certe Scriptura Proverb. 13. dicit: *Spes, quæ differtur, affligit animam*, & omnes Theologi docent, privationem visionis intuitivæ secum ferre tristitiam ac cruciatum, quæ tamen sunt aliena à regno Dei. Ut testatur S. Joannes in Apocalypsi. His non obstantibus non est improbabilis ille progressus animarum purgantium usque ad beatitudinem perfectam.

XLV. L. 5. C. 23. Cum S. Gertrudes pro anima defuncti offerret DEO omne opus bonum, quod Dominus unquam dignatus est in

D. E. A. de Revelat. Pars II.

N

ea.

ea, & per eam operari, vidit Dominum cui libet operi sibi oblato aliquid addere ex pietate sua, & sic illi remittere, ut pro bona voluntate nunc duplicatum reciperet, & conservaret in æternam remunerationem; per quod intellexit, quod homo non perdit, sed multum lucratur in charitate alios adjuvando. Hæc donatio omnium operum etiam præteritorum pro una anima videtur imprudens; non igitur duplicati præmio digna; multo minus iste modus in uno momento duplicandi sua merita potest esse universalis, quia Deus debuisset eum manifestare Ecclesiæ, si daretur, quod nunquam fecit ante istam revelationem, quæ & ipsa usque ad sæculum 16. delituit in tenebris. Sed responderi potest forte, eam oblationem omnium operum præcedentium esse tantum rememorativam in conspectu Dei, nec dedecet Deum, suæ Sponsæ singulari contestari suam complacentiam in iis operibus duplicando gratis præmium.

XLVI. L. 5. C. 29. Christus videtur remittere peccata in futurum primum committenda. Sic habet: Dominus S. Gertrudi respondit. In quibuscunque deinceps delinques ex humana fragilitate, sint per virtutem meam divinitatis emendata. Hic terminus *emendata*, idem est ac *con donata*, quia in hoc solo sensu frequenter occurrit in his revelationibus, ut patet legenti. Sed responderi fortè potest, Christum hinc tantum dare promissionem futuræ condonationis præmissa gratia emendationis, ut hic terminus *sint* idem sonet, ac *erunt*.

XLVII.

XLVII. L. 5. C. 31. S. Gertrudes acceperat in promissis à DEO, quod Dominus tantâ eam gratiâ perfundere dignaretur, quantum tunc temporis aliquis hominum percipere posset. Hæc promissio videtur Chymæra, quia dona, quorum homo est capax, possunt augeri in infinitum, nec datur donum finitum maximum. Sed responderi potest, Christum solùm loqui de Summa gratiarum actu aliis hominibus congruè ad eorum dispositionem collatarum.

XLVIII. L. 5. C. 33. Inducitur Christus in cœlo supplicans B. Virgini. Sic habet: Cùm Gertrudes quâdam Christo offerret, orans, ut ipse eadem Matri suæ B. pro se dignaretur præsentare, exurgens Rex Gloriæ cor suum deificum obtulit Genetrici suæ B. dicens: Ecce, Mater amantissima, exhibeo tibi cor meum, & in ipso tibi præsentō omnem affectum divinum, ut obviēs sponsæ meæ in hora mortis suæ. Hic modus videtur inversi Ordinis; certè Ecclesia nunquam habuit hunc modum orandi Christum, ut oraret pro nobis apud Sanctos. Sed responderi potest, Ecclesiam in suis precibus id observare, quod servit omnibus pro regula & forma orandi; omnibus autem pro regula servire solùm potest in oratione, quod semper fit in curia cœlesti, & stantibus promissis divinis necessario fit; & hoc est supplicatio inferiorum ad superiorem. Quod autem ex particulari benevolentia & humanitate fit, non potest peti, nisi ab amicis familiaribus. Certè, quàm Christus in terris habuit humanitatem erga Matrem, non prohibetur exercere in cœlo; nec est improbabile, Christum ad multa decernenda moveri ex affectibus humanæ naturæ ordinatis.

XLIX. In his revelationibus continentur promissiones quæ ab ordine divinæ sapientiæ & providentiæ videntur exorbitare, aut quæ videntur falsæ. Sunt autem hæ.

I. L. 1. C. 11. Christus promittit, se omnia daturum, quæcunque S. Gertrudes peteret. Sic habetur: Deus cuidam devotæ à se aliquid per orationem requirenti respondit: idcirco tibi dare distuli, quia non confidis, quomodo electa mea Gertrudes, quæ providentiæ meæ adeo innixa est, ut nihil non de exuberantia meæ bonitatis confidat. Quamobrem nunquam illi, quodcunque à me petierit, negabo. Hoc non obstante in his ipsis revelationibus occurrunt exempla, in quibus Deus illud non dedit, quod petiit, sed aliud quod non petiit. Nam L. 1. C. 14. dicitur: Accidit nimia tempestatis siccitas, quam homines causabantur nimis perniciosam agris; dumque Gertrudes pro amovendo hoc malo Dominum exoraret; respondit illi Dominus. Quia per hanc tempestatem quorundam corda mihi repugnantia corrigere statui, quò saltem per orationem me quærant, necesse est idcirco in præsentiarum hanc precem tuam non exaudiri. Verumtamen ne putes te gratis aut inaniter orasse, alio propterea te donabo munere spirituali. Hæc illa audiens æquanimiter accepit gaudens deinde, cum in ejusmodi aliis juxta Dei beneplacitum non exaudiretur. Et L. 1. C. 19. dicitur: Gertrudes, dum pro re aliqua licet ferventissimè oraret, nullo modo potuit, quomodo solebat, responsionem à Domino obtinere, sed in hoc tantum consolabatur, quando gratiam sentiebat pro aliquo orandi. - Si quando pro re aliqua oraret, in qua nihil certi ei Dominus revelaret, consolabatur, gaudebatque, Dei sapientiam inscrutabilem sibi abscondi. L. 2. C. 23. Gertrudes Deum alloquens solum ait: Ne sic quidem exhaustum est pelagus bonitatis tuæ, quin oran-

orantem me frequentius exaudiret five pro peccatoribus, five pro animabus, five pro aliis causis. En dicit, *frequentius*, non *semper*. L. 3. C. 30. § 15. dicitur: Cùm Gertrudes in oratione sua perquireret à Domino, quid proficeret amicis suis, quod toties pro eis oraret, dum orationis in eis nullum videret profectum; respondit Dominus: Non mireris, quod corporaliter non cernis fructum orationum tuarum, quem ego dispono ad utiliores profectum, & quanto sapius pro aliquo oratur, tanto magis beatificatur, quia nulla fidelis oratio manebit sine fructu, quamvis homines lateat modus. Et L. 3. C. 31. Dum auræ intemperies populum nimis affligeret, & ipsa cum aliis sapius super hoc divinam misericordiam invocaret, nec aliquem sentiret effectum, tandem dixit ad Dominum: Quomodo protrahere potes tamdiu plurimorum desideria, cum ego quamvis indigna de tua pietate in tantum confisa sim, quod sola misericordiam tuam inflectere possem ad majora? & Dominus: Non esset mirandum, quod pater non permetteret filio nummum, si toties haberet filio reponere centum marcas. Sic non mireris, quod protraho in hac causa vos exaudire, quia quoties pro ea invocatis, toties de æternis bonis longè supra centum marcas repono. Et L. 3. C. 33. S. Gertrudes ad Dominum ait: Cur quæso toties effectum caret oratio mea? respondit Dominus. Cum regina dicit ministro suo, porrige mihi filum, quod dependet retrorsum super sinistram scapulam meam, putans ita esse, & ille videns filum super dextram dependere, tollit profecto, consultius existimans hoc, quàm ut extraheret filum unum de tunica ex parte sinistra; sic ego, si quandoque non exaudio preces tuas ad vota, procul dubio semper pro eis dispono meliora, cum tu humana fragilitate impedita non possis discernere meliora. L. 3. C. 50. Gertrudes desiderare coepit, ut Dominus eam quantocius restituere dignaretur pristinae sanitati ad hoc, ut rigori ordinis devotius posset insistere. Cui Dominus respondit iterum negativè. Et L. 3. C. 69.

Cum monasterium esset gravatum debito, Gertrudes deprecabatur Dominum, ut juvaret provisos claustrum, ut persolvere possent quod debebant. Respondit Dominus: Quid inde ego lucrarer, si juvarem. - Cum verò Gertrudes non desisteret, sed instantius Dominum exoraret, ut provisoribus claustrum prædictum gravamen alleviaret, Dominus respondit: Cur tibi durum videtur, si aliquis causa mei gravamina suffert? Et L. 3. C. 71. Cum Gertrudes oraret pro quadam persona valde impatiente, Dominus dixit ad eam: Interroga illam personam, quales molestiæ sibi convenient &c. & L. 3. C. 72. Cum Gertrudes oraret magno affectu pro aliqua persona, Dominus respondit: Magis expedit, eam gravaminibus purgari. L. 3. C. 84. Gertrudes orans pro quadam persona dixit: Domine cum orem ad laudem tuam pro homine isto, & cum tu tam omnipotens sis, quod omnia prævaleas, quare non exaudis me? respondit Dominus. Sicut ex omnipotentia omnia prævaleo, sic ex inscrutabili sapientia mea omnia discerno, nec aliquid perficio, quod non deceat. Ex his ergo manifestum est, S. Gertrudem non fuisse in omnibus exauditam; & dum L. 1. C. 14. Gertrudi oranti pro dissolutione glaciei Christus respondit; scias, in omnibus, quæ petisti, te exauditam, idipsum referendum tantum est ad particulare hoc objectum.

II. L. 1. C. 15. dicit Christus ad S. Gertrudem: Quantum unusquisque per te sperat se accepturum, tantundem à me absque dubio obtinebit; quidquid præterea cuivis nomine meo promiseris, hoc ei certissimè præstabo. Nam etsi fortasse humana imbecillitate præpeditus ille pro quo tu oras, operationem meam non senserit, nihilominus tamen juxta promissionem in illius anima ego profectum operabor.

III. L. 1. C. 15. Dominus ad S. Gertrudem ait: Ecce dedi verba mea in ore tuo, & quæcunque ex instinctu meo aliis
&

& nomine meo dixeris, ego in veritate confirmo; cuicumque præterea de bonitate mea aliquid promiseris in terra, ego illud firmum ratumque habebo in cœlis. Ad hæc illa Domino respondit: Domine, ego dolerem, si quis inde damnationem incurreret, spiritu me ad loquendum impellente, & dicente, nullum esse delictum, quod illud impunitum maneat, & alia hujusmodi; cui Dominus respondit; Quando justitiæ animarumque Zelo urgente hujusmodi loqueris, clementia mea hominem, cui locuta es, præveniens admonebit, ut de reatu suo poeniteat, ne ultionem suppliciumque contemnens verba tua commereatur. Tunc illa rursus ad Dominum loquens ait: Si verè ita est, quod tua bonitas ore meo loquatur, cur tunc verba mea in quibusdam adeò parum proficiunt, quos tamen opto tam ferventer in tui laudem & eorum promovere salutem? cui respondit Dominus: Ne mireris, quod verba tua quandoque absque fructu manent, quando me quoque prædicante verba mea non in omnium cordibus fructum salutis operabantur. Et L. 3. C. 84. cum S. Gertrudes conquereretur ad Dominum, quod non fuisset exaudita pro aliqua persona a qua volebat tolli quasdam imperfectiones, Dominus respondit: Sicut Rex non purgat stabulum suis manibus quia non deceret; sic ego nullum converto à malo, in quod propria voluntate incidit, nisi ipse sibimet vim inferens voluntatem mutet, & exhibeat se mihi amabilem & decentem. Ex his patet, generales promissiones quibus S. Gertrudi promittitur conversio cujusvis peccatoris, pro quo oraverit, vel cui remissionem promiserit, esse tot clausulis & limitationibus & conditionibus munitas, ut egeant commentario; qualis modus loquendi non videtur convenire Christo. Si dicatur, quod etiam Christus in Evangelio talibus generalibus promissionibus usus fuerit. v. g. Matth. 18. *Si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quamcunque petierint, fiet illis à Patre meo.* Respondetur: has promissiones non esse omnino hoc modo, ut in his locis, gene-

generales; quia tantum loquuntur de re, quam pro seipsis petunt; ea enim infallibiliter dabitur cuicunque petenti, si bene, & constanter oret, & si bonum ipsi sit in ordine suæ vocationis, quod petit; Sed promissiones Gertrudianæ sunt generales pro quibuscunque personis. Sed respondendum, etiam in Scripturis v. g. Moyse, & Prophetis dari plurimas promissiones, quarum executio pendebat à conditionibus homini incognitis, aut aliàs taciis. Solet Deus loqui cum suis familiaribus in terminis generalibus ad insinuandam suam propensionem voluntatis, reservando tamen explicationem ac limitationem congruo tempori & loco.

IV. L. I. C. 15. dicitur: Permulti ad Gertrudem perinde ac ad divinum oraculum, dum in ambiguis fluctuarent, accepturi consilium solebant confugere; potissimum autem ii, qui scrupulis angebantur hæsitantes, deberentne propter unum aliudve, quo movebantur, à Sacrae Eucharistiæ perceptione abstinere, quorum singulis, quomodo expediebat, suadens inducebat eos super misericordia Dei confidere. Aliquando, dum metueret, ne præsumptionis propterea à Deo argueretur, Dominus eam his verbis consolatus est. Noli timere. Omnibus, qui per te humiliter ac devotè me quærunt, ego per te etiam verè respondeo. Tu quoque ex me promissionem hanc securè accipe. Nunquam, quem ego Sacramenti corporis & sanguinis mei participatione indignum judicavero, permittam, ut pro hac re te consulturus accedat. Quare iis, quos ad te mitto, timoribus & scrupulis gravatos securum nuntiato ad me accessum; nulli enim horum tui gratia finem meum paternum præcludam. Sed supra patuit, Deum Gertrudi sæpe consulenti non respondisse. Dein hæc promissio addit conditionem à Gertrude incognoscibilem, eam videlicet, quod sit verè responsura interrogantibus, *si à Deo ad quærendum mittantur*. Sed hæc reservatio conditionum ejusmodi decet Deum.

V. L. I.

V. L. I. C. 15. Accidit, quod Gertrudes quendam ob culpam corripere, inde verita, ne fuisset nimis severa, confugit ad Dominum, qui respondit: Noli timere; singulari enim hoc privilegio te præfero, ut quicumque de negotio etiam quocumque humiliter ac fideliter requisierit te, tu in luce veritatis meæ hujus negotii intima perspicies, discernesque, quomodo ego illud discerno & judico juxta rei & hominis conditionem; & cujus causam ego judicavero graviolem, huic tu meo nomine durius respondebis, & è diverso pro levioribus causis blandius responsum dabis. Præterea, quicumque tristitia, pressuraque aliqua affectus humiliter simpliciue veritate in verbis tuis consilium aut consolationem quæserit, desiderio suo nunquam frustrabitur. Hæc promissio mira est ex eo, quia, cum ne quidem Christus voluerit respondere de omni negotio, v. g. de controversia duorum fratrum volentium dividere hæreditatem, cur donum judicandi in omni negotio tribueret alteri? Sed, ut dictum, generales promissiones DEI semper in executione supponunt conditiones decen-tes DEUM; hinc in executione promissionum non timendum est absurdum.

VI. L. I. C. 15. Dum Gertrudes pro sibi commendatis oraret, hoc à Domino accipere meruit responsum. Quomodo olim sub lege, quicumque cornu altaris apprehendebat, pacem & immunitatem se gaudebat invenisse, sic modo, quicumque se tuis orationibus fiduciam habens commendaverit, per gratiam meam salvus erit. Confirmabatur hujus promissionis veritas etiam ex testimonio Dominae Mechtildis cantrici, cui pro Gertrude oranti ostensum est cor ejusdem in similitudinem firmissimi pontis, intellexitque Dominum sibi dicentem. Quicumque ad me per hunc pontem conantur venire, nunquam cadere possunt aut hallucinari. Hæc promissio videtur valde periculosa, quia nec Christus habuit hoc privilegium, ut, qui se illi semel commendas-

set, fieret salvus. Discipuli, qui abierunt retro, sine dubio se prius commendarunt Christo, & tamen perierunt. Sed hæc intelligi possunt suppositis supponendis in eo te textu: *Qui crediderit, salvus erit.*

VII. L. I. C. 17. Mechtildis Dominum sic percunctata est: Dedistine Domine mi Gertrudi dona hujusmodi, quibus tutò possit pro negotiis dubiisve elucidandis venientibus quibuscunque ad se respondere, & ex ambiguitatibus eos extricare, certioresque ac tutos in tuæ cognitionis veritate facere. Estne & hoc apud te firmum, ut omnes per eam te quærentes salutis æternæ sint subsidium inventuri? Hæc enim es illi pollicitus his & his verbis, quæ pro sui instructione & humilitatis causa ipsa mihi revelavit. Ad quod Dominus respondit: Ego certè singularibus ipsam præminentis iis donavi. Quidquid sperare potest quispiam se per eandem accepturum, absque dubio obtinebit. Deinde quemcunque ipsa, altaris communione judicaverit dignum, hunc misericordia mea nunquam habebit indignum. Tertiò, si quem ad communionem hortata fuerit, hic affectuosius à me respicietur. Quartò denique singulorum defectus ad se venientium juxta discretionem meam divinam judicabit ipsa vel leviores vel graviores, quomodo ego eos judicabo. Verumtamen, quoniam tres sunt qui testimonium perhibent in cœlo, Pater, Verbum, & Spiritus Sanctus, sic ipsa ad ea quæ loqui vult, quæ sequuntur, debet respicere. Primò observet cum loquitur alicui, sentiatne Spiritum se intus impellentem ad loquendum; secundò advertat, an ille, cui loquitur, doleat, aut saltem dolere velit pro suo defectu. Tertiò observet, bonamne habeat ille, cui loquitur, voluntatem. Hæc tria ubicunque invenerit, segura & absque dubio scrupulove, quidquid dignum judicaverit, respondeat; quia ego certè omnia rata habeo, quæcunque illa hujusmodi hominibus sponderit. Adjecitque. Quotiescunque Gertrudes volue-

rit alicui loqui, ante quasi ad me aspirando ingemiscat, quò in se attrahat cordis mei divinam aspirationem. Exinde quidquid locuta fuerit tanquam ex me dictum indubitatum ac certum habeat; neque enim ipsa, neque audientes fallentur, quin cordis mei secretum per illius verba innotescat; & prædictorum privilegiorum dona certissima firma nunquamque peritura illi cunctis diebus vitæ ejus servabo. Ista promissio sic intelligi potest, ut nec respondens, nec accipientes responsum errent *moraliter*, seu culpabiliter coram Deo; non autem, quod non sint erraturi materialiter.

VIII. L. 1. C. 19. Dominus ad S. Gertrudem ait: Ad hoc te elegi, ad hoc utor te, ut sis tanquam triclinium thesaurorum meorum, providens, ut unusquisque quæ quæsierit in te inveniat, tanquam in sponsa, quæ omnium secretorum sponsi sui conscia est, & ejusdem in omnibus voluntatem & beneplacitum agnoscit. At constat, S. Gertrudem in multis ignorasse voluntatem divinam; Christus L. 3. C. 33. expressè ait, se propterea aliquando Gertrudem non exaudire, quia ipsa nescit, quid sit coram Deo melius. Et L. 3. C. 50. Cùm Christus nollet petitioni Gertrudis acquiescere, dixit: Quare velles mihi molesta esse, si voluntati meæ, id quod petis, contraveniret? ad quod Gertrudes: Nunquid Domine hoc desiderium meum judicas tibi contrarium, in quo, ut mihi videtur, purè laudem tuam quæro? respondit Dominus. Quod sermonem de hoc moves, quasi puellarem morem dissimulo, sed si importunius instares, hoc utique non acceptarem. Sed supra jam est responsum, promissiones Dei generales sæpe esse tacitè conditionatas, præsertim privatas, in quibus non est necessitas exprimendi omnes conditiones, quia privata inspiratione, dum opus fuerit, insinuari possunt. Hinc dum amici loquuntur invicem, non se adstringunt ad locutiones

accuratas, quia aut intelliguntur ex usu, aut ob facilem accessum facilem habent explicationem suo tempore.

IX. L. 2. C. 20. Gertrudes Deo gratias agens ait: Gratias ago primò, quod ex gratia tua certitudinem accepi, quod omnis, qui ad tantum Sacramentum accedere desiderans sed habens timorem conscientiae trepidantis retrahitur, si humilitate ductus à me famularum tuarum minima quærit confortari, pro hac ipsius humilitate tua pietas dignum ipsum judicat tantis Sactamentis, quæ verè percipiet in fructum salutis æternæ, adjungens, quod si quem justitia tua non permetteret dignum à me judicari, nunquam permittere velles illum ad meum consilium humiliari. Secundo addidisti me certificare, quod quicumque corde contrito, & spiritu humiliato aliquem defectum mihi querulando exposuerit, secundum quod per verba mea defectum illum majorem sive minorem audierit, secundum hoc tu misericors Deus velles judicare eum culpabiliorem vel innocentior, & quod gratia tua mediante post horam illam semper habere deberet tale levamen, quod nunquam tam periculosè premi posset ab illo defectu, sicut antea fuerat pressus. Tertiò liberalitas tua inopiam meritorum meorum ea certitudine ditavit, quod cuicumque aliquod beneficium vel aliqujus delicti indulgentiam ex confidentia divinæ pietatis tuæ promiserim, hoc benignus amor tuus secundum verbum meum tam firmum tenere proponeret, quasi tu hoc ore tuo benedictio juraveris in veritate, & hoc veraciter fieret; addens, quia si videretur alicui, quod effectus tam salubris longè ultra placitum protraheretur, ille constanter admonendo tibi proponere deberet, quod ego ex parte tui salutem ipsi promississem. Quartò addidisti me certificando, quod quicumque humili ac devota intentione se orationibus meis commendasset, procul dubio consecuturus esset omnem fructum, quem credere posset aliquem hominem per alterius orationem obtinere posse. Quintò quasi
speciali

speciali dono contulisti mihi, ut omnis, qui cum bona intentione, & humili confidentia de profectu animæ sermonem mihi moveret, nunquam à me discessurus esset sine ædificatione sive consolatione spirituali. Sextò certificasti me, quod quicumque in charitate pro me devota fidelitate oraverit, vel etiam ad emendandum delicta, & ignorantias juventutis, immo malitiæ & nequitia meæ, hoc præmio remuneraretur, quod nunquam exiet de hoc sæculo, antequam tali gratia donaretur, quod alicujus specialis familiaritatis delectationem in anima ipsius possis habere. His superaddidisti, quod si quis post obitum meum se vellet orationibus meis humiliter commendasse, illum velles tam dignanter exaudire, sicut aliquem exaudire posses per alterius orationem, si ad recuperanda neglecta cum humili devotione gratias ageret specialiter pro quinque beneficiis; primò, pro amore, quo me gratuita pietas tua ab æterno præelegit. 2. Quod me salubriter attraxisti. 3. Quod familiariter tibi unisti. 4. Quod jucundè habitare & delicias habere dignatus es in anima mea. 5. Quod feliciter consummare me dignaris. Hæc sunt dona, quæ se Dominus Gertrudi per totam vitam nunquam ablaturum promittit; addit tamen L. 2. C. 21. se ea tantum conservaturum quoad habitum, non quoad actum, immo ea suo effectu nonnunquam caritura. Christus ad Gertrudem sic ait: Ecce dona tibi collata me tibi illibata servaturum promitto; id tamen, quod si ad tempus dispensativè ipsorum effectum subtraxero, obligo me postmodum triplici lucro id persoluturum. Ad hanc promissionem iterum responderi potest, esse generalem propensione amoris, limitatam tacitè exigentiâ rationis in postulante & concedente.

X. L. 2. C. 23. S. Gertrudes Dominum rogans ait: Rogo, ut quicumque ad laudem tui defectum meum supplere voluerit etiam uno gemitu vel alio quantumvis parvo opere in vita mea, vel post mortem meam, ut pro ipso suscipias passionem filii tui

in emendationem & suppletionem omnium peccatorum & negligentiarum ipsius. Ad quod obtinendum exoro, ut apud te permaneat desiderium meum indefessum usque ad finem sæculi etiam adhuc, cum tecum conregnvero in cœlis. De hac gratia tanquam obtenta agit eo capite, ubi gratias agit pro acceptis beneficiis. At num probabile est, eum statim habiturum plenariam indulgentiam, qui oraverit pro supplendis negligentis B. Gertrudis? Observo præterea, quod easdem promissiones diversimode proponat. Exemplum habetur hoc ipso capite, ubi S. Gertrudes ad finem sic ait: Grates persolvo, Domine, quod me certificasti verissimè, quod quicumque etiam peccator cum superscripta intentione ad tui laudem mei memoriam facere voluerit, sive orans pro peccatoribus, sive gratias agens pro electis, sive etiam in quacunque re benefaciens, quo devotius potest, nunquam præsentem vitam terminabit antequam te eum tali speciali gratia remuneres, quod tibi conversatio ipsius placeat & etiam in corde ejus habeas aliquam familiarem delectationem. Hæc promissio longè est diversa à priori supplicatione S. Gertrudis. Superius dicebatur, qui oraverit *in charitate*; hinc privilegium extenditur etiam ad peccatores. Superius requirebatur, ut oraret pro supplendis negligentis S. Gertrudis; hinc permittitur orare pro quacunque causa, dummodo id fiat in memoriam S. Gertrudis; Superius promittebatur remissio omnium peccatorum; hinc tantum promittitur familiaris delectatio Dei in ejus orantis corde. Cæterum liberalitas generalis iterum intelligenda juxta conditiones tacitas regulatas ratione.

XI. L. 3. C. 18. §. 16. Christus ad S. Gertrudem ait: In communione Sacra te mihi sic intraham, ut tecum omnes animas è purgatorio pertrahas, ad quascunque pervenerit odor desideriorum tuorum. Post hoc promissum, cum ad sumptum Sacramentum desideraret, ut sibi Dominus de purgatorio tot animas præsta-

præstaret, in quot partibus hostia in ore ipsius divideretur, & ideo conaretur illam in plures partes dividere, Dominus dixit ad eam: Ecce præsto sum, ut per pretium hujus Sacramenti multo plus accipias, quàm orare præsumis. Hæc methodus liberandi animas juxta numerum particularum videtur absurda, adeoque non digna, quæ exaudiretur à Christo. Sed responderi potest, eam petitionem non fuisse approbatam à Christo, quia noluit se alligare numero, sed plus concessit.

XII. L. 3. C. 45. Christus ad S. Gertrudem ait: Adjunge petitionem, quamcunque desideras, & dabitur tibi. Tunc orans pro quibusdam causis exaudita est.

XIII. L. 4. C. 2. Christus ad S. Gertrudem ait: Omnes, qui se tuis commendant orationibus, vel saltem aliquo cogitatu interventum tuum exoptant, exinde tantam consequentur salutem, quantam adepti sunt judæi à serpentibus percussi ex aspectu serpentis ænei, quem per ministerium Moysis feci in eremo exaltari. Ex aspectu illo judæi solum consequiebantur salutem corporalem, nempe sanationem à plaga; quomodo ergo omnes etiam sani talem consequenter salutem? Sed respondetur, hoc intelligendum proportionaliter in Spiritualibus, sicut Christus dixit; relinquentibus bona temporalia *tantum* tribuendum in altera vita.

XIV. L. 4. C. 7. In Dominica *Omnis terra*, dum more fidelium Romæ imaginem Faciei Domini videre desiderantium per confessionem spiritualem se præpararet, & inde ex recordatione peccatorum suorum sibi deformata videretur, processit ad pedes Domini JESU petens à Domino remissionem omnium peccatorum; qui dedit illi benedictionem in hæc verba: Indulgentiam & remissionem omnium peccatorum tibi tribuo. Sed in veram emendationem omnium delictorum tuorum suscipe à me hanc tibi injunctam satisfactionem, ut per totum annum hunc singulis diebus

diebus perficias aliquod opus bonum in unione pietatis illius, qua ego remisi tibi omnia peccata tua. Dein orare coepit pro amicis suis specialibus, ut ipsi etiam acciperent similem consolationem; cujus precibus Dominus annuens ait: Omnes qui volunt tecum persolvere satisfactionem tibi injunctam, simul tecum habeant remissionem omnium peccatorum suorum ex hac mea benedictione. Et sic iterum extensa manu dedit benedictionem: Hæc promissio videtur cedere in contemptum clavium, & Indulgentiarum, maximè illis temporibus, quibus Indulgentiæ plenariæ non poterant obtineri, nisi difficillimis operibus. Hic autem præscribuntur opera facillima. Dein motivum istud non videtur adeo magnum; ac denique aliud est remittere peccata, aliud poenas peccatis debitas. Responderi potest, hîc tantum insinuari indulgentiam plenariam pro amicis, ut nunc solet concedi à Summis Pontificibus cuivis peregrinanti Romam, sed salvis conditionibus, quæ insunt Indulgentiis.

XV. L. 4. C. 11. S. Benedictus S. Gertrudi apparens ait: Quicumque me admonere studuerit illius dignitatis, qua me Dominus tam glorioso fine dignatus est honorare ac beatificare, huic ego in hora mortis suæ tali fidelitate volo adesse, quod certè opponam me illi ex omni parte, qua videbo infidias inimicorum nocivius contra ipsum sævire, ut mea præsentia munitus laqueos inimicorum evadat securus ac coeli gaudia petat sine fine beatus. In hoc ipso capite S. Gertrudes narrat, se vidisse multos Benedictinos damnatos. In Indice expurgatorio meritò continentur omnes precandi formulæ, in quibus continentur similes promissiones. Sed potest responderi, promissiones posse esse veras, utpote semper limitatas tacite ad limites rationis; quia tamen sunt privatae, & limitationes omnes à populo non possunt cognosci, rectè prohibentur spargi in populum, aut legi à populo.

XVI. L. 4. C. 12. In illis, qui commemorant salutationem angelicam, recitando Ave Maria, renovatur omne bonum, quod unquam per salutiferam Incarnationem Filii Dei sunt adepti. Quid est hoc *renovari*? Sed dici potest, idem esse, ac reduci in memoriam quasi Deo vel B. Virgini.

XVII. L. 4. C. 12. S. Gertrudes desiderans investigare, quid orationis B. Virgo in festo Annuntiationis specialius acceptaret, edocta est, quod si quis per Octavam quotidie legeret quadraginta quinque *Ave Maria* cum devotione in memoriam illorum dierum, quibus Dominus JESUS crevit in utero suo, ille tam acceptum famulatum exhiberet, sicut si eo die, quo Dominum accepit, sibi adfuisset, & per singulos dies usque ad partum diligentissima sibi obsequia impendisset, & quàm invitè illi tunc pro servitio suo Virgo denegasset, quidquid ab ea desiderasset, tam invitè vellet isti denegare petitionem suam. Hic nulla æqualitas inter obsequium illud speciale ac reale cum isto generali ac mentali, ut per se patet. Sed responderi potest, non affirmari hic omnimodè æqualem propensionem benefaciendi, sed proportionalem.

XVIII. L. 4. C. 14. Christus ad S. Gertrudem ait: Sicut per memetipsum juravi servo Noë, quod non adducerem ultra aquas diluvii super terram ad delendum eam; sic juro tibi per divinitatem meam, quod nullus eorum, qui audit verba tua cum humilitate & dirigitur secundum ea pia intentione, unquam poterit perire, sed via tuta directoque tramite absque omni errore securus perveniet ad me. Et hoc juramentum meum confirmo cum sigillo meæ sanctissimæ humanitatis, quo tunc carui eò quod nondum essem homo factus. Hæc promissio, si vult dicere, cum salvandum fore, qui usque ad ultimum halitum observat monita Gertrudis, haud dubiè monentis etiam observationem mandatorum Dei, est quidem verissima; sed sic nil

continet speciale, nec opus est juramento, cum tali modo certissimè salvetur, qui sequitur monita parentum, parochi, piorum &c. Responderi potest, promissionem gratiæ finalis hìc fieri ad personas, quæ sequebantur directionem S. Gertrudis viventis, ita, ut si perseverarent in ea directione bona mente usque ad articulum mortis, in illo extremo discrimine & concertatione non permitterentur superari à dæmone.

XIX. L. 4. C. 22. Christus ad S. Gertrudem ait: Quicumque contra blasphemias & contumelias mihi in terris illatas me salutaverit illo affectu, quo tu me modo salutasti, huic ego me in judicio illo districto, quo in morte judicandus accusationibus dæmonum prægravabitur, eadem blanditate exhibebo, qua me modo exhibui tibi, & eisdem verbis ipsum consolabor, dicens: Ego creator, redemptor, & amator tuus per angustias mortis acquisivi te. Unde si nunc ad illa verba Sancti in cœlo sic sunt admirati, quanto magis putas obstupescant & territi fugiant omnes adversarii animæ illius? Porro salutatio S. Gertrudis, de qua hìc sermo est, erat ista: Ave vivificans gemma divinæ nobilitatis; Ave immarcescibilis flos humanæ dignitatis amantissime JESU; tu mea summa & unica salus. Hìc sine dubio iterum intelligendum, si hanc salutationem dicens habuerit usque ad mortem eandem affectionem animi etiam internam conscientiam & charitatem, quam habuit S. Gertrudes.

XX. L. 4. C. 23. S. Gertrudes in die Palmarum ad Christum ait: Doce me, quomodo possim tibi hodie obviare? Respondit Dominus. Primò exhibe mihi jumentum in contritione cordis confitendo, quod sæpius neglexisti sequi rationem &c. Secundò exhibe mihi turbam obviantem, suscipiendo me ex affectu totius Universitatis &c. Tertiò, exhibe mihi turbam consequentem confitendo, quod nunquam studuisti exempla mea perfectè

fectè imitari. &c. Quartò, exhibe mihi turbam sequentem ministrando, & confitendo, quod nunquam debita fidelitate pro defensione veritatis & justitiæ mihi adstitisti; ac propone te in his omnibus, quantum possibile est, emendare. Si quis mihi ex parte universitatis his quatuor modis se exhibuerit, ad ipsum certè tam dignanter veniam, quod ex hoc fructum percipiet salutis æternæ. Hæc promissio intelligenda est non de certitudine salutis, sed de gratia aliqua ducente ad salutem, vel de præmio aliquo suppositis supponendis ad salutem.

XXI. L. 4. C. 23. S. Gertrudes à Domino requisivit, qualiter acceptaret à quovis homine, qui festum Coenæ Domini celebraret ea devotione, qua ipsa conscripserat celebrandum, sumens materiam de Esther, & Sermonem sic incipientem: Egre-
dimini filiæ Jerusalem. Respondit Dominus: Ego celebrationem illam sic accepto, quod si quis devota intentione ipsum ita percolere studuerit, huic ego in æterna vita præter omnem remunerationem, quam ipsi persolvam pro singulis operibus suis bonis, præparabo etiam convivium nuptiarum secundum regalis munitæ meæ liberalitatem, quæ tantum habebit dignitatis, gaudii, & delectationis præ aliis, quantum sponsa in convivio nuptiarum suarum habet præ cæteris. Hæc promissio potest explicari de præmio convivii analogi cum devotionis objecto & proportionali cujusvis affectui; vel ipsum convivium potest intelligi in sensu prorsus metaphorico.

XXII. L. 4. C. 25. Christus ad S. Gertrudem ait: Ob compassionem, qua passioni meæ compassa es, do tibi omnem fructum meæ venerandæ passionis in augmentum tuæ beatitudinis, & hunc honorem superaddo, quod ubicunque adoratur lignum crucis simul cum illo anima tua suscipiet fructum intimæ compassionis, quam mihi per diem istum exhibuit. Hoc etiam superaddo, quod pro quacunque causa oraveris, nunquam con-

tra beneplacitum meum causa illa stabit, sed bono fine terminabitur. Adjecitque Dominus: Quodcumque pro aliqua causa orare volueris, cor meum, quod tibi sapius donavi, applica mihi in unione amoris illius, quo illud suscepi pro salute humana; & illud tibi sapius donavi, ut inde benefaciam illis, pro quibus oras, sicut tibi præsenteretur arca, unde sumat, quo benefaciat suis amicis. Responderi potest ut supra, causam, pro qua S. Gertrudes oraverit, suppositis supponendis non cessuram in peccatum.

XXIII. L. 4. C. 35. Dum S. Gertrudes in salutationem vulnerum totius corporis Christi 5466 vicibus diceret hunc versiculum: Gloria tibi suavissima &c. Trinitas pro roseis vulneribus mei unicè electi amatoris, Christus super quodlibet vulnus habens flores illi dixit: Ecce in hac forma & gloria, qua me modo tibi exhibeo, etiam in hora mortis tuæ tibi totus florens & amoenus apparebo, & tali decore, quali nunc vulnera mea ex salutatione orationum tuarum sunt adornata, ego omnes maculas peccatorum & negligentiarum tuarum contegens, adomabo, & etiam omnium, qui simili studio & devotione singula vulnera mea salutant cum eadem vel simili oratione. Hæc promissio iterum non intelligenda est de certitudine salutis, nec de apparitione in morte respectu aliorum, sed tantum de analoga indulgentia peccatorum quoad poenas peccatis debitas suppositis supponendis.

XXIV. L. 4. C. 35. Christus ad S. Gertrudem ait: Tu es illa amabilis Esther, quæ incredibili pulchritudine oculis meis es gratiosa; pete ergo quod vis, & dabitur tibi.

XXV. L. 4. C. 60. Cùm S. Gertrudes instar Esther adstaret Domino audivit Dominum blandè sibi dicentem: Ecce exhibeo tibi totam abundantiam dulcedinis cordis mei divini, ex qua

qua liberaliter partiri poteris universis, quantumcunque volueris. Tunc Gertrudes tanquam manu hauriens aspergit in multitudinem adversariorum, qui tunc minis suis conturbaverant villam. Quo facto cognovit, quod quemcunque illorum aliqua guttula illius asperfusionis attigisset, hunc in ipso operabitur effectum, quo veraciter compungetur per veram poenitentiam ad salutem. In aqua lustrali contingens est, ad quem guttula perveniat vel non perveniat. At verò hoc lepidum est, quia applicatio gratiarum non potest relinqui legibus contingentium, sed debent determinatæ personæ applicari, nisi quis expressè relinquat applicationem Christo vel alicui sancto, quod in hoc casu non contigit. Sed responderi potest, S. Gertrudem distributionem tacitè reliquisse Christo, ut distribueretur gratia conversionis juxta congruitatem soli DEO notam.

XXVI. L. 5. C. 21. Cum Conventus legeret magnum Psalterium (id est, 150. Psalmos) pro animabus, S. Gertrudes quæsit Dominum: Quot animas dignatur tua Clementia cujuslibet orationibus donare absolutas? Respondit Dominus: Amor instigat me, quod ad uniuscujusque preces nimium numerum absolvo animarum. Attamen ad quemlibet versum Psalterii tres animas assignabo redimendas. Tunc Gertrudes specialiter quæsit pro se, quot sibi tribueret animas. Cui Dominus respondit: Animarum tot multitudines assigno ad orationes tuas persolvendas, quot vicibus linguam commoveris ad aliquod verbum Psalterii. Sed hoc modo singulis diebus evacuaretur purgatorium, immo nulla anima descenderet ad pavementum purgatorii, sed in descensu jam exspectaret ac intervenire aliquis versus Psalterii pro ejus liberatione. Rem sic deduco; tempore Gertrudis nempe circa annum 1300. Ecclesia constrigebatur fere in sola Europa, quia America & India Orientalis nondum erat resecta, uti nec regna Africa ultra æquatorem. Reliquæ Provinciæ in

Africa & Asia quæ adhuc erant Catholicæ, erant exiguæ, ac certè omnes simul sumptæ non æquabant Galliam. Jam in Gallia numerantur 20. milliones hominum, in tota Europa non numerantur à Geographis ultra 150. milliones, quibus si addantur 20. milliones ex aliis partibus, Ecclesia non complexa est ultra 170. milliones animarum. Si è centum hominibus intra annum moriuntur quatuor, ex iis omnibus intra annum non morientur ultra 7. milliones, & intra diem ultra viginti millia; ex istis viginti millibus dimidia certè pars moritur vel in infantia, vel descendit in infernum; igitur impossibile erat, ut intra diem ultra decem millia descenderint in purgatorium. Jam versus in Psalterio numeravi 2511, si pro quolibet versu liberantur tres animæ, quilibet recitans Psalterium liberat ultra 7000 animas, & cum in solo monasterio S. Gertrudis fuerint ultra centum moniales, sequitur, quod intra diem liberaverint plus quàm 700000 animas, quibus addendæ illæ animæ, quas S. Gertrudes liberavit motu linguæ ad singula verba Psalterii, quæ excedunt 70000. sequitur proin, quod in solo monasterio S. Gertrudis intra diem liberatæ fuerint plus quam 770000 animæ, id est, plures quam intra 77 dies potuerint descendere in purgatorium. Jam adde numerum Missarum, & talium comprecationum per universam Europam, erant ad minimum tunc temporis 200000 Religiosæ & Religiosi in Europa, tribue singulis recitantibus psalterium 7000 animas, & unam singulis Missis, prout volunt aliæ revelationes, quæ etiam per diem celebrabantur ultra 300000, habebis singulis diebus plus quam 1400 milliones animarum liberatarum, id est tot animarum, quot intra 70000 annos non possent descendere ad purgatorium, si tot annis stetisset mundus. Verum quidem est, quod S. Gertrudes pro obtinendo tali effectu Psalterii insuper requirat, ut Psalterio adjungantur quinque oratiunculæ ibi expressæ, & alia quædam exercitia pietatis, ibidem expressa, nempe 150 Pater noster &c. sed cum levia illa sint, id non impedit, quin hac metho-

methodo singulis diebus in tota Ecclesia possent liberari plus quàm mille millions animarum. Responderi fortè posset, eam concessionem tantum valuisse pro unica vice, & sub tacita conditione, si tot in purgatorio animæ fuerint ad liberationem idoneæ; & potest dici, in ea liberatione potuisse etiam comprehendi animas gentilium & hæreticorum cum ignorantia invincibili ad purgatorium descendentium, quæ possunt juvari precibus privatis fidelium, cum excludantur a solis publicis Ecclesiæ.

XXVII. L. 5. C. C. 31. S. Gertrudes accipit promissum, quod in hora sui obitûs à poenis solventur infinitæ multitudines animarum. At verò infinitæ non dantur, maxime post evacuationem Pfalterii ope. Sed responderi potest, *infinitas* sumi pro *innumeras quoad nos*.

L. Dona S. Gertrudi concessa videntur excedere mensuram à divina Sapientia constitutam. Quod Deus conferat singulis hominibus sua dona in determinata mensura, patet ex Apostolo ad Rom. 12. & 1 Cor. 12. ibi dicit: *Dico omnibus, non plus sapere, quam oportet sapere, sed sapere ad sobrietatem, & unicuique sicut DEUS divisit mensuram fidei.* &c. Qualis verò sit illa mensura, aliter sciri non potest, quàm ab exemplo aliorum Sanctorum etiam primi Ordinis, & ex consensu cum legibus ac praxi divinæ sapientiæ, quas observamus in hac salvationis modernæ methodo. Jam verò dona S. Gertrudi collata excedere videntur eam mensuram, quia nec exemplum habent certum in alio Sancto, nec coarctantur intra ordinem & limites, quos divina Sapientia observat in progressu meritorum, donorum, & præmiorum.

I. L. 1. C. 4. Christus ait: Tanta Gertrudis delectatione afficior, ut sæpenumero, dum ab aliis hominibus offendor, me-
ipsum

ipsum in ea quieturus insinuem, atque pressuram ei destinem, quam dum tanta gratiarum actione suscipit - omnino me reddit placatum, facitque, ut innumeris sæpe hominibus illius amore parcam. Quod DEus innumeris hominibus parcat ob actum unicum unius personæ, cujus intercessio non imploratur, immo quæ non orat pro illis innumeris hominibus, neque ex Officio illorum curandæ saluti præficitur, aut ex speciali ordinatione DEI cum illis connectitur, rationem, aut exemplum invenire difficile videtur; non est tamen dedecens positivè, si Sancta generaliter se & sua obtulit pro aliorum salute.

II. L. 2. C. 23. S. Gertrudes ait ad Christum. Exhibuisti mihi familiaritatem præbendo mihi cor tuum, nunc illud gratis dando, nunc pro indicio majoris familiaritatis illud mihi pro meo commutando. Si istud intelligatur physicè, vix reperiet fidem. Forte tamen nec implicat physicè unione transeunte operari per cor alienum, præsertim in corpore glorioso, aut per cor gloriosum, aut ope replicationis; alioquin posset hoc factum esse affectivè.

III. L. 2. C. C. 23. S. Gertrudes ad Christum ait: Insuper in speciale ministerium deputasti mihi sæpius nobilissimos palatii tui principes non solum de Choris Angelorum & Archangelorum, sed & altiorum, ut ad convenientiora tibi obsequia in spiritualibus me promoverent. In hac gratia nulla est inconvenientia, quia omnes angeli sunt administratorii spiritus.

IV. L. 3. C. 12. Christus ad S. Gertrudem ait: Tota dulcedo meæ divinitatis est super te commota, & ex hujus gratiæ commotione tu apud me suscepisti talem glorificationem, qualem corpus meum suscepit in monte Thabor coram tribus dilectis discipulis meis, ut de te gratulabundè dicere possim; Hic est

est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Quod S. Gertrudes verè glorificata fuerit in corpore, & quod illa gloria tantum apparuerit Christo, non autem fuerit visibilis aliorum oculis, videtur otiosum. Sed potest responderi, eam glorificationem fuisse tantum in radice, consistente in jure, vel qualitate suo tempore operatura glorificationem actuale. Vel potuit etiam actualis glorificatio Sanctæ servire humanitati Christi pro objecto delectationis.

V. L. 4. C. 2. Quoniam tu à me Imperatore Imperatrix effecta es, omnes principes mei cœlestes ita obtemperant tuæ voluntati, quod si tu eos aliqua facere juberes, statim ad verificandum verba tua summopere studerent ea cum summa festinatione complere. Verosimile est, angelos præter inclinationes suas naturales non habere inclinationem elicitam seu liberam nisi aut generalem ad actus obedientiæ, aut particulares ad actus substantes divinis decretis cognitis. Sed uterque modus est possibilis in S. Gertrude.

VI. L. 4. C. 7. Christus elevata manu dedit Gertrudi benedictionem in hæc verba: Indulgentiam & remissionem omnium peccatorum tribuo tibi ex visceribus meæ gratuitæ pietatis; & in veram emendationem omnium delictorum tuorum suscipe à me hanc tibi injunctam satisfactionem, ut videlicet per totum annum singulis diebus perficias aliquod bonum opus in unione pietatis illius, qua ego tibi remisi omnia peccata; & omnes, qui volunt tecum persolvere satisfactionem tibi injunctam simul tecum habeant remissionem omnium peccatorum suorum ex hac mea benedictione; & sic iterum longe extensa manu dedit benedictionem. Iste modus est multò remotior à legibus divinæ sapientiæ, quàm priores; quia Deus non solet tales absolutiones aut indulgentias generales concedere præter ordinem Ecclesiæ; sic enim fieret confusio, si homines possent dicere, se habere absolutionem aut

D. E. A. de Revelat. Pars II. Q in-

indulgentiam à Christo, non ab Ecclesia; & turbaretur subordinatio. Sed responderi potest, eam gratiam fuisse datam per modum indulgentiæ plenariæ determinatis personis S. Gertrudi familiaribus, ut nunc solent dari quædam Indulgentiæ peregrinantibus Romam.

VII. L. 4. C. 21. S. Gertrudes ad Christum ait: Si possibile esset, cor meum in tot partes dividere, vellem, quot homines vivunt, ut ex eo cuilibet eorum partiri possem bonam voluntatem ad obsequendum tibi, & si possem ad te adducere omnes homines, usque in diem iudicii vellem nudis pedibus circumire totum mundum, & quemlibet ulnis gestando tibi præsentare. Ad quod Dominus: Talis voluntas tua beneplacens & perfecta per omnia sufficit; & Gertrudes statim agnovit universam Ecclesiam miro modo decoratam ante conspectum Domini præsentatam. Et ait Dominus: Huic multitudini tu hodie ministrabis. At illa mox divinitus inspirata osculabatur vulnus sinistri pedis in emendationem omnium peccatorum ab universali Ecclesia unquam cogitationibus aut voluntatibus perversis commissorum, orans Dominum, ut dignissimam emendationem, qua ipse totius mundi purgavit peccata, ipsi donaret in emendationem veram. Et Ecce statim dabatur animæ effectus orationis suæ in similitudine unius panis, quem Dominus benedixit, ac dein Gertrudi reddidit ad distribuendum toti Ecclesiæ.

VIII. L. 4. C. 23. S. Gertrudes ad Christum dixit: Peto, Domine, ut mortifices in anima mea omnia, quæ tibi in ea displicent. Cui respondit Dominus: Exspira modo omnia vitia & defectus, quos in te mori desideras, & intrahe tibi ex spiritu omne, quod ex virtutibus & perfectione mea habere optas, sciasque indubitanter, quod omnium, quæ modo exspiraveris, plenam indulgentiam, & omnium, quæ ex spiritu meo tibi intraxeris,

xeris, effectum salutarem obtinebis; & quotiescunque deinceps pro devincendis defectibus jam exspiratis sive pro obtinendis virtutibus jam à me tibi inspiratis laborare studueris, duplicem semper fructum scilicet meæ passionis & tuæ victoriæ reportabis.

IX. L. 4. C. 25. In festo Coenæ Domini, dum ad Matutinas cantarentur Lamentationes Jeremiæ, Gertrudes coram Deo Patre stans conquerebatur ipsi ex parte totius universitatis de omnibus peccatis ex humana fragilitate contra suam Omnipotentiam commissis; ad secundam lamentationem adstitit Filio DEI similiter querimoniam movens de omnibus peccatis contra inscrutabilem sapientiam Dei ex humana ignorantia commissis; ad tertiam autem conquerebatur Spiritui Sancto de omnibus peccatis, quæ unquam contra benignitatem ipsius malitiosè commissa sunt. Hinc dum ad versus, *JESU Christe*. &c. Puellæ cantarent Kyrie eleison, Gertrudes accessit ad cor JESU, illudque devotè exosculans ex parte totius Ecclesiæ impetravit remissionem omnium peccatorum, quæ unquam cogitationibus, desideriis, & affectionibus ac voluntatibus perversis sunt contracta. Per Christe eleison verò deosculans os Domini benedictum petiit remissionem omnium peccatorum, quæ unquam ore sunt commissa. Iterum per Kyrie eleison venerandas manus Domini deosculans obtinuit indulgentiam omnium peccatorum à quoquam in Ecclesia per opera commissorum. Deinde per illa quinque Kyrie eleison, quæ populus canebat ad hymnum, *Rex Christe*, per singulos versus ipsa quinque vulnera Domini rosea deosculabatur pro indulgentia omnium peccatorum à quinque sensibus hominum commissorum. Quod dum faceret, protinus de ipsis quinque vulneribus copioso impetu emanare coeperunt quinque rivuli salutaris gratiæ, qui per totam Ecclesiam defluentes ipsam ab omni macula peccatorum emundabant; sicque persensit, se plenum obtinuisse effectum omnium, quæ tam per lamentationes quàm etiam per Kyrie eleison exoraret;

rarat; unde quilibet eisdem intendere potest his tribus noctibus confidens de divina bonitate, quod si devotè in talibus laboraverit, consimilem merebitur effectum. Hucusque revelationes. In hac providentia peccata non remittuntur per condonationem extrinsecam, sed requiritur retractatio eorum, quæ propria voluntate tractata sunt; quis autem credet, in toto mundo omnes retractasse sua peccata in uno eodemque momento, quo S. Gertrudes ista peregit pia exercitia? Neque etiam dici potest, in tota Ecclesia omnibus remissas esse poenas peccatorum, quia nec Christus, nec Apostoli, nec Summi Pontifices id unquam fecerunt sine merito ullo ac dispositione congrua recipientium. Sed responderi potest, hîc tantum fuisse obtentam remissionem in actu primo, seu solam præparationem gratiæ remissivæ pro eam dignè suo tempore recepturis.

X. L. 4. C. 26. Christus ad S. Gertrudem in die Parasceves ait: Ego cum tam magno desiderio festino ad te, quasi me cohibere non valens, cum jam in sinum meum congregaverim universa, quæ hodie per totam Ecclesiam in memoriam meæ passionis per cogitationes verba & opera sunt perfecta, ut omnia simul tibi in Sacramento corporis mei infundam ad æternam salutem tuam. Ad quod Gertrudes: Gratias tibi ago Domine, sed vellem tamen, donum illud sic mihi dari, ut ego ultra possem illud dare pluribus, quibuscunque mihi placeret. Tunc Dominus: Nihil aliud requiro à te, quàm quod evacuata venias ad recipiendum.

XI. L. 4. C. 27. S. Gertrudes ad Christum ait: Peto, ut absolvere animas digneris omnium specialium tuorum. Tunc Dominus illi ostendit multitudinem animarum à poenis absolutam dicens: Ecce pro dote sponsali has omnes assigno tuæ dilectioni, quia æternaliter apparebit in cœlis, quod sint tuis precibus liberatæ. Tunc Gertrudes. Et quantus est earum numerus? Respondit Dominus.

minus. Numerum earum solius divinitatis meæ scientia complectitur. Sancti in cœlo, B. Virgo, ipsæ animæ liberatæ, ac præsertim angeli tam boni quàm mali sine dubio sciverunt hunc numerum, illi quidem, quia nosse debuerunt suos concives, isti verò, quia scire debuerunt, quot animarum captivarum individuis fuerint spoliati. Sed responderi potest, Deum hîc loqui solùm comparativè ad scientiam humanam; ita ut particula exclusivæ *solum* tantùm excludat scientiam humanam.

XII. L. 4. C. 36. Cum Gertrudes Dominum exoraret pro animabus omnium fidelium defunctorum, visus est Dominus demittere quasi virgam quandam auream in medium purgatorii habentem tot uncus, quot affectus dirigebantur ad Deum pro animabus, & per quemlibet uncum extrahebantur aliquæ animæ de locis pœnarum ad amoena prata quietis. Facillimum est intra unum minutum secundum elicere tres affectus, ut cuius experientia notum esse potest; cum ergo una hora contineat minuta secunda 3600 poterunt intra horam liberari plus quàm decem millia, & intra decem horas plus quàm centum millia animarum; & intra mensem tres milliones animarum, quantus numerus non potest descendere in purgatorium fere per dimidium annum, ut supra ostensum est. Sed responderi potest, hanc gratiam fuisse respectivam ad casum particularem, in quo dabantur determinati ac pauci affectus.

XIII. L. 4. C. 44. Cum Gertrudes accederet ad communionem, adesse sibi intellexit Sanctum Leonem devotè pro ea Domino supplicantem, ut ipsa per susceptionem ejusdem Sacramenti mereatur eandem suavitatem divini influxus sentire, quam ipse Sanctus Papa sensit in Missa illa, cum primò recuperata per Virginem Matrem abscissa manu sua divina celebraret mysteria. Cujus precum interventu donavit Dominus Gertrudi omne meritum,

quo idem Beatissimus Papa refulget in coelis pro tam veneranda victoriæ suæ tentationis sublimatus. Ista praxis donandi merita actûs Heroici non videtur conformis Scripturæ dicenti 1. Cor. 3. Unusquisque propriam mercedem accipiet secundum suum laborem. Et 2. Cor. 5. Omnes nos manifestari oportet ante tribunal Christi ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum. Responderi potest, sensum esse hunc quod S. Leo tantum deprecatoriè applicaverit suum meritum S. Gertrudi, aut secundum unam partem effectus, sicut nobis applicantur merita Christi.

XIV. L. 4. C. 45. Dum Gertrudes sub Missa laudibus extolleret B. Petrum pro specialibus suis privilegiis & inter cætera pro eo, quod audivit à Domino, *Quodcunque ligaveris*, apparuit idem Apostolus in Papali gloria sacerdotalibus indutus, & extensa super eam manu benedictionem dedit ad perficiendum in anima ipsius omnem salutem quam unquam prævaluit operari in aliqua anima ex potestate sibi in verbo prædicto collata. An non S. Petrus majora dona promeruit ac contulit suæ B. Petrillæ, & aliis dilectissimis animabus à se multo sudore evangelio genitis, ac enutritis, & aliis eximiis suis cultoribus, qui omnem vitam in ejus cultu conservando & augendo impenderunt? an ordinatæ rationi conveniens, ut plus tribuat S. Gertrudi ob unum actum laudis transitorium? Sed potest responderi, eum operatum esse omnem salutem, ex suo genere talem, sed in individuo proportionatam congruæ dispositioni recipientis.

XV. L. 4. C. 45. Post susceptionem Eucharistiæ cum se Gertrudes in orationem dedisset, apparuit ipsa cum Domino tanquam Regina cum Rege in folio sedens, & Principes Apostolorum Petrus & Paulus coram utroque genua flectentes, ac si milites à Domino Dominaque sua præmia susciperent; nam de virtute Sacræ communionis videbatur meritum Sanctorum augmentari.

tari. Quod merita Sanctorum augeantur, & quod Sancti, Patroni nostri, coram clientibus suis genua flectant, absolum à moribus divinis videtur. Sed quis scit lusus amorum coelestium? de augmento verò meritorum supra responsum est Num. 12.

XVI. L. 4. C. 53. S. Gertrudes hanc à Domino percepit eruditionem, ut ad minus quotidie Matrem suam beatissimam per ista duo verba, scilicet, *Eia ergo advocata nostra, &c.* Illos tuos misericordes oculos, invocaret, certa, quod per hoc in hora sua novissima non mediocre solatium obtineret.

XVII. L. 4. C. 62. Dominus innuit S. Gertrudi, ut legeret *Pater noster* in unione illa, qua eadem oratio in suo corde fuit dulcorata & pro salute omnium fidelium prolata; quod cum illa legens compleffet, Dominus hoc ab ea gratissimè suscipiens omnibus Angelis & Sanctis per talem ejus affectum donavit, quod cum illo *Pater noster* perficerent omne, quod unquam per aliquam orationem perficere possent ad salutem totius Ecclesiae, & etiam fidelium defunctorum. Hinc iterum innuit Dominus animæ, ut oraret pro Ecclesia; cumque devotissimè oraret pro omnibus generaliter & pro singulis specialiter, Dominus illam orationem in unione omnium orationum & operum sanctissimæ humanitatis suæ universali Ecclesiae communicavit cum tanto fructu, quantus unquam per aliquam orationem potest obtineri dicens: Oratio ista mihi modo per te oblata pro Ecclesia erit ipsi incomparabiliter salus salutem superabundans pro sui sublimitate. Mandata Dei, quæ dantur Angelis & Sanctis, debent esse determinata, non indeterminata, prout hic fit in verbo, *perficerent omne*. Dein, quod unum *Pater noster* in S. Gertrude sit tantæ efficaciae, ac omnes orationes etiam possibiles omnium Sanctorum, videtur falsum, quia quolibet finito potest dari majus. Dein non congruit divinæ Sapientiæ, ut alliget salutem totius Ecclesiae uni orationi, quæ juxta meritum ac condignitatem intrinsicam non superat

superat alias Sanctorum orationes eadem intentione & affectione fusas. Sed potest responderi, eum valorem tantum respondisse orationi ut unitæ cum oratione Christi, quæ utique est valoris infiniti in actu primo:

XVIII. L. 5. C. 19. S. Gertrudes pro anima defuncti orans ait: Eia Domine mi, vellesne causa mei animæ illi miseri? cui Dominus: Non solum animæ illi, sed etiam mille millibus animabus volo amore tui misereri. Iste modus se ultro offerendi pro animabus non convenit divinis moribus, aliàs etiam DEUS debuisset se sæpius offerre oranti Christo quàm homini, B. Virgini, & aliis Sanctis. Systema modernæ providentiæ sic instructum est, ut serviat ad manifestandas divinas perfectiones æqua omnium perfectionum contemperatione; adeoque nec agit solus amor, nec misericordia, nec iustitia, in quantum propendent & in quantum possunt, sed in quantum exigit earum perfectionum æquilibrium, & temperamentum inter se invicem. Sed responderi potest, eam propensionem fuisse tantum in actu primo: sicut voluntas in Christo moriendi pro omnibus hominibus fuit tantum efficax in actu primo.

XIX. L. 5. C. 22. S. Gertrudes requisivit à Domino dicens: Quem fructum consequitur Congregatio nostra de magno Psalterio quod legit? Respondit Dominus: Ex abundantia pietatis meæ hunc fructum ipsis superaddam, quod ubicunque post hoc in toto mundo idem Psalterium persolvitur, ex hoc quælibet earum tam gratiosè participabit, ac si pro sui solius remedio legeretur. Ista donatio excessiva ut videtur, repugnat iustitiæ distributiæ; si enim DEUS his monialibus tantum confert suæ pietatis præmium, cur non & aliis piis personis? an quia bonus est, & in ejus arbitrio situm, dare cuivis, quod voluerit? Hoc locum habet in conferendis juxta congruitatem meritorum aut dispositionum gratiis, non verò in conferendis alterius vitæ præmiis, quæ
tantum

tantum correspondent merito personali, ut supra ex D. Paulo ostensum est. Sed responderi potest, Christum agnovisse singularem dispositionem illarum Monialium, intuitu cujus potuerit facere exceptionem à suis legibus justitiæ generalis.

XX. L. 5. C. 29. Christus ad S. Gertrudem ait: Percepta extrema unctione de cætero nullus pulvis peccatorum aut negligentiarum qui meum blandissimum respectum ad iectum oculi à te avertere possit, tibi poterit adhærere. Non est sensus quod non possit peccare, sed quod non sit peccatura.

XXI. L. 5. C. 30. S. Gertrudes accepit à Deo promissionem, quod revera amor divinus omnes vires ejus consumere deberet; item, quod nulla mors ipsi prævalere deberet, præterquam illa nobilissima virtus amoris, quæ in filio Dei prævaluit, & pretiosam ipsius animam à delicato corpore ejus separavit. Item, Spiritui Sancto commissum esset ex consilio semper venerandæ Trinitatis, ut in eodem amore quo ipse præcellentissimam incarnationem amantissimi filii Dei ineffabili modo operatus esset in utero virginali; etiam omnia sua quæ tam per totam infirmitatem, quàm etiam in morte circa ipsam agerentur, feliciter perficeret virtute & operatione sua divina. Item, quod amor ei servire deberet, & omnes, qui ei affectu & factis aliquod in charitate ministerium exhiberent, in sua infirmitate à divina liberalitate hoc recepturi erant in remunerationem, quod ipsis etiam amor DEI ministrare deberet in extrema sua infirmitate. Item, quod Dominus tanta eam gratia perfundere dignaretur, quantum tunc temporis aliquis hominum percipere posset. Item, quod in hora dormitionis suæ magna multitudo peccatorum per veram poenitentiam deberet converti, & insuper omnes, qui unquam ad gratiam Dei essent perventuri, aliquammodo illa hora deberent adaptari. Item, quod infinitæ multitudines animarum etiam ipsa hora à poenis solverentur in augmentum meriti & gaudii ejus. Item certi-

D. E. A. de Revelat. Pars II. R *ficata*

ficata erat per ineffabile divinæ veritatis promissum, quod quidquid aliquis pro ea à Deo postularet, illius effectum salutarem in seipso feliciter deberet experiri ille, qui pro ipsa oraret. Item, quot vicibus aliquis Deum cum devotione laudaret, aut gratias ageret Domino pro beneficiis ipsi collatis, tot virtutibus sive gratiis spiritalibus Dominus ipsum laudantem vellet ditare, si non in instanti, certè tamen tempore congruenti. Item, quod si quis devotè pro ea Dominum laudans & gratias agens oraret pro quacunque re: primò per amorem illum, quo eam Dominus ab æterno ad specialem gratiam elegit. Secundò, quo eam suaviter attraxit. Tertio, quo eam sibi familiàriter univit. Quartò, quo eà jucundè frueretur. Et quintò, quo feliciter eam consummare dignaretur, illius preces indubitanter vellet adimplere, si salubria sibi essent, quæ peteret. Item, quod juravit ei Dominus, quod si quis ante vel post mortem ejus perageret ea, quæ ipse sibi in morte fieri desideraret &c. ille in morte sua propria invenire deberet omne, quod aliquis in mundo pro ipsa faceret, ac si ipse solus cum magna devotione omnia pro seipsa perfecisset. Hæ promissiones videntur in hoc exorbitantes. 1. Quod nulla mors ipsi prævalere debeat, nisi virtus amoris, cum sine dubio per peccatum originale contraxerit debitum moriendi. 2. Quod SS. Trinitas dederit aut dare possit commissionem Spiritui Sancto. 3. Fingitur amor instar alicujus personæ, quæ Gertrudi servire debeat. 4. Quod tanta gratia perfusa sit, quantæ ullus homo capax est, cum possit conferri major & major in infinitum. 5. Quod infinitæ multitudines animarum dentur in purgatorio. 6. Quod in morte propria quis accipiat omnium meritorum alienorum præmium. Sed responderi potest ad 1. solum amorem prævaluisset in ea infirmitate. Ad 2. sumi totum pro parte. Ad 3. illum modum loquendi tropicum fuisse jam receptum. Ad 4. congruentiam, quæ intelligitur hîc nomine capacitatis, non se extendere ad infinitum. Ad 5. infinitum sumi pro innumerabili quoad nos.

nos. Ad 6. omnia opera fidelium posse generaliter & specialiter inveniri in aliis applicativè, sed juxta congruam dispositionem recipientis.

LI. Modus agendi & loquendi mutuus inter S. Gertrudem, & Christum ut videtur, non decet majestatem Dei, & modestiam morum. Quia licet Deus soleat se accomodare motibus sanis humanorum affectuum, nunquam tamen, dum conversaretur in terris, alios ostendit, quàm valde compositos; nec verosimile est, eum nunc alios tales assumere, & propalare mundo. Sit, quod S. Gertrudes & quævis alia similis sancta anima, jam exuta omnibus motibus depravatæ naturæ, possit uti variis amorosis expressionibus, & formulis, non tamen decet, ut Christus ipsemet similes formas induat; sufficit, quod similes expressiones ob tenerum amoris affectum libenter toleret, & non irascatur, si pia anima ipsi Christo in sua phantasia tales exorbitantes formulas amoris affingat, & in Christo revera dari existimet. Itaque omnes hujusmodi expressiones quæ non decent Christum viatorem, dum versaretur nobiscum in terris, nec decent illum regnantem in coelis; & quæ hominibus sunt scandalo, si fierent in publico, non fiunt positivè à Deo in secreto, eo fine, ut proferantur in publicum; sed ad summum tanquam humani comites amoris teneri in phantasia animæ piæ tolerantur. Idem dicendum de quibusdam excessivis ac frequentibus laudibus, quæ præbent fortem tentationem ad motus vanæ gloriæ aut complacentiæ, nisi fiant causa necessitatis ad solandum afflictum, aut causa utilitatis publicæ aut privatæ. Videamus nunc aliquas talium expressionum formulas.

I. L. I. C. 10. Christus præcipit alicui moniali, ut nuntiaret Gertrudi hæc sola verba: *Pulchra & amœna*, quæ designant ipsam Gertrudem.

II. L. 1. C. 12. Christus ad S. Gertrudem ait: Libenter ac merito tibi calcandam se terra offert, quando universa quoque cœlorum dignitas ineffabili desiderio exspectat hanc horam jucundissimam, qua te dignanter portet. - Ego neque in cœlis, neque in terris quid reperio, in quo sine te oblecter. - Cumque Gertrudes labore gravatum caput cuperet refocillare, & propterea species aromaticas in ore teneret, Dominus se ad illam inclinavit, quasi hausturus ex ea odoris fragrantiam, simulans, odore hoc specierum se egere & confortari.

III. L. 1. C. 15. Christus ad S. Gertrudem. Ego amator tuus creavi te, ut in delitiis utar te. Et L. 3. C. 5. iterum Christus: amor meus tibi in tantum intricatus est, quod sine te beatè vivere nolo. Et L. 3. C. 8. intende mihi, & dulcisona & amatoria cantabo tibi epithalamia. Perpende, quod totum tempus 33. annorum, quo laboravi pro te, nihil aliud fuit, quàm legatio desponsationis tuæ. Et C. 12. Tota dulcedo divinitatis meæ est super te commota.

IV. L. 3. C. 16. S. Gertrudes ad Christum. Domine, quomodo potuisti mihi indignæ tanta dona conferre? cui Dominus: Amor coegit me. Et L. 3. C. 30. §. 26. Dominus cum tanta dignatione se Gertrudi inclinavit, quod tota cœlestis curia eum revocare nitebatur, quasi cum admiratione. Ad quod Dominus respondit: Nullo modo possum me continere, quin sequar eam, quæ tam efficacibus humilitatis tractibus cor meum divinum intrahit sibi. Et L. 3. C. 50. Christus ad G. Sicut tu certè affirmas, te in nulla creatura delectari posse extra me, sic & ego in divina virtute mea confirmo, quod nunquam in ulla creatura delectari volo extra te - visus divinitatis meæ inæstimabili modo delectatur inspicere te, quam mihi tam acceptabilem in multis donis creavi. Auditus etiam meus divinus quasi quibusdam suavissimis musicis instrumentis afficitur in omnibus &
ex

ex omnibus verbis oris tui, quibus mihi blandiris; ea medullitus commovent intima cordis mei divini; omnes quoque gemitus & desideria tua dulciter sapiunt mihi super omnia aromata; amor quoque tuus præstat mihi delectamentum suavissimi amplexus.

V. L. 3. C. 63. Dominus ad G. ait: Nimum consortio ac commansione tua sedula delector, ut ea crebrius frui possem; unde desiderans te lateri meo nunquam deesse permitto, ut amici tui tibi in aliquo contrariantur, ut ad me recurras. Hinc assumpsit eam Dominus in sinum suum, quasi tenellum infantulum, & multis modis ipsi blandiebatur, apponensque os suum deificum auri ejus, & diversimodè ipsam demulcens ait: Sicut mater infantulo per oscula lenire solet quæque sibi adversa; sic ego per susurrium amatoriorum verborum lenire tibi desiderio universa gravamina tua; cumque sic per moram in sinu Domini infinis divinarum consolationum blanditiis multipliciter fuisset delectata, præbuit ipsi Dominus cor suum.

VI. L. 4. C. 25. Christus ad G: applica mihi cor meum, quod tibi in signum mutuae familiaritatis sæpius donavi.

VII. L. 4. C. 62. Dum S. Gertrudes conquereretur Domino, quod ob infirmitatem non posset audire Missam, Dominus blandè ipsam consolabatur dicens: Visne dilecta, ut ego ipse decantem tibi Missam. Quæ statim rapta in spiritu respondit. Etiam, o Dulcor animæ meæ, hoc toto cordis affectu supplex oro, & Dominus: Qualem Missam delectat te audire? Respondit. Quamcunque tu cantare deliberas. Et Dominus. Num audire vis in medio Ecclesiæ? Respondit; non. Cumque Dominus plures Missas ipsi nominatim proposuisset, & illa nullam illarum desideraret, requisivit Dominus; an Dominus dixit, delectaretur audi-

audire? - - Tunc Dominus intonavit *Kyrie, Gloria-in excel-*
sis, &c. & legit totam Missam.

VIII. L. 1. C. 11. dicitur: Quando Gertrudes divinæ gratiæ influxum sentiebat sibi occurrere uberiolem, tunc non ad pœnitentiæ exercitia se dabat, sed divino beneplacito, ejusque tractui consentiens in omnibus reddebat se velut instrumentum idoneum ad omne opus amoris in seipsa & secum ipsa exercendum, adeo ut tunc non cunctaretur, prout in humanis rebus solet dici, cum Domino ludere de pari.

IX. L. 1. C. 17. Mechtildes vidit JESUM sponsum floridum & delicatum dexterâ suâ delitiosa Gertrudem blandè amplectentem, ita ut latus Virginis finistrum, ubi cor jacet, quasi affixum hæreret aperturæ amatorii vulneris JESU; vidit quoque illam Gertrudem è diverso sinistra sua Dominum JESUM quasi dorso tenus circumplectentem.

X. L. 2. C. 10. S. Gertrudes dicit: Pertractare mecum coepi, qualiter possem invenire sensum aut verba, quibus mihi dicta à Christo sine scandalo ad humanum intellectum produci possent.

XI. L. 3. C. 17. Inter hæc, dum cantaretur *Gloria in excelsis* JESUS divinum afflatum adinstar ardentis flammæ ad coelestia direxit in gloriam Patris. Et in illo verbo; Et in terra pax hominibus; eundem afflatum in specie nivei splendoris ad præsentem emisit. - Post Agnus Dei post osculum oris etiam pectori præsentium virginum osculum prædulce infixit - Gertrudes verò sensit se per amplexus Domini ad pectus ipsius tanto suavius quanto fortius pressam per divinam unionem.

XII. L. 3. C. 18. Christus ad Gertrudem tanquam dulcis amator acclinans, & osculum suavissimum animæ ipsius imprimens,

mens, Ecce, inquit, do tibi omnem sanctitatem tam divinitatis, quam humanitatis meæ, ut cum illa satis dignè ad Communionem accedas.

XIII. L. 3. C. 19. Christus coram B. Virgine genua flexit, & pro Gertrude oravit.

XIV. L. 3. C. 26. Christus demittere videbatur quasi auream quandam fistulam de corde suo, per quam fistulam mirabili modo influxit Gertrudi omnium mirabilium affluentiam.

XV. L. 3. C. 30. §. 11. Gertrudes petiit à Domino benedictionem, quam cum esset consecuta, Dominus vice versa ab ea videbatur benedictionem postulare - (seu poenitentiam) ad quam benedictionem Dominus gratanter profunde inclinans ostendit eam in tantum sibi fore acceptam, ac si tota salus ipsius per illam perficeretur.

XVI. L. 3. C. 51. Christus ad Gertrudem ait: Visne Charissima ut ego tibi prædicem? at illa. Libentissimè. Tunc reclinavit eam Dominus super cor suum, ita quod cor animæ cordi suo divino applicabatur. Cumque ibi anima per moram dulciter requievisset, sensit in corde Domini duos mirabiles & valde suaves pulsus. Idem ipsi contigit alia vice, ut refertur L. 3. C. 52.

XVII. L. 3. C. 74. §. 1. Gertrudes sensit cor suum aponi mellifluo cordi JESU. Dein vidit illam personam, pro qua orabat advenientem, ad quam Dominus manum sinistram extendens videbatur illi præbere tres digitos manus suæ sinistræ scilicet indicem, medium, & annularem; cui illa persona vice versa eisdem digitos suæ sinistræ manus apertæ superponens, annularem scilicet annulari, medium medio, ac indicem indici Domini pulchrè

pulchrè coaptavit, quo facto Dominus manum suam circumvertit, ita quod digiti personæ prædictæ apparebant infra, sui que supra, per hoc dans intelligi &c.

XVIII. L. 4. C. 2. Christus videbatur cum ingenti gaudio adventum Congregationis (seu Monialium) præstolari sedens in loco Dominæ Abbatissæ; Cùmque Congregatio sedisset, Dominus tanquam præ gaudio se ultra continere non valens, cum serena hilaritate ait: Ecce advenerunt amicissimi mei. Hinc cum puella legeret: *Jube Domine*, & alia responderet, *In viam mandatorum* &c. Dominus extensa manu benedixit conventum dicens: Ego ex omnipotentia Dei Patris mei his assensum præbeo.

XIX. L. 4. C. 2. Quando aliqua perficere vellet ad laudem meam, ad quod vires non habet, &c. toties pietas mea tam efficaciter me ipsi attraheret, quod me nullatenus valerem continere, quin osculum ei infigerem suave.

XX. L. 4. C. 3. B. Virgo in Choro circumiens, & singulis Monialibus circumponens brachium suum dextrum humero illarum impressit animabus singularum puerum JESUM per blandum amplexum.

XXI. L. 4. C. 4. Cum Gertrudes ex motu pulsuum, quibus sine intermissione movebatur cor divinum, ineffabili delectatione afficeretur, dixit ad B. Joannem: Nunquid & tu horum pulsuum sensisti delectamentum, dum in coena super idem pectus recubuisti? Respondit: Etiam fateor sensi.

XXII. L. 4. C. 5. Christus blandè se & quasi in impetu divini amoris ad Gertrudem inclinans infixit ori animæ ejus osculum vincens mellis poculum dicens: Ecce impressi ori tuo nomen meum dignissimum, quod palam portabis coram omnibus. His dictis comperit in superiori labio animæ suæ aureis & vivis
litteris

litteris delectabiliter inscriptum *JESUS*, in inferiori verò labio similiter aureis & vivis litteris scriptum, *Justus*. - Dein *JESUS* animam Gertrudis in sinum suum reposuit, eamque blandè demulcens dixit. &c.

XXIII. L. 4. C. 12. Cum anima (S. Gertrudis) sic decorata divinis conspectibus appareret, Dominus in ornatu virtutum illarum tantopere delectatus & allectus est, quod velut amore captus se cum tota virtute divinitatis suæ ad eam inclinans ipsam totam mirabiliter sibi intravit, & in sinu suo delicatè confovens amicabiliter ipsi blandiebatur.

XXIV. L. 4. C. 14. Dominus mira blanditatis exhibitione adstans coram anima Gertrudis dixit: Eia Domina regina consolare me nunc, sicut ego sapius te consolatus sum; sicque Dominus ultra modum delicatè nimis se inclinabat, tanquam osculum ab ea accepturus.

XXV. L. 4. C. 15. Si desideras mihi gravamen meum alleviare, tunc oportet te gravamen habere, & stare ad sinistram meam, ut pausam super pectus tuum; & sic directè respicio in cor tuum & in clangore delectabili desideriorum tuorum me continuo demulces. Et insuper patet mihi thesaurarium cordis tui, unde sufficienter distribuere potero universis de tua bona voluntate, qua omnibus indigentibus benefacis. Nam si adstares ad dexteram, scilicet prosperitatis, his delectationibus privarer.

XXVI. L. 4. C. 15. Dominus ad Gertrudem ait: Sis mihi in protectricem, quia à cæteris fugatus pausare desiderans ad te confugi. Tunc illa circumplectens eum totis viribus nitebatur ipsum ad intima sua perducere.

XXVII. L. 4. C. 16. Dum Gertrudes veniret ad Dominum in persona Ecclesiæ, tanta serenitatis blanditate ab ipso inter jucundos amplexus suscepta est, quod per experientiam didicit Christum sponsum nimio affectu duci erga sponsam suam, scilicet Ecclesiam.

XXVIII. L. 4. C. 23. Christus ad S. Gertrudem ait: Sicut divinitas requievit in humanitate mea, sic delectatio divinitatis meae pauset in tua lassitudine.

XXIX. L. 4. C. 26. Christus ad S. Gertrudem ait: Ut plenam in corde tuo possim habere delectationem, da mihi libertatem faciendi & continendi in eo, quaecunque volo.

XXX. L. 4. C. 31. Christus ad G. Tu nunquam poteris à me Societate disjungi; & omnia opera tua mihi perfectissimo modo placent.

XXXI. L. 4. C. 35. Christus ad G. Ego me tam dignanter modo in tuam dedi potestatem, sicut in patibulo crucis me Patri totaliter mancipavi; unde sicut tunc contra placitum Patris nequivi descendere de Cruce; ita & nunc nihil aliud velle possum, quàm quod tuæ placuerit dilectioni. Ergo quaecunque desideras, ex virtute divinitatis meae tu cuilibet distribue largè. - Finitis Matutinis cum Gertrudes se pausaturam in lectum recollegisset, blandissima serenitate ait ad eam Dominus: Qui lassatur ex operibus charitatis, justissimè requiescet in tranquillo thalamo charitatis; & his dictis accepit eam inter amplexus suos divinos, ac supra pectus suum quasi super quendam quietissimum thalamum reclinavit. Tunc quasi de medio intimorum cordis divini, ad quod versa jacere videbatur effloruit arbor charitatis, quæ thalamum undique circumvallabat.

XXXII. L. 4. C. 37. In die ascensionis post communionem venit ad singulas moniales è congregatione Gertrudis, & dextro brachio suo blandè circumplectens ori cujuslibet osculum prædulce impressit; quibusdam verò videbatur etiam annulum porrigere aureum.

XXXIII. L. 4. C. 42. In festo Trinitatis, dum cantaretur Antiphona, *Osculetur me*, facta est vox de throno Dei dicens: Accedat filius meus dilectus, & deliciositati meae persuavissimum præbeat osculum. Tunc filius Dei procedens in humana forma

ma præbuit suavissimum osculum incomprehensibili divinitati. Post hæc filius Dei blandissimè ad virgineam suam matrem dixit: Accede & tu Mater mea dulcissima, & fume osculum à me per-suave.

XXXIV. L. 4. C. 47. In festo B. Magdalenæ Dominus JESUS mentem ejus amicabiliter tenens suavissimis illi blandiebatur verbis.

XXXV. L. 4. C. 49. B. Virgo in festo Assumptionis reclinavit se supra pectus filii sui, & quasi in jubilo cœlestium amœnitatum requievit usque ad versum, *O Gloriosa* - dein salutavit eum JESUS per octavum Responsorium: *Salve Maria* - Dein Gertrudes translata est in spiritu usque ad celsitudinem gloriæ sibi meritis B. Virginis concessæ; sicque complacuit sibi in ea ultra quàm dici potest Dominus majestatis, & amicabiliter blandiendo tenebat mentum ejus.

XXXVI. L. 4. C. 62. Christus blandè suscipiens Gertrudem inter suaves amplexus divino cordi suo eam applicuit - quæ intravit sibi omnem delectationem, quam unquam aliquis expertus est in osculis, & illam similiter suo Dilecto per suave osculum, quod ori ejus melliflavo impressit, offerebat. - Et advocans Christus Gertrudem ad se & in sinu suo delicatis eam stringens amplexibus & osculis prædulcibus demulcens & in se transmutans, secumque unum efficiens beatificavit, quantum possibile creditur hominem experiri posse.

XXXVII. L. 5. C. 5. Post mortem S. Gertrudis apparuit Dominus JESUS tenens animam defunctæ inter brachia sua, blandiendoque mentum ipsius conrectans eam sic alloquebatur &c. Similia occurrunt plura tenerioris affectus passim in his Revelationibus exempla, quæ studio brevitatæ omitto. Talia verò, ut præmonui, quamvis à Deo permitti possint in phantasia caste amantium ad fovendos varios bonos affectus, positivè tamen ut causentur à Deo directè & immediatè, non decent majestatem Dei,

& leges modestiæ. Ex quo sequitur, similes apparitiones non esse reales, sed imaginarias, ac ad summum excitatas à Deo indirectè & concomitanter, in quantum movendo animam ad bonos affectus cum iis concomitanter ob connexionem specierum liberè contractam simul excitantur istæ phantasiæ. Sed respondendum, non solum decere Deum, ut ejusmodi amoris formulas in phantasia amantium toleret, sed etiam, ut eas positivè excitet in mentibus castissimis; quia & similes formulæ proponuntur in *Canticis*, & non multum dissimilia permittit in S. Magdalena, dum erat quasi in Ecstasi seu raptu amoris. Immo potius videtur, decere Deum, ut eas formulas causet, quàm toleret; dum enim eas causat, simul ligat omnes potentias animæ, memoriam, phantasiam & appetitus, ne concomitanter profiliant in cogitationem aut affectionem non castam. Si verò sine divino speciali instinctu ex solo motu proprio assumerentur, id foret temeritatis ac præsumptionis, saltem regulariter, quia anima etiam casta non potest esse certa de ligatione reliquarum suarum potentiarum in ejusmodi occasionibus. Cæterum Christus non dat scandalum, si similia vult manifestari, quia non manifestantur, nisi doctis, non populo nisi divisim cum involucri explicationum. Doctis autem amor Christi non videtur inordinatus, sed sapiens, dum utitur natura, quantum potest uti, ad fines supernaturales.

LII. In Revelationibus S. Gertrudis dantur omnes proprietates operationis imaginariæ, ergo præsumendum est, eas esse imaginarias, quia veræ revelationes perpetuos habent characteres proprios quibus semetipsos discernunt à falsis aut imaginariis. Hinc omnes apparitiones, quæ non habent positiva signa divinarum, nec se discernunt positivè ab imaginariis, pro imaginariis haberi debent. Jam verò tales esse revelationes

S. Ger-

S. Gertrudis, probatur ex eo, quia habent^r similes causas, concomitantia, connexa, tendentias, & consequentia, quæ solent haberi in imaginariis, ut jam ostendam ab inductione

S. Gertrudes habuit capacitatem & dispositiones ad formanda sibi earum apparitionum Systemata, quæ reperiuntur in ejus libris; ubi ergo sufficiunt vires naturæ cum gratia directrice piis omnibus communi, non est recurrendum ad operationem divinam extraordinariam. *Ant. prob.* S. Gertrudes, ut apparet ex ejus vita, erat optime instituta in lingua latina, S. Scripturamolvebat continuò, libros SS. Patrum & aliorum piorum Scriptorum perlegebat, quotquot invenire poterat; immo diu etiam incubuit scientiis profanis; totum tempus impendebat postea in exercitiis piis, & compositione piorum librorum, quorum multos ex selectis Patrum Sententiis compilaverat; frequenter etiam vertebat pios libros in linguam vernaculam seu Germanicam; hæc omnia ostendunt vivacitatem memoriæ, ingenii, & imaginationis aptam ad invenienda & congruè formanda doctrinarum & rerum in imaginatione apparentium systemata. Præterea à teneris annis erat instituta ad vitam contemplativam. Jam quinquennis erat oblata in monasterium Monialium; & quidem eo tempore, quo Germania, & ipsum Monasterium S. Gertrudis abundabat visionariis; sic ut apparitiones facile ab illa æstimari, optari, sperari, ac exspectari potuerint; præsertim in hoc genere excelluit B. Mechtildes soror S. Gertrudis, & comprofessa in eodem monasterio, & major ætate, utpote in senio ante Gertrudem mortua; eodem tempore jam erant celebres revelationes Hildegardis, Elisabethæ Schönaugienfis & aliarum Beguinarum in Germania abundantium. Ista exempla poterant formare animum in similes modulos & formas. Nec vita inidonea erat ad supernaturalia lumina, quibus multa principia sacra intelliguntur, apta ad directionem phantasiæ, ne in rebus pertinentibus ad salutem multum exerraret ad dogmata pietati adversa. Erat castitati excellenter dedita;

virum nullum unquam in vultu aspexit, nec ullam unquam se expertam esse in hoc genere tentationis luctam ipsa falsa est; alios in colloquiis perpetuo ad divina accendebat; digna proin erat illustrationibus ac inspirationibus divinis extraordinariis, quibus postea in suis emotionibus phantasiæ dirigeretur, ne facile laberetur, nisi in iis, in quibus laborabat præjudiciis difficulter mobilibus sine miraculo. Multum quoque conferre poterat ad immobilitatem phantasmatum austeritas vitæ, & morbi frequentes & calamitates, quibus affligebatur; quia ista hominem segregatum à distractionibus humanis negotiorum & colloquiorum tandem eo redigunt, ut interpolato somno per vigilias, & die per somnum tanta fiat brevium dormitiuncularum & evigationum perpetuo diu noctuque succedentium confusio, ut homo non amplius discernat somnia à cogitationibus vigiliæ, & imaginationes à visionibus, maxime si non conetur discernere; prout in S. Gertrude facile potuit contingere; quia habebat hoc præjudicium, quod visiones in suis sororibus essent frequentes; & quod ipsa sit à Deo electa ad instruendos alios per suas visiones; immo aliæ personæ frequenter ab illa petebant explicationem dubiorum per visionem. Hæc omnia apta sunt ad emovendam ac dirigendam phantasiam S. Gertrudis ad eas visiones, quæ in illa leguntur, una forte vel altera excepta, in quibus ad manifestandam hujus Virginis sanctitatem & ad comprobendam divinam complacentiam, quam Deus habet in familiari conversatione talium animarum cum Deo interna neglectis mundanis cogitationibus, intercessit specialis ac immediata operatio Dei. Addo, S. Gertrudem potuisse ob unum vel alterum defectum levissimum, à qualibus nullus Sanctorum nisi B. Virgo, excipitur, permitti nonnunquam illusionibus phantasiæ, aut doemonis; & idem potuit contingere in ejus sororibus. Tales defectus forte erant, quod nonnunquam petierint à Deo explicationem dubiorum per visionem, quorum tamen solutionem facile poterant obtinere à Confessario vel alio Doctore, quod petierint

tierint scire aliqua curiosa, aut obtinere dona magis servientia ad curiositatem, quàm profectum, item, quod etiam nonnunquam videantur tentasse Deum, aut petiisse miracula & visiones pro rebus levis momenti. Omnium harum assertionum probationes habentur in libris harum Revelationum. L. 1. C. 1. sic habetur: Dum adhuc ageret annum ætatis quintum eam Deus à mundi turbinibus segregans in monasterio abscondit - erat docilis & miro pollens ingenio adeo ut cunctas coætaneas longo post se in omni scientia & sapientia relinqueret intervallo; superabat ætatem incredibile ejus discendi artes liberales desiderium. C. 2. dein placuit Deo, eam vocare ab externis ad interna, & accidit, ut ipsa, dum inter humanarum litterarum studia continuè versaretur, agnosceret, se nimium adhuc distare in regione dissimilitudinis à Deo, quippe quæ immodicè litteris inhæserat humanis. Inde igitur visibilia & externa sibi vilescabant omnia; & ideo relicta grammatica Theologiæ, hoc est, studio sacre Scripturæ se applicuit, nec destitit, quoscunque sanctos habere potuit libros, donec intelligeret; inde accessit ei sententiarum, quas ex S. Scriptura, doctorumque libris sibi collegerat meliores, ubertas tanta ac promptitudo, ut semper illi ad manum esset utriusque Testamenti locus, quem appositè citaret. - Collegit præterea ex sententiis Doctorum grana varia ac potiora, velut columba, quæ ad multorum ædificationem scribens complures perfecit libros. Orationes quoque multas mellis favo dulciores & nonnulla alia stilo certè non foemineo composuit, quæ à nullo adhuc virorum gravium visa sunt non laudari; erant enim non humano duntaxat ingenio scripta, sed spiritus etiam sancti unctiōe condita, ut nemo ea vel præcipuorum Theologorum potuisset aspernari - vix eidem quis poterat loqui, quin fateri cogeretur, magnam se ex illius sermone accepisse consolationem. C. 5. illi usu venit, semper confiteri dona, quæ acceperat à Deo, se absque fructu negligere, præcipuè si ea aliis non fecisset communia; Hinc aliis

ea

ea manifestabat, ut aliis manifestata fructum DEO referrent. C. 8. quæ in sacris libris salutaria reperit, intellectu tamen difficilia mutato mox stilo latino faciliiori intelligendi modo scribens minus peritis utilia reddidit; his autem occupationibus ac studiis diem fere totum absumpsit à mane usque ad vespèrum, aut fastidiosè proluxa abbreviando, aut difficilia explanando, aut certè colligendo utilia, quibus proximorum promoveret salutem. En! Studia idonea ad ordinandam in sublimes conceptus phantasiâ. Videamus nunc imperfectiones, quæ potuerunt esse causa, cur Deus permetteret illusiones.

L. 1. C. 4. dicitur: Accidit, ut quædam devota, atque in revelationum divinarum gratia multum perfectâ odore bonæ famæ tracta ex longinquo monasterium Gertrudis accederet. Quia vero nullius ibi habebat cognitionem, rogavit Dominum, ut ejusmodi sibi virginem in colloquium sociaret, ex qua animæ suæ hauriret utilitatem. Cui Dominus cum responderet, eam quæ tibi hoc in loco affederit prima, scito mihi fidelissimam. Accidit, ut Gertrudes illi prima assideret. En! communicatio cum visionariis etiam exteris; in monasterio enim erant plurimæ, etiam curiosæ. v. g. C. 10. dicitur. Quædam devota rogavit Dominum, ut dignaretur aliquid nuntiare Gertrudi per seiplam. Respondit Dominus: Hoc illi nuntiabis ex me. Pulchra & amœna. En! visionarias curiosas.

C. 14. Dum Gertrudes federet super copioso stramine, si quandoque ei è manibus laberetur stilus, aut acus, perexiguumque aliquid, quod, ubi tanta esset straminis congeries, nemo dignabatur quærere, propterea, quod reperiri desperaretur, cunctis audientibus dicebat; Domine da, ut inveniam. Hæc dicens aversis oculis misit manum Domino eam regente, & mox extraxit. En! factum, quod aliis non liceret.

C. 17. Gertrudes D. Mechtildem in gratia revelationum tunc celebrem accedens ei supplicat, ut Dominum consuleret. En! iterum familiaritas cum visionaria.

L. 1. C. 19. Christus S. Gertrudi asserit, se illi conferre revelationes, ut eas aliis insinuet. Idem dicit C. 16. immo addit: Si qui maligno corde maluerint istas revelationes calumniari, peccatum eorum sit super eos; propheta namque ex me dicit: Pōnam eis offendiculum, ac si diceret; multa dispono in salutem electorum, licet inde reprobi scandalizentur. Ex hoc ergo præjudicio factum, ut suas visiones sine hæsitacione haberet pro divinis, quæ confidentia plurimum auget vim imaginationis, utpote liberatæ à metu illusionis. Sed responderi potest, ex eo, quod in S. Gertrude reperiatur ingenium felicissimum, & imaginatio vivacissima, aliæque dispositiones propinquæ ad hoc, ut ex concursu luminum supernaturalium, sanctarum affectionum, & operationum phantasiæ nascantur visiones naturales & quandoque illusiones dæmonis, non est tamen certum, sic contigisse; quia & Deus solet uti causis secundis, quantum potest, ad suas operationes supernaturales, eas assumendo, dirigendo ac perficiendo. Idem non rarò solet obsequi sanctis, etiam dum nonnunquam videntur tentare Deum, sicque præbere occasionem illusioni dæmonis, cedit enim Deus sæpe non soli exigentiæ Ecclesiæ ac Religionis, sed etiam habitutatis præjudiciis amicorum, ut proin in notoriis amicis Dei in ejusmodi casu dispositionis vel apparentis temeritatis præsumptio potius stet pro operatione Dei, quàm illusionem dæmonis, nisi ex effectu vel circumstantiis dentur positiva indicia illusionis diabolicæ.

LIII. Observantur in Revelationibus S. Gertrudis plura alia, quæ aut præbent argumentum operationis phantasticæ, aut facilis deceptionis, aut contradictionis. Sunt autem sequentia. Sic

D. E. A. de Revelat. Pars II.

T

L. S. Ger-

I. S. Gertrudes testatur, se etiam statim post ea tempora familiares habuisse visiones, quibus delectabatur in rebus transitoriis, quod videtur alienum à moribus divinis, & insuetum. L. 2. C. 3. ait: Quantumcunque mente vagarer per transitorias res distracta & delectata, tamen post horas & heu post dies, & ut pro dolor timeo, post hebdomadas rediens ad cor meum semper idipsum te inveni, ut nunquam causari possem ad ictum oculi te mihi subtractum. Aliæ gratiæ similes præsertim visiones non solent esse perpetuæ, sed dantur, & sæpe diu subtrahuntur. Sola phantasia perpetuo adest. Sed responderi potest, modos vocantis & trahentis gratiæ divinæ esse diversos; aliquando vel semel repulsa non redit; & aliquando pulsat infatigabiliter, & per tres annos colit infructuosam arborem; & mittit plures nuntios ad vineæ cultores ingratos.

II. S. Gertrudes sentit, sibi in anima impressa esse petita quinque vulnera. L. 2. C. 4. ait: Cum sedendo in refectorio memoriam circa huiusmodi haberem devotius occupatam, sensi quasi divinitus collata mihi dona, quæ in oratione dudum petieram. Nam intus in corde meo quasi corporalibus locis per spiritum cognovi impressa vulnerum tuorum stigmata - & pietas tua vulnerum impressionem mihi usque in præsens conservat. Respondeo, constantiam huius impressionis esse potius argumentum, id non esse effectum phantasiæ, sed Dei, quia effectus phantasiæ vivacitatem perdunt, & oblivione de-
lentur.

III. S. Gertrudes testatur frequenter, quod post aliquam turbationem, aut morbum in visionem inciderit. Sic prima visio contigit post turbationem

nem menstruam. Ut supra ostensum N. 6. ex L. 2. C. 1. & L. 2. C. 7. ait: Dum post gravem infirmitatem lecto decumberem, & mane moesta intra me querularer a Matre Dei talibus sum verbis consolata. Et L. 2. C. 9. Non multo post tempore, videlicet in jejuniis, dum iterum gravi infirmitate laborans lecto decumberem, & cæteris sororibus circa alia occupatis quodam mane sola jacerem, Dominus aderat &c. Et L. 2. C. 18. Festivo die, dum corporali infirmitate præpedita non possem accedere ad communionem à pietate tua taliter sum instructa. Et L. 3. C. 3. Cum die quodam intolerabili lateris torqueretur dolore, benignus Amator hanc illi vicem reddebat. Et L. 3. C. 4. Ex inordinata quadam tristitia simul & impatientia tantas incurrit tenebras, quod ex magna parte jucunditatem divinæ præsentiae sibi videbatur amisisse - & cum sequenti die Dominico quasi desperatius diceret Domino: Fac finem malis meis, quibus nec ego finem, nec modum impono, cujus desolationi Dominus compatiens ostendit illi hortulum. Quis nescit, tristitias, turbationes, infirmitates, & jejunia esse potentissimas emovendæ phantasie causas? Sed respondendum. Sicut Deus ad immittendas visiones sæpe utitur somno & quiete tanquam dispositione, ita convenienter ad visiones consolatorias potest uti emotione phantasie in tribulatione tanquam dispositione.

IV. S. Gertrudes L. 2. C. 7. narrat hanc visionem: Cum sumpta Eucharistia Deo & mihi intenderem, recognovi animam meam in similitudinem ceræ ad ignem emollitæ adesse, quasi sigillo imprimendo, Dominico pectori, & subito videbatur illi circumposita, & partim intracta ipsi thesaurario, in quo habitat corporaliter plenitudo divinitatis insignita charactere fulgidæ Trinitatis. Ista haud dubiè sunt accommodata phantasie. Sed respondendum, non esse alienum à visionibus divinis, intelligibilia repræsentare per Symbola sensibilia,

ubi hæc sunt magis accommoda capacitati recipientium, ut patet ex Prophetis.

V. S. Gertrudes aliquoties non se satis distinguit ab illo Beguinarum errore, qui ejus ætate, nempe circa annum 1300 grassabatur, quod in hac vita posset haberi visio intuitiva Dei, & status Beatitudinis; Christus autem magis utique se distinxisset, & suam doctrinam. L. 2. C. 8. ait: Inter quæ demonstrasti mihi, quas regiones liberalitas tua pollicetur. O Regio illa beata, & beatificans affluentis beatitudinum, ager deliciarum, cujus granum satisfacere potest aviditati omnium electorum in diversis, quæ humano cordi desiderabilia poterunt excogitari. Dum verò his intenderem, apparuit benignitas Salvatoris habilitando & confortando me ad suscipiendum in me adorandam, supercoelestem, & superinæstimabilem illam tui intimiorem unionem. Sed quibus meis meritis hoc donum in me perficere potuisti - ut me evocares ad associationem regis immo divinæ dignitatis? - O æternale solstitium, mansio secunda, paradus perennium deliciarum - immutans mira blanditate secretorum amplexuum. O ter felix, quaterque beatus, qui illuc meruit appropinquare, ubi dilecto Deo suo intimè valet uniri & incorporari? O quid videt, quid audit, quid olfacit, quid gustat, quid sentit? sed quid ex illis rebus balbutire conatur mea lingua, quæ quamvis in illis divina favente benevolentia sim admissa, tamen nihil verisimile apprehendere volebam &c. Et L. 2. C. 9. O beatitudinem beatæ illius animæ, quam Dominus tantæ dignitatis æstimat, quod ita dulciter trahit & unit eam secum beatificando animam. Millesies beata, cui datur persistere in tali statu, in quem ego, ut mihi timeo, nec ad momentum unquam perveni, sed exopto, ut divina clementia donum qualiscunque gratiæ mihi indulgeat meritis

ritis illorum, quos per tam longa tempora, ut spero, in tali statu conservavit. Similia habentur L. 2. C. 22. Videtur ergo S. Gertrudes admittere statum beatitudinis in hac vita, ad quem aspirandum; Qui tamen error eorum temporum damnatus est brevi post mortem S. Gertrudis in Concilio Viennensi. Sed responderi potest, in Beguinis non esse damnatum quod divina essentia in hac vita videri possit dono Dei transeunte; sed quod illa beatitudo in hac vita haberi possit per modum habitus, & dependenter à meritis obtineri.

VI. S. Gertrudes L. 2. C. 14. ostendit, se à Christo edoctam esse de Sede animæ. Sic habet: Cum usque ad tempus te docente scivissem, animæ mansionem in corde constare, ostendisti tunc, etiam in cerebro mansionem ipsius. Quod postea fateor scriptura testante cognovi, licet ante id nescirem. Ex hoc videtur colligi, quod anima nec in solo cerebro, nec in toto corpore sedem habeat, quod nec placeret Cartesianis, nec Peripateticis. Sed responderi potest, hinc tantum esse sermonem de animæ nobilioribus operationibus; aut insensu exclusivo, non autem aliorum membrorum exclusivo.

VII. S. Gertrudes L. 2. C. 18. ad Christum ait: Gratiarum actiones tibi offero per mutuam gratitudinem Trinitatis pro multis documentis, quibus me erudiisti. SS. Trinitas propriè non exhibet gratitudinem, ad intra. Sed ad hoc jam supra fuit responsum Num. 15.

VIII. S. Gertrudes L. 2. C. 21. dicit ad Christum: Post quæ verba tua, cum manum
T 3 meam

meam retraherem, apparuerunt in ea septem circuli aurei in modum septem annulorum in quolibet digito unus, & in annulari tres in testimonium fidele, quod prædicta septem privilegia mihi ad votum essent confirmata. Quid opus hac repræsentatione, cum promissa debeant probari reali pignore, aut effectu? Sed responderi potest, signum hoc rememorativum divinæ gratiæ potuisse manere ita impressum memoriæ S. Gertrudis, ut æquivaleret pignori reali.

IX. S. Gertrudes videt S. Gregorium M. omnibus sanctis æqualem, quod non videtur verum, quia singuli habent suum donum. L. 4. C. 10. ait: Videbatur omnium Sanctorum meritis pro sui dignitate singulariter coæquatus. Par enim erat Patriarchis in paterna provisione & diligenti cura, qua nocte dieque sollicitabatur pro utilitate Ecclesiæ sibi commissæ. Compar etiam videbatur Prophetis, eò quod in Scriptis suis diversas machinationes inimici, quibus infestaturus erat genus humanum, prænuntiavit, & ad resistendum illi utilia monita & cautelas adjunxit; ex quibus ille majori gloria lætabatur dotatus, quàm aliquis Sanctorum Prophetarum pro sua prophetia. Æquipollebat quoque meritis Sanctorum Apostolorum per fidelem adhæSIONem, quia tota devotione tam in adversis quàm in prosperis Domino fideliter adhærebat, & verbi Dei semina universæ Ecclesiæ liberaliter distribuebat. Assimilabatur insuper meritis Martyrum & Confessorum per districtam corporis castigationem devotamque religionis & totius sanctitatis perfectionem. Videntur ista phantasiæ, quia speciales gloriæ in coelo v. g. Martyrum non commensurantur meritis diversi ordinis v. g. castigationi corporis. Sed responderi potest, tò *coæquari* hic sumi pro *assimi-*

assimilari, assimilatio autem recipit disparitatem, quia omnis similitudo claudicat, nec ulla est adæquata.

X. S. Gertrudes L. 4. C. 12. cognovit, quod quotiescunque Salutatio Angelica scilicet Ave Maria cum devotione recitatur à fidelibus in terris, renovatur omne bonum in singulis, quod unquam per Incarnationem sunt adepti. Ad hoc responderi potest, eam innovationem tantum fieri in conspectu seu memoria Dei.

XI. S. Gertrudes L. 4. C. 49. ait: Post hæc Deus Pater specialiorem laude B. Virginem extollere delectatus, sonore decantabat Responsorium. Ave speciosa. Cui Filius subjunxit: Sunamitis secundum cor summi Regis. Et Spiritus S. addidit: Ave Mater Maria. Cui Filius iterum addidit: Spiritu Sancto teste. Tunc omnis Cætus Sanctorum addidit: Tu olim *Ma. Sor. Ægyp.* Hinc Angelorum Chorus subintulit, *Tutheo. Despera. Apor.* Quid istud *Ma. Sor. Ægyp?* Sed forte erant litteræ initiales Responsorii eo tempore notissimi. Dum autem dicitur Deus cantasse, hæc forte intelligi possunt de complacentia approbante.

XII. L. 4. C. 51. S. Gertrudi apparuit S. Augustinus in gloria juxta S. Bernardum, compar nimirum ipsi in cœlesti gloria. Sed potest dici, per hoc tantum innui similitudinem.

XIII. In

XIII. In Revelationibus S. Gertrudis reperiuntur propositiones sibi invicem ut videtur repugnantes.

1. L. I. C. 12. Christus de S. Gertrude ad quendam devotum loquens ait: *Scito, electam meam tanta devotionis dulcedine, quam tu modo sentis, continue visitari.* Et tamen sæpius illi subtractam fuisse consolationis divinæ dulcedinem constat. Sic L. I. C. 11. dicitur: Non gravatè ferebat, si sensibilem ei Dominus aliquando gratiam subtraxisset. Et L. I. C. 17. dicit Christus de Gertrude loquens: Si post aliquod tempus senserit in se acceptam gratiam aliquantulum tepescere, ut sit nonnunquam propter occupationes & varias & multijuges, nequaquam mihi diffidat. Et L. I. C. 19. dicitur: Cum aliquamdiu à Domino non esset visitata, nec tamen gravatè id ferret, accidit, ut, unde hoc esset, data occasione Dominum interrogaret; cui Dominus respondit; vicinitas nimia quandoque impedit amicos, ne se perfectè queant contueri. L. 2. C. 21. Christus dicit: si tibi donorum meorum effectum ad tempus dispensativè subtraxero, obligo me id postmodum triplici lucro persoluturum. Et L. 2. C. 23. S. Gertrudes ait: Quando dispensativè saporem delectationis ex parte subtraheres, statim dona tua quasi nihil valentia oblivioni tradidi. Et L. 3. C. 4. Ex inordinata quadam tristitia & impatientia tantas incurrit tenebras, quod ex magna parte jucunditatem divinæ præsentia sibi videbatur amisisse. Itaque non continuò fuit visitata tantâ dulcedine, ut non prævaluerit interdum tristitia. Sed responderi potest tò continuè sumendum moraliter, non physicè, ut sensus sit, *sæpissime*, ita ut interruptio non sit intenta ad cessationem, sed prosecutionem paulò post resumptionem.

2. L. 1. C. 17. dicitur, quod S. Gertrudes nihil possit loqui aut velle, nisi quod vult Deus, & tamen alibi sæpius dicitur, quod adhuc peccaverit, etiam verbis. Sic dicitur: Ad tantam cum Deo unionem perveniet, ut oculi ejus non videant, nisi quod per eos Deus vult videre, nec os ejus loquetur, nisi quod per illud Dominus voluerit loqui. Et Christus ait: Singulis horis quod ego intendo illa perficit; est quasi dextera mea, qua operor, quæcunque volo. Et spiritus impetus ejus est mihi per modum linguæ, nam loquitur, quæ ego volo. Et L. 1. C. 14. Christus: Voluntas tua meæ adeo unita est, ut aliud arque ego nequeas velle. Aliis verò locis sæpe fit mentio, quod etiam habuerit suos defectus. L. 2. C. 12. S. Gertrudes ait: Cum quodam vespere in iram commota fuisset, & sequenti die ante diluculum orandi opportunitas instaret, exhibuisti te mihi in tam peregrina specie, ut secundum formam judicarem te tam rerum, quàm virium solatio penitus destitutum. Tunc conscientia ex præcedenti lapsu emordente querulans cœpi revolvere &c. tunc Christus. Ego tecum habitans inter omnes procellas vitiorum ad serenum tuæ emendationis intendo. Et L. 2. C. 20. S. Gertrudes ait: Cum ego heu non desistam in majoribus sæpe culpis delinquere, sic habes occasionem, culpas meas remissius judicandi. L. 2. C. 23. S. Gertrudes confitetur humiliter culpas suas his verbis: Ego ingratissima dona tua contemnens cepas & allia nimis irreverenter tuo cœlesti manna prætuli, exteriorem delectationem quærens. - Et heu sæpius induravi cor meum contra voluntatem tuam in tantum, quod cum lachrimis dicendum esset; quandoque dissimulavi intelligere voluntatem tuam, ne cogerer instigante conscientia perficere illam. - Super his omnibus maxima culpa mea est, quod post talem tecum unionem non pertimui animam meam maculare defectibus illis, quos mihi inhærere ad hoc permiseras, ut certando eos devincerem. &c. &c. Huc pertinet, quod L. 5. C. 3. dicatur, S. Gertrudem in cœlo in sensu tactus non habuisse

D. E. A. de Revelat. Pars II. U spe-

specialem delectationem ob negligentiam in hoc genere commissam. Hæc & plura similia testimonia ostendunt, S. Gertrudem à peccatis non fuisse immunem, ut proin exaggeratio illa de perpetua unione voluntatis illius cum voluntate Dei non videatur vera. Sed responderi potest, culpas versari circa actus ex incuria, præcipitantia, inadvertentia, ignorantia commissos; unionem verò circa actus deliberatione & scientia plena commissos.

3. L. 2. C. 4. S. Gertrudes dubitat, an licitè revelarit aliis suas revelationes, & tamen alibi fatetur, id sibi imperatum fuisse à Deo. Sic habet: Multoties sensi mihi auctum fervorem devotionis occasione hujusmodi detectionis. Sed utrum effecerit spiritus tuus, seu affectio humanitatis, non mihi liquidò constat. Econtra L. 1. C. 16. dicitur: Cum Gertrudes intellexisset, Dei voluntatem esse, ut Scripta hæc ad hominum venirent notitiam, quando jam animo firmaverat, in vita sua nulli hæc manifestare, Dominus respondit &c. Ex quo colligitur, mandatum Domini, revelationes publicandi præcessisse publicationem. Sed respondendum, timorem S. Gertrudis fuisse de manifestatione suarum revelationum privata, nullo præcedente mandato divino; non de scripta, suscepta ex ordinatione Dei, propalanda post suam mortem.

xiv. In Revelationibus S. Gertrudis habentur aliqua, quæ ab Historicis passim sine scrupulo vocantur in controversiam. Sic

1. L. 3. C. 46. Christus ait: Hora prima coram gentili homine (Pilato) judicandus adstiti. Hora tertia crucem dignatus sum bajulare. Hora nona morti in cruce succubui. B. Virgo sola tempore mortis meæ recedentibus Apostolis & desperantibus universis in vera fide perstitit immobilis. An ergo S. Joannes

nes non perstitit in fide? Nicodemus, Iosephus ab Arimathæa, & mulieres, quæ adstiterunt cruci? Sed potest hoc in B. Virgine intelligi de fide perfecta, non vacillante circa circumstantiam resurrectionis & mysterium crucis tanquam opus redemptionis.

2. S. Gertrudes vidit multos Benedictinos damnatos, quod tamen repugnat alteri revelationi, asserenti, quod nullus damnatur. L. 4. C. 11. sic habet: Gestabat B. Benedictus velut pro baculo sceptrum quoddam decentissimum; quod cum manu teneret ex gemmis sceptri arridebat ei felicitas omnium qui per regularem discretionem Ordinis sui unquam sunt correcti & emendati, à parte verò altera respondebat decor divinæ justitiæ in hoc, quod illos, quos ad tanti Ordinis dignitatem sublimaverat, culpis eorum exigentibus iusto iudicio suppliciis deputavit æternis. Sed responderi potest, alteram illam revelationem, si concordari non possit, debere cedere huic certiori. Quod & respondendum ad tres objectiones sequentes.

3. De passione Domini L. 4. C. 15. sic habet: Circa tertiam apparuit ei Dominus IESUS in tali dispositione, qua ad statum est flagellatus, stans inter duos lictores vinctus, quorum unus videbatur eum cedere spinis, alter verò flagello nodoso; uterque verò cadebat eum in faciem, unde faciei ejus miserabilis videbatur aspectus. Nam pars illa faciei quæ spinis cædi videbatur, intantum apparuit dilacerata, quod etiam pupilla oculi interiorius erat vulnerata, insuper & livida ex tumore flagelli nodosi. Videbatur etiam ex amaritudine passionis subtrahere faciem quam dum uni subtraheret, alter acrius insurgebat in illum. Aliæ Revelationes aliter narrant; & in Propheta dicitur: Faciem meam non averti ab increpantibus & conspuentibus in me.

4. De Latrone converso in cruce L. 4. C. 24. sic scribit: Latro ille, qui tam salubrem adeptus est fructum poenitentiae, ad illam fuit habitatus per hoc; quamvis sceleratus & latrociniis
U 2
dedi-

deditus esset, tamen ubicunque manifestam agnovit injustitiam, sæpe redarguit, sociisque restitit; quod etiam in cruce fecit. Unde misericordiam consecutus est apud Dominum. Sed alii aliam assignant causam ejus conversionis.

5. L. 4. C. 26. De Passione sua Christus loquens ait: Si quis alienum sensum sequitur, & non suum, ille mihi captivitatem, qua hora matutinali captus, ligatus, multisque injuriis affectus sum, rependit; qui verò humiliter culpabilem se reddit, judicium, qua hora prima multis falsisque testibus accusatus & morti adjudicatus sum, recompenſat. Quod Christus hora matutinali captus fuerit, repugnat aliis narrationibus & revelationibus.

6. S. Gertrudi Christus revelat, non solum S. Thomam Christi latus & manus contrectasse, quod videtur repugnare historiæ Evangelicæ. L. 4. C. 32. ait: Si desideras Spiritum Sanctum accipere, oportet te ad modum discipulorum meorum prius latus & manus meas contrectare. Responderi potest: hic discipulis tribui, quod unus fecit, sicut dicitur, latrones blasphemaverunt; vel discipuli responderunt; quod ab uno factum est.

7. Determinat modum & horam obitus B. V. sic L. 4. C. 49. dicitur: Gertrudes intellexit, quod B. Virgo præcedenti die suæ Assumptionis circa horam nonam ita penitus absorpta est in Deum, quod omni humanitate exurâ jam in præludio coelestium deliciarum solo spiritu Dei vegetabatur usque ad horam, qua circa noctis horam tertiam advenienti Domino in omni perfectione præparata exivit obviam; sicque in ulnas ejus convolans unus Spiritus cum eo effecta introivit in potentias divinitatis. Sed in revelationibus Ven. Mariæ de Agreda id dicitur contigisse hora tertia pomeridiana. Sed ex hoc non probatur, quod potius revelationes S. Gertrudis sint falsæ.

8. Videt quinquaginta Philosophos à S. Catharina superatos, de qua re non omnes conveniunt. L. 4. C. 59. dicitur: Ostendit illi Dominus D. Catharinam in folio sublimiter elevato.

Appa-

Apparebant etiam infra eam quinquaginta illi Oratores, quos ipsa superatos direxit ad cœlum, qui omnes aurea sceptrâ in manibus tenentes capitella eorum super vestes ejusdem Virginis declinando ipsam in modum florum exornabant. Non est ex historia demonstrata falsitas hujus narrationis.

xv. Extant in his Revelationibus aliquæ prorsus superfluæ de objectis, quorum notitia poterat haberi à Confessario, vel alio viro perito. Cur ergo neglectis subsidiis ordinariis conferrentur viâ extraordinaria? immo aliquæ sunt valde intricatæ, ut pro earum elucidatione opus fuerit alia meliore revelatione. L. 3. C. 1. dicitur: Cum Gertrudes ab aliqua devota persona cogeretur detegere, quidquid sibi Dominus specialis doni in antecedenti festo contulisset; quia propter aliquas causas hoc facere tunc difficillimum judicabat, & tamen si omnino reniteretur, timeret divinæ voluntati contraire, recurrit ad B. Virginem, cupiens ab ea edoceri, quid in hac causa magis expediret. Unde ab ipsa tale accepit responsum: Expende, quod habes, quia Filius meus prædices est ad rependendum, quidquid in laudem ejus expenderis. Sed cum illa secretum suum tot adinventionum suarum clausulis obumbrasset, quod nequaquam credere posset ad aliorum ædificationem, hac de causa etiam Domino supplicavit, ut intimaret quid sibi magis placitum esset. Unde tale meruit responsum. Da pecuniam meam ad mensam. &c. Sic & L. 3. C. 18. revelantur ipsi variæ doctrinæ de S. Communione, quæ omnes extant in Theologis; cur ergo opus revelatione? sic §. 9. docetur, quod reverentiæ causâ abstinere à communionem non sit malum, quod tamen dudum docuit S. Augustinus, & cum illo Theologi. L. 3. C. 13. narratur similis curiosa Revelatio his verbis: Accidit aliquando, quod quædam oblata cecidit de præparamento, dum

plicaretur, de qua dubium erat, utrum esset consecrata vel non. Qua de re cum ista consuleret Dominum, & ab eo intelligeret, hostiam illam non fuisse consecratam, gavisus quidem est, pro eo, quod talis negligentia non erat commissa, sed tamen lucro laudis divinæ inhians dixit ad Dominum: licet nunc contumelia tibi non sit exhibita; quia tamen toties à tuis, etiam quandoque à sacerdotibus ac Religiosis simili contumelia afficeris, ego non pandam, quod hæc hostia non sit consecrata, ne forte per me qualicunque defrauderis emenda. Da mihi intelligere, quam emendationem maximè acceptares pro qualibet offensa? tunc intellexit Dominum acceptare, si in honorem Sanctissimorum suorum membrorum dicerentur ducenta viginti quinque Pater noster, & totidem opera charitatis proximis exhiberentur; & etiam tot continentiarum inanum & inutilium delectationum ipsius divinæ delectationi offerentur. Sed responderi potest, Deum nonnunquam obsequi ejusmodi desideriis sanctorum, quæ videntur tentatio Dei, quando ob familiaritatem cum Deo & usum miraculorum jam sunt certi de voluntate Dei approbante.

LIV. Ultima difficultas objici potest, quod Christus in his Revelationibus velit, eas omnibus publicari, & à nullo impugnari. Sed hoc non videtur esse actus prudentiæ, quia sicut Cantica Salomonis non debent omnibus permitti aut commendari ad legendum, ita nec libri mysticorum, & tales revelationes, in quibus occurrunt blanditiæ extraordinariæ Christi ad animam & animæ ad Christum nempe oscula, amplexus, & similia. Et hoc prudenter observat P. Tannerus S. J. in Dissertatione Proëmiali ad Revelationes Marini de Escobar, ubi §. 6. ait: Ut suus fructus his revelationibus constet, advertendum est, non pro omnibus vulgari, cum non desint quidam ita dispositi, ut noxiæ potius eis essent futuræ, quàm salutare, prout nec scripturæ sacræ lectio omnibus expedit. In-

primis

primis ergo non porrigendæ hæ revelationes hæreticis. Secundò non sunt ad harum lectionem admittendi homines sceleribus præsertim carnalibus penitus immerfi, ne margaritæ projiciantur ante porcos. Siquidem & his non minus quàm Lutheranis mox se ingerit caro, & omnia hæc coelestium blanditiarum specimina eis obnubilat exhalatio libidinosa. Tertiò nec sunt hæ revelationes utiles hominibus penitus idiotis, aut quibus nihil penitus de via perfectionis innotuit, hi enim non adverterent sub corporalibus his symbolis latere mysteria, adeoque ex omnibus nimis ruditer acceptis tanquam Deo indignis non nisi offensionem & confusionem referrent; hinc etiam non expedit in quavis lingua vernacula eas edi. Quartò non sunt his revelationibus legendis apti, quorum aut indoles, aut prava consuetudo est omnibus contradicere; multoque minus illi, qui à spiritualibus abhorrent, ita ut nonnisi profana eos delectent. Quintò non proficient ex his revelationibus quicunque etiam docti ac Religiosis ordinibus adscripti, qui nihil antea de sublimi ac delicata via unitivi cum Deo amoris legerunt. Hinc non in quovis coenobio expedit, eas publicè legere. Sic quoque non sunt proponendæ osoribus omnis teneræ devotionis. En! sana ratio ostendit, tales revelationes non esse pro omnibus; quomodo ergo Christus dicere potuit, eas publicandas pro omnibus? L. 5. C. 36. dicit: *Quicumque humiliato corde ad me veniens amore amoris mei in hoc libro legere voluerit, huic utilia demonstrabo, & effectum animæ salutarem inspirabo.* Certè à lectione nullus excipitur. Mandatum Christi scribendi has revelationes etiam extat L. 1. C. 16. & L. 5. C. 10. Christus dicit: *suffero perversores, qui istis scriptis contradicunt; quibus tamen sicut & cæteris prævalebo.* Et L. 1. C. 19. Christus ad S. Gertrudem ait: *Ad hoc te elegi, ad hoc utor te, ut sis tanquam triclinium thesaurorum meorum, in quod gratiarum mearum divitias colligam, providens, ut unusquisque, quæ quæsierit, in te inveniat, tanquam in sponsa, quæ omnium*
secre-

secretorum sponsi sui conscia est, & propter diutinam cohabitationem cum sponso ejusdem in omnibus voluntatem & beneplacitum agnoscit; hanc enim sponsi voluntatem, quam pro singulari familiaritatis gratia à sponso didicit, aliis debet revelare. Sed respondendum: Christum non præcepisse, ut omnes illæ revelationes manifestentur *omnibus aliis* indiscriminatim, sed *aliis*, supponendum, ad capiendam utilitatem *idoneis*. Quod attinet calumniatores & contradictores harum revelationum, id ad illos pertinet, qui omnia tribuerunt illusionibus diabolicis, aut imposturis humanis, non verò ad illos, qui movent rationabile dubium saltem de nonnullis illusionibus phantasiæ. Sit ergo

Conclusio.

Ex omnibus hucusque dictis liquet, non esse demonstratum, Revelationes S. Gertrudis esse falsas; sed nec esse positivè demonstratum, omnes & singulas esse divinas, ita ut non potuerit aliquoties intervenire illusio phantasiæ, aut aliquando etiam dæmonis. Utrum verò fortiores sint præsumptiones pro hac vel illa parte, relinquo judicio Ecclesiæ, & eorum, quorum dignitati ac officio incumbit ejusmodi controversias dijudicandi necessitas. Illud tamen fateor, me in eam firmum stare sententiam; illusiones dæmonis adesse nullas, cum non appareant fines & effectus consueti in operationibus dæmonum. Censeo præterea, has Revelationes non esse passim usurpandas in concionibus, & libris Asceticis, cum de singularum divinitate non habeantur argumenta indubia; multo minus permittenda est quibuslibet lectio earum in lingua vulgari, cum paucula exinde provenientia bona, quæ & aliis mediis obtineri possunt, non sint compensatura abusus plurimos, in quos inclinant spectata imperitia & credulitate populi. Hæc verò cautela Scriptorum finis ille est, quem necessariò querendum duxi, dum considerabam multitudinem libellorum & librorum

brorum ejusmodi revelationes præcisè ut jacent sine congrua explicatione aut hæsitazione adducentium, nec ullum appareat aliud in actu secundo efficax saltem in regionibus Româ remotioribus remedium. Absit verò, me per hoc cultui & fiduciæ erga tam dilectam sponsam Christi detractum velle. Nullus enim dubito, eam habuisse donum revelationum, eamque non solùm habuisse familiaritatem cum Deo summam, sed etiam esse eximiam conversationis internæ cum Deo Magistræ. Hinc suadeo, ut pietatis cultores ejus Revelationes, seu *Insinuationes divinæ pietatis* prout aptè inscribuntur, diligenter legant; ea, quæ nullam offensionem pariunt populo, saltem per modum *insinuationum* seu *inspiratorum* à Deo S. Gertrudi factorum, proponat, eamque tanquam magnam Patronam interioris vitæ, ac familiaris conversationis cum Deo eligant. Neque absterreantur ab ea erga dilectissimam Christi Sponsam reverentia & fiducia, quod ex hucusque dictis probabile sit, in his visionibus aliquoties intervenisse lusus phantasiæ; quia pro certissimo teneo, Deum delectari ejusmodi lufibus phantasiæ animarum sanctarum; atque iisdem lufibus phantasiæ eum immiscere sancta lumina, & pios motus animi; & non solùm his lufibus eum delectari, sed etiam interdum per se vel per angelos de die vel in somno excitare phantasiam, ut exeat in suas operationes sibi consuetas, quibus dein immiscere possit sua lumina, ostensiones, & bonos motus. Eatenus Deus facit, sicut mater, pater, aut amici faciunt cum dilectis sibi infantibus; gaudent enim eorum innocentibus, infantilibus, & erroneis discursibus, quibus pro instructione immiscet interdum bonas doctrinas & motiones ad bonum. Simili modo DEus facit cum operationibus phantasiæ ac discursibus internis animarum sanctarum, quibus immiscet sua lumina & amorum delicias. Itaque nil prohibet, S. Gertrudem etiam in ipsis operationibus phantasiæ, si quæ in ejus Revelationibus interveniunt, considerare tanquam vas sanctum semper plenum Deo, & tanquam Sponsam juvenculam sem-

D. E. A. de Revelat. Pars II. X per

per mira divinarum operationum cum humanis mixtione delitiantem cum Deo. Hæc mea etiam de similibus aliarum animarum sanctarum visionibus mens est, in quibus humana examinanda & corrigenda, divina autem suspicienda, & amplectenda sunt.

Num. IX.

Revelationes S. Elisabethæ Virginis
Schönaugiensis, ex Codice MS, asservato ad
S. Udalricum Augustæ, ac scripto circa annum

1450.

Proëmium.

Hic est liber viarum Dei, qui annuntiatus est ab angelo Dei altissimi Elisabeth ancillæ Christi & Dei vivi, in quinto anno visitationis ejus, in quo visitavit eam Spiritus ad salutem omnium, qui paternas admonitiones Dei grata benedictione percipiunt. Et erat in anno Dominicæ incarnationis
M. C. LVI.

I. **F**Actum est in exordio quinti anni visitationis meæ. Ego Elisabeth vidi in visione spiritus mei montem excelsum - & quasi tres vias à radice ejus usque ad summum porrectas. - Mons excelsus, sicut ab angelo percepi, altitudo cœlestis beatitudinis est. - Via hyacinthina contemplationis studium est; - via viridis eorum, qui in activa vita perfecti sunt. - Via purpurea beatorum Martyrum est. - Tunc angelus dixit ad me; Ecce incepisti librum viarum Dei, sicut

sicut propositum tibi fuerat. Hæc idcirco dicebat, quoniam in anno priore die quadam, cum essem in spiritu, duxerat me quasi in pratum quoddam, in quo fixum erat tentorium, & introivimus illuc, & ostendit mihi congeriem magnam librorum illic repositorum, & ait: vides libros istos? omnes adhuc ante diem judicii distandi sunt. Elevans autem unum ex eis dixit: Hic est liber viarum Dei, qui pro te revelandus est, quando visitaveris sororem Hildigardi, & audieris eam, & ita quidem impleri cœpit, cum ab ea redissem. - - Factum est autem in Festivitate beati Jacobi Apostoli, cum essem in spiritu & viderem visionem viarum Dei, rapta sum in sublime, & montem Dei contemplata sum, & Ecce lux illa, quæ montis verticem occupabat, scindi visa est, & introspexi per eam, & vidi sanctorum multitudinem, cujus æstimari non poterat numerus. - Eram post hæc quiescens in lectulo meo, nec adhuc somnum ceperam, cum repente visitavit me Spiritus Domini, & replevit os meum sermone hujusmodi: Attendite igitur nunc, qui renuntiastis sæcularibus desideriis &c. &c. Nondum verba hæc finierat Angelus, cum incidit mihi dubitatio, & interrogavi dicens: Quid dicemus de Pontificibus & Præpositis, & hujusmodi magnis Ecclesiæ Prælatiis? & respondit mihi in hæc verba. Superbia regnat in cordibus Prælatorum, & repellunt Deum à cordibus suis - procul dubio mittet eos in ignem æternum. - Et consummatis omnibus sermonibus his in die, quo beati Michaelis memoriam agebamus, iterum se mihi præsentavit, & allocuta sum eum dicens: Nunquid Domine mi securè affirmare poterimus, omnes hos sermones ex te processisse. Hæc idcirco dicebam, quia verba ista protulerat ita, ut tamen faciem ejus non viderem. Ille igitur me intuens ait: Crede ex toto corde tuo, quod verba hæc de ore meo processerunt; beatus, qui legerit & audierit verba libri hujus. Alium quoque Sermonem continuò inchoavit his verbis dicens: Admoneo eos, qui in sæcularibus curis oppressi sunt. &c. &c.

2. Dies festus agebatur, & eramus assistentes divino Officio, cum ex consuetudine apparuit Angelus in conspectu meo; cumque de mora ejus longiore delicta mea culpassem, dixi ad eum: Placeat nunc Domine mi, ut & tertiæ illius viæ, quæ est Sanctorum Martyrum, disciplinam nobis insinues. Tunc aperiens os suum locutus est, dicens: Agnus Christus præcedit coram sanctis Martyribus &c. &c.

3. Factum est autem, postquam verba hæc terminasset Angelus, qui mecum loquebatur, ut superveniret festivitas beatorum Virginum Ursulæ & Sociarum ejus undecim millium, tunc decantabatur in Vigilia Matutina sermo ille divinus, quo dicitur: Reddet Deus mercedem laborum Sanctorum suorum, & deducet illos in via mirabili. Unde interrogavi Instructorem meum, cum inter silentia Missæ more solito apparuisset, dicens: Domine demonstra mihi, quænam est via illa mirabilis. Qui continuò respondens ait: Via Sanctorum Martyrum hæc est - hoc intueri potes in sacris illis Virginibus, quarum hodie martyria celebratis. &c. &c.

4. Fui in oratione & apparuit mihi solito more Dominus meus, & postulavi ab eo disciplinam viæ illius, quæ ad ordinem conjugatorum pertinet. Statimque assensit, sicque exorsus est: Ecce admoneo conjugatos, abstinete vos à pravis operibus vestris. &c. &c. - Dies festos, & dies legitimæ abstinete, & tempora prægnationis per continentiam honorate - qui enim inter diem & diem, inter tempus & tempus continendo non distinguunt, vindictam Domini in semetipsis, & in semine suo, qua hora non putaverint, sentient. - - - Rogavit me Germanus meus, ut sciscitarer ab Angelo, quomodo ad conjugatos pertineat etiam fornicatio. Cumque super hoc dubio Dominum meum interrogare cœpissem, locutus est ad me dicens: plena est terra immunditia &c. &c.

5. Celebrantibus nobis solennitatem B. Joannis Evangelistæ intenta eram orationi post vigiliis Matutinas, ac deprecabar Dominum valida intentione cordis, ut disciplinam viæ continentium, quam in spiritu videram, mihi aperire dignaretur. Cumque orando lassata essem, remisi paululum oculos ad soporem, & post pusillum repente expergefacta sum, & Ecce Angelus mihi assistens sermonem, quem desiderabam, inchoavit his verbis: Dico vobis, o filii Dei. &c. &c.

6. Sequenti verò die, cum de beatis Innocentibus Officium Missæ ageretur, ego sumpta occasione ex lectione Apocalypsis, quæ legebatur, deprecata sum Dominum meum, qui iterum mihi assistebat, dicens: Domine, dic obsecro, quale est hoc Canticum, quod decantabant beati isti Martyres ante Sedem Dei & Agni, sicut præsens Lectio testatur, aut quomodo sequuntur Agnum quocunque ierit? Qui respondens ait: Quid me interrogas? nunquid lingua super terram novit hoc Canticum; nihil tibi inde enarrabo. Quod autem interrogas, quid est, quod sequuntur Agnum, quocunque ierit, hoc est, quod in omnibus virtutibus, quæ considerari possunt in Agno, eum imitantur. In virginitate eum sequuntur, quæ in illis est sine macula. Humiles, & simplices & sine dolo fuerunt, sicut & Agnus. Patientiam in martyrio habuerunt in similitudinem Agni. Non sunt virgines, neque sunt martyres ulli, qui tam prope Agni vestigia sequuntur, ut isti, excepta Regina nostra, quæ prima virginitatem suam mundam Domino custodivit. Ipsa Virgo egregia, & beati isti Martyres speculum sunt omnibus sacris virginibus. Hos intueri debent cunctæ virgines, & considerare, quali sanctitate eos præierunt; in similitudinem eorum vitam suam debent informare.

7. Rursus in circumcissione Domini, cum se mihi obtulisset Dominus meus, dixi ad eum: Mi Domine, doceas me. Nunquid amitti potest virginitas per immundam libidinem, si non ad ipsum opus fuerit perducta? Qui ait: Non ammittitur, sed inquinatur. &c. &c.

8. Cùm autem in Oëtava Joannis iterum se mihi præsentasset, prævenit verba mea, ita me hilariter alloquens: &c. &c. Iterum subjunxi dicens: Domine sunt, qui non sponte stimulos carnis experiuntur in tentatione, & molestè ferunt ardorem, qui adversatur munditiæ corporis sui; nulla tamen repugnatione eum vitare prævalent, nunquid hoc eis reputabitur in peccatum? Qui ait: Si molestè ferunt tentamenta hujusmodi, neque animo eis consentiunt, leviori poenitentia culpæ suæ, quam sic contrahunt, indulgentiam consequuntur, & mercedem magnam adipiscuntur. &c. &c.

9. Sermonem præcedente ad finem perducto distulit solito diutius me visitare Angelus Domini, quod ego delictis meis imputans anxiabar; hinc diligentius lachrimis & orationibus operam dedi, & adjuvabat me Conventus noster communi oratione, & consummatis decem & septem diebus stabam in Oratorio sola effundens Domino cor meum ac dicens: Obsecro, prosequere sermonem de via Rectorum Ecclesiæ. Et Ecce Angelus subito apparuit coram me, & sermonem initiavit dicens: - Caput Ecclesiæ elanguit, membra illius mortua sunt, quoniam Sedes Apostolica oblecta est avaritia, & repleta est iniquitate & impietate, & scandalizant oves meas, & errare eas faciunt, quas custodire & regere deberent - &c. &c.

10. In festivitate S. Maximi inter solennia Missæ allocutus sum Angelum dicens: Placeat nunc Domine, ut nobis exhibeas disciplinam congruentem viæ viduarum. Et protinus ait: Ecce, dico vobis &c. &c.

11. Cupiebam oëtavi sermonis initium accipere die translationis Patris nostri S. Benedicti, sed impeditæ sunt die illo orationes meæ ab hospitum præsentia, & translatus est desiderium meum in proximam diem; tunc præsentavit se mihi angelus, & postulavi, ut sermonem ordiretur de via Eremitarum; & continuo hæc locutus est. &c. &c.

12. Mense Augusto quinta die mane post Vigiliæ Matutinas cum essem cubans in lectulo meo, neque adhuc somnum cepissem, subito apparuit coram me Angelus, & novum sermonem inchoavit (de via Adolescentum) dicens. &c. &c.

Explicit liber viarum Dei.

Visio Elisabeth ancillæ Domini, quam
vidit in Schönaugiensi Cœnobio de
Resurrectione B. V.
Mariæ.

IN anno quo mihi per Angelum annuntiabatur liber viarum Dei, in die, quo Octavam Assumptionis Dominae nostræ in hora divini Sacrificii fui in excessu mentis, & apparuit mihi suo more Domina Cœlorum, tunc sicut ab uno è senioribus nostris præmonita fueram, rogavi illam dicens: Domina mea, placeat benignitati tuæ, ut certificare nos digneris, utrum solo spiritu assumpta sis in coelum, an etiam carne; hoc autem idcirco dicebam, quia, ut ajunt, dubiè de hoc in libris patrum scriptum invenitur. Et dixit mihi, quod inquiris, nondum scire potes, futurum tamen est, ut pro te reveletur. Ego itaque toto illius anni spatio nihil de hoc vel ab Angelo, qui familiaris mihi est, vel ab ipsa, cum se mihi præsentaret, amplius interrogare audebam. Injunxit autem mihi frater ille, qui ad hanc inquisitionem me hortabatur, aliquas orationes, quibus impetrem ab ea revelationem, quam spoponderat. Cumque evoluto anno rursus adesset festivitas Assumptionis ejus, languebam agritudine dierum multorum, & sicut eram jacens in lectulo in tempore divini Sacrificii, veni in mentis excessum cum labore vehementi; & vidi sepulchrum quoddam multo lumine circumsum-

sum, & quasi speciem mulieris in eo, & circumstabat multitudo magna Angelorum; & post pusillum erecta est de sepulchro, pariterque cum illa multitudine elevata est in sublime. Cumque aspicerem, Ecce in occursum ejus venit de altitudine cœlorum vir supra omnem æstimationem gloriosus portans in dextra signum crucis, in quo & vexillum apparuit, quem intelligebam esse ipsum Salvatorem. - - In eadem hora assistebat mihi Angelus, & dixi: Quid sibi vult visio hæc? & ait: Ostensum tibi est, quomodo tam carne quam spiritu Domina nostra in cœlum assumpta est. Post hæc sciscitata sum ab Angelo, in quoto die à die dormitionis ejus acciderit corporalis illa resurrectio; & rursus ait: Quoniam in eodem die, quo celebratur Assumptio ejus, de vita hac migravit. Quadagesimo autem die post illum, hoc est, octava Kalendas Octobris, resurrexit. Post hæc cum dubitarem publicare scriptum revelationis hujus, expletis duobus annis dixit: Non debet in populo divulgari hoc, quia sæculum malignum est - debent autem innotescere per te familiaribus meis - iterum apparuit mihi, & interrogavi eam dicens: Domina mea, quanto tempore post ascensionem Salvatoris vixisti super terram? nunquid in ipso anno ascensionis ejus assumpta es in cœlum? Et ait: Post ascensionem Domini mansi in vita mortali super terram anno integro & tot diebus, quot sunt à festivitate Ascensionis usque ad diem, quo celebratur Assumptio mea. Iterum subjeci dicens: Et nunquid adfuerunt sepulturæ Apostoli tui? & ait: Omnes adfuerunt, & cum magna veneratione corpus meum terræ commendaverunt.

Celebrantibus nobis festum Dominicæ Annuntiationis, cùm iterum mihi ostenderet gloriosam faciem Domina mea, ausa sum & hoc sciscitari ab ea, cujusnam esset ætatis, quando annuntiante Angelo verbum Dei in sua virginali aula concepit, & respondit: Quindecim annos tunc habui, atque insuper tantum temporis, quantum

tum est à commemoratione Nativitatis usque ad Dominicæ Annuntiationis sollemnitatem.

Cum essent pene consummati sermones libri hujus, in festivitate Apostolorum Petri & Pauli, in hora divini Officii fui orans in secreto, & apparuit in conspectu meo Angelus, & locutus est audiente me verba hæc Trevirensi Episcopo, & Colonia, & Moguntino Episcopis. Annuntiatum sit vobis à Domino DEO magno & tremendo, & ab Angelo testamenti libri hujus, ut hæc verba, quæ inveneritis in præsentī libro, annuntietis Romanæ Ecclesiæ, totique populo & omni Ecclesiæ - nolite arbitrari, hic esse figmenta mulierum; quia non sunt, sed à DEO patre optimo - quod autem vobis dico, cæteris omnibus dico.

Sermo Elizabeth

De Undecim millibus Virginum, aliisque Martyribus passis inter eas Colonia.

VObis, qui pios affectus erga ea, quæ sancta sunt, geritis, ego Elizabeth famula ancillarum Domini, quæ sunt in Schönau, aperio ea, quæ mihi per gratiam Dei revelata sunt de illo virginali exercitu Sanctæ Ursulæ Britannicæ Reginæ, quæ in suburbio Colonienſis Civitatis pro Christi nomine in diebus antiquis martyrium passa est. De his enim me filere non permittunt quidam bonæ operationis viri, qui ad hæc investiganda diutina me postulatione multum renitentem compulerunt. Scio quidem, quoniam & hinc sumpturi sunt occasionem flagellandi me linquis suis hi, qui adversantur gratiæ Dei in me, sed voluntariè id sustinebo, quia aliquid mercedis me recepturam spero, si tot mar-

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Y

tyrum

tyrum honor aliquid incrementi acceperit ex his, quæ per meos labores Dominus de eis revelare dignatur. Quando complacuit Domino misereri super martyres suas pretiosas, quæ per multa tempora jacuerant sine honore sub pedibus hominum & jumentorum secus muros urbis Coloniae, accidit, ut viri quidam ibidem manentes accederent ad locum martyrii eorum, & aperuerunt multa monumenta sanctorum corporum, atque ea inde sublata transferrent ad loca religiosa, quæ erant in circuitu, sicut à Domino fuerat ordinatum. Erat autem annus Dominicæ Incarnationis M. C. LVI. his fieri incipientibus, & tenebat Romani Imperii principatum Fridericus Imperator; in Cathedra autem Pontificali in Colonia præsidebat Arnoldus secundus. Tunc inter cæteras Virgo pretiosa martyr ibidem inventa est, in cujus sepultura titulus talis legebatur. *S. Verena Virgo & Martyr.* Hæc per manum venerandi Abbatis nostri Hildelini inde in locum nostrum translata est data à Tuitiensi Abbate Domino G. quia ad colligenda & honoranda illius sanctæ Societatis corpora pia multorum devotio fervebat. Quæ dum à conventu fratrum nostrorum, qui eam suscepturi erant, ad ingressum Ecclesiæ expectaretur, ego in conclavi nostro residens, antequam de adventu ejus quidquam audissem, testimonium sanctitatis ejus tale accepi à Domino. Veni in mentis excessum, & vidi in via, per quam sacra ossa ferebantur, quasi flammam candidissimam habentem formam globi, quem antecedeat angelus speciosus nimis, habens in manu unum thuribulum fumigans, in altera verò candelam ardentem, sicque pariter in aëre levi meatu migrabant usque intra Ecclesiam. Cumque die altera in ejus veneratione Missarum solennia celebrarentur, fui in spiritu, & apparuit mihi eadem Virgo stans in coelesti claritate mirificè coronata, & palma victoriæ gloriosè adornata. Ego igitur eam alloquens interrogavi, an verè ita esset nomen ejus, sicut relatum nobis erat, pariterque sciscitata sum de nomine cujusdam martyris, cujus corpus absque certo nomine cum ipsa

ipsa erat allatum. Et respondit dicens: Ita est, non ut audistis. Pene tamen per errorem aliter scribi debuerat, sed ipsa ego scribentem prohibui. Venit autem mecum Cæsarius Martyr; & quando intravimus in hunc locum, intravit pax nobiscum. Rursus die altera cum de eodem martyre divinum Officium celebraretur, apparuit & ipse mihi in gloria magna; & cum ab eo requisissem, cujus officii in sæculo extitisset, & qua occasione cum illis virginibus martyrium subiisset, ait: miles fui in sæculo, filius materteræ hujus sacræ virginis, cui adjunctus sum. Dilecta mihi valde erat, ideoque cum egrederetur de terra sua, comitatus sum eam; ipsa verò ad martyrium suscipiendum me confortavit, & ego videns constantiam ejus in passione, simul cum ea passus sum. Fuerunt autem longo tempore ossa nostra ab invicem separata, & nunc impetravimus à Domino, ut sic conjungerentur. Hoc igitur sermone in magnam dubitationem adducta sum. Existimabam enim, quemadmodum opinantur cuncti, qui legunt historiam Britannicarum Virginum, quod absque comitatu virorum peregrinata fuerit illa beata Sodalitas. Præterea & aliud comperi, quod nihilominus hanc expositionem vehementer infirmabat. In tempore illo, quo prædicti duo martyres inventi sunt, reperta sunt inter sepulchra virginum multa corpora sanctorum Episcoporum, atque aliorum magnorum sanctorum, atque virorum, erantque in monumentis singulorum repositi lapides habentes titulos sibi inscriptos, quibus demonstrabatur, qui aut unde fuissent. Horum præcipuos ac maximè nobiles transmisit ad me ex supra dicta urbe præfatus Abbas, sperans aliquid mihi per gratiam Domini de eis posse revelari, & cupiens certificari per me, utrum credendum eis esset an non; habebat quippe suspicionem de inventoribus sanctorum Corporum, ne forte lucrandi causa titulos illos dolosè conscribi fecissent. Quales autem fuerint tituli illi, & quid de eis mihi revelatum fuerit, in præsentī sermone per diversa loca oculis legentium anteponere curavi, ut hinc animadvertatur, quàm

Y 2

dignè

dignè à fidelibus Christi omni honore prosequenda sit illa verè sancta Sodalitas, quam tam sublimium personarum comitatu divina paternitas honorare dignata est.

Eram aliquando tempore cogitans mecum super his, quæ dicta sunt, & desiderans à Domino accipere revelationes, quæ expetebantur à me. Et factum est, ut superveniret festum Beatorum Apostolorum Symonis & Judæ, de quibus dum Officium Missæ celebraretur, venit super me quædam passio cordis, quam pati solebam, quando primum mihi revelari inceperunt mysteria Dei; cumque diu defatigata fuisset, veni in extasim, & sic quievi. Cum ergo in spiritu meo, sicut mos mihi est, coelum intuerer, supradictos martyres de coelo claritatis, in quo visiones sanctorum videre soleo, longè inferiorem aerem præcedentes conspexi, eosque fidelis custos meus angelus Domini præcedebat, quibus ego ita ut eram in spiritu allocuta sum dicens: Magnæ benignitatis vestræ hoc est, Domini mei, quod nunc me ita visitare dignamini, cum nihil servitii vobis exhibuerim. Ad hæc beata Verena ita respondit: Sensimus, quoniam multum nos invitavit desiderium cordis tui, & propterea venimus visitare te. Tunc interrogans dixi: Domina mea, quid hoc sibi vult, quod in loco martyrii vestri etiam corpora Episcoporum sepulta inveniuntur? & nunquid credendum est superscriptionibus titulorum, qui in quibusdam lapidibus illic reperiuntur? & quis fuit Scriptor illorum? Et dixit ad me: Ante multa tempora ad hoc ipsum te prælegit Deus, ut ea, quæ hætenus de nobis incognita fuerunt, per te faceret manifesta. Propterea noli ferre molestè, quod ad hæc inquirenda quorundam precibus sollicitaris. Sit injunctum tibi, ut omni tempore vitæ tuæ per singulos annos in Vigilia Passionis nostræ in pane & aqua jejunes; aut si hoc implere non potes, unius Missæ celebratione redimi te facias, quatenus tibi revelare dignetur Dominus ea, quæ de nobis manifestare disposuit, & ut tu nostro consortio quandoque jungi merearis. Post hæc

hæc coepit loqui ad me sermones istos in magna vultus hilaritate dicens: Quando primùm in patria nostra congregari coepimus, sacra fama nostra latè dispersa est, & multi ad spectandum nos undique confluxerunt. Contigit autem Deo ordinante, ut etiam quidam Episcoporum Britanniae nobis adjungerentur, atque in nostra Societate mare transeuntes usque Romam nobiscum pervenirent; in quo itinere & Beatus Pantulus Basiliensis Episcopus nobis associatus est, & usque ad Romam nos perduxit, factusque est nostræ passionis socius. Hujus titulus talis erat: *Sanctus Pantulus Basiliensis Episcopus, qui virgines satis cum gaudio susceptas Romam perduxit, inde rursus Coloniam pervenit, ibique cum eis martyrium suscepit.* Post hæc objeci dictis ejus illud, quod in historia ipsarum legitur, videlicet, quod cum esset Beata Ursula quasi ludens in mari secundum consuetudinem suam cum associatis sibi virginibus, ductis plus solito in altum navibus, quas ipsæ virgines gubernabant, repentino vento aspirante cunctæ naves à finibus illis ablatae sint, neque ultra redierunt illuc. Juxta hæc etenim verosimile est, quod absque virorum comitatu perrexerunt. Ad hoc ita respondit: Pater Beatæ Ursulæ Rex Britanniae Scotticæ Maurus nomine vir fidelis conscius erat voluntatis filiae suæ, & quid de ea Deus ordinasset, cognoscebat; quemadmodum & ipsa hoc quibusdam, quos familiares habebat, detexit; acceptoque consilio cautè præordinavit, ut filia sua, quam tenerrimè diligebat, viros, quorum solatio tam ipsa, quàm exercitus ejus indigebat, in comitatu suo discedens haberet.

Tituli, qui maximè notabiles erant, hunc habebant modum; *Sanctus Cyriacus Papa Romanus, qui cum gaudio suscepit sanctas virgines, & cum eis Coloniam reversus martyrium suscepit.* Et alius secus hunc repertus est talis. *Sanctus Vincentius presbyter Cardinalis.* De quibus cum beatam Verenam interrogassem, ait: In tempore, in quo ingressæ sumus urbem Romam, præ-

sidebat Apostolicæ Sedi vir sanctus nomine Cyriacus huc ingressus de finibus nostris. Et cum esset vir prudens & nobilis, omnibusque acceptus, sublimatus erat in Apostolicam dignitatem. Jamque per annum integrum & undecim septimanas Romanam Ecclesiam rexerat, in numero Romanorum Pontificum decimus novus. Qui cum nos advenisse audisset, lætatus est cum omni Clero suo, & in magna honorificentia nos suscepit: habebat quippe cognatas quamplures inter nos. Nocte verò, quæ proxima erat post adventum nostrum, revelatum est ei à Domino, quod relicta Sede Apostolica nobiscum esset profecturus, simulque martyrii palmam nobiscum accepturus. Ipse verò erat celans apud se revelationem hanc, deditque sacri baptismatis benedictionem multis Sodalium nostrarum, quæ nondum erant renatæ in Christo. Cumque opportunum tempus accepisset, manifestam fecit voluntatem suam, atque in conspectu totius Ecclesiæ resignavit Officium dignitatis suæ, reclamantibus cunctis, præcipuè Cardinalibus, qui velut deliramentum arbitrabantur, & quasi post fatuitatem muliercularum declinaret, nescientes admonitionem divinam, quæ eum urgebat. Ipse autem constanter in proposito suo permanebat propter amorem virginitatis nostræ. Nam & ab infantia sua ipse immaculatam virginitatem custodierat in seipso. Ab illo tempore omnem gratiam, quam in conspectu Romanæ Ecclesiæ prius habuimus, amisimus, & obscuri nobis facti sunt, qui prius applauserunt nobis. Ipse autem venerandus pater noster Beatus Cyriacus non prius ab urbe egressus est, donec ipsius consilio alter ei nomine Anterus substitutus est.

Post hæc cum perspexissem Catalogum Romanorum Pontificum, neque usquam nomen sancti Cyriaci reperissem, rursus interrogavi beatam Verenam, cum se mihi die quadam præsentasset, quare inter cæteros Romanos Præsules adscriptus non fuisset? Et dixit; hoc ex indignatione Cleri accidisse pro eo, quod

quod in ordine dignitatis suæ usque ad finem permanere nolisset.

Rursus die alia, cum eam interrogassem de quodam Jacobo, cujus nomen in sepultura ejus absque omni adjunctione scriptum inventum est, visa est mihi quodammodo gratulari super interrogatione mea; respondit ergo mihi hilariter dicens: Fuit in tempore illo quidam nobilis pater venerabilis vitæ Jacobus Archiepiscopus, qui de patria nostra in Antiochiam peregre profectus fuerat, ibique ad honorem Præsulatus ascenderat, & septem annis rexit Ecclesiam illam. Hic cum audisset, Cyriacum suæ gentis virum Romæ in Apostolica dignitate sublimatum, venerat visitare eum; jamque nobis advenientibus nuper de Urbe fuerat egressus, quod cum nobis indicatum fuisset, missus est velociter nuntius ad revocandum eum, & inventus est in Castello quodam, quod erat remotum à Roma duabus Dietis. Cumque audisset de adventu nostro, continuò reversus est ad nos, & factus est socius itineris nostri & particeps passionis nostræ in Colonia. Habebat autem & ipse neptes aliquas in nostra Societate. Hic exhortante Cyriaco Papa, cum esset vir prudens, magnam diligentiam adhibuerat, ut sciret nomina Sororum nostrarum, atque ea ex magna parte, cum interemptæ fuisset, lapidibus inscripta corporibus nostris adhibuit; sed antequam hoc perficere potuisset, deprehensus est ab impiis in hoc opere, & trucidatus est in medio nostri; hinc est, quod quædam ex nostris intitulatæ inveniuntur, quædam autem non. In ipsa autem hora passionis suæ, cum jam feriendus esset, hoc solum à percussoribus postulavit, ut tantum differretur passio ejus, quousque suiipsum nomen lapidi possit inscribere, & concessum est ei. Interrogavi etiam de die passionis ejus, quia non erat credibile secundum narrationem hanc, quod eodem die, quo virgines passæ sunt, ipse quoque fuisset interemptus. Ad hoc quoque respondit: Post diem passionis nostræ
tertia

tertia die passus est ab eodem tyranno, qui Beatam Cordulam interemit.

Addidit etiam de quodam Martyre, cujus titulus erat: *Sanctus Maurifus Episcopus*. Cum adhuc Romæ essemus, hic fuit Episcopus in Lavicana annis duobus, habens & ipse originem de patria nostra, filius cujusdam Comitis de genere magnorum principum, eratque avunculus duarum virginum Babilæ & Julianæ, cum quibus sepultus inventus est. Fuit autem sanctissimæ vir vitæ, & virtutem magnam habebat prædicatio ejus, eratque ei maximum studium, ut quicumque infidelis sive Judæus, sive gentilis ad eum venisset, non discederet ab eo, quousque sacri baptismatis aqua eum lavasset, & ita rectè Officio ejus nomen Lavicana congruebat. Hic secum adduxit ad nos Beatum Claudium Spoletanum, quem ipse in Diaconum ordinaverat, & Forcatum adolescentem laicum, fratrem ejus, qui nondum ad militiam fuerat promotus. Hi duo adhæserunt Episcopis nostris, & diligenter eis ministraverunt, & martyrium cum eis subierunt. Hæc dicebat, quia & de his ab ea fueram sciscitata propter titulos eorum, quos videram. Adjecit etiam ultra dicens: Cuncti Episcopi, qui in itinere nobiscum fuerunt, segregatas à nobis mansiones habebant, sed in diebus Dominicis in medium nostri venire solebant, confortantes nos divino sermone, & Dominici Sacramenti communione.

Habebam quodam tempore desiderium interrogandi de duobus Episcopis, quorum titulos acceperam, talem habentes formam. *Sanctus Faillanus Lucensis Episcopus*, ab Apostolica Sede missus, hoc loco fuit occisus, & ferro peremptus, & cum istis virginibus est sepultus. Item. *Sanctus Simplicius Ravennensis Episcopus*. Et factum est, cum quadam die ageremus memoriam B. Virginis Dominæ nostræ Sanctæ Mariæ, ostendit mihi faciem suam secundum solitam benignitatem, cumque mecum plurima

plurima verba contulisset, interrogavi eam de eisdem Episcopis, & ait: Hi duo in tempore illo profecti fuerant Coloniam, & inde revertentes obviam habuerunt sacrum exercitum, sicque associati sunt Papæ & Clero, qui illic erant, & cum eis iterum redeuntes palmam martyrii cum eis adepti sunt.

Rogata eram, ut investigarem de titulo cujusdam venerabilis monumenti, quod intitulatum erat hoc modo: *Hic jacet in terris Etherius, qui vixit annis viginti quinque. Fidelis in pace recessit.* Et subscriptum erat in Capitalibus litteris. *Rex.* Et erat figura R. grandis, atque ita disposita, ut in ea notari possent duæ litteræ scilicet *p.* & *r.* erantque duæ litteræ *f.* & *x.* in sinistro latere figuræ ejusdem. In dextro autem latere capitale *a.* scriptum erat. Itemque in lapide quodam juxta invento scriptum legebatur: *Demetria Regina.* Interrogavi ergo Beatam Verenam de his: atque de infantula quadam, quæ juxta inventa est, habens titulum: *Florentina puella.* Et respondit mihi ad omnia dicens: Etherius fuit Rex sponsus Ursulæ sanctæ Reginae. Demetria verò fuit mater Etherii; Florentina autem soror ejusdem. Et addidit ultra dicens: Narrabo etiam tibi, quid significet *a* littera, quæ titulo Regis adscripta est. Sume tibi tribus vicibus eandem *a* litteram, & adjuge ei tres litteras *x. p. & r.* & habebis *Axpara*, quod est nomen cujusdam Ducissæ, quæ in vicino reperta est; fuit autem filia materteræ Etherii, magnæque dilectionis vinculo ei adstricta, quod significare voluit tituli scriptor, cum ita admiscuit nomen ejus nomini regio. Hoc manifestius tunc exprimi non oportebat, quia futurum erat, ut pro te hæc omnia manifestarentur. &c. (sequuntur hic multa de Etherio Rege Britanniae Anglicæ, desponsato Ursulæ, Catechumeno, & per revelationem admonito, ut iret in occursum Ursulæ Româ abeuntis Coloniam) Post hæc de quodam sancto viro, cujus titulus erat, *Sanctus Clemens Episcopus & Martyr*, instructa sum, quod

D. E. A. de Revelat. Pars II. Z præ-

præfatus Rex de patria sua egrediens secum illum adduxerit.

Item cum requisivissem de quodam, cujus titulus erat: *Sanctus Marculus Episcopus in Græcia*. Responsum tale accipi ab Angelo. Fuit in urbe, quæ Constantinopolis dicitur, Rex quidam *Dorotheus* nomine de Sicilia oriundus, & nomen uxoris ejus *Firmindina*, eratque ei filia unica dicta *Constantia*, & factum est, ut morerentur parentes ambo, dum adhuc filia esset absque solatio mariti. Desponsaverunt ergo eam proximi ejus cuidam adolescenti alterius regis filio in conjugem, & ille ante nuptiarum tempus morte præventa est &c. &c. (hæc iterum per revelationem jussa est ire Romam, & se sociare S. Ursulæ eò venturæ,) Missus est ad me & hujusmodi titulus: *S. Gerasima* quæ duxit sacras Virgines. &c. Tandem ad nos missa sunt tria corpuscula sancta, quæ fuerant de Societate sanctæ Ursulæ &c. & post triduum *mibi apparuerunt*; una dixit. Ego *Albina* vocata sum, & hæc quæ mecum est *Emerentiana*; sorores secundum carnem fueramus, filiæ cujusdam Comitæ, cujus erat nomen Aurelianus. Hic autem Martyr, qui nobiscum venit, *Adrianus* vocatus est, & erat filius Regis, & cum esset decem annorum, passus est. Medium corpus est Adriani. Hic egressus est cum quatuor sororibus, & cum eis Martyrium suscepit; nomina autem earum sororum hæc erant: *Babila, Juliana, Aurea, & Victoria*. Sancta Gerasima fuit regina Siciliæ & verè erat de fidei radice Aaron. Virum suum Quintianum Regem, cum esset primò tyrannus crudelissimus, convertit. Hic eam scripserat de Britannia, & erat soror Sancti Maurisii Episcopi & Dariæ matris S. Ursulæ Reginæ. Tres habebat filios, & filias sex & erat minimus in eis S. Adrianus, frater ejus senior erat Dorotheus Rex Græciæ, qui erat pater S. Constantiæ &c. Quodam tempore à B. Verena sciscitata sum, quisnam fuerit Author Martyrii illius beati exercitus? respondit: Cum essemus Romæ, fuerunt ibidem eo tempore duo

duo principes iniqui, quorum nomina erant Maximinianus, & Africanus, qui videntes magnam esse multitudinem nostram, & multos confluere ad nos, & nobis associari, indignati sunt vehementer adversum nos, ac metuebant, ne forte per nos multum crescere deberet Religio Christiana; unde cum explorassent iter nostrum, quo profecturæ eramus, miserunt cum festinatione legatos ad quendam cognatum suum nomine Julium, qui erat princeps gentis Hunnorum, hortantes eum, ut educto exercitu suo persecutionem nobis inferret, ac deleret nos; qui cito acquiescens voluntati eorum cum armata multitudine egrediens irruit super nos, cum venissemus Coloniam, ibique effudit sanguinem nostrum. &c. &c. Fuit in Colonia in tempore illo sacer Pontifex plenus spiritu sancto, qui quartus post Beatum Martinum Ecclesiam Dei illic gubernabat, nomine Aquilinus. Hic cum essemus regressuræ à Roma, audivit vocem, dicentem sibi, ut ad sepelienda corpora nostra præparatus esset. &c.

Hucusque revelationes Elisabethæ Schönauigenfis, ad finem additur ejus epistola ad Abbatem Tuitiensem, in qua per revelationem dicit se accepisse, quod in loco, ubi erat commissæ irreverentia erga sacram hostiam, 40 diebus esset sacrificandum. Tandem liber hoc modo concluditur. In die S. Mariæ Magdalænæ ante Primam ego Egbertus stabam orans ante Altare S. Heriberti, & vidi flammam rubicundissimam tribus vicibus supra altare majus circa reliquias S. Heriberti. Existimabam ibi esse lampadem, accessi, ut viderem, & non erat. Ipso autem die obtuli super easdem reliquias revelationes Elisabeth, quas ostendit illi Dominus de exercitu S. Ursulæ Virginis.

Explicit Liber Viarum Dei Deo Gratias.

Demonstratio falsitatum, in his revelationibus contentarum.

1. **A**fferit, Undecim millia Virginum ex Scotia venisse Romam sub Cyriaco Papa decimo nono; eum præfuisse ultra annum, ac dein resignasse invitis Cardinalibus, sed propterea non fuisse positum in numero Romanorum Pontificum, quia non mansit in Dignitate. Addit, eidem successisse Antherum Papam. Ipsum verò Cyriacum virgines comitatum & Coloniae passum esse. Quot in una narratione falsitates! Primò falsum est, unquam extitisse Romanum Pontificem nomine Cyriacum; enumerantur omnes Romani Pontifices in antiquissimis Catalogis Romanorum Pontificum, item ab Eusebio, & S. Augustino, aliisque scriptoribus illorum temporum; enumerantur anni, menses, ac dies, quot quisque in Pontificatu habuerit; nullus unquam vel per somnium vidit ante Antherum Cyriacum; sed omnes Pontiano anno 237 passio substituant immediate anno sequente 238 Antherum, qui adhuc eodem anno passus est. Secundò falsum est, Cyriacum resignasse. Quia tempore Coelestini V nullum adhuc sciebatur Romæ exemplum ullius resignationis Pontificiæ, ut patet ex ejus Legenda apud Bollandianos. Tertiò falsum est, tempore Antheri Papæ jam extitisse nomen & Dignitatem Cardinalium, sic ut ab eorum autoritate potuerit dependere constitutio vel resignatio Pontificis.
2. Afferit illis temporibus fuisse Dorotheum Regem Constantinopoli, cum tamen ea urbs eo nomine & sub ea forma necdum extiterit, sed primùm fuerit constructa à Constantino M.

3. Afferit

3. Afferit, eo tempore fuisse Regem in Sicilia & Græcia, cum tamen ex Historia Romana certum sit, Siciliam & Græciam fuisse Romanas Provincias, quæ regebantur à Præfectis sine ullo titulo regio.
4. Afferit, Romæ Principes eo tempore fuisse Maximianum & Africanum; cum certum sit, solum Maximianum fuisse imperatorem, & Africanus nunquam fuerit Collega Imperii.
5. Afferit, Hunnos avocatos Coloniam ad perdendas virgines, cum tamen Hunni eo tempore necdum fuerint in Europa. Et hoc consilium stultum est, exercitum hostilem ex remotissimis orientis provinciis vocare in occidentem & ad Romanam Coloniam, ut perderent undecim millia virginum, quasi verò ad hoc non suffecissent Romani Exercitus, sicut suffecerunt Legioni Thebeanæ?
6. Afferit, Jacobum septem annis rexisse Ecclesiam Antiochenam, cum ex Catalogo illorum Episcoporum constet, nullum eo tempore sedisse Jacobum.
7. Afferit, Episcopum Romanum, Antiochenum, Ravennatensem, Lucensem, Basileensem &c. deferuisse suas sedes comitandi virgines causâ; cum tamen residentia Episcopis eo tempore fuerit severissimè inculcata; & per se stultum sit, tales Episcopos tempore persecutionis deferere suas Diœceses, & peregrinari in terras remotissimas cum exercitu virginum.

Taceo plurima alia absurda in hac narratione, & falsa & calumniosa erga Romanos Pontifices sæculo 12, & erronea, v. g. quod motus carnis culpa sint, etsi non sint voluntarii num. 8. & 9. & solum addo iudicium Baronii & Janningi. Baronius ad annum 237 ait: *Non audiendi penitus recentiores quidam, qui post Pontianum introducunt Cyriacum quendam Pontificem, cujus*
Z 3
nulla

nulla prorsus extat mentio in Serie Romanorum Pontificum vel apud Optatum Milevitanum vel Augustinum, vel Cresconium, aliosve Indices Vaticanos, nec apud Græcos, ut Eusebium & alios, adeo ut ne quidem digna sit, quæ pluribus confutetur sententia. Janningus verò in continuatione Actorum Bollandini in Propylæo ad vitam Pontiani & Antheri ponit integram dissertationem de falsitate harum revelationum Elisabethæ, & num. 12. ait: cogor vereri, ne Svivibertinis & Tuitiensibus monachis certamen fuerit, utri plura fingerent, hi sub nomine B. Elisabethæ divinitus inspiratæ, isti sub titulo S. Marcellini. Quidlibet profecto toleraverim, quam pro cœlestibus revelationibus talia suscipiam. Ita Janningus. Idem ad diem 18. Junii ubi exhibet vitam hujus Elisabethæ Schönaugiensis, num. 110. ait: Deiparæ, ut præfertur, Elisabetham alloquenti, suamque ætatem infra quinquagesimum annum restringenti opponi poterit eadem Deipara asserens S. Brigittæ L. 7. C. 26. quod, postquam filius suus ascendit ad cœlum, vixit in mundo per quindecim annos.

Addo, hanc Historiam de Cyriaco Papa à Gregorio XIII. jussam expungi ex Joannis Andreæ Glossis in Decretales, ut observat Papebrochius in sua Apologia.

**Aliae variæ revelationes ejusdem
S. Elisabethæ.**

Bollandiani ad 18. Junii exhibent vitam & Revelationes præfatae Elisabethæ, scriptam ab Egberto Monacho, qui erat Elisabethæ frater. Videamus, quales & istæ sint.

C. 1. Videt in extasi B. Virginem, & D. Benedictum, & dæmonem sub variis formis. Audit secum loquentes, iisque respondet.

C. 2. Videt Spiritum Sanctum in specie columbæ in variis locis, aliquando supra crucem, aliquando supra capita celebrantium, supra calicem ante consecrationem. In festis Sanctorum videt sanctos, quorum festum eo die celebrabatur, & quandoque Christum sub variis formis.

C. 3. Videt crucem in gloria, sacrum sanguinem in calice consecrato, varios sanctos, purgatorium, paradisum, animas è purgatorio liberatas. n. 50. & 51. sic habet: Vidi Dominum JESUM cum infinitis millibus venientem in regionem aëris hujus. Assistebant autem ei duo diversa agmina innumeræ plebis, unum à dextris, alterum à sinistris. Iis quidem, qui à dextris erant, lux immensa circumfusa videbatur, inter quos apparuit Dei mater Maria; ibi diversitates omnium Ecclesiasticorum graduum distinctè perspexi, inter quos & Venerabilem Patrem nostrum Benedictum cum sua Monachali turba dignoscere delectata sum. Iis autem qui erant à sinistris, tenebræ densæ & horribiles circumfusæ erant. Heu! quantos ex Clero, quantos nostri Ordinis viros & mulieres plenos confusione illic dignoscebam; cumque omnia perspexissem, dixit Judex ad eos, qui erant à sinistris; *Ite maledicti in ignem æternum, & continuo cum*
prin-

principe dæmoniorum in profundissimas tenebras demersi sunt.

- C. 4. Videt mysteria passionis & Resurrectionis. N. 55. Vincto Domino in monte Oliveti videt discipulos *ad sua latibula discurrere*. N. 56. ait: Vidi Dominum in Cruce, inque illa hora emisit spiritum, & inclinata est cervix ejus; concidit amabile caput, complicata sunt genua, & omnia ejus membra deorsum resederunt. Hoc quoque vidi, qualiter unus accurrens lanceam lateri ejus infixit, & continuo copiosus sanguis pariter cum aqua emanavit; & Ecce caligo densa & horribilis super universam terram orta est, & saxa per agros terribiliter concurrere & collidi, & scindi visa sunt. Et N. 57. Vidi hortum, in quo erat monumentum, & Ecce matrona quædam veniens accessit ad monumentum plorans, & introspectit, & non invento ibi corpore quasi mœsta paululum recessit. Occurrit autem ei Dominus, moxque illa substitit quasi interrogans aliquid ab eo, & post pusillum conversa est, *ut rediret ad monumentum*; iterumque subito se convertit, quasi vocata ab illo, & currens procidit ad pedes ejus; cumque ipse disparuit, velociter cucurrit usque ad domum, ubi erant discipuli congregati - post hæc vidi duas matronas venientes ad sepulchrum cum aromatibus, & ut viderunt angelos, substiterunt quasi stupefactæ. Occurrit autem & illis Dominus in via; moxque illæ accurrentes prociderunt coram eo, & *tenuerunt pedes ejus*; hoc autem nequaquam de prædicta illa matrona visum est. - N. 58. Post hæc vidi, qualiter Christus manducavit cum discipulis, eratque in mensa *discus unus* habens piscem, & alter continens favum mellis. Erant autem *vestimenta* ejus, in quibus eum post resurrectionem vidi, *candidissima & facies ejus tantæ claritatis*, ut vix eam discernere possem. N. 59. In die Ascensionis Domini vidi congregatos in domo discipulos & matrem Domini cum eis, & intravit ad eos Dominus, &

cum

cum accepisset cibum cum eis, eduxit eos de civitate in montem, & vidi qualiter coram eis elevatus est.

N. 60. Post hæc in die Pentecostes vidi rursus discipulos congregatos in domo supra memorata. Et factum est, dum sederent, apparuit supra singulos eorum quasi flamma ignis desursum descendens in impetu vehementi.

N. 61. Vidi supra coelum cœli ad orientem multa millia Sanctorum coronatorum; existimavi plusquam centum quadraginta quatuor millia; & circa thronum angelos multos & quatuor animalia.

N. 62. In festivitate omnium Sanctorum vidi multa millia Sanctorum Coronatorum adstantes & ministrantes Deo, & in circuitu throni quatuor animalia. Angeli verò steterunt ante thronum Dei, & procidentes adoraverunt, & clara voce dixerunt: *Sanctus* &c. similiter & viginti quatuor Seniores ceciderunt in facies suas, & adoraverunt viventem in sæcula.

Crisis.

Propositio 1. Omnes revelationes Elisabethæ non excedunt facultatem imaginativam, & phantasiam.

Probatur. 1. Phantasiæ consimiles possunt homini contingere in somno, ut cuivis manifestum est à propria vel aliena experientia; constat etiam, multas species in somno excitari vel à doemone, vel ab Angelis, vel à liberiore recurso spirituum circa objecta familiaria, dum interea sensus externi, & actio circa objecta neglecta sopiuntur. Ergo idem potest contingere in vigilia eorum hominum, quorum phantasia in duas quasi partes, unam

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Aa

de

de die vigilantem, alteram perpetuò indormientem ac somniantem quocunque demum casu divisa est. Talis divisio partis dormientis & vigilantis reperitur in multis animalibus v. g. leonibus, gallis, &c. Eadem datur in hominibus semidormientibus; ac maximè conspicitur in febricitantibus, Enthusiasticis, & Phantasticis. Sic novi hominem fatuum, qui videbatur sibi in cubiculo suo videre modo Regem Galliæ, modo Papam, modo Principem, modo alios, quos nominabat viros & foeminas; audiivi sæpius ipsum cum his personis colloquentem. Nonnunquam iis irascebatur, easque impacto baculo tam fortiter abigebat, ut baculo in mensam aut sellam excepto sonus totam domum repleverit. Frequenter gravissimè conquerebatur de flammis intensissimis, quas dicebat à quibusdam hominibus (nominabat illos) suo capiti applicari. Dicebamus ipsi; hæc omnia esse meram illusionem phantasiæ; at ille reponebat: falli non possum in eo, quod sensus testantur; video præsentem, audio loquentem, sentio ignes depascentes, quæ major haberi poterit de veritate objectorum securitas? Similia exempla in historiis adducuntur innumera.

Propositio 2. Revelationes S. Elisabethæ habent omnes proprietates ac causas operationis phantasticæ.

Primò. *Elisabetha sæpe patitur graves perturbationes melancholiæ, & excessivæ tristitiæ*, in talibus autem hominibus facile perturbatur temperamentum humorum, dominatur in corpore acidus humor; inde perturbatur phantasia, species fiunt magis fixæ, sic ut ab animo tam facile non expellantur, quæ dispositiones plerumque reperiuntur in personis visionariis. N. 10. Elisabetha ait: *Attende multiplices angustias cordis mei, quæ supra quàm credi potest me coarctant.* N. 11. *propter hoc non cessant ab oculis meis lacrimæ, & anxietur spiritus meus jugitur in me.*

me. N. 12. à die, quo sub regulari disciplina cœpi vivere, usque in hanc horam ita confirmata est super me manus Domini, ut nunquam sagittas ejus in corpore portare desierim. Aegritudines meæ variæ ac diuturnæ non solum me vexaverunt, sed & omnes sorores, quæ in circuitu mei sunt. Cum sæpe tanto languoris obruerer labore ut nullius membri, excepta lingua, compos essem, in ruminandis psalmis sedula permansi; sed cum & linguam paralysis mihi subduceret, linguae officium mente supplevi. Quantas autem cum infirmitatibus rerum penurias sustinuerim longum est enarrare. N. 13. In die sancto Pentecostes illius diei solennitas non me, ut solebat exhilarabat, sed in quandam obscuritate animi tota die permanebam. Postera etiam die, & tota illa hebdomada in eadem obscuritate animi tristis incedebam, nec potui ab animo excutere tristitiam. Ascendebant in cor meum plus solito delicta mea omnia, & magnificabam singula apud me, & ita mihi ipsi dolores accumulabam. Crescente igitur paulatim apud me hac non bona tristitia adeo mente obscurata sum, ut quocunque me verterem, in tenebris me ambulare existimarem. Inter hæc etiam tanto tœdio afficiebar, ut nihil esset, quod non fastidiret anima mea. Molestæ mihi erant ipsæ orationes. Psalterium, quod jucundum mihi semper fuerat, longè à me projeci. Iterum recogitans, quid mihi accidisset, resumpsi illud, & legi, sed rursus mente concidi. Omnes enim vires suas effudit in me adversarius meus; nam etiam in fide hæsitare me fecit - pene omnis sensus versus erat in me - insistebat adversarius meus, ita me perturbans, ut etiam tœderet me vivere. Cibum & potum sumere non potui, nisi tenuissimè, & ibam deficiens & tabescens toto corpore. Et his omnibus patet magna dispositio ad Melancholiam in ista S. Virgine.

Secundò. S. Elisabetha semper fere ante apparitiones patitur vehementem alterationem humorum, ac exinde provenientes

cruciatu, & prostrationem virium; ex quibus haud dubiè pronum est consequi emotionem phantasiæ.

N. 7. ait: *Abbate mysteria celebrante subito dissolutæ sunt compages membrorum meorum, & elanqui, & veni in mentis excessum; & Ecce! Angelus Domini stetit in conspectu meo.*

N. 15. Illo die irruit in me gravissima infirmitas, cumque me prosternere vellem ante crucifixum, ita diriguerunt ossa mea, ut nullatenus genua flectere potuissem; & legere me fecerunt passionem Domini; dum autem legeremus, apparuit mihi phantasma monachi cuculla induti.

N. 73. Radius copiosi luminis repente de cælo effusus est super me, faciens mihi æstum, quemadmodum sol splendet in meridie; & procidi in terram, & veni in mentis excessum; sorores itaque volentes è terra levare caput meum nullo nisu id efficere potuerunt, & venit Angelus &c.

Et in Revelatione de S. Ursula sic habet: *Venit super me quædam passio cordis, quam pati solebam, quando primum mihi revelari inceperunt mysteria.*

Tertiò. S. Elisabetha, quando habet visiones, plerumque eas desiderat, & à Deo postulat ac expectat ob aliorum sollicitationem; sine indicio claro interni instinctus, & sine necessitate. Quæ sollicita desiderii anxietas est apta dispositio ad emovendam phantasiam eamque applicandam ad objecta volita, vel ad illusiones.

N. 5. ait: *Præcepit mihi Dominus Abbas, ut operam darem orationi, atque à Domino postulare, quatenus daret mihi intelligere, utrum ea, quæ dixeram, silentio tegi vellet, an non. Cumque per aliquod tempus hac de re orationi insistendo me afflixissem, corruì in extasin, & adstitit mihi Angelus.*

N. 7. Post hæc Dominus Abbas aggressus est deprecari Dominum una cum omnibus nobis, ut nobis revelare dignaretur ancillæ suæ, utrum sermonem divulgari oporteret, & veni in mentis excessum.

N. 19. Convenerunt sorores ac fratres Domini videntes angustias animæ meæ, ac decreverunt, ut septem continuis diebus communes preces funderent pro me, cumque cum magno desiderio expectabam, sperans aliquid consolationis tunc me recepturam. Venit desiderata dies, & dilatatum est cor meum, & vidi lucem magnam in cælo. &c.

Et in revelatione de B. V. assumptione: Apparuit mihi Domina cælorum, tunc sicut ab uno è senioribus nostris præmonita fueram rogavi illam dicens: Domina, placeat, ut certificare nos digneris &c.

Quartò. Elisabetha habet eundem modum tendendi in aliis suis revelationibus, quem habet in revelatione de Societate S. Ursulæ; adeoque sicut ista est opus solius phantasiæ, ita illæ; nec est ulla ratio, hanc denegandi Elisabethæ, quin omnes denegentur. Patet ex Manuscripto à me usurpato, quod idem sit author hujus & illarum revelationum, nempe Egbertus frater Elisabethæ; si potuit mundo obtrudere revelationes suæ Sororis confictas in uno genere, potuit idem in alio, & sic fides harum revelationum universim concidit.

Quintò. Elisabetha visiones frequenter patitur tempore jejunii. N. 48. Postquam enumeraverat varias visiones, addit: Hæc omnia frequenter in tempore jejunii mihi apparuerunt. Constat autem, stomacho jejuno insolitos vapores ascendere in caput, & turbata phantasia conciliare extraordinaria somnia.

Sextò. S. Elisabetha singulis annis, & aliàs frequenter habet easdem visiones, quod non videtur provenire à DEO. Semel loquitur Deus, & idipsum prorsus eodem modo plerumque non repetit, nisi ubi agitur de exhortatione morum. Ergo iteratæ visiones circa eadem objecta tantùm proveniunt à phantasia, in qua spiritus relegunt nota vestigia. N. 48. ait: *Post hæc in secunda feria rursus veni in extasin, & vidi prædictam visionem ut prius.* Et. N. 61. *Hæ sunt, Frater, miserationes Domini, quas in primo anno visitationis meæ operatus est in me; in hac autem secundi anni revolutione eadem fere, quæ anno priore in festivitibus sanctorum circa me accidere solebant, eveniunt. Aliquoties autem alteriusmodi verba, quàm solebant, revertenti mihi ab extasi, in ore ponuntur.*

Septimò. S. Elisabetha videt pleraque mysteria eò modò, quo de verbo ad verbum describuntur in scriptura. Quid autem est opus miraculo, aut speciali operatione divina ad talia revelanda? videntur ergo visiones talium objectorum jam in Scriptura revelatorum esse operationes phantasiæ. v. g. N. 54. ait: *In Cœna Domini rapta sum in extasin. Tunc vidi Dominum in eadem civitate sedentem cum discipulis suis in domo, quasi ad cœnandum; cumque aspicerem, surrexit à Cœna, & ponens vestimenta sua præcinxit se linteo, & accipiens pelvim incurcavit genua ante Petrum - & Dominus singulorum pedes lavit, iterumque resumpto vestimento suo recubuit. Post hæc egressus est cum illis de civitate &c. &c.* Hic describit omnia gesta in monte Oliveti, prout describuntur in Evangelio.

Octavò. S. Elisabetha aliqua Symbola ac figuras Scripturæ videt tanquam veritatem historicam; sic N. 61 & 62 inter sanctos & angelos videt etiam quatuor animalia apocalyptica, & viginti quatuor seniores, quasi essent aliquid reale. Joannes ista videbat tanquam symbola, utpote ut ordinata ad significandum aliquid Ecclesiæ.

Nonò. Videt alia non consona cum veritate historica, aut cum aliis revelationibus. N. 16. videt B. Virginem indutam quasi casula; N. 55. discipuli fugiunt in latibula. Christus levatur in crucem; Calvaria est instar agri arati. N. 56. Caligo primum oritur post mortem Christi. Saxa per agros colliduntur. Genua Christi complicantur. Copiosus sanguis fluit ex latere. N. 59. In die Ascensionis Christus prius comedit. Ista & similia plura non consentiunt cum aliis revelationibus. Bollandiani ad levationem Christi in Crucem addunt: *Hoc convenit cum visione S. Birgittæ, contra quam nunc passim & in recentiorum Sanctarum visionibus concipitur super crucem humo stratam extensus Dominus.* Idem ob complicationem genuum ajunt: *Hæc complicatio genuum competit corpori non contentissime tenso, ac stanti supra fulcrum aliquod, non autem, uti concipiebat S. Ojanna, exaggerans fere supra ceteros dolores eum qui sentiebatur in pectore ex violenta illa brachiorum distensione.* Unde confirmatur doctrina à me tradita, de verbis factisque extaticorum ad controversias historicas non trabendis. Et dum N. 65. S. Elisabetha dicit: *In nativitate Domini vidi B. Virginem in domo quadam, quasi jacentem in lectulo, & contrectantem manibus Infantulum speciosum & amabilem nimis. Quem cum circumligasset fasciis albissimis, deposuit in præsepio, quod secus ipsam videbatur;* observant, B. Virginem non potuisse parere in domo, cum adhuc reperta fuerit à Pastoribus in stabulo. Accedit, quod non videantur convenire domus, lectus, & præsepe secus lectum cum spelunca Betlemitica, ubi constat natum esse Dominum.

Decimò. S. Elisabetha non monstrat eam modestiam, quam habent aliæ Sanctæ virgines visionibus assuetæ. Nam tanta animi confidentia contestatur universim, suas visiones sine ullo earum discrimine esse divinas, ut etiam vehementer indignetur iis, qui
id

id non credunt; immo de concilianda iis fide in ultimo agone miris prorsus curis est sollicita. Unde tanta fiducia de visionibus non solum probabiliter, sed etiam manifestè illusoriis, ut sunt illæ de Societate S. Ursulæ, nisi ex phantasia? quod si ista fiducia in agone est phantastica, quæ spes de visionibus? In Epistola ad Hildegardem Elisabetha sic habet: *Fateor verè, quondam perturbationis nubem me nuper in animo concepisse propter ineptos sermones populi multa loquentis de me, quæ vera uon sunt. Sed vulgi sermones facile sustinerem, si non & hi, qui in habitu Religionis ambulant, spiritum meum acerbius contristarent. Nam & hi nescio quibus stimulis agitati, gratiam Dei in me derident. Eadem moribunda N. 120. suas Sorores sic alloquitur: Nolite mirari super infirmitatibus meis, sicut homines imperiti, neque diffidatis gratiæ Dei propter castigationes, quas sustineo & sæpe sustinui. Conscientia mea bona est apud Dominum & certissimè agnosco, quod per ea, quæ patior, præparat & exornat coronam meam. Ipse operatus est in me magna, & temporibus nostris inaudita. Vobis dico, & confidenter affirmo per illud iter, quo ad regnum Dei perrecturam me spero, quoniam hæc, quæ vidistis in me, & audistis ex me, vera sunt, & nihil fallaciæ aut simulationis unquam adjeci. Dominus mihi testis est. Collaudate Deum, quia in his singularem vobis honorem præ cæteris claustralibus præstitit. Et N. 125. jam morti proxima: Dilectissimæ, habete certitudinem finis mei, & testimonium verum omnium eorum, quæ Dominus mecum operatus est. Rogo & admoneo vos, ut stabilem fidem adhibeatis iis, quæ fecit Dominus coram vobis in me, neque diffidatis unquam; & ego credo operibus ejus, & testimonium eis perhibeo morte mea. Postquam Dominus cœpit singularem suam gratiam ponere in me, graviora passa sum, quàm prius, non specialiter propter aliquas iniquitates meas, sed ut per meos labores quæ foris vidistis in me, comprobarentur ea, quæ occultè mihi Dominus demonstravit. Ita S. Elisabetha in Agone. Mirum profecto,*

si

fi Sancta ita locuta est de omnibus suis visionibus, inter quas reperiuntur & falsæ.

Undecimò. S. Elisabetha veritatem suarum visionum nullis probat miraculis, aut aliis indiciis characteristicis; sed econtrario potius in ea concurrunt eæ causæ & circumstantiæ, quæ solent causare illusiones phantasiæ. Cur ergo etiam cum comminatione exigit indubitam fidem? P. Mallebranche in suo Tractatu de inquirenda veritate L. 2. C. 6. explicat, quomodo imaginatio quarundam muliercularum illudatur, quæ putant se esse sagas, seque transferri in conventus sagarum nocturnos. Sic habet: Pastor seu opilio in ovili narrat post coenam coram uxore & liberis, quæ gesta fuerunt in conventu magorum; cum autem ipsius imaginatio vaporibus vini satis jam æstuet, & se multoties imaginario huic conventui interfuisse autumat, de eo energicè & vividè loquitur. Ingenita pastori eloquentia cum apta totius familiæ dispositione ad rem adeo novam & terribilem accipiendam conjuncta ingentia sine dubio edere debet vestigia in imaginationibus debilibus, nec fieri potest quin mulier & tenelli liberi his auditis obstupescant, toti occupentur ac convincantur. Maritus est & parens, qui ea narrat, quæ ipse vidit & fecit. A suis amatur & colitur; cur ipsi fidem non adhiberent? idem per multos dies repetit pastor. Vestigia imaginationis matris & liberorum magis & magis crescunt. Iis assuefacti metuque excusso convictio remanet; ac ipsos denique Conventum adeundi, remque suis oculis usurpandi incessit cupido; sese ungunt; dein compositis in lecto membris ista cordis dispositione ipsorum imaginatio effervescit; vestigia ipsorum cerebro à pastore impressa satis adaperiuntur, ut per somnum omnes ceremoniæ magicæ sibi descriptæ motus tanquam præsentis & extrinsecus excitatos judicent. Postquam expergefacti surrexerunt sese mutuo interrogant, ac sibi mutuo quid viderint narrant. Hoc modo vestigia visionis confirmant, ac qui inter eos imaginatione pollet fortiori, intra paucas noctes imaginariam conven-

tūs historiam conflat. Hoc pacto pastor peritos fecit veneficos, qui longè plures aliquando instituent, si imaginatione forti & vivida præditi ab ejusmodi fabulis narrandis præ timore non terreantur. Nemo est, qui nesciat fabulas lemurum, & spectrorum ita terrere infantes, ut soli & in tenebris manere non possint. Tunc enim cum cerebrum nullis afficiatur vestigiis à parte objectorum præsentium, vestigium ipsorum cerebro fabulæ ope impressum de integro aperitur, nec rarò adeo vehementer, ut spectrum descriptum sibi adesse judicent. Ejusmodi autem historiæ ipsis non obducuntur nisi tanquam fabulæ. Qui illis narrant eum non præferunt externum habitum, qui in veris historiis narrandis geri solet; immo narratio sæpe languida & frigida est. Non mirum igitur est, quod qui se conventui interesse credit, quique ideo rem confidenter ac vividè narrat, nonnullos sibi maximè addictos adeo facile persuadeat circa omnes quas describit circumstantias, & vestigia suis similia in ipsos transmittat. Non rarò contingit, ut per quietem nonnulli somnia habeant adeo vivida, ut expergefacti illorum exactè recordentur, quanquam somnium illud non versetur circa terribilia. Non difficili ergo negotio possunt sibi aliqui persuadere se conventui interfuisse; ad id enim satis est, si cerebrum vestigia per somnum facta conservet. Nec obstat, quod somnia nostra pro rebus actu existentibus non habeamus; id enim fit, quia somnia illa non possumus colligare cum rebus inter vigilandum agitatis; hinc enim mera esse somnia comperimus. Venefici autem imaginarii hoc Criterio judicare non possunt, an ipsorum conventus sit merum somnium. Conventus enim veneficorum nunquam habetur nisi noctu, & quæ in conventu agitantur, nullo possunt colligari vinculo cum cæteris diei actionibus. Moraliter igitur impossibile est, ut hoc pacto ab errore expediantur. Nec etiam necesse est, ut quæ venefici imaginarii per conventum vidisse putant inter se connectantur ordine quodam naturali; eò enim majorem realitatem habere creduntur,

quo

quo magis habent absurditatis & confusionis. Sufficit igitur ad eos decipiendos, ut ideæ rerum in conventu gestarum sint vividæ & terrificæ, quod necessario continget, quia ibi nova, insolentia, & inusitata prorsus agitari creduntur. Ita P. Mallebranche addens dari quidem veros veneficos, sed raros. Non multum ab- simile exemplum refert P. Joannes Nider in suo L. de Visionibus L. 2. C. 4. ubi sic habet: Recitabo exemplum ad intelligen- dum, quomodo per somnia adeo deludantur plurimi, ut jam evi- gilantes omnino se existiment in veritate vidisse, quod solo sensu apprehenderunt interiori. Præceptore enim meo referente audi- vi, quod Pater quidam nostri Ordinis (S. Dominici) villam quandam intravit, ubi foeminam quandam invenit dementatam a- deo, ut nocturno tempore se cum Diana & aliis foeminis transfer- ri crederet per aëra. Cui cum Pater perfidiam verbis conaretur expellere salubribus, pertinax ista experientiæ se plus credere affir- mavit. Cui Pater: Sines ergo me esse præsentem, cum proxi- mē recedes. Respondit ista: Ita placet; & me recedere videbis præsentibus, si placet, testibus idoneis. Ut igitur deliram anima- rum Zelator convinceret, adveniente die recessus, quem vetula præfixerat, affuit Pater cum fide dignis hominibus. At illa Cu- bellam, in qua pasta formari solet, supra scamnum positam intra- vit, & sedere ibi cœpit, applicatisque verbis maleficis & unguen- to reclinato capite obdormivit. Statimque opere dæmonis so- mnia de Domina venire, & de aliis superstitionibus tam fortia habuit, ut in jubilo quodam voce submissa clamitaret. Et in his plausibus motis manibus Cubellam, cui insidebat, nimis mo- vit, quæ de alto scamno ruens vetulæ subjacentis caput non mo- dicum contrivit. Et ita in terra jacentem, nec de loco motam Pater allocutus jam vigilantem: Ubi quæso es? Num cum Diana fuisti, quæ testimonio præsentium nunquam de Cubella recessisti? Ex his igitur gestis, & mediantibus verbis salutiferis animum ad sui erroris detestationem deduxit.

Jam, licet maximum sit discrimen inter visiones imaginarias
 talium veneficarum, & inter visiones imaginarias piarum mulierum,
 conveniunt tamen in hoc, quod ambæ oriantur ex impressione vi-
 va alicujus narrationis, & quod ambæ habeant objecta, nullo
 modo connexa cum actionibus ordinariis, ex quarum incohären-
 tia falsitas visionum demonstrari posset. Et sic etiam potuit con-
 tingere in S. Elifabetha, ut cum familiaris fuerit habentibus visio-
 nes v. g. S. Hildegardi. Dicamus ergo, omnes revelationes Elifa-
 bethæ aut esse confictas ab Egberto S. Elifabethæ fratre, quod mihi
 videtur incredibile, eò quod illæ revelationes jam fuerint cele-
 bres illo, quo S. Elifabetha vixit sæculo, ut patet ex Encomio E-
 michonis qui præfatus Egberto in Abbatia successit, & ex Epita-
 phio S. Elifabethæ apud Bollandianos; aut easdem esse operatio-
 nem phantasiæ; quam si quis velit quandoque fuisse emotam ab
 angelo in ordine ad fines utiles, non repugno. Neque per hoc
 aliquid detractum velim virtuti S. Virginis; quia & B. Margaritha
 itala nihil suæ sanctitati detraxit, dum testata est, se credere, suas,
 quas ipsamet habuit, visiones esse tantum vel illusionem phanta-
 siæ, aut doemonis. Ut dictum est part. 1. C. 20. Idem fuit judi-
 cium Venerabilis Alexiæ Le Clerc, primæ Canonissæ Regularis
 Congregationis à B. Petro Forerio institutæ, cujus vita edita est i-
 diomate Gallico, & Germanico, quæ & ipsa suas visiones
 pro solo lusu phantasiæ haberi
 voluit.

Num.

Num. X.

De Revelationibus B. Angelæ
de Fulgineo.

IN Revelationibus B. Angelæ occurrunt sequentia difficilia.

Primò. N. 36. ait: Video, quod dæmones ita animam meam suspendunt, quod sicut suspensus non habet aliquid sustentamenti, ita animæ non videtur remanere sustentamentum, & omnes virtutes animæ subvertuntur sciente & aspiciente anima mea; & quando anima mea videt subverti omnes virtutes & discedere, & quod non potest se opponere, est tantus dolor animæ, quod vix possum plorare ob desperatum dolorem.

Secundò. N. 38. Quandoque sum in tenebra horribilissima dæmonum, ubi videtur omnino deesse omnis spes boni, & est illa tenebra horribilis, & suscitantur vitia in corpore, quæ cognosco intus in anima esse mortua. - Et anima videt, quod est ei ablata omnis potentia, quamvis non consentiat vitiis; non tamen habet potestatem omnino resistendi vitiis - & est quædam virtus, quæ datur mihi à Deo manifestè contra præfatum vitium, & virtus prævalet semper - vitium est tam magnum, quod quando prædicta virtus est mihi abscondita, & videtur mihi, quod me dimiserit, non est res, quæ me posset tenere, nec pro verecundia, nec pro poena aliqua, quin statim ruerem in peccatum. Tunc tamen supervenit illa virtus, & virtuosè me liberat, ita quod nec ego ipsa possem peccare pro omnibus bonis & malis istius mundi. Et istos labores sustinui per duos annos, & plus.

Tertiò. N. 65. Una vice elevata fuit anima, & videbat Dei potentiam inenarrabilem, & videbat Dei voluntatem & iustitiam; & fuit anima extracta de illa tenebra, in qua prius erat; in illa enim tenebra ego jacebam in terra, sed in ista maxima illuminatione steti in pedibus in summitate digitorum grossorum pedum, & eram in tanta agilitate corporis, & renovatione, quod nunquam tantam habueram.

Quartò. N. 70. Videbam in me duas partes, sicut si facta fuisset in me una strata, & ex una parte videbam amorem, & omne bonum, quod erat à Deo, & non à me; & in alia parte videbam me siccam, & quod à me non erat aliquod bonum; & per hoc videbam, quod non eram ego, quæ amabam, quantumcunque videbam me in amore, sed illud erat solummodo à Deo - & postquam remaneo ab illo amore, remaneo tota contenta, tota angelica, quod diligo bufones, & etiam dæmones, & quidquid video fieri, etiam ipsum peccatum, quando video ab aliis fieri, non displicet mihi, credens, quod Deus justè permittat fieri.

Quintò. N. 76. Video Deum hominem, & trahit animam meam cum tanta mansuetudine, ut dicat aliquando, tu es ego, & ego sum tu.

Sextò. N. 87. Dum eram in oratione, dicta mihi sunt verba placibilia, & dixit ita: Filia mea, dulcis mihi multo plus, quàm ego tibi - Deus suum amorem reposuit in te, plus quàm in foemina civitatis istius; ipse delectatur in te, & in consocia tua; & studete, quia vita vestra sit lumen omnium, qui volunt ad illud respicere; illis verò, qui non respicient, erit forte iudicium & durum; & comprehendebat anima mea huiusmodi iudicium crudele plus litteratorum, quàm laicorum, quia despiciunt ista divina, & cognoscunt ea per Scripturas.

Septimò. N. 89. DEus respondit; Ecce ungo te uno un-
quento Sirocofo, (MS. Siricofo), quo unctus fuit unus sanctus,
qui fuit vocatus S. Cyricus (MS. Siricus) & alii multi
sancti.

Octavò. N. 99. Illi qui sunt amatores & sequaces illius
paupertatis, doloris, & despectus mei, quæ ego (Christus) sem-
per habui, illi sunt filii mei legitimi & electi, & quorum mens
est fixa in ista passione & morte, & alii non sunt filii.

Nonò. N. 105. Ego nudus sicut de Virgine natus sum,
frigori, vento, aëri, omnium hominum & foeminarum aspectui in
alto, ut melius viderer, & magis irriderer, & verecundiam paterer,
expositus sum & expansus (in Cruce)

Decimò. N. 109. Quia Maria Magdalena, quæ erat infir-
ma, hæc habuit (mihi compassa est) & desiderabat liberari, ideo
fuit ab omni sua infirmitate liberata, & quicumque hæc haberet,
posset invenire sanitatem, sicut ipsa. - Item crucifixus mihi dice-
bat; Qui recedunt de regno meo per peccatum, & se faciunt fi-
lios diaboli, quando redeunt ad patrem, tanta est lætitia, quam
pater habet de reditu eorum, quod supernaturalem gratiam dat
eis, quam non dat illis, qui fuerunt virgines.

Undecimò. N. 118. Quando communico, hostia exten-
ditur in ore, & non habet saporem panis, nec carnis istius, quam
comedimus, sed alium saporem carnis, sed saporis sapidissimi, quem
nescio assimilare alicui de mundo; & non est dura hostia, sicut
prius, nec descendit per frustula, sicut consuevit, sed integrè
cum tanta suavitate, quod libentissimè eam tenerem in ore cum
magna mora; & sic descendit integrè cum illo sapore carnis inco-
gnito. Quando autem descendit, dat mihi unum sentimentum
magnum placabile. Discernitur autem extra in corpore, ita quod
facit in me tremere vehementissime.

Duode-

Duodecimò. N. 119. Nunc autem, quando facio mihi signum crucis, & pono manum in capite, quando dico: *In nomine Patris*, nihil novi sentio; quando verò pono manum super cor, dicendo: *Et filii*, statim sentio mihi unum amorem.

Decimotertiò. N. 123. Videbam B. Virginem in gloria, & Christum - & duravit ista visio per tres dies continuè, & non impediēbar à comestione, quæ erat multum pauca; continuè enim corpore languido jacebam, & nihil loquebar; non impediēbar etiam ab aliqua alia re. NB. Hunc modum pro illusione habet S. Theresia V. Part. 1. C. 15. R. 2.

Decimoquartò. N. 125. Ipsa Domina nostra quasi ab itinere fatigata sedit, & tradidit puerum JESUM inter brachia mea. Dum igitur sic stare, subito puer remansit in brachiis totus nudus, & aperuit atque levavit oculos.

Jam si hæ visiones examinentur juxta Regulas ab ipsa B. Angelæ positas, apparebunt, saltem aliquæ earum, dubiæ, quia non habent illa certa signa veræ visionis, quæ ipsa B. Angelæ ponit, & quæ in multis aliis ejus apparitionibus occurrunt. C. XI. N. 144. 145. & 146. ponit sequentes Regulas. Sciendum, quod venit quandoque DEUS in animam, & ponit in anima unum ignem, unum amorem, unam suavitatem alias inconsuetam, in qua multum delectatur, & gaudet, & credit, quod hoc sit à DEO ibi præsentialem operante. Tamen hoc non est certum. Item cognoscit anima DEUM esse in ea, quia quamvis non videat ipsum esse in anima, videt tamen gratiam suam esse in anima, in qua multum delectatur, & tamen adhuc non est certum. Item cognoscit, quod DEUS venit ad eam, quia DEUS ei loquitur verba dulcissima, in quibus verbis anima multum delectatur, & sentit eum sentimento valde delectabili. Sed adhuc remanet aliquod dubium, quamvis sit parvum. Adhuc tamen anima perfectè non est certa, si DEUS est in anima, quia tales locu-

locutiones etiam cum sentimentis possunt fieri ab alio spiritu. Certificatur autem anima, quod DEUS intus est in ea, quando eum sentit cum tanto amore & igne divino, quod aufertur ei omnis amor animæ & corporis, & cognoscit, quæ nunquam cognovit ab aliquo mortali - in isto sentimento concordat anima in omnibus cum DEO, & concordant cum anima omnia membra corporis. Item quandoque videt DEUM sine forma corporali in se, & videt eum clarius, quàm possit homo mortalis videre alium hominem mortalem; oculi enim animæ vident unam plenitudinem spirituales, non corporalem, de qua non possum loqui, quia deficiunt verba, & imaginatio. Adbuc cognoscit anima, quod DEUS est in ea sine dubio multis modis, de quibus dicamus duos. Unus est una unctio quæ ita subito renovat animam, & omnia corporis membra reddit mansueta & concordantia cum anima, quod non potest tangi vel lædi ab aliquo, quo turbari possit anima in modico. Istud enim non posset facere aliquis sanctus de paradiso, nec aliquis angelus de paradiso. Alius modus est una amplexatio, quam facit DEUS animæ rationali, quia nunquam aliqua persona cum tanto amore amplexari potest aliam, sicut DEUS. Hucusque B. Angela. Sed licet fatendum, plura in his revelationibus videri difficilia, ac referenda ad illusiones phantasiæ; malim tamen credere, aliquas harum visionum non fortuito ex vario concursu specierum in phantasia contigisse, sed ex speciali ordinatione Dei, permittentis diabolo, ut commoveret species & potentias, sicque famulam suam tentaret afflictione pessima, ac tentatione difficillima. Qui norunt Systema iudiciorum divinarum præstabilitum, norunt etiam, DEUM in contestationem de æstimatione & amore sui tanquam summi boni exigere sacrificium generale bonorum aliorum creatorum omnium, divitiarum, voluptatum, honorum, quietis, solatii. &c. Neque eum agnoscere majorem cultum sui, quàm hoc sacrificium generale omnium; Cum igitur videret, hoc sacrificium esse omnium perfectissimum per

Crucem sui filii, utpote in qua voluptas, honor, solatium, & vita immolantur Deo, decrevit mensuram æternæ gloriæ, mensuram suæ amicitiae & familiaritatis, & mensuram sanctitatis alligare æstimationi, amoris, & actuali tolerantiae crucis etiam in aliis electis. Hinc illis, qui digni sunt, dividit varia genera crucum. In aliquibus vult hoc sacrificium compleri per tyrannorum persecutiones, in aliis per oppressiones, paupertatem, calumnias, morbos, & mille miseriarum exteriorum genera. In nonnullis verò, quos prudens gubernatio mundi non suadet opprimi his externis afflictionibus, ordinat afflictiones internas, quas successivè auget, & recipientium dispositioni accommodat; inter has verò sunt scrupulositas, facillimè ad magnum timorem DEI consequens; certamina cum vitiis; exercitationes arduæ in virtutibus; tristitiæ; tœdia; timores; afflictiones occultæ animi ex variis adversitatibus v. g. dedecore, opprobriis, calumniis. Quod si ab exercitatis superata fuerint & ista, disponit desolationes internas omnimodas, quibus nihil est difficilius; ex hoc fine permittit cursum phantasticis imaginationibus, in eam horridam abyssum tenebrarum deducuntibus; tribuit & diabolo licentiam commovendi in eiusmodi tristes repræsentationes phantasiæ, quæ, præsertim in subjectis naturâ vel timiditatis habitu dispositis, accepto semel filo per se apta est ad sibi texenda talia retia. In talibus repræsentationibus vel à diabolo vel à continuatione phantasiæ contextis permittit Deus, ut animæ dilectæ nulla alia ministerio angelorum vel hominum obveniat lux, quàm lux fidei, qua sperant in Deum constantiae fidelis remuneratorem. Finis autem Dei est, tum ut hoc poenarum genere tanquam purgatorio antequam admittantur in coelum, ut ita dicam secretioris amicitiae & familiaritatis, purgentur; tum ut per experientiam, adminiculantibus simul continuis illustrationibus divinis, discant amorem separare ab omni bono creato, etiam solatio interno; ut illis pedetentim sapere incipiat sacrificium generale crucis, ut nullum præmium creatum exter-

externum vel internum appetant aut respiciant, nisi Deum, utque ad imitationem Christi hoc grande sacrificium offerant pro aliis, ac ipsis persecutoribus, nullo alio sperato aut intento præmio, nisi, ut honorificetur & à multis possideatur DEUS. In talibus animabus non dubito poni à dæmonibus veras poenas, ac torturas animorum purgatorii vel inferni, consistentes in inexplicabili doloris & cruciatus genere, quod soli agnoscunt, qui experti sunt. Hoc supposito non debent omnia ejusmodi referri ad illusiones nudas phantasiæ, vel dæmonis, sed ad operationem Dei, & angelorum commoventium phantasiam, aut ut commoveatur in multas tetras ac falsas repræsentationes, permittentium, & in bonos præfatos fines dirigentium.

Num. XI.

De Revelationibus B. Veronicæ de Binasco.

DE his revelationibus Bollandus in Annotationibus ad ejus vitam N. 4. ait: *Multa in extasi vidisse memoratur Veronica, quæ viri docti respuunt ut suspecta falsitatis circa vitæ Christi mysteria.* Speciminis loco ponam harum visionum aliquas, quarum nonnullæ videntur referendæ ad illusionem saltem phantasiæ, quamvis earum aliquæ quoad initium & finem, quoad excitationem videlicet phantasiæ in suum opus, & directionem ejusdem in bonos motus animi, mihi videantur esse divinæ.

L. 1. C. 11. N. 18. Christus ait: Scito filia mea; - celebri-
tates Sanctorum apud coelestem Hierusalem decrevi toto labentis
unius anni spatio te inspecuram.

L. 5. C. 1. Calendis Maij Veronicæ mens angelo duce ad
sydereas rapitur mansiones, ibi supernæ Jerusalem cives per Cho-
ros sectos hoc ordine procedere vidit; duo viri innumeram tur-
bam præbant, vestibus amicii sole fulgentioribus, coronas capiti-
bus gestantes. Ad horum latera stabant bini angeli aureis thu-
ribulis odorem incensi dantes. Alios quoque duos angelos ad
medium processionis pariter stantes advertit. Viros illos innume-
ri Angelorum exercitus sequebantur; post quos Apostoli, dein-
de Martyrum multitudo &c. &c. duo viri præeuntes sunt Apostoli
Jacobus & Philippus. - Post hæc Jacobus & Philippus inter cæ-
teras Sedes altius conscenderunt, quos ubi omnis Sancto-
rum turba sigillatim venerata est, singuli abierunt ad pro-
prias sedes.

Ib. C. 2. in die Inventionis S. Crucis erat locus lucis; ibi e-
recta stabat grandis Crux; radiabant in cruce lapides pretiosi ad
manus humanæ quantitatem. Et Ecce Coeli Regina, Divaque
Magdalena, quas Virginum exercitus comitabantur, adoraturæ
Crucem veniunt; tum felix Regina prior genua flectens Crucem
venerata est; at Crux inclinata Virgini eam osculari cupienti fa-
cilem se præbuit. Idem egit Magdalena - post hæc universi Ci-
ves coelestes pari ritu crucem adorarunt, virginibus incipientibus.
Interea adorantibus illis sanctam Crucem duo Angeli juxta eam
stabant & aureis thuribulis odorem incensi diffundebant. C. 3.
In die D. Monicæ ea cum filio cunctos præibat, veluti duos A-
postolos Jacobum & Philippum præcessisse diximus. Paria con-
spexit S. Veronicæ mens in festis toto anno labentibus.

L. 1. C. 16. N. 24. Præcepit Christus Veronicæ, ut Romam proficisceretur, sed *statutum tempus nonnunquam mutavit.*

L. 2. C. 2. Apparuit ei B. Augustinus; contegebatur Cappasica, vesteque purpurea. D. Augustinus talem vestem in terris non gestavit.

L. 2. C. 24. & 25. Angelus cum ea divinas horas recitat; angelicam faciem media fronte cornu parvum gestantem inspexit, stolamque collo pendentem, & alas habere, veluti moris est piëtis Angelis. In bonis Angelis non reperiuntur aliàs apparuisse cornua.

L. 2. C. 26. Composuit S. Veronica opus præclarissimum Angelo dictante, quod divinâ irâ à mortalium oculis creditur ablatum, Virgine adhuc vivente; futurum verò affirmavit, ut cœnobio D. Marthæ volumen ipsum Dei munere aliquando restitueretur. Hæc prophetia nondum impleta est.

L. 3. C. 1. dicitur: S. Veronicam primùm anno ætatis suæ quadragesimo secundo incepisse pati extases, sed nocte tantùm. Deinde cœpit eas pati etiam sub Missa, & ad Communionem; ac denique sub meditatione. Hic progressus facile sequitur operationum successionem dependentem ab applicatione phantasiæ.

L. 3. C. 4. S. Veronica à Christo ad tetros inferorum carceres ducitur; vidit autem Christo Duce damnatorum loca plurima. Primus profunda voragine horrendus erat; dixit Dominus; hic est Principum ac Dominorum, qui æternis addicti fuere suppliciis, locus infelix. Quod sequitur antrum, est nobilium. Tertius, quem conspicias, locus est, ubi foeneratorum animæ cruciantur, quorum tam magnus numerus illic videbatur, quot esse homines in universo orbe minimè Veronica arbitrabatur. His proximior erat pauperum carcer, erantque cæteris pauciores. Est

difficile, plures esse foeneratores in infernò, quàm pauperes, quia paupertas est plurium scelerum mater apud plurimos, & facilius reperiuntur pauperes improbi, quàm foeneratores, quorum quilibet facit multos aut supponit pauperes.

L. 3. C. 7. B. Virgo ad S. Veronicam ait: Scito, mea sanctificatione dempta (nam ego in utero matris sanctificata fui) me nihil à Deo unquam accepisse, nisi præviis laboribus animæ & corporis.

L. 3. C. 11. Christus dixit: O dulcis filia mea, scito meæ esse voluntatis, ut singulis diebus anni unius singuli dæmones tibi fiant visibiles sub speciebus crudelium animantium ac volucrum. Cujus sermo ad unquem perfectus est, dæmonibus quotidie sæva imagine virgini apparentibus; extremo denique die velut aggregato exercitu cuncti simul advenère, quos intrepida virgo aspexit.

L. 4. C. 1. In festo Annuntiationis B. V. Angelus Veronicæ monstravit ei Angelum Gabrielem dicens: Hic est Gabriel Dei nuntius, qui pro humana salute Incarnationem nuntiavit; hic nempe ingressus ad eam, legentemque virginem comperiens terruit, dixitque &c. - Scito etiam, Gabrielem omnia mysteria passionis & gaudii, omnemque Salvatoris vitam & mores exposuisse Virgini Beatissimæ, antequam Christum conciperet, quæ nutu Dei Evangelistæ conticuerunt.

L. 4. C. 2. In nocte Vigilæ Nativitatis Dominicæ Virginem Beatissimam asello insidentem grandis alvi veluti propediem parituram inspexit; Erat Virgo Diva ætatis teneræ, modicique aspectus, ita ut puella videretur. Assistebat eidem Joseph vir ejus, habens ancillam comitem, Virginis gravidæ gratia, famulumque bovem deducentem. Profectus est Joseph, ut profiteretur, nomenque suum scriberetur cum Maria Virgine uxore prægnante;

at

at neque servi, neque ancillæ nomen visum est Veronicæ ab Imperatoris scriba annotari - Vespere Virginem cum Joseph ac cæteris in Bethlehem invenit. Errabant Virgo beata ac familia Joseph tota urbe quærentes hospitium, posteaquam à loco Cæsareæ professionis reversi sunt, nec inveniebant; tanta enim multitudo virorum ac mulierum ejusce rei gratia eò convenerat, ut domus singulæ undique plenæ conspicerentur. Quamobrem tristior Joseph inveniebatur. Verum ad locum deveniens tectum undique quemque nulla contingebat hominum habitatio, dixit B. Virgini: opportunum censeo, nos locum hunc ingredi, nocte enim obscuriori vicos circumire amplius nos minimè decet; annuens Virgo asino statim descendit. Dixit autem Maria: In proximo est tempus pariendi. Cui Joseph. Ibo, & auxiliatrices tibi foeminas perquiram. Subrisit Virgo. Ait verò Joseph: ne rideas, nam talibus indigebis. Abiitque intempestæ noctis silentio. - Tum Veronica conspexit Jesum infantem natum ex Virgine, quem altera manu tenens Virgo altera foenum colligebat, quo lectulum infanti sterneret. Dein velum è capite accipiens dimidium corpusculum infantuli textit, ejusque alteri lateri foeno hærente. Aderat minimè Joseph, cum Virgo peperit, qui cito reversus cum tribus foeminis locum eximio splendore illustratum reperit. Ea luce mulieres veluti territæ ingredi nequibant. At Joseph introiens natum Infantem adoravit. Duæ mulieres idipsum egere. Tertia præ foribus procumbens clamabat; quæ audio, non credam, nisi videro; ingressa tandem, Virginique B. proximior effecta manum extendit, qua subito arescente indoluit vehementissimè. At exclamantem præ dolore mulierem Angelus Domini alloquitur dicens: Pete à Virgine veniam, infantemque continge & liberaberis. Mandata perfecit mulier, & sospes evasit. Jesum in præsepio jacentem D. Virgo genua flectens, & duplices jungens palmas adoravit. Bos & asinus anhelitibus calefaciebant, & humiliaverunt se veluti adorantes, & clamoribus magnis veluti laudantes. Tum Angelus

gelus Domini adveniens pluribus excelsior parvulum Jesum adoravit. Facta est autem cum eo multitudo Angelorum adorantium & dicentium: Gloria in excelsis Deo. - Et venerunt pastores festinantes, in coelum semper aspicientes præ stupore. Sequebantur & illos pecora, & greges clamantes, ac si nova hæc admirarentur. Dum hæc agerentur, Angelus Veronicam admonuit, ut animadverteret, etiam animalia terræ, arbores omnes, lapides & elementa, sydera quoque cœli signa dare lætitiæ ob honorem nati Salvatoris. Dein Angelus Veronicæ monstravit omnia mirabilia, quæ in ortu Christi evenerunt. Mellifluos cœlos considerabat, veluti si nix per cuncta mundi spatia è cœlo descenderet. At alto cœlo circulum aureum intuita est, in cujus medio Virginem brachiis Infantulum gestantem; Romæ olei fontem emanare, templumque quoddam dirui cœlitus inspexit, Infantem quoque illico natum loquentem audivit, singula Infantuli verba intelligens; avem pariter quampiam humana verba promentem. Bollandus ad has visiones sequentia annotat. *Haudquaquam, quod hic innuitur - exploratum habetur, Josephum ac Virginem sponsam ante hujus sponsam professos esse, cum præsertim multorum Patrum testimonio constet, Christum ipsum hoc censu fuisse descriptum. - Et quæ socordia fuisset divinæ parentis, apta lintea non præparasse? profecto nec in vulgari fœmina toleranda. Munda ac nitida concinnasse, variæ revelationes doctorumque virorum consensus persuadet. De arescente manu fœminæ idem scripsere nonnulli alii; quod ex apocryphis haustum censet Baronius. Plura hoc capite immo & toto libro objecta Veronicæ narrantur, quæ fidem non reperient. Ita Bollandus.*

L. 4. C. 3. In circumcissione Domini Veronica sensibus egressa ornatissimum templum adiit. Erat in templo altare, ante quod stabat Senex reverendi cujuspiam aspectus; aderat quoque Vidua venerabilis, ac plerique promiscui sexus. Interea Infantem
Jesum

JESum quispiam attulit, quem Senex accepit in ulnas. Idem vir duo paria columbarum, duoque turturum Seni obtulit; enimverò Mater Maria & Joseph quasi tristes JESum procul aspiciebant. Denique Senex infantem fascia nudavit, acceptoque cultro lapideo pelliculam circumcidens paucillum carnis exemit. At infantulus ejulans & clamans dolore matrem affecit.

L. 4. C. 4. Vigilia Epiphaniæ ad partes Orientis ab Angelo ducitur; vidit autem Angelum Domini Regi Provinciæ illius nuntiantem, quia natus est Salvator mundi, hortantemque, ad eum adorandum proficisci. Nec mora. Ad aliam ducitur Orientis regionem, cujus Regi paria Angelus nuntiavit. Tum ad remotiorem oram profecta Veronica Angelo comitante paria significari Regi Provinciæ illius per Angelum inspectat. At Vespere advertit Reges in unum convenisse - tum Dromedarios animalia grandis staturæ & visu ferocia conscendunt. Reges magna virorum turba comitabatur. - Illucescente die Magos Jerosolimis advenisse offendit, quibus obviavit Herodes; tum aulam componi regiam, mensas parari, cibosque pro regia dignitate afferri jussit. - Angelus nuntiavit Mariæ, Reges advenisse. Regibus ingressis Virgo reledit, Infantem JESum gremio locans lineæ veste circumamictum. Infantis tibiæ nudæ videbantur, aderatque Joseph servo comitatus. Antequam Reges Infantulum contingentes adorarent, ter genu flexere, diuque ad invicem disputarunt, quis eorum prior adoraret; denique Junior prior accessit pedes Infantis exosculans, & quam capite gestabat coronam ante pedes Infantuli solo reponens, quem JESUS Infans benedixit. Sic quoque egere cæteri. Vide Revel. Mariæ de Agreda contrarias.

L. 4. C. 6. Nocte sequenti festum Epiphaniæ Veronica in raptu ab Angelo ducitur in domum quandam, ubi Joseph & B. Virgo erant. Vidit autem Angelum apparentem in somnis.

D. E. A. de Revelat. Pars II.

D d

Joseph

Joseph & dicentem ; Surge. &c. Qui consurgens stravit asinum, & Virginem una cum puero ei imposuit. Accepit pariter Joseph tres ancillas comites, deducens bovum cum tribus asellis, quos servi quidam dirigebant. Erant asini onusti rebus domesticis - ingressu hoc comitatu nemus animalium multitudo diversi generis advenit, qua terreri visa est B. Virgo. Verum animalibus mansuescentibus, infantemque adorantibus omnes læti proficiscebantur. - Sub palmæ umbra confederunt, cujus ramum nutu infantis afferri longius inaspexit. Extemplo fons erupit, quo omnis ille comitatus sitiens satis naturæ fecit; ex eadem aqua etiam hydrias, quas secum detulerant, impleverunt. At B. Virgo, ubi paucillum membra sopori dedit, vires assumens vas quoddam aqua implevit, panniculosque, quibus infantem circumvolvebat, abluit. - Cum iter prosequerentur, domum quandam ingressi sunt; illam latrunculi inhabitabant, qui omnes fugere, sæva animalium multitudine territi, arborumque tuta loca ascendentes, uno dempto, qui omnem Societatem humanissimè excepit. Eos, qui fugerant, rogavit Joseph descendere, & suum repetere hospitium, cui nunquam assensere latrones.

L. 4. C. 7. In Dominica amissionis JESU. Maria & Joseph statuerunt, ut divisim quisque puerum requireret, & venerunt eadem hora iter diei, & requirebant eum inter cognatos & notos; B. Virgo primum adiit domum Elisabeth Zachariæ. Elisabeth Virgini dolenti se sociam præstitit. Ière autem unà domum Annæ Matris B. Virginis, quæ pariter filiæ se comitem exhibuit. Joseph quoque per omnia vicina discurrebat, sed & affines & vicini quidam hoc idem factitabant. - Tum Veronica ab Angelo ducitur ad templum Salomonis. Ibi B. Virgo quempiam audivit turbis dicentem: O rem miram, ut puer unicus adversus tot legisperitos disputare ausit, quos ita confudit, ut elinques facti videantur. At D. Mater hominem diligentius sciscitatur, remque plenius intelligens dixit: Hic est filius meus.

Tem-

Templum vero ingressa viderunt Jesum alto loco ceu pro tribunali sedentem in medio Doctorum. Ubi Jesus Matrem vidit, surgens venerationis signa dedit. Dein residens disputationem prosecutus est. Expleta disputatione descendit, & ad matrem pergens venerationis signa exhibuit; quem Mater dulcius complexans osculaque libans dextera ejus apprehensa dixit &c. asseruit Veronica, singula in Disputatione à Salvatore dicta se audivisse & intellexisse, quæ, ubi ex raptu rediit, mente omnino exciderunt. Sed ab aliis inter veræ revelationis signa traditur, quod adeo vividè & distinctè imprimantur, ut mente non excidant.

L. 4. C. 8. Veronica ad ripam Jordanis ducitur; Joannes Baptista, cum ad Salvatorem venisset, adoravit pronus in terram, terque renuit Salvatori manus baptizans imponere - tandem timens ac tremens imponebat aquas capiti Salvatoris, quæ per totum illius corpus defluerunt. - Descendit Spiritus Sanctus in specie columbæ crucem medio capite gestantis; & vox intonuit dicens: Hic est filius &c. post patris vocem semper columba Christum allocuta est, donec in coelum evolavit. Dixit Veronica, se verba singula columbæ loquentis cum Christo intellexisse, quorum postea recordata non est.

L. 4. C. 9. Veronica rapitur in Cana Galilææ; mensam primùm Jesus manu dextera benedixit, psallentibus cæteris, velut Religiosorum mos est. Ad ejus dexteram confedit Mater beatissima, quam sequebatur sponsa; ad lævam verò se sponsus posuit. Mater Jesu albis induebatur vestibus; sponsus & sponsa rubricatis. Quinque deserviebant, inter quos architriclinus. Inter cibos erant carnes assæ varia arte conditæ, aderant quoque cochlearia, quibus pulmenta convivæ desumebant. Fractio panis à Salvatore fiebat manibus, ut ferro reliqui perficiebant. - Aquam illam in vinum nigrum conversam fuisse Veronica testabatur. Ali-

mentis è mensa sublati vasa quædam afferri vidit lignea præclare elaborata, quibus ex Saccaro delicatiora quædam composita servabantur. Tum detulere instrumenta quibus concentus admirabiles personabant, choreas quoque duxere sponsus & sponsa ac multi, Salvatore & B. Virgine semper sedentibus. Affirmabat Veronica, concentus, choreisque harum nuptiarum nonnisi cœlestia solatia excitasse. Sed NB. teste Plinio nullus tunc adhuc erat usus Saccari, nisi in Medicina, utpote nondum inventâ Americâ, ubi copia.

L. 4. C. 10. In Quadregesima vidit Veronica Christum in deserto, pallidum nimis ac macie postrema confectum; illius quoque vestimenta attrita videbantur. Dein venit dæmon, cui forma erat instar Eremitæ, facie multos per annos se abstinuisset ostendentis; manu corallam gestabat, gremio verò lapides, quos ubi ante Christum deposuit, dixit; Si filius Dei es. &c. - Iterum diabolus terribiliorem assumens formam assumpsit eum in montem - & dixit: Hæc omnia tibi dabo. Diabolus tunc supra modum terribilem speciem indutus undique ignes spirabat; cui dixit IESUS: Vade Sathan &c. tunc reliquit eum Diabolus horribiles dans sonitus, ita ut mons igneus effectus funditus dilabi videretur ac dirui. Dein IESU Angelorum cœtu circumdatus in locum ductus est miræ pulchritudinis. Veste præclara primùm Angeli ministrantes circumdederunt JESUM. Concentus dein varios promiserunt. Mensam quoque parari, candidos afferri panes Angelico ministerio conspexit.

L. 4. C. 12. FERIA quinta ante Dominicam Palmarum Veronicæ mens ab Angelo ducitur ad locum, ubi Christum proponentem parabolam quinque talentorum vidit & audivit. Adebat concionatori turba virorum & mulierum ingens; in medio turbæ sedebat fœmina altiori sede locata, cujus ornatus capitis ac vestium, oculi instabiles, motus capitis nunc ad lævam, nunc ad dexte-

dexteram impudicam nuntiabant; Expleta similitudinis enarratione Salvator exclamans dixit: O animum criminibus onustum! quæ talentum Domini in terram fodisti, talibus tantisque admisis sceleribus ad me libens revertere, & ego suscipiam te. Tum impudicos oculos mulier in Christum direxit blandius. At Christus terrificas oculorum acies foeminæ objecit ea virtute, ut mulier sede descendens solo confederit lachrimans, & ejulans. Mox ornamenta singula deposuit, quæ Martha Soror accepta servabat. Soluta tandem crine imo pectore dum suspiria traheret, omnium qui aderant oculos in se convertit. Expleto sermone Christus abiit. Tum Simon leprosus Christum ad prandium evocavit; cui annuens domum Simonis ingressus est. Magdalena verò ad Marthæ lares reversa est. Magdalenam Veronica Angelo Duce sequitur, inspectatque cubiculo clausam crimina desilentem. Martha verò Marcellâ suffragante satagebat circa frequens ministerium, gestiens præ dulcedine, qui sororem ab errore converterat. Verum Magdalena intelligens Christum in domo Simonis cibum sumere accepit vas unguenti pretiosi, & domum ingressa Simonis unxit primo caput JESU, deinde pedes, & domus impleta est ex odore unguenti. Cœpit quoque Magdalena lachrimis pedes JESU rigare, & capillis capitis sui tergebat, atque unguento ungebat singula crimina, quæ per omne tempus vitæ suæ admiserat voce proferens, veluti confitentium mos est. Afferuit Veronica, quæque crimina Magdalenæ audivisse, cum illa ad pedes Christi flens exponeret omnibus adjectis circumstantiis, quæ delicta aut graviora efficere solent, aut in diversum genus trahere. Dæmon in deserto cum Corolla, & Magdalena publicè conversa antequam intraret domum Simonis, ibique accuratè confitens, mira sunt, præterea hic confunduntur unctio ultima, & prima conversio Magdalenæ.

L. 4. C. 14. Nocte Coenæ Domini Veronica perducitur Bethaniam in domo Marthæ; positam verò mensam conspexit in coenaculo quopiam, sedentesque Christum ac B. Virginem ceteris exclusis, quod secretius essent collocuturi. Sermo erat inter Matrem & Natum de futura filii passione. - Videre sibi videbatur Veronica D. Matrem sæpius solo dilabentem, sæva cum tormenta intelligeret, quæ se passurum filius exponebat. Totam noctem talibus intenti colloquiis Mater ac filius transgèrere, neque cibi quidquam desumpserunt. Cum è mensa tandem surrexissent, conspicatur Veronica Christum ante Matrem genua flectentem, maternamque benedictionem rogantem; at humilis Mater pariter genu flexo idem obsecrat à Deo donari - & C. 15. Postea Veronica spiritus ad Christum Hierusalem proficiscentem venit. Erat autem tunc cum Jesu socia multitudo discipulorum, quamvis ex domo Marthæ solum Christum recessisse Veronica viderit. Ingressus Salvator Hierusalem inter cætera mandavit dicens: Euntes parate nobis, ut manducemus Pascha; introeuntibus autem vobis civitatem occurret vobis homo &c. - Postquam lavit pedes eorum; cum recubisset, accepit panem & benedixit &c. deinde dixit: Amen, Amen dico vobis, quia unus ex vobis tradet me. - Judæi in Christum irruunt, Jesum ad terram primò dejecerunt, pugnis faciem ejus, omneque corpus percutientes. Tum catenam ferream collo divino imposuerunt; ensium deinde parte, qua manu tenetur, percutiebant Jesum, dum traheretur, ac lapidibus atterebant, donec ad torrentem Cedron venerunt, ubi præcipitem illum in torrentem dantes catenâ diu traxêre. Observo, Jesum jam ingressum Jerosolymam non amplius potuisse dicere discipulis: *Ingredientibus vobis occurret &c.*

L. 4. C. 15. Afferuit S. Veronica, virum, qui in faciem percussit Christum, manum habuisse testam Chirotheca ferrea, fuisseque eam percussione graviolem, ita ut sanguis stillaret, descendereque in barbam ac collum Salvatoris - agebat Veronica Chri-

Christum prætorium exivisse Pilati, crucemque bajulasse ea diei horâ, qua ad Primæ persolvendas laudes convenire Sorores consueverunt. - Cum Christus crucem sibi bajulans iter per urbis vicos prosequeretur, satagebat Virgo & Mater filium contingere, sed à turba repellebatur. Dixit verò Maria ad Joannem; Quæso, qui vicos urbis nosti, per devium aliquod compendio me deducito, quo tandem natum meum contingere queam. Jussa capessens Joannes sociam multitudinem ad bivium deducit, ubi lapis stabat erectus, eò transiens Salvator Matrem animadvertit obviam sibi prodeuntem, dixitque: Meos, o Mater, adjunxisti dolores. In mutuos verò prorumpentes complexus pro verbis lachrimas uterque dederunt. Erat autem tanta utriusque ubertas, ut maternæ lachrimæ Nati lachrimis miscerentur. Interea Crux Salvatoris humero hærens solo dilabatur, quam homo quispiam suscipiens tenuit, donec à Matris amplexibus Christus eriperetur. Cogentibus autem ministris tartareis Christum iter prosequi homo ille nequam crucem humeris coelestibus imposuit. Verùm cum Salvator tardiusculè incederet, Simoni crucem bajulandam imposuerunt. In hac narratione videtur falsum, Christum jam bajulasse Crucem ea hora, qua apud Moniales solet recitari Prima.

L. 4. C. 17. Postquam Salvator montem ascendit Calvaria, veste exutus nudus apparuit. - Virgo, ubi divinum filii corpus nudum intuita est, velamen è capite subduxit, filioque projecit, quod accipiens JESUS se præcinxit. Dixit Veronica crucem, quæ magnæ molis erat, se vidisse in terra positam, supra quam se extendens Salvator renibus ligno hærentibus brachia lubens expandit - acceptis verò clavis, cum foramina Crucis à fabro facta longius distarent, ut manibus & pedibus pertingi non possent, fune brachia manusque circumligaverunt, diuque trahentes compage corporis soluta enodarunt, ac præcipuè ossa humeris hærentia collisa loco naturæ cesserunt - quamobrem omnia membra locis naturæ

turæ diffusa sunt. His peractis Crucem in altum crexerunt. Conspexit Veronica erectam Crucem ministris volentibus in terram decidisse; cumque crucem iterato erigerent, aut à dextris pendere aut à sinistris satagerunt. Denique Cruce obfirmata Virgo exclamavit! Heu me, o fili mi, en tuorum verborum eventus infelices; Ecce mihi abs te prænuntiata tempus locusque adsunt quibus te videns contingere nequeo. Nunc Simeonis verba prophetica in me completa fateor; & tuam ipsius, inquit, animam pertransibit gladius. O fili dulcissime, quàm pungentissimus, quàm acutissimus est gladius hic, quo tantis cruciatibus te in cruce pendentem aspicio; talia perstabat memorans Mater, sæpius in terram præ mœroris magnitudine dilapsa, quam Magdalenæ erigebat. - Ajebat Veronica se omnes motus Christi in cruce observasse, præsertim spinea corona premente, cum non haberet, ubi caput reclinaret, quod deinceps versus pectus pendere sinebat. Christo dicente, Sitio, Mater exclamavit. Heu me, O fili mi, ego te olim lacte pavi, at nunc tibi potum præbere nequeo. Atque inter verba solo dilabatur exanimis. Conspicata est Veronicæ mens hora mortis JESU illum transformari & lachrimis profusis irriguas genas ejus humectari, nullam verò vocem inter lachrimas dixit, præter ea, quæ Evangelistæ dicunt. Oratiunculæ B. Virginis in summo mœrore non sunt verosimiles. Revelationes Mariæ de Agreda sunt contrariæ.

L. 4. C. 18. Dixit Veronica, ea hora, qua Christus animam Patri tradidit, se conspicatam solem tenebras induisse, petras scissas, monumenta aperta, vehementem terræ motum factum, plurimosque percutientes pectora sua reverti; Longinum latus percutientem lumine oculorum recepto ad Deum converti. Vidit insuper, cum Longinus latus perforasset, Virginem jam erectam in terram denuo collapsam - lamentabantur omnes, cupiebantque vita functum de cruce ponere nec valebant; Venerè
Joseph

Joseph & Nicodemus, qui erant nigris induti vestibus, capiciis ad oculos usque descendantibus - scalis prominentibus ascendentibus cadaver deposuerunt in gremium matris. - Dein omnes abierunt, & Veronica semper comes affuit angelo duce, qui cum B. Virgo, ceterique domum quandam ingressi essent, Veronicam ad videndum templum Salomonis perduxit.

L. 4. C. 19. Ingressæ templum Angelus dixit: Quem vides locum, templum est Salomonis. Sed NB. Templum Salomonis non amplius stetit post Captivitatem Babylonicam.

L. 4. C. 20. Die Paschæ Veronica spiritus Angelo duce domum sitam in monte Sion, in qua beatissima Mater lachrimans perseverabat, adiit. Nec mora; & Ecce Magdalena à Virgine Matre dimissionem petit, ut ad monumentum Christi prodeat; quæ abeunte vultum Virginis Matris novo gaudio immutari conspiciat; auctâ verò paulatim lætitia in risum tandem prorupit. Tum subito resurgens Christus locum ingressus est, cui mater obviam procedens post mutuas salutationes filium complexa est.

L. 4. C. 21. Christo cœlorum orbem ascendenti novem Angelorum legiones obviabant; afferebant plerique incensi odores - JESU cœlum Empyreum ingressio Patrem ac Spiritum Sanctum veluti eidem obviantes contemplatur; erat in supremo cœli cacumine locata sedes ornatissima ad dexteram Patris, in qua Christus sedens effulsit.

L. 4. C. 22. Nocte Pentecostes Veronica vidit in supremo cœli cacumine Christum ante Deum Patrem genua flectentem ac dicentem; Nosti, o mi Pater sanctissime, cum apud mortales essem, Matri meæ & discipulis meis me pollicitum fuisse Spiritum Sanctum; cumque hodierna dies huic missioni apta existat, annue quæso, quo id perficiam. Cui Pater: Quando fili dilectissime

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Ec

omnia

omnia tibi à me tradita fuerunt, ut libet promissum sanctum mitto spiritum.

L. 5. C. 10. In assumptione B. Virginis ex purgatorio adductæ fuerunt tot animæ, quot non capit Urbis Mediolanensis media pars. Dimidia pars Urbis Mediolanensis ad minimum capit decem milliones hominum, ut est Geometricè demonstratum.

L. 5. C. 12. In festo D. Hieronymi Veronica vidit Hieronymum lilia manu tenentem, ac pileum more Cardinalium capite gerentem.

Num. XII.

De Revelationibus Venerabilis Mariæ de Agreda.

QUanta fuerit in Venerabili Maria de Agreda virtutum heroicarum excellentia, satis ostensum existimo in ejus Vita simul cum ejus Operibus ac Prologo Galeato sæpius edita, atque recusa Augustæ 1719. Idem enucleatius deducitur in Processu ejus Beatificationis quem ante septennium legi Romæ. Eandem habuisse eximia lumina à DEO, verasque divinas visiones, ob ejus frequentes raptus & ecstases, in quibus non est verosimile intervenisse perpetuas illusiones diabolicas personæ tam virtuosæ nullo in finem reperto illusionum exitu, minimè dubito. An verò nullæ in tot visionibus intercesserint magnæ illusiones phantasiæ ex iis, quæ de vita B. Virginis legerat, audierat, aut in repræsentationibus theatralibus viderat, relinquo aliorum, præsertim Ecclesiæ Romanæ, judicio. Neque enim

enim meum est, assertivè quidpiam hac in re statuere, quamdiu Processus Beatificationis hæret in Sacra Congregatione Rituum, privatoque judicio tantorum Theologorum, ac Eminentissimorum Judicum prævertere sententiam. Interea tamen, dum post matura examina prodeat Ecclesiæ vox, atque Ecclesiastica Romani Tribunalis conclusio, nec ingratum, nec inutile fuerit, recensere historicè, quid circa Controversiam de Revelationibus Venerabilis Mariæ de Agreda gestum sit; exhibere earundem Revelationum epitome quoad puncta, quæ in controversiam venire, aut ad puncta controversa quovis modo respicere possunt; ad demum adjungere designationem locorum in his Revelationibus difficilium cum rationibus dubitandi præcipuis. Itaque sequentes annotationes in tres partes divido.

1. Recensentur historicè, quæ in hac causa hucusque gesta sint.
2. Ponitur Compendium Revelationum Ven. Mariæ de Agreda aliquo modo ad controversiam respicientium, seu Vita B. Virginis, per Ven. Mariam de Agreda scripta, in compendium redacta.
3. Designatio locorum in his revelationibus difficilium, cum deductione rationum dubitandi.

§ I.

Quæ in Controversia de Revelationibus Ven.

Mariæ de Agreda gesta sint?

Revelationes Mariæ de Agreda dudum pro erroneis declaratae fuerunt ab Academia Parisiensi, nempe anno 1696. Dein confixæ etiam fuerunt à S. Congregatione Indicis, ut patet ex Catalogo Librorum prohibitorum edito Romæ 1710. Sub

Ec 2

Bene-

Benedicto XIII. comparuit Decretum, quo denuò permittitur fidelibus earum Revelationum Lectio, sed Reverendissimus P. Nicolaus Ridolfi Secretarius Congregationis Indicis, nunc Sacri Palatii Apostolici Magister dum anno 1735 versarer Romæ, monstrabat & prælegebat mihi aliud Decretum recentius ejusdem Benedicti XIII, quo testatur SS. Pontifex, prius clanculariò & fraudulentè fuisse emanatum; à se proin illud irritari, & Confixionem Revelationum Mariæ de Agreda in suo robore permanere. Mirabar tamen eam recentiorè Declarationem SS. D. N. Benedicti XIII. non publicari; & agnovi, jam introductum esse processum Beatificationis Ven. Mar. de Agreda, quo durante esse aliud instituendum examen de his Revelationibus; hujus proin exitum expectandum.

Quod attinet Academiam Parisiensem, prodiit anno 1696 Scriptum sub hoc Titulo: *Censure fait par la faculté de Theologie de Paris d'un livre, qui à pour Titre: La Mystique Cité de Dieu, de Marie d' Agreda. à Paris in 4.* In hoc Scripto S. Facultas Theologica Parisiensis declarat, se nolle minuire cultum B. Virginis, quia tamen tot aliis honorificentissimis titulis decorata non eget cultu vano, ut observat S. Bernardus Epist. ad Canonicos Lugdunenses, declarat, se non approbare quasdam Propositiones in illa Mystica Civitate Dei contentas. Inter eas propositiones sunt & sequentes:

Sexta Propositio. DEUS dedit B. Virgini omne, quod voluit dare; voluit autem dare omne id quod potuit; & potuit dare omne id, quod non fuit esse divinum. Hæc propositio damnatur ut falsa, temeraria, & contraria doctrinæ Evangelii.

Septima Propositio. Declaro, omnia privilegia, gratias, prærogativas, favores, & dona B. V. etiam dignitatem Matris Dei dependere ac ducere originem ex eo, quod fuerit Immaculata, &

& plena gratia in Conceptione, ita ut in defectu hujus privilegii reliqua omnia forent defectuosa, ac superbum ædificium sine solido fundamento. Facultas declarat, hanc propositionem falsam, temerariam, & quod enervet fidem in Conciliis stabilitam.

Octava Propositio, attribuens B. Virgini ab initio Legis Evangelicæ regimen Ecclesiæ pronuntiatur falsa, temeraria, & erronea.

Nona Propositio, quæ explicat ad Litteram verba Capitis octavi Proverbiorum de B. Virgine, damnatur ut falsa, & temeraria, eò quod illa verba solum debeant intelligi de Sapientia increata.

Decima Propositio, quæ asserit B. Virginem fuisse educatam per angelos inter brachia S. Annæ, ac sæpe translatam in coelum, censuratur esse falsa, temeraria, & contraria Verbo Dei Joa. C. 14. & ad Hebr. C. 6.

Duodecima asserit, B. Virginem omni modo esse Matrem misericordiæ, & mediatricem gratiæ. S. Facultas declarat, B. Virginem quidem plus posse, quàm Sanctos; sed propositionem hanc esse falsam, erroneam, & Christo injuriosam, qui solus est Mediator.

Decimatertia asserit, homines fore æternum beatos, si viderent claritatem B. Virginis. Hæc propositio censuratur esse falsa, scandalosa, & erronea. Eadem Censura fertur circa Propositionem decimamquartam & alias, quas Maria de Agreda dicit esse revelatas circa Controversias quasdam Scholasticas.

Ita sensit de his Revelationibus Academia Parisiensis. Fusius eam condemnationem à S. Facultate Theologica Parisiensi anno

no 1696 factam describit ejusdem S. Facultatis Doctor, & pars Ludovicus Elias Du - Pin seu Du - Pinus in Compendio suæ Historiæ Ecclesiasticæ, edito Parisiis 1726 sub titulo: *Histoire de l'Eglise en Abregé*. Tom. 4. Art. 23. ad Sæculum 17. sic scribit: Soror Maria de Jesu, Ordinis S. Francisci, Abbatissa Conventus Immaculatæ Conceptionis in urbe Agreda, professionem emisit 1620. Anno 1627 electa est in Superiorissimam. Si fides adhibenda ejus testimonio, decem primis sui regiminis annis accepit à Deo mandatum, scribendi vitam B. Virginis. Restitit usque ad annum 1637, quo tandem incepit illam vitam scribere. Postquam finierat opus, illud cum aliis suis scriptis comburit ex mandato sui Confessarii extraordinarii, à quo dirigebatur in absentia Confessarii Ordinarii. Verùm de hoc à suo Confessario ordinario, & à suis Superioribus, postquam id rescierant, acriter reprehensa est, atque ab iisdem de novo jussa est, conscribere secunda vice historiam B. Virginis. Itaque, cum & existimaret, à Deo reiterari mandatum, vitam B. V. denuo scribere exorsa est in die Conceptionis B. V. anno 1655. Obiit anno 1665. Ejus Opus dividitur in tres partes, octo libris comprehensas. Impresum est post ejus obitum hispanicâ linguâ Ulyssiponæ, Madriti, & Perpignani. Ex idiomate hispanico in gallicum versum à P. Croiset, Franciscano, Massiliæ editum est anno 1696 sub titulo: *La mystique Cité de Dieu. &c.* Hic liber plenus est visionibus, & fabulis, & ineptiis, quas author vendit pro revelationibus, quamvis aliquæ contineantur in libris Apocryphis, & ex stylo ac terminis Scholasticis libri satis clarè agnoscatur, non solam Mariam de Agreda applicuisse manum. Author de ordine divinorum Decretorum discurrens agit subtilem Scotistam, supponitque, sic revelasse DEum. De creatione mundi loquens agit Theologum. Caput 12 & 17 Apocalypsis explicat de Conceptione B. Virginis. Describit etiam Conciliabulum daemonum celebratum secundo die creationis, in quo quilibet daemonum suum explicat

plicat consilium ad perdendum hominem, & Verbum incarnatum. De Conceptione B. Virginis eo modo discurrit, qui vix congruit Moniali. Describit etiam ea, quæ B. Virgini acciderunt novem mensibus in utero. Denique construit integram historiam penitus fictam de ejus infantia, de ejus actionibus, de ejus occupationibus, de ejus conversatione, functionibus, miraculis, totaque ejus vita & morte. Hic liber, quamvis absurdissimus, multis tamen munitus est approbationibus. Sed hæc non potuerunt impedire, quin fuerit confixus Romæ Decreto S. Congregationis Indicis, quamvis fautores libri obtinuerint à Rege Hispaniæ, ut scriberet Papæ in favorem libri, sicque per Breve fuerit executio Decreti suspensa.

Versio primæ partis anno 1696 statim denuntiata fuit Facultati Theologicæ Parisiensi, quæ proin nominavit Deputatos pro examine libri. Hi extraxerunt multas propositiones, quæ ipsis videbantur digniores censura. Facultas, postquam plus quam trigiesies ea de re convenerat, tandem in quatuordecim articulis condemnabat varias propositiones ex illo libro excerptas. Condemnantur ibi propositiones, in quibus B. Virgini adscribitur tanta excellentia, ut creatura perfectior creari non possit; item illæ propositiones, in quibus omnes ejus prærogativæ & privilegia derivantur ex Immaculata Conceptione. Item illæ, quæ illi tribuunt regimen primitivæ Ecclesiæ. Item illæ, in quibus ipsi applicantur textus Scripturæ in sensu litterali, qui conveniunt soli Deo, v. g. Caput 8. Proverbiorum. Item illæ, in quibus ipsi tribuuntur attributa, quæ conveniunt soli Christo, v. g. dum vocatur *Mediatrix gratiæ, reparatrix hominum, & coadjutrix JESU Christi*; & hujusmodi plures aliæ propositiones absurdæ & fabulosæ. Improbatur Facultas præcipue temeritatem, qua Maria de Agreda audet has ineptias vendere pro revelationibus, abusum textuum Scripturæ, & versutiam, qua opiniones scholasticas transformat in revelationes. Aliqui Deputatorum præmiserunt Censuræ

suræ protestationem, qua solenniter contestantur, se per hanc censuram nec minimum velle detrahi cultui ab Ecclesia Catholica B. Virgini exhiberi solitæ; declarant, se B. Virginem honorare ut matrem Dei; se in ejus intercessione collocare singularem confidentiam, seque credere corpore & anima in cœlum assumptam juxta orationem Liturgiæ Gallicanæ; Cum tamen B. Virgo non indigeat falsis honoribus, utpote tot veris gloriæ titulis cumulata, prout S. Bernardus scribit in quadam Epistola ad Canonicos Lugdunenses occasione novi festi Conceptionis, se non posse approbare cultum immoderatum, superstitiosum, & falsum, ex quo loco cultus potius accedit B. Virgini injuria, & Religioni Catholicæ apud impios & hæreticos contemptus. Censura Facultatis, qua nominatim condemnantur tredecim propositiones hujus libri, ac generatim plures aliæ, data est 16 Septembris 1696. Ita Du - Pinus.

Utrum Censura S. Facultatis Parisiensis in omnibus approbanda sit, non disputo; illud tamen observo, non videri censura aut proscriptione dignum. Primò. Quod non possit creari creatura perfectior B. Virgine. Ratio est, quia Ven. Maria de Agreda suam propositionem satis apertè limitat ad eas perfectiones, quarum B. Virgo erat capax, id est, sine processu in infinitum, & sine absurdo, & quas decuit conferri à DEO, videlicet juxta leges suæ Sapientiæ & providentiæ in ordine ad fines à se præstabilitos: quod nihil aliud est dicere, quàm DEum in omnibus decretis sequi *rationem melioris*; adeoque cum B. V. in moderno systemate entium, quod omnibus aliis possibilibus est simpliciter ac absolute melius, sit indubitato perfectissima, sequetur, quod etiam omnibus creaturis possibilibus sit perfectior. Jam verò, quod Deus non possit non sequi *rationem melioris*, etiamsi hæc sententia sit probabilius falsa, non est tamen censura & proscriptione digna, cum eam in omnibus suis fere operibus sequatur S. Raymundus Lullus, & sciam in eam sententiam propendere viros

ros eximiè doctos. Itaque nec censura aut proscriptione digna videtur necessaria ex illo principio consecutio, quod non possit creari creatura perfectior B. Virgine. Certè hanc censuram non deberent approbare Leubniziani, quorum nunc, præsertim in Germania inter Wolfianæ Philosophiæ Sectatores est magna pars. Secundò. Non videtur censurâ dignum, quod omnes prærogativæ & privilegia B. Virginis deriventur ex Immaculata conceptione. Nam supposita semel Immaculata conceptione necessariò consequitur, ordine executionis omnes alias speciales gratias B. Virgini collatas ad Immaculatam Conceptionem tanquam primam dispositionem consequi. Cum ergo sententia de Immaculata conceptione B. Virginis non sit censura aut proscriptione digna, & Ven. Mariæ de Agreda nil aliud velit dicere, quàm ex Immaculata Conceptione derivari reliquas gratias ordine executionis, & tanquam ex prima dispositione, nec ista propositio videtur censura digna. Immo etiam si ex Immaculata Conceptione dicerentur consequi reliquæ gratiæ, non tantum tanquam ex prima dispositione, sed etiam tanquam ex motivo, ne sic quidem propositio foret censurâ digna præsupposita semel Immaculata conceptione, quia non dedeceret DEum manifestè, si fineret se moveri ad conferendam maternitatem huic potius personæ ex motivo, quod eam videat actu præditam ea puritate originali, quam illi contulit intuitu conferendæ illi aliquando maternitatis: sicut si sponsæ eligendæ donatur pretiosa vestis intuitu, quod donans eam sibi designet in sponsam; poterit tamen ad contrahenda actu sponsalia simul moveri inadæquatè ex elegantia sponsæ per ipsas vestes. Tertiò. Non videtur censurâ aut proscriptione digna propositio, qua B. Virgo vocatur *Mediatrix gratiæ, reparatrix hominum, coadjutrix JESU CHRISTI*. Ratio est, quia hujusmodi propositiones difficiles, postquam jam semel usu fidelium receptæ ac radicatæ sunt, non sunt simpliciter privatorum Zelo rejiciendæ simpliciter, aut publicè impugnandæ.

dæ, sed explicandæ, quomodo & varias propositiones Scripturæ
 valde difficiles. v. g. in Epistola 1. S. Joannis, non rejicimus
 sed explicamus. Jam verò illas propositiones, aut consimi-
 les jam dudum fuisse receptas usu fidelium, patet ex Scri-
 ptoribus etiam antiquis, inter quos & Cyrillus Alex. in Hom.
 contra Nestorium, quæ recitatur in Octava Nativ. B. V. in
 Brevario, dicit, *hominem per illam ad cælum reduci.* &c.
 Verum quidem est, quod propositiones ejusmodi ponantur à
 Patribus & aliis Doctoribus *exponibiliter*, & *indifferenter* quo
 modo loquendi adhuc possunt exponi in sensu tropico, ac
 causali, ita ut B. Virgo intelligatur *Reparatrix hominum, media-
 trix gratiæ.* &c. tanquam causa mediata, quatenus est mater
Mediatoris ac *Reparatoris* immediati, videlicet Christi; econtra
 Ven. Mariæ de Agreda hos titulos non sumit in sensu tropico,
 ac mediato, sed in sensu immediato, quatenus in mente DEI
 simul cum Christo ingreditur motivum condonandi hominibus
 originalem culpam, & conferendi salvationis gratiam, quam-
 vis ejus merita sic moveant Deum simul cum meritis Christi
 ut dignificata per eadem merita Christi. Hanc esse mentem
 Ven. Mariæ de Agreda colligitur ex ejus propositionibus in-
 fra propositione 5. referendis. Sed cum textus Patrum &
 Doctorum, tribuentium B. Virgini hos titulos, sint indifferentes,
 ac quoad sensum indefiniti, sicut illis non potest certò determina-
 tus sensus de reparatione & mediatione immediata tribui, ita non
 potest certò determinatus sensus ab iis excludi. Cum ergò cer-
 tò sciri non possit, utrum non proveniat ex speciali providentia
 Dei, quod Patres & Doctores usi fuerint terminis tam genera-
 libus, ut adhuc reciperent sensum de *mediatione* ac *reparatione*
 immediata suo tempore revelatione Ecclesiæ insinuandum ejusque
 attentioni subjiciendum, videtur tam gloriosum B. Virginis titu-
 lum probabili revelatione insinuatum non fuisse statim tanquam
 erroneum abjiciendum, sed longo Ecclesiæ examini atque judicio
 refer-

reservandum. Moderatius actum fuisset, si prohibitus fuisset solus liber earum revelationum ob metum, ne populus imbiberet novas doctrinas, nondum ab Ecclesia approbatas, qualis est hæc doctrina, cum in ipsis his revelationibus Part. 1. Num. 1. & 9. dicatur, eam *nunquam fuisse à mundo cognitam*, adeoque *novam*; sed quod ipsa propositio vocetur *erronea*, forte justo severius dictum est.

§. 2.

Vita B. Virginis, scripta per Mariam de Agreda, in compendium contracta quoad puncta difficultas controversas respicientia.

P A R S. I.

1. **M**agnifico te, Rex Regum, quod dignatus sis profunda hæc mysteria, absconsa hæctenus Sapientibus & Doctoribus Ecclesiæ, revelare Servæ tuæ, omnium summè inidoneæ; ut mundus agnosceret, totum hoc opus tuum esse, non instrumenti.

2. Diu restiti pusillanimitate victa Numini ad scribendum hoc opus instiganti, donec lux quædam superior, cœlitus immissa, discusserat omnes anxieratum nubes, & ad virtutes, vocationi tantæ congruas, tractione potenti præpararat. Post eam præparationem delapsa est ad aures meas vox à Domino, quæ me ad altiorem perfectionis habitationem elevavit.

4. In ea habitatione apparuerunt mihi sex angeli, specialiter mihi à Deo in hunc finem deputati, ut me dirigerent & juvarent in scribendo hoc opere. His adjunxerunt se duo alii angeli ordinis superioris, quos agnoscebam cupidissimos esse, ad pandenda mihi quædam altiora mysteria. Vicissim ego aperui illis anhelum meum desiderium, eadem mysteria secreta percipiendi; At propius accedere volentem represserunt me, exuendos prius, inquietes, omnes affectus, & inclinationes proprias.

5. Tunc statim vidi pretiosum velum, quo tegebatur aliquis thesaurus. Exarsi desiderio, ut reduceretur velum, & monstraretur thesaurus. At tuli responsum: Exue teipsam, & videbis thesaurum. Proposui statim, emendare vitam; & ingemiscens cum fletu suspirabam ex intimo cordis, ut mihi retergeretur thesaurus. Et Ecce! juxta incrementum desiderii etiam paulatim reducebatur velum, monstrabaturque mihi summum meum bonum; donec tandem reductum fuerit totum, seseque ante oculos meos stiterit, quod non sum potis enarrare verbis. Vidi namque oculis internis Reginam pulcherrimam, stellis coronatam, sole amictam, & lunam sub pedibus ejus. Angeli mihi asseverabant; hanc ipsam esse illam mulierem, quam vidit Joannes in Apocalypsi; ac in ea reposita atque sub sigillis clausa esse mysteria Redemptionis. Jusserunt præterea, ut eam bene contemplerer, atque describerem.

6. Alio die in somno venit ad me vox à Deo, dicens: *Sponsa mea, volo, ut ducas vitam magis angelicam, quàm humanam, atque ut obliviscaris omnia terrena: Mea virginea Mater erit tua Magistra.*

7. Simul tunc magna Regina, in cujus stabam conspectu, dignabatur his me verbis alloqui: *Charissima filia; tu mea sis discipula, ego ero tua Magistra. Me sequere. &c.* Dein Dominus dixit: *Attende, & vide.* Attendi, & vidi Scalam cum angelis ascendentibus & descendentibus. Et Dominus ad me dixit:

dixit: *Hæc est illa Scala Jacob, quæ est Domus DEI & porta cœli. Si te dignam reddideris, per eam ad me ascendes.*

8. Per aliquot dies valde eram anxia, præ desiderio dissolvendi corporis & eò perveniendi; in quem finem etiam deposui Confessionem generalem. Post aliquot dies, quibûs constanter perduravit visio Scalæ, declaravit mihi Dominus, quod hæc Scala sit vita Beatæ Virginis. *Volo, inquit, sponsa mea, ut per hanc ad me cognoscendum ascendas; contemplare eam, & imitare. Angeli, quos vides, ii sunt, qui ad custodiendam hanc urbem Sion deputati sunt.* Tunc videbar mihi, quod ascenderem per hanc Scalam; & vidi Dominum in Summitate Scalæ, præmonstrantem mihi tabulas, Moysaicis meliores, in quibus propriis manibus pro me conscripserat legem; hanc videlicet, ut describerem vitam Beatæ, & in ea descriptione tribus potissimum punctis inculcandis intenderem. Primò, ut ubique commendaretur Excellentia Dei, ac reverentia illi debita. Secundò, ut genus humanum agnoscat ac sciat, quantum suæ Matri in opere redemptionis debeat. Terriò, ut meus Director, & si opus sit, totus mundus agnoscat meam insufficientiam, atque indignitatem ad tantas gratias.

9. Dixit etiam ad me Beata: *Mundus hac doctrina his temporibus potissimum eget, ob ignorantiam &c.* Et Dominus: *Quando misi Filium in mundum, in statu tam misero jacebat, ut ab ejus origine nunquam fuerit tam deplorandus. Sicut ergo tunc expectabam tempus opportunum, ut ex malitia hominum magis inclaresceret magnitudo misericordiæ, ita infelicissimo isthoc tempore, quod meam deposcit iram, & quo jam ultimus dies appropinquat mundo, statui omnibus aperire portam misericordiæ, & accendere lucem in tenebris.* Volo enim, ut omnes agnoscant, quantum valeat intercessio illius, quæ dum immortalis in Virgineo utero vitam contulit, salus peccatorum extitit. (10.) A princi-

pio Religionis hæc mysteria non manifestavi, quia tunc stabiliendi erant articuli de Christo, nec erat Religio pluribus difficultatibus implicanda. Nunc autem jam stabilitis articulis de Christo urget ipsa necessitas temporum, & reverentia Beatæ debita, ut tandem orbi propaletur cum mysteriis Beatæ tam salubre remedium. Describere igitur pro viribus hanc Civitatem Dei. Volo enim, ut hæc Vitæ illius descriptio non habeatur pro opinione aut meditatione, sed pro certa veritate. Qui aures habent audiendi, audiant; qui sitiunt, veniant ad aquas vivas relictis cisternis dissipatis; qui desiderant lucem, veniant, & sequantur eam. Hæc sunt verba DEI.

12. 13. 14. Nunc explicabo, qualis fuerit mea dispositio ad has revelationes, & quis fuerit modus harum revelationum. A tempore, quo primum in me cœpit usus rationis, semper habui magnum timorem, ne forte non sim in gratia Dei; in hoc timore & horrore vivo perpetuò; & panes mei nocte & die sunt lacrimæ, quas ille timor extorquet; hinc semper petii à Domino viam meliorem & tutiorem; & hinc petii etiam, ut me duceret via coram oculis hominum occulta his ultimis mundi temporibus. Dominus respondit: Ducam te in via lucis, & in semita occulta, à me solo cognoscibili. Tunc simul mihi infusa est lux, in qua omnes res cognovi in DEO, & ut sunt in seipsis, & ut sunt in suis effectibus. Hoc ita obversatur oculis meis, quantum placet Deo. Hæc cognitio, & hæc lux illuminans, est sancta, suavis, incoinquinata, subtilis, penetrans, nobilis, certa, clara; est vapor virtutis Dei, & emanatio claritatis omnipotentis Dei, & candor lucis æternæ; intellectui meo se sistit instar speculi, in quo per superiorem animæ partem & oculum interiorem multas res video. Objectum & lux, quæ ex hoc speculo reflectuntur, sunt infinitum quid; quod tamen non aliter cognoscitur, quàm si Majestas divina federet in throno obducto per velum crystallinum.

15. 16. 17. In eadem luce DEus tanta claritate & certitudine cognoscitur, ut de objecto nullum relinquatur dubium. Quando anima hac luce ac visione fruitur, & eam non amittit, nunquam vincitur. Immo tribuit & corpori alleviationem, idque reddit aliquo modo spirituale, ut gravitas illius evanescat, aut impediatur. Tunc in omnibus actionibus sentitur assistentia spiritus Christi, qui est Deus, & vita animæ.

18. 19. Non dico, quod hæc lux sit tota lux; sed est pars illius; & ea pars est aliqua cognitio supra vires naturæ. Per eam visionem informat DEus per modum animæ vivificantis intellectum, eique tribuit certam aliquam proprietatem ac claritatem, per quam potentia animæ redditur proportionata ad cognitionem supernaturalem. Hoc medio comprehendit intellectus cum certitudine ea, quæ creduntur. Sap. 7. Hæc lux est *inextinguibilis, & omnia bona venerunt mihi pariter cum illa, & innumerabilis honestas per manus illius; hæc lux præcedit me ad dirigendum in via: quam sine fictione didici, sine invidia communico, & honestatem illius non abscondo &c.*

19. In hac luce ascendo ad Deum; & in Deo cognosco dispositionem orbis, & vires elementorum; initium, medium, & finem temporum, vicissitudines rerum, cursum annorum, proportionem & proprietates creaturarum, pericula, actiones, & abscondita hominum; initia, finem, & constitutionem regnorum. Omnia hæc cognoscuntur in illa luce Dei. Sed quando anima in inferiori statu est, eo nempe, quem ordinariè habet, licet utatur essentia hujus lucis, aliter res se habet. In hoc enim inferiori loco non habeo majorem cognitionem, quàm quæ sufficit ad vitanda propria pericula & peccata, & ad compatiendum hominibus; nec mihi tunc licet, ad homines cum claritate ea loqui, quæ cognosco; nec etiam scirem tunc loqui, quia in eo statu videor mihi quasi muta esse.

20. Et quamvis hæc omnia cognoverim, nunquam tamen DEus mihi ostendit aliquem damnandum; si enim talem vidissem, præ dolore obiissem. Immo rogavi Deum, ut nunquam talem hominem ostendat, qui jam extra spem auxilii constitutus est.

22. In hoc statu & in hac luce, & hoc modo video etiam B. Virginem, quando mihi loquitur. Agnosco etiam angelos, eorum naturam & perfectiones. Aliquando eos video & cognosco in Domino, aliquando autem in seipsis. Sed quando eos cognosco in seipsis, descendo uno gradu cognitionis. Et in hoc inferiore gradu video, & alloquor angelos eosque intelligo, explicantes mihi mysteria, à Domino monstrata.

23. In Domino eos cognosco, tanquam in speculo; & Dominus mihi etiam ostendit Sanctos, quos vult, cum suis operationibus.

24. In inferiore gradu cognitionis video B. Virginem & angelos; & agnosco eos sic ad me loqui & me illustrare, prout unus angelus loquitur ad alterum, & illustrat alterum. Talem lucem illustrantem largitur Dominus primario B. Virgini, & B. Virgo eam communicat superiori parti animæ meæ. Tunc ea luce mediante agnosco ejus perfectiones, sicut angelus inferior agnoscit illud, quod à Superiore angelo illi communicatum est. Sæpe fit, quod Dominus mihi ostendat objectum, B. Virgo conferat illuminationem, & angeli commodent verba. Communiter omnia peragit Dominus; aliquando hoc facit B. Virgo, ostendendo mihi doctrinam, & aliquando id operantur angeli. Solent etiam non infrequenter præcisè communicare intelligentiam; verba autem rem intellectam explicandi sumo à meipsa. Et in hoc possem errare, si Dominus permetteret; quia sum indocta fœmina, & usurpo verba aliàs audita. Quando autem sentio difficultatem, intellecta verbis explicandi, recurro ad meum Magistrum & spirituales directorem.

25. In hoc statu, quamvis habeam quandoque corporeas seu imaginarias visiones in phantasia, eæ tamen sunt admodum raræ.

27. Vidi, quod in Trinitate filius sit natus ex foecunditate intellectûs Patris; & Spiritus Sanctus procedat ex Patre & Filio per amorem.

30. Vidi, quod DEUS ante creationem rerum fuerit in se; & quod fuerit ante creationem tota æternitate immensus in omnibus suis perfectionibus.

31. 32. Vidi, quod tres personæ (juxta nostrum modum intelligendi) decreverint se communicare creaturis: perpenderunt tamen prius convenientiam omnium operum creabilium; non quod detur in Deo prioritas temporis quoad unam cognitionem respectu alterius; est enim in Deo una simplex ac indivisa cognitio; sed quod ordine seu prioritate naturæ cognitio præcedat volitionem.

33. Et quia DEUS dignatus est respondere ad meam interrogationem, qua ex ipso scire petii, quem ordinem seu locum in mente divina ac Ideis & Decretis habuerit Christus & B. Virgo, declarabo hoc per varia instantia, sine quibus hæc materia pro nobis explicari non potest. Notandum autem, quod *scientia visionis* dicatur illa scientia Dei, qua scit creanda à se, & ad hanc scientiam pertinent ideæ rerum, quas DEUS creaturus est.

34. Quamvis autem scientia Dei sit in se indivisa ac simplex; quia tamen res per scientiam visæ sunt multiplices, & tales, ut unius existentia dependeat ab existentia alterius; sic ut una res dici possit prima, alia secunda &c. necesse est, ut volitiones & cognitiones divinæ juxta ordinem objectorum distinguantur in varia instantia. Et hoc modo intelligendum, dum dicimus, DEUM scientiâ visionis unum prius vidisse præ alio, sic ut si illud primum

non prius cognovisset per scientiam visionis, non decrevisset alterum.

35. Intellexi ergo à Deo, quod ordo cognitionum divinarum per sequentia *Instantia* explicari debeat. In primo instanti DEus cognovit suas perfectiones cum infinita propensione eas communicandi ad extra. Simul autem Deus vidit, quod ea communicatio ob æquitatem non solum sit conveniens, sed etiam quasi necessaria; & hoc secundum totam plenitudinem perfectæ communicationis, quantum ea est possibilis. Cum enim in DEO omnia sint infinita, magis convenit ei se communicare, quàm igni urere, aut lapidi tendere deorsum ad centrum.

36. Propterea vidit DEus se quasi coactum ad communicandum se ad extra.

37. Vidi etiam in DEO proportionem, cuivis creaturæ conferendi plures perfectiones, quàm habent omnes angeli, etiam si omnes arenulæ, & stellæ essent capaces rationis & ejus donorum, dummodo ad ea dona se disponerent nullum ponendo obicem, & pro iis acquirendis allaborarent.

38. In secundo Instanti DEus decrevit communicationem sui cum motivo seu fine communicationis, nempe ut serviret ad majorem suam gloriam, inquantum per eam communicationem manifestantur suæ perfectiones, quò fit, ut agnoscatur, laudetur, & supra omnia extollatur DEus.

39. In tertio Instanti DEus decrevit modum hujus communicationis, nempe ut fieret modo convenientissimo, & omnium maximè idoneo ad manifestandas suas perfectiones; & ut inter ipsas creaturas servaretur inter se pulcherrimus, & mirabilissimus ordo, harmonia, & subordinatio. Igitur in hoc Instanti DEUS primò decrevit Incarnationem Verbi; dein proprietates decentissimas Humanitatis Christi,

40. Intellexi, Hypostaticam unionem necessariò debuisse esse objectum primum cognitionis divinæ. Inter alias rationes est primò: quia sic exigit optimus ordo, ut DEus post cognitionem & amorem sui illud præ aliis cognoscat & amet, quod est sibi propinquissimum. Secundò: quia decuit, ut DEus post communicationem sui ad intra se communicaret modo perfectissimo ad extra; & quidem eo modo, quo certissimè consequeretur finem præstabilitum suæ communicationis ad extra, nempe perfectissimam manifestationem suarum perfectionum; hoc autem certò DEus consequitur per unionem hypostaticam, per quam consequitur summam sui cognitionem, laudem, & glorificationem. Econtra, si non decrevisset Christum, aut si illi noluisset conferre omnia possibile dona, potuisset DEus frustrari suo fine ab aliis creaturis. Non autem decet, ut DEus finem à se constitutum relinquat incerto eventui. Tertiò: decebat, &, ut ita dicam, erat necessarium, ut DEus in suis creaturis observaret harmoniam & ordinem ex omnibus possibilibus optimum, pulcherrimum, & mirabilissimum. Itaque decebat, ut inter creaturas esset aliqua, quæ omnium aliarum creaturarum esset suprema, immo sibi propinquissima, ac unitissima, per quam aliis creaturis daretur ad se accessus.

41. In quarto Instanti DEUS decrevit omnes gratias posibles, & in omni gradu possibili pro Humanitate Christi.

42. In eodem Instanti, attamen in secundo hujus Instantis signo, fuit decreta B. V. Mater Verbi Incarnati. Intellexi enim à DEO, quod B. Virgo fuerit Decreta ante Decretum aliarum creaturarum. Et sic ante alias creaturas fuit concepta in mente divina eo modo, quo decens & congruum erat ad Humanitatem Filii. Hinc statim torrens divinarum perfectionum totaliter ad eam conversus est, ut exinde tantum reciperet, quantum creatura capere potest.

43. Laudo proin DEum ob Decretum condendi creaturam tam divinam, de qua possem dicere cum Sancto Dionysio Areopagita, quod, nisi fides me doceret aliud; possem dubitare, an B. Virgini non inest aliqua divinitas.

45. In eodem Instanti, sed in tertio ejus signo, DEus decrevit condere pro Christo & ejus Matre locum habitationis, nempe Cœlum & terram cum stellis & elementis. Nam primariò ac pro priori signo creavit cœlum & terram pro solis Christo & ejus Matre. Sed posterius primum & consequenter eadem etiam pro subditis illius supremi Capitis.

46. In quinto Instanti DEus decrevit creare angelos, eosque dividere in novem Choros, & tres Hierarchias. Finis primarius erat, ut agnoscerent & amarent DEum; secundarius autem, ut fervirent Christo tanquam suo Capiti, & ejus Matri tanquam suæ Reginae. In eodem Instanti Christus suis præsentibus & prævisis meritis promeruit omnes gratias postmodum angelis conferendas.

47. In eodem Instanti contigit electio bonorum, & reprobatio malorum angelorum. Nam in hoc Instanti vidit DEus futura opera horum & illorum, ut eos, qui futuri essent obedientes, eligeret sua misericordia; eos verò, qui essent futuri inobedientes, sua justitiâ reprobaret. In eodem Instanti secutum est Decretum condendi cœlum pro habitatione justorum, terram pro aliis creaturis, & infernum in medio terræ pro reprobis.

48. In sexto Instanti DEus decrevit condere pro Christo populum, nempe genus humanum, & quidem in forma simili ad naturam humanam Christi; quia decuit, ut fratres & populus ipsius essent illi similes tanquam capiti. In hoc Instanti fuit decretus modus conservationis & directionis generis humani; nempe propagatio per Adamum usque ad Christum, collatio gratiarum conferendarum generi humano per merita Christi, & integritas justitiæ originalis, si genus humanum in ea vellet permanere.

Prævi-

Prævidebatur etiam lapsus Adami, & ejus posterorum omnium, excepta sola B. Virgine, quæ in hoc Decreto non includebatur. Ordinabatur etiam in remedium passibilitas carnis in Christo. Prædestinabantur electi ex gratia; & rejiciebantur reprobi ex justitia. Ordinabantur etiam media necessaria ad finem hominis obtinendum.

52. Precor te Domine, ut pergas sic ulterius illustrare intellectum meum; loquere, Domine, quia audit ancilla tua. Ad has meas preces locutus est DEus, & remisit me ad Caput Octavum Proverbiorum, cujus sensum Litteralem hoc modo mihi explicavit.

54. 55. *Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret à principio.* Intellexi à DEO, quod per hoc literaliter loquatur de Idea Christi & ejus Matris, quæ in mente divina formata est ante omnes alias Ideas reliquarum creaturarum. Possidere B. Virginem dicitur DEus, quia voluit, ut nec genus humanum, nec ulla alia creatura in B. Virgine secundum gratiam haberet ullam partem, aut jus; sed hoc jus pertineret ad se solum. 57. Ad ipsam derivata est plenitudo omnium perfectionum divinarum, inquantum pura creatura earundem capax est.

58. *Nondum erant abyssi, & ego jam concepta eram.* Abyssi sunt Ideæ creaturarum; Idea autem Christi & B. Virginis formata est ante Ideas aliarum creaturarum.

59. *Necdum fontes aquarum eruperant.* Id est, antequam derivaretur fons divinitatis ad Christum & B. Virginem in divinis Ideis, necdum formatæ fuerunt Ideæ cæterarum creaturarum.

60. *Necdum montes gravi mole constiterant; ante colles ego parturiebar.* Id est, necdum in mente divina ideati & decreti erant Patriarchæ, Prophetæ, Apostoli, Martyres, & reliqui Sancti, qui celsitudine suæ perfectionis sunt instar montium;

sed & ante colles, id est, Choros Angelicos, in mente Dei ideatus fuit Christus & B. Virgo.

63. *Adhuc terram non fecerat, & flumina, & cardines orbis terræ.* Id est, antequam decreta terra agri Damasceni, & terra paradisi, jam Decretus fuit Christus & B. V. Per flumina intelligitur Ecclesia militans, & per cardines orbis dona electis conferenda, & Sacramenta, & solida fundamenta Ecclesiæ.

64. *Quando præparabat cœlos aderam.* Id est, quando DEus in sua mente præparabat electis gloriam cœlestem, jam aderat humanitas Christi & B. Virgo; & postquam his maximam partem gloriæ destinaverat, primum consequenter etiam electis destinavit reliquam partem.

65. 66. *Quando certa lege & gyro vallabat abyssos.* Id est, quando divinitatem in humanitate Christi munivit certis legibus. *Quando æthera firmabat sursum, & librabat fontes aquarum, & legem ponebat aquis, ne transirent fines suos.* Per æthera intelliguntur Sancti, quia sunt cœlum, in quo DEus habitat per gratiam. Pro his librat fluentia gratiarum, dividendo eas in mensura juxta proportionem. Pro Christo destinatur totum gratiarum mare infinitum in se; limitatur tamen & ipsum ad mensuram finitam loco, tempore, numero; quo modo & in B. Virginem transiit.

67. *Quando appendebat fundamenta terræ, cum eo eram cuncta componens.* In voluntate divina creatrice omnium aderat cum Christo etiam B. Virgo.

68. *Et delectabar per singulos dies, ludens coram eo omni tempore.* Verbum incarnatum delectabatur cognoscendo cursum sæculi; præsertim delectabatur in operibus creationis ordinatis pro B. Virgine.

72. 73. Occasione recensitæ hucusque doctrinæ mihi venit dubium. Nam si principalis finis adventûs Christi in mundum fuit, ut esset Caput creaturarum; alter autem finis redimendi genus humanum fuit tantum secundarius, cur in Ecclesia viget opinio contraria; cum communiter teneatur, quod finis principalis Incarnationis fuerit redemptio? Hoc meum dubium humiliter proposui Altissimo; & ipse dignabatur, mihi ad hoc dubium respondere. Verba illius ad me hæc erant: *Audi me, Sponsa mea, columba mea. Nam ut pater & magister solvam dubium tuum, & tuam ignorantiam instruam.* Intellige proin, quod finis principalis decernendi Incarnationem fuerit gloria mea & electorum; & hic finis fuisset datus executioni, etsi Adamus non peccasset. Cur autem distulerim Incarnationem, ratio hæc est, quia decrevi filio meo præparare aliquos justos, qui post lapsum Adami veluti rosæ inter spinas elucerent. Postquam ergo prævidi lapsum generis humani, decrevi mittere Christum in carne passibili, ut pateretur pro redemptione generis humani, & sic gravitas peccati agnosceretur. 74. Ut vero responsionem hanc meam ad tuum dubium melius intelligas, nota, quod in Decretis meis non detur ordo ac successio temporis. Hinc utraque sententia rectè dicit, nempe & illorum Theologorum, qui docent, Christum venisse causâ redemptionis; & aliorum, qui docent, Christum fuisse venturum, etiamsi Adamus non peccasset. Ambo ergo rectè dicunt, dummodo vellent se invicem rectè intelligere. Nam, si Adam non peccasset, venisset Christus in corpore condecente illum statum; quia verò peccavit, venit in corpore passibili. Et quia scire desideras, in quali corpore Christus fuisset venturus, si Adam non peccasset, scias, eum fuisse venturum in corpore impassibili, ac prorsus tali, quale habuit post suam Resurrectionem usque ad Ascensionem. 75. Cur autem de hoc & aliis mysteriis in Ecclesia inter Doctores oriantur variae opiniones, causa hæc est, quia soleo aliquibus Doctores largiri

largiri lumen de hoc mysterio; aliis de alio mysterio. Et quia hominibus cum lumine supernaturali, quod illis tribuo, relinquo simul lumen naturale, sequitur, quod mysteria juxta variam dispositionem, præjudicia, & inclinationem recipiantur diversimodè, & sic variè recepta diversimodè intelligantur, comprehendantur ac explicentur; ex quo oriuntur oppositæ sententiæ. 76. Et opinio quod Christus præcipuè venerit causa redemptionis, propterea facta est communior, quia mysterium redemptionis notius ac famosius est in mundo. Volo ut mysterium redemptionis æstimetur & agnoscatur à mundo; non tamen minus volo, ut homines Verbum Incarnatum agnoscant tanquam suum Caput, & tanquam finem totius creationis. Nam Verbum præter bonitatem propriam meam fuit principale motivum tribuendi creaturis suam existentiam. Itaque illud debet esse objectum venerationis non solum, quia genus humanum redemit, sed etiam quia erat motivum creandi hominem. 77. Adverte proin, Chara sponsa, ex mea providentia ac ordinatione provenire, quod Doctores diversas teneant sententias, aliquando etiam falsas, ut contrarietate veritas magis elucidetur. 78. Hoc tempore Satanus conatus est per hæreses lumen fidei obfuscare; hoc non obstante reliqua pars Ecclesiæ & ejus veritates nunc sunt in perfectissimo gradu, & Catholici habent lumen fidei nunc perfectissimum.

80. 81. 82. DEus etiam mihi contulit intelligentiam primi Capitis Geneseos, quod proin hic explicabo, ut ex fundamento intelligatur mysterium Incarnationis. Itaque Verba primi Capitis Geneseos sic sonant: *In principio creavit DEUS cælum & terram; terra autem erat sine fructibus, inanis & vacua & tenebræ erant super latitudinem abyssorum* &c. de terra Moyses dicit, quod fuerit *vacua*. Hoc autem non dicit de cælo; quia in hoc DEus creavit angelos, eo videlicet momento, quo dixit; *Fiat lux*. Per hanc enim intelligitur lux non tantum

tum materialis, sed etiam immaterialis, nempe angeli. Eodem tempore, quo DEus creavit coelum pro sanctis, creavit etiam terram firmam, & in ejus medio infernum, limbum, & purgatorium. Tunc separavit lucem à tenebris, per quod non solum intelligitur separatio noctis & diei naturalis; sed etiam divisio bonorum angelorum à malis.

83. Angeli fuerunt creati in supremo coelo & in gratia. Tam boni quam mali angeli fuerunt viatores valde exiguo tempore, quod duravit tantum per tria Instantia, sed aliquantulum diffusa inter se. In primo Instanti fuerunt creati. Post primum Instans sequebatur exigua morula seu alterum Instans, in quo angelis proponebatur mandatum obediendi DEO. Et in hoc ipso Instanti dabatur illa pugna Michaëlis cum Dracone, de qua scribitur Apocal. C. 12.

84. Quamvis in hoc secundo Instanti omnia potuissent peragi celerrime, intellexi tamen, quod bonitas DEI usa fuerit aliqua mora seu spatio temporis, quo durante proposuit angelis excellentiam suae amicitiae, & gravitatem peccati; praemium & supplicium; ostendit illis namque infernum, & poenas illis praeparatas, si se opponerent DEO. Cum pertinaces restiterint, in infernum detrusi; boni autem in gratia & gloria confirmati sunt. Et hoc contigit in tertio Instanti.

85. 86. 87. Peccatum autem Luciferi intellexi in hoc positum fuisse. Primò Lucifer considerans sua dona exarsit amore sui inordinato. In ea consideratione sui nimis diu se detinuit, & propterea languit in referendis DEO gratiis. Convertit ergo se denuo ad sui considerationem; de novo sibi placuit sua excellentia, & attribuebat eam sibi tanquam rem sibi propriam. Hinc extulit se supra se, & exarsit invidia erga alios ob bonum, quod non habuit, & odio erga DEum & ejus creaturas. Inde exorta ejus voluntas non obediendi Deo, se constituendi pro obje-

cto adorationis, & delendi creaturas. Blandiebatur sibi, hæc sibi esse possibilia.

88. Ostensum autem mihi fuit, Deum angelis revelasse, quod Verbum esset assumpturum naturam humanam, sicque homo non solum futurus esset Deus, sed & caput angelorum, cui tanquam causæ omnium donorum angelis collatorum merito se subjicerent, cultumque exhiberent.

89. Angeli boni paruerunt; Lucifer invidia motus cum suis asseclis restitit.

90. Mandato parendi DEO, & Christo DEus addidit tertium mandatum, nempe, ut angeli etiam futuram Matrem Christi agnoscerent ac venerarentur ut suam Reginam, superiorem se in omnibus donis.

91. Huic mandato Lucifer cum maximis blasphemis restitit; sollicitabat cæteros & dicebat: *Injusta sunt hæc mandata.* Irrogatur injuria meæ excellentiæ. Persequar naturam, quam assumere cogitas, & illam mulierem, Verbi matrem.

92. Ad has superbas Luciferi minas respondit DEus: *Hæc mulier, quam renuis venerari,* tibi caput conteret, teque vincet, & destruet. Si mors per te intrabit in mundum per tuam superbiam, per hujus humilitatem intrabit vita in mundum; & homines ejusdem naturæ cum his duobus assumentur loco tui tuorumque ad gloriam. Lucifer & ejus asseclæ se opponebat, & boni angeli cum illis pugnabant armis rationis & veritatis.

93. Ibi DEus aliud etiam mirabile ostendit. Nam postquam angelis revelavit mysterium unionis Hypostaticæ, ostendit iisdem, tam bonis quàm malis, B. Virginem in signo seu figura, monstravitque in hac muliere naturam humanam puram in statu perfecto, tanquam opus omnipotentiae divinæ præstantius omnibus aliis creaturis, in quo omnes gratias & dona suæ dexteræ reponeret. Inde ergo exorta inter angelos bonos ac malos illa pugna, quæ in Apoc. 12. hoc modo describitur.

94. Ver-

94. Verba Scripturæ sunt hæc: *Apparuit signum in cælo.* &c.
 95. Scriptura hæc loquitur de tempore præterito, de eo videlicet, quo angeli mali nondum peccaverant. Vocatur Signum ex triplici ratione; primò, quia in figura præmonstrabatur B. Virgo, tanquam creatura post Christum perfectissima, per quam angeli boni certiorabantur, DEum non obstante peccato malorum angelorum nihilominus missurum Christum, eò quod ad hoc exequendum plus moveretur à Christo & ejus Matre, quàm retraheretur per peccatum. Secundò, quia hoc Signum, instar arcûs fœderis post diluvium, significabat, hominibus mediante hoc Signo præparandam veniam; volebat DEus per hoc Signum quasi dicere: Non puniam homines sicut malos angelos, quia ex natura humana prodibit fœmina, ex qua nascetur meus Unigenitus. Tertiò, quia DEus ex intuitione hujus Signi se quasi placatum monstravit; per quod factum, ut & angeli boni ex intuitione Signi se solarentur. DEus enim iis insinuabat, se mediante Christo & ejus Matre collaturum hominibus gratias in angelis malis perditas. Intelligebant præterea angeli boni in hoc Signo multa mysteria Incarnationis, & Sacramenta Ecclesiæ, & ordinationes divinas.

97. Mali angeli econtra cruciantur valde recordatione, quod non fuerint bene usi hoc Signo.

98. *Luna sub pedibus ejus.* Hoc dicitur, quia B. Virgo nunquam est in decremento, sed perpetuo incremento; & Deus sub ejus pedibus posuit omnes culpas tam originalem, quam actuales, tanquam victas.

99. *In capite ejus corona stellarum duodecim.* Per numerum duodenarium designantur duodecim tribus Israël; per stellas designantur ejus virtutes ac gratiæ, quæ in B. Virgine clarius splendebant, quàm in omnibus hominibus simul sumptis.

100. 101. 102. *Et in utero habens, clamat parturiens; & cruciatur, ut pariat.* Clamor denotat strepitum in mundo excitatum in Nativitate Christi per crudelitatem Herodis, & adventum Magorum. Per cruciatus non designantur dolores in partu, quos nullos habuit; sed illi interni dolores, quos habuit in ipsa Nativitate Christi ex consideratione futuræ passionis.

103. 104. *Et visum est aliud Signum in cælo; & ecce Draco magnus, habens capita septem, & cornua decem, & in capitibus ejus Diademata septem.* Draco hic est Lucifer; septem capita sunt septem legiones dæmonum, in quas totam multitudinem malorum angelorum divisit. Singulis legionibus præfecit aliquod caput, iisque præcepit, ut sollicitarent homines ad septem vitia capitalia, nempe ad superbiam, invidiam, avaritiam, iram, luxuriam, gulam, acediam, quæ sunt illa Diademata septem. Decem cornua significant superbiam & duritiam seu obstinationem Luciferi. Cauda autem sunt illa promissa, quibus seduxit tertiam partem angelorum.

105. *Et Draco stetit ante mulierem - & mulier fugit in solitudinem, ubi habebat locum paratum à DEO, ut ibi eam pascat diebus mille ducentis sexaginta.* Solitudo hæc fuit exemptio à peccato originali. Per 1260 dies intelliguntur ultimi dies vitæ B. Virginis, quibûs eam DEus per specialia dona pavit, ut infra dicetur.

106. 107. 108. *Et factum est prælium magnum in cælo; Michael & angeli ejus præliabantur cum Dracone.* Pugnabatur ratione & voluntate. Michael dicebat: Altissimo competit jus honorare, quem voluerit &c. Lucifer dicebat: DEus est injustus, elevando naturam humanam supra angelicam &c. Michael reponebat: Quis ut Deus? tace, & mittere in tenebras. Nos autem, Angeli Domini, adoremus & honoremus illam Matrem Verbi; hanc pro Regina nostra agnoscamus. In hac pugna scutum & armatura bonorum angelorum contra malos erat illud

illud magnum Signum coelestis Reginæ. Nam ex ejus aspectu Lucifer & ejus argumenta non poterant subsistere.

110. 111. *Et projectus est Draco ille magnus - & audiui vocem magnam dicentem: Nunc facta est salus; quia projectus est accusator fratrum nostrorum, qui accusabat ipsos ante conspectum DEI die ac nocte.* Vox hæc fuit Verbi nomine humanitatis assumendæ; & erat hæc vox quasi supplicatio ad Patrem, ut daretur executioni Incarnatio contra Luciferum, qui accusabat homines die, id est, dum adhuc erat in statu gratiæ, & pergit eos accusare nocte, id est, post suum lapsum usque ad finem mundi. 112. Hic fuit prima vice, quod Verbum nomine humanitatis oraverit pro hominibus ante thronum DEI. Pater super hac petitione deliberavit cum Personis SS. Trinitatis, & dixit: Lucifer fecit sic &c. Ego econtra faciam sic &c. (hic recensetur in compendio series Actorum per Christum.)

114. 115. Per eandem vocem Patris, exeuntem de Throno Dei, constituebatur Michael cum Gabriele Legatus in negotio Incarnationis, videlicet Legatus perpetuus Verbi incarnati & ejus Matris; in quem finem etiam simul alii angeli deputabantur. Eadem occasione decernebantur plura alia, præsertim prædestinatio electorum. Nam Evangelista dicit: *Nunc facta est salus, & virtus, & regnum DEI nostri.*

120. *Væ terræ & mari quia descendit diabolus ad vos.* Væ terræ, quia in illa committentur tot scelera; & Væ mari, quia videndo tantam impietatem non extinxit prævaricatores suis fluctibus, nec injuriam Dei ultum est.

122. Tota prima hebdomada, qua creatus est mundus, Lucifer & ejus angeli laborarunt in excogitandis sceleribus perpetrandis contra Christum & ejus Matrem. Nam die primo creationis mundi, qui erat Dominicæ, se opposuerunt DEO. Die secundo, videlicet Lunæ, detrusi sunt in infernum. Quam primùm

autem in inferno fuerunt, Lucifer collegit concilium plenarium omnium dæmonum, cumque iis deliberavit usque ad diem Jovis, quibus modis se possent vindicare de DEO? & conclusum tandem est; non fore meliorem modum injuriandi DEum, quàm si homines ab ejus amore, ac finali fruitione abstraherentur. *In hoc*, inquit Lucifer, *alloborare debemus*, ut abstrahamus homines à DEO. &c. Faciam disseminari hæreses &c. thronum meum elevo supra thronum Christi &c. Matrem ejus prorsus destruiam &c. Eja infernales socii! sequimini me audacter. &c.

125. Finito hoc concilio dæmonum Lucifer petiit loqui cum DEO, quod & ipsi die Jovis concessum est. Sic autem allocutus est DEum: *Cum tam crudelis in me fueris*, attamen homines tentandi mihi licentiam jam concesseris, permitte, ut possim etiam tentare Christum & ejus Matrem totis viribus.

126. Dominus ipsi respondit: *Satan, non debes hoc exigere quasi jure tibi debitum*. Christus enim est impeccabilis &c. & ejus Matrem decrevi præservare ab omni peccato; ut nullam unquam in ea partem habeas.

127. Satan reposuit: Quæ est hæc illius mulieris sanctitas, si non habet tentatorem? DEus respondit: Do ergo tibi licentiam Christum & ejus Matrem tentandi; sed in vitam eorum nil committas. Hac licentiâ Lucifer magis gavisus est, quam licentia tentandi omnes homines reliquos. Hinc sibi soli reservavit tentationem Christi & ejus Matris.

128. *Et datæ sunt mulieri alæ duæ aquilæ magnæ*. Una ala fuit Scientia B. Virgini infusa; altera autem ala fuit ejus humilitas. His duabus alis volabat tanquam aquila ad DEum, cum quo perpetuò habitabat tanquam solitaria, separata ab omni affectu terreno, & rebus creatis. In hac solitudine cordis habitavit toto vitæ tempore, præsertim ultimo. Et hoc significatur per illa

illa Verba: *Ubi alitur per tempus, & tempora, & dimidium temporis*; reficiebatur enim potissimum consolationibus divinis ultimo vitæ tempore, quo fuit libera ab infestationibus Luciferi.

129. 130. *Et adjuvit terra mulierem, & absorbuit flumen.* Terra virginæ corporis in B. Virgine non infecta peccato originali nec subiecta concupiscentiis juvit B. Virginem, ut statim in ea deficiente fomite evanescerent tentationes dæmonis.

133. In Capite 8. Proverb. dicitur: quod Sapientia fuerit præsens in creatione cum Altissimo, & quod omnia creata disposuerit. Hoc docui intelligendum esse de Verbo Incarnato, quod cum B. Virgine præsens erat, quando DEus in sua mente creationem mundi disposuit. Nam tunc in Ideis divinis aderat & Humanitas Christi, & ejus Mater cum omnibus prævisis operibus, quæ ita moverunt divinam complacentiam, ut ad reliqua, quæ potuerunt provocare ejus iram, & retrahere à creatione, quasi non attenderet.

134. DEus Christum & ejus Matrem voluit esse opera perfectissima suæ Sapientiæ & omnipotentia, ad quorum similitudinem decrevit formare reliquum genus humanum, ut per similitudinem hanc pertingerent ad similitudinem cum DEO. Creavit etiam res materiales in mundo, puta Solem, Lunam &c. ut essent figura ac Symbolum Christi & ejus Matris, quæ semper in creatione pro suo objecto primario habuit, quia & hæ ambæ personæ dividunt lucem à tenebris, & omnes creaturas à summo cœlorum usque ad infimum illuminant, & gratiis fovēt.

135. Creavit DEus etiam cæteras creaturas, ac propterea majori perfectione eas donavit, quia essent servitura Christo & ejus Matri, ac mediantibus his etiam reliquis hominibus.

136. Sexto die creavit DEus Adamum ut virum, in ætate viri triginta trium annorum, in qua Christus obiit. Erat Adamus quoad corpus Christo tam similis, ut vix potuisset ab eo discerni; immo erat ipsi similis etiam quoad animam. Eva autem B. Virgini erat totaliter simillima. DEus sibi valde complacuit in his duabus perfectis Effigiebus Christi & ejus Matris, quos aliquando tanquam completa opera suæ Sapientiæ & Omnipotentia esset creaturus; & ideo eis etiam largam suam benedictionem præbuit, ut cum eorum progenie ad interim posset delitieri, donec tandem illucesceret dies pro nativitate Christi & ejus Matris.

137. DEus specialiter impedivit, ne Lucifer agnosceret formationem Adami & Evæ; sed eos primum Lucifer agnovit, quando jam erant perfectè formati. Tunc primum admiratus est structuram hujus humanæ naturæ, & exarsit invidia. Voluit iis statim in continenti adimere vitam; sed virtute altiore prohibitus est.

138. Lucifer suspicabatur Adamum esse Christum, & Evam esse ejus Matrem; & hæc suspicio crevit, quando expertus est, se vi altiore impediri, ne eis tolleretur vitam. Sensim tamen ex circumstantiis agnovit falsitatem suæ suspicionis.

139. Sacra Scriptura dicit, quod Lucifer cum Eva fuerit locutus in forma serpentis.

140. Post lapsum Adami & Evæ Lucifer ostendit aliis demonibus incredibilem jubulum & exultationem. Sed non duravit diu triumphus, quia vidit, quod per contritionem iterum recuperaverint gratiam.

141. 142. Multiplicato partu Evæ facta est divisio electorum, & reproborum. Et per Abel & Cain fundatae sunt duæ civitates, Babylon reproborum, Jerusalem electorum.

143. DEus permittit effluere multa sæcula usque ad Nativitatem Christi, ut haberet per multiplicationem humani generis populum, cui præesset.

146. 147. 148. 149. Liber Genesis continet creationem &c. Liber Exodi continet egressum ex Ægypto &c. Liber Levitici continet cæremonias &c. Liber Numerorum præter alia continet etiam necessaria ad Arithmeticam seu Artem numerandi. &c. (hoc modo dat Summam omnium Librorum V. T.)

152. 153. 154. Liber Josue continet facta, quæ præfigurant gerenda in Ecclesia. Heli & Saul sua morte figurant reprobationem Veteris Legis. Temporibus hucusque descriptis (in Genesi, Exodo, Josue, Judicum) vixit Job.

155. Nullum est mysterium pertinens ad Adventum Messia & ad ejus legem, quod non fuerat revelatum & declaratum à DEO in Prophetis. Idem præstitit DEUS antiquis Patribus & Patriarchis.

156. Quando Abraham volebat, perficere Sacrificium in Isaac, DEus ipse ab hoc eum impedivit.

157. Scala ostensa Patriarchæ Jacob est Christus, qui est via & Scala ad Patrem.

159. David in Psalmis inclusit omnia mysteria & Sacramenta non solum Legis gratiæ, sed etiam Legis scriptæ & naturalis.

160. Salomon in Canticis loquitur de mysteriis Christi & Ecclesiæ.

161. Isaias totam vitam Christi tanta claritate prædicavit, ut ejus Prophetia videatur esse ipsummet Evangelium. In illis verbis Isaia: *Emitte Domine agnum dominatorem terræ de petra deserti ad montem filia Sion*, per desertum intelligitur coelum, quia hominibus erat vacuum. Mons est Ecclesia, ac præsertim B. Virgo. Hanc Prophetam recognoscit tanquam mediatricem, ut per eam moveatur coelestis Pater ad mittendum Agnum.

162. DEus voluit, ut omnia prænuntiarentur & præfigurerentur in V. T., in contestationem antiquæ suæ dilectionis, ac providentiæ erga Ecclesiam.

163. 164. Ante adventum Christi impietas jam supremum gradum tenuit, ut Deus habuisset jus destruendi mundum; hinc tempus congruentissimum ostendendi misericordiam.

165. Christus præmisit duo lumina Joachim & Annam. Joachim habebat suam habitationem & cognationem in Nazareth Galilææ.

166. 167. Anna nata erat in Bethlehem. Supplicabat continuò pro Adventu Messia, & non est dubium, ejus preces pro Adventu Messia accelerando plurimum valuisse. Eadem postulabat à Deo sibi dari conjugem pium, & eodem tempore Joachim postulabat sibi dari conjugem piam. Itaque Missus est ad Annam angelus Gabriel, in visione corporali eam consolans, eò quod paritura esset Matrem Dei. Hoc tamen ei non manifestavit, sed præcisè adhortabatur, ut esset constans in oratione; Deum enim illi prospecturum.

168. Apparuit Gabriel etiam Joachimo, sed in somno, non corporaliter. Joachimus advertit ad se dirigi hæc verba: *Sis benedictus &c. Sume Annam in conjugem.* Paruit statim voci, & habitavit cum illa in Nazareth; per aliquot tamen annos non manifestarunt sibi invicem mysterium, quod illis contigerat. Cæterum rerum domesticarum administrationem sic ordinabant. Redditus omnes annuatim distribuebant in tres partes; unam offerebant ad Jerosolimitanum templum pro cultu divino; secundam largiebantur pauperibus; tertiam in suos necessarios usus reservabant. Et quia sic liberales erant in distribuendo, augebantur bona illorum.

171. Viginti annis erant infœcundi, ob quod valde erant contempti apud vicinos. Itaque emiserunt votum, quod prolem

lem essent DEO oblaturæ in templo, siquam DEUS ipsis concederet.

173. Postquam integro anno in orationibus pro impetranda prole perstitit, Joachim profectus est Jerosolimam, ut pro ea gratia impetranda in templo offerret Deo. Sed, dum vellet offerre, increpatus est vehementer ab alio sacerdote minoris conditionis, Isaschar nomine, dicente: *Quomodo tu audes offerre DEO, homo inutilis & infœcundus. Apage, & cave, ne tuis sacrificiis indignetur DEUS, utpote non acceptis coram ejus divinis oculis.* Joachim totus confusus se convertit ad DEum, dicens: *Tuo imperio accessi, sed is, qui tuas vices agit, me repellit &c. Tunc recessit à Templo in suam villam, ubi hanc Orationem DEO obtulit: æterne DEUS &c.*

175. Interea angelus revelavit Annæ, placitum DEO, si ab eo peteret prolem. Itaque sic oravit: *Summe DEUS &c.*

177. Tunc DEUS manifestavit angelis suam voluntatem incarnandi Verbum; & hæc manifestatio suæ voluntatis sic contigit, quasi dixisset: *Statuimus incarnare Verbum, & in eo redimere genus humanum. &c.* - Joachim & Anna invenerunt coram nobis gratiam - Angelus Gabriel hæc læta ipsis nuntiet -

178. Postquam ea voluntas Dei manifestata fuit angelis, exivit vox de Throno Dei, dicens: *Gabriel, perge ad Joachim & Annam, & nuntia, Annam concepturam esse filiam, cui imponemus nomen Maria.*

179. Tunc Gabriel statim descendit ad Joachim, quem reperit orantem. Dixit autem ad illum: *Anna pariet filiam, quæ erit benedicta inter mulieres, & illam beatam dicent omnes generationes. Ille, qui potens est, mittit me ad te, quia opera & eleemosinæ tuæ placuerunt illi. Dominus ipsemet posuit nomen illius Maria. Ab infantia offeratur in Templo DEO, sicut promissisti. Hæc filia erit magna & electa, & repleta Spiritu Sancto - ascende in templum, & in signum eorum, quæ nuntiavi,*

reperies ad Portam Auream tuam conjugem, ex hac ipsa causa properantem in Templum.

180. Totum hoc nuntiatum fuit Joachimo in somno, qui ipsi fuit immixtus in longa sua oratione.

181. Eodem tempore orabat Anna DEum pro accelerando adventu Messiae; sicque orabat: Summe Rex &c.

182. Omnia autem hæc conferebat Anna cum angelo suo custode, qui tunc clarius solito ei apparuerat; & erat occupata in meditatione de futura matre Messiae.

183. Tunc intravit ad eam Gabriel angelus sole splendidior, & dicebat: *Anna, ancilla* altissimi; DEus exaudivit preces tuas - perge sic orare pro salute generis humani - Moyses per preces obtinuit victoriam suo populo. Esther per preces avertit inter-necionem suæ gentis. Judith per preces confortabatur ad tanta opera - David superabat Goliath quia invocavit Dominum. Elias per orationem detraxit ignem e coelo, & clausit cælum aut aperuit. Humilitas, fides, & Eleemosinæ Joachimi, tuæque venerunt ad thronum DEI - DEUS elegit te in matrem illius, quæ paritura est Unigenitum Patris. Paries filiam, quæ divina ordinatione habebit nomen Maria; erit benedicta inter mulieres, & repleta Spiritu Sancto. Erit nubes, unde depluet ros coeli, erit porta vitæ, & salus filiorum Adam. Joachimo quidem nuntiavi, quod habiturus esset filiam beatam ac benedictam; sed Dominus ipsi abscondit hoc mysterium, quod esset futura mater Messiae. Itaque hoc mysterium serves in corde tuo. Nunc cito eas in Templum - ad portam auream occurret tibi Joachim, cum quo de hac re conferas.

185. Nec DEus, nec Anna unquam aperuit Joachimo, quod ejus filia unquam esset futura mater Messiae, usque ad articulum mortis; tunc enim DEus ipsi revelavit hoc mysterium.

186. 187. Post conceptionem corporis B. Virginis, antequam illi infunderetur à DEO anima, obtinuit Anna visionem DEI, in qua ejus pars inferior animæ elevabatur & spiritualizabatur valde. DEus tunc dixit ad illam: *Anna, ancilla mea* &c.

191. Cum jam appropinquaret tempus Incarnationis, tres Personæ in Trinitate sic loquebantur ad invicem: *Nunc est tempus*, creandi animam puram, in qua peccatum originale non habeat partem. Hæc sit imago & similitudo nostræ Deitatis. In illa colligemus omnia privilegia & gratias, quas in primo nostro Decreto conditionato destinavimus pro angelis & hominibus, si perseverassent. Quia autem hæc dona perdiderunt, ne propositum consilii nostri penitus pereat, compensa abimus jacturam in hac anima, etiam cum emolumento. - Descendam in uterum Virginis, & incarnabor - non convenit nostræ justitiæ & providentiæ, in operibus nostris operari quidpiam, quod non sit decentissimum, perfectissimum, sanctissimum, & maximum præ omnibus aliis. Decentissimum autem est, matrem Verbi ponere in statu admirabilissimo, sanctissimo & præstantissimo. - 193. Volumus, ut Incarnatum Verbum ratione tabernaculi sui glorificetur. - 197. Nativitas & formatio corporis in matre Verbi sequantur communem cursum naturæ. - 198. Vobis angelis mandamus, ut eam custodiatis, & illuminetis.

199. Post hanc allocutionem Dei angeli se quasi prostraverunt ante thronum Dei. Singuli fecerunt nova Candica Laudis divinæ, eò quod venerit hora, quam per tot sæcula exspectarunt.

201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. Tunc Deus constituit nongentos angelos pro custodia B. V. videlicet ex singulis novem Choris angelos centum. Item constituit pro ea duodecim alios angelos, qui visibiliter ipsi semper præferrent Symbola Redemptionis; & hi sunt illi angeli, qui in Apocalipsi C. 21. dicuntur custodire duodecim portas Civitatis. Præterea constituit Deus

oëctodecim alios sublimiores angelos, qui servirent tanquam tabellarii in Scala Jacob referendo B. Virgini ea, quæ ad illam nuntiat Deus, & vicissim referendo ad Deum ea, quæ inquirere B. V. voluit à Deo. Nihil enim agebat, nec minimum, nisi prius consultata voluntate Dei. - Præter angelos præfatos insuper Deus denominavit septuaginta Seraphinos suo throno proximos, ut familiariter conversarentur ac colloquerentur cum B. Virgine, eo modo, quo angeli inter se solent colloqui. Numerus hic septuagenarius correspondet cum annis, quibus B. Virgo vixit: non enim vixit tantum sexaginta annos, sed septuaginta. In hoc numero septuagenario includuntur etiam illi sexaginta fortes, qui custodiebant Lectulum Salomonis. Hi principes ex supremo ordine angelorum propterea obtinuerunt hunc honorem inserviendi B. Virgini, quia in illo certamine contra Luciferum præ aliis se monstrarunt generosos; Decem reliqui, qui complent numerum septuagenarium, etiam erant ex altiori ordine, & ex numero eorum, qui fortius certarunt contra Draconem. Omnes ergo angeli hucusque recensiti nempe 900. 12. 18. 70. faciunt numerum millenarium. Omnibus loco generalis præfectus fuit Michael; Gabriel autem constitutus fuit in Legatum in negotiis ad B. Virginem pertinentibus. Distributio officiorum inter hos mille angelos facta est juxta mensuram devotionis, & fervoris, quem singuli erga Christum aut B. Virginem demonstrarunt, quando ipsis primitus à Deo revelebatur mysterium incarnationis. Cæterum quando hi angeli corporaliter apparebant B. Virgini, semper etiam repræsentarunt aliqua Symbola pertinentia ad Incarnationem & passionem Christi, vel ad dignitatem Mariæ. Sed B. Virgo non intellexit significationem horum Symbolorum, quia Deus angelis specialiter inhibuit, ne manifestarent illi, quod aliquando esset futura mater Messia.

208. Eligebantur in parentes B. Virginis ex omnibus hominibus sanctissimi. Si enim extitissent in terra perfectiores, eos haud dubiè Deus elegisset in parentes suæ Matris.

209. Quando Joachim cum Anna inivit matrimonium, ipse erat 46; hæc autem 24 annorum. Viginti annis vixerunt in sterilitate. In conceptione B. Virginis quoad corpus reliquit quidem Deus naturæ cursum; abstulit tamen omnem deordinationem & imperfectionem, sic ut naturæ tantum permissa fuerint ea, quæ erant necessaria ad conceptionem. 210.
211.

213. In conceptione B. V. Joachim & Anna ita fuerunt præservati à delectatione concupiscentiæ, ac remoti, ut abfuerit ea imperfectio à peccato originali proveniens, quæ aliàs solet intervenire. Hinc materia mansit pura ab ea imperfectione; ac consequenter poterat etiam facile in ea conceptione abesse peccatum originale. 217.

214. Corpus B. Virginis accepit temperamentum perfectissimum ex quatuor humoribus, sanguineo, melancolico, phlegmatico, colerico; & hoc temperamentum sic continuavit durante vita B. V., ut nullus eorum humorum unquam prædominatus sit. Ex hoc consequebatur, quod hi quatuor humores non egerint ad corruptionem mutuam aut corporis; sed potius ad conservationem. Nec calor unquam excedebat, nec frigus. Calor nunquam erat major, quam opus erat ad conservationem & concoctionem; nec frigus majus unquam fuit, quam opus fuit ad refrigerandos reliquos humores.

216. Juxta nostrum modum loquendi verum est, quod Deus majorem curam adhibuerit in formando hoc solo corpusculo B. V. quam in creatione celi & terræ.

218. 219. 220. Conceptio corporis B. V. contigit die Dominico. - Et quamvis pro infusione animæ in masculis circiter requi-

requirantur 40 dies; in foemellis 80, in B. Virgine tamen anima infusa est corpori statim septimo die, eò quod intra tot dies jam sufficienter fuerit formatum ejus corpus. Itaque creatio & infusio hujus purissimæ animæ contigit die Sabbati; ob quod S. Spiritus ordinavit, ut dies Sabbati sacraretur B. Virgini. Sic & datur ratio, cur à festo Conceptionis B. V. quod repræsentat Conceptionem animæ, Ecclesia numeret novem menses usque ad Nativitatem B. V.

220. In creatione hujus animæ SS. Trinitas usa est his verbis: Faciamus Mariam ad nostram imaginem, in nostram sponfam, & matrem Unigeniti ab essentia Patris.

221. In hoc statim momento ea anima repleta est majoribus gratiis, ac donis, quàm Seraphini. Et ab hoc momento jam habuit usum rationis, ne illa dona ullo unquam instanti essent otiosa.

222. In hac creatione audita etiam est vox Dei dicentis, ut in creatione mundi; *quod esset valde bonum.*

223. Eo tempore, quo infusa est hæc anima, S. Anna rapta est in Ecstasi, in qua valde fuit illuminata & mota in Deum; & hi effectus perdurarunt potissimum per novem menses subsequentes.

224. Deus tunc ad B. Virginem convertit totum torrentem suæ Divinitatis; eamque replevit majoribus gratiis, quàm fuere unquam collatæ omnibus Sanctis simul sumptis.

225. B. Virgo à primo momento suæ conceptionis jam elicit virtutes theologicas, fidei, spei, & charitatis; quia jam tunc in utero materno cognovit mysterium SS. Trinitatis, ac distinctionem trium personarum; nec à primo momento Conceptionis cessavit ullo unquam instanti vel unico ab actibus spei ac piis motibus in DEUM. Nec omnes Seraphin pertingent unquam ad tam inflammatos actus, quos B. Virgo jam tunc in utero materno elicit.

226. B. Virgo erat prædita scientiâ infusâ etiam naturalium artium; per hanc scientiam cognovit omnia naturalia & supernaturalia, decentia Deum; & erat hæc scientia tanta, ut à primo momento suæ Conceptionis in utero materno plus sciverit de Deo & ejus operibus, quàm sciverunt omnes creaturæ, excepto Christo, & scient per totam æternitatem. Similiter ipsi infusæ sunt omnes virtutes morales & naturales; nec consistebant tantùm in habitu, sed etiam in actuali exercitio earum actionum, quæ decebant ejus statum.

227. B. Virgo in utero materno etiam exercuit actum Religionis; & propterea suo pusillo corpusculo fecit genuflexionem. Hac genuflexione plus promeruit, quàm omnes Sancti in summo apice sanctitatis.

228. In momento suæ Conceptionis habuit visionem Dei, non quidem intuitivam, attamen per species divinitatis tam claras ac distinctas, ut per illas essentiam Dei, ac in ea essentia omnes creaturas tam clarè agnoverit, ac una creatura agnoscit aliam. Illæ species fuerunt instar speculi, in quo videbatur divinitas cum omnibus creaturis. Et per has species clarius ac distinctius agnovit omnes creaturas, quam eas cognovit per scientiam infusam in seipsis.

231. Jam tunc etiam vidit suos mille angelos custodes, quos statim invitavit, ut alternatim decantarent laudes Dei; & ipsis denunciavit, hoc fore ipsorum Officium per decursum vitæ. Tunc etiam agnovit omnes suos Majores, usque ad Adam; & beneficia à Deo ipsis præstita. Quando autem agnovit lapsum Adam, profudit copiosas lachrimas.

232. Itaque statim tunc obtulit preces pro genere humano, quæ fuerunt acceptiores Deo, quàm preces omnium Sanctorum & angelorum.

234. In ipsa verificatum fuit illud Cant: *Ego dormio & cor meum vigilat.* Quia licet sensus fuerint sopiti, cor tamen vigilabat in luce Deitatis. Et hoc decuit Reginam angelorum, qui versantur in continuis actibus, ne in ullo genere ipsis esset inferior.

235. Deceret, ut hæc mysteria explicarentur verbis sublimioribus; sed hæc non habeo; & si etiam haberem; non posset ea humana infirmitas assequi.

236. Dixi, quod B. Virgo in primo momento Conceptionis habuerit visionem abstractivam Dei; ea tamen erat perfectior omnibus visionibus Dei abstractivis; & in ea cognovit plura objecta, quàm Beati in cœlo per visionem intuitivam. Et quamvis ea visio non fuerit beatifica ac intuitiva, erat tamen proxima beatificæ visioni; quamvis, ut postea dicetur, B. Virgo per decursum vitæ suæ sæpius habuerit etiam intuitivam.

238. B. Virgo ad me dixit: Charissima filia; volo, ut ex descriptione meæ vitæ colligas fructum moralem; audi me igitur, quia loquar ad te verba vitæ æternæ. Docebo te ea, quæ continent summam sanctitatem & perfectionem vitæ Christianæ.

239. Debetur Deo ex justitia, ut creatura, quamprimum obtinuit usum rationis, primum suum motum dirigat in Deum, eum agnoscendo, amando, colendo, & tanquam suum creatorem ac supremum Dominum adorando.

240. Si creatura non statim in primo usu rationis cognovit & adoravit, tenetur hoc præstare, quando hoc summum bonum agnovit per fidem.

241. 242. Postquam auscultaveram hanc doctrinam B. Virginis, dicebam ad illam: Præsumptionis gravissimæ foret, describere tuam vitam, nisi in hoc obtemperandum esset voluntati filii tui, & tuæ. Loquere igitur, quia audit ancilla tua. Perge me docere & illuminare, ut habeam materiam laudandi Deum, & meum cor demergendi in infinitum mare tuarum perfectionum.

243. Deus mihi multa explicavit de iis, quæ S. Joannes in Apocalypsi C. 21. adducit: Itaque afferam hîc aliqua de iis, quæ mihi desuper revelavit. Dicit S. Joannes: *Vidi cœlum novum & terram novam - & vidi sanctam civitatem Jerusalem novam descendantem de cœlo, paratam sicut sponsam ornatam viro suo.* Novum cœlum est Humanitas Christi; & nova terra est B. Virgo, non subjecta maledicto.

248. Ostenſa est S. Joanni B. Virgo per modum civitatis & sponsæ, ut sic melius agnosceret ac cautius custodiret thesaurum sibi in Calvario monte à Christo in cruce concreditum.

251. Cum B. Virgo fuerit sponsa Dei, quis credat, eum retinuisse ullam gemmam sui thesauri; aut ullam gratiam suæ omnipotentiae possibilem pro ornanda hac sua sponsa? - Descendit parata & ornata ipsi Deo, qui dedit illi omnia, quæ voluit; voluit autem omnia, quæ potuit; videlicet omnia, quæ non erant propria soli Deo. Dedit ergo, quod est proximum Deo, & remotissimum à peccato.

253. 254. *Et audiivi vocem magnam de throno dicentem. Ecce tabernaculum Dei cum hominibus &c.* Hæc vox de throno exiit mediante angelo, qui, ut mihi videtur, cum sancta æmulatione ita locutus est: *Ecce Deus assumet humanam naturam mediante tabernaculo Mariæ.*

255. *Mors ultra non erit, neque luctus, nec clamor, nec dolor.* Pro iis, qui participant fructum Redemptionis, non erit amplius mors, nec verus luctus. Dolor nascens ex miseriis non est verus dolor aut luctus, sed tantum apparens, qui cum summo gaudio stare potest.

258. *Ego sum Alpha & Omega.* Complebo omnia mediante opere Christi & Mariæ: nam propter has duas personas incipi & complebo omnia opera gratiæ.

265. *Et venit ad me unus de septem angelis habentibus phialas plenas septem plagis novissimis; & locutus est ad me dicens: Veni, & ostendam tibi sponsam, uxorem Agni.* Ex his septem angelis unus erat, per quem Deus vindicat injurias B. Virgini illatas, quia Mariam insana temeritate contempserunt; & sic iram Dei provocaverunt. Nam quia SS. Trinitas decrevit, B. Virginem mundo proponere ut speculum Divinitatis, eamque hominibus constituere in unicum mediatricem, ipse sibi reservat vindictam de hæresibus, & injuriis contra illam.

266. S. Jerusalem, & uxor Agni est B. Virgo.

269. 270. In Conceptione B. V. SS. Trinitas renovabat quasi suum Decretum, & quasi sic dicebat: Ad dignitatem sponsæ & Matris Dei, jure, & ex debito sequitur, ut constituatur in Dominam totius Universi. Decet etiam, ut demus ipsi potestatem in thesauros & dona divinitatis, sic ut ejus manibus consignentur thesauri infinitæ nostræ misericordiæ, ut eos possit pro suo arbitrio dispensare, & pro sua voluntate necessarias gratias ac dona in homines distribuere.

271. Deus non revelavit B. Virgini hoc Decretum, sed voluit, ut oraret pro salute hominum, præsertim eorum qui ipsam invocarent. Promisit ipsi insuper, quod coram divino tribunali nihil ipsi sit denegandum; imperet Draconi, & eum authoritative ab animabus repellat, & cum potestate; semper enim eam habituram assistentiam brachii divini. Causa tamen hujus gratiæ ipsi non fuit revelata, nempe quod esset futura Mater Dei. Dicit Evangelista, quod ea Civitas etiam habuerit muros, ut omnes ad eam confugiant tanquam securum refugium, tanquam Dominam Universi, & dispensatricem thesaurorum ac beneficiorum cœlestium.

273. *Et habebat civitas murum altum, habentem duodecim portas, & in portis angelos duodecim, & nomina inscripta duodecim*

cim tribuum Israël. Horum angelorum officium est; Clientes Mariæ suis inspirationibus invitare ad Civitatem. Per duodecim tribus indicantur omnes electi. Porta est Maria.

274. Cum admirarer ob hanc dignitatem B. Virginis, nempe quod ipsa sit mediatrix & porta omnium electorum, mihi insinuatum fuit, sic decere. Cum enim B. Virgo passa fuerit cum Christo & in Christo, cujus caro erat ipsius caro, Christus ei contulit dignitatem hanc, ut & ipsa esset Redemptrix; & contulit ipsi merita ac fructum redemptionis, ut ea distribueret, & eadem non nisi per illius manus Electis obtingerent. O admirabilis thesauraria Dei, quàm bene tuis manibus concrediti sunt thesauri omnipotentiae Dei! *Ab Oriente portæ tres; ab Aquilone portæ tres &c.* Quælibet enim ex tribus personis permittit aditum liberum B. Virgini ad suum Thronum, ut ibi supplicando petat dona pro suis Clientibus, iisque distribuat. Quomodo se excusabunt hæretici, gentiles, & peccatores, si noluerint intrare per apertam portam; maximè cum thesauri sint in manu hujus Reginae, & ipsa per angelos vocet ad intrandum?

283. DEUS sibi elegit B. Virginem in habitationem pulcherrimam, & quantum in pura creatura est possibile, perfectissimam.

284. Deus ipsi contulit potestatem in daemones, ob quod non audebant accedere ad ejus divinam præsentiam. Neque ullus daemon unquam ad eam accessit sine poena & dolore. Hanc potestatem in daemones habuissent omnes homines, si per peccatum primi hominis eam non perdidissent.

285. Sæpe in vita vidit Deum clarè.

286. *Tertium fundamentum Calcedonius.* Hic lapis habet suum nomen à regione Calcedoniæ, & lucet ad lumen candelæ in tenebris. Significat nomen & virtutes Mariæ. Nomen Mariæ etiam sumitur à regione originis nempe terra; & in lingua latina

mutato accentu significat vastum mare gratiarum. Venit in mundum ad pellendas tenebras.

287. *Quartum Smaragdus.* Deus B. Virgini contulit virorem Smaragdi, ut nempe possit suis Clientibus distribuere virorem & soliditatem Sanctitatis.

288. *Quintum Sardonius.* Hic lapis habet aliquid de nigro. Nigredo hæc significat, quod corpus B. Virginis per multas mortificationes & tribulationes fuerit quasi adustum. Per hoc fundamentum fuit ipsi collatum, ut per suam intercessionem pretium redemptionis sufficiens pro omnibus fiat efficax pro ejus Clientibus.

289. *Sextum Sardius.* Hic lapis repræsentat flammam; & significat, quod amor in B. Virgine sine ulla interruptione semper creverit usque ad perfectissimum gradum, puræ creaturæ possibilem. Tunc & concessa est B. Virgini hæc specialis gratia, ut iis, qui id ab illa petierint, distribuat influxum Spiritus Sancti, ejus amorem ac gratiam.

290. B. Virgo ardentissimo semper amore cooperata est pro salute generis humani. Cum hoc amore jam in primo momento suæ conceptionis præparata est in coadjutricem Christi. Tunc ipsi concessum est privilegium impetrandi se invocantibus gratiam, ut cum fructu recipiant Sacramenta.

291. *Octavum Beryllus.* Tunc ipsi concessum est, ut suis Clientibus largiatur magnam fortitudinem in tribulationibus, & patientiam, & ut de his virtutibus vi divini auxilii distribuat.

292. *Nonum Topazius.* Tunc ipsi concessum fuit, ut ejus Clientes per ejus intercessionem impetrent castitatem & constantiam in hac virtute.

294. *Undecimum Hyacinthus.* Tunc concessum ipsi est hoc singulare privilegium, ut nullus peccator, cujuscunque generis, quantumvis magnus & enormis fuerit, si Mariam de corde invocaverit, ob ejus intercessionem excludatur à fructu redemptionis & justificatione; sed mediante hac Advocata consequatur vitam æternam.

295. *Duodecimum Amethystus.* Hic lapis significat aliquam vim exeuntem ex B. Virgine contra dæmones, si illi appropinquant. Tunc illi concessa est gratia ab humanis corporibus pellendi dæmones per invocationem ejus nominis; sic ut vel ex sola auditione hujus nominis omnes infernales vires debilitentur, & opprimantur.

296. *Et Duodecim portæ.* Numerus tot portarum indicat, quod per Mariam, ejus dignitatem & merita aditus in coelum facilis redditus sit & patens. Maria agnovit, quod constituta sit à Deo in unicam mediatricem humani generis, & in dispensatricem thesaurorum Dei.

297. *Platea civitatis aurum mundum.* In hac platea repositæ fuerunt divitiæ sufficientes, ut totum genus humanum eruatur à paupertate.

301. *Reges terræ afferent gloriam suam in illam.* Maria dicit de seipsa (Prov. 8.) quod reges per eam regnent, & principes imperent, & potentes decernant justitiam. Diligit diligentes se; & qui colunt Mariam, vitam æternam habebunt; nam qui in ipsa operantur, non peccabunt.

302. Non abscondam hîc lumen sapius mihi ostensum. Nam mihi ostendebatur in Deo, quod omnibus difficultatibus Ecclesiæ Catholicæ, & omnibus tribulationibus Christiani populi semper quovis tempore fuerit remedium allatum per intercessionem B. Virginis; & quod his afflictis temporibus, quibus hæreses tam superbe insurgunt, unicum hoc remedium supersit, ut nempe regna Catholica & reges se convertant ad Matrem misericordiæ.

303. Quando principes catholici in conservatione fidei, in debellandis suis hostibus, in bellis contra infideles sunt infelices, id provenit ex eo, quia non respiciunt ad hanc stellam polarem, & quia Mariam non constituunt pro immediato scopo suorum operum & cogitationum.

304. O Supremum Caput Ecclesiæ, & purpurati principes; O Rex Hispaniæ; ad quos ex mandato altissimi hanc meam veram admonitionem dirigo; deponite vestras coronas & Monarchiam ad pedes hujus Imperatricis; quærite hanc reparatricem generis humani, & confugite ad illam; nam in ipsius manibus reperiuntur claves voluntatis divinæ & thesaurorum Dei.

308. *Nihil intrabit coinquinatum.* Si peccatores poenitentes humiliter ad portam hujus civitatis accedant, quærendo puritatem gratiæ, eam invenient in hac porta cœlestis Reginæ; nec eam invenient in ulla alia porta.

309. B. Virgo ad me dixit: *Filia, memoria tua* semper sit affixa in consideratione essentiæ divinæ, & perfectionum divinarum; nec ab hoc impediaris per attentionem ad aliam rem, quantumcunque necessariam.

310. O Domina, SS. Trinitas tibi promisit, quod semper velit concedere, quæ vis & petis, nec quidquam tibi denegare.

311. Post conceptionem B. Virgo statim exarsit in amore divino, quem toto vitæ tempore nunquam interrupit. Habuit etiam in utero materno tres visionem abstractivam Dei, nempe in momento Conceptionis, in medio novem mensium, & die præcedente partum.

312. Cum B. Virgo jam in utero materno habuerit perfectissimum usum rationis, exercuit se in continuis orationibus pro genere humano, & in actibus amoris aliarumque virtutum; ob hoc non sensit incommoditates illius status, nec ad illas attendit.

313. In ultima visione Dei, quam B. Virgo in utero materno habuit, & in qua ipsi revelatum, quod nunc instet tempus nativitatis, sic Deum precata est. O anima meæ vitæ &c.

314. 315. 316. 317. &c. Lucifer observabat interea omnes foeminas in mundo, an nullam deprehenderet, quæ similis foret mulieri illi, cujus signum in coelo viderat. Hanc curam in se ipsemet suscepit, & ob hoc in terra circumivit; aliis autem doemonibus tantum commisit potestatem tentandi alias pias mulieres. Itaque observabat etiam S. Annam; & quia adverterat circa eam angelos, & exire ex ea virtutem contra se, suspicabatur, an non forte ipsa esset illa mulier. Statuit proin, illi adimere vitam, aut certè procurare, ut partus pereat in utero. Primò immittit S. Annæ varios timores, tristitias, & dubia, an verè esset gravida, experturus, an forte daret aditum tentationibus. Dein voluit evertere domum S. Annæ, sed impeditus fuit ab angelis. Tandem concitavit aliquam mulierem in vicinia, quæ contumeliosa verba jactando in S. Annam excitare conabatur litem. Cùm S. Anna non frangeretur his continuis contumeliis, commovit propriam ejus ancillam in suam Dominam.

319. 320. Avidè exspecto finem hujus Capituli, ut protinus audiam doctrinam B. Virginis, quam mihi ad finem cujuslibet Capituli dare solet. Hanc ergo exspecto summo jubilo, & exultatione spiritûs. Loquere proin, o Regina, quia audit ancilla tua. Si autem permittis, proponam aliquod dubium. Consistit hoc meum dubium in eo, quomodo stantibus tot donis potueris timere, ne forte excidas amicitia divina; præsertim cum sciveris, te præservatam fuisse ab originali?

322. B. Virgo ad me dixit: Verum est, quod propter dona ac beneficia mihi à DEO collata impossibile fuerit, me stantibus illis peccare; sed tamen DEUS mihi abscondit hanc securitatem.

325. Nativitas B. Virginis contigit octavo die Septembris. B. Virgo tunc sic rapta est in Ecstasi, ut ab omnibus sensibilibus operationibus fuerit abstracta. Nata autem est (326) pura sine sordibus hora duodecima noctis.

327. S. Anna statim obtulit filiam Deo, sic dicens in corde suo: Gratias tibi, Deus, quod præparaveris hoc tabernaculum, in quo Verbum habitare dignabitur.

328. Angeli faciebant natæ Musicam, quam & S. Anna percepit.

329. In momento Nativitatis misit DEUS Gabrielem in Limbum Patrum, ut eam Patribus nuntiaret. Hi autem, ut intellexerunt, natam esse matrem Messiae, novis Canticis laudârunt Deum.

330. - 335. Satim post ejus Nativitatem misit Deus innumeros angelos, qui eam cum corpore & anima deportarunt in coelum processionaliter cum Hymnis & Canticis. B. Virgo sic portata manibus angelicis in summum coelum se sistit ante thronum Dei, eumque genuflexa adorat. Deus autem elevat eam, & eam ponit in suo throno ad suum latus, tanquam Dominam omnium creaturarum. In eo tempore ipsi etiam indulgit visionem intuitivam Dei. Hac occasione B. Virgo usa petiit, ut Verbum assumeret naturam humanam, hocque remedium generis humani acceleraret. Deus etiam promisit, se petita brevi executurum. Insuper ex consensu SS. Trinitatis tunc in coelo ipsi datum nomen Maria, quod statim fuit manifestatum angelis; audierunt enim vocem exeuntem de throno Dei; ac dicentem: Volumus, ut electa nostra vocetur Maria; & ut hoc nomen sit admirabile; omnes, qui illud devotè venerabuntur, accipient copiosas gratias; omnes qui hoc nomen devotè pronuntiaverint, consolabuntur & confortabuntur; omnes in hoc nomine salutem in suis miseriis, & lumen ad viam æternæ vitæ invenient. Deus præcepit tunc Angelis, ut nuntiarent S. Annæ hæc Decreta. B. Virgo autem coram

thro-

throno Dei iterum genuflexa gratias egit. S. Angeli proni in suas facies se projicientes venerabantur nomen Mariæ. Tunc reportarunt eam in manus S. Annæ ignaræ gestorum, quia aliquis angelus assumendo corpus phantasticum interea supplevit in terra vices B. Virginis. Accedit, quod S. Anna interea etiam rapta fuerit in Ecstasi. Post octo dies descenderunt multi angeli e coelo, tenentes scutum, in quo erat scriptum nomen Mariæ. Hi revelarunt S. Annæ, quod nomen filiæ sit Maria. Ea verò cum S. Joachim statim vocavit cognatos & Sacerdotem, & imposuit filiæ nomen Maria. Angeli simul faciebant musicam, quæ tantum audiebatur à matre & filia.

336. Liceat tibi, o Domina, proponere aliquod dubium; nempe hoc; quomodo fieri potuerit, quod fueris corporaliter translata in coelum; cum tunc portæ coeli nondum fuerint reſeratæ; sed Christus eas primus aperuerit? Respondit mihi B. Virgo: Charissima filia; coelum tantum fuit clausum pro iis, qui nati fuerunt in peccato originali.

343. B. Virgo ad me dixit: Volo, ut quoties memoriæ tuæ occurrit meum nomen, gratias Deo agas pro privilegiis huic meo nomini concessis; quod si hoc exercitium omittas, dole, & fatere culpam.

344. Partus S. Annæ, quo peperit B. Virginem, erat omnino purus, & ideo non indigebat purificatione; nihilominus subjecit se legi purificationis, sicque coram oculis hominum non verita est videri tanquam immunda.

345. Post finitos dies purificationis S. Anna filiam portavit in brachiis ad ostium tabernaculi comitantibus multis angelis. Ibi locuta est summo Sacerdoti S. Simeoni, qui, cum multis annis se detinuerit in templo, obtinuit hanc gratiam à Deo, quod B. Virginem potuerit sæpius propriis manibus offerre Deo; quamvis ejus excellentiam, quod esset futura mater Dei, non agnoverit.

346. S. Anna pro purificatione obtulit in templo agnum, & turturem.

347. Tunc renovat suum votum, post triennium suam filiam offerendi Deo in Templo 349. In signum quod hæc oblatio fuerit accepta Deo, descendit è coelo clarum lumen, quod filiam & Matrem sensibilibiter illuminavit, & inflammavit. Aliquid de hoc lumine etiam advertit S. Simeon.

350. Dæmon, quando vidit S. Annam pro se & filia offerentem, dimissis suspicionibus credidit hanc matrem aliis mulieribus similem.

351. 352. B. Virgo, quando in infantia flevit, aut suspiravit, id fecit ex consideratione peccatorum hujus mundi, aut pro impetrando adventu Messia. Quando dormiebat, non tamen propterea omisit internos actus amoris nec interrupit internos actus, à sensibus externis independentes.

353. O Domina, proponam tibi aliquot dubia, quæ mihi per decursum hujus Capituli inciderunt. Quod si hæc mea interrogatio foret culpabilis ac temeraria, loco responsionis da mihi aliquam reprehensionem. Primum meum dubium consistit in eo, utrum in infantia tua passa fueris incommoditates naturæ, & famem? & si hæc passa es, ut alii infantes, quomodo petiisti cibos & alia subsidia? Item ignoro, an tibi molesta fuerint ligatio per fascias, earum religatio, & ciborum ingestio? Hæc omnia desidero scire.

354. B. Virgo mihi respondit; habui incommoditates, ut alii infantes, famem, sitim, & alia, ut sic imitarer meum filium, qui & ipse talia admisit.

355. Libenter etiam admisi fascias, quia per lumen internum agnovi, etiam Verbum in passione admissurum vincula. Quando eram sola resolutis fasciis, oravi expansis brachiis, quia sciebam dilectum meum moriturum in cruce.

356. Quamprimum veni in mundum, statim adverti influxus elementorum, Planetarum, & syderum, pro quibus proin Deo gratias egi.

362. 363. Quando nongenti angeli ad custodiam B. Virgini deputati illi quandoque apparebant corporaliter, id factum in specie elegantissimi juvenis. Corpus erat instar crystalli. Vestis defluebat in terram; & erat splendidissima instar auri fusi, variegata pulcherrimis coloribus. Quamvis videretur non posse tangi, poterat tamen videri & sentiri, ut fulgor solis. In capitibus gerebant coronas contextas ex pulcherrimis coloribus. In manibus portabant varias palmas. Ad pectus habebant aliquod Insigne instar Ordinum Militarium. In illo Insigni litteris alphabeticis in se invicem inflexis ac intextis scripta erant hæc verba: *Maria Mater DEI*. Sed B. Virgo hanc Scripturam tunc nondum intellexit, nec angeli eam explicarunt usque ad Incarnationem Verbi.

367. Quando 70 Seraphini B. Virgini apparebant, id factum in ea forma, quam describit Isaias C. 6. nempe cum sex alis. Duabus tegebant caput, & duabus pedes; duas reliquas extendebant aut iis volabant.

371. 372. 373. Duodecim illi angeli, quando apparebant visibiliter, erant prioribus nongentis similes, nisi quod pro clientibus Mariæ gestaverint multas coronas & palmas in manibus. Hos angelos ablegabat B. Virgo ad thronum Dei ad offerendas suas preces pro suis Clientibus, aut mittebat eos ad homines, prout & hos frequenter misit ad Apostolos in variis negotiis. Octodecim alii angeli præferebant insignia ac instrumenta passionis Dominicæ, præsertim verò gerebant ad pectus, & in brachio Crucem. Et his quoque angelis utebatur B. Virgo ad varias legationes. In apparitionibus solent angeli habere corpora pellucida.

376. B. Virgo ad me dixit: Charissima filia, cogita, quoties vocaveris hos angelos, & non reliquerunt te sine responso? quoties petiisti ab iis, ut tibi monstrarent insignia tui Dilecti, & monstrarunt ea tibi?

377. B. Virgo in infantia statim post nativitatem non propterea omisit loqui, quod non potuerit, ut cæteri infantes, sed quia noluit; nam ipsius imperio subjectæ erant omnes creaturæ; consequenter paruiisset etiam lingua, si voluisset loqui. Tacuit ergo ultrò per spatium unius anni cum dimidio, ne excitaret admirationem de se.

378. Quando tamen erat sola, ut non posset observari ab hominibus, loquebatur cum angelis, aut fundebat preces vocales ad Deum; sed S. Anna nunquam filiam suam in ea ætate loquentem audivit.

379. Ex illa visione intuitiva Dei, quam B. Virgo habuit in momento nativitatis, semper in ea remanserunt species; & ideo fuerunt in illa visiones & apparitiones intellectuales quasi continuæ. In his visionibus exarsit tanto amore, ut exinde ejus corpusculum fuerit vehementer fatigatum; adeo ut debuisset mori, nisi fuisset supernaturaliter conservata.

382. Habuit familiaria colloquia cum suis angelis. Ab iisdem sæpe fuit corporaliter portata in cœlum, ubi fruebatur præsentia Dei. Quando sic fuit portata in cœlum, aliquoties ibi habuit visionem intuitivam Dei, aliquoties verò tantum per species, quamvis clarissimas.

388. Decimo - octavo mense post nativitatem cœpit loqui; & tunc habuit visionem Dei per species.

396. Prima ejus verba fuerunt, quod à parentibus petierit benedictionem.

399. B. Virgo in infantia voluit everrere, & lavare; & dum ipsi hoc non fuit concessum, satagebat hoc facere, quando erat sola; & tunc angeli eam adjuvabant.

400. Domus S. Joachimi nec erat egens, nec locuples. Petiit tamen à matre, ut sibi non darentur vestes pretiosæ aut elegantes, sed grossæ, viles, detritæ, & grisei coloris seu cinerei, prout nunc gestant moniales S. Claræ.

401. Nunquam egit contra voluntatem matris suæ; & sic etiam recepit vestes, suo desiderio quoad colorem & formam conformes, ac similes illis vestibus votivis, quibus indui solent infantes ex voto. Ad suas operationes petiit benedictionem & licentiam à matre.

402. Interdum secedebat seorsim in aliquod templum, vel in cubiculum, ubi solitaria oravit.

407. 408. Ad finem vergente triennio S. Anna in Ecclasi monita est, ut expleret votum offerendi filiam in templo. Idem mandatum fuit S. Joachimo per aliquam revelationem; nempe ut offeratur filia in templo ultimo die triennii.

413. Omne, quod est Deus, & omne quod operatur in creaturis, continetur in Maria, tanquam in Arca.

414. Sicut Arca erat scabellum ad Propitiatorium, ita per nullam aliam creaturam ascenditur ad thronum gratiæ nisi per Mariam. Videtur ergo, quod tribunal justitiæ remanserit apud Deum; sedes autem misericordiæ posita fuerit in Maria, ut cum fiducia accedamus ad illam tanquam thronum gratiæ, & preces nostras deponamus beneficia, gratias, & misericordiam implorando, quæ extra thronum gratiæ hujus coeli Regina non exaudiuntur, nec executioni mandantur.

416. B. Virgo expleto triennio infantiae è domo patris sui Joachim in brachiis suae matris Annae fuit deportata in Templum; sicut olim Arca V. T. translata est, ut legitur 2. & 3. L. Regum, & L. 1. & 2. Paralipomenon.

420. Itaque Joachim & Anna in comitatu cognatorum exeunt è Nazareth, ut filia in brachiis matris offeratur in templo. Iter comitabantur ultra ordinarios mille angelos alii angeli è coelo, qui faciebant musicam usque ad urbem Jerusalem, quam tamen percepit sola B. Virgo.

421. Quando perventum est Jerosolimam, S. Anna duxit filiam manibus in templum, ubi fusa à parentibus oratione statim splendor aliquis replevit totum templum; & audita est vox dicens: Veni sponsa mea, electa mea, veni in Templum meum &c. Tunc parentes duxerunt filiam ad Sacerdotem & ad domum puellarum, quae ibi honestè educabantur usque dum elocarentur matrimonio; praesertim solebant ibi educari primogenitae ex tribu Juda, & ex tribu Levi.

422. Aditus ad eam Domum seu habitationem puellarum convivtricum erat per scalam quindecim graduum, per quos aliqui Sacerdotes descendebant, ut B. Virginem reciperent. Tunc valedicebat genuflexa parentibus, & petiit ab iis benedictionem, qua impetrata sola ascendit per gradus. Summus Sacerdos Simeon eam tradidit mulieribus Magistris, inter quas etiam erat Anna Prophetissa.

428. Anna Prophetissa, ejus Magistra, assignavit illi cubiculum separatum ab aliis puellis.

429. 430. 431. Cum ista trimula aliquando cum aliis colloqueretur, rapta est in Ecstasin, & ab angelis cum corpore & anima portata in summum coelum, ubi benevolè à SS. Trinitate excepta est. Haec erat secunda clara intuitiva visio Dei intra triennium. Tunc Pater coelestis futuram matrem sui Unigeniti sic allocutus est: Columba mea, - ostendam tibi thesauros meos
Divi-

Divinitatis, & quanta præparaverim diligentibus me. - Volo ut sis testis horum thesaurorum, quæ vidisti. B. Virgo respondit: Si inter thesauros tuos etiam sunt passionēs, has etiam mihi concede &c.

432. Postquam Deus hoc petiit concessit, B. Virgo ab eo petiit, ut sibi liceret deponere vota quatuor, nempe paupertatis, castitatis, obedientiæ, & perpetuæ clausuræ in templo. Deus respondit: Permitto tibi deponere votum castitatis. In aliis operare interea sine voto, quantum potes.

433. Tunc B. V. emisit statim votum castitatis. Proposuit etiam deponere affectum ab omni creatura, & obedire omni creaturæ propter Deum.

434. Tunc Seraphini eam induerunt variis ornamentis, videlicet pretiosa toga, zona, collari; in quibus gemmæ pretiosissimæ. Digitis inserunt septem annulos, SS. Trinitas capiti imposuit coronam Imperialem. Dein parabatur amictus candidus, in quo aureis litteris intexta erant hæc verba: *Maria filia æterni Patris; sponsa Spiritus Sancti; & mater veri luminis.* Sed hæc ultima verba B. Virgo non intellexit. Exiit etiam vox de throno SS. Trinitatis dicens: *Eris nostra sponsa, &c.*

435. Tunc Deus desponsavit sibi B. Virginem, ut in ea reponeret omnes divitias congruas huic dignitati. Illa autem dixit: *O Deus &c.*

436. Deus gratam habuit hanc oblationem suæ sponsæ, & in manus illius consignavit omnes divitias suæ omnipotentis & gratiæ; jussitque, ut peteret, quidquid vellet, nihil enim illi fore denegandum. Nil tamen aliud petiit, quam ut mitteretur Christus; utque parentes una secum augerentur gratia &c. Angeli cantarunt proin laudem Deo, & eam è coelo reportarunt in terram.

437. Ut B. Virgo exequeretur, quæ statuerat in coelo, statim tradidit suæ Magistræ omnia in suos usus relicta à Matre, reservatis sibi tantum aliquibus libris & vestimentis; rogabat etiam Magistram, ut illa distribuerentur in pauperes. Aliis autem puelis concedebantur pecuniæ in suos usus.

439. B. Virgo ad me dixit: *Desiderium meum* deponendi quatuor vota adeo placuit Deo, ut per hoc promeruerim, quod postea in Ecclesia erigerentur status religiosi. Ea autem, quæ tunc proposui, constanter servavi. Nunquam aspexi faciem hominis, ne quidem S. Josephi, aut angeli.

441. B. Virgo ad me dixit: *Volo, ut mea* instructio tibi sufficiat, ut omnia exequaris, quæ tibi præscribo, & pro possibili me sequaris ut discipula magistram. Sollicitè hanc doctrinam propone tuis subditis monialibus, & pro ejus executione allabora.

442. Dixi ad B. Virginem: *Peto, ut mihi* explices ea, quæ pertinent ad obligationem meorum quatuor votorum, quæ in meo monasterio vovi.

443. B. Virgo respondit: Qui vovit obedientiam, non habet amplius electionem ullius actionis, nisi quam injungit, cui se subjecit,

444. Eadem mihi dixit: Certam te facio, Charissima filia, quod perfecti & veri Religiosi pertingant ad meritum Martyrum, immo illud transcendant.

450. Item. Obedientium peccata Deus non reservat in sua memoria pro die judicii; immo propter sacrificium obedientiæ delet etiam reliqua peccata.

451. B. Virgo pergens ulterius in mei instructione dixit: Si divitiæ tantis obnoxie difficultatibus in earum obtentione, quantis erunt obnoxie post obtentam possessionem? Loquantur hoc, qui pondere divitiarum depressi delapsi sunt in infernum; loquantur hoc

hoc curæ immodicæ in conservandis divitiis, & leges intollerabiles, quas amor divitiarum invexit.

456. Item. De necessariis vitæ plus non admittas, quàm præcisè sufficit ad hoc, ne moriaris. In cibis nihil desideres, nisi quod affert minorem gustum; & ut tibi præbeatur, quod gustus non desiderat, econtra denegetur, quod gustus appetit.

459. Quia Virginitas est specialis fructus passionis filii mei, ideo dicitur, quod virgines sequantur agnum, quocunque ierit.

465. 466. B. Virgo expleto ætatis triennio petiit genuflexa à Sacerdotibus & Magistra Ordinem diurnum ac rationem ordinandæ vitæ; tunc Sacerdos ad eam dixit: Filia mea &c.

468. Sacerdos illi præscripsit sequentem ordinem: Interfis divinis laudibus in templo. Hora octava vespertina eas cubitum; illucescente aurora surgas. Tunc ores usque ad horam tertiam (quæ correspondet cum nostra Nonâ). A tertia hora usque ad vesperam te occupes in labore manuali. Residuas diei horas impende lectioni Scripturæ, & aliis, quæ Magistra jusserit.

470. Petiit etiam licentiam serviendi aliis puellis, mundandi patinas, everrendi domum.

473. 474. Leges temperantiæ nec unquam transgressa est, nec potuit transgredi. Quamvis somnus in ipsa non impediverit contemplationem, libenter tamen illo caruisset. Legit multas Scripturas veteris Testamenti; & eas sic intellexit, ut nullum illi mysterium fuerit clausum. Deus enim ipsi omnia revelabat, & ipsa omnia discutebat cum angelis.

480. 481. 483. Animæ potentiæ in B. V. nunquam habuerunt concupiscentiam, quæ potuisset vinci; ut contingit in aliis Adæ posteris. In ipsa proin omnes hæ virtutes summam ac ultimam perfectionem consecutæ sunt; quin potuerit dici; hoc adhuc deficit, aut deest à perfectione summa. Nulla virtus ipsa defuit in gradu perfectissimo.

484. B. V. ad me dixit: Filia mea, omnibus hominibus indiscriminatim Deus confert lumen virtutum naturalium; & illis, qui se per eas virtutes naturales, & per ipsius auxilia disponunt, confert dein virtutes infusas, dum eos justificat.

487. In B. Virgine extitit virtus fidei in altissimo & perfectissimo gradu, quem absolutè potuit habere. Idem repetitur N. 488. 489.

489. Etiam si sola B. Virgo fuisset in mundo, pro ipsa sola Deus condidisset virtutem fidei. Nam ejus fides fuit intenta à Deo, ut serviret pro pignore certò, ne consilium Dei frustraretur omnimodè; & ut supplerentur per eam omnes defectus hominum in materia fidei.

492. B. Virgo, quando habuit visionem intuitivam Dei, aut quando usa est speciebus abstractivis certis, non exercuit fidem; hinc Deus retinuit influxum specierum clararum, ut posset exercere fidem, quæ est obscura. In tali statu scientia desit, & fides subintroiit; & in tali statu Deus B. Virginem interdum reliquit.

493. Ille actus, quo creditur, quod est innegabile, non est meritorius. Quando credidit angelo nuntianti, merita est præmium, quia non est usa scientiâ, sed fide. 494. Quando perdidit JESUM, non est usa scientiâ infusâ, nec claris speciebus. Idem contigit in Calvaria.

495. Nullum fuit momentum in vita B. Virginis, quo ejus intellectus fuerit otiosus, aut quo Deum è suo conspectu dimiserit. Nam fides tunc solùm in ea interrupta fuit, quando habuit claram aliquam visionem Dei per aliquam scientiam infusam.

497. B. V. omnia scivit, quæ credidit; & omnia credidit, quæ scivit. Nam infusa theologica scientia credibilitatis mysteriorum fidei reperta fuit in B. Virgine in sublimissimo gradu, puræ creaturæ possibili.

498. In fide attigit ultimos limites perfectionis.

503. Spes est desiderium consequendæ beatitudinis.

506. Ea attigit in B. V. supremum gradum, & omnem possibilem perfectionem. Nam B. Virgo exequabatur ejus actus extrema, quæ in pura creatura est possibilis, perfectione.

507. Beneficia, mysteria, ac dona, quæ Deus operatus est in B. Virgine, tam magna erant, ut brachium Omnipotentis non potuerit se ulterius extendere. Quia verò ea dona recipienda erant mediante fide & spe, necesse est, etiam fidem ac spem in illa fuisse tam magnam, quanta in pura creatura erat possibilis.

516. Si nos non movet ad amandum Deum, quod sit summum bonum in se, saltem nos moveat ad hoc, quod sit nostrum summum bonum.

520. Amor increatus non poterat quiescere, nisi se communicaret alicui puræ creaturæ cum tanta plenitudine, ut in illa amor totius generis humani in compendium contractus esset, & ipse solus pro toto humano genere sufficeret; & possibilem gratitudinem rependeret, & increato amore sine defectu frueretur. Ipsa sola amavit Deum propter Deum sine alio respectu. Suo amore ita operata est, ut cælum & terram in omnibus entibus creatis melioraverit.

521. B. Virgo sola satisfecit pro debito creaturarum quod habent erga Deum pro immenso ejus amore, & sic supplevit omnia, quæ aliàs potuissent à creaturis exigi.

522. Ex hoc intelligimus, quod omnia bona & omnis felicitas creaturarum aliquo modo fundentur in amore Mariæ erga Deum. Ipsa fecit, quod hæc virtus in summo ac perfectissimo gradu subsisteret inter creaturas. Ipsa totaliter solvit debitum pro omnibus, dum omnes non pertingerent ad debitam gratitudinem. Ipsa hoc amore suo perfectissimo aliquo modo possibili obstrinxit, ut mitteret filium suum pro se & toto genere humano. Si enim Maria minus amasset, aut si ejus amor habuisset aliquem defectum, non extitisset in natura capacitas ac dispositio ad incarnationem. Cum autem talis fuerit reperta, jam erat

quasi legitima consequentia, ut ad eam DEUS descenderet.

523. Totum hoc includebatur in illo titulo, quem ipsi Spiritus Sanctus dedit, dum eam vocavit *Matrem pulchræ dilectionis*. Eccles. 24. ipsa est mater pulchræ dilectionis, quia sola in suo animo peperit perfectum amorem, & in eo nos instruxit. Nulla enim alia creatura in coelo aut in terra reperiebatur, à qua angeli vel homines potuissent discere perfectum amorem, quàm Maria. Hinc omnes Sancti sunt quasi radii hujus solis, aut rivuli hujus maris; nam tanto perfectius sciunt amare, quo plus attrahunt de hujus amore, & quo perfectius illi conformantur.

525. Ipsa est impletio perfecta mandati, diligendi Deum ex toto corde. Nam Maria sola eatenus obligationem omnium creaturarum exsolvit, à quibus hoc mandatum non poterat perfectè impleri ante visionem intuitivam Dei in coelo. Ipsa fidejussit Deo pro omnibus viatoribus ad coelum, quod hoc ejus præceptum diligendi ex toto corde non esset futurum supervacaneum & inutile. Nam ipsa sola hoc loco omnium implevit, & largiter supplevit, quod in aliis defecit. Immo, nisi Deus condendo hoc præceptum præ oculis habuisset B. Virginem, forte illud alio modo proposuisset. Propter eam solùm hoc præceptum posuit; & ideo ipsi debemus tam ipsum præceptum, quàm ejus perfectam impletionem.

530. B. V. ad me dixit: Si diligis aliquam creaturam, & non attendis ad Deum, nec illam amas propter Deum, non amas eo modo, quo Deus id à te requirit.

533. Potentiæ B. V. indigebant purificari in eo, quod naturaliter nescivit.

536. Cum in memoria B. V. fuerint contentæ species omnium rerum, etiam impurarum, rogavit Deum, ut deletis speciebus immundorum objectorum conservarentur tantùm species honestarum rerum; quod & illi concessum est.

§ 43. § 44. B. Virgo habuit scientiam Enarchiæ, sub qua credo intelligi artem regendi seipsum, Poliarchiæ, Oeconomix, & Politix. Hæc omnia scivit in habitu.

§ 45. Exercitium scientiæ regendi habuit B. V. initio Ecclesiæ; dum Apostolos instruxit, admonuit, & rexit, ut fundaretur Ecclesia, in eaque leges, consuetudines, & cæremoniæ inducerentur. Et quamvis obedierit Petro & Joanni, nihilominus hi duo illam consuluerunt in rebus pertinentibus ad regimen Ecclesiæ, ejusque resolutiones secuti sunt. Post Ascensionem Domini Christianis Regibus & principibus dedit instructionem, quam ab illa petierunt; nam multi desideraverunt illam nosse. Præsertim ejus consilia secuti sunt tres magi, dum adorantes JESUM instructi sunt à B. Virgine, quomodo se & suas regiones regere deberent. In horum confirmationem adducam verba Coeli Regina: *Per me, inquit, reges regnant, &c.*

§ 46. Nec defuit B. Virgini scientia politica; nam civibus, & populis, præsertim primis fidelibus ostendit, qualiter se gerere debeant in negotiis publicis & in administratione, & quomodo instituere debeant Concilia Ecclesiæ. Habuit & militarem scientiam, de qua consulta à fidelibus docuit, quomodo justa bella inchoari & perfici debeant.

§ 47. In illa quoque fuerunt Synesis, Eubulia, Gnome, Epicheia; id est, solidum judicium, consilium, ratiocinatio, benigna interpretatio.

§ 52. Justitiam distributivam exercuit in distributione bonorum, & officiorum inter Christianos & Discipulos primitivæ Ecclesiæ; quæ distribuebantur juxta ipsius ordinationem, aut interdum consilium.

§ 55. Ipsa fuit totaliter amor, puritas, sanctitas, perfectio. In ipsa erat gratia omnis veritatis, & via segura vitæ. Non judicabat unquam temerè, quia cognoscebat omnia interiora cordium.

560. Omnes creaturæ ipsi debuissent exhibere obedientiam, quia erat Domina mundi.

562. Gratias retulit DEO, quantum puræ creaturæ erat possibile.

563. Conata est reducere peccatores per punitionem, prout fecit erga Judam.

568. Fortitudo, quæ est inter quatuor virtutes Cardinales, servit ad moderationem iræ. 570. Et hac indiguit contra demones impediētes, ne consequeretur, quod rogavit à Deo.

572. Nunquam monstravit signa in exteriori gestu alicujus foemineæ infirmitatis, aut iræ externæ. Nunquam propter injurias vultum, multo minus animum mutavit.

573. Revelatum mihi fuit, quod ne quidem contra ipsos Crucifixores in B. Virgine extiterit ullus modus iræ, quamvis etiam justus fuisset; quia DEus noluit, ut ea esset quasi accusatrix peccatorum, quæ fuit electa in eorum advocatam.

585. Nunquam comedit carnem proprio arbitrio; & una tantum vice comedit in die; hunc morem tamen non observavit, dum vixit cum S. Josepho, aut dum peregrinabatur cum Christo.

590. Ipsa fuit aurora gratiæ, initium omnis boni creaturarum, centrum divini amoris, circumferentia omnipotentiae divinæ.

591. In ipsa extiterunt signa potius divinæ, quàm humanæ creaturæ.

592. Sicut Pater omnia creata dedit in manus Filii; ita filius omnia dedit in manus suæ matris. Ob relucētem ex ea dignitatem fuisset credita esse quid sublimius homine, nisi fides docuisset, eam esse puram creaturam, sicut id confessus est Dyonisius Areopagita.

600. Dona Spiritus Sancti fuerunt in Christo tanquam in fonte; sed in B. Virgine eadem pariter fuerunt tanquam in stagno vel mari, ex quo fuerunt derivata in omnes creaturas. Idem insinuat in illo textu Prov. 9. *Sapientia edificavit sibi domum* nullum enim Catholicorum latet, hanc domum esse Mariam: in ipsa enim præparata fuit nobis mensa, ut satiaremur influxu ac donis Spiritus Sancti.

602. Infinitum mare sapientiæ divinæ se exoneravit in B. Virginem; & ideo cognovit statum mundi; proprietates elementorum; initium, medietatem, & finem temporum; cursum syderum, naturam animalium, vires ventorum, cogitationes hominum, virtutes plantarum, arborum fructuum; ac denique ipsas vias occultas & mysteria Dei. Hæc omnia B. Virgo cognovit per donum Sapientiæ.

609. B. Virgo ad me dixit: Si homines evacuarent suum cor à terrenis affectibus, infunderet se illi fluvius infinitæ Deitatis per dona Spiritus Sancti sine omni mensura.

612. Visiones, revelationes, & ectases semper ordinantur in pondere & mensura à DEO ad fines, qui exiguntur ab Ecclesia.

614. Interdum tamen revelationes ordinantur ad bonum particulare illius, qui eas recipit; nempe ad sanctificationem & illuminationem.

615. Eò quod ejusmodi raptus & revelationes sint medium ex sua natura magis uniforme ac proportionatum ad infundenda ejusmodi singularia lumina.

617. Veritati nihil decedit, etiamsi aliqui permiserint, se falsis revelationibus decipi. Hæc deceptio sæpius contigit foeminis ob earum ignorantiam & affectus; nihilominus etiam multos, quantum apparebat, fortes & doctos viros involvit. In omnibus autem ex mala radice ortum habuit. Non loquor hîc de iis, qui diabolica malitia falsas revelationes confinxerunt; sed de iis, qui fraude doemonis, quamvis non sine sua culpa, decepti,

eas passi sunt. Nam serpens antiquus, dum scit eorum socordiam in continendis affectibus, & exiguam exercitationem internorum sensuum in divinis rebus instillat occultam superbiam, qua credunt, se esse dilectos amicos Dei. Exinde subtrahit humilem timorem, & replet desideriis curiosis sciendi sublimia, & habendi revelationes, & gaudendi donis singularibus, quibus tandem aperitur diabolo porta, ut eos circumveniat erroribus, & phantasiis, quin tamen res verè divinas intelligant, sed tantum aliquas apparen- ter divinas, ut his suum venenum contegat.

618. Huic deceptioni quis obviare potest, si non desideret scire valde sublimia, & omnia committat iudicio servorum Dei, ac docti Confessarii. Securissimum est, ejusmodi dona nunquam petere, sed semper timere periculum, præsertim in initio, in quo periculum majus est. Nam quamvis DEUS incipientibus soleat immittere solatia, id fit, ut abstrahantur à vitiis, non ut de se confidant. Ipsæ Ecstases, quæ ex admiratione oriuntur, sunt magis signa ignorantiae, quàm amoris. Attamen si amor sit colliquefactivus, & secum trahat Dominium omnium affectuum, tunc paratum est lumen revelationum; & plus animo præparatur, quo minus revelationes desiderat. Hic docti viri non mirentur, quod ejusmodi dona tam sæpe obtingant foeminis, nam, præterquam quod polleant tenero amore, etiam ex eo DEUS infirma hæc instrumenta eligit, ut sint argumentum suæ omnipotentiae, & quia earum miseretur, utpote aliunde non præditarum subsidio scientiae theologicæ.

619. 620. B. V. sæpe habuit revelationes & visiones. Erant quintuplicis generis. Primi generis est visio intuitiva clara: Ad hanc requiritur omnimoda depuratio potentiarum ab omnibus reliquiis peccati, præsertim personalis, etiam venialis.

625. 626. Ad visionem intuitivam claram insuper requiritur præter purgationem à reliquiis peccati, quæ adhuc habet molestiam ob memoriam peccati, & toedium de propria natura, lumen serenans,

nans, & tranquillans, quo anima fit propinquior ad illam beatitudinem, ac denique lumen gloriæ.

628. Secunda est visio Dei abstractiva per species à solo Deo infusas. 631. Tertia est intellectualis, qua videntur & materialia & immaterialia; & habetur nonnunquam per species infusas, sed per species quæ sunt in phantasia, accedente tamen quodam lumine supernaturali, quo mysteria intelliguntur. Hunc modum revelationis habuit Josephus in Ægypto, Daniel, & David. Et est modus securissimus, quia nec doemones nec boni angeli possunt illud supernaturale lumen infundere, licet possint commovere species in phantasia.

633. Hæc visio intellectualis in B. V. fuit perpetua, quando non habuit visiones sublimiores. Per eam plus agnovit, quam omnes prophetæ, & angeli; agnovit enim illa mediante essentiam & proprietates DEI usque ad infimam creaturam; in omnibus enim creaturis agnovit participationem creatoris, ejus ordinationes, & providentiam.

634. 635. 636. Quarta visio est phantastica, qua repræsentantur res modo sensibili & materiali. Hanc potest excitare etiam doemon; nam quando in anima advertit gustum sensibilem circa orationem & devotionem, potest eam facile decipere. Etiam Sancti, qui periculum ejusmodi revelationum sollicitè studuerunt evitare, nihilominus hoc modo à doemone se transformante in angelum lucis tentati sunt. Quinta visio est corporalis, dum ipsis oculis aliquid cernitur; & hoc modo solet decipere doemon communius, inprimendo sensibus species. Deus & angeli non utuntur hoc modo deceptorio, sed formant ex aëre vel alia materia verum corpus, quod videtur. In visionibus B. Virginis semper habebatur finis utilis, vel ad perfectionem ipsius propriam, vel ad bonum Ecclesiæ, cujus erat Magistra, & Coadjutrix redemptionis.

640. In visionibus corporalibus animæ debent esse cautæ, quia deceptionibus diaboli magis subjectæ sunt. Qui eas nunquam desiderat, magno periculo se eximet. Quod si non obstante, quod ejusmodi desideria, & alia inordinata desideria excludantur, nihilominus habeantur tales visiones, cavendum, ne statim eis adhibeatur fides. Effet eoipso signum, quod proveniat à dæmone, si in ea statim sine ulteriore deliberatione & consiliatione exigeretur fides & obedientia. Hoc enim non solent facere angeli boni, utpote magistri obedientiæ, prudentiæ, & sanctitatis.

641. B. V. ad me dixit: Ex dictis habes tuas regulas, secundum quas te dirigas in revelationibus. Prima est, ut te submittas Confessario & Superioribus. Secunda est, ut advertas ad internos effectus ejusmodi visionum; nam bonæ operantur castum amorem & reverentiam erga Deum; agnitionem proprii nihili; aversionem à vanitatibus mundi; amorem crucis, infimi loci, & persecutionum; horrorem peccati etiam minimi, desiderium operandi semper perfectiora, seque uniendi cum Deo. Hæc erunt signa infallibilia, quod revelatio sit à DEO.

643. B. V. tanquam Mater Verbi erat eoipso Domina omnium creatorum.

657. B. V. omni tempore operata est, quod tunc erat possibilitate absoluta perfectissimum.

658. In primis annis suæ infantiae legebat jam Scripturam Sacram, præsertim Isaiam, Jeremiam, & Psalmos. Quod legit, contulit in familiaribus colloquiis cum suis angelis. 659. Dicebat ad eos: O aulici cœlestes. &c.

660. Psalmi & Hymni, quos composuit & cantavit B. Virgo tot sunt, ut si omnes essent scripti, Ecclesia haberet plures, quam habet ab omnibus Prophetis & Sanctis.

661. Voluit DEUS obsequi ejus humilitati, desideranti, ut mysterium regis abscondatur; & hæc etiam est ratio, cur S. Joannes in Apocalipsi, quando loquitur de B. V., usus fuerit sermone tam obscuro, ut etiam posset exponi de Ecclesia.

664. 665. DEUS nuntiat B. Virgini propinquam mortem S. Joachimi, suaviter dicens: *Pulchra eris* &c. Octiduo ante mortem datur ipsi nova revelatio, ob quod statim misit duodecim angelos, ad ipsum confortandum. Ultima vitæ hora jussit, ut omnes sui angeli custodes patri assisterent; quod & fecerunt, nuntiantes, quod ejus filia esset futura mater Verbi. Sic eum alloquebantur: *Vir DEI* &c. 666. Itaque obiit sexto mense post oblationem B. Virginis in templo, & tulit nuntium in limbum Patrum, quod sua filia esset futura mater Redemptoris. Patres autem præ gaudio novis Canticis laudabant propterea DEUM. 667. 669. Interea & angeli retulerunt B. Virgini obitum patris.

673. B. V. ad me dixit: Eram mater Dei, ac propterea cum filio meo Domina omnium creaturarum.

675. Prima tribulatio, quam B. V. passa est, consistebat in hoc, quod DEUS & angeli se ipsi absconderint, ac visiones hucusque consuetas ad augendum meritum patientiæ ipsius subtraxerint.

682. In hac derelictione B. Virgo passa est majores dolores & poenas, quam omnes Sancti simul sumpti.

687. 688. Lucifer iratus contra B. Virginem cogit in inferno Concilium principum daemonum, quos sic alloquitur: Timeo, ne triumphus, quem habemus in mundo, brevi pereat. - Nostis filiam Annæ - exploravi ejus actiones, nec adverti in illa, ut in aliis solet, fomitem malitiæ. - Hinc timeo, ne forte ipsa sit futura mater ejus, qui Incarnandus. - Nec tamen id credo, quia ejus parentes pro se & filia obtulerunt oblationes & preces,

ut eis remittatur culpa. - Nihilominus ejus virtutes cruciant me - sapius volui propius ad eam accedere; nec potui - Deliberandum jam, quibus mediis superanda? - qui in hac re optimum consilium monstraverit, ei promitto omnes divitias meæ liberalitatis.

689. Tunc unus principalium dæmonum dixit: Princeps, & Caput nostræ infernalis communitatis; ne te crucies his non necessariis curis; nunquid infirma puella tam invicta erit, ut nos omnes, qui sub tuo vexillo militamus? - -

690. Alii dæmones addiderunt: O Potens inferni Princeps; habemus ab experientia; efficax medium esse, tentare per alios - - .

691. Lucifer gratias egit pro his consiliis, & jussit ut sagaciores se comitarentur; statuit enim personaliter aggredi B. Virginem.

695. Itaque eam ab initio tentat superbia. - 697. 698. Dein concitat alias puellas socias, quæ omnes contra eam insurrexerunt tanquam hypocrisis, susurrectionis, &c. ream; nec destiterunt ab injuriis, statuentes eam exturbare à communitate. - 702. Sacerdotes, & Magistra crediderunt delationibus - 710. Sed DEus loquitur in somno Sacerdoti dicens: *Maria est innocens à culpa, quæ ipsi imputatur.*

712. In ista tribulatione B. Virgo clamavit ad Dominum dicens: *Cur, o Dilecte, tam durum te ostendis mihi? Cur tua absentia est tam longa &c.*

713. Tunc cessavit quidem ista persecutio; nondum tamen cessavit derelictio interna, qua fuit privata visionibus & consolationibus internis. Nam ea duravit per decem annos, quamvis nonnunquam fuerit interrupta. Incepit post mortem S. Joachimi.

714. 715. 716. Anno ætatis duodecimo nuntiant ei angeli, vicinam esse mortem matris, dicentes: &c. Tunc provoluta est in genua coram DEO, dicens: *Invisibilis Rex gentium* &c. Deus post has preces præcepit angelis, ut eam portarent ad infirmam matrem, & ut interea unus ex eis assumeret formam B. Virginis in corpore aëreo, sicque in communitate suppleret ejus vices. Quando venit ad matrem dixit: *Chara mater* &c.

718. S. Anna respondit: De hæreditate patris Joachim, & mea, quæ ad te pertinet, divides cum pauperibus.

720. S. Anna fuit mediocris staturæ; aliquanto minoris videlicet, quàm filia. Vultus erat aliquatenus rotundus. Color lacteus & sanguineus. Vixit 56 annos. Anno ætatis 24. nupsit. Annis 20 erat sterilis. Anno 44. peperit Mariam; & anno ejus 12 obiit.

721. De hac Matrona, ut audio, aliqui Doctores scripserunt, quod ter fuerit conjugata; & quod in quolibet conjugio pepererit aliquam Mariam. Alii verò Doctores tenent contrarium. Mihi DEus de S. Anna contulit magnum lumen; nunquam verò mihi ostensum fuit, quod fuerit cum alio conjugata, quàm S. Joachimo; aut quod habuerit aliam filiam, quàm Dei genetricem. Potest tamen esse, ideo nihil mihi de trino conjugio fuisse revelatum, quia id non pertinet ad historiam, quam scribo. Quando S. Joachim obiit, erat 48 annorum.

740. 741. 742. DEus præcipit B. Virgini, ut ineat conjugium. Respondet DEO: æterne DEus. &c. DEus verò dixit: Noli conturbari. &c. Postquam B. Virgo ex hac apparitione ad se reversa est, apparuit DEus in somno Summo Sacerdoti, Simeoni, præcipiens, ut Mariam jungat matrimonio. Simeon quæsit, cui esset tradenda? Respondit DEus, cogendum esse de hac re Concilium Sacerdotum.

743. 744. Itaque Simeon congregat Concilium Sacerdotum, eique proponit; Mariam, cujus esset hæreditas pinguis, tradendam esse conjugio. Sacerdotes interno lumine ducti respondent, petendum esse à DEO signum, quo manifestaret, cui tradenda esset. In hunc finem jubent constituto die in templo comparere omnes masculos solutos ex stemmate David. Dies constitutus idem erat, quo B. Virgo compleverat annum ætatis decimum quartum. Aperuit tamen illi prius Sacerdos, quid jam tractaretur.

745. 746. Respondit illi B. Virgo. &c. Hoc contigit novem diebus ante desponsationem. Intra hoc novendium illi apparuit DEUS, dicens. &c. 747. Respondit illi B. V. dicens. &c. 748. Allocuta etiam est de hac re suos angelos, qui ipsi responderunt dicentes. &c.

752. Constituto die, quo B. Virgo compleverat annum ætatis decimum quartum, conveniunt omnes soluti ex tribu Juda de stemmate David, inter quos & Joseph, incola urbis Nazareth. Habebat tunc annum ætatis trigessimum tertium; & jam anno duodecimo suæ ætatis deposuerat votum castitatis. Erat etiam B. Virgini in tertio gradu cognatus.

753. Postquam omnes convenerant, Summus Sacerdos ex divino instinctu omnibus tradit ramum aridum; omnes cupiunt potiri sponsa ob ejus præclaras dotes, & substantiam bonorum hæreditariorum; solus S. Joseph se æstimat indignum. 753. Nihilominus visus est florere ramus folius S. Josephi, cujus supra caput etiam sedit è coelo descendens columba. DEUS quoque intus loquebatur dicens: &c. Fit ergo in continenti desponsatio.

755. Deducitur B. Virgo cum Josepho, qui aliquamdiu Jerosolimis hucusque se detinuerat, à quibusdam famulis templi usque in Nazareth, ubi statim domum paternam possedit. 756.

758. B. V. ad S. Josephum dixit: &c. Hic respondit: *Loquere Domina mea, quia audit servus tuus.* Tunc adfuerunt in visibili forma omnes mille angeli custodes, ut petiit, quia B. Virgo hactenus nunquam sola locuta est cum viro aliquo, nisi quando hoc per repentinum occursum contigit cum summo Sacerdote.

761. Tunc B. Virgo & S. Josephus distribuerunt hæreditatem relictam à S. Joachimo & S. Anna. Unam partem dederunt templo; alteram pauperibus. Tertia pro administratione tradita fuit S. Josepho. B. Virgo curabat unicè, ut serviret S. Josepho, & ut laboraret in domo. A negotiis externis emptionis aut venditionis prorsus abstinuit.

765. Desponsatio contigit die octavo Septembris.

769. 770. Ut sciatur, quid B. Virgo in domo egerit, vel cogitaverit, DEUS me remisit ad virtutes illius mulieris fortis, de qua loquitur Salomon C. ult. *Mulierem, inquit, fortem quis inveniet?* Hoc intelligitur de B. Virgine, in cujus comparatione nulla fortis dici potest.

772. Omnes sancti simul sumpti non consummarunt suam perfectionem in eo gradu, in quo eam B. V. incepit.

773. 774. *Spoliis non indigebit*, id est, non erit pauper, sed dives laude & gloria, tanquam suis spoliis, quibus spoliis abundabit.

776. *Quæsit lanam & linum.* B. Virgo fuit operosa, sed magis internis, quàm externis operationibus.

778. *Facta est quasi navis institoris.* Nemo fuit unquam tam providus, sicut B. Virgo pro sua paupere familia.

779. *Dedit cibaria ancillis suis.* B. Virgo in domo nec habuit famulum, nec ancillam. 781. Dedit sustentationem & occupationem suis servis, nempe externis sensibus.

783. *Consideravit agrum.* Id est, agrum summæ perfectionis *Plantavit vineam.* Id est, Ecclesiam; non tantum eatenus, quatenus nobis dedit suum filium; sed etiam, quia fuit ejus cooperatrix, & post Ascensionem filii vera Ecclesiæ Magistra.

784. *Accinxit fortitudine lumbos suos.* Indefinenter cruciabat corpus suum operibus poenitentiae, vigilando, jejunando, & expansis manibus orando.

792. *Nobilis in portis vir ejus.* S. Josephus in die judicii inter Apostolos sedebit & judicabit mundum.

PARS II.

1. 2. **E**X præsentia B. Virginis multi destiterunt à peccatis mox ut illam intuebantur; alii emendabant suam vitam; omnes autem fiebant perfectiores in ejus præsentia.

3. A tempore Desponsationis usque ad Annuntiationem per sex menses B. Virgo ita auxit merita & preces, ut per hanc ejus sanctitatem DEUS fuerit quasi coactus ad accelerandam Incarnationem.

4. Ut Incarnatio decentius fieret, DEUS B. Virginem per novem præcedentes dies specialiter præparavit, inundando illam torrente gratiarum.

5. Primo die hujus Novennæ, dum post exiguum somnum mediâ nocte surgit ad orandum & genu flectit, dixit angelus: *Surge &c.* Tunc ejus anima rapta est in habitaculum, quod est proximo DEO, & remotissimum à rebus transitoriis.

7. 8. In Ecstasi hujus primi diei concessit ei DEUS claram cognitionem eorum, quæ in Genesi C. 1. describuntur de
operi-

operibus creationis primo die. Creatio coeli, & terræ, lucis, & Angelorum &c. Tam clarè ipsi præsentabantur, ac si fuisset præsens.

12. Post raptum perseveravit toto die orare expansis manibus.

13. B. V. ad me dixit: Per novem illos dies spiritus meus fuit unitus invariabili essentiæ divinæ. Notitia de creaturis tunc mihi communicata erat comprehensiva, & erat perfectior ea notitia, quam habent angeli de creaturis videndo omnia in DEO; nec unquam eorum potui oblivisci, quæ tunc didici.

16. Decebat, ut ea, quæ erat futura mediatrix inter DEUM & hominem, de utroque aliquid participaret, utque solo DEO minor; cæteris autem omnibus, quæ non sunt DEUS, major esset.

17. Secundo die Novennæ denuò elevata ad videndum DEUM. Videbat tunc opera pertinentia ad secundum diem creationis; vidit enim divisionem aquarum, & in medio firmamentum cum coelo crySTALLINO, aqueo communiter dicto.

18. 19. 20. Hoc secundo die DEUS B. Virginem aliquo modo participem reddidit suæ omnipotentiae; contulit enim illi plenariam potestatem in influxus coelorum, planetarum, & elementorum, addito mandato, ut hæc omnia illi obedirent. Ratio tantæ potestatis erat etiam hæc; quia ipsa exempta fuit à peccato originali & ejus sequelis; itaque non decebat, ut involveretur communi sententia contra posteros Adæ, contra quos DEUS armavit omnes creaturas. Nam si ipsi fuissent obedientes DEO, non fuissent passi inobedientiam & molestias à creaturis. Quia ergo oppositio creaturarum erat poena peccati, debuit ab ea B. Virgo eximi. Secunda ratio est, quia omnia debent esse subiecta matri, quæ sunt subiecta filio, cum & ipse sit subiectus matri. Noluit tamen hoc privilegio uti ad suam commoditatem, sed jussit

O o z

elemen-

elementa uti contra se suis viribus, ut sic patiendo conformaret se filio.

21. Scientia B. Virginis fuit Eclypon seu effigies infinitæ scientiæ DEI, conformiter ad scientiam, quam habuit anima Christi. Nam Maria non solum agnovit in DEO omnia creata, sed etiam omnia possibilia jam comprehendit in sua capacitate; quod merito vocari potest quædam infinitudo.

27. Nulla pura creatura in cognitione DEI & creaturarum tam altè ascendit, ac B. Virgo; nec ulla creatura, angelica vel humana intelligere poterit, quantas gratias B. Virgo accepit.

29. 30. Omnia naturalia, & virtus medicas longè perfectius agnovit, quàm Adam vel Salomon; & hac scientia interdum utebatur in solatium pauperum. Quia autem habuit potestatem in omnes creaturas, habuit eoipso privilegium, ne ei possent nocere venena &c.

31. Ne tamen se privaret occasione patiendi, dedit creaturis licentiam, immo mandatum, ut se cruciarent. Quod ipsum non semper admisit DEus. 32. Libenter pertulisset omnia tormenta pro salute generis humani. Videant ergo homines, quantum debeant Mariæ.

34. Fervor illius pro salute mundi sic vulneraverat cor divini sponsi, ut juxta nostrum modum concipiendi, vix expectare potuerit horam, qua erat reponendus in ejus brachiis.

36. 37. B. V. ad me dixit: In die judicii summa indignatio judicis ex hoc erit, quod homines obliti sint amoris DEI erga illos; & ideo præ confusione seipsos præcipitarent in infernum, nisi alii hoc exequerentur. Sis ergo grata pro te & pro aliis.

38. Intra limites puræ creaturæ DEus omnia operatus est in B. V. sine numero & mensura.

41. Quarto die Novennæ B. V. vidit, quomodo DEus pro-

duxerit in cœlo octavo stellas, ut suo influxu omnia recrearent.
42. B. V. cognovit singularum stellarum proprium influxum & effectum; & 43. proprios cujuslibet characteres. Habuit in stellas tantam potestatem, ut si imperasset, eas moveri de cœlo, statim paruissent. Et usa est hac potestate sæpius, v. g. in Ægypto, ubi imperavit soli ne calore suo ita cruciaret filium.

44. Suis meritis acceleravit nobis Incarnationem.

46. B. V. ad me dixit: Cogita, quantos dolores pro genere humano sustinuerim.

48. 49. 53. DEus dixit in visione ad B. V. Peccata hominum à me prævisa, ac secutura retinent meam misericordiam. B. Virgo ex hoc agnovit magnum numerum reproborum, & quantum impedimentum peccata prævisa in mente DEI causarent, ne Verbum incarnetur. Tunc B. V. oravit dicens: Si prævides peccata eorum, qui te offensuri sunt; etiam prævides opera Christi, quæ superant illa peccata; ab his ergo sine te moveri ad accelerandam Incarnationem, non ab illis ad eam retardandam. 54. DEus dixit: Permite me, ut retribuam hominibus juxta eorum demerita. B. V. respondit: Non, Domine, non permittam te. -

55. In hoc amoris certamine DEus B. Virginem, ut olim Jacobum, interrogavit; quodnam haberet nomen? B. V. respondit: Ego sum filia Adæ &c. DEus dixit: Ex hoc nomen tuum erit: Electa in matrem unigeniti filii DEI. Sed hæc verba solum intellexerunt angeli, & manserunt adhuc absconsa B. Virgini, quæ audivit hoc solum nomen: *Electa*. Tandem SS. Trinitas B. Virgini dedit promissum, mittendi Christum. Videant homines ergo, quod B. Virgo post ejus filium fuerit totalis causa eorum salutis & redemptionis.

56. Quinto die Novennæ ostensa est B. Virgini natura omnium piscium, volucrum, & cæterorum animalium imperfectorum, quibus omnibus DEus præcepit, ut B. Virginem agnoscerent in suam Dominam.

59. Sexto die rapta denuo novem horis institit orationi, quam finivit hora tertia. Hoc die ipsi ostensa est natura omnium animalium terrestrium. Hæc scientia ipsi erat necessaria, ut pro omnibus creaturis condignæ DEO redderentur ab aliqua creatura laudes & gratiæ; hæ enim nec ab ipsis angelis condignæ reddi poterant, cum & angeli non omnia creata perfectè comprehendant. 61. Eo die B. V. etiam obtinuit dominium in feras, quibus DEus præcepit, ut Mariæ obedirent. Et hanc obedientiam sæpius exhibuerunt; sic scimus, quod bos & asinus in præsepi ad imperium Mariæ halitu suo Jesulum foverint. 60.

62. Postea cognovit B. V. etiam naturam humanam, omnia ossa, virtutem nutritivam, virtutem motricem, temperamentum quatuor humorum, & quod ex inæqualitate harmoniæ omnium partium oriantur omnes morbi, & qualia adversus morbos dentur media &c. hæc omnia melius intellexit, quàm ipsi angeli.

63. B. Virgo se humiliabat non sine admiratione divini cordis, ob quod DEus se agnoscebat quasi obligatum, ad eam extollendam.

71. Mater DEI debuit esse prorsus perfecta & ornata omnibus divitiis, ut ipsi nihil deesset de omnibus possibilibus donis ac gratiis; sed ut essent redundantes, & omnem vel minimam carentiam totaliter excluderent.

72. Septimo die Novennæ fuit ab angelis corporaliter portata in coelum, dum interea aliquis angelus assumptâ illius formâ ejus vices supplevit in terra.

73. Tunc

73. Tunc præcepit DEus duobus proximè Throno adstantibus Seraphinis, ut assisterent B. Virgini: hi ergo in comitatu plurimum aliorum angelorum stabant in visibili forma ad pedem throni.

75. Tunc Tres personæ juxta nostrum modum intelligendi quasi colloquebantur invicem, quàm amœna esset Maria coram suis oculis; statuerunt etiam, quod ad supremum gradum gratiarum debeat elevari, & ad tantam amicitiam admitti, quæ nec obtenta unquam fuerit ab ulla pura creatura, nec in futurum posset obtineri.

76. 77. In contestationem singularis amicitiae jussit DEus, eam ornari visibiliter gemmis & ornamentis. Itaque duo Seraphini eam ab initio induunt interulâ candida & lucida. 78. & Zonâ. 79. & fasciis pro colligendis crinibus. 80. & armillis, & annulo, & collari, in quo characteres correspondentes tribus virtutibus theologicis. 81. & Inauribus. Tota vestis erat intexta characteribus. Horum quorundam significatio erat: *Maria, mater DEI*. Et aliorum; *Maria virgo & mater*. 82. Decebat, ut mater DEI particeps fieret prius filii per gratiam in summo gradu puræ creaturæ possibili, antequam ejus particeps facta corporaliter.

83. In hoc mari donorum B. V. quò ingredior profundius, eò magis sentio me stare in littore; & meus intellectus, quò plus illi revelatur de illis, eò magis sentit se incapacem ad explicandas suas cognitiones.

87. B. Virgo DEum quasi obligavit suo amore ad descendendum in terras, & ad dissolvendum illud vinculum, quod illum ultra quinque annorum millia ab eo descensu impediverat.

88. 89. B. Virgo oravit ad DEum his desideriis: Ah! quis poterit detrahere Unigenitum ex sinu patris! Quis poterit eum permovere ad porrigendum naturæ nostræ illud osculum à sponsa
tanto-

tantopere desideratum! - quis mihi det videre te ad cor matris tuæ, humanæ naturæ! - o utinam descenderes & dirumperes coelos, & illuminares, qui in tenebris sunt! - o utinam contereres superbum Aman, Satanam! Respondit DEus: *Veni electa mea; in momento conceptionis posui super te sceptrum meum, & præservavi te immaculatam à lege peccati.*

90. Octavo die Novennæ ab angelis denuo deportatur in coelum, sicut die præcedente, aliquo angelo interea in terra supplente ejus vices. Angeli tunc in coelo dixerunt: *Quæ est ista, quæ ascendit de deserto, tam ornata & ditata! quæ est ista, innixa, & vim inferens dilecto, ut eum secum in terram pertrahat! Quæ est ista, quæ ascendit sicut aurora, pulchra ut luna &c.*

91. DEus recepit dilectam in suam præsentiam, & ut pro capitu loquamur, admirabatur ejus pulchritudinem; & quasi amasius ad eam dixit: Revertere, revertere Sunamitis, ut intueamur te.

93. Tunc DEus iteratò jussit, ut peteret omnia, quæcunque vellet; omnia enim fore ipsi concedenda, etiamsi partem regni sui esset petitura. B. Virgo respondit: Non peto partem regni, sed ut mittas Unigenitum, ut pro nobis satisfaciatur. &c.

100. Ultimo die Novennæ in noctis silentio denuo ab angelis corporaliter fuit portata in coelum, & posita in præsentia divini throni. DEus eam collocavit ad suum latus, & ostendit illi sedem in æternum ipsi paratam. Ea sedes erat proxima Deo; solum excepto throno humanitatis Christi.

101. Ex hac sede vidit DEum visione abstractiva. Vidit etiam de novo omnia creata cum multis rebus possibilibus & futuris. Res corporales vidit in specie corporea, quasi essent præsentibus oculis. Cognovit etiam totam machinam mundi, quam prius solum cognoverat per partes.

103. DEus ad B. V. dixit: *Constituo te Dominam omnium horum bonorum, ut possis exinde dispensare illis, qui aliquid sunt petaturi per tuam intercessionem; hinc omnia repono in tuas manus.* Post hæc verba SS. Trinitas imposuit in ejus caput coronam, cui arte fusoria characteribus inscriptum erat: *Mater DEI.* Hos tamen characteres B. Virgo tunc non intellexit; sed intellexerunt eos soli angeli. 104. Erat enim conveniens, ut prius constitueretur in reginam, antequam fieret mater DEI.

106. Præ humilitate ipsi nunquam venit in mentem ne quidem cogitatio, quod aliquando posset fieri mater DEI.

109. 110. Postquam ab infinitis temporibus DEus decreverat Incarnationem, locutus est Gabrieli stanti ad pedem throni divini, & audientibus angelis ipsi mandat, nuntiare B. Virgini, eam futuram matrem DEI. Itaque Gabriel cum multis angelorum millibus descendit ad B. V. Caput ipsius redimitum erat diademate; vestis erat varii coloris. Ad pectus gerebat crucem duplicem. B. Virgo tunc numerabat annos ætatis quatuordecim cum dimidio, & dies septendecim, 114.

115. 116. Vultus B. V. erat magis oblongus, quàm rotundus, nec macilentus, nec pinguis. Color erat prope castaneus. Frons larga. Supercilia perfectè incurva. Oculi magni. Pupilla coloris erat medii inter fascum, & viridem saturum. Nasus oblongus. Os parvum cum labiis corallinis. Color vestis erat atro-argenteus.

123. Ad describendum jam mysterium Incarnationis erigo oculos ad divinum lumen, quod me regit & instruit.

124. Tempore Incarnationis genus humanum erat penitus oppressum somno oblivionis de vero Deo, quin ullus reperiretur, qui aperiret os ad confitendum DEum. Paucis exceptis de populo electo reliqui omnes oppressi erant nocte per 5000 & ferme 200 annos.

128. In descensu Verbi ex reverentia se inclinabant cœli, & se aperiebant. Undecim cœli cum omnibus elementis dividebantur ab invicem; stellæ se vestiebant nova luce. Sol, & luna cum reliquis planetis accelerabant suum cursum, ut sic venerarentur suum creatorem;

129. Hæc tamen commotio & renovatio omnium creaturarum non fuit agnita ab hominibus, quia contigit noctu; & DEUS voluit, ut agnosceretur à solis angelis. Eadem tamen hora in cordibus quorundam iustorum orta est insolita lætitia ex qua aliqui suspicabantur, advenisse Messiam.

130. In eo momento etiam reliquæ creaturæ innovatæ sunt. Volucres jubilabant insolito cantu se elevantes in aërem. Flores & arbores meliorem dabant odorem & fructus meliores. Omnes aliæ creaturæ obtinuerunt novum vigorem, & novas vires. Ad Patres in Limbo missus est S. Michael, ut nuntiaret hoc gaudium; qui proin repleti fuerunt jubilo. Dæmones autem in inferno senserunt aliquam vim eos ad infima inferni deprimentem. Postea verò furentes reversi sunt in terram, ut viderent, quid novi contigisset; nec tamen invenerunt veram causam.

131. 132. Tandem angelus Gabriel in forma humana die Jovis hora septima vespertina apparuit B. Virgini in ejus cubiculo dicens: *Ave gratia plena &c.* 133. B. V. respondit, *quomodo fiet istud?* - Angelus dixit: *Sanctissima Domina; Omnipotentia DEI facile est, te efficere matrem, quin cognoscas virum. Spiritus Sanctus obumbrabit tibi, ut ex te nascatur sanctus sanctorum, qui vocabitur filius DEI. Et Ecce Elisabeth concepit filium in senectute - ille, qui potuit facere ut pareret sterilis, etiam facere potest, ut tu, o Domina, fias mater, & maneat virgo, & quidem in virginitate puriore & sanctiore.* - *Nota est tibi prophetia Isaie; VIRGO CONCIPIET - Hæc prophetia non frustrabitur, sed implebitur in te.* Nosti etiam, o Domina, mysterium de rubo, quem Moyses vidit ardentem, attamen incombustum, quo signifi-

gnificantur duæ naturæ, divina & humana, quin ista ab illa fuerit consumpta; & quod mater Messiaë illum paritura sit absque detrimento virginitatis. Præterea memento promissionis factæ Abrahamo; qua DEUS illi promisit, post captivitatem ejus posterorum in Ægypto quartam generationem reversuram in suam patriam; & mysterium hujus promissionis consistebat in eo, quod in quarta generatione DEUS te mediante redempturus sit genus humanum à captivitate dæmonis. Illa scala Jacobi, quam vidit in somno, erat figura illius viæ, quam Verbum æternum in humana specie aliquando esset aperturum, ut homines possent in cælum ascendere, & angeli in terras descendere; ad quas & Unigenitus Patris esset venturus, ut conversetur inter homines, & communicet divitias suæ deitatis cum illis virtutibus, & perfectionibus, quæ in sua essentia continentur. 135. His & aliis rationibus instruxit divinus nuntius Mariam, ut metum poneret.

137. Conceptio Messiaë seu Incarnatio sic contigit: Cor Mariæ præ admiratione, reverentia, & amore in consideratione mysterii quasi connaturaliter tanta vi quasi compressum est, ut tres guttæ purissimi sanguinis deciderint, & in suum locum naturalem pro formatione Corporis Messiaë repositæ fuerint. Eodem momento B. Virgo junctis manibus & aliquantum inclinato capite dixit: *Ecce Ancilla Domini* &c.

138. Dum B. Virgo pronuntiavit hæc verba, simul quatuor res contigerunt. Primò formatio corporis Christi ex sanguine desumpto ex corde Mariæ. Secundò creatio animæ Christi, ejusque unio ad corpus; atque ipsa unio divinitatis ad naturam humanam. Contigit autem hoc die Veneris, vigesimo quinto Martii, illucescente aurorâ, eadem horâ, qua primus parens Adam creatus est; post creationem mundi anno quinquies millesimo centesimo nonagesimo nono, prout sancta romana à Spiritu Sancto illuminata Ecclesia in Martiologio numerat. Hæc est vera com-

putatio annorum, prout mihi revelatum fuit ad meam interrogationem, quam ex obedientia mihi à Superioribus meis injuncta DEO proposui.

139. Eodem tempore, quo verbum fuit Incarnatum, B. Virgo fuit elevata ad visionem beatificam intuitivam. Tunc & statim coepit crescere divinus infans de substantia & sanguine B. Virginis; erat tamen liber ab illis imperfectionibus, quas patiuntur alii infantes in eo statu. Nam Maria erat exempta ab illis superfluis humoribus, qui in aliis mulieribus sunt effectus peccati originalis. - Sanguis qui in aliis matribus pro nutritione infantis impurus est, in B. Virgine erat purissimus, & ad nutritionem aptissimus, quia communicatus ex impulsu amoris & aliarum virtutum. Hinc est substantia ciborum talis erat; cum enim sciret, cibos suos cedere in nutrimentum filio, semper comedit cum intermixture affectionum.

145. Corpusculum Christi non erat majus, quàm apiculæ, aut nucleus amygdalæ mediocris magnitudinis.

146. In humanitate Christi omnia erant eousque perfecta, quo potuit pertingere omnipotentia DEI.

149. De mysteriis vitæ Christi non scribam fusè, sed referam me ad historiam Evangelistarum; solum ea desumam, quæ necessaria sunt ad historiam vitæ B. V; addam tamen circumstantias ab iis non descriptas, quia ad eorum scopum, aut pro temporibus primitivæ Ecclesiæ non erant necessariae.

150. In visione illa intuitiva DEus ipsi confirmavit titulum & jus matris DEI. 151. In eodem momento agnovit omnia mysteria vitæ & passionis Christi. Tunc prostravit se ante thronum DEI.

152. Ex ea hora B. Virgo semper fuit magis divinifata novis donis.

153. Per triginta tres annos ex consideratione futuræ passionis Dominicæ continuus doloribus celebravit vigiliam nostræ redemptionis.

162. Omnes angeli non possunt attingere tam sublimem gradum visionis intuitivæ, quàm habuit B. V. in die Incarnationis. Idem sentiendum de dotibus gloriosis corporis, quas tunc habuit.

164. Alter effectus illius visionis comprehensivæ erat, quod obtinuerit majorem securitatem non excidendi unquam gratia, & sine ultimo, quàm habent ipsimet beati in cœlo; quamvis hæc incapacitas ac impossibilitas peccandi fuerit alterius generis, quàm est beatorum in cœlo.

168. De quatuor dotibus gloriosis corporis habuit B. V. in vita adhuc notabilem partem. Præsertim mansit in illa etiam post illam visionem beatificam aliquod genus lucis, quam etiam aliquo modo prodidit ejus facies.

174. B. Virgo has quatuor dotes in tanta perfectione etiam in hac vita habuit, ut non possim sufficienter explicare verbis, quæ mihi de hac re fuerunt revelata; ea enim longè plura sunt, quàm hæcenus dixi, aut dicere possum. O Domina, promissisti mihi, quod futura esses lux mea, & magistra mea; ea fide proin audeo tibi proponere aliquod dubium. Cum habueris toties visionem beatificam, quomodo contigit, quod non retinueris eam constanter? B. Virgo mihi respondit: Charissima filia; dubitas per modum amantis, & interrogas per modum ignorantis. 175.

180. Quotidie tercenties adorabat genuflexa DEum incipiendo à medio noctis usque ad medium noctis.

181. 182. Proximo die post Incarnationem in visibili forma apparuerunt ipsi sui mille angeli custodes, modo consimili adorantes DEum in utero B. Virginis, & offerentes sua servitia; dicendo: *Nunc es vera Arca &c.* Quando laborabat manibus, porrigebant ei necessaria; quando comedeat sola in absentia S. Jo-

sephi, ministrabant illi ad mensam; comitabantur eam ubique, & juvabant ad inserviendum Josepho.

184. Quando libera à functionibus fuit relicta suæ naturali dispositioni, patiebatur deliquium præ amoris æstu.

185. Sæpe ex mandato DEI aves salutabant suis actionibus Mariam, & faciebant ipsi musicam; nec discedebant, nisi prius impensa benedictione.

190. 193. Postquam B. V. in Ecclasi agnovit, voluntatem DEI esse, ut visitet Elisabeth, vocavit ad se suos mille angelos custodes, eisque mandavit, ut se comitentur in via. Angeli obsequuntur mandato, cantant cum illa canticum Domini, & colloquuntur de mysterio Incarnationis - verum nimis longè progrederer, si vellem omnia describere, quæ mihi eatenus fuerunt revelata.

194. 196. Tunc petit licentiam abeundi à S. Josepho dicens: *Domine* &c. Sed respondit, se velle illam comitari. Itaque secum sumpsit panem, paucos pisciculos, & asinum commodatum & fructus, cum exigua farcinula.

201. 203. Sic aggrediuntur iter versum Domum Zachariæ, quæ viginti septem milliaribus distita erat à Nazareth. B. Virgo sæpe descendebat de asino, & rogabat S. Josephum, ut ipse ascenderet; quod tamen non admisit. B. Virgo sæpe in via cum angelis decantabat laudes DEI, dum interea S. Joseph meditabatur. 204. S. Joseph accendebatur valde in amore DEI ex præsentia Salvatoris, quamvis illi B. Virgo non manifestaverit causam.

207. Iter durat quatuor diebus. In aliquot diversoriis non admittitur. Inquirebat in pauperes, infirmos, & desolatos, quos consolabatur, aut à doloribus liberabat. Statim primo die itineris reperit in hospitio virginem aliquam febricitantem; imperavit febri; & in momento ægram dimisit. Puella etiam exinde in anima sic profecit, ut sancta effecta sit.

208. Quarto die pervenerunt in civitatem Juda; in qua habitabant Zacharias & Elisabeth. Hoc erat proprium nomen illius loci juxta Evangelistam Lucam, qui locum illum nominavit Juda, quamvis Interpretes communiter crediderint, nomen hoc non esse proprium loci, sed regionis, utpote quæ vocatur Juda seu Judæa. Mihi tamen revelatum est, nomen hoc esse proprium urbis, in qua habitavit Zacharias & Elisabeth. Causa autem erroris, quod Interpretes existimaverint eo nomine intelligi regionem, hæc est, quia urbs Juda brevi post mortem Christi periit. Cum ergo Interpretes nulla repererint ejus urbis vestigia, crediderunt, Evangelistam eo nomine designasse regionem.

209. Cum obedientia mihi injunxerit, ut hanc rem, quæ mira videri possit, magis illustrem, dico, quod domus Zachariæ steterit in eodem loco, in quo nunc à peregrinis invisitur. Nam quamvis urbs Juda penitus eversa sit, DEus tamen non permisit, ut simul periret loci memoria, prioribus Christianis ex divina illustratione & traditione memoriam renovantibus.

210. Ad majorem dictorum illustrationem motandum, quod dæmon post mortem Christi summopere conatus sit abolere memoriam Christi & B. V. Ideo fecit, ut S. Crux defoderetur in terra, & in Persiam postea deportaretur. Hinc etiam toties Domus Lauretana ab angelis translata est, quia dæmon jam concitaverat vicinos quosdam, ut eam destruerent. Ex consimili furore Luciferi urbs Vetus Juda partim ab incolis fuit derelicta, partim ex aliis infortuniis destructa, nec tamen DEus permisit, ut Domus Zachariæ totaliter destrueretur.

211. Illa urbs Juda distabat Jerosolymâ duobus miliaribus versus locum, ubi oritur ex montibus fluvius Horec. Post nativitatem S. Joannis S. Elisabeth habuit revelationem, quod brevi magna esset futura clades infantium per viciniam Bethlehem. Propterea cum Zacharia & S. Joanne secessit in Hebron, locum octo miliaribus Jerosolima distitum; nam cum essent di-

vites

vites, habuerunt etiam domum in Hebron, & in pluribus aliis locis. Zacharias obiit quarto mense post Nativitatem Christi. Et hæc sufficiant pro dilucidando dubio, ubi steterit domus Zachariæ, in qua B. Virgo visitavit Elisabeth. Ea enim nec stetit Jerosolimis, nec in Hebron, nec in Bethlehem, sed in aliqua civitate, quæ vocabatur Juda. Ita intellexi ex revelatione divina, uti & alia mysteria hujus historiæ. Et idem postmodum de novo revelavit aliquis angelus, quem ex injuncta mihi obedientia debui de hac re interrogare.

212. S. Joseph aliquot passibus præcedens venit prior in domum Zachariæ, ubi vocans domesticos dicebat: Dominus vobiscum sit, & repleat animas vestras sua divina gratia. Elisabeth jam fuerat prius revelatum, venturam Mariam. Itaque processit illi obviam; attamen Maria prior illam salutavit, dicens: Dominus tecum, Charissima cognata. Respondit Elisabeth: Idem Dominus tibi rependat, quod ad meam consolationem huc veneris.

214. B. V. ad me dixit: ob naturalem compassionem impe-travi animabus omnia bona, temporalia & spiritualia.

215. Omnibus, qui peccaverunt in Adamo, uterus maternus servit pro carcere.

216. Erat octavus tunc dies post Incarnationem, quando B. Virgo salutavit Elisabeth. Tunc Christus in utero materno crexit se in genua, & rogavit coelestem Patrem, ut liberaret S. Joannem à peccato originali.

218. Quando Maria salutavit Elisabeth in cubiculo secunda vice, dicendo: *DEUS te salutet, cognata mea Charissima, & divinum lumen det tibi gratiam & vitam*, DEUS infudit S. Joanni perfectissimum usum rationis, ut se disposeret ad gratiam recipiendam; & in hac præparatione fuit mandatus à peccato originali. Eodem tempore vidit Joannes Christum per uterum virginem tanquam per crystallum; quem proin flexis genibus adoravit,

ravit, & hic motus fuit illa exultatio infantis in utero. Elicuit tunc Joannes etiam actus fidei, spei, charitatis, & aliarum virtutum; & ab eo momento incepit mereri, nec unquam destitit à continuo exercitio cooperandò gratiæ totis viribus.

219. Elisabeth tunc etiam agnovit sanctificationem sui filii; & vidit etiam Christum in utero virgineo quasi per crystallum. Hoc donum obtinuit dependenter à salutatione Mariæ, ejusque verbis, quæ & audivit Joannes. 220.

223. Misericordiæ Dei ex plenitudine B. Virginis in reliquum genus humanum dimanarunt; ipsa est porta cœli, per quam omnia bona fluxerunt, & adhuc fluunt; & omnes in cœlum debent intrare per hanc portam. Deus loco Luciferi posuit Mariam, tanquam matrem, & reservatorium antiquarum misericordiarum Dei.

225. Elisabeth intellexit totum Canticum *Magnificat*; ipsa autem & Maria promiserunt sibi invicem, quod toto vitæ suæ tempore nulli vellent revelare hoc mysterium.

226. Tunc Elisabeth assignavit B. Virgini aliquod cubiculum, in quo quietè posset vacare Deo. Itaque Incarnatio fuit eousque tantum tribus foeminis revelata nempe S. Annæ, B. Virgini, & Elisabethæ.

227. Quamvis B. Virgo compassa fuerit Zachariæ muto, noluit tamen solvere ejus linguam, quia sciebat mysterium latens. Joseph post tres dies redit in Nazareth, ubi interea ipsi inservit aliqua vicina.

232. B. V. semper surrexit media nocte, & contemplabatur mysteria. Per illos tres menses habebat frequenter visiones Dei, quæ erant sæpius intuitivæ. Considerabat etiam, quomodo indies creverit corpus Christi.

239. Elisabeth sæpe vidit B. Virginem in oratione è terra elevatam, & luce circumfusam.

243. Nullum erat tempus, in quo B. V. non fuerit operata perfectissimum omnium maximarum perfectionum.

244. Sæpe colloquebatur cum suis angelis; semel sic loquebatur ad eos: *Cœlestes Spiritus* &c. 246. à primo momento suæ nativitatis semper crevit in continuis actibus amoris.

249. Semper everrebat proprium cubiculum; & quoties habebat occasionem, etiam domum Elisabeth. Purgabat etiam cum ancillis vasa.

250. O Domina; sciebas utique, te gestare DEUM; quare ergo ex reverentia erga filium non omisisti tam vilia? desidero ergo ac peto audire à te, quos tunc habueris sensus animi? B. Virgo respondit. &c.

255. Reperiebatur in domo inquieta ancilla, iræ, juramentis, & detractionibus dedita. Per quatuordecim annos eam comitabantur multi dæmones; tantum in præsentia B. Virginis recedebant longius. Tandem ob affectionem ancillæ ad se præcepit autoritativè dæmonibus, ut relinquerent ancillam, quod statim exequiebantur. Tunc dixerunt dæmones inter se; *Quæ est hæc mulier, quæ exercet tantam potestatem in nos?* &c.

257. Erat in vicinia domus Elisabeth fœmina, quæ illudebat moribus B. Virginis, quæ tandem ex solo ejus aspectu attentiore à vitio lasciviæ liberata est.

258. B. Virgo agnovit secreta cordium & conscientiarum. Aliquoties ipsi etiam DEUS revelavit, an illi, quos aspexit, essent prædestinati, aut reprobi. Pro prædestinatis orabat; ad eos autem, quos agnovit esse reprobos, flevit.

260. B. V. ad me dixit: volo, ut, ubi necesse fuerit, dæmonibus nomine DEI & meo autoritativè præcipias, ut fugiant ab animabus, quas infestant.

261. Elisabeth, postquam agnovit felicitatem suam ex confortio B. V., non potuisset sine speciali gratia vivere ea absente.

265. B. V. & Elisabeth erant omnium matrum, quæ unquam fuerunt in mundo, optimæ. B. V. in revelatione agnovit futuram vitam S. Joannis. Agnovit etiam, quod Elisabeth ante Zachariam esset moritura.

266. DEus ad B. V. dixit: Volo, ut expectes, & Elisabetham consoleris in partu, post octiduum secuturo. Post circumcisionem autem Infantis reverteris cum Josepho domum. Similiter etiam Elisabethæ revelatum fuit, instare ejus partum.

270. 271. DEus Joanni in utero materno revelat, venisse horam pro ejus partu. Joannes autem considerans, in quam periculosum mundum esset ingressurus, dicebat intra se: Quo vado? eamne in tanta pericula? - Offero tamen meam vitam DEO. -

272. Itaque nascitur post novem menses & novem dies à sua conceptione.

273. Sequenti die post circumcisionem Joannis B. Virgo valedicit Elisabethæ. Nam quamvis S. Lucas ejus reditum prius narret, quàm Nativitatem Joannis, hæc tamen præcessit. S. Lucas tantum ideo reditum præposuit, ne interromperetur historia Præcursoris; & ita mihi fuit revelatum. Observo etiam, quod B. Virgo secundo Aprilis venerit in Domum Zachariæ, & secundo Julii discesserit.

274. 275. Joannes in nativitate non habuit tot fordes ut alii infantes. Agnovit præsentem esse matrem DEI; ideo elicit actus amoris erga Incarnatum DEum, & ejus matrem.

276. B. V. sumpsit Joannem in brachia, & statim in Ecstasi rapta eum obtulit DEO - & hæc mysteria Elisabeth per revelationem agnovit. Joannes gestibus suum gaudium monstravit. B. Virgo eum tamen non osculata est, sua labia reservans Christo.

277. Domus Zachariæ erat nobilis, dives, & honorata.

280. B. V. ad me dixit: Manifestabo tibi rem incognitam; Constituti sunt speciales dæmones à Lucifero, qui exspectant Religiosos sine necessitate continuò è cella exeuntes; quos proin gravibus tentationibus adoriuntur, & sæpe vincunt.

284. B. V. reditum parans sic allocuta Elisabetham: Filius tuus erit magnus Propheta; in spiritu Eliæ defendet legem - in circumcisione detur illi nomen Joannes; hoc enim nomen illi constitutum est ab æterno.

288. Elisabeth vicissim sic locuta est ad B. Virginem; *O Regina omnium creaturarum &c.*

291. B. Virgo, dum Zacharias scribit nomen Joannis, utitur sua potestate, & præcipit mutitati, ut Zachariam deferat; ad quod imperium statim potuit loqui.

294. Zacharias supernaturali claritate vidit, mysterium Incarnationis consummatum in utero B. V.

298. O Domina Universi, non scio causam eorum secretorum miraculorum, quæ patraſti cum Joanne, Elisabeth, & Zacharia; meam ignorantiam submitto, ut me tanquam Magistra mea instruas.

299. B. V. ad me dixit: Decentius erat, ea mysteria promulgari per Zachariam ratione statûs sacerdotalis; hic modus promulgandi erat convenientior pro ignorantibus, & in divinis mysteriis parum exercitatis. - Habui potestatem imperandi peccato originali; & DEus voluit, ut tanquam domina in Joanne imperarem peccato originali. Neque etiam præcepissem solutionem linguæ in Zacharia, nisi id jussisset mihi Deus.

309. 310. Joannes loquitur in secreto ad B. V. *Tu es mater Dei, Regina creaturarum omnium &c.* osculabatur tunc ter manum B. V. & adorabat Christum. Similiter agnovit etiam dignitatem S. Josephi.

315. B. V. fatigabatur in itinere, quia noluit uti dominio suo in omnes creaturas, ut aliquid pateretur.

317. In itinere reperit mulierem obsessam - tunc agnoscens divinam ad misericordiam propensam voluntatem, imperavit intus in animo dæmonibus, ut exirent, & in infernum abirent. Et statim exierunt, ac in infernum se præcipitarunt.

322. 323. Cum Lucifer in momento Incarnationis cum suis vehementer opprimeretur occulta vi, ipsemet circumvit totam terram ad inveniendam tantæ oppressionis causam. Tandem post tres menses nullâ reperta causa reversus in infernum coegit universale Concilium omnium dæmonum, quos ex alto throno sic alloquitur: Scitis, qualiter allaboraverim ad vindicandum nos ob ejectionem nostram è cælo. - Hoc non obstante sentio nunc, vires nostras esse fractas, & regnum nostrum esse eversum. - Circuivi terram, & perlustravi omnes homines - puella, quam timebam, jam est conjugata, adeoque non potest esse mater Messia, cum Isaias prophetaverit, eam fore virginem. Timeo tamen, ne forte ipsa sit mater matris futuræ Messia. Hæc est invicta contra nostros insultus. Facile labitur mihi è memoria; & si rectè memini, non possum facile illi appropinquare. Non intelligo quid sibi velint hæc difficultas appropinquandi, & mea oblivio in hac re. &c. &c. Persequamur illam; quicumque vestrum in hac persecutione se strenuum gesserit, habebit à me præmium.

325. 326. Tota caterva dæmonum laudavit hanc propositionem Luciferi, & promisit, se fortiter contra hanc mulierem dimicaturam, dicens: - Deus enim dæmonibus providè occultavit mysterium Incarnationis, & virginitatem B. V. Deitatem Christi usque ad ejus mortem nunquam agnoverunt certitudinaliter. Dæmones ab obsessis ejeçti, quando dixerunt, scimus, quod sis filius Dei, id tantum dixerunt suspicando.

334. B. V. ad me dixit: Scias, doemones explorare tuas naturales inclinationes, & dona concessa à Deo.

335. Christus in utero materno sciens præfata doemonis consilia se erexit in pedes, quasi stans in arenam descensurus. In hoc situ rogavit Patrem, ut matri sua dona confirmaret.

336. Tunc apparuit Deus B. Virgini, eamque contra doemones animans dixit: *Columba mea* &c.

337. Igitur B. V. triumphavit contra infernum, ut nos agnoscamus obligatos non tantum Christo, sed etiam ejus matri, nostræ conservatrici & defensatrici, quæ doemonem in certamine repulit, ligavit, & vicit, ut genus humanum esset minus inidoneum ac incapax ad recipiendum Salvatorem.

340. Ad inchoandam pugnam contra B. V. sumpsit Lucifer septem Legiones doemonum cum optimis eorum ducibus, quas secum è coelo traxit, ut tentet genus humanum per septem vitia capitalia. Prima Legio tentavit B. Virginem per superbiam, quia hoc est illius Legionis officium. Ut ergo præparet naturales propensiones per commotionem humorum nitebantur appropinquare B. Virgini, sed impediabantur quadam vi, & odore sanctitatis illius, qui eos instar ignis infernalis cruciabat. Tantus tamen erat eorum furor, ut non obstantibus his doloribus, quos sentiebant, nihilominus sibimetipsis vim intulerint ad propius accedendum.

341. 342. Dein suggerunt blasphemias cogitationes. 342. Induunt etiam terribiles formas, & conantur terrere B. Virginem rugitibus, clamoribus, & ululatibus. Denique concutiunt terram ac domum, ut eam impediant ab oratione. - In hac pugna B. V. aliquoties dixit: quis ut Deus? &c.

343. Dein doemones transformarunt se in angelos lucis, dicentes: Vicisti, vicisti, o fortissima; venimus ad coronandum te -

344. Doemones volebant per hoc expiscari, an esset verè mater Dei.

Dei. - Non censui omnia esse referenda, quæ garrierunt doemones, & fecerunt; dicta sufficiant; neque enim possunt omnia confidi ignorantia creaturarum labilium.

345. Secunda Legio tentavit per avaritiam, offerendo divitias, argentum, aurum &c. dicens: hæc esse illi donata à Deo, ut distribuatur in pauperes &c.

348. Quarta Legio nitebatur commovere ad iram. Igitur frangunt omnia in domo, & induunt formam quarundam mulierum, quæ B. Virginem laceßunt convitiis, & minantur, se omnia velle tollere è domo.

359. Denique voluit Lucifer occidere matrem cum filio, quamvis non crediderit hunc fore Messiam, sed tantum aliquem sanctum. In hac persuasione concepit illam iram, quæ describitur in Apoc. C. 12. Itaque ut occidat matrem cum filio, apparet illi in terribilibus formis taurorum, draconum, &c. ex ore evomebat ignem & fenum sulphureum.

361. 362. 363. Tunc in præsentia B. Virginis evomuit multas hæreses, quas non consultum hinc omnes enumerare ob multos pusillos. B. Virgo has omnes tentationes repulit, & per hanc victoriam promeruit, quod Deus Luciferum impedierit, ne seminaret in mundo tot hæreses, quot voluisset. Nam, quamvis nunc multæ sint in mundo hæreses, non tamen intra hunc numerum stetitissent, nisi B. Virgo suis precibus & triumpho caput illius contrivisset. Revelatum mihi est, quod propter hunc & alium, quem infra referam, triumphum Deus B. Virgini concesserit, ut ob illius preces & virtutes aliquando extinguendæ sint omnes hæreses. Sed quando hoc futurum sit, mihi non est revelatum. Et quamvis hæc promissio sit conditionata, certa tamen sum, si principes cum suis subditis debite venerarentur Mariam, quod futuri essent idonea instrumenta ad extinguendos errores.

364. Lucifer in Ecclesia disseminavit hæreses, quæ à tempore Apostolorum usque ad hæc tempora turbaverunt Ecclesiam. Victoriam contra has machinationes dæmonis reliquit Christus suæ matri. Ipsa enim sola hoc promeruit & promereri potuit. Per ipsam extincta fuit Idololatria; per ipsam consumptæ sunt hæreses Arrii, Nestorii, Pelagii & aliæ.

365. Maria sola erat digna illis donis, & privilegiis, quibus vicit infernum. Ipsi dedit Deus gladium suæ omnipotentiae, ut amputaret caput draconi infernali; & hæc potestas nunquam ab ipsa auferetur, ut defendat Ecclesiam militantem.

366. Lucifer pergit cum suis Legionibus in forma visibili infestare Mariam. Verum ex imperio B. V. debuerunt ora sua impingere terræ. Cruciabantur adeo ejus oratione, ut voluerint auferere; sed Deus hoc non permisit; itaque debuerunt à B. V. petere licentiam abeundi; quâ petita eos misit in infernum.

367. Postquam Deus permisit Lucifero, ut se attolleret, excitat inter mulieres vicinas discordias ratione bonorum temporalium; dein assumit personam alterius mulieris, & persuadet illas vicinas, totam discordiarum causam esse Mariam &c.

369. Ultimò omnes infernales catervæ renovant simul omnes tentationes, quas hætenus moverunt separatim.

370. Tunc Maria conversa ad dæmones dixit: Tibi princeps tenebrarum in nomine altissimi præcipio, ut te cum toto tuo comitatu præcipites in infernum, nec inde redeas usque ad adventum Messiae. Et sic factum. In alio certamine, ut in alia revelatione infra dicam, sic fregit vires Luciferi, ut, dummodo homines vellent, facile eum possent superare.

372. B. V. ad me dixit: Non sunt fortiora arma contra dæmonem, quàm si homo tanquam superior ex fide & fiducia in coelestem suum patrem illi imperet, ut abeat.

375. Quinto mense advertit S. Joseph suam sponfam gravidam. 376. Certè, si credidisset in ea culpam, obiisset præ dolore. 396.

390. B. V. cognoscens anxias S. Josephi curas jubet suis angelis, ut eum adjuvent. *Beati spiritus*, inquit, -

393. S. Joseph, postquam jam duos menses in hac anxietate transegerat, exclamat: *Non invenio aptius medium &c.* statuit proin ea nocte discedere. Attamen prius sic precabatur Deum: *Æterne Deus &c.* 394. Vovit etiam aliquam partem pecuniæ in templum. B. Virgo per revelationem cognoscit omnes eas cogitationes S. Josephi.

397. B. V. ad me dixit: Disce ex illo meo silentio te nunquam excusare in eo, quod tibi imputatur, etsi sis innocentissima.

400. Deus mittit angelum Gabrielem, ut eum liberet à curis. Illi in somno loquitur; quia, licet S. Josephus non commiserit culpam suspicione, passus tamen est aliquam perturbationem sensuum, qua ad sensibilem familiaritatem cum angelo inidoneus redditus est.

402. Et hæc ipsa causa est, cur Deus in Veteri Testamento toties legatur locutus fuisse Patribus in somno; quia nempe sensus eorum ad familiarem conversationem cum angelis nondum erant purgati.

404. Tunc Joseph in somno intellexit esse matrem Dei. Itaque increpabat seipsum dicens: *O mater Dei &c.* 405. Flebat, & verrebat domum, ac purgabat solum, quod vestigiis B. Virginis premebatur. 408. Projecit se etiam ad ejus pedes dicens: *O Mater Verbi æterni &c.*

410. 411. B. V. consolabatur Josephum, & illuminabat dicens: *de mysteriis &c.* Hic verò exclamavit: *Benedicta tu in mulieribus &c.*

412. S. Joseph agnovit & adoravit Verbum incarnatum in utero virgineo. Non me detinebo in recensendis aliis prærogativis concessis S. Josepho, quæ mihi fuerunt revelata, quia indigerent longiore tractatu.

414. De his & multis aliis mysteriis nihil scripserunt Evangelistæ, partim quia B. V. & S. Joseph ea non manifestaverunt, partim quia erat non necessarium in primitiva Ecclesia aut utile pro gentilibus, qui potuissent his narrationibus offendi. Fateor, in hoc ipso libro comprehendi aliqua mysteria, quorum plena cognitio reservatur in diem extremi judicii.

420. 421. Josephus adorat Deum in utero virgineo, & eum videt quasi per crystallum corporaliter.

423. S. Josephus & B. V. in domo nec habuerunt ancillam, nec famulum. Domus divisa erat in tria cubicula. In uno S. Josephus dormiebat; in altero laborabat; in tertio dormiebat B. Virgo. Eam verò S. Josephus aliquoties reperit in Ecstasi, elevatam è terra; lumine circumfusam. Aliis vicibus eam reperit in forma crucis expansis manibus orantem.

424. B. V. non solebat exire domo, nisi ob servitium Dei aut proximi; necessaria enim afferebat aliqua mulier vicina.

425. Nunquam visa fuit à S. Josepho dormire. In lecto habebat duas stragulas, intra quas brevem somnum carpebat. Camisia erat linea; hanc retinuit eandem ab eo tempore, quo exivit è Convictu puellarum Templi. Non enim antiquabatur, nec deterebatur. Exterior vestis erat cinerei coloris; hanc & velamentum capitis subin mutabat, non quia erant detrita, sed ne observaretur ab aliis. Nihil eorum, quæ in suo virgineo corpore portavit, fuit unquam denigratum, aut sordidatum, quia nunquam sudavit, nec passa est alia incommoda, quæ sentiuntur ab aliis peccato originali subiectis. Similiter opera manuum ejus, quæ laborabat, erant immacolata. Nunquam comedebat carnem, quam-

quamvis eam paraverit pro S. Josepho. Cibi ejus erant fructus, pisces, panis, herbæ.

426. Habuit summam perfectionem sine defectu ullius gratiæ; nam omnes in plenitudine absolutæ perfectionis tam naturalis quàm supernaturalis erant in ipsa consummatæ.

429. B. V. solebat S. Josepho prælegere S. Scripturam præsertim Psalmos & Prophetias, & ex iis idoneos textus eidem interpretabatur de Messia. Sed de passione Christi, de qua agunt Isaïas & Jeremias, loquebatur parcius, quia nolebat suum sponsum, qui erat cordis teneri ac simplicis, hac re contristare.

432. Semel S. Josephus observavit, quod aves turmatim convolando ac cantando B. Virginem venerentur; tunc dixit: Hæccine animalcula suæ obligationis observantiores erunt, quàm ego? -

433. Sæpius contigit, in domo B. V. deficere alimenta. - Tunc interdum B. V. præcepit avibus, ut ex aquis apportarent pisces, aut fructus ex agris; interdum attulerunt in rostris panem.

434. S. Josephus & B. V. nunquam pro suis operis ac laboribus exigebant determinatam mercedem, sed eam relinquebant arbitrio eorum, qui operas eorum conduxerant. Propterea contigit, quod interdum non fuerit eis solutum competens pretium, & sic in domo defecerint necessaria. Semel, dum ad prandium non aderant cibi, perseverabant usque in seram vesperam in oratione. Tunc angeli appararunt mensam, ob quod B. V. cantavit Hymnos.

435. Quando scribo, quod B. V. cantaverit Hymnos, semper intelligo novos, quales fuerunt Annæ matris Samuelis, Moyfis, Isaïæ, Ezechïæ, & aliorum Prophetarum. Si omnes ejusmodi Hymni B. Virginis decantarentur, conficerent magnum librum.

439. Appropinquante partu B. V. ad S. Josephum dixit: *Parabo jam fascias pro Messia; pro adultiore ejus ætate conficiam togulam inconsutilem.* --

440. Deus apparuit S. Josepho & B. Virgini dicens: *In mundo post meam nativitatem volo à vobis tractari tanquam vester filius.* --

441. Dein B. V. præparavit duas fascias laneas, unam albam, alteram castanei coloris; & lintheamina à se contexta ad involvendum Infantem. Fascias conspergit aqua odorifera; sicque consperfas reservat in cistula.

442. Ad hæc composuit novos Psalmos & Hymnos, quos decantabat; & percurrit Scripturam Sacram.

443. Præ desiderio amoris, quo expectabat filium, mortua fuisset, nisi supernaturaliter eam Deus conservasset à morte. Nam plerumque videbat clarè in suo virgineo utero Christum, & omnes internos actus in ejus anima; videbat etiam ejus situm quoad corpus, & preces ejus pro humano genere.

444. Sæpe alloquebatur suum filium, dicens: O dulcis amor mei cordis - - - si non potest aliter fieri, quàm ut patiaris, permitte tamen, ut particeps sim omnis passionis toto vitæ tuæ tempore.

445. Christus aliquoties in utero virgineo genuflexus orabat; aliquando verò orabat in forma crucis. Vidit etiam omnia futura; quæ & ipsa cognovit B. V.

451. Quando parabant se ad iter Bethlemium, Deus ordinavit alia novem angelorum millia, ut eos comitarentur; ut proin B. Virgo in eo itinere habuerit decem angelorum millia.

453. S. Josephus pro itinere conquirebat in Nazareth asinum; sed difficulter poterat obtineri, quia plures alii incolæ pro exequendo mandato Imperatoris ad suum iter asinos conquirebant. Iter durabat quinque diebus. Cura domus interea alteri commissa.

457. In itinere decem millia angelorum præcedebant B. Virginem in visibili forma. Quadringenti autem quinquaginta & unus angelus erant à Deo deputati ad inserviendum Christo & B. Virgini in itinere. Multi alii angeli ultra præfata decem millia erant à Deo deputati tanquam nuntii cœlestis Patris ad Christum & B. Virginem, quorum erat descendere è cœlo & ascendere. Cæterum in itinere nullus hominum eos comitabatur, aut adjuvabat.

458. B. V. in hoc itinere non habuit noctem, quia angeli eam comitantes sparserunt tantam lucem, quantam sol in meridie. Hoc privilegio gaudebat etiam S. Iosephus, qui cum B. V. & cum angelis reciprocis choris cantando in itinere laudabat Deum.

459. In aliquibus hospitiiis rejiciebantur; in aliis in viles tantum domûs angulos admittebantur, ubi, dum S. Iosephus dormit, B. Virgo cum angelis noctem in colloquiis transigit.

460. In hoc itinere litteraliter impletum est, quod scribit Salomon in Canticis de suo lectulo, & ferculo, & de sexaginta fortibus.

461. B. V. scivit cogitationes secretissimas animarum, & omnem earum statum internum; de multis etiam scivit, an essent prædestinatæ vel non.

462. Aliquoties, postquam frigore, nive, & pluvia lassati ad hospitia venerant, cogeantur divertere in stabulis animalium; poterat quidem B. Virgo ventis, pruinae, & nivi præcipere, ne se molestant, sed noluit. - Juvabant tamen angeli, præsertim S. Michaël, qui eam sustentabat suis brachiis, quando lassabatur.

463. Quinto tandem die horâ quartâ pomeridiana sole jam occidente, & nocte appropinquante die Sabbati in solitio hyemali pervenit in Berlehem. Primò circumeundo per varias plateas quærebant diverforium apud cognatos & notos; sed cum

contumelia rejiciebantur. S. Joseph pulsabat de domo in domum, sed ubivis datur repulsa. Sic quærendo diversorium pervenerunt etiam ad Curiam urbis, ubi statim dederunt nomen suum pro inscriptione, & solverunt censum; dein pergebant in quærendo diversorio; attamen, licet jam in quinquaginta domibus id petierint, ubivis repulsi sunt cum irrisione.

464. Jam erat hora nona. Tunc S. Josephus dixit: Eamus in illam specum extra urbem --

467. B. V. ad me dixit: Finis principalis in descriptione hujus meæ vitæ esto, ut in me habeas formulam tuæ vitæ.

470. Itaque ingressi sunt in specum, quæ à solo natura sine arte humana sic formata erat pro pecoribus. Ibi per lumen, quod decem angelorum millia de se spargebant, omnia intuebantur.

472. Primò S. Joseph everrit specum; dein accendit lumen.

473. Tunc parat stragulam pro B. V. ut dormiat; ipse verò parat se ad somnum in angulo; ubi raptus in Ecstasi videt omnia eventura ea nocte.

474. Similiter B. Virgo rapta in Ecstasi videt intuitivè Deum.

476. Sic parit genuflexa & fulgens instar solis, media nocte in die Dominica, post Creationem mundi anno 5999, sicut docet nos Ecclesia; & hunc calculum esse verum, mihi revelatum est.

477. Superiores mei injunxerunt mihi sub obedientia, ut B. Virginem & angelos interrogarem de circumstantiis hujus Nativitatis; cui mandato Superiorum dum obtemperarem, hæc mihi revelata sunt. &c.

478. Corpus Christi non divisit corpus B. V. sed transiit, ut radius solis per crystallum; & exiit purum sine sordibus, ac sine secundinis. Quia defuerunt in hac Nativitate non tantum ea, quæ sunt sequela peccati originalis, sed etiam eæ naturales impuri-

puritates quæ non pertinent ad substantiam generationis. Nam à Christo & B. Virgine omnia excludenda sunt, quorum exclusio servit ad eorum majorem honorem ac excellentiam, dummodo non sint necessaria ad constitutionem humanæ naturæ, aut ad officium Redemptoris vel Magistri. Aliqui erroneè crediderunt, Christum natum cum Secundinis.

479. Non decuit, ut Incarnatum Verbum iret juxta leges communes filiorum Adam; sed decuit, ut miraculoso modo nasceretur, & ab omni eo liber esset, quod posset esse aliqua materia corruptionis aut putrefactionis. Igitur Secundinæ, cum fuerint tam propinquæ corpori Christi, ac quasi unum cum illo; ac etiam fuerint pars sanguinis & substantiæ Mariæ, non debuerunt extra corpus B. Virginis corrumpi. Dein non decuit eas extra corpus B. V. asservari; aut iisdem donum penetrabilitatis concedi, ut divino corpori. Denique, cum non potuissent asservari incorruptæ sine miraculo, decentius hoc miraculum patratum est in utero virgineo.

480. Corpus Christi in Nativitate fuit & apparuit B. Virgini gloriosum, ut in monte Thabor.

481. Statim natum Christum ex utero exceperunt in humana specie suis manibus angelus Michael, & Gabriel, & sicut Sacerdos Hostiam populo adorandam ostendit, ita illi corpus Christi B. Virgini monstrarunt. Tunc filius & mater se invicem intuebantur; & Filius adhuc in manibus duorum angelorum existens sic matrem allocutus est: *Charissima mater &c.*

482. B. Virgo tantam habuit similitudinem ad animam Christi, quanta puræ creaturæ est possibilis. Tunc & sensit præsentiam SS. Trinitatis, & audivit vocem coelestis Patris: *Hic est filius meus dilectus in quo mihi complacui.*

485. Decem angelorum millia proni in terram adoraverunt Christum; & cum SS. Trinitas speciali modo adfuerit Nativitati Christi, coelum à suis incolis fuit quasi desertum; tota enim coelestis curia venit in Betlehem ad adorandum Christum.

486. S. Joseph intuendo Christum tanta repletus est exultatione, ut naturaliter debuisset mori, nisi fuisset divinitus præservatus. Tunc Jesulum fasciis involutum reposuit in præsepi supra lapidem, stramen, & fœnum. Statim accurrit ex vicinis campis bos, se socians asino, quem S. Joseph secum adduxerat. B. Virgine utrisque præcipiente, ut venerarentur suum Dominum, statim procubuerunt in genua, & halitu eum foverunt. Sic implebatur prophetia Is. 1. v. 3. *Agnovit bos possessorem suum, & asinus præsepe Domini sui.*

490. B. Virgo præcepit S. Michaeli, ut proficiscens in limbum Patrum speciatim S. Joachimo & Annæ acta referret. Omnes Patres statim cecinerunt nova Cantica, & genuflexi adoraverunt suum creatorem. Alii angeli in varia alia loca ad annuntiandum missi sunt. S. Joachim & Anna injunxerunt S. Michaeli ad filiam, ut ipsa eorum nomine divinum pusionem veneretur.

491. 492. Alius angelus missus est ad S. Elisabeth & S. Joannem, qui statim proni adorarunt Salvatorem. S. Elisabeth misit dona in Betlehem, pecuniam, pannum lineum. Alii angeli missi ad Zachariam, Simeonem, & Annam Prophetissam, & alios aliquos justos.

493. In Nativitate Domini omnes justi senserunt aliquod internum gaudium, cujus causam ignorabant. Tunc etiam in aliis creaturis insensibilibus contigit mutatio. Nam omnes influxus Planetarum renovabantur & meliorabantur; sol accelerabat suum cursum in ortu; stellæ splendebant longè clarius; & eadem nocte accensa est stella, quæ duxit tres Reges. Multæ arbores dabant flores, & fructus. Aliquot templa idolorum, & in multis ipsa idola corruerunt. Hæc miracula erant publica ac manifesta mundo, sed homines dederunt varias ejus rei causas.

494. Gabriel in visibili forma apparuit pastoribus.

495. Chorus angelorum sæpius iteravit hoc canticum; *Gloria in excelsis Deo* &c. - 497. Pastores adorantes manserunt à diluculo usque ad meridiem; tunc à B. Virgine cibis refectioni discesserunt.

498. Pastores sæpius ad præsepe reversi sunt cum muneribus. Illud verò, quod refert S. Lucas, nempe eos, qui audierant dicta à pastoribus, miratos esse, primùm contigit, quando S. Joseph cum B. Virgine jam discesserat Bethlemio. Inter eos, qui pastoribus crediderant, erat etiam Herodes, non ex pietate, sed ex metu perdendi regnum.

499. B. V. ad me dixit: Nisi malus status hominum impedivisset, omnes, aut saltem multi idem lumen obtinuissent, quod tunc obtinuerunt justì, pastores, & magi.

501. 502. Incarnatio seu Nativitatis Christi erat Lucifero abscondita. Hinc etiam Deus illi abscondit multas circumstantias ad Nativitatem hanc pertinentes, & quas naturaliter potuisset ac debuisset agnoscere. Scivit Mariam pauperem peperisse infantem, & hunc fuisse circumcisum; sed non agnovit virginitatem B. V., nec delegationem angelorum ad justos, nec pastorum sermones & adorationem; similiter non vidit stellam prælucentem tribus magis; nec scivit causam eorum adventûs. Sic pariter ignoravit causam mutationis in elementis, stellis ac planetis, quamvis ipsam mutationem observaverit. Item erat ipsi incognita allocutio trium magorum cum Herode, eorum adoratio, & munera. Agnoscebat crudelitatem Herodis contra infantes, sed malam Herodis intentionem non agnoscebat.

503. Iraque convocat in inferno concilium dæmonum dicens: Non habemus causam suspicandi, hunc infantem esse Messiam. -

507. Quando S. Josephus tradebat B. Virgini infantem, aut B. Virgo S. Josepho, semper id faciebant flexis genibus; & quando

do propius accedebant ad JESUM, ter se prosternebant in terram, eamque osculabantur.

508. Quando B. V. volebat lactare infantem, semper petebat ab eo licentiam. Angeli autem ministrabant B. Virgini in omnibus. Horum mysteriorum in nobis oblivio est magna incurbanitas.

509. Possem multa adhuc enarrare de reverentia B. V. erga infantem mihi revelata, quæ dum non enarro, culpabilem me fateor. Erant tunc angeli omnes B. Virgini præsentés usque ad fugam in Ægyptum in visibili forma. Datum etiam B. Virgini à Deo, ut in somno eadem curâ posset gestare ac tractare infantem, ac si vigilaret; & ut omnia, quæ agebat, intellexerit, ac si esset vigil.

510. Cantica, quæ B. Virgo cum angelis decantabat filio, erant varia; de his multa mihi essent scribenda. Sed horum cognitio est reservata solis electis ad eorum speciale gaudium.

515. 516. B. Virgo hæsitabat, an non obstante, quod filius suus sit immunis à lege Circumcisionis, nihilominus esset circumcidendus; poterat quidem liberare se hoc dubio interrogando Deum; noluit tamen ex humilitate. Immo nec interrogavit de hoc suos angelos; quia cuivis rei voluit expectare tempus opportunum. Non præcipitabat unquam curiositatem sciendi, ut res indagaret modo supernaturali extraordinario. Si verò ingruerat repentinus casus, in quo necessariò inquirendum erat in voluntatem Dei, petebat prius à Deo licentiam, Deo supplicandi pro informatione. Neque huic obstat, quod dixi, B. Virginem nihil fecisse sine prævia deliberatione cum Deo: hoc enim sic intelligendum, quod per lumen internum supernaturale omnia expenderit; non quod petierit extraordinariam revelationem.

517. Itaque cum in hoc dubio indigeret speciali illustratione, sic in corde suo locuta est: *O communis lex! justa es & sancta,*
sed

sed nimis dura pro corde meo, si hoc vulneras in eo, qui est illius vita. &c.

§ 18. Post hæc proposuit suum dubium Deo, dicens: *Summe Rex. &c.* § 19. Deus respondit: - *Si filius tuus tradendus dolori - cogita, quod & sit meus, imago substantiæ meæ, & consubstantialis.* --

§ 21. B. V. non manifestavit hanc revelationem S. Josepho, sed ei dixit: cum non haberent expressum mandatum omittendi circumcisionem, videri necessarium, ut ea suscipiatur.

§ 22. B. V. S. Josepho dixit, ut provideat de vase crySTALLINO, in quo Reliquia Præputii asservetur. Ipsa verò præparavit fascias, in quibus exciperetur sanguis, ne guttula periret. Dein ordinavit, ut S. Josephus adiret Sacerdotem, eumque rogaret, ut veniret in Præsepe, ubi contigit Nativitas, ibique sacramentum Circumcisionis administraret.

§ 24. Tunc descenderunt innumeri angeli de cœlo in vestibus splendidis, habentes palmas in manibus, & coronas in capite; ac spargentes tantam lucem, quam spargerent multi soles. Ad pectus illis quasi e catena aurea dependebat gemma, cui inscriptum erat nomen JESUS. Splendor hujus nominis longè superabat ipsum splendorem angelorum. Hi verò se dividebant in duos Choros in præsepi; Duces eorum erant S. Michael, & S. Gabriel. Habebant etiam in manibus Scuta, quibus inscriptum erat magnis litteris nomen JESUS.

§ 25. Dein angeli B. Virginem sic allocuti sunt: - *Nos, qui hic adstamus, sumus ordinati ad assistendum tuo filio in omnibus mysteriis usque ad ejus Ascensionem in cœlum.* - Joseph & Maria laudabant Deum novis Canticis. Quid cum illis ulterius in multis contigerit, non possum satis declarare.

§ 26. § 27. B. V. ad me dixit: *Requiro à te, ut cum summa reverentia agas cum creatore.* - Alii, qui magna beneficia acceperunt

perunt à Deo, eum graviter offendunt quadam periculosa & horrenda inurbanitate. Nam ex dulcedine, qua illos Deus dignatur, insolescentes, audent ob elationem cerebri cum immensa majestate agere sine debita reverentia, aut ex vana curiositate per vias supernaturales indagare res, transcendentibus eorum intellectum, quas non convenit ipsis scire. Id ex eo provenit, quia erroneè judicant, eundem esse modum, familiariter agendi cum Deo, ac cum hominibus. § 28. Non incidas in temeritatem eorum, qui in quovis casu, parvo seu magno, absque consideratione conantur scrutari mysterium, & desiderant, ut divina providentia se inclinet ad eorum vanam curiositatem, ortam non ex fervore sancti amoris, sed ex inordinatis affectibus. § 29. Ipsamet ausa non sum, precari Deum, ut mihi viâ aliquâ extraordinaria manifestet ullam rem, ut me liberet aliqua incommoditate, aut ex humano motivo certiore faciat. Nam hæc petere foret naturalis infirmitas, vana curiositas, aut reprehensibilis malitia. Si autem adigebat me necessitas ob honorem Dei, aut alia inevitabilis occasio, tunc petebam à Deo licentiam, Deo proponendi meum desiderium. § 30. Scribe hoc documentum in corde tuo; cave, ne unquam ex inordinatio curioso desiderio scire desideres, quod transcendit humanum intellectum. Nam Deus non solet respondere hujusmodi imprudentiæ, & magnam contra eam habet displicentiam; demon autem in personis sectantibus spiritualem vitam ad hoc vitium sollicitè invigilat. Et sicut ipse plerumque est author ejusmodi praviæ curiositatis, eam suâ astutiâ commovendo, ita solet ad eam respondere, transformando se in angelum lucis, & imperfectos atque incautos decipiendo. Et etiamsi ejusmodi interrogationes tantum orirentur ex affectu naturali, non tamen essent propterea attentandæ, quia natura corrupta habet in se affectiones inordinatas. Consimiliter non est confugiendum ad revelationes divinas, ut quis se liberet à tribulationibus; quia servum Christi quærere magis convenit cruces, quàm fugere.

§31. Quamvis cuivis licuerit, circumcidere infantes, piæ tamen matres solebant hoc committere Sacerdoti. Itaque etiam B. V. fecit advocari per S. Josephum Sacerdotem Synagogæ, quæ erat in urbe Bethlehem.

§32. Is proin venit ad præsepe cum duobus ministris.

§33. Sacerdos dixit B. Virgini, ut traderet infantem ministris, sed tenuit eum ipsamet in circumcissione. S. Josephus pro majori reverentia accendit duos cereos.

§34. Itaque Christus suscepit Sacramentum Circumcisionis, quod fuit institutum ad abluendum peccatum originale.

§35. Christus & B. V. tunc flevit, quæ linteolum sanguine respersum tradidit S. Josepho.

§36. Sacerdos prædicit, infantem fore prophetam. B. Virgo ei tradit duos cereos & alia.

§37. B. Virgo adhibet infanti medicamenta ordinaria; & detinet eum in ulnis die ac nocte, usque dum cessaverat dolor. Ad ejus preces angeli habuerunt musicam, & cantaverunt vocibus materialibus ea Cantica, quæ ipsa cum S. Josepho in laudem SS. Nominis JESU composuerant.

§41. B. Virgo sciebat venturos Reges per scientiam infusam ex Scriptura, & per angelos, & per multas sublimes revelationes.

§42. Deus per SS. Michaellem & Gabrielem ad B. V. & S. Josephum dixit: Dei voluntas est, ut Rex cœlorum in hoc loco adoretur à tribus Regibus. Jam decem diebus sunt in via; nam statim de Nativitate habuerunt notitiam, & sine mora se commiserunt viæ.

§43. B. V. ad S. Josephum dixit: Hic locus electus est - consensit S. Joseph, ut usque ad oblationem in templo ibi manerent; præsertim, quia longum est iter in Nazareth. Quod si frigore cogerentur se conferre in urbem, id facile fieri posse, quia Bethlehem tantum distat duobus milliaribus Jerosolima,

§ 44. B. Virgo mansit ergo in Præsepio cum proposito ibi commorandi usque ad oblationem in templo. Maximam curam habuit, ut infantem semper retineret in ulnis, nec cum sine necessitate dimitteret. Quando venti erant nimis molesti, usa est sua potestate in creaturas, quarum est Domina & Regina. Præcepit enim frigori, ventis, nivi, pruinae, ut creatorem suum non offenderent, sed ut sævitiam suam converterent in se. Dicebat illis: *Retinete iram vestram contra vestrum Creatorem, Dominum, & conservatorem, qui vobis dedit essentiam, vires, & operationem. Advertite o creaturæ Dilecti mei, quod vestram acrimoniam tantum receperitis ad puniendam inobedientiam Adami & ejus posterorum; sed Adamo secundo, qui venit ad reparandum lapsum primi, exhibeatis omnem urbanitatem; nec offendatis eum, cui debetis omne servitium & obedientiam; Præcipio vobis in ejus nomine, ut ipsi nil inferatis molestiæ.*

§ 45. Statim ergo nix, aqua, & venti se continuerunt in notabili distantia; & dum infans liberatur à molestia, mater sensit sævitiam elementorum ac frigoris. Hanc exemptionem à molestia elementorum sensit etiam S. Josephus, quamvis ignoraverit causam.

§ 46. B. V. singulis diebus ter præbuit Jesulo lac petita ab eo prius licentiâ. - Blanditiis matris respondebat filius pari amœnitate. Communiter se posuit supra cor virgineum, aut supra humeros circumfusus collo.

§ 47. B. Virgo sæpe per humanitatem Christi tanquam per vitrum crySTALLINUM vidit unionem hypostaticam, & operationes ejus animæ orantis ad Patrem; quas operationes & preces ipsa quoque imitabatur. - Ipsa sola compensat foeditatem totius generis humani.

§ 48. Tunc B. V. efficiebatur tota, ut ita dicam, divina. Sæpe fuisset mortua præ fervore divini amoris, nisi fuisset supernaturaliter conservata. Dicebat ad filium: *O amor &c.* Interdum

dum cognovit omnes actus exercendos per eos, qui erant in Ecclesia futuri fervidi amatores, vel Martyres. Et hæc scientia in illa causabat tantam æmulationem amoris, ut in ipsa Martyrium in desiderio fuerit majus, quàm ipsum actuale martyrium, quod martyres perpeffi sunt. Et ob hoc ipsa fuit magis Martyr, quàm alii.

549. Lac B. V. naturaliter fuisset incorruptibile ob bonam complexionem.

550. Quoties B. Virgo infantem dedit S. Josepho, loco illius sumpsit sacrum sanguinem in Circumcisione fufum, quem aliàs S. Josephus solebat asservare. Hic autem sanguis asservabatur in vasculo crySTALLINO, quod S. Josephus emerat ex pecuniis à S. Elisabetha donatis. Huic vasculo B. Virgo inclusit Præputium, & sanguinem ex linteolis resectum. Vitrum claudebatur argentea cochlea, sed B. Virgo solo suo imperio duas partes cochleæ sic conglutinavit, ut nec aurifaber melius conglutinare potuiffet. Hunc thesaurum B. Virgo retinuit tota sua vita; dein verò reliquit illum Apostolis.

551. B. Virgo ad me dixit: Nihil est requirendum à Deo modo supernaturali ex naturali desiderio; multò minus ex vana curiositate. In omnibus tuis operationibus tuarum potentiarum & sensuum deneges tuis affectibus, quod petunt, etsi haberent speciem virtutis.

553. Tres Reges nati sunt ex Persia, Arabia, & Saba, quæ regiones respectu Palæstinæ sitæ sunt versus Orientem.

554. Hi tres Reges erant docti, & ob hoc sunt vocati Magi. Ob conversationem cum Hebræis obtinuerunt notitiam de futuro Adventu Messiae. Erant justis; & cum eorum regna non fuerint magna, ea regebant per seipsos. Habebant etiam inter se commercium litterarium de scientiis & virtutibus.

555. Notitiam de Adventu Messiae sic obtinuerunt. Nempe natò Christo statim unus superiorum angelorum ex iis, qui assistebant Christo, illuminavit de hac re tres angelos Custodes trium Regum. Hi tres angeli statim in somno locuti sunt ad suos tres Reges, dicentes; quod natus sit Messias, & quod ad eum inquirendum ipsis praeluciturum sit Sydus; quod hæc notitia etiam data sit duobus aliis Regibus notis; ac denique quod Messias sine mora inquirendus sit.

556. 557. Itaque statim eodem die quilibet eorum preparat tria dona, aurum, thus, & myrrham; & camelos, & famulos, etsi necdum sciret, quid alii duo Reges essent facturi. Angelus, qui Bethlemio advenerat, formabat ex materia aërea lucidam stellam, attamen minorem cæteris stellis firmamenti. Mansit hæc stella in infima regione aëris; noctu lucebat instar facis; per diem instar solis. Quando tres Reges exierunt è sua Domo, statim viderunt novam stellam; nam erat in ea altitudine, ut ab omnibus observari potuerit. Cum ergo omnes tres hanc lucem secuti fuerint, brevi sibi invicem in via obviaverunt, ac dein sibi suas revelationes narraverunt.

560. Quando tres Reges ad Præsepe venerunt, stella contraxit suam magnitudinem, & intrans sedit supra caput Jesuli, ubi diffuso suo splendore, & dissoluta materia, ex qua compacta erat, evanuit. Tres Reges sciverunt, Mariam esse Virginem, & infantem esse Deum.

561. JESUS tantam tunc de se sparsit lucem, ut Præsepe converteretur in coelum. Tres Reges intrantes viderunt multitudinem angelorum cum tremore adstantium. Voluerunt osculari manum B. Virginis, ut in eorum regnis erga Reginas consuetum erat, sed ipsa loco suæ manus porrexit manum infantis.

562. Tres Reges tribus expletis horis in Præsepio reversi sunt in urbem Bethlehem ad diverforium. Tunc B. V. cum S. Josepho cecinit nova Cantica.

§66. In hospitio Bethlemico tres Reges colloquuntur de fervore, quem senserunt in suis animis dicentes: *Qualis est hic ignis?* -

§67. Inter hæc colloquia recordabantur extremæ paupertatis, quam patiebantur B. V. & S. Josephus cum infante; itaque statuerunt illis mittere aliqua honoraria, quæ & miserunt per suos famulos. Tunc dormierunt, & in somno angelus eis præcipit reditum.

§68. Altero die redeunt ad Præsepe, & offerunt aurum, thus, & myrrham, suos thesauros.

§69. Volebant etiam B. Virgini donare pretiosas gemmas; sed has noluit accipere. Pro auro autem, thure, & myrrha iis vicissim donavit fascias aliquas, in quibus involverat infantem. Hæ tantum sparserant odorem, ut à longe perciperetur; attamen ille odor percipiebatur tantum ab expectantibus Messiam, non ab incredulis. Tres Reges per has Reliquias patrarunt magna miracula in sua patria.

§70. Tres Reges obtulerunt se ad ædificandam B. Virgini domum juxta Præsepe; sed non acceptavit. Reversuri in patriam per aliam viam, quamprimum egrediebantur ex urbe Bethlemica, ducebantur à priori vel alia stella usque ad locum, in quo primò sibi invicem occurrerant.

§71. In sua patria instruebant suos verbo & exemplo, & B. Virgo fuit ipsis in vita & morte propitia; quæ post eorum abitum cum S. Josepho &c.

§74. B. V. thesauros à tribus Regibus oblatos dividit in tres partes. Unam donat templo Jerololimitano; alteram Sacerdoti, qui circumcidit infantem, ut eam applicaret pro servitio Synagogæ, aut alterius Oratorii Bethlemii. Tertiam pauperibus.

575. Dein cum S. Josepho & infante ex Præsepio migrat in domum mulieris pauperis, quæ erat contigua muro urbis Bethlemicæ; & in quam illa mulier B. Virginem ob accepta ab ea munera invitaverat. Ut B. V. mutationem admitteret, inter motiva fuit etiam hoc, quod ad Præsepe factus fuerit magnus concursus populi, postquam rumor sparsus de adventu trium Regum.

576. Postquam B. Virgo emigraverat è præsepio, statim istud datum est in custodiam alicui angelo, ut olim Paradisus; à quo etiamnum in hunc usque diem custoditur; & omnibus irrationalibus animalibus prohibetur illius introitus. Quod verò hic angelus non prohibeat infideles ab introitu, id fit ex occultis judiciis Dei. Mihi revelatum fuit, devotionem ad Terram Sanctam esse unum ex efficacissimis mediis, stabiliendi Catholicos Monarchas.

578. Iesulus sæpe clara voce loquebatur ad B. V., non tamen audiente S. Josepho, usque dum attigerat primum annum ætatis.

579. B. V. clarè vidit animam Christi cum ejus internis operationibus, ut eas imitaretur.

581. Multi veniebant de populo, ut inviserent B. Virginem in sua domo Bethlemica. Aliqui veniebant ad accipiendam elemosinam; alii autem ob rei novitatem ex adventu trium Regum; omnes loquebantur de adventu Messię. Simples mulierculæ interdum narrabant tales rumores, ut S. Josephus solitus fuerit ridere.

586. Cum proximè complerentur quinquaginta dies, B. V. statuit proficisci Jerosolimam, ut offerret puerum in templo juxta Legem Exodi. 13.

588. Priusquam ingrediebatur iter, ibat ad Præsepium, ibique osculabatur terram. Utebatur autem in itinere sandaliis, contextis ex quodam genere radicum, ut tunc solebant pauperes. 589.

Ange-

Angelo, qui constitutus erat pro custodia, de novo demandabat eam Præsepis custodiam.

590. Jesulus egredientibus è Præsepio visibiliter dat suam benedictionem ad iter. Simul comitabantur euntes decem millia angelorum, & alii in Circumcisione è coelo descendentes, omnes visibiliter in specie humana. Videbantur tamen à solis B. Virgine & S. Josepho, qui hoc mysterium novis celebrabant Canticis.

591. In hoc itinere frigus sic cruciabat Jesulum, ut tremuerit, & fleverit. Tunc B. Virgo tanquam Domina præcepit aëri & elementis, ut suum rigorem converterent in se solam, non autem in JESUM; & statim paruerunt. Frigidus aër se mutavit in ventum amœnum occidentalem; ipsa autem sensit ejus inclementiam. B. Virgo simul se vertit contra peccatum dicens: O inhumanum peccatum! tui causa necesse est Creatorem sic cruciari à creaturis. Horrendum monstrum, quod creaturas destruis. - O filii hominum! usquequo gravi corde! ut quid diligitis mendacem vanitatem! ah! cessate esse ingrati erga Deum, & immiseriordes erga vosmetipsos! - nolite contemnere præcepta Dei Patris, & nolite oblivisci doctrinæ Matris vestræ, quæ ego in amore vos genui. Nam Unigenitus Patris assumendo ex me carnem me constituit in matrem totius naturæ; & tanquam talis vos diligo -

592. B. Virgine adhuc constituta in itinere Summus Sacerdos Simeon, & Anna vidua habuerunt revelationem, Verbum incarnatum offerendum in templo. Itaque statim vocant Præfectum templi, qui curabat temporalia; eique præcipiunt, ut ad portam templi, quæ respicit versus Bethlehem, exspectet, atque summa humanitate excipiat adventantes, certis indiciis designatos, eosque in suam domum ducat; quod & fecit. Introductis verò Maria cum infante in suam domum, id statim nuntiat summo sacerdoti.

592. Eodem Vespere S. Josephus jussu B. Virginis tradit Ministro templi dona, aurum, thus, & myrrham; & emit par turturum, altero die offerendum.

594. Simeon clarè agnovit unionem duarum naturarum in persona verbi, & futuram passionem ac mortem redemptoris. Anna erat prius Magistra B. Virginis in templi Convictu. Erat filia Samuelis ex Tribu Aser.

599. Accedente S. Josepho cum B. V. ad templum simul aderant in humana specie iidem angeli, qui comitabantur in itinere, cantantes cantica, quæ sola B. V. intelligebat. Cum decem millibus angelorum aderant alii e coelo, qui in eleganti concha nomen JESU operis fusorii deportabant: non tamen hi incedebant in corporea, sed in sua propria forma, & videbantur à sola B. V. Quando se B. V. stitit in templo cum Jesulo, audivit vocem sola: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui.*

600. Summus Sacerdos Simeon vidit puerum & matrem in splendore summo & gloria. 602. Quando loquebatur de ejus passione, infans inclinavit suum caput.

603. B. V. aliquot diebus morabatur ex devotione Jerosolimis, & aliquoties colloquebatur cum Summo Sacerdote & Anna; qui ambo pleni solatio paucis postea diebus obierunt. Consolabatur quoque Jesulus B. Virginem ob prævisum doloris gladium dicens: *Charissima mater* - - . Itaque sic transierunt aliquot dies, donec S. Josephus fuit admonitus, ut fugeret in Ægyptum.

604. B. V. ad me dixit: Jam ante passionem mei filii multi complexi sunt crucem præcisè ob spem, quod aliquando Christus in ea sit passurus.

607. Post oblationem Christi in templo B. V. statuit, manere novem diebus Jerosolimæ, & quotidie accedere ad templum. Diligebat numerum novennarium ob novem dies, quibus præparata fuit à Deo ad Incarnationem Verbi, & ob novem menses gestatio-

stationis in utero. Itaque durante illa Novenna singulis diebus accessit ad templum hora tertia, & mansit ibi in oratione in infimo loco cum Infante usque ad Vesperam.

608. Semel hanc longissimam orationem obtulit Deo, dicens: *Supreme Domine* - exultat cor meum, quod possit offerre tibi consubstantialem - .

609. Deus vicissim ipsi concessit, quod esset impetratura usque ad finem mundi, quæcunque peteret pro suis clientibus; & quod etiam magni peccatores essent impetraturi veniam, si ad ipsius intercessionem confugerent; & quod in nova Lege cum ipso filio esset futura cooperatrix & conmagistra. Plures tunc ipsi contulit gratias, quas ego non possum eloqui.

610. Quinto die manifestavit se ei Deus, & replevit eam Spiritu Sancto. Nam licet jam prius fuerit repleta spiritu, nunquam tamen Deus tantum dat creaturæ, quin possit ei plura dare. Tunc ipsi Deus dixit: *Non poteris complere hanc Novennam* &c.

613. Quando B. V. excitavit Jesulum ad capeffendam fugam in Ægyptum, dixit: Fuge, Dilecte mi; assimilare hinnulo cervorum, & capræ in montes aromatum. Veni, Dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.

614. Jesulus dat S. Josepho & B. V. visibiliter benedictionem.

615. Revelata mihi fuit concordia inter Evangelium Matthæi & Lucæ circa hoc mysterium. Nam quilibet Evangelistarum in lumine Spiritus Sancti agnovit, quidquid scripserunt tres alii Evangelistæ. - Certum est, quod oblatio in templo primum contigerit post discessum trium Regum, sicut contestatur S. Lucas.

617. Deus ut author gratiæ non est sibi contrarius ut authori naturæ. Hinc miracula debent esse rara, & solum contingere in casu necessitatis.

619. B. V. ad me dixit: Cum filius meus & ego tanta passi fuerimus pro creaturis, volo, ut nos imiteris.

620. In hac fuga angeli aderant in visibili forma, illuminantes noctem.

621. Exierunt proin Jerosolimis per portam, quæ ducit in Nazareth. B. Virgo volebat ire in Bethlehem, sed angeli dissuadent, dicentes: *Regina nostra* -

622. Iraque B. Virgo tantum à longè dirigit cogitationes suas ad Præsepe, cujus angelus custos illi obviam venit, adoraturus Verbum. Mittit etiam unum è suis angelis in Hebron ad S. Elisabeth, ut in tutum locum recipiat S. Joannem; quid autem angelus nuntiet, mentaliter eum instruit. 623.

624. S. Elisabeth statim mittit nuntium ad B. V. cum donis, pecunia, cibis, & linteaminibus pro itinere. Nuntius reperit B. Virginem in urbe Gaza, quæ viginti horis diffita est Jerosolimâ.

625. S. Josephus Gazæ nuntio à S. Elisabetha misso præcipit, ut in suo reditu nemini diceret, ubi B. Virginem cum infante repererit. Sed Deus majori cautela prævertit periculum; quia fecit, ut nuntio illi omnia exciderint memoria, præterquàm ea, quæ nuntianda erant S. Elisabethæ. B. Virgo pro itinere sumpsit secum varia necessaria; quia tamdiu nolebat expectare miraculum, quamdiu sufficere poterat humana industria. Intra duos tamen dies, quibus morabatur Gazæ, patravit multa miracula.

626. Non possum verbis explicare, quæ mihi revelata sunt de operibus à B. V. & ejus Infante in hac via patratis. Mater & filius miscebant suavia colloquia, & cantabant cantica. Tunc vidit B. V. operationes SS. Trinitatis ad intra.

627. In ea cognitione cantavit nova Cantica. Ter per diem lactabat Infantem, & tales ipsi demonstravit blanditias, quales non exhibuerunt suis prolibus omnes matres simul sumptæ.

628. B. V. dixit ad JESUM: Dic mihi, an fatigeris itinere? an crucieris aliqua incommoditate? Respondit: -

629. B. V. ad me dixit: Herodes minorem poenam patitur, quàm pateretur, si JESUS pro eo non orasset.

631. Tunc veniunt in arenosum desertum Bersabeæ, in quo conficiunt 60 milliaria intra aliquot dies; quibus noctu semper dormiebant sub Dio; hoc difficile erat illo frigido tempore, quia iter instituebatur mense Februario sex diebus post purificationem in Templo. Considebant ad rupem montis. Angeli in visibili specie agebant custodias; JESUS dormiebat in brachiis Matris, ipsa autem semper vigilabat, colloquens cum Deo & angelis.

633. Semel proficiscebantur usque ad horam nonam noctis nondum gustato ullo cibo, eò quod non haberent, quod manducarent. Tunc B. V. rogat Deum pro alimentis in conservacionem filii, dicens - Deus insuper permiserat elementis, ut asperitatem suam exercerent: orta ergo est tempestas valida urgentibus ventis & pluvîâ. Non suffecerant omnia involucra ad impediendum, quin JESUS fleret & tremere. Itaque usâ est sua potestate, & præcepit elementis, ut non molesta essent Creatori. Et statim paruerunt. JESUS vicissim præcepit angelis, ut instar muri circumvallent B. Virginem, ac contra inclementiam aëris tueantur. 634.

635. Dein angeli afferunt panem, & fructus cum amœno potu, & serviunt ad mensam. 637. De montibus advolant aves, & cantu B. Virginem recreant, insidentes humeris & manibus.

638. B. V. cum Jesulo loquebatur quandoque vocaliter, sic tamen ut S. Josephus eas voces non intellexerit, aut non audierit. Aliquando dicebat B. V. ad puerum: O amor & lux animæ meæ - Respondit: Charissima mater -

642. Tandem post 50 dies confecto itinere 200 milliarium venit B. V. cum puero Hermopolin juxta Prophetiam Isaïæ C. 19. Idola Ægypti a facie ejus commovebuntur.

644. In aditu Ægypti Christus elevatis in cœlum oculis orabat pro salute Ægyptiorum; tunc usus est sua divina potestate, & jussit doëmones, qui erant in idolis, secedere in orcum; & statim instar fulminis præcipitati sunt in infernum. Eodem tempore magno tumultu contrita sunt idola, templa, & altaria. Doëmones tamen non agnoverunt hujus eventus causam, aut unde ea vis proveniret.

645. Ægyptii admirabantur has novitates. Nam quamvis ex eò tempore, quo Jeremias fuit in Ægypto, inter Sapientes fuerit traditio, venturum aliquando Regem Judæorum, qui destrueret idola Ægypti, nesciebant tamen, eum tunc jam advenisse. Itaque terror & perturbatio erat universalis; quilibet interrogabat de hac re alterum. Aliqui veniebant etiam ad Mariam & Josephum, & narrabant illis interitum suorum templorum & idolorum; ex quo B. Virgo sumpsit occasionem eos instruendi de vero Deo.

646. Cùm B. V. fuerit valde amœna & sapiens in suis colloquiis, ideo fiebat de illa passim sermo, & ubi advenit, concurrunt magna multitudo, ejus videndæ causâ. Operante etiam in animis audientium Verbo multi convertebantur ad verum Deum. JESUS & Maria pergebant in pagis Ægypti patrare multa miracula, & non solum ejicere doëmones ex idolis, sed etiam ex animabus, & corporibus.

647. Pervenit Hermopolim, quæ sita est versum Thebaidam, & aliàs etiam vocatur urbs Mercurii. In ea urbe stabant multa idola, & potentes doëmones. Unus horum erat in arbore sita ad introitum urbis, cui deferebatur magnus cultus. Quando advenit in vicinum Christus, non solum fugit doëmon, sed etiam arbor se inclinavit usque ad terram. Hoc miraculum, quod arbores se inclinaverint suo Creatori, durante itinere sæpius contigit, etsi non semper fuerit annotatum. Hoc verò, quod contigit Hermopoli, pluribus sæculis inhæsit memoriæ, quia folia & fructus illius arboris sanarunt multos morbos. De hoc miraculo scripserunt aliqui

aliqui authores, uti etiam de fonte sito, prope Heliopolin, quæ urbs hodie vocatur Cairum, unde B. Virgo biberat, & ubi fascias lavaverat. Hoc totum verum est. Non est tamen necesse, ista narrare.

648. Describens hæc miracula interrogavi B. Virginem, quomodo cum Infante tot regiones peragraverit? Respondit: *Noli mirari, quod pro lucrandis tot animabus tam longas peregrinationes instituerimus; nam, si necesse foret, pro lucranda unica anima vellemus peragere totum mundum.* Si mirum nobis videtur, quanta JESUS & Maria pro salute generis humani susceperint, non cognoscimus eorum amorem.

649. Lucifer iratus ob nuperum eventum in Ægypto percurrit multas partes mundi ad indagandam eventus causam. Percurrit præsertim Ægyptum, ubi conciderant idola & templa. Quando pervenit Heliopolin, ubi passus est majus damnum, reperit Mariam, contra quam, quia de Infante non curaverat, totam iram convertit.

650. Itaque properè redit in infernum, ubi convocatis principibus tenebrarum narrat destructionem idolorum & templorum in Ægypto. Nam Doemones tanta præcipitatione ex idolis effugerant, ut nescierint, quid postea idolis ac templis contigerit. Animat eos denique contra Mariam, & ipsi spondent operam & victoriam.

651. Tunc ascenderunt ex orco contra Mariam multæ legiones demonum; non poterant autem ad eam propius accedere, quàm in distantia septem millium passuum. Cùm autem Lucifer urgeret legiones, subito cum iis in infernum præcipitatus est. Hoc ei sæpius contigit post Incarnationem Verbi; & ob hoc venit in suspensionem, jam venisse Messiam.

654. Quod aliqui authores scripserint, B. Virginem in Ægypto habitasse in hoc loco; alii autem authores in alio; id pro-

venit ex eo, quia in variis locis Ægypti habentur monumenta per B. V. relicta. Omnes hi authores possunt conciliari, quia B. V. aliquo tempore fuit in Memphis seu Babylonîa, alio Hermipoli, & Matariæ, vel in aliis urbibus. Mihi revelatum est, B. Virginem in aliis urbibus transiisse, sed Heliopoli habitasse, & ibi præter destructionem templorum ac idolorum etiam alia miracula patrassè. Habitavit autem in domo paupere parum ab urbe dissita.

655. Primis diebus tribus S. Josephus pro sustentatione circumcumeundo colligebat eleemosinas, ex quibus etiam B. Virgo his tribus diebus vixit; simul autem fecit lectum pro Maria & cumas pro infante.

657. In ea domo unum cubiculum sacrabant in templum, in quo manebat JESUS & B. V. alterum erat S. Josephi. Et tertium erat laboratorium. B. V. etiam tunc vivebat de labore manuum. 658. Tota die laborabat; totam autem noctem transigebat in spiritualibus exercitiis. Sic faciebat, ne cogeretur petere miraculum in eo, in quo sufficit humana industria. Aliàs peteretur potius miraculum pro nostra commoditate, quàm pro necessitate.

659. JESUS hoc observans dixit ad eam: Præscribam tuo labori ordinem. B. Virgo respondit - JESUS dixit: Initio noctis, quod est, hora nonâ, concedes somno. A medio noctis usque ad diluculum perseverabis in meditatione, dein curabis cibos pro te & tuo sponso. Dein mihi porriges cibum, meque in tuis brachiis detinebis usque ad horam tertiam &c.

660. Ter per diem dabat lac Jesulo. Quando laborabat, semper id faciebat genuflexa in præsentia Jesuli, qui ex cunis cum matre plerumque decantabat cantica. Hæc, si essent scripta, præcellerent omnibus Psalmis & Canticis Ecclesiæ.

661. B. V. vidit per corpus Christi tanquam per crystallum in anima Christi omnes ejus operationes.

664. B. V. ad me dixit: Si humanis mediis sustentatio comparari potest, non est expectandum miraculum; nec à labore abstinendum sub prætextu, Deum jam provisorum.

665. In Ægypto vix unus tunc poterat inveniri, qui verum Deum agnosceret. B. Virgo autem eam regionem sic foecundavit, ut multis sæculis ibi in flore permanerit sanctitas, ut patet ex Eremitis.

666. Quando JESUS intravit Heliopolin, quotquot ibi in urbe erant idola, corruerunt omnia cum magno fragore, & terrore vicinæ. Propterea magna est exorta perturbatio in urbe. Concurrerunt etiam aliqui ad Mariam, quorum aliquos sanavit. Cum ergo concursus ob miracula cresceret, quæsit Jesulum, quid sibi agendum? Respondit. Omnes ab ea esse instruendos in fide & bonis moribus &c.

667. Officium hoc concionatoris & Magistri B. Virgo perfectè adimplevit. Fructus tantus extitit, ut integri libri essent implendi, si essent describenda patrata miracula, & conversiones, quæ fiebant integro illo Septennio, quo B. V. in Ægypto mansit. Nam tota regio implebatur sanctitate, & benedictione. Quando B. V. docebat populum, sumebat in brachia Jesulum. Docebat autem de Deo, & ejus vero cultu, & de redemptione generis humani.

668. Doctrinam suam confirmabat miraculis - sæpe ibat in hospitalia & exhibebat ægris magna beneficia.

669. Dubitabat ob modestiam, an deberet manu tangere vulnera sananda. JESUS respondit, ut viros sanaret solo verbò; mulieres autem tactu. S. Josephus post duos annos etiam ipse coepit sanare agros.

670. Exorta Heliopoli peste, & in aliis locis, magna multitudo ex tota provincia concurrebat ad B. V. & S. Josephum; omnes

redibant recepta sanitate animæ & corporis. Ex hoc colligi potest, quanta patnaverint durante toto septennio, quo morabantur in Ægypto.

673. Herodes, postquam tres Reges jam per aliquot dies expectaverat reduces, se illusum deprehendens jubet inquiri in JESUM & Mariam.

675. Mandatum ejus, quo mandat occidi Infantes, editum fuit sexto mense post Nativitatem Christi. B. Virgo videt interea in anima Christi, quomodo offerat Deo eos infantes. Oravit tunc Christus, ut infantes obtinerent usum rationis, eo fine, ut seipsos possent offerre Deo, & sic fieri Martyres.

676. B. Virgo tunc adhuc ignorabat, quid interea actum cum S. Elisabetha & Joanne. Non audebet de hac re interrogare suum filium. Sed hic ultrò illi revelat; Zachariam quarto mense post suam Nativitatem obiisse; Elisabetham verò cum filio secessisse in desertum.

677. B. Virgo agnovit; Elisabetham post tres annos suæ viduitatis obiisse, & Joannem velle manere in deserto; hæc enim ipsi revelaverat JESUS. Durante autem illo triennio B. Virgo rogat suum filium, ut posset ex longinquo juvare Elisabetham, & Joannem. Obtentâ ergo licentia mittit eis cibos & alia necessaria per angelos, per quos proin perpetuam habuit cum illis correspondentiam ex Ægypto. Quando autem instabat dies mortis Elisabethæ, misit ei magnam multitudinem angelorum. Mortuam sepelit Joannes quatriennis, juvantibus simul angelis. Ex eo die B. Virgo misit quotidie per angelos cibos & necessaria, donec pervenerat ad ætatem, in qua sibimetipsi poterat providere de herbis, radicibus, & melle sylvestri.

678. B. V. agnovit lanienam Infantium, quasi fuisset præfens: adultiores illorum non habent ætatem majorem, quam duorum annorum. Omnes habebant usum rationis; agnoscebant divinam essen-

essentiam; & erat ipsis infusus summus amor, fides, & spes, quibus elicuerunt heroicos actus fidei, reverentiae, amoris, & compassionis erga parentes, pro quibus rogabant Deum, ut iis compensaret hanc tribulationem. Martyrium admittebant ultronea voluntate.

679. Hic monendum judico, quod in iis rebus, quas hic describo, magna intercedat opinionum varietas apud SS. Patres; loquuntur enim diversimodè de tempore, quo Herodes occidit infantes; & num hi fuerint neonati? an octo dierum, vel duorum annorum? De his dubiis non me detinebo, quia non servit ad meum intentum; & quia solum ea scribo, quæ doctus sum, & quæ mihi fuerunt dictata, aut de quibus aliquoties ex obedientia interrogavi (Deum) ut melius possem prosequi hanc historiam. Non decet, ut in iis rebus, quas describo, immisceantur concertationes opinionum; quia statim ab initio à Domino intellexi, quod velit à me hoc opus conscribi sine immixtione diversarum opinionum, sed ut præcisè referrem eas veritates, quæ ex divino lumine essem intellectura. Utrum autem illud, quod scribo, conforme sit divinæ Scripturæ, & utrum res à me descriptæ inter se cohæreant, aut Deum deceant, totum relinquo prudentiæ meorum Superiorum, & iudicio virorum doctorum ac piorum.

682. JESUS expleto primo anno ætatis prima vice, & quidem ex brachiis Mariæ alloquitur S. Josephum his verbis: *Mi pater, descendi de cælo* -

685. Toto primo anno JESUS fuit involutus fasciis. Expleto autem hoc anno B. V. judicans, eum esse calceandum, genuflexa dicit: Sat jam ligatus fuisti fasciis - quomodo vis nunc erigi in pedes? Respondit JESUS. - Vestis mea toto vitæ tempore sit unica - vestias me togâ communis coloris; hæc toga mecum crescet; & eadem in morte erit, de qua sortientur aleis.

686. B. V. ad JESUM dixit: Non possum hoc pati, ut nudis pedibus incedas. Et sola toga sine indusio nimis molesta erit. Respondit: Calceos viles permittam usque ad tempus prædicationis; indusium tamen nunquam admittam, quia linteamina sunt incentiva carnis.

687. Itaque B. V. textit togulam ex subtili lana non colorata sine futura, & sine plicis ut solent contexti aciculis. Factum autem ut lana mutaverit suum colorem in alium medium inter colorem violaceum & argenteum. Ipsa quoque filio fecit succinctorium interius lineum, & sandalia ex canape.

688. Recurrente anniversario Incarnationis & Nativitatis Domini B. Virgo hos festos dies etiam in Ægypto, & dein per totam vitam celebrat. Invitat ad hoc angelos; & JESUM rogat expansis brachiis, ut pro se gratias referat Patri. Elevabatur tunc à terra, & canebat cum angelis nova Cantica reciprocatis cantu versibus. Echo hujus cantionis pervenit usque ad thronum Dei.

691. Quando B. V. induit JESUM togâ & sandaliis, genuflexa coram eo dixit: *Summe Deus* - . Toga accuratè pertigit usque ad pedes, & ad medias manus, etiamsi prius non fuerit sumpta mensura. Toga circa collum non habuit aperturam, & rotunditas superior habebat junctum quasi collare; nihilominus paruit toga B. Virgini, ut sine difficultate attraheretur, & accommodaretur corpori. Hanc togam Christus nunquam exuit usque ad crucifixionem, quia crevit cum corpore. Idem contigit cum succinctorio & sandaliis. Nec tamen atterebantur per triginta duos annos, nec toga amisit unquam suam primam novitatem. Vestimentum, quod Christus deposuit in lotionem pedum, erat pallium, quod pariter B. Virgo confecit post reditum in Nazareth.

700. Numerus animarum, quas B. V. sanctificavit Heliopoli & in tota Ægypto; agrorum, quos sanavit; & miraculorum, quæ illo septennio patravit, non potest comprehendi.

703. B. Virgo in anima divinizzata Christi hoc agnovit.

714. Deus decrevit, ut B. Virgo esset perfectissima effigies suæ Imaginis Incarnatæ, & perfectissimum exemplar cæterorum fidelium, sic ut mater & filius essent veræ duæ tabulæ, in quibus exprimeretur nova lex Gratia. Hinc Christus per viginti tres annos usque ad suam prædicationem instruxit in Lege gratiæ, eamque totam in ejus corde reposuit.

715. In hunc finem eam tentavit desolatione, subtrahendo illi consuetas visiones. Ipse etiam Christus vultum induit magis serium, nec tam frequentem ipsi exhibuit præsentiam, ut prius; loquebatur cum ea jam pauca, eaque modo valde serio. Nec ipsa videbat amplius animam Christi, tanquam suum exemplar. Quorum omnium ignorabat causam.

717. 718. Sæpe proponebat Deo cum lachrimis hanc suam tribulationem, dicens: *Creator* -

720. Christus compatiēbatur quidem Matri; eam tamen compassionem occultabat severitate vultus. Quando à Matre vocabatur ad mensam, morabatur, & avertebat suam faciem; non aspiciebat ipsam, nec loquebatur cum ea ullum verbum.

721. Ad noctem ante somnum B. Virgo quotidie genuflectebat ante JESUM jam sedentem in suo lecto, & deprecabatur, quod per diem non melius ipsi inservierit. Gratias ipsi referebat, agnoscens eum Creatorem mundi, & petebat benedictionem. Idem faciebat mane. In lecto Jesuli tantum erat stragula, & pulvinar de lana.

722. Quando ergo B. Virgo ad ipsum accedebat, ut more solito eum adoraret, ac veneraretur, non dabat ei responsum, sed eam vultu serio audiebat, & sic eam à se dimittebat.

725. B. V. ad me dixit: Æstima doctrinam, quàm à divino tuo magistro, & à me accipis. Jam tempera tuum timorem, nec amplius dubites, quod Dominus ad te loquatur,

tur, & te instruat. Doctrina ipsa testimonium perhibet de sua veritate, & certam te reddit de ejus authore, quia est sancta & perfecta.

728. B. V. passa est (ob ejusmodi desolationes) durum Martyrium, quale hucusque nec angelicus nec humanus intellectus comprehendit. Maria sola attigit summum verticem, quantum puræ creaturæ est possibile. Ipsa sola sciebat & poterat tolerare hoc Martyrium, in quo superabat omnia supplicia Martyrum, & austeritates Confessorum.

729. 730. Triginta diebus durabat hæc desolatio, qui videbantur ipsi centum anni. Semel cum lachrimis prostrata ad pedes JESU dixit: Si deliqui in tuo servitio, post meam confessionem puni eam negligentiam, ac dein ignosce. - Non surgam à tuis pedibus, donec clarè videam speculum animæ meæ. Ad hæc verba plena sapientia & amore dixit JESUS: Surge, mater mea. Dein statim rapta in Ecstasi, in qua vidit immediata visione intuitivâ Deum. SS. Trinitas tunc ipsi promisit, quod esset futura prima discipula Verbi, & quod tota nova Lex esset inscribenda in ejus corde, ut ipsa esset primarium Exemplar, ex quo omnes Apostoli, Martyres, Doctores, Confessores, Virgines, & alii justî novæ Legis formam suæ vitæ delineare, ac juxta eam vivere possent.

731. Huic consonat, quod B. V. ipsamet dixit de se, sicut Ecclesia in C. 24. Eccles. sub figura divinæ Sapientiæ hoc ei attribuit. Non me detinebo in explicatione hujus Capituli; nam ex dictis colligi potest, quomodo omnia congruant B. Virgini, quæ Spiritus Sanctus ibi in ejus persona loquitur. Sufficiat, aliqua literaliter adducere. Ego, inquit Maria, prodivi ex ore Altissimi, primogenita ante omnem creaturam. Ego feci in coelis, ut oriretur lumen indeficiens - - -

732. Ex fonte ejus Sapientiæ & gratiæ tanquam ex mari inexhausto, effluxit totum, quicquid Sancti hucusque acceperunt, & usque ad finem mundi accepturi sunt.

733. Tunc B. Virgini de novo ostensa fuit anima Christi cum omnibus ejus operationibus. In hac anima vidit totam Legem Evangelicam cum omnibus ejus mysteriis, & sanctificationibus, & doctrinis, eo prorsus modo, quo erat delineata in mente Dei, & in ejus voluntate decreta. - Hanc scientiam, quam sine fictione didicit, communicavit sine invidia ante & post ascensionem Domini.

734. Maria clarè ac distinctè cognovit, & comprehendit omnia recondita mysteria S. Scripturæ, totam doctrinam Christianam, omnes virtutes, & traditiones Ecclesiæ, omnes refutationes errorum, & hæresum, conclusiones ac decreta omnium Conciliorum, & omnia, ex quibus defendenda ac conservanda aliquando foret Ecclesia usque ad finem. Item alia magna mysteria vitæ & gloriæ Sanctorum, & opera Christi; & quæcunque scripta fuerunt ab Evangelistis, Apostolis, Prophetis, & antiquis Patribus; omnia, quæ operati sunt Sancti; lumen, quod acceperunt Doctores; omnia, quæ passi sunt Martyres, & Virgines; gratiam, per quam illa operati & passi sunt, & multa alia, quæ non possum eloqui.

735. JESUS adjuvabat S. Josephum in labore manuum; & ut hic labor promoveretur, aliquando etiam operabatur miracula, nulli tamen manifesta nisi S. Josepho & B. Virgini.

736. B. V. ad me dixit: Suscipio te de novo in meam Discipulam - Dominus te vocat ad viam & vestigia veri luminis; sequere hoc ad imitationem mei. - Omnia obtinebis, si tanquam discipula mei filii, & mea perfecte executi fueris doctrinam Evangelicam, quam tibi proponimus. Ut eò pertingas, electa es à Deo, ut publicè profitereris imitationem meæ vitæ, doctrinæ,

& virtutum. Ex hoc primo statu nempe ex imitatione meorum virtutum venies ad secundum statum perfectiorem, nempe ad imitationem Christi; & ex hoc secundo statu pertinges ad tertium statum, nempe ad unionem cum essentia divina. Hi tres status te obligant, ut sis perfectior Seraphinis. Deus tamen eos status tibi concessit, ut melius comprehenderes mea lumina ac opera, à te describenda. Istud autem obtinuisti à Deo per meam intercessionem, ut timidos tuos sensus subdas voluntati Dei, & obedientiæ Superiorum, qui tibi jam sæpius præceperunt, ut scribas historiam meæ vitæ. Hi tres status seu viæ continent in se copiosas doctrinas. Scribe eas seorsim in alio titulo, quia sic est voluntas Dei, prout in Præfatione hujus libri promissisti. Titulus libri sit: *Leges Sponsæ; vertex puri amoris ejus, & fructus collecti ex arbore vitæ.*

737. Advenerant etiam dies, quibus Israelitæ tenebantur se sistere Domino Jerosolimis ter per annum, ut patet ex libro Exodi & Deuteronomii. Primum illud festum erat tabernaculorum. Secundum Pentecoste. Tertium Pascha, seu Parasceve. Ad hoc ultimum, quod durabat septem diebus, venit etiam Maria cum Josepho & cum JESU, quamvis mulieres non obligarentur ea lege.

738. Proficiscebantur simul decem angelorum millia hoc toto itinere Nazaretho Jerosolimam in visibili specie humana. Distat autem Jerosolima Nazaretho triginta milliaribus.

739. Primo anno B. Virgo portabat quandoque JESUM brachiis in hoc itinere; sed annis subsequenter semper ipsemet conficiebat totum iter pedes. B. Virgo tunc sæpe ipsi deterfit sudorem è vultu, & quidem genuflexa.

742. Aliquoties pernoctabant in campo. B. Virgo in templo aliquoties audivit vocem coelestis patris: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complaceo.*

743. Sæpe angeli faciebant in via musicam, & in ingressu templi. B. Virgo meditabatur sæpe passionem Christi, qui eam adhortabatur, ut dolorem, quem exinde conceperat, secum offerret Deo patri pro utilitate generis humani. Hanc oblationem filius & mater faciebant simul principaliter pro fidelibus, & adhuc magis specialiter pro prædestinatis.

747. Septem diebus paschalibus expletis revertebantur in Nazareth. Solebant autem foeminæ honestatis causa se in via separare à viris.

749. Amisso filio B. Virgo interrogabat angelos, dicens: *Charissimi comites* - Hi verò eam quidem consolabantur, at, cum perspectam haberent voluntatem Dei de celando filio, eum non manifestabant. Illi autem angeli, qui portabant nomen JESU, aberant omnino, quia semper comitabantur JESUM.

751. Tertio die volebat B. Virgo adire desertum Joannis, & ibi JESUM quærere; sed retinebant eam angeli, uti etiam à proposito quærendi Bethlemii. Non tamen ausa fuit ulterius interrogare angelos, ubi esset suus dilectus.

753. Cum ergo interrogaret varias personas, dixerunt mulieres Jerosolimitanæ; ex quibus signis dignoscemus tuum filium? Respondit Maria, sicut Sponsa in Canticis: *Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus*. Tunc una mulier ista audiens dixit: Ille puer heri ante januam meam petiit eleemosinam. Tunc quæsivit statim in Nosocomio, & fuit ipsi responsum; talem puerum attulisse eleemosinam, & consolatum fuisse ægros.

754. Tandem quærit in templo; & angeli dicunt: *Non est procul*. Advenit etiam S. Josephus, & ipse ab angelis admonitus, ut quæreret in templo.

758. Quod autem amissus fuerit JESUS, hoc modo factum est. Immisit Deus B. Virgini Ecstasin, qua durante evasit. Similiter & S. Josephus erat tunc absorptus in aliqua coelesti meditatione.

759. Per hoc triduum JESUS colligebat eleemosinam; visitabat hospitalia; consolabatur pauperes; dispensabat iis eleemosinam à se collectam, & conferebat nonnullis agris clam sanitatem. Benefactoribus abundantius benefaciebat.

760. 761. Quando JESUS duodennis erat in templo, quaestio erat inter Doctores, an Messias jam venerit? Tenentes sententiam negativam hoc nitebantur argumento, quia Messias venturus est cum Majestate & potestate. 762. Cum JESUS videret, hanc sententiam prevalere, sic ut plerique ei accesserint, dixit ad Doctores: 763. Dubium propositum de adventu Messiae cum ejus discussione audiui. &c. - Tunc fusissimè demonstravit ex S. Scriptura, secundum adventum Messiae fore cum potestate, primum autem fore ignobilem.

767. Mysterium horum verborum Christi B. Virgo & S. Josephus non intellexerunt; idque factum partim prae gaudio, partim quia illam demonstrationem Christi non audierunt integram.

768. B. V. in reditu genuflexa adoravit JESUM, & agnovit omnia mysteria hoc triduo per illum patrata.

769. In reditu JESUS multos convertit, & ad hoc utebatur instrumento B. Virgine; sanabant etiam multos aegrotos, & consolabantur moestos &c. Quia verò jam in aliis eorum itineribus similia protuli, non me hìc detinebo, maximè cum ad omnia ista narranda requirerentur multa capitula, & me series historica ad alia vocet.

771. JESUS divinae huic Virgini obligatus fuit in tantum -

774. B. V. ad me dixit: Si amorì erga creaturas aditum concedis, sine dubio te avertent à summo bono - Propone pro ob-
jecto

jecto meum filium; nam ejus aspectus est pulcherrimus inter omnes filios hominum. Hunc ama ex toto corde.

775. Precor Deum, ut loco mei constituat angelum ad scribendum; aut ut ipsemet per me loquatur tanquam per purum instrumentum, ne mea imperfectio in hoc opere ullam partem habeat.

776. B. Virgini fuerunt collatæ omnes gratiæ, quæ potuerunt dari.

777. B. Virgo est instrumentum & causa gloriæ, quam quilibet Sanctorum in aliquo gradu tenet. - Ut Christus B. Virgini formam completæ sanctitatis imprimeret, non laboravit tantum tribus, sed triginta annis.

779. B. V. prima legit librum signatum sigillis septem; & contractus inter Patrem & Filium de redimendo humano genere in B. Virgine fuit depositus.

780. Deus ad B. V. dixit: Volumus, ut meus Unigenitus secundum humanitatem reperiat in aliqua pura creatura effigiem sui, & possibilem quanta absolutè dari potest, similitudinem.

781. Quamvis omnia beneficia Dei in B. V. fuerint maxima, ac summa, sic ut cuilibet eorum adscribi potuerit; *Non plus ultra.* Specialiter tamen id locum habet in participatione divinarum perfectionum, ut communicentur sine limitibus, ubi non deest capacitas in creatura. Cum ergo capacitas in B. V. fuerit magna, eaque creverit cum ipsis beneficiis divinis; & omnipotentia Dei nullum repererit obicem, coepit omnes suos thesauros in hoc thesaurario B. V. deponere.

782. Christus de novo manifestat B. Virgini, quod in executione tantorum mysteriorum, nempe in redemptione generis humani & in erectione Ecclesiæ socia & coadjutrix sibi esse debeat.

786. Causa, cur Deus posuit summam conformitatem inter naturam humanam Christi & B. Virginis, erat, ut in B. Virgine

agnosceretur puritas doctrinæ Christi, & virtus legis Evangelicæ, & fructus redemptionis.

787. Sicut primus Adam in peccato habuit sociam Evam; ita secundus Adam in reparatione debuit habere sociam & coadjutricem pro redemptione generis humani. Quamvis enim solum in Christo vis & totalis causa redemptionis extiterit, nihilominus, ut hoc mysterium perageretur majori decentia, & analogiâ, necesse fuit, ut in Christo & Maria impleretur illud: *Non est bonum, hominem esse solum. Faciamus ei adjutorium simile sibi.*

788. Primæ tabulæ Legis confractæ sunt - Non haberemus Legem Evangelicam, nisi aessent aliæ tabulæ, Christus & Maria - Si Maria nihil contulisset ad Decretum condendi hanc legem, sine ea mansissemus.

789. B. V. illustrabatur à Deo aliquando per visionem Dei intuitivam, aliquando autem per visionem intellectualem. In utraque autem cognovit expressè totam militantem Ecclesiam cum tota ejus serie ab initio mundi usque ad extremum ejus diem. Hæc cognitio erat tam clara, tam illimitata, & tam distincta, ut cognosceret omnes Sanctos, & justos, & personas eximias, Apostolos, Martyres, Patriarchas, Fundatores Ordinum, Doctores, Confessores, Virgines. Omnes agnoscebat cum eorum operibus, meritis, & gratiis, & proemiis.

790. Habebat etiam claram cognitionem de tota doctrina prædicanda à Christo; & de omnibus mysteriis Sacræ Scripturæ V. & N. T. Hæc omnia mysteria cognovit in quadruplici sensu cum omnibus Interpretationibus Interpretum. Hæc scientia ipsi fuit data, ut esset magistra Ecclesiæ, quæ & fuit post Ascensionem; & ut fideles in ipsa haberent Matrem, quæ ipsos lacte suæ doctrinæ educaret.

791. Plenitudo ejus operum concordabat cum immensa ejus sapientia & scientia; & hæc erat provisa de tam clavis speciebus, ut non confunderentur.

795. Ab anno duodecimo usque ad Trigesimum JESUS non operabatur tam manifesta miracula, ut prius in Ægypto; clam tamen operabatur magna in animabus & corporibus. Visitabat pauperes & ægros - 796. Reliquum tempus impendebat cum SS. Matre, eam exercendo in oratione, & eam instruendo.

797. Agnovit quatuor Evangelia cum eorum mysteriis; & cognovit, quod sua scientia sit quasi Copia seu apographum ejus scientiæ, quæ est in Christo, & quod hæc Copia deponeretur in anima sua, sicut tabulæ Legis in Arca foederis, ut serviret justis & sanctis pro vero Originali Legis Gratia. Nam omnes suam virtutem & sanctitatem formare debent juxta eam, quæ est in Archivio B. Virginis.

798. Quid operata sit doctrina Evangelica in omnibus Sanctis, & adhuc operetur usque ad finem mundi, nemo potest comprehendere nisi solus Deus.

799. Si jam aliquid loquendum mihi foret de iis, quæ mihi revelata sunt, non invenirem sufficientia verba.

801. Beati mites, quoniam ipsi possidebunt terram. B. Virgo in potentiis internis, ne ab iis perturbaretur, fuit liberior, quàm angeli. Fuit Domina non tantum potentiarum & operationum sui corporis, sed etiam alienorum cordium respectu eorum, cum quibus conversabatur. Sic ergo possedit terram. *Beati qui lugent.* Panis ejus die ac nocte erat deslere ingratitudinem hominum. Nulla pura creatura, immo omnes simul sumptæ, non tantum lachrimarum profuderunt, quàm B. Virgo.

802. *Beati misericordes.* In misericordia assimilatur Deo perfectissimè, ac par est.

805. B. V. ad me dixit: Cum Christus & ego non potuerimus semper manere in mundo, ideo Christus reliquit Evangelia, tanquam exemplar suæ & meæ vitæ - in tantum nempe valent Evangelia, & in tantum debes ea æstimare & venerari.

808. 809. In aliqua visione Dei immediata agnovit B. V. etiam omnes articulos fidei, aliquando definiendos ab Ecclesia, qui in Scriptura continentur tanquam in radice.

814. Hoc caput nimis excreveret, si vellem omnia explicare, quæ mihi de fide B. V. circumstantialiter revelata sunt. - Insinuat mihi est, non decere, ista manifestari in hac vita.

821. Hæc verba divinam matrem reddebant quasi divinam. - Quamvis nullus hominum primum præceptum perfectè impleverit, B. Virgo eatenus plus præstitit, quàm summi Seraphini & beati in cœlo.

823. Habuit notitiam omnium festorum aliquando celebrandorum in Ecclesia. Et quamvis ea festa jam cœperit observare in Ægypto, quæ pertinebant ad mysteria præcedentia, nihilominus post hanc cognitionem observavit etiam alia festa, nempe SS. Trinitatis, festa filii, & Angelorum.

825. B. V. petiit à Deo specialem benedictionem pro votibus castitatem. Tunc ad preces illius determinavit Deus specialem laureolam virginitati, quia sequitur illam, quæ erat mater & virgo Agni.

829. B. Virgo ad me dixit: Obliviscere omnium temporalium, sic ut potentiæ tuæ maneat liberæ ab omnibus speciebus, nisi ab iis solis, quas Deus imprimet de sua doctrina & voluntate.

831. Jam tunc agnovit, materiam baptismi esse aquam elementarem, & formam illius consistere in expressione trium Personarum.

832. Agnovit etiam materiam, formam, ministrum, collationem gratiæ, & Characterem in Sacramento Confirmationis; & quod

quod per Cryſamum, baſamum & oleum, tanquam materiam huius Sacramenti ſignificetur lux bonorum operum.

834. Agnovit etiam virtutem verborum in conſecratione, nempe tranſmutandi ſubſtantias, manentibus accidentibus ſine ſubjecto.

836. Quando dignè communicamus, id præter merita Chriſti debemus lachrimis & ſuſpiriis ejus Matris, quæ hoc nobis promeruit & obtinuit. Si quis ergo ſacrilegè communicat, ſciat, ſe non tantum injuriam inferre Chriſto, ſed & B. Virgini; quia aliquo modo fruſtrat ejus preces, lachrimas, & ſuſpiria. - Memoria B. Virginis erat tenaciſſima, ut memoria angeli; ejus autem ſcientia erat amplior ſcientia angelica.

837. B. Virgo agnovit, materiam Sacramenti extremæ Unctionis eſſe oleum olivarum, & formam eſſe deprecationem præſbyteri.

839. Agnovit etiam quinque præcepta Eccleſiæ; &c.

842. Deus aſſumpſit B. Virginem in coadjutricem pro redemptione hominum; & in ejus corde reliquit regiftrum miraculorum à ſe patratorum.

846. B. V. agnovit, quæ futura eſſent uſque ad annum 1657. & ultra uſque ad finem mundi.

847. Erat ſumma ſimilitudo inter Chriſtum & Mariam; & ipſa ſuam partem tanquam coadjutrix contulit ad ædificium Eccleſiæ, & legem Evangelicam.

848. Revelatum mihi eſt, quod ingratitude hominum præviſa ſæpe Chriſto expreſſerit ſudorem ſanguineum.

849. Chriſtus ſolebat aliquando orare flexis genibus; aliquando jacens in terra expaſis brachiis; aliquando elevatus in aërem pariter expaſis manibus. Orans autem ſolebat in præſentia B. Virginis dicere: O Sanctiſſima crux, quando inveniar in tuis brachiis! - Venite cœci ad lumen - Cœleſtis Pater, ne contemnas eos -

850. B. Virgo hæc videns & audiens omnia imitabatur. Quando prima vice observavit sanguineum Christi sudorem ob prævisam hominum ingratitude, convertit se ad homines, dicens: O filii hominum - 851. Multa alia loquebatur B. V., quorum consideratione cor meum colliquescit. Vidit quandoque suum filium, ut in Thabor, in gloria, vel audivit musicam angelicam; quæ videns vel audiens necessario mortua fuisset, nisi eam Deus miraculosè servasset.

854. B. V. ad me dixit: Ab hoc die nullum amplius opus peragas, nihil loquaris, nullam cogitationem suscipias, nisi petita prius à me licentiâ. Antequam quidpiam concludas, meum exquire consilium. Quod si tibi respondero, gratias age Deo. Si verò tibi non respondero, certa tamen sis, Deum tibi collaturum suum lumen, ut agnoscas ejus voluntatem. Omnia tamen exequere sub obedientia tui spiritualis directoris; & nunquam obliviscere hujus spiritualis exercitii.

855. Quando JESUS complevit octodecim annos, B. Virgo complevit annum ætatis trigesimum tertium, quæ est ætas perfecta, quia est medium, si communis duratio humanæ vitæ in sex aut septem partes dividatur. In hac ætate corpus non amplius crescit in longitudinem; & si crescit in crassitudinem, id est augmentum potius imperfectionis, quàm perfectionis. Hinc & Christus obiit anno ætatis trigesimo tertio, quia voluit expectare statum corporis perfectum, ut posset sacrificare naturam hominis completam. Ex hac etiam causa dicitur, Deum creasse Adamum & Evam in perfectione ætatis 33 annorum; quamvis fatendum, tunc eam ætatem non fuisse medium comparative ad durationem totius eorum vitæ. 856. Et quamvis ab hac ætate incipiat natura decrescere, naturalis calor deficere, capilli inallescere, frons in rugas contrahi, sanguis frigescere, vires fugere, in Maria tamen hoc non contigit, quia habuit eundem vigorem, vires, ac pulchritudinem anno ætatis suæ septuagesimo, ac trigesimo tertio.

857. S. Josepho tamen, quamvis non fuerit senex, vires jam tunc erant fractæ; ob quod incidit in morbum; tunc B. V. eum sic allocuta est. - Quiesce jam, & in futurum cessa à labore.

858. S. Josephus sæpius rogavit B. Virginem, ut permitteret, eum insistere labori; sed cum non consentiret, instrumenta artis dedit pauperibus in eleemosinam, & in posterum institit contemplationi.

859. Ex eo tempore B. V. proposuit, suo labore sustentare suum filium & sponsum. Hinc magis institit labori fila ducendo, & texendo.

860. Christus & B. V. nunquam comedebant carnem; sed vescebantur piscibus, fructibus, & herbis.

865. Debemus sequi Christum in via crucis. Sic dicis, eum fuisse simul Deum, ac propterea ejus passionem fuisse potius admirationi; hanc objectionem refutat vita B. Virginis, quæ erat homo tantum.

866. S. Josephus sæpe tales habuit Ecstases, in quibus ejus anima rupisset vincula corporis, nisi fuisset supernaturaliter servatus.

867. B. V. solebat uti sua potestate, tanquam Domina mundi, & præcipere aliquoties cibis à se pro ægro S. Josepho præparatis, ut ei conferrent vires & refocillationem.

868. Sicut B. V. cibis præcepit, ita factum est; quod ubi sensit S. Josephus, dixit: - Ministrabat autem B. V. ei cibos genuflexa, & exuebat illi calceos. - Tribus ultimis annis ejus infirmitatis inserviebat ei die ac nocte.

870. B. V. præcepit suis angelis, ut solarentur S. Josephum. Tunc ad ejus imperium in visibili forma adstiterunt ægro, & fecerunt ei Musicam. 874. Ultimis novem diebus ejus vitæ jussu Dei ter per diem fecerunt angeli ægro Musicam.

875. Semel in Ecstasi S. Josephus vidit immediatè intuitivè Deum, & tunc agnovit mysteria fidei, & quæ pertinent ad militantem Ecclesiam cum omnibus Sacramentis.

877. Quando anima S. Iosephi fuit deportata ab angelis in limbum, Patres monstrarunt magnam lætitiā & reverentiam.
878. Obiit autem præ violentia amoris.

879. Sola B. V. & angeli curarunt cadāver? Angeli tunc in visibili forma suam navarunt operam. Ne læderetur modestia B. Virginis Deus cadaver S. Iosephi vestivit miro splendore, sic ut videret solam ejus faciem.

882. B. V. ad me dixit: Dæmones in agone non potuerunt appropinquare S. Iosepho, sed fuerunt ab angelis in infernum detrusi; & ideo Lucifer collegit in inferno Concilium, ut examinerent, an nondum in mundum advenerit Messias?

884. B. V. ad me dixit: Ut possis juvare agonizantes, præcipio tibi, ut præcipias dæmonibus recedere ab agonizantibus. Poteris hac potestate uti, etiamsi non sis præsens moribundis; Deus enim ubique præsens est, in cujus nomine id dæmonibus præcipis.

885. B. V. ad me dixit: impetrabo tibi aliqua specialia privilegia & singulares favores pro te, & pro aliis, quibus desideras auxiliari in illa hora mortis.

886. S. Iosephus complevit annos ætatis sexaginta & aliquot dies. B. V. tunc compleverat annos ætatis 41 cum dimidio; erat tamen ejusdem formæ, ac vigoris, cujus erat anno ætatis 33. In conjugio S. Ioseph traduxit annos 27, non omnino completos.

888. S. Iosephus fuit sanctificatus in utero sexto mense, & tunc concupiscentia in ipso fuit totaliter extincta; sic ut per totam vitam nunquam senserit ullum impurum aut inordinatum motum. 890. In dono castitatis erat sublimior Seraphinis, sic ut nulla unquam species ullius rei impuræ in ejus potentias irreperit.

893. B. V. ad me dixit: Dammati in die judicii amarè deflebunt, quod propter sua peccata hoc efficax remedium salutis (excellencias S. Josephi) non agnoverint, nec eo, ut potuissent, usi fuerint. Omnes, qui adhæserunt mundo, non agnoverunt excellencias S. Josephi.

898. Post obitum S. Josephi JESUS & Maria comedebant tantum semel per diem, nempe hora sexta vespertina. B. V. cibos ministrabat filio flexis genibus; & hoc modo genuflexa etiam parabat aliquoties cibos pro illo.

900. Certabat cum angelis de labore. Hi enim in specie humana adjuvabant eam, & properabant in suis laboribus, ut præoccuparent industriam B. Virginis. Sic eos alloquebatur: - Responderunt: - Deus nobis præcepit, ut tibi serviamus. Itaque omittendo servitia ageremus contra obedientiam. - B. V. ad eos dixit: Non fiet, sicut vultis -

902. Vicit ergo semper humilitas Mariæ. Mundo hæc mysteria sunt incognita, utpote reddenti se iis indignum ob suam vanitatem & superbiam.

904. JESU & Maria orantibus angeli decantabant cantica de Christo, à B. V. composita.

909. Non possum explicare ea mysteria, quæ contigerunt intra quatuor annos post obitum S. Josephi in illa Domuncula, quæ mihi fuerunt revelata.

910. Horum omnium mysteriorum testis & depositaria erat B. Virgo, quæ tanquam coadjutrix in magno negotio redemptionis generis humani cum filio cooperabatur.

913. In hac consideratione B. V. passa est lethalia deliquia, in quibus haud dubiè obiisset, si Deus eam supernaturaliter non conservasset. Aliquando eam JESUS sustentabat in suis brachiis; & aliquando dum eam sic sustentabat in suis ulnis, caneant ipsi angeli.

917. Aliquando eam instruebat JESUS, quomodo eum in omnibus operibus & in regimine novæ Ecclesiæ esset adjutura. - Si ergo JESUS & Maria omnia sua dona scientiæ & gratiæ pro utilitate hominum impenderunt, & unicum suspirium Christi fuit infiniti valoris, quamvis opera B. Virginis, utpote puræ creaturæ, non fuerint tanti valoris, valebant tamen plus, quàm merita omnium creaturarum.

919. B. V. ad me dixit: Grata sis, eo quod filium comitata fuerim in omnibus operibus, quæ pro humano genere operatus est. De passione ejus habetur major memoria; de aliis autem ejus, & meis operibus parum cogitatur - hæc opera mei filii testimonium perhibebunt contra oblivionem fidelium.

920. JESUS anno ætatis vigesimo septimo ineunte jam conversabatur cum hominibus. Sæpe integras noctes in montibus transigebat orando; & manebat duobus vel tribus diebus extra domum.

922. B. V. rogabat Deum, ut merita Christi fructificarent, & recolerentur ab hominibus. Hoc modo partem habuit in omnibus operibus Christi summa participatione, non tantum respectu causæ, sed etiam relatè ad effectum. Nam sic operabatur cum animabus, ac si ipsa beneficium recepisset.

923. Christus ad B. V. dixit: Volo, ut præstes mihi societatem in redemptione generis humani, & me sequaris. Roga Patrem pro genere humano - ob hanc adhortationem B. Virgo se fere semper Christo sociam exhibuit, quoties ex urbe Nazareth egressus est.

924. Christus per tres annos ante suam prædicationem circuibat in comitatu B. Virginis vicina loca usque ad Tribum Nephthali, & instruebat homines, jam advenisse Messiam; dicebat, se hoc certò scire, quamvis de se nihil dixerit; nec patrauerit aperta miracula. 926. multis tamen tunc contulit sanitatem modo occulto. B. Virgo tunc multos adhortabatur, & trahebat ad doctrinam filii;

fili; quamvis has adhortationes potissimum habuerit ad foeminas; simul operabatur eadem opera misericordiæ, quæ Christus operabatur.

927. Paucae personæ tunc sequebantur Christum & Mariam. Angeli tamen eis inserviebant. Interdum erant ipsis loco tentorii, & defendebant eos contra molestias aëris; interdum afferebant eis cibos. Quoties Christus & Maria se separabant ad prædicandum in diversis partibus, angeli in visibili forma comitabantur B. Virginem, & cooperabantur ad multa opera misericordiæ; referebant etiam matri omnia, quæ patraverat filius. Non me detinebo in enarrandis miraculis, & operationibus, patratis à B. Virgine in hoc itinere.

928. Cum Christus hoc triennio non prædicaverit, aut patraverit miracula publicè, ideo egit maximè cum humilibus & pauperibus, qui facilius ad doctrinam veritatis pertrahi possunt.

929. Maximè exasperabat Luciferum, quod jam in moribundis nil posset proficere. Sæpe contigit, quod cum moribundos angeret, accedente JESU & Maria cum tota sua cohorte fuerit in infernum detrusus.

934. Lucifer videns suas vires deprimi, quoties tentabat moribundos aut alios homines, & causam non deprehendens deliberat cum primatibus dæmonum. Itaque in inferno attollit suam vocem instar rugientis, & convocat socios, eo modo, quo hi spiritus se invicem intelligunt. Tunc eos sic alloquitur: *Scitis - quod Deus nobis præceperit, non solum adorare hominem, sed etiam colere foeminam, tanquam Reginam nostram - omnibus viribus opus est ad extinguendum hunc hominem cum ejus matre - Qui se magis strenuum in hoc negotio exhibuerit, habebit magnum præmium, & à me gratitudinem. - Quis nos ejecit ex Aegypto? quis confregit nostra idola, & diruit templa? quis nos nunc oppri-*
mit

mit in Galilea? quis prohibet nos accedere ad agonizantes? -
935. 936.

937. Tunc Lucifer ascendit ex orco cum innumerabili turba
dæmonum. - 938. B. V. agnoscens ac videns hæc consilia dæ-
monum in anima Christi, tanquam coadjutrix Christi ad victoriam,
rogavit cœlestem Patrem. Per has preces JESUS & Maria im-
petrarunt magna subsidia omnibus, qui invocaverint nomen JESUS
& Maria in tentationibus dæmonum; ita enim Pater cœlestis illis
promisit. Cùm ergo JESUS & Maria tanta nobis reliquerint
subsidia, quam excusationem habere possumus, si non viriliter
pugnemus?

942. Joannes ab utero materno semper sine ulla intermis-
sione exercuit actus virtutum heroicos, sic ut gratia in illo ne
quidem ullo momento fuerit otiosa, aut sine plenitudine perfe-
ctionis.

943. B. Virgo Joanni usque ad annum ætatis ejus septimum
multis diebus ei misit cibos per angelos. A septimo anno usque
ad nonum tantum misit ei panem. Singulis etiam octiduis misit
ei legationem angelorum, ut ipsi referrent de suo statu, de Christo,
& de mysteriis patratis.

945. Joannes semel in Ecstasi vidit intuitivè Deum.

947. Joannes multis antea annis erexit in eremo magnam
Crucem, in qua sæpe perfecit opera pœnitentiæ, in ea per mo-
dum crucifixi orando. Hanc Crucem noluit relinquere in eremo,
sed ante suum discessum per angelos eam misit B. Virgini. Hæc
eam tota sua vita servavit in suo cubiculo cum alia adhuc Cruce,
quam accepit à Christo; Utramque autem tanquam hæreditatem
reliquit Apostolis, qui eas in omnibus regionibus, ubi prædicarunt
Evangelium, circumtulerunt. Illa autem Crux Joannis erat confe-
cta ab angelis.

948. Tunc proposui B. Virgini hoc dubium: Cum cruci reverentia primùm accreverit ex morte Christi, cur ergo tu jam antea crucem honoras? B. V. respondit: Adorabam crucem, ut typum futuri. 949.

954. Deus ad B. V. dixit: Offer mihi filium in Sacrificium. B. V. respondit -. Hoc sacrificium B. Virginis fuit omnium Sacrificiorum, quæ fuerunt ab origine mundi, & erunt usque ad finem mundi, optimum, & Deo acceptissimum, excepto eo solo, quod ipsemet Christus perfecit, cui tamen hoc sacrificium B. Virginis, quantum possibile est, æquale fuit. - Christus Nicodemo dixit: Sic Deus dilexit mundum, ut Unigenitum daret; Idem videtur aliquo modo perfecisse B. Virgo; & aliquo modo debemus ipsi nostram redemptionem. Si non dedisset suum filium, quando coelestis Pater hoc postulavit, non potuisset humana redemptio vi hujus præsentis divini Decreti perfici, quo Deus voluit, ut fieret accedente consensu B. Virginis. Intantum ergo obligati sumus B. Virgini.

956. Omnipotentia Dei B. Virginem confortavit pane vitæ & intellectûs, ut Christo fortitudine invincibili assisteret in operibus redemptionis, & ut esset in illo negotio ejus coadjutrix & cooperatrix, eò modò, quo à divina sapientia constitutum est.

957. Christus, antequam exiret in desertum, ad B. V. dixit: Venit hora, ut incipiam pati pro redemptione hominum. Volo autem hoc opus perficere cum tuo adjutorio, & ut in hoc sis mea socia & coadjutrix; & ut partem sumas in mea passione ac cruce.

959. Christus eo die baptizatus est à Joanne, quo celebratur etiamnum ab Ecclesia, inchoato anno ætatis suæ trigésimo.

966. Interea B. Virgo domi sanguineas lachrimas fudit pro peccatis hominum. Plus quàm ducenties per diem se prosternebat in terram, quod exercitium continuavit toto vitæ tempore. His operibus adjuvabat Christum, eique cooperabatur in negotio

redemptionis, quoties erat absens. Ea verò coram Patre æterno fuerunt tam efficacia, ut propter merita B. V. fuerit quasi oblitus peccatorum omnium hominum, qui tunc prædicationi Christi fuerunt præsentés. Hoc impedimentum suis precibus & ferventi amore sustulit B. Virgo. Ipsa fuit vera mediatrix, quæ nobis obtinuit, ut à Christo instrueremur, & ex ejus ore legem evangelicam acciperemus.

967. Non potuisset B. V. in tantis doloribus vivere, nisi fuisset supernaturaliter conservata.

968. Ut leniret aliquo modo suum dolorem, conversa est ad suos angelos dicens: *Dicite, ubi versetur dilectus meus? dicite, quod moriar ob absentiam vitæ meæ.* O dulce bonum! ubi jam reclinabis caput? ubi fessa membra dabis quieti? - ubi te inveniet hæc columba tua solitaria? quod litus reperiet hæc fragilis navicula agitata hinc inde amoris fluctibus? ubi dabitur malacia? - quid incipiam? quis me consolabitur? & quis se sociabit mihi in hac amara solitudine? -

969. Tunc angeli eam statim consolati sunt; & per illustrationem internam retulerunt ei omnia, quæ interea Christus egit.

970. Aliquoties misit ad filium legationem angelorum, & dabat illis sudariolum à se confectum, ut illi detergerent vultum, quando in oratione constitutus sudabat sudorem sanguineum. Interdum mittebat ipsi etiam per angelos cibos.

971. Sæpe composuit Cantica.

973. B. V. ad me dixit: Lucifer contra te insurget, & impugnabit interiora tua.

978. Joannes se projecit ad pedes JESU, dicens: Ego à te debeo baptizari.

980. Quando Christus suscepit baptismum, simul instituit baptismi Sacramentum; & tunc etiam petiit à Patre generalem Ecclasiæ pro omnibus illis, qui baptismum suscepturi sunt.

981. Christus baptizavit Joannem & B. Virginem.

982. Tunc B. V. fecit nova Cantica.

987. Christum baptizatum comitabantur angeli in desertum, & venerabantur ipsum Canticis. - Ante orationem semper prosternebat se in terram - ibi gratias agebat non tantum Patri, sed aliquo modo ipsi etiam eremo, eo quod se receperit. - Prosequebatur orationem expansis brachiis in forma crucis. Et aliquoties sub oratione sudabat sanguinem.

988. Multæ feræ accurrebant, & agnoscebant suum creatorem, cujus agnitionis dabant signa gestibus. Idem præstabant volucres advolantes & cantantes.

990. Cognoscebat B. Virgo quidem per visiones & revelationes omnia, quæ fiebant cum Christo; mittebant tamen sibi invicem angelos, ut referrent oretenus acta alterius. Itaque angeli referebant Christo, quæ egerat B. Virgo; & huic referebant, quæ egerat Christus, quamvis ambo, JESUS & Maria, eadem jam prius sciverint per alium modum sciendi. Quamprimum B. V. intellexit, filium suum migrasse in desertum, conclusit statim januam suæ domûs, tamque quietam per illos 40 dies se domi tenuit ab omni societate hominum remota, ut vicini crediderint, eam derelicta domo cum filio aliò migrasse.

991. Christus in deserto quotidie orabat trecenties flexis genibus. Idem faciebat B. V. in suo cubiculo. Reliquo tempore cantabat cum angelis. Hac imitatione operabatur in omnibus orationibus & meritis Christi. Obtinebat etiam pares victorias contra vitia. Si Christus tanta bona nobis promeruit, & tanta debita condignè solvit, etiam B. Virgo tanquam coadjutrix suas preces interposuit, & Mediatrix fuit, quantum puræ creaturæ est possibile.

995. Quando Lucifer propius accessit ad Christum, ut tentaret, invasit eum cum sua cohorte magnus horror. - Dein dicebat ad cohortem: *Qualis hic est homo?* -

996. Christus autem peregit suam orationem in superiori animæ parte, quò cognitio dæmonis non pertingit.

997. Lucifer non vidit angelos assistentes Christo, Deo sic disponente. Maria autem è suo cubiculo vidit totam pugnam. Ea incepit die trigesimo quinto Jejunii, & duravit usque ad quadragesimum. Lucifer apparebat in specie humana.

998. Cum Lucifero aderant innumerabiles dæmones: nam eo die infernus erat quasi exhaustus.

999. Lucifer portavit Christum in montem excelsum, è quo poterat conspici magna pars regionis. Tunc dixit: *Omnia, quæ vides, tibi dabo* - Sed Christus eum cum tota cohorte detrusit in infernum, ubi in profundo carcere tribus diebus jacuerunt, quin potuerint se movere. Postquam autem eis licuit se utut debiles erigere, cœperunt primùm suspicari, hunc hominem esse filium Dei; & in hac suspitione perseveraverunt usque ad mortem, quamvis opiniones eorum fuerint diversæ.

1000. Tunc Christus fuit ab angelis reportatus in desertum inter Cantica. Afferebant etiam angeli cibos. Feræ autem & volucres applaudebant triumphatori.

1001. B. Virgo orabat, ut filius; certabat invisibiliter contra Luciferum, ut filius; conterebat illum, & cooperabatur in omnibus cum Christo pro nostra utilitate.

1002. Christus misit partem ciborum ab angelis allatorum Matri, quæ & ipsa jejunavit 40 diebus. Quando de his comedit, advolabant ad eam etiam volucres ex deserto, iidem, qui inservierant Christo suo cantu.

1003. Tunc proposui B. Virgini dubium, nempe, quales fuerint cibi, quos attulerunt angeli Christo in deserto?

1004. B. V. mihi respondit: fuisse aliquando aquam, aliquando panem, aut fructus, vi supernaturali prædita.

1006. Quia Lucifer cuilibet ex septem vitiis capitalibus præposuit dæmonem, voluit eos Christus vincere.

1008. B. V. ad me dixit: In nullum delectationis motum tua voluntas unquam consentiat, etsi foret minima.

1010. Post jejunium Christus regreditur ad Joannem, ut de sua divinitate ferret novum testimonium.

1013. Evangelistæ non memorant, quid Christus patraverit post jejunium; aut ubi se detinuerit; mihi tamen revelatum est, quod Christus decem mensibus manserit in Judæa, nec eo temporis spatio reversus fuerit in Nazareth. Intra hoc tempus venit secunda vice ad Joannem; & hic secunda vice exclamavit: *Ecce! Agnus Dei.* Tunc secuti sunt eum Andreas, & reliqui discipuli primi; & tunc etiam vocatus est Philippus. His decem mensibus tantum præparabat animas ad futuram conversionem tempore prædicationis secuturam; neque tunc locutus est cum Scribis, & Pharisæis.

1014. Sicut Christus egressus deserto se applicuit pro salute animarum; ita etiam B. V. post jejunium suum quadragesimale egressa est domo, & suscepit officium Præcurficris. Exivit ergo in loca vicina, & nuntiabat, jam venisse Messiam, quamvis non dixerit, quis ille sit. Patravit etiam multa miracula, expellendo dæmones, sanando ægros; quamvis ea non patraverit publicè, & plerumque tantum respectu foeminarum.

1015. Hoc modo circumivit nudis pedibus per decem menses, sicut Christus. Rarè tunc reversa est in Nazareth; & parum etiam hoc tempore comedit, quia cibi per angelos allati ex deserto à Christo tantas ipsi contulerunt vires, ut non indiguerit multum cibo.

1018. Andreas adduxit Petrum ad Christum, ut describit S. Joannes C. I. Hæc facta sunt in Judæa. Dein voluit Christus intrare in Galilæam, ubi reperit Philippum. Philippus vocavit Nathanaelem.

1026. Hi quinque primi Discipuli rogabant Christum, ut ipsis permetteret videre & venerari ejus matrem; quod & concessit; hinc statim iter aggressus est versus Nazareth.

1028. Quando JESUS advenit, B. V. eum excepit ad januam domûs. Ibi, dum JESUS ingreditur, provoluta in terram osculabatur ei manus & pedes, & petebat benedictionem: & tunc statim in præsentia Apostolorum deposuit professionem SS. Trinitatis, & humanitatis Verbi. Hoc modo B. Virgo cœpit esse Magistra Apostolorum, qui & abjecerunt se ad ejus pedes, rogantes, ut se in filios ac servos recipere dignaretur. Primus hunc honorem ipsi exhibuit S. Joannes.

1029. Eo die ad vesperam Christo ingrediente in Oratorium B. Virginis projecit se ad ejus pedes, ac precata est veniam, quod tam parum ei inserviret. Christo autem semper inserviebat flexis genibus.

1030. Tunc recepit baptismum à Christo; ad hunc actum descenderunt innumeri Chori angelorum, & audita est vox cœlestis Patris: *Hæc est filia mea dilecta, in qua mihi complacui.* Ipsa verò cum angelis composuit nova Cantica.

1032. B. V. ad me dixit: Volo, ut in te extinguantur omnes effectus ac reliquiæ peccati originalis; & ut in te extinguantur omnes pravæ inclinationes, quæ sequuntur ex fomite peccati. In omnibus tuis operibus sis angelus. Deus enim erga te tam liberalis fuit, ut dederit tibi intellectum magis angelicum, quàm humanum.

1033. Ut concordetur Evangelium Joannis cum mea Historia, dico, quod Christus ingrediendo Galilæam cum suis quinque discipulis rectà tetenderit versus Nazareth. In hoc itinere non se detinuit multò diutius quàm tribus diebus. In Nazareth baptizata matre exivit cum Discipulis ad prædicandum in vicinis locis. Interea B. Virgo invitata est ad nuptias in Cana à cognatis in quarto gradu ex parte lineæ maternæ S. Annæ. Postquam B. Vir-

go in Cana jam comparuerat, & Sponsus intellexit, Christum esse in vicinia, etiam hunc invitavit cum Discipulis. Evangelista dicit, nuptias factas esse tertio die. Per hoc intelligitur tertius dies hebdomadæ apud Hebræos. Nam licet hoc non exprimatur ab Evangelista; tamen etiam ab eo non dicitur, quod dies ille fuerit tertius ab ingressu Christi in Galilæam. Immo hoc fuisset impossibile modo humano. Nam Cana sita est in finibus Tribus Zabulon versus Tenicia, & longe distat à finibus Judææ ac Galilææ. Quod si nuptiæ contigissent tertio die post ingressum Christi in Galilæam, non habuisset plures quàm duos dies ad conficiendum iter ex Judæa in Cana, cum tamen numerentur tres dies itineris.

1035. Miraculum in Cana contigit eodem die, quo Christus priori anno fuit baptizatus; & quo adorarunt eum tres Reges, nempe sexto Januarii. Tunc compleverat Christus annum ætatis trigesimum & tredecim dies.

1036. Sponsus in Cana non fuit Joannes.

1037. B. Virgo in hoc, quod Christus tunc sacraverit, ac instituerit Sacramentum Matrimonii, uti in aliis operibus, cooperabatur Christo ad redemptionem generis humani.

1041. Quando S. Joannes C. 2. dicit: *Hoc fecit initium signorum JESUS in Cana, & manifestavit gloriam suam*, non excluduntur per hoc priora miracula clam patrata. Interim certum est, quod redemptor in Ægypto patraverit multa illustria miracula, inter quæ fuit destructio templorum & idolorum, ut supra narravi.

1044. Non esset alienum à mea historia, enarrare miracula à Christo patrata, quia fere in omnibus etiam Maria habuit partem. - Reliqua miracula, quæ ab Evangelistis non describuntur, & quæ ego non sum jussa scribere, reservabuntur in diem judicii.

1045. Ex Cana profectus est Christus Capharnaum, ubi man-
fit aliquot diebus tantum, ut posset Jerosolimis comparare in fe-
sto Paschatis, quod tunc celebrabatur vigesimo quarto Martii. Ex
eo tempore B. Virgo, exceptis paucis diebus, quibus à Christo
abfuit, comitabatur Christum in omnibus itineribus usque ad Cru-
cem. Quæ in his itineribus pertulit, & quæ pro nobis laboravit,
tanta sunt, ut omnes homines non sufficiant ad referendam dignam
gratitudinem.

1046. Divina Magistra, quamvis jam habuerit in corde suo
inscriptam legem, ac totam doctrinam Evangelicam, nihilominus
semper audit conciones filii, & quidem genuflexa, audientibus
dabat suam benedictionem, quorum & cognovit statum internum,
pro animabus incredulis fudit sanguineas lachrimas. Quæ
eatenus passa est, superarunt omnes dolores & poenas Marty-
rum.

1047. Quando Apostolis & discipulis occurrit aliquod dubium,
vel occulta tentatio, statim recurrebant ad B. Virginem; & semper
retulerunt solatium & instructionem. Ipsa autem laudabat Deum
pro beneficiis novis canticis.

1048. Evangelistæ testantur, quod Christum secutæ fue-
rint mulieres. Earum omnium B. Virgo curam gessit, eas in-
struendo, & dirigendo. Erant innumerabiles mulieres, quæ
à B. Virgine ad agnitionem Christi, viam salutis, & ad per-
fectionem Evangelii adductæ sunt, quamvis non omnes Christum
secutæ sint.

1049. Innumera quoque sunt miracula, quæ B. Virgo tem-
pore prædicationis patravit. Quamvis enim Evangelistæ tantum
meminerint miraculorum Christi, mihi tamen revelatum est, quod
B. V. cæcis reddiderit visum &c. sed ea miracula propalata non
fuerunt, antequam Ecclesia fuerat stabilita in fide. Decuit autem,
à B. Virgine sic patrari miracula, quia erat coadjutrix Christi in
opere redemptionis.

1050. Ipsa sola sciebat imitari perfectiones filii in gradu perfectissimo. - Hæ duæ personæ erga omnes erant affabiles - .

1051. B. V. ad me dixit : Præcipio tibi , ut quando audis & agnoscis hanc vocem sponsi tui , genibus flexis eum adores. - Magna est obligatio tua, quia magna est liberalitas Dei in te.

1052. Verbum Dei, inquit ad me B. Virgo, simplex est, nec artificiosâ ingeniosæ dictionis structura compositum, aut pro aurium lenocinio phaleratum. - Non cures, si & alii homines observent, te quoque subiectam esse defectibus naturæ, morbis, defatigationi, fami, & aliis hujusmodi miseriis, quæ omnia sunt poena peccati originalis.

1053. B. Virgo nullum passa est transire momentum, aut occasionem toto vitæ tempore, quibus non operata est omnes virtutes possibiles.

1057. B. V. fuit illud instrumentum, quod petendo ac sollicitando Christum permovit ad patranda miracula. Nisi ipsa fuisset mediatrix inter Christum & homines, mundus doctrinam Evangelicam nec obtinuisset, nec promeruiisset.

1058. Fideles fere omnes concurrebant ad eam, & congratulantes confitebantur eam esse matrem Messia. - Rogabat tamen filium, ut à se declinaret laudes hominum. Christus exaudivit illius preces; propterea laudes à quadam foemina suo instinctu Matri collatas aliquo modo temperavit; dicendo: *Quin immo beati, qui audiunt verbum Dei, & custodiunt illud.*

1059. Alia vice, cum B. Virgo præ multitudine non posset accedere ad Christum, & illi nuntiaretur, adesse matrem; timebat, ne sibi à fidelibus exhiberetur honor; hinc rogavit filium, ut hoc impediret. Ob hoc dixit: *Qui fecerit voluntatem Patris mei, hic mater, & frater, & soror est.*

1062. Maria tanquam coadjutrix Christi in negotio redemptionis, & in Lege Evangelica fundanda suam partem fideliter contulit. Ea Christum ter Jerosolimam ad festum Paschale tempore prædicationis comitata est.

1066. In Judæa tunc Christus baptizat suis aut discipulorum manibus; & eodem tempore baptizat etiam Joannes in Eccon ad Jordanis ripam.

1067. Lucifer, cum non agnosceret discrimen inter Joannem & Christum, convocât concilium dæmonum dicens: *Circuivi iterum totam terram* -

1068. Dæmones, quibus Lucifer promiserat magna præmia, non poterant tamen aliquid determinate statuere de Joanne & Christo. - Christus studiosè Lucifero abscondit aliqua miracula, ne agnosceret verum discrimen inter se & Joannem.

1071. Lucifer instigavit Herodiadem contra Joannem. Ea proin suavitè Herodi, ut decapitaretur, postquam idem aliis variis modis jam sæpius tentaverat.

1072. B. Virgo misit Joanni per suos angelos in carcerem cibos.

1073. Christus & B. Virgo modo invisibili, attamen corporaliter, portantur in carcerem ad Joannem, ubi eum reperiunt miserè laniatum. Nam adultera suis servis præcepit, ut eum flagellarent. Ob quod tribus vicibus sex famuli hoc mandatum tyrannicè executi sunt.

1074. Quando autem Christus & B. Virgo venit in carcerem, catenæ ceciderunt de ejus corpore, & vulnera ejus sanata sunt.

1076. Quando Joannes fuit decapitatus, Christus in carcere præsens suis brachiis excepit corpus; B. Virgo autem suis manibus excepit caput recisum ense. Cum autem famuli inter se certarent, quis eorum prior deferret caput ad Herodiadem, unus eorum arripuit

arripuit caput ex manibus invisibilibus B. Virginis, non advertens, unde illud sumpserit.

1081. Sub Petro & Joanne stetit Ecclesia mystica, Maria, & Ecclesia militans fidelium. Joanni sapientia supra ceteros apostolos collata est mediante B. Virgine; & illa prærogativa, quod vocetur dilectus discipulus JESU, propter ejus amorem erga B. Virginem, ei data est.

1082. S. Joannes Evangelista præ aliis colebat B. Virginem. Assisteat ipsi in laboribus manualibus, & in hoc servitio aliquoties certabat cum angelis.

1083. S. Joannes fuit primus, qui B. Virgini post ascensionem contulit titulum: *Mater Dei, mater Salvatoris*. Contulit ipsi adhuc plures alios similes titulos, v. g. *Reparatrix peccati, Domina gentium*; præsertim nominabat eam primus; *Maria à JESU*, prout sæpius in primitiva Ecclesia vocata fuit.

1084. B. Virgo amabat specialiter Mariam Magdalenam. Hæc ipsi aperuit consilii causâ suum desiderium, se conferendi in solitudinem. B. Virgo proin ipsi dedit instructionem pro vita solitaria, quam & exactè observavit in eremo, in quam sub benedictione B. Virginis se contulit. B. Virgo semel eam invisit personaliter in eremo; sæpe autem per angelos, ut eam consolarentur in ea solitudine. Reliquæ mulieres, & omnes alii discipuli pariter per B. Virginem copiosis gratiis ac beneficiis à Deo donati sunt.

1085. Solus Judas aberravit ab hac regia via (Maria) in qua solâ ad divinum amorem, & ejus dona perveniri potest.

1088. Judas ob inordinatam suam vitam fuit admonitus à B. Virgine; sed ipse contempsit ejus admonitiones; propterea gratia excidit, & sibi relictus est. Sic à via gratiæ ac Marianæ intercessionis recessit, & portam misericordiæ sibi ipsi occlusit. Ab aversione erga Mariam progressus est ad protervitatem erga Magistrum.

1089. Hoc non obstante B. Virgo admonuit illum ad poenitentiam, eique nomine filii, ac suo sponndit veniam.

1092. Quando Christus dixit, se velle constituere Oeconomum ad recipiendas ac administrandas eleemosinas, Judas statim petiit sibi deferri hoc Officium; in hunc finem rogavit Joannem, ut permoveret B. Virginem ad impetrandum sibi à Christo hoc officium. Cum B. Virgo non deferret precibus Joannis, ipse tandem eam adiit, idem petens, ac dicens; se nullum habere in hoc finem, nisi ut posset servire Christo. -

1097. B. Virgo ad me dixit: Joannès promeruit amorem Christi ob amorem mei. Econtra Judas cecidit, quia contempsit bonitatem, quam ipsi exhibui.

1099. Jam ultra duos annos cum dimidio transierat ab initio coeptæ prædicationis, & miraculorum, dum jam appropinquabat tempus passionis; sed paulo prius Salvator ascendit in montem Thabor, dissitum à Nazareth duobus milliaribus versus orientem, ac situm in medio Galilææ.

1100. Eodem tempore, quo animæ Moyſis & Eliæ ab angelis fuerunt portatæ in Thabor, etiam B. Virgo manibûs suorum angelorum fuit eo deportata, ut interesset transfigurationi. Hoc ei debebatur, quia erat Christi socia & coadjutrix in opere redemptionis.

1101. Tunc B. V. habuit visionem Dei intuitivam. 1102. Ob quod fecit nova Cantica.

1103. Post transfigurationem fuit ab angelis reportata in Nazareth, Christus autem venit ad eam in Nazareth, ut valediceret patriæ. Tunc ultimò pertransiit in Galilæa.

1104. Ante egressum ex urbe Nazareth Christus sic oravit: *Æterne Pater - venio, ut lapsos erigam, pauperes ditem, esurientes reficiam - O Crux desiderata, quando me excipies in tua brachia? O dulces contumeliæ & injuriæ! - venite, & satiate mea vota -*

1106. Similiter oravit B. Virgo dicens: - *Hodie desero patriam, ut assistam filio in suo Sacrificio - non est dolor, sicut dolor meus, quia video eum, qui est figura tuæ substantiæ, & tibi consubstantialis, inter lupos - O filii Adæ, vigilate - considerate grave pondus peccati in meis doloribus & tormentis.*

1107. Christus tunc ultima vice proficiscitur Jerosolimam. - Post festum Tabernaculorum manet in Judæa usque ad passionem. Ultimis mensibus post Transfigurationem patravit majora miracula.

1108. B. V. semper comitabatur filium, exceptis pauculis temporibus, quibus separatim in comitatu S. Joannis operabatur conversiones & miracula. Eo tempore ob absentiam Dilecti præ amore patiebatur deliquia.

1109. Illis diebus secuta etiam est resuscitatio Lazari in Bethania. Hinc Pontifices collegerunt Concilium, in quo quæstio facta, an nullus sciret locum, ubi Christus maneat?

1110. In utraque unctiōe pedum Christi erat una eademque mulier Magdalena.

1111. Lucifer tentat cor Judæ. Igitur accedit ad Pontifices, dicens: Christum amare convivia, & fœcem hominum; & ab eo circumduci multos malæ famæ, viros ac mulieres -

1115. In fide expressa mysteriorum revelatorum creduntur etiam ea mysteria, quæ in illis implicite continentur. - Jam est voluntas Dei, ut scribam ea occulta mysteria sine immixtione humanarum opinionum. Et hucusque jam multa talia descripsi, quæ mihi revelata sunt.

1116. Unctio Christi in Bethania peracta est à Magdalena in die Sabbati.

1117. Christus jam vicinus passioni Bethaniæ in Oratorio se de novo Patri obtulit; Idem fecit B. Virgo. Tunc Pater æternus in specie humana apparuit, dicens - . Quando B. Virgo in hac visione suum filium vidit ad dexteram patris; ait: *Dixit*

Dominus Domino meo, sede à dextris meis. Et in hæc verba cecinit Canticum. Quando autem desit loqui, Pater æternus continuavit reliquum textum Psalmi. Nimis mihi difficile est, omnia enarrare, quæ de sensu hujus psalmi intellexi.

1121. In die, qui correspondet Dominicæ Palmarum, venit confectis circiter duobus miliaribus in Bethpage, ubi duos discipulos misit in domum alicujus divitis, ut ejus consensu acciperent pullum asinæ.

1123. Ingrediente sic Domino Jerosolimam statim Michael angelus descendit in limbum Patrum, ut eis nuntiaret triumphalem ingressum. Illi verò in aliqua visione viderunt totum triumphum, & gratulati sunt Triumphatori Canticis. Ut verò hic triumphus esset gloriosior, jussit morti Christus, ut eo die nullus hominum moreretur in toto mundo, quod & factum est.

1124. Tempore hujus Processionis omnes doemones, quotquot erant in toto mundo, detrusi sunt in orcum. - Quamvis in eo triumpho tanta multitudo hominum acclamaverit tanquam regi, nullus tamen erat, qui cum vellet excipere domo.

1125. B. Virgo in visione vidit totum hunc Triumphum contra doemones; & quomodo tunc impletum fuerit; quod *inimici sub pedibus ejus.*

1128. Lucifer in orco convocat propterea novum Concilium; & consenso alto loco doemones sic alloquitur. -

1131. Doemones, cum jam magis ac magis in ipsis cresceret suspicio, Christum esse Messiam, statuunt, ut impediatur mors Christi. 1132. Igitur cum tota sua cohorte Lucifer redit ex orco in terram, & corporaliter apparens offert Judæ multam pecuniam, si non traderet Christum. Uxorem quoque Pilati instigavit, ut impediat ejus mortem.

1133. Verum omnes adhortationes & media ad bonum frustranea sunt sine gratia; non potuit dæmon permovere Judam ad desistendum à proposito.

1134. Cum dæmones nihil proficerent in Juda, inspirarunt Phariseis, ac postea Pilato, ut desinerent persequi Christum. Et cum nec in his obtinerent intentum, mutaverunt consilium; nam videntes, se non posse impedire mortem Christi, conversi in iracundiam decreverunt, saltem modo crudelissimo & subito hoc exequi.

1135. Die Mercurii post Dominicam Palmarum Pharisei & Scribæ colligunt novum Concilium in Domo Caiphæ. Ibi Lucifer iis inspirat, ut differant mortem Christi post Pascha, ne tumultus fieret in populo. Cogitabat enim, mortem Christi forte omnino impediri posse, si differretur ultra Pascha.

1137. B. V. ad me dixit: Lucifer in varia ibat consilia, donec agnovit, quod anima divinifata mei filii jam ab initio fuerit gloriosa. Sic Deus multa solet in bonum animarum dæmoni celare ad obtinendum suum intentum; quo obtento ea dæmon agnoscit in majorem sui confusionem.

1142. B. Virgo illis ultimis diebus multa tractavit mysteria cum filio. De iis, quæ mihi revelata fuerunt, possum pauca adducere.

1143. Die Jovis Christus matrem sic alloquitur: Venit hora pro redemptione generis humani - da mihi licentiam patiendi -

1145. B. Virgo sic illi respondit: - O vos cœli & elementa, & omnes creaturæ, quæ in vobis continentur, angeli, Sancti Patriarchæ & Prophetæ, juvate me deslere mortem mei Dilecti, qui vobis omnibus dedit vitam - - - lachrimamini mecum super genus humanum; - O felices prædestinati! O infelices reprobi! - Tu verò, o fili -

1149. Tunc Christus paulo ante meridiem cum discipulis ex Bethania it Jerosolimam, ultimam ibi coenam sumpturus.

1151. Comitabantur B. Virginem angeli in visibili specie, & cum ea colloquebantur de mysterio magno filii.

1157. Illa ipsa nocte ultimæ coenæ Judæi celebrabant suum Pascha comedendo Agnum Paschalem. Igitur duo discipuli rogant Dominum domûs, ut eam concedat Magistro ad celebrandum festum panum Azymorum, prout vocabatur illud Pascha Judæorum.

1158. Post Christum venit in eam domum etiam B. Virgo cum suis mulieribus; Christus verò jubet eam secedere in aliquod separatum cubiculum, & ex eo in spiritu omnia intueri, quæ eventura erant.

1159. Christus dein fecit ultimam coenam cum discipulis, observando omnes coëremonias Legis, quas & illis explicavit, interpretando quid significarent.

1161. Ea occasione Christus Canticum mysteriosum cecinit, & sic precatus est Patrem: - vixi triginta tribus annis - tempus est, ut aperiatur liber signatus septem sigillis - 1162.

1163. Coelestis Pater statim misit innumerabiles Choros angelorum ad Christum, ut in Coenaculo interessent mysteriis. B. Virgo è suo cubiculo in spiritu omnia vidit, quæ ibi agebantur. Cooperabatur etiam filio in omnibus exercitiis, tanquam coadjutrix. Fecit etiam de his mysteriis nova Cantica.

1165. B. Virgo plus passa est, quàm omnes homines simul sumpti. Nostri dolores comparati ad dolores illius sunt tantùm mera umbra.

1168. Tunc Christus suos discipulos jussit sedere, & exiit exteriorem togam. Tunc etiam usus est sandaliis, quæ solebat deponere tempore prædicationis. Ea erant confecta à B. Virgine in Ægypto; & crescebant cum illo.

1173. Christus habebat capillos coloris medii inter castaneum & aureum. Oculi erant grisei. Forma corporis perfectissima. Lucifer tunc sedebat in medio cordis Judæ; & quia non poterat perferre humilitatem Christi, volebat exinde & ex coenaculo fugere. Sed Christus eum impedivit.

1177. Christus nulli exhibuit beneficium corporale sine admixtione alicujus beneficii spiritualis.

1179. B. V. ad me dixit: Sit tibi hæc inconcussa regula. Quando tui Confessarii & Superiores approbant gratias & beneficia tibi à Deo indulta, debes illis credere, ea beneficia admittere, & æstimare absque ulla dubietate, vel titubatione.

1181. Ultimam coenam Christus cum discipulis sumpsit in terra recumbens supra mensam, quæ non multò altior terrâ erat, quam sex aut septem pollices more judaico. Post lotionem pedum autem jussit Christus parari altiorem mensam eo modo, quo nunc apud nos consueta est. Exinde duxit initium mos celebrandi Missam in altiori mensa, ut nunc in Ecclesia Catholica fieri solet. Mensam straverunt linteo, & imposuerunt patinam cum calice, qui habebat formam calicis in Missa usitati. Calix & patina erant ex lapide simili Smaragdo; eaque vasa Dominus Domus Christo obtulit; unde factum, quod apostoli dein iis usi fuerint ad consecrationem. In patinam Christus posuit panem azymum, & in calicem vinum purum.

1182. Dein Christus habuit sermonem ad discipulos, in quo ipsis commendabat amorem & pacem inter se; dicebat, quod amore fraterno diligere se invicem debeant, sicut Pater cœlestis eos diligit. Tandem per angelos apportati sunt in coenaculum etiam Enoch & Elias, quia Christus hos duos Patres Legis naturalis & Scriptæ voluit interesse foundationi Legis gratiæ.

1183. Postquam omnes convenerant, tunc etiam apparuit Persona Patris, & Persona Spiritus Sancti, ut contigit in Jordane, & monte Thabor. Sed visi fuerunt tantum ab aliquibus, præsertim à Joanne, quamvis omnes reliqui senserint aliquam operationem.

1184. Tunc Christus habuit hunc sermonem ad Patrem: Laudo te in essentia tuæ deitatis, in qua tecum & cum Spiritu Sancto idem sum per tuum intellectum, ut figura tuæ essentiae, & imago tuæ indivisæ naturæ. - 1187. Igitur ordino, ut omnes homines regenerentur in tuam amicitiam per baptismum - 1188. ordino etiam Sacramentum matrimonii -

1189. Hunc sermonem Christus ad Patrem habuit sine signo externo. Eandem Christi orationem etiam Patri B. Virgo obtulit. Nam quamvis perfectioni operum filii non potuerit addere aliquid meriti, sic tamen oratio filii semper pertinuit ad coadjutricem, ad B. Virginem, ut misericordia divina etiam ex ipsius parte fuerit mota, & Pater æternus non respexerit ad Unigenitum, nisi ut associatum cum Matre. Respexit ergo Pater æternus simul ad ambos, & certo quodam modo acceptavit utriusque preces, filii & matris pro salute hominum. Aliud quoque tunc operata est B. Virgo. Nam cum videret Luciferum in apostolos machinari grave malum, autoritate regia illi præcepit, ut cum tota sua cohorte fugeret è Coenaculo, & in infernum se præcipitaret. 1190. Itaque omnes se præcipitarunt in infernum, donec ipsis denuo permissum est, redire ex orco ad passionem Christi, ut melius confunderentur. Angeli autem tunc B. Virgini cecinerunt Canticum Triumphale. Ex his autem apparet, quod Lucifer & ejus socii fuerint quidem præsentés lotioni pedum, & passioni Christi, non autem institutioni Eucharistiæ, & ejus sumptioni.

1191. Quando Christus pronuntiavit verba Consecrationis, respondebat æternus Pater: Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacui, & complacebo usque ad finem mundi. - Idem confirmabat Persona Spiritus Sancti. Dein Humanitas Christi in persona Verbi exhibebat reverentiam divinitati in Sacramento suæ carnis & sanguinis. Statim etiam B. Virgo adoravit è suo cubiculo Christum in SS. Sacramento. Dein angeli, etiam in coelo. Denique etiam comparuerunt ad adorandum etiam Elias & Enoch.

1192. Similiter adorarunt etiam Apostoli. Dein elevavit Christus in altum consecratam carnem, & sanguinem, ut ab omnibus, qui illi primæ Missæ intererant, posset de novo adorari. Quod & factum est. In ista elevatione præcipuè illuminati fuerunt circa mysteria Eucharistica B. Virgo, S. Joannes, Enoch, & Elias - quomodo videlicet substantia panis per Sacerdotem transsubstantietur in substantiam Corporis & Sanguinis Christi, remanentibus accidentibus sine subiecto.

1194. Intellexit etiam B. Virgo, quomodo accidentibus corruptis creetur nova materia, & sic fiat nutritio.

1195. Multa de his veritatibus comprehendit etiam S. Joannes cum antiquis Patribus ibi præsentibus.

1196. Postquam Christus SS. Sacramentum elevavit in altum, illud fregit, & primus sumpsit. Cumque agnosceret, quanto inferior esset sua humanitas divinitate, sensit in parte sensitiva quasi tremorem & horrorem. Postquam autem Christus se communicavit, vidit B. Virgo in spiritu, quomodo ipse in suo proprio corde resideat.

1197. Dein fregit Christus aliam particulam, eamque tradidit Gabrieli Archangelo deportandam B. Virgini. Ea recepit ab Angelo SS. Sacramentum, quod in ejus corde ex eo momento mansit incorruptum, tanquam in Tabernaculo, usque dum de

novo postea consecravit S. Petrus. Ipsa autem gratias agebat novis Canticis.

1198. Tunc ex mandato Christi S. Petrus sumpsit alias particulas, quibus communicavit duos antiquos Patres, Enoch, & Eliam. Hi autem sic refecti ab angelis reportati sunt in locum, in quo visio intuitiva Dei ipsis differtur usque ad finem mundi.

1199. Judas secum statuit, Hostiam non deglutire, sed illam reservare, & tradere Phariseis ac Principibus Sacerdotum, quò haberet occasionem accusandi Magistrum, quod asserat hunc panem esse suum corpus. B. Virgo, quæ vidit omnium Apostolorum internam dispositionem, vidit etiam hoc impium Judæ propositum. Itaque autoritate regia præcepit angelis, ut extraherent ex ore Judæ consecratum panem & vinum, & ad alias partes consecratas reponerent. Quod & angeli statim executi sunt.

1200. B. V. ad me dixit: Lucifer cum sua cohorte valde horret Eucharistiam; ejus enim vicinia majorem ipsi dolorem ac poenam causat, quàm ipse infernus. Quando in Ecclesia in præsentia Eucharistiæ tentant homines, semetipsos ad hoc cogunt non obstante illa poena. Quia ex odio Dei malunt perferre eos dolores, quàm non tentare.

1201. Eadem ad me dixit: Quia ex obedientia quotidie comunicas, te præpara ab una ad alteram.

1202. Eadem ad me dixit: In eos, qui devotè communicant, aliquid transfunditur de gloria humanitatis mei filii. Item corda eorum, qui devotè communicant, habebunt aliquem gloriosum Characterem publicum in testimonium, quod fuerint digna tabernacula mei filii: & hoc erit magnum gaudium accidentale in cœlo. Gloria autem essentialis dignè communicantium erit non solum æqualis, sed etiam major gloria quorundam Martyrum, qui nunquam sumpserunt S. Communionem.

1203. Eadem ad me dixit: Minima virtus, quam exercui, major fuit suprema virtute omnium Sanctorum.

1204. Die Jovis, postquam jam nox ingruerat, surgit Christus è Coenaculo, & valedicit Matri. Ea revertitur iterum ad suum cubiculum, è quo omnia vidit quæ Christus egit; quibus omnibus etiam ipsa cooperabatur modo conveniente.

1205. Christus exiit è Coenaculo cum omnibus Discipulis; sed in plateis multi dispersi sunt ad sua negotia; soli duodecim Apostoli eum comitabantur in montem Oliveti, qui situs erat versus Orientem. Judas autem permisit Christum & alios Apostolos præcedere, donec tandem eos ex oculis amiserit. Tunc concito cursu properat ad Sacerdotes. In via illi occurrit Lucifer in specie humana hominis alicujus Judæ notissimi, cum quo etiam consilium suum de prodendo Magistro communicaverat. In hac forma Judam alloquens ait: sibi quidem ab initio placuisse hoc consilium; nunc autem se illud improbare -

1213. Calix, quem Christus bibere noluit, erat afflictio illa, quam sentiebat ex eo, quod sua passio non solum sit futura infructuosa pro damnandis, sed etiam illis futura in majorem damnationem.

1214. Itaque oratio illa Christi ad Patrem habebat hunc sensum; ut Pater aut omnino à se tolleret hunc calicem, id est, dolorem moriendi pro damnandis; aut, si mors inevitabilis, ut omnes salvarentur. - Sed Divinitas reposuit, jam esse constitutum determinatum numerum prædestinatorum.

1216. Pater misit filio Archangelum Michaellem, ut eum consolaretur, ac ea illius sensibus internis proponeret, quæ animæ Christi jam prius erant nota; illa notitia, quam ab angelo accepit, erat experimentalis; ea autem, quam prius habuit, erat alterius generis. Enumerabat S. Michael Christo bona, quæ secutura erant ex passione Dominica. Addebat etiam alia mysteria, quæ non

non necesse est revelare; maximè cum ad ea revelanda nullum habeam mandatum.

1217. Postquam Lucifer obtinuit licentiam de novo ex orco redeundi in terram, statim turma dæmonum properavit ad Judam, ut impediret illum à proditione Magistri.

1219. Quando Christus in Oliveto se separavit ab aliis Apostolis, tantummodo secum sumptis Petro, Joanne, & Jacobo; etiam B. V. se separavit ab aliis mulieribus, secessitque in separatum cubiculum cum tribus Mariis. Ibi rogavit Deum, ut in sensitiva parte privaretur omni solatio, & ut in corpore sentiat omnes dolores vulnerum & poenarum, quos passurus est filius; quod ipsi etiam concessum est. Et quamvis hi dolores tanti fuerint, ut naturaliter debuisset mori, fuit tamen supernaturaliter conservata à Deo.

1220. Tres Mariæ à B. Virgine electæ fuerunt, ut ipsi assisterent in sua passione. Quando ergo cum his tribus mulieribus fuit separato in cubiculo, dixit ad illas: *Tristis est anima mea - orate, ne intretis in tentationem.* Tunc avulsa est ab illis paululum, & oravit; ac ter ad mulieres reversa denuo ad orationem, ut Christus, rediit. Ut verò in omnibus imitaretur suum filium, etiam sudavit sudorem sanguineum. Ipsi verò missus est Archangelus Gabriel, ut eam consolaretur. Mihi fuit revelatum, quod B. Virgo in hunc finem jam fuerit provisa aliquot linteolis. Et hinc, quando agnovit suum filium sudare sudorem sanguineum, statim illi per angelos misit linteolum ad detergendum sudorem; quod & angeli statim executi sunt.

1221. B. V. ad me dixit: Vide, quanti momenti sit Prædestinatio, vel reprobatio. Impossibilitas, ut omnes salvarentur, reddidit ejus passionem tam dolorosam; & ob hoc sudavit sudorem sanguineum.

1224. Sacerdotes & Scribæ collegerunt multum populum, quem cum militibus gentilibus & Capitaneo eduxit Judas.

1225. Christus obviam ivit turbis, & dixit in corde suo: *Optatissima passio animæ meæ, dolores, tormenta, injuriæ, afflictiones, pœnæ, mors, huc venite, venite, ab venite sine mora. Integrum incendium amoris, quem pro salute hominum gero, vos expectat ardentem. Venite ad innocentissimum omnium creaturarum, qui agnoscit vestrum pretium -*

1227. Ob intercessionem B. Virginis Christus immisit in cor Judæ post osculum sequentes bonas inspirationes - Verum nil profecerunt.

1228. Christo assistebant innumerabiles exercitus angelorum. Cum Juda venerant milites Judaici, & gentiles. Inter eos erat etiam Lucifer cum magna cohorte dæmonum.

1229. Quando Christus dixit: *Ego sum*, sensus erat; *Ego sum, qui sum*. Et hunc sensum intellexerunt angeli, & B. Virgo, & multi ex Apostolis. Quando autem Christus hoc dixit, hostes ejus ceciderunt in terram cum canibus & equis, quos secum sumpsērunt. Jacuerunt instar lapidis per semiquadrantem sine ullo signo vitæ similes mortuis. Tunc & Lucifer cum suis præcipitatus fuit, & nova pœna affectus.

1230. Ob intercessionem B. Virginis, quæ oravit, ut possent resurgere, oravit etiam Christus ad Patrem, ut liceret illis surgere.

1231. Primus in Christum immisit manum famulus summi Sacerdotis, Malchus. - Ictus inflictus à Petro intulisset majus vulnus, si non fuisset impeditus à Deo.

1236. Quando B. V. vidit, turmam cadere in terram, cum angelis cecinit iterum mysteriosum Canticum. Quando Christus fuit ligatus, ipsa in suis manibus sensit omnes dolores funium & catenarum, ac si ipsamet fuisset ligata. Idem ipsi contigit, dum
Chri-

Christus fuit percussus, aut protrusus. Nam ipsi collata erat hæc gratia sensationis, ut dictum est, & ulterius dicetur.

1240. Capto Christo Apostoli cœperunt hæsitare in fide, & quilibet circumspiciebat pro sua securitate. 1241.

1243. Petrus & Joannes fortius restiterunt dæmoni, quàm cæteri apostoli. Statuunt sequi Magistrum à longe. Ad hoc juvabat eos, quod Joannes fuerit notus Annæ Summo Pontifici, qui annuis vicibus cum Caypha administrabat Pontificatum. Familiaritas autem Joannis cum Anna Pontifice ex hoc provenit, quia habebatur pro viro eximio, & erat nobilis, & affabilis.

1244. B. V. vidit omnes cogitationes apostolorum, eorumque statum internum. Tunc secum hoc modo locuta est: O simplices oviculæ, quare deseruistis vestrum Pastorem? - Quomodo potestis oblivisci ejus doctrinæ? - O dulcissime amor! -

1245. B. Virgo, sicut sensit alios dolores Christi, ita etiam sensit ejus dolorem ob lapsum apostolorum. - Itaque auxit suam intercessionem pro apostolis, donec ipsis promeruerit conveniens auxilium, & filium permoverit ad indulgendum & accelerandum auxilium, ut ad fidem & amicitiam ejus reverterentur; ad quod Maria fuit efficax & potens instrumentum. Interea ipsa in suo corde collegit totam fidem, sanctitatem, religionem, & pietatem totius Ecclesiæ, quæ in ipsa conservata est, tanquam in Arca continente Legem gratiæ, Sacrificium, Templum, & Sanctuarium. Ipsa sola credebatur, amabat, sperabat, & adorabat objectum fidei pro se, pro apostolis, & pro toto humano genere, sic ut in eo gradu, in quo puræ creaturæ possibile est, suppleverit defectum omnium.

1247. Judas post prodicionem volebat se præcipitare, sed non potuit. 1248. Tunc Lucifer ipsi suavit, ut iret ad summum Sacerdotem, & retractaret suum peccatum. Sperabat enim Lucifer, hoc modo posse impediri mortem Christi. In quem finem etiam

usus

usus est Pilato tanquam instrumento ad liberandum Christum à morte. Judas autem, cum videret se nil efficere, se suspendit extra urbem in arbore; & hæc ejus mors contigit ipso die Parasceves hora meridiana, nempe duodecimâ.

1249. Corpus Judæ mansit in arbore tribus diebus. Nam quamvis Judæi conati fuerint illud ab arbore deponere, non potuerunt tamen id efficere. Post tres dies dæmones illud ad animam deduxerunt in infernum. Fuit autem detrusum in aliquam specum, in quam dæmones hucusque ab initio mundi nullam animam potuerunt detrudere; licet id sæpius tentaverint: erat enim preparata pro Juda, & pro illis Christianis, qui propterea damnantur, quod Sacramenta, doctrinam, & passionem Christi, & intercessionem B. Virginis nolint convertere in suam utilitatem.

1251. Lucifer, quando erat in Oliveto, ad suos dixit: Sine dubio hic homo est simul Deus. Si morietur, procurabit redemptionem humani generis. Malè egimus procurando ei mortem. Igitur saltem exquisitis tormentis tentemus ejus patientiam.

1253. B. V. ad me dixit: Unus apostolorum cecidit; reliqui in fide fluctuarunt.

1255. Eadem ad me dixit: Cum sensibilia tantopere noceant vitæ spirituali, requiro à te, ut ex animæ tuæ potentiis deleas omnes imagines & species creaturarum, ut sis capax meæ imitationis & instructionis.

1257. Christus ex Oliveto ducebatur ad Annam Summum Sacerdotem. Lucifer instigabat turmam militum & carnificum ut arctè ligarent captivum, quem habebant pro mago. Itaque collo, & corpori circumdederunt crassam catenam ferream, cujus extremitatibus inseruerunt Christi manus; ipsam verò catenam retorserunt in tergum. Eam acceperant ex domo Annæ Summi Sacerdotis, ubi servierat ad attollendam januam cujusdam carceris.

Catena erat etiam provisa clausuris, & clavibus. Insuper adhibebant duos crassos funes. Uno circumdabant arctè collum & pectus, & ligamenta firmabant strictis nodis. Extremitates finebant propendere, ut posset iisdem trahi. Altero fune ligabant brachia, ac dein eum circumducebant medio corporis; extremitatibus autem propendentibus attrahebant captum.

1258. Una pars turmæ trahebat Christum fune anteriore; altera posteriore, & sic trahebant ipsum modo in sinistram, modo in dextram partem. Sæpe prosternebant eum in terram, quo factum, ut vulneretur ejus facies, cum manus haberet ligatas in tergo.

1259. Semel Lucifer voluit carnificibus funes eripere è manibus eorum, ut posset ipsemet Christum trahere; sed Maria hoc è suo cubiculo videns autoritate regia ipsi præcepit, ut desisteret; & statim fractæ sunt vires illius. Itaque animat alios dæmones contra Christum, dicens: Qualis est hic homo? - venite, persequamur ipsum saltem per nostros vasallos -

1260. More judaico aliàs tantum rei mortis sic ligati sistebantur judici.

1263. Interea ad domum Annæ pervenerunt etiam Petrus & Joannes. Hic verò, cum notus esset Pontifici, facile fuit intromissus; Petrus verò remansit foris, donec & ipse ad intercessionem Joannis fuit intromissus à Janitoribus. Ambo se contulerunt in curritorium, quod erat ante Aulam Pontificis. Ibi accedebat ad ignem, quem milites ad arcendum frigus accenderant. Accedente autem ostiariâ ancilla, ac interrogante - negavit se esse discipulum Christi. Dein recessit ex domo Annæ; sed in domo Caiphæ negavit suum magistrum iterum duabus aliis vicibus.

1264. Quamprimum B. Virgo è suo cubiculo vidit negationem Petri, non destitit lachrimari & rogare Christum in suo corde asservatum sub speciebus Eucharisticis pro illo, ut obtineret veniam

veniam. Igitur Christus statim post primam negationem rogavit Patrem, ut ob intercessionem B. Virginis Petro præpararetur gratia & venia. B. Virgo sensit quoque omnes dolores, vulnera, & poenas sui filii. Quando Christus fuit ligatus funibus & catenis, ipsa in suis manibus & brachiis sensit tantos dolores, ut sanguis proruperit ex unguibus. Cumque simul accesserint angustia cordis, incepit lachrimari lachrimas sanguineas. Alapam quoque suo filio inflictam sic sensit, ac si ipsimet fuisset inflicta.

1265. B. V. ad me dixit: Certam te reddo, & dico tibi pro veritate indubitata, quod solum mea intercessio, & merita, quæ æterno Patri repræsentato, impediunt poenam, & placare possint ejus justam iram, ne mundum deleat.

1269. Christus, quando ducebatur ab Anna ad Caiphæ, oravit pro suis persecutoribus. Idem fecit & B. Virgo eodem tempore; quia erat mira inter filium & matrem consensio.

1270. Lucifer cum sua cohorte stabat à latere Cayphæ, ut prius stetit à latere Annæ.

1271. Lucifer intendebat fatigare patientiam Christi, ut exprimeret aliquod verbum, ex quo intelligeret, an esset verus Deus.

1273. Aliqui tunc in domo Cayphæ Christum percutiebant pedibus; alii trahebant capillis; alii percutiebant in collo. A Concilio autem ut blasphemus fuit condemnatus ut reus mortis.

1274. S. Marcus & Lucas narrant, quod Christus pedibus fuerit impetitus. Tunc tantus splendor ex vultu Christi prodiit, ut omnes mirati sint. Quia verò hoc tribuerunt magiæ, statuerunt velare faciem ejus. - Omnes hos dolores sensit etiam B. Virgo, ut Christus, hoc solo discrimine, quod illos in Christo causaverint percussiones, in B. Virgine verò manus Dei ex ejus consensu. Et quamvis naturaliter debuisset mori, fuit tamen supernaturaliter servata.

1275. Inter illas pœnas Christus pro suis fidelibus renovavit Beatitudines promissas dicens: *Beati qui mansuetè patiuntur afflictiones, quia possidebunt terram humanæ voluntatis & cordis suæ amœna conversatione, & amœnitate virtutis.*

1278. In domo Cayphæ vidit Petrum alia ostiaria, quæ accessit ad milites stantes ad ignem, dicens: - Postea Petrus exivit ex atrio, & circumivit circa domum fere per horam. Tunc accessit ad eum alius minister, cognatus Malchi, cui absciderat auriculam dicens: *Tu es Galilæus* -

1279. Lucifer ab initio permovit duas ostiarias, dein etiam milites, ut urgerent Petrum interrogationibus. - Quod divina misericordia respexerit Petrum, hoctribuendum B. Virgini, quæ, ut cognovit negationem Petri, statim in suo cubiculo oravit - Petrus autem dolens exivit è domo Cayphæ, seque contulit in specum, quæ nunc vocatur *Canta Galli*, post tres horas obtinuit iterum gratiam & veniam. B. Virgo misit in specum angelum, qui eum consolaretur. Angelus eò se contulit clam, ita ut non fuerit visus à Petro; ejus ergo inspirationibus Petrus confortatus receptus fuit in gratiam ob intercessionem Matris omnium gratiarum.

1283. Mihi eatenus circa ea, quæ Christus passus est post negationem Petri usque mane, revelata aliqua fuerunt, quæ non convenit manifestari omnibus.

1284. Cum sic jam transierit medium noctis, statuunt congregati se dare quieti. Interea autem jubent Christum detrudi in ergastulum profundum sub terra. Ille carcer erat destinatus pro pessimis; vix habebat parum luminis, & erat foetidissimus, quia à multis annis non erat purgatus. Suo foetore potuisset inficere totam domum, nisi fuisset tam profundus.

1285. In hac crypta subterranea fuit Christus alligatus in aliquo angulo ad frustum rupis, sic tamen ut nec sedere, nec se erigere potuerit. Hoc modo funibus arctissimè constrictus relictus fuit

fuit à ministris, & clauso carcere clavis fuit tradita uni ex ministris.

1286. Tunc Lucifer induit personam Præfecti carceris, & animat eum, cui clavis commissa erat, ut descendat in carcerem, & illudat vincto. Sic etiam animat turmam. Angeli autem descendunt ad Christum in carcerem, & canunt illi Canticum à B. Virgine compositum.

1287. Christus verò ad angelos dixit: - dicite meæ matri, ut jam sociam agat in passione - . Angeli omnia nuntiârunt B. Virgini, quamvis ipsa ea omnia jam sciverit per aliam scientiam. Ut verò vidit filium in his poenis, sensit omnes ejus dolores, hoc solo discrimine, quod Christus passus sit, ut Deus simul ac homo, & ut Redemptor; B. Virgo autem ut pura creatura & ut coadjutrix filii.

1290. In illo carcere denudare Christum vestibus, & ea peragere volebant, quæ horrenda. B. Virgo autoritate regia avertabat has injurias. Deum Patrem rogabat, ut non præberet concursum. Ministris autem præcipiebat, ut continerent vires suas. Sic ergo factum, ut aliqui ex ministris obliviscerentur sui consilii; aliis autem obriguerunt brachia, donec destiterunt à proposito.

1291. B. V. præcepit etiam dæmonibus, ut obmutescerent, nec talia amplius ministris suggerent. Interim ministri perrexerunt aliis modis illudere Christo. Ut verò adverterunt, jam transiisse magnam partem noctis, alligarunt Christum iterum rupi; & simul cum dæmonibus exierunt ex carcere.

1293. Tunc B. Virgo hanc fecit Lamentationem: O amor - quomodo hæc pateris - Vos angeli - compensate injurias - invitate cælum, planetas, stellas, elementa, ut eum agnoscant & confiteantur, & videte, si est dolor sicut dolor meus.

1297. In die Parasceves mane Principes Summorum Sacerdotum, & Scribæ collegerunt de novo Concilium, in quo Christum de novo interrogant, an ipse sit Christus? 1298.

1300. Christus deducebatur ad Pilatum. 1301. Interea ortus fuerat sol. Joannes omnia hucusque acta nuntiat B. Virgini. Itaque cum mulieribus se proripit ad spectanda omnia. 1302. In plateis præcipit angelis, ut sibi per multitudinem parent viam.

1304. Tunc eam portant angeli ad quendam locum, ubi Christus erat transiturus. Ibi se prosternit in terram, & adorat filium.

1306. In domo Pilati sic collocatur ab angelis, ut potuerit omnia videre & audire. Erat obtecta suo pallio, & lachrimabatur sanguinem præ dolore. Rogat Deum, ut filium suum nunquam ex oculis amitteret usque ad mortem. Orabat quoque, ut Pilatus non deciperetur per falsas accusationes, sed ut verè illuminaretur, & ut agnosceret, Christum tantum fuisse traditum ex invidia. Ob has preces B. Virginis Pilatus obtinuit omnimodam agnitionem veritatis, sic ut intellexerit, Christum esse innocentem, & ex invidia fuisse traditum.

1307. Judæi accusabant JESUM apud Pilatum, quod seipsum nominet Christum.

1308. Pilatus processit magis ex inspiratione doemonis, quàm ex agnitione veritatis, quam claram habuit.

1315. Quando Christus ductus est ad Herodem, B. Virgo ope angelorum semper constituta fuit vicina Christo.

1319. Coram ipso Herode B. Virgo non fuit corporaliter præsens, omnia tamen vidit in spiritu. In reditu ab Herode ad Pilatum aliquoties Christus ob violentas tractiones fuit prostratus in terram, & violenter iterum funibus erectus, sic ut ex ejus venis proruperit sanguis. Et quia irruerat concurrens multitudo, cecidit

dit comprimens turba super eum, & conculcavit eum pedibus, & vulneravit eum percussionibus.

1320. Tunc B. Virgo præcepit angelis, ut colligerent sanguinem à Christo hinc inde sparsum in plateis, ne conculcetur pedibus. Præcepit illis etiam, ut si denuo caderet in terram suus filius, impediunt, ne conculcetur pedibus. Rogavit tamen filium per angelos, ut in hoc servitium consentiat, & actum humiliationis, quem ea sui proculcatione exerceret, cummutet in actum obedientiae erga matrem.

1321. In quod etiam consensit.

1322. Productio Christi & Barrabæ non tantum una vice à Pilato facta est, sed bis, immo ter. Primò videlicet, antequam Christus fuit abductus ad Herodem; secundò post ejus reditum.

1323. Solebat autem à Judæis dimitti malefactor maximus. Egerunt contra morem, petendò Barrabam, quem tamen non judicabant maximum.

1324. Procula, uxor Pilati, ex instinctu Luciferi laboravit pro liberatione Christi. Lucifer enim in somno ipsi proposuit, Christum esse innocentem; qui si condemnaretur, ejus maritum ab Officio deponendum, ipsam verò in gravissimas calamitates concipiendam fore.

1325. Lucifer similem timorem suggessit Pilato; verum Judæis postulantibus Christum crucifigi, lavit manus.

1330. B. Virgo intererat ope angelorum omnibus, quæ agebantur in domo Pilati, sic ut omnia audierit.

1334. B. V. ad me dixit: Deus non te certam reddidit, quod non possis cadere. Serpens antiquus magis vigilat contra te, quàm contra alias animas; agnovit enim, quod Deus multis generationibus non ostenderit tantum amorem, quàm erga te.

1336. Lucifer ut vidit, se non posse impedire mortem Christi, laboravit, ut perficeretur modo crudelissimo. Ad flagellationem fuerunt delecti sex carnifices omnium robustissimi. Flagellatio facta est in atrio, seu in deambulatorio domus, ubi malefactores solebant torqueri equuleo. Atrium erat circumdatum columnis; quarum uni alligatus fuit Christus.

1337. Primò exuitur veste alba, qua fuit indutus ab Herode. Dein resolvuntur vincula, quibus ligatus fuit in Oliveto; & eorum resolutione fuerunt renovata vulnera. Postmodum fuit iussus exuere suam tunicam inconsutilem; nam pallio jam fuerat spoliatus in Oliveto. Paruit Christus, ac coepit se exuere; sed cum carnifices crederent trahi moram, ipsimet violenter detraxerunt vestem. Stetit itaque totus nudus, nisi quod fuerit cinctus semicinctio, quo illum mater induerat in Ægypto, quodque cum ipso, uti & ipsa toga cum calceis, creverat.

1338. Audio, quod aliqui Doctores scripserint, Christum in crucifixione & flagellatione fuisse totaliter nudum. Sed cum ex obedientia de hac re interrogarem, intellexi, Christum omnia in se permisisse, quæ non fuerant contra honestatem. Revelatum etiam mihi est, quod carnifices omnes, unus post alterum tentaverint, ipsi tollere semicinctium, sed eorum manus ac brachia obriuerunt, ut contigit in carcere in domo Cayphæ.

1339. Successerunt in flagellatione semper duo carnifices, qui per vices tanta crudelitate flagellarunt, ut id fuisset impossibile, nisi Lucifer sedisset in eorum cordibus. Primi duo carnifices suum munus executi sunt crassis ac nodosis funibus, ex quibus orti magni tumores. Hīs defatigatis successerunt alii duo, qui scævierunt loris, seu flagellis ex corio, ex quibus tumores rupti fuerunt, ut copiosus effluerit sanguis. Post hos acceperunt duo alii, qui percusserunt Christum crudeliter bubulis.

1340. Cum autem jam per duorum priorum savitiem totum corpus fuerit unum continuum vulnus, & venæ jam fuerint apertæ, tertii hi tortores non invenerunt amplius in corpore Christi locum, qui de novo potuerit aperiri. Cum tamen nihilominus percutiendô institerint, ita dilacerarunt carnem virgineam, ut multa carnis frustra ceciderint in terram, & in multis locis apparuerint nuda ossa, idque in variis locis ad latitudinem unius manûs. Nec pepercerunt vultui & pedibus. Sanguis, qui defluxit in terram, in multis locis accrevit in colliculos. Vultus totus intumuit, & erat perfusus sanguine. Etiam oculi erant obducti tumore. Numerus verus omnium percussionum ex flagellis à pedibus usque ad verticem erat quinquies mille, centum, & quindecim.

1343.

1341. B. Virgo constituta in aliquo angulo atrii hæc omnia vidit in spiritu; & ipsa omnes ictus in suo corpore sensit, ut ipse Christus. Et quamvis non fuderit alium sanguinem, nisi lachrimas sanguineas, nec apparuerint in ejus corpore vulnera, ita tamen est præ dolore deformata, ut à Joanne, & à tribus Mariis, quæ simul aderant, non fuerit agnita.

1342. Unus ministrorum ex instinctu diaboli occultaverat Christo vestem, ut diutius pateret illusioni. Hoc B. Virgo advertens autoritate regia præcepit Lucifero, ut cum sua cohorte ex illo loco discederet. Dein præcepit angelis, ut protrahant vestem. Itaque Christus iterum intuit vestem, postquam in sua satis longa denudatione etiam multa passus fuerat à frigore, quod tunc teste Evangelista erat. Tunc sola B. Virgo condolebat Christo loco totius generis humani.

1344. Judæi non contenti 5115 flagellorum ictibus Christum denuo exuant, & obsoletâ purpura induunt. Capiti imponunt coronam ex spinis densè contextam. Aculei spinarum erant tam longi, ut aliqui penetraverint per cranium, alii usque ad aures, alii usque ad oculos. Purpura humeris injecta habebat fere

D. E. A. de Revelat. Pars II.

D d d

for-

formam Pluvialis, usitati ab Ecclesia. Color purpuræ erat sub-
oscurus.

1347. Quando Pilatus dicebat: *Ecce homo*, B. Virgo, Joannes, & tres Mariæ flexis genibus eum adorabant. B. Virgo renovabat quoque suas preces ad Deum pro Pilato, ut confiteretur constanter Christum innocentem.

1348. Operatum est in Pilato illud lumen, quod ob intercessionem B. Virginis accepit, hinc tot formavit interrogationes pro liberatione Christi.

1351. B. V. ad me dixit: Prius perirent cœlum & terra, quàm frustretur, quod in mente Dei statutum est. Itaque necesse erat, ut invenirentur persecutores ad executionem mortis, quæ de meo filio prædicta erat.

1354. Christus exiit iterum purpura, & induitur toga sua, quæ per angelos jussu B. Virginis protrahebatur ex aliquo angulo, in quem conjecta erat.

1355. Educitur Christus ex urbe in die Parasceves; facies erat sputis, vulneribus, & sanguine defœdata. Concretus sanguis & tumores erant unum continuum vulnus. Detergebantur quidem aliquoties sputa ab angelis jussu B. Virginis, sed carnifices de novo conspuebant ejus faciem.

1356. Aderant spectaculo præsentés ex Apostolis solus Joannes, tres Mariæ, & B. Virgo. Joannes totus expallescebat cepit amittere pulsum in venis, & prolabi. Tres Mariæ passæ sunt deliquium. Sed B. Virgo nunquam passa est deliquium.

1357. 1358. Lecta est coram populo sententia mortis contra JESUM: Eadem repetita fuit in plateis, & sub Cruce. Hæc sententia circumfertur impressa, & prout mihi revelatum fuit, ea est vera, exceptis aliquot verbis, quæ appono. Verba ergo Sententiæ, prout mihi dictata fuerunt, sunt hæc.

Ego

Ego Pontius Pilatus Præfectus inferioris Galileæ, hic Jerolimis à Romano Imperio constitutus Gubernator in palatio Domus gubernii judico - - - . Præcipio primario Centurioni, Quinto Cornelio, ut eum deducat in Calvarium - - - Hæc sententia a me lata est juxta Leges Romanas & Hebræas anno ab Orbe condito quinquies millesimo, ducentesimo, trigesimo tertio, Die vigesimo quinto mensis Martii.

Pontius Pilatus Judex & Gubernator
inferioris Galileæ nomine Romani
Imperit.

1359. Juxta hunc computum mundus fuit creatus mense Martio, & ab Orbe condito usque ad Incarnationem erant 5199. anni, quibus si addantur 9 menses usque ad Nativitatem, & 33. anni vitæ, fiunt 5233 anni, tres menses; qui juxta computationem annorum romanam usque ad vigesimum quintum Martii superflunt. Nam juxta computationem Ecclesiæ Romanæ primo anno mundi tantum conveniunt novem menses, & septem dies, quibus finitis subsequens annus inchoatur à primo Januarii. Mihi fuit revelatum, quod inter opiniones Doctorum vera sit opinio Sanctæ Ecclesiæ in Romano Martirologio, ut jam dixi L. I. P. 2. C. II.

1360. Carnifices imposuerunt humeris Christi Crucem, quindecim pedes longam, & confectam ex ligno crasso, ac ponderoso. Manus ejus reliquerunt liberas ad portandam crucem, sed corpori & collo circumdederunt funes.

1361. Christus recipiendo crucem his verbis eam allocutus est. *O desideratissima Crux - veni - Descendi de cælo - In te volo honorabiles reddere contemptus - Pater eterne -*

1362. Similia verba locuta est ad crucem B. Virgo tanquam coadjutrix Redemptoris. Quando audivit Præconem, in
D d d 2 plateis

plateis proclamantem sententiam ipsa fecit nova Cantica in laudem filii.

1363. Tota fides, scientia, & amor creaturarum tunc contracta fuit in corde B. Virginis. Ipsa in semet experta est omnes poenas, quas perpeffus est filius; omnesque ejus dolores sensit in anima & corpore. Aliquoties sensit eos dolores, priusquam sciverat, filium talia pati; & tunc ex suis doloribus agnovit, nunc eum iisdem cruciari.

1364. In momento, quo Christus suscepit Crucem in humeros, Lucifer & doemones senferunt tantam debilitationem virium, ut noluerint expectare mortem Christi, sed statim se voluerint præcipitare in infernum. Sed B. Virgo hoc cognoscens Majestate regia Lucifero & ejus cohorti præcepit, ut expectarent finem.

1367. Quando Christus fuit eductus, aliqui carnifices funibus trahebant antrorsum, alii retrorsum. Sæpe in terram cecidit. Jaciebantur quoque in eum lapides, qui ipsi infixerunt nova vulnera, præsertim in utroque genu. Hæc autem vulnera in genu renovabantur iteratis prolapsibus in terram. Pondus crucis aliud vulnus aperuit in humero, cui incumbibat. Frequenti appulsu crucis in caput, aut capitis in crucem corona spinea semper profundius infigebatur. Jaciebantur in eum quoque sputa, & pulvis, ut oculi redditi fuerint inhabiles ad videndum. Ducebatur quoque festinè.

1368. Cum B. Virgo præ multitudine non posset accedere ad Filium, præcepit angelis, ut se juvarent; hi eam statim per anfractus duxerunt in locum, ubi occurreret filius. Tunc non loquebantur vocaliter ad invicem; mentaliter tamen eum rogabat, ut inspiraret carnificibus cogitationem de assumendo aliquo homine, qui juvaret portare crucem.

1369. Inter has afflictiones non potuisset naturaliter vivere, nisi fuisset supernaturaliter conservata.

1370. Christus dixit: Venient dies, in quibus dicent; beatæ steriles, quæ non genuerunt. Hæc verba tunc non intelligebantur à mulieribus; sensus autem erat hic; venient dies, id est, dies extremi judicii -

1371. Tunc Summi Sacerdotes, Pharisei, eorumque adjutores statuerunt adducere hominem, qui juvaret JESUM portare crucem.

1372. B. V. ad me dixit: Omnes meæ tibi traditæ doctrinæ eò tendunt, ut in te extinguatur omnis affectus ac propensio ad ullam creaturam. 1374. Sit tibi universalis regula, quod omne humanum solatium sit imperfectio; & quod solum illud solatium admittere debeas, quod tibi immittitur à Deo, vel ab angelo.

1375. Mons Calvarius erat locus foetidus, & sordidus, foetens ob multitudinem cadaverum.

1377. B. Virgo videns, quod carnifices vellent Christo præbere vinum myrrhatum, felle mixtum ad augendos ejus dolores, rogavit filium, ut non biberet; quod & factum.

1378. Erat jam sexta hora, quæ coincidit cum meridie. Tunc exuerunt eum toga inconsutuli supra caput; & cum toga simul avulserunt à capite coronam spineam, quo renovata sunt vulnera capitis, & in aliquibus eorum spinæ præ duritie fractæ & abruptæ sunt. Quando carnifices viderunt avulsam à capite coronam spineam, eam de novo appresserunt capiti. Per exutionem togæ renovata fuerunt vulnera corporis, quia erat agglutinata. Quater autem Christus in passione fuit exutus & indutus. Primò in flagellatione. Secundò in coronatione, ubi circumdatus purpurâ. Tertiò in exutione illius purpuræ. Quartò in crucifixione. Ultima autem exutio erat dolorosissima, quia in Calvario monte tunc spirabat ventus frigidus.

1379. Non potuit à Christo tolli Semicinctium, id non permisit ob preces B. Virginis, quæ sic eum rogabat, ne id in se permetteret. Crux jacebat in terra, & cruces latronum.

1380. Dum à Carnificibus omnia pararentur ad crucifixionem, Christus sic precabatur ad Patrem: Offero tibi mea opera - offero tibi etiam opera & dolores meæ matris. - Offero tibi etiam sanctam Ecclesiam, collectionem fidelium, quæ nunc est, & erit. -

1381. B. Virgo in suo corpore sensit dolores, quos Christus pertulit intus in animo, & extra in corpore, & sic possumus dicere, quod & ipsa fuerit flagellata, & spinis coronata, & illusa, & percussa, & crucis onere gravata, & crucifixa. Nam omnia hæc & alia tormenta sensit, diverso quidem modo, similitudine tamen summa, ut in omnibus esset perfectissimum Eclypon sui filii. Istud sic fieri debuit etiam ex hac ratione, quia pertinet ad dignitatem Passionis Dominicæ, ut exprimeretur in aliqua pura creatura, inquantum illa passio erat satisfactoria. Nulla autem alia creatura ad hoc tantum juris habuit, ut B. Virgo.

1383. Postquam in Cruce erant excavata tria foramina, jusserunt Carnifices bis Christo, ut procumberet in crucem, & se pro crucifixione extenderet.

1384. Tunc arripuerunt carnifices unam manum, eamque perforarunt crasso & obtuso clavo, ex quo venæ cum nervis disruptæ, ossa autem à suo ordine emotæ sunt. Pro altera manu foramen erat nimis remotum; itaque carnifices sumpserunt eandem catenam ferream, qua Christus hucusque ex Oliveto erat ligatus, eaque violenter manum usque ad alteram manum pertrahunt. Dein imponunt unum pedem alteri, ac utrumque eadem catenâ usque ad foramen pertrahunt, ubi adhuc crassiori clavo affiguntur. Ob violentam eam extensionem omnia ossa ex suo naturali loco emotæ sunt, sic ut potuerint numerari. Os pectorale, & Scapulæ ex suis quoque juncturis emotæ sunt.

1386. Ut clavi possent incurvari, carnifices inverterunt crucem, sic ut corpus Christi jacuerit sub cruce in terra. Ob hanc crudelitatem exortus clamor in populo. B. Virgo oravit Patrem coelestem, ut per angelos hoc impediret, qui statim jussit angelis, ut supponant suas manus, ne facies Christi læderetur à saxis & sordibus ibi jacentibus. Carnifices & Judæi non agnoverunt hoc miraculum, sed crediderunt, Christum jacuisse in terra.

1387. Revelatum mihi quoque est, quod carnifices sustulerint in altum crucem lanceis & hastis. Hæc arma supposuerunt brachiis Christi, ut sic elevaretur crux; quo factum, ut ea arma penetraverint in carnem Christi. Ex consolidatione crucis in fovea nova causabantur vulnera.

1388. Summi Sacerdotes & Pharisei jaciebant lapides & lutum contra Christum. Ab initio etiam illi illuserunt ambo latrones.

1389. Cum B. Virgo cerneret sic illudi Christum, provoluta est coram crucifixo in genua, & pro Zelo rogavit coelestem Patrem, ut perfidia Judæorum confunderetur. Dein se convertit ad irracionales creaturas, ac dixit: *O vos insensibiles creaturæ monstrate aliquem sensum doloris, quem de morte vestri creatoris recusant rationales homines. Vos cæli, sol, luna, stellæ, planetæ retinete vestrum cursum, & denegate hominibus vestrum influxum. Vos elementa mutate vestras qualitates, & ipsa terra seponat quietem; diffilient rupes. Vos sepulchra & sarculi aperite vestros sinus ad confundendos viventes. Tu o velum Templi scindere in duas partes, & tua scissione nuntia punitionem incredulis; testifica de veritate quam ipsi de gloria creatoris ac redemptoris sui conantur obscurare.*

1390. Ob has preces & mandatum B. Virginis Deus ea fecit, quæ sequuntur. Propterea enim multi conversi sunt. Ob has preces B. V. inspiratum fuit Pilato, ut non mutaret titulum. Omnes insensibiles creaturæ paruerunt mandato B. Virginis. Ab ho-
ra

ra sexta usque ad nonam id est, à meridie usque ad Horam Tertiam pomeridianam, secuta sunt ea, quæ narrantur ab Evangelistis. Sol occultavit suam lucem. Planetæ mutarunt suum influxum; Luna & stellæ mutarunt suum cursum. Elementa confundebantur. Terra tremuit. Multi montes scissi sunt. Multa sepulchra aperta sunt, ut aliqui mortui ex iis possent ascendere. Hanc perturbationem omnium sensibilium ac elementarium sensit totus mundus.

1391. Milites fortiebantur de vestimentis JESU. Pallium, seu exterior toga, quod Christus ad lotionem pedum in Coena deposuit, divina permissione in montem Calvarium adductum est. Hoc milites diviserunt in quatuor partes.

1392. Unus latronum duorum, nomine Dismas, quia simul operabatur intercessio B. Virginis conversus est. Primum Verbum Christi in Cruce erat; *Pater, ignosce illis.* Secundum. *Hodie mecum eris.* &c. Tertium. *Mulier, Ecce filius tuus.* &c. Quartum. *Deus, Deus meus.* &c. Quintum. *Sitio.* Sextum. *Consummatum est.* Septimum. *In manus tuas &c.*

1396. Quando Christus clamavit, *sitio*, Judæi obtulerunt in hasta spongiam intinctam in fele & aceto. Christus parum gustavit. Dein verò spongiam dimisit ita petente B. Virgine; quia ipsa erat futura mediatrix & porta pro illis, quibus profutura erat passio Christi.

1397. Quando Christus pronuntiavit ultima verba; *In manus tuas commendo spiritum meum*, cum ultima litterula emisit spiritum. Tunc Lucifer cum tota sua cohorte in infernum præcipitatus & ibi ligatus est. B. Virgo, tanquam coadjutrix passionis, sensit omnes dolores, quos Christus in momento suæ mortis passus est. Quod autem tunc non mortua fuerit, id contigit propterea, quia in instanti, quo mors sequi debuerat, miraculosè servata est. Et hoc miraculum majus fuit, quam priora miracu-

la,

la, quibus durante passione conservata fuit. Omnia autem, quæ passi sunt sancti Martyres, & alii extremo supplicio affecti ab initio mundi, non æquant ea, quæ B. Virgo passa est in passione Domini.

1400. Sola Maria intellexit testamentum Christi in Cruce, quia erat Hæres ex asse, & Domina omnium creatorum. Et sicut fuit coadjutrix redemptionis, ita etiam fuit executrix testamenti; in illius manus omnia reposuit filius, sicut Pater omnia dedit in manus filii. Per illius ergo manus debuit executioni mandari ultima voluntas Christi, & ab ea dispensari debuerunt omnes thesauri filio debiti. Hoc ita mihi fuit revelatum tanquam pars hujus Historiæ, ut peccatores ad eam confugiant, tanquam ad gazo-phylacium, in quo omnes thesauri repositi sunt; quia omnia nostra auxilia à Maria debent ponderari, & per ejus manes liberales ac maternas distribui.

1401. Antequam Christus in Cruce pronuntiavit septem Verba, locutus est ad Patrem, & condidit Hoc Testamentum: - Cum jam à primo momento meæ Conceptionis mihi contuleris commune dominium in omnes creaturas tam in ordine gratiæ, quàm naturæ - & quia me fecisti regem cœli, elementorum, solis, lunæ, & stellarum, & ignis, & aëris, terræ, aquarum & fluctuum - Primò volo, ut mea mater sit mea unica & generalis hæres omnium meorum bonorum naturæ, gratiæ, & gloriæ, ut ea illimitato dominio possideat, ut Domina. Ipsi transcribo omnia, quæ ut pura creatura de bonis gratiæ recipere potest. Volo, ut omnes angeli & homines jure proprietatis ad eam pertineant, sic ut de iis tanquam actualis Domina disponere possit, & illi omnes ipsi sint obedi- entes ac subditi. Similem obedientiam ipsi exhibeant omnes irracionales creaturæ, cœli, planetæ, & elementa cum omnibus volucribus, piscibus - pariter volo, ut ipsa sit gubernatrix & dispensatrix omnium bonorum, quæ continentur in cœlo & in terra. Quidquid ipsa in Ecclesia circa homines ordinaverit, confirmabi-

tur in coelo à divina Trinitate, & quidquid nunc aut in futurum pro hominibus petierit, juxta ejus voluntatem & ordinationem concedetur. - Angelis fit supremum coelum pro habitatione; econtra exigo, ut meam matrem pro sua Regina agnoscant. - Pro doemonibus assigno locum à nostro throno remotissimum. - Ex hominibus aliquos eligo justos; hos post meam matrem nomino in hæredes omnium mearum promissionum, mysteriorum, benedictionum, thesaurorum Sacramentorum, virtutum, crucis - hæc fit eorum pars & hæreditas in hac vita. - Volo etiam ut hos electos conservent coeli, planetæ, & stellæ suis influxibus; & ut eos nutriant terra, elementa, & irrationalia animalia, & ut ipsorum benedictio sit in rore coeli, & in pinguedine terræ. - Impios condemno ad æternum carcerem & ignem infernalem - Hoc est meum judicium, Charissime Pater, quod fero tanquam judex & caput angelorum & hominum, & hoc est meum Testamentum, & ultima voluntas. - Hucusque locutus est Christus in cruce cum Patre; & hoc mysterium tanquam clausum Testamentum fuit repositum in corde B. Virginis, ut suo tempore per ejus intercessionem daretur executioni in Ecclesia. 1404. 1405. 1406. 1407. 1408.

1414. Quando Christus in humeros accepit crucem, sentiebant doemones contra se aliquam majorem vim. Ideo nolebant amplius Judæis & carnificibus conferre auxilium, sed volebant fugere. Sed ex mandato B. Virginis debuerunt Christum sequi usque in montem Calvarium. Extremum catenæ, qua eos Deus alligaverat, erat in manibus B. Virginis. Tentabant quidem sæpius fugam, sed B. Virgo eos semper retinuit, eosque coegit, ut circa crucem jacerent immobiles usque ad exitum - ibi volutabantur supra se invicem, ut formicæ in acervo, aut sicut viperæ.

1416. Quando Christus pronuntiavit hæc verba: *Pater, ignosce illis*, agnoscebant ex his verbis, eum esse filium naturalem Dei. Tunc Lucifer voluit se præcipitare in infernum totis viribus, sed

sed fuit impeditus à B. Virgine. - Eodem modo contigit circa secundum Christi Verbum. - 1421. Completo ultimo Verbo B. Virgo simul accedente voluntate Filii præcepit Lucifero & ejus cohorti, ut se præcipitarent in inferno, quod executi statim instar fulminis.

1422. Christus devicto Diabolo dedit potestatem Morti, ut posset propius accedere; inclinavit proin caput, & per hunc consensum vicit ipsam Mortem, quæ, sicut Diabolus, vidit se deceptam.

1423. Caput Luciferi fuit conquassatum à pedibus Christi & B. Virginis, qui illud in monte Calvario sua passione & potestate conquassarunt; Et quia cecidit usque ad centrum terræ, nempe ad intimum locum inferni, dicitur in Scriptura; *Mensus est terram.* Reliqua omnia quæ continentur in Cantico Habacuc, pertinent ad Triumphum Christi, & progressum Ecclesiæ. Omnes homines sciant, Luciferum morte Christi fuisse ligatum, & conquassatum, ac infirmatum ad tentandos homines, nisi ipsimet suo peccato, & propria voluntate eum solvant.

1425. Quamprimum Lucifer obtinuit iterum licentiam, emergendi ex inferno, ac se erigendi, statim convocavit doemones omnes, eosque sic allocutus est: Vobis omnibus, qui justam meam causam agnoscitis, notum est, qualia mihi iste homo & Deus nova intulerit gravamina sua morte. - Semper me Deus cruciavit per hanc foeminam (B. V.); ab ea hora, qua illam vidimus in Signo, dum eramus in coelo - Eja, Eja, mei doemones, nunc est tempus -

1429. Facta deliberatione distributa sunt doemonibus sua officia ad conservandam idololatriam & disseminandas hæreses. Tunc à doemonibus fabricatæ fuerunt sectæ Machometis, Arrii, Pelagii, Nestorii -

1431. Lucifer dæmonibus varia proponentibus consilia respondit: Vestris consiliis, quæ omnia recipio, valde me obligatum profiteor. -

1432. Hoc Concilium dæmonum duravit ferme per integrum annum post mortem Christi. - Rogo eos, qui hoc lecturi sunt, ne obliviscantur hujus periculi ex machinationibus dæmonum.

1433. B. V. ad me dixit: Scias, Luciferum contra te machinari gravia mala, eò quod detexeris ejus consilia.

1434. Primi Christiani erant ferventiores, quia erant passioni Christi viciniore, & quia vivacius obversabatur memoriæ ejus exemplum; & quia dæmones erant debiliores, eò quod tunc vires recter fractas nondum recollegerint.

1436. B. Virgo etiam post mortem Christi stetit acclinata cruci. Ibi alloquebatur angelos dicens: Scitis, quod non sit dolor, sicut dolor meus. Dicite, ubi & quomodo sepeliemus corpus dilecti? -

1437. Angeli responderunt: Fundendum adhuc est illud parum sanguinis, quod in eo est - B. Virgo timebat proin; quia nondum sciebat, aperiendum esse ejus latus.

1438. Longinus aperuit latus. 1439. Et hoc vulnus B. Virgo sensit, ac si per ejus cor lancea transacta fuisset. Tunc dixit ad Longinum: *Deus te respiciat sua misericordiâ ob pœnam, quam animæ meæ intulisti.* Ob has preces suæ matris Christus ordinavit, ut aliquot guttæ è suo latere delaberentur in faciem Longini, per quod statim obtinuit clarum visum, qui prius erat valde debilis.

1440. B. Virgo meditabatur quinque fontium ex vulneribus Christi analogiam cum fontibus Paradisi, qui se diffundebant in omnes quatuor partes terræ.

1442. Post hanc orationem B. Virginis, qua petiit à Deo gratiam sepeliendi filium, venit turma cum scalis; hujus autem cum ipsa nesciret intentionem, turbata est. - Respondit Joannes. Sunt Joseph, & Nicodemus, amici tui Filii.

1444. Joseph & Nicodemus coram B. V. aliquamdiu non poterant loqui præ dolore, sed clamabant & lamentabantur. Tunc B. Virgo eos erexit à terra, & illis promisit compensationem servitii nomine Dei. Illi dein applicuerunt scalam.

1445. Deponentes Christum ab ejus capite avellunt coronam spineam; eamque consignant B. Virgini in manus. Ipsa verò eam recipit flexis genibus, eam adorat, apprimat faciei, & accipit ab ea aliquot vulnera. Rogavit tunc Deum Patrem, ut illa corona à fidelibus in debita veneratione haberetur.

1446. Idem observatum circa clavos, quos cum circumstantibus adoravit. Ut reciperet corpus filii, provoluta est in genua, & expandit in brachia linteamina eò destinata. Posuerunt ergo corpus in brachia matris; id ipsa adorat, & fundit simul sanguineas lacrimas.

1447. Dum corpus Christi à circumstantibus adoratur in ejus brachiis, ipsa interea loquitur cum Deo, cum filio, cum angelis, cum toto genere humano. Non me detinebo in recensendis his ejus sermonibus.

1448. Cum autem jam sera Vespera processisset, inunctum est corpus Christi illis pretiosis unguentis, quæ attulerat Nicodemus, & omnes centum libræ ad hoc insumptæ sunt. Sic inunctum corpus fuit depositum in feretrum, ut possit portari ad Sepulchrum. Tunc B. Virgo è cœlo ad Sepulturam convocat multos choros angelorum, qui statim comparent. Dein instituitur Processio angelorum, & hominum. Corpus portatur à S. Joanne, Josepho, Nicodemo, & Longino. Venerunt etiam multi fideles ad sepulturam, qui omnes adorarunt Corpus.

1449. Clauso sepulchro Domini simul eodem tempore clausa fuerunt alia sepulchra, quæ aperta fuerant in Christi morte. Nam quasi exspectabant sortem, ut ipsis obtingeret receptio corporis Christi. Multi angeli custodierunt Sepulchrum, prout eis præceperat eorum regina; Hæc dein adoravit cum præsentibus Crucem, & quia jam sol occiderat, in Coenaculum cum Mariis, & aliis quibusdam mulieribus rediit.

1450. Judæi sequenti Sabbato primo mane accedunt ad Pilatum, & petunt, custodiri sepulchrum. Pilatus statim concessit custodiam militum. Per hoc summi Sacerdotes tantum quærebant rem turbare, ut dein patuit per corruptionem militum.

1453. B. V. ad me dixit: Multi compuncti sunt ad poenitentiam; & quamvis hæc omnia effectus fuerint mortis mei filii; ipsa tamen ad hæc juvi meis precibus.

1457. Sabbato mane hora quarta B. Virgo præcepit Joanni, ut in civitate inquireret Petrum, & alios apostolos, ipsisque offerret spem veniæ, & suæ amicitiae. - Petrus dein coram B. Virgine provolutus in terram dixit: *Peccavi* - . 1458. B. Virgo autem coram ipso tanquam Vicario Christi pariter provoluta dixit; *precemur filium.* -

1459. Dicam nunc, quæ mihi fuerunt revelata de limbo Patrum. Dico proin, quod Globus terræ in Diametro numeret 2502. milliaria; consequenter à superficie usque ad centrum terræ sunt 1251. milliaria. In medio terræ est infernus. Est autem infernus obscura crypta, divisa in plures alias cryptas. Inter has est una in forma hydriæ, in qua conclusi sunt doemones.

1460. Ex uno latere inferni est purgatorium, multo angustius inferno. Animæ purgatorii non participant de poenis inferni. Ex altero latere inferni datur Limbus, in duas partes divisus. Una pars continet Infantes non baptizatos. Altera animas justorum V. T. Post extremum iudicium Infantes non baptizati transferentur in alium locum.

1461. In Limbum Christus descendit comitantibus angelis. Hi præceperunt portis, ut se aperirent, quia intraturus esset Rex gloriæ, & Dominus virtutum, potens. Vi hujus præcepti disruptæ sunt ab invicem aliquot frustra Limbi, quamvis id non fuisset necessarium pro transitu animæ Christi. Limbus tunc mutabatur in cœlum, ita ut animæ habuerint tunc visionem claram intuitivam Dei. Omnes dicebant: *Dignus est Agnus accipere divinitatem, & virtutem* - . Tunc Christus angelis præcepit, ut ad se adducerent etiam animas purgatorii; & statim fuit evacuatum purgatorium.

1462. Quando demones in inferno audierunt vocem angelorum deducentium Christum in limbum, occultarunt se in abditissimas cryptas. Tunc concluderunt etiam, quod vellent acrius cruciare credentes in Christum, si aliquando damnarentur.

1463. B. Virgo hæc omnia cognoscens fecit Cantica de Triumpho Christi.

1466. Anima Christi mansit in Limbo à media quarta Parasceves usque ad horam tertiam Dominicæ matutinam, qua surrexit. Tunc reversa est ad corpus, ubi erant etiam illi angeli, qui ex mandato B. Virginis collegerant guttas sanguinis, frustula carnis, & capillos Christi. Patribus Limbi, inter quos etiam Adam & Eva, fuit ostensum dilaniatum Corpus Christi.

1467. Dein in eorum conspectu ab angelis Corpori restituntur avulsæ partes.

1468. Inter eo tempore resuscitados erant etiam S. Anna, S. Joseph, S. Joachim.

1471. Quando Christus primò apparuit B. Virgini, habuit claram visionem Dei per aliquot horas. Ad finem verò hujus elevationis reclinabat in brachio sinistro humanitatis Christi. Ut enim erat socia passionum Christi, ita erat & gloriæ.

1472.

1473.

1473. Tunc B. Virgo locuta fuit cum Joachim, Anna, Baptista, Adamo & Eva. &c. qui omnes eam agnoverunt ut coadjutricem redemptionis. Tunc jussit angelis, ut Victori canerent nova cantica.

1474. B. Virgo ad me dixit: Dona animæ beatæ sunt visio, possessio, & fruitio. 1475. Ad omnia hæc dona per quodlibet opus meritorium accrescit augmentum. Quolibet opere meritorio meretur homo majorem claritatem, quàm multi soles dare possunt. Quoad visionem obtinetur major agnitio Dei; quoad possessionem major securitas, quoad fruitionem major amor.

1477. B. Virgo post Resurrectionem per 40. dies non exivit è Coenaculo; & Christus toto eo tempore, quando non apparuit aliis, ibi cum ipsa mansit.

1478. Die Sabbati ad Vesperam Maria Magdalena & Maria Jacobi, & aliæ mulieres exierunt è Coenaculo in civitatem, & ibi emerunt aromata de novo, ut altero die mane possent corpus Christi adorare & ungere. Die Dominico mane ante ortum auroræ exeunt, & in via tantum sollicitæ erant de revolvendo lapide, quia ignorabant, constitutam fuisse à Pilato custodiam. Quando exierunt domo, erat adhuc nox, & quando venerunt ad Sepulchrum, jam ortus fuerat sol, quia hoc die sol tribus horis maturius ortus est, ut compensaret obscurationem trihorariam factam in morte Christi.

1479. Cum mulieres deliberarent de revolvendo lapide quadro ab ostio cryptæ, factus est terræ motus; & angelus revolvit lapidem, quamvis tunc corpus Domini non fuerit amplius præsens.

1480. Mulieres sic admonitæ ab angelis duobus sedentibus ad monumentum, statim reversæ sunt ex Sepulchro, quo intraverant, & nuntiaverunt resurrectionem undecim discipulis. Interea, dum mulieres hoc nuntiant apostolis, milites iterum recuperato animo lustrant Sepulchrum, & non reperto corpore omnia nuntiant summis Sacerdotibus.

1481. Mulieres denuo cum Petro & Joanne redeunt ad monumentum. Sola Magdalena iterum intrat; & angelus illi dicit: Mulier quid ploras? Dein exiit è Sepulchro, & Christus illi apparuit in specie hortulani.

1483. Emaus distabat Jerosolyma quatuor milliaribus Palæstinis, id est, ferme duobus Hispanicis. Unus discipulorum euntium in Emaus erat S. Lucas.

1488. S. Thomas apostolus octo diebus permansit in incredulitate. 1489. Conversionem suam debet B. Virgini, quæ sua intercessione obtinuit, ut ei conferretur velox auxilium.

1492. Post apparitionem Christi ad mare Tiberiadis discipuli, præsertim S. Joannes, retulerunt B. Virgini omnia, quæ contingerant. Tunc angeli cecinerunt cantica, quæ ipsa composuerat.

1493. B. V. ad me dixit: Nunc respondebo tibi ad tuam petitionem, qua desideras scire, cur meus filius apparuerit in specie peregrini & hortulani?

1496. Christus per illos quadraginta dies semper mansit in domo Coenaculi cum B. Virgine, excepto eo tempore, quo apparuit aliis. Hi duo Domini mundi, Christus & Maria, tempus illud impendebant in spiritualibus colloquiis. Quæ mihi eatenus manifestata fuerunt, explicari non possunt.

1497. Sancti, qui ex Limbo redempti fuerunt, cecinerunt cum B. Virgine laudem Dei; idque per modum Chori. Nam singuli versus pronuntiabantur ab uno tantum, respondente per alium versum altero. Ipsa ordinavit, ut ab eo tempore in Ecclesia perpetuo caneretur laus Dei.

1498. Per eos quadraginta dies plura Cantica cantata fuerunt, quàm omnes Sancti & Prophetæ nobis reliquerunt. Qui intra eos quadraginta dies venerunt in Purgatorium, non senserunt poenam sensus, & ob intercessionem B. Virginis intra tres, quatuor, aut quinque dies à Purgatorio liberati fuerunt. Nam ipsa suo

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Fff

amore

amore & precibus pro illis satisfecit, & illis merita sui filii pro earum satisfactione applicavit. Ob hoc fecit nova Cantica.

1499. Oravit etiam, ut promulgaretur Lex nova gratiæ in toto mundo, & ut passionis fructus omnibus applicaretur.

1500. Paucis diebus ante Ascensionem Domini apparuit illi Pater, & Spiritus Sanctus in aliquo glorioso throno; Christus statim sedit in eodem Throno. Dein tres Personæ jusserunt, ut etiam B. Virgo in eo suo throno collocaretur. Sic ergo cum tribus Personis in eodem throno collocata est.

1501. Ibi Pater ad eam dixit: Tibi confido, trado, ac commendo Ecclesiam, quam filius meus fundavit, novam Legem gratiæ, quam docuit, & populum, quem redemit. Dein Spiritus Sanctus ad eam dixit: Communico tibi meam Sapientiam & gratiam, per quam in corde tuo reposita manebunt mysteria, doctrina, opera, & omnes operationes factæ à Verbo. Filius denique dixit: Vado ad Patrem; loco mei te relinquo; & impono tibi curam meæ Ecclesiæ, cujus filios tanquam meos fratres tibi commendo eodem modo, sicut eos mihi commisit Pater. Dein Tres Personæ dixerunt ad angelos: Hæc est vestra regina - quicumque illam ex corde invocaverit, non peribit; & quicumque ejus intercessionem consecutus fuerit, obtinebit vitam æternam. Omnia, quæ à nobis petierit, concedentur; & exaudiendo ejus preces semper exequemur ejus voluntatem. - Ex ea hora B. Virgo in se suscepit curam Ecclesiæ. - Per hanc & alias gratias obtinuit tantam participationem de essentia sui filii, ut id sufficienter explicare non possim. Data enim illi est participatio proprietatum & perfectionum filii conveniens officio matris & magistræ Ecclesiæ. Elevata est ad novum esse potestatis & scientiæ, vi cujus illi nihil remansit occultum nec de mysteriis divinis, nec de cogitationibus hominum. Scivit & agnovit, quando & quomodo uti debeat divina omnipotentia, cujus erat particeps, erga homines, demones,

nes, & alias creaturas. Ut verbô dicam: Maria omnia accepit in tota plenitudine, quorum pura creatura est particeps.

1502. Post illam apparitionem, quam S. Marcus refert, eodem die, nempe in die Ascensionis, apparuit in Coenaculo centum viginti personis, ut S. Lucas narrat; & ut erant ipsi ad mensam, sic & ipse comedit cum ipsis.

1505. Ibi in Coenaculo sic eos allocutus est: Vado ad Patrem; relinquo autem vobis in auxilium, & advocatam meam matrem; cui in omnibus obediat, & attendatis. Sicut dixi vobis: Qui videt me, videt & Patrem meum; & qui cognoscit me, cognoscit & Patrem meum; ita nunc dico vobis, qui novit Matrem, novit & me; qui illam audit, me audit; qui illi obedit, mihi obedit; qui illam offendit, me offendit; qui illam honorat, me honorat. Vos omnes, & qui credituri sunt in posterum, illam habeatis pro vestra matre, pro vestro capite, & Superiorissa. Ipsa respondebit ad vestra dubia; ipsa solvet vestras difficultates; & in ipsa me reperietis, quoties me quæretis. Nam apud ipsam manebo usque ad finem mundi. - Petrum autem habebitis pro supremo capite meæ Ecclesiæ.

1508. B. V. ad me dixit: Scias, & hoc omnes homines memoriæ imprimant. Ego ipsa Evangelistis præcepi, ne alia de me scriberent, nisi necessaria ad fundandam Ecclesiam. - Tibi verò datum est hoc lumen propter miserabilem statum mundi præsentem, ut hoc mediò omnes per meam intercessionem auxilium reperiant.

1510. Christus cum 120 personis exiens in Olivetum à nullo alio hominum, nisi ab his, conspectus est.

1511. In Oliveto omnes fideles interrogaverunt Christum, an in tempore hoc restitueret regnum Israel?

1512. Quando Christus ascendit in coelum, secum sumpsit matrem, ut in coelo caperet possessionem de loco suæ gloriæ. Ne tamen hoc adverteretur ab hominibus, remansit simul in terra,

& rediit cum discipulis in Coenaculum. Fuit ergo tunc simul in duobus locis, nempe in coelo in throno sui filii, & in Coenaculo. Tribus diebus mansit in hoc statu, & habuit etiam in terra perfectum usum suarum virium, & sensuum.

1513. Omnes, qui hæc legerint, moneo, quod Deus me per multos annos instigaverit, & jusserit, ut scriberem hanc historiam. Mysteria autem non simul ac semel cognovi, sed successivè, præsertim in festis Domini & B. Virginis. Hoc mysterium, quod ipsa cum filio simul ascenderit in coelum, & simul remanserit in terra, aliquoties recurrente Festo Ascensionis vidi.

1514. Quando prima vice hoc mysterium cognovi, magnum me molestabat dubium; nunc autem, dum hæc scribo, omne dubium evanuit, cum idem contigerit B. Virgini in infantia, & intra novem dies ante Incarnationem Verbi, ubi etiam fuit portata in coelum.

1515. Universalis regula est, quod Deus B. Virgini nullam denegaverit gratiam pertinentem ad ejus gloriam & sanctitatem, quam absolutè potuit conferre infra gloriam & sanctitatem humanitatis Christi.

1516. Quod autem Deus hæc mirabilia nunc in Ecclesia manifestet, sunt variæ causæ; inter quas & hæc; quod Deus veritates soleat successivè manifestare. Sic & angeli multas circumstantias Incarnationis primùm cognoverunt post quinquies mille & ducentos annos. Hoc exemplo respondeo ad dubium, quod moveri potest circa descriptionem horum novorum mysteriorum.

1518. Ascendente Christo cum sua matre in coelum Pater illis obviam descendit in nube, ad eos excipiendos.

1519. Angeli renovabant illa verba: Aperite portas Principes vestras, & elevamini portæ æternales. &c.

1520. Pater in throno Deitatis ad suam dexteram collocavit Incarnatum Verbum.

1521. B. V. mansit quasi in aditu throni. Sed venit vox Patris: Ascende superius. Tunc statim omnibus sanctis fuit publicatum Decretum SS. Trinitatis; quod sedes B. Virginis in æternum debeat esse ad dexteram Filii.

1522. Vi hujus decreti B. Virgo collocata fuit in ipso throno SS. Trinitatis ad dexteram Filii. Dein fuit ipsi data optio, an in hac sede velit jam stabiliter ac æternum permanere; an verò velit redire in mundum. Sed ipsa voluit imitari filium, qui exinanitâ sua gloria descendit in mundum; elegit proin redire in mundum pro bono fidelium, ac dixit: -

1523. Hæc oblatio ita placuit SS. Trinitati, ut statim eam præmiaverit visione clara intuitiva Dei.

1524. Deus ipsi tunc confirmavit omnia dona decentia matrem & Magistram Ecclesiæ; eamque remisit sub titulo Dominæ omnium Creatorum, Advocatæ ac Dominatricis fidelium.

1525. Ipsa ergo fuit navis Institoris, de cœlo portans panem Ecclesiæ. Quidquid post reditum egit, fuit beneficium pro Ecclesia. Filios infirmos primitivæ Ecclesiæ educavit, ac roboravit in viros perfectos, ut essent lapides angulares Ecclesiæ.

1526. Quando B. Virgo cum Christo ascendit in cœlum, in nube precata est filium, ut consoletur afflictos. Misit proin duos angelos, qui dicerent: *Viri Galilei.* -

1527. Erat imperfectio in apostolis, quod suspexerint in cœlum, & voluerint Christum videre oculis corporeis, quem poterant videre per fidem. Et ideo hæc eorum culpabilis imperfectio fuit per illa præfata verba tacitè reprehensa.

PARS III.

1. **B.** Virgo non erat subiecta legi mortis, quia nunquam fuit infecta peccato originali.

2. Sicut Pater misit filium in mundum pro ejus redemptione; ita secunda vice tradidit Mariam, eamque misit à throno gloriæ suæ ad plantandam Ecclesiam.

3. Postquam B. Virgo tribus integris diebus morata erat in cœlo, Deus ex omnibus Choris angelorum designavit angelos, inter quos multi ex Seraphinis propinquissimi Deitati, ut comitentur suam Reginam in terram. Tunc deducebatur à Seraphinis in nube, tanquam in curru. Splendor, quem secum è cœlo detulit, solum visus fuit à S. Joanne; aliis autem in Coenaculo præsentibus fuit occultatus, donec radii sensim aliquatenus defecerant.

4. Quando venit in coenaculum, statim provoluta in genua obtulit Deo hanc liberam exspoliationem suæ gloriæ dicens: - Pro filiis Ecclesiæ tuæ offero tibi hanc abdicationem tuæ gloriæ. Pro his offero hanc liberam electionem passionis, dum desero tui fruitionem, & me privo visione tui intuitiva -

6. Quamprimum S. Joannes B. Virginem in eo splendore vidit, statim cecidit in terram retrorsum, prout ipsi contigit cum aliis duobus apostolis in monte Thabor. Reliqui autem apostoli ac fideles, qui aderant, atque pro more expansis manibus orabant, hujus rei causam ignorabant.

10. S. Joannes Apoc. 21. describit in sensu litterali descensum ac reditum B. Virginis è cœlo. Ipse fuit à Deo constitutus Secretarius mysteriorum B. Virginis; hinc etiam quasi oculatus testis factus est ejus Ascensionis in coelum, ac descensionis.

11. B. Virgo retinuit S. Joannem, ne hoc mysterium suæ descensionis è cœlo propalaret, quamdiu ipsa viveret.

12. Cur in primitiva Ecclesia Deus voluerit remanere occulta myteria B. Virginis, servit, quod etiam voluerit Judæis occultum esse corpus & Sepulchrum Moyſis, prout multi Doctores & Sancti observant.

13. Gentiles habuissent tentationem, B. Virginem colendi pro Dea, si agnovissent ejus perfectiones. In probationem servit

testimo-

testi
deo
B. V
fides

prim
ne E
cessa
Asce
quia
iisde
bis c
mel l
vocat

posse
sentia
runt,
ria in
annos

Ascen

etum
do ho
Sanctu

Postqu
matrem
testate
jus sap
clesiæ

testimonium Dionysii Areopagitæ, qui, licet fuerit philosophus, adeoque naturam divinam bene cognoverit, testatus tamen est, se B. Virginem, ut primum illam vidit, habituram fuisse pro Dea, nisi fides eum aliud docuisset.

14. Quamvis hoc Caput vigesimum primum Apocalypsis in prima Parte hujus Historiæ explicaverim de Immaculata Conceptione B. Virginis, prout tunc mihi fuerat revelatum; nunc tamen necessarium est, ut illud explicem de descensu Mariæ à coelo post Ascensionem Christi. Neque per hoc fit aliqua contraditio, quia ambo sensus sunt Litterales. Non enim est dubium, Deum iisdem verbis potuisse diversa significare, & nos sub iisdem verbis diversa posse intelligere; sicut David memorat (Ps. 61. *Semel locutus est Deus, duo hæc audi vi*) qui hæc verba sine æquivocatione aut contraditione intellexit.

16. Ambo, Christus & Maria, potestate regia sumpserunt possessionem cœli, sui regni. Hoc regnum renovaverunt sua præsentia, & novo gaudio, quod ejus antiquis possessoribus contulerunt, & filiis Adæ, quos eò deduxerunt. Quando Christus & Maria in cœlum ascenderunt, confregerunt ferras, quibus cœlum per annos 5233 clausum erat.

19. Christus propter merita & intercessionem B. Virginis post Ascensionem permansit apud homines suâ gratia & suis beneficiis.

20. *Et mors ultra non erit, neque luctus.* Ipsa est, quæ luctum in gaudium, & mortem peccati in vitam convertit, dummodo hoc ab ipsa quærat. Si peccatores citius confugissent ad hoc Sanctuarium, invenissent veniam, & misericordiam.

21. *Et dixit, qui sedebat in throno; Ecce nova facio omnia.* Postquam cœlestis Pater tradidit hominibus filium, misit illis etiam marrem, quæ excellenter renovavit omnia novis donis, & illa potestate distribuendi thesauros redemptionis, quos ejus filius cum ejus sapientissimo consensu hominibus contulit. Propterea eam Ecclesiæ misit de suo regio throno, renovatam imagine sui Unigeniti, obli-

obsignatam proprietatibus divinitatis, & tanquam veram effigiem illius divini prototypi, quantum in pura creatura erat possibile, ut ex illa effigiaretur Sanctitas novæ Ecclesiæ.

22. *Et dixit mihi; factum est.* Quasi diceret; Dedi filium, matrem totaliter ditavi pro solatio Ecclesiæ - omnia omnipotentia meæ possibilia, & bonitatem meam decencia jam executus sum.

25. *Ostendit mihi civitatem sanctam Jerusalem.* Vidi illam, quæ in se inclusit atque habitare fecit, quem non capit universum. In hac civitate ac templo posuit Propitiatorium, in quo desiderat quæri & obligari, ut se hominibus exhibere possit gratiosum ac liberalem.

27. *Habentem portas duodecim.* Quando è coelo descendit, prædita fuit potestate, tutandi Ecclesiam cum Evangelio contra omnes visibiles & invisibiles hostes, ut ipsi libuerit. Quia ergo hæc civitas sic fundata est, Deus per eam omnes homines, gentiles, Judæos, Barbaros sine ulla exceptione ad sui agnitionem ac beatitudinem vocavit, & ideo versus omnes plagas tres in ea Portas aperuit.

28. *In ipsis fundamentis duodecim nomina.* Quando Maria sedit in throno deitatis ad dexteram filii, Deus ipsi commendavit curam duodecim Apostolorum; quorum & nomina ejus cordi inscripsit; possent ista in ejus corde à nobis legi, si fieret nobis facultas hoc cor inspicendi. Et quamvis tunc solum fuerint undecim Apostoli, jam tamen anticipatò inscriptum fuit nomen Mathiæ loco Judæ. - Ipsa Apostolos docuit, & sua divina potentia, cuius ipsa erat dispensatrix, ab omnibus periculis liberavit - nullius illorum obliviscebatur, sed habebat omnes sibi semper præsentem per illam obtinuerunt omnes gratias, à Deo illis communicatas.

29. Ipsa descendit de coelo ad plantandam Ecclesiam.

31. Quia in hac civitate (Maria) Deus Sacramentaliter habitavit, ideo in ea non fuit aliud Templum, quàm Agnus.

33. Con

33. Contra novum bellum Luciferi præparavit Deus vitam & intercessionem B. Virginis, ut sit asylum peccatorum, & ut omnes per hanc rectam, ac securam viam ambulare possint.

34. Si Reges ac Principes terræ suam potentiam impenderent pro exaltatione nominis JESU & Mariæ, certè ab hac stella polari feliciter dirigerentur in suo regimine; Ut verò hæc confidentia renovetur in Principibus Catholicis, ipsis manifesto ac denuntio, quæ mihi per decursum hujus Historiæ fuerunt revelata, nempe quod Deus Mariam in specialem Patronam ac Tutricem horum Catholicorum regnorum constituerit, & in hoc beneficio collocaverit medium contra calamitates, quæ nunc premunt populum Christianum.

35. Deus, qui non vult perire opus suum, nobis providit de intercessione B. Virginis, ut haberet titulum nobis parcendi.

36. *Et portæ ejus non cludentur die; nec nocte.* Nulli, quantumvis maximo peccatori, Gentili, aut Infideli, qui ad illam confugerit, claudet portam suæ misericordiæ. Sive veniat in nocte peccatorum, sive in die gratiæ, quavis hora intromittetur, & auxilium inveniet - Non habemus excusationem non confugiendi ad illam; nam quia est purissima, etiam nos puros efficiet. Ipsa habet claves ad Fontem Salvatoris, ex quo, juxta Isaïam, haurimus aquas. Ipsius intercessio impetrata nostris precibus aperit suis clavibus, & mox profiliunt aquæ, quibus lavamur, & in beatissimam Societatem Jesu & Mariæ æternum admittimur.

37. B. V. ad me dixit: Voluntas Dei est, ut nunc aperiatur mundo, quomodo ego è cœlo descenderim. S. Joannes in Capite vigesimo primo Apocalipsis multa de me mysteria scripsit.

39. Maria fuit constituta in Magistram, Tutricem, & matrem Legis Evangelicæ, quæ sub ejus protectione in mundum introducebatur. Cum ergo propterea Deus in illam impendiret totam possibilitatem suæ omnipotentia, nulla est ipsi deneganda gratia, quantumcunque magna, dummodo cum veritate Catholicæ Religionis conveniat.

40. Maria descendit è coelo in Dominica post Ascensionem; perseveravit tunc remissus splendor; sed non fuit visus nisi à Joanne, qui eo viso retrò cecidit in terram. Triduo post descensum habuit adhuc visionem intuitivam Dei.

41. Dixi, Mariam triduo post Ascensionem fuisse corporaliter in coelo. Hoc non contradicit Scripturæ, ubi dicitur: *Erant perseverantes in oratione cum Maria matre JESU. Act. 1.* quia tunc B. Virgo fuit corporaliter in duobus locis, quamvis usus virium & sensuum fuerit perfectior in coelo. Revera fuit ab apostolis visa, & ipsa perseveravit cum illis in oratione; nam respiciebat ad eos è coelo, & cum illis suam orationem conjungebat.

43. B. Virgo orabat, ut brevi instituerentur festa de mysterioris; & ut mitterentur viri apostolici ad convertendum mundum. Tunc amor illius erat tam intensus, ut ex eo naturaliter fuisset mortua. Sed Deus ipsi sæpe misit Seraphinum, qui ipsi panderet ordinem futurorum, sicque eam consolaretur.

45. Christus eam invisit in terra, & sinistra suæ divinæ humanitatis cordi apprimuit.

47. Tempore tridui, quo fuit in coelo, misit angelum è coelo in coenaculum ad Apostolos, ut eos consolaretur, iisque insinueret suam & sui filii voluntatem.

48. Nolebat post reditum è coelo loqui cum aliis Apostolis, nisi jussu Petri & Joannis, tanquam Vicariorum Christi. - Explicabat proin Apostolis & fidelibus mysterium Trinitatis, & Unionis Hypostaticæ, & alia fidei dogmata.

50. Loquente B. Virgine ad Apostolos dicebant ad invicem: *Afficimur, ac incendimur ex ejus sermonibus, sicut dum Christus loquebatur nobis.*

51. Christus loquenti B. Virgini contulit vim suæ propriæ non abfimilem. Diversitas erat, quod in Christo fuerit tanquam in fonte, in B. Virgine tanquam in canali, per quem beneficia Dei ad homines derivata fuerunt, & adhuc derivantur.

52. Omnes Apostoli rogarunt Mariam, ut ipsa loco Judæ alium Apostolum designaret. Ipsi quidem notum erat, quis debeat succedere, quia ejus nomen jam inscriptum habebat in suo corde, voluit tamen hoc electionis munus relinquere Petro; ut inciperet agere personam Vicarii Christi.

54. Itaque scribuntur nomina Mathiæ, & Josephi cognominati justî, in duabus schedis, cum officio Apostolatus. Schedæ ponuntur in Vase; Schedam extrahit Petrus; & obtinet eam in qua scriptum: *Mathias Discipulus & Apostolus JESU CHRISTI.*

59. 60. Quando Christus in coelo à Patre petiit missionem Spiritus Sancti, idem petiit B. Virgo in terra.

62. Tunc visione intuitiva immediata vidit Spiritum Sanctum, & Deitatem.

65. Fuerunt mirabiles effectus quos operatus est Spiritus Sanctus in sui adventu Jerosolimis. Nam, quando venit, omnes inimici Domini per fulgura & tonitrua terribilia vehementer conterriti sunt, quilibet magis vel minus juxta proportionem suæ malitiæ. Præ cæteris pœnam sensibilius experti sunt, qui fuerunt authores mortis Christi, & in ea majorem furorem commonstrarunt; nam hi ceciderunt retrò in terram, & cervicem impegerunt, sicque per tres circiter horas in terra jacuerunt. Illi, qui offenderunt Dominum, moriebantur repente, & in suo sanguine suffocabantur, eò quod innocentissimum sanguinem inaudita crudelitate fuderint. Ille, qui Domino infixit alapam, cum anima & corpore in infernum abductus est. Reliqui Judæi, quamvis non statim fuerint mortui, puniti tamen fuerunt acutissimis doloribus, & variis scedis infirmitatibus, quæ eorum posteritati in hunc usque diem inhaerent. Hæc omnia erant notoria Jerosolimis, quamvis Summi Sacerdotes & Scribæ conati fuerint, omnia tegere. Evangelistæ autem & Apostoli hæc omnia tanquam rem non adeo notabilem scribere neglexerunt; & perturbatio urbis, ac multitudo rerum ea omnia tandem oblivione sepelivit.

67. Si Christus è coelo descendit propter sponfam suam Ecclesiam, videbatur consequens esse, ut etiam Spiritus Sanctus descenderet propter Mariam, quæ non minus erat ejus sponsa, nec minus ab eo diligebatur, quàm à Christo Ecclesia.

70. 71. B. Virgo ad me dixit: Certa sis, Deum tibi de novo offerre collationem donorum Spiritus Sancti. Explicabo tibi illa. *Sapientia* dirigit cognitionem & gustum rerum divinarum ad accendendum amorem. *Intellectus* profundius ingreditur in veritates aliunde cognitæ &c.

73. Signis præfatis commota est universa civitas, & postquam rumor percrebuit de eo, quod supra domum apparuit Cœnaculi, ingens multitudo eò confluit. Erat autem eo die unum ex festis Azymorum.

75. Apostoli loquebantur multitudini in lingua Syriaca, & tamen intelligebantur ab omnibus.

79. Aliqui, quamvis paucissimi, tunc conversi sunt etiam ex iis, qui intererant passioni Christi.

80. B. Virgo è suo cubiculo in antecessum cognovit futurum eventum prædicationis. Cognovit cogitationes & corda auditorum. Oravit prostrata in terram pro eorum conversione, & misit tam apostolis, quàm eorum auditoribus, ut eos juvarent suis inspirationibus.

81. S. Petrus duxit conversos ad B. Virginem dicens: Hæc est Mater Salvatoris sine detrimento virginitatis; Est enim Virgo ante nativitatem, in nativitate, & post nativitatem.

83. Donum miraculorum collatum fuit etiam foeminis; nam & ipsæ tunc impositione manuum contulerunt ægris sanitatem, cœcis visum, mutis loquelam, claudis gressum, mortuis vitam.

87. De miraculis, quæ B. Virgo operata est in primitiva Ecclesia, nec minima pars describi potest. Nunquam cessavit operari in bonum Ecclesiæ, vel offerendo preces, quæ semper fuerunt exauditiæ; vel effundendo gratias divinas, quarum ipsa fuit thesau-

thesauraria ac dispensatrix. Fuit mihi revelatum, quod illis annis, quibus ipsa vixit, pauci fuerint damnati; & quod plures tunc illis paucis annis fuerint salvati, quàm centum annis subsequētib.

89. Omnes fideles distinctissimè in mente habuit, nec omisit, pro unoquoque in particulari gratias agere, & orare.

91. Nullus fuit damnatus ex iis, quos ipsa instruxit, quamvis multi fuerint. Nam pro omnibus oravit, & omnes libro vitæ inscripti fuerunt. Filium suum pro impetranda hac gratia hac oratione obstrinxit: Deus meus, propter te in mundum redii. Cor meum non potest perferre, ut fructus tui sanguinis in his pereat, qui meam intercessionem implorant, aut ut infelicitè pereant. - Fac, ut salvi fiant. Ad has preces statim Dominus annuit. Credo, quod idem nunc iis obtingat, qui promerentur ejus intercessionem. Si enim B. Virgo hujusmodi precibus accedit ad filium, quis credat, eum quidpiam posse denegare illi, à qua totam naturam accepit?

95. B. V. ad me dixit: Animæ filio meo constiterunt sanguine; mihi verò multo labore.

98. Maria sic precata est in illa visione: Peto, ut Apostoli jam nunc incipiant consecrare Carnem & Sanguinem mei filii.

99. Etiam hoc beneficium debet Ecclesia B. Virgini, quod ob ejus preces post Ascensionem consecratum fuerit corpus Christi, & quod lecta fuerit prima Missa.

100. Petrus ordinavit, ut ii, qui in hebdomada Pentecostes fuerant conversi, die sequenti, qui incidit in Dominicam Trinitatis, baptizentur. Ortum autem fuit dubium, an introducendus esset baptismus Joannis, an verò baptismus Christi? Aliqui stabant pro baptismo Joannis. Alii vero censebant, esse introducendum baptismum Christi. Hanc secundam opinionem tenuit etiam Joannes & Petrus, eaque fuit confirmata à B. Virgine. Hinc statim conclusum fuit, ut introducatur baptismus Christi. 101.

103. 104. Petrus proposuit etiam aliud dubium, quomodo administranda essent bona communia? 105. Diversis diversa opinantibus Maria dixit: Possunt quinque aut sex probatae virtutis ac sanctitatis constitui, qui oblata recipiant -

108. Omnes receperunt hoc consilium, bene agnoscentes, eam esse magistram Ecclesiae. Ipsa sapienter nulli Apostolorum voluit confidere instructionem & foundationem perfectionis Evangelicae, quia tam arduum opus requirebat instructionem Christi ipsius & ejus Matris. Hi sunt authores & artifices paupertatis Evangelicae; hos ambos Magistros Apostoli secuti sunt. Hic modus paupertatis multis annis duravit; postmodum tantum mansit in statu Clericali; & dum etiam hic difficilis, aut impossibilis facta est, renovata est ab Ordinibus Religiosis.

109. Itaque juxta consilium B. Virginis sex viri constituti sunt pro administratione Eleemosinae.

110. Die octavo post Pentecosten convenerunt omnes Fideles in Coenaculo; ibi explicavit Petrus naturam baptismi, & quomodo imprimat characterem indelebilem; & explicavit etiam Eucharistiam. 111. 112. Sic ergo baptizati sunt omnes; & supra singulos descendit clarum aliquod ac visibile lumen. Numerus eo die baptizatorum erat quinque millia.

112. Post baptismum Petrus celebrabat Missam. In momento, quo consecrabat panem, totum Coenaculum replebatur visibili splendore cum innumerabili multitudine angelorum. Post consecrationem vini elevabat calicem, ut sacer Sanguis ab omnibus adoraretur. Dein communicabant omnes fideles.

113. B. Virgo post communionem rapta fuit in Ecstasi; sed ab angelis ad ejus petitionem fuit aliquatenus obsecrata, ne adverteretur, nisi in ordine ad aliquos effectus. Modus communicandi erat hic. Illae centum viginti personae, supra quos venerat Spiritus Sanctus, & B. Virgo, communicabant sub utraque specie; sed reliqui fideles baptizati communicabant tantum sub una specie panis.

nis. Mihi revelatum fuit, quod illi, qui non consecrabant, jam à tempore primitivæ Ecclesiæ coeperint communicare tantum sub una specie panis; & quamvis aliqui adhuc aliquanto tempore continuaverint communicare sub utraque specie, licet non fuerint Sacerdotes; fuit tamen postea crescente magis numero fidelium ac dilatata magis Ecclesia ordinatum, ut Laici communicent solum sub specie panis.

115. B. V. ad me dixit: Deus mihi in cœlo contulit titulum Matris & Magistræ Ecclesiæ. Et sicut beneficium in me operans fuit immensum, sapius fuisset naturaliter mortua, nisi divina omnipotentia me miraculosè conservasset. Plerumque deliquium passum, quando oravi pro conversione peccatorum. Tunc graviores poenas passa sum, quam Martyres in omnibus suis tormentis. Hæc omnia mihi debent homines, pro quibus toties meam vitam obtuli.

116. Eadem ad me dixit: Declarabo tibi aliquod mysterium. Quando prima vice ex manu Petri communicavi, cor meum reipso se aperuit, ut in illud meus filius tanquam in suum thronum Sacramentaliter intrare posset.

117. Eadem dixit: In carne Christi continetur pars mei sanguinis, & meæ substantiæ; perge proin in hac tua devotione, qua veneraris eam partem carnis & sanguinis in Hostia, quam filius meus ex me accepit.

118. B. Virgo è cœlo descendit ad regendam suam Ecclesiam.

119. 120. Dicam, quod mihi revelatum est; B. Virgo è cœlo descendit ad fundandam Ecclesiam.

121. Christus semper mansit in corde Mariæ ab una communionem ad alteram sub Sacramentalibus speciebus, quamdiu vixit ipsa in terris. Tunc litteraliter impletum est illud Canticorum: *Inveni quem diligit anima mea, tenui eum, nec dimittam.*

122. Si Christus non mansisset modo præfato constanter in corde Mariæ, non potuisset implere promissionem suam: *Ero vobiscum usque ad consummationem sæculi.* Nam illis primis annis apostol-

apostoli non habuerunt templum, aut locum, ubi Hostia potuisset constanter asservari. Tantum Maria erat templum & tabernaculum, in quo per aliquot annos asservabatur SS. Sacramentum.

123. Mihi fuit revelatum, tantum fuisse amorem Christi ad B. Virginem, ut si non potuisset constanter habitare in ejus corde sub speciebus Eucharisticis, deseruisset dexteram Patris, & habitasset cum Matre in terris. Potius reliquisset societatem coelestium civium cum coelo, quàm societatem matris.

124. Modus operandi hoc miraculum erat iste: quando B. Virgo communicabat, Hostia in stomacho se non commiscebat cum cibis, sed retrograda secessit in cor.

125. Species Eucharisticæ in corde non alterabantur, sed conservabantur miraculosè.

127. 128. Postquam B. Virgo descendit de coelo, ejus sensus erant alterati. Per odoratum sensit non odorem terrestrem, sed alium coelestem, qui ipsi ab angelis ingerebatur. Gustus quoque subiit magnam mutationem. Potuisset enim vivere sine cibo. Quando comedit, id tantum fecit ex obedientia, aut ne observaretur singularitas. Et tunc non percepit saporem communem, nec poterat cibos magis distinguere, quàm spiritus, aut corpus gloriosum, si comederet. Idem erat circa sensum tactus.

128. Hoc donum consecuta est, ut posset virtutes perfectius operari. Itaque jam in statu viæ habuit in suis sensibus participationem donorum convenientium corpori glorificato.

129. Nulla alia creatura potuisset ad eum gradum perfectionis ac sanctitatis pervenire, in quo operata est B. Virgo. Angeli adoraverunt Christum in ejus corde sacramentaliter residentem.

130. Aliquoties vidit Christum in suo corde secundum ejus humanitatem.

131. Christus suæ matri nihil denegabit.

135. B. Virgo fuit in summo gradu gratiæ & sanctitatis, quipuræ creaturæ est possibilis.

138. B. Virgo vidit denuo ex orco ascendere Luciferum cum sua cohorte. Tunc gyravit per orbem ut omnia exploraret; dein se contulit Jerosolymam, ut contra oves Christi sæviret.

140. Tunc B. Virgo hæc videns se ad Luciferum convertit dicens: Ille, qui te in cruce vidit, te conterat & in orcum remittat; & ego ejus nomine hoc exequor. Dein oravit ad Deum, ut vim Luciferi cohiberet.

141. Virtute harum precum B. Virginis tanto timore corripiebatur, ut non fuerit ausus tentare ullum fidelium. Ideo accessit ad Scribas & Phariseos ut eos incitaret contra Apostolos.

142. Petrus & Joannes venerunt à Concilio ad B. Virginem, cum qua se contulerunt ad orationem; & venit iterato in eos Spiritus Sanctus invisibili specie.

143. Apostoli de novo à Judæis conjiciuntur in carcerem; ex quo tamen per B. Virginem liberati sunt.

144. B. Virgo de novo ad Luciferum conversa ait: Præcipio tibi nomine & autoritate Dei, ut sine mora te cum tua cohorte præcipites in infernum. 145. Paruit, & statim cum sua cohorte se præcipitavit in infernum.

146. Deus permisit, ut Lucifer cum suis denuò rediret. Tunc tentavit Saphiram.

148. B. Virgo timens, ne plures seducerentur, de novo se convertit ad Luciferum, eumque præcipitavit iterum in infernum.

149. B. Virgo cognoscens, Petrum esse in carcere, oravit ad Deum dicens - Deus respondit: Fiat, quod petis; mitte tuos angelos, ut deleant opera Luciferi; apud te enim manet mea fortitudo. Tunc statim misit unum ex suis angelis supremæ Hierarchiæ ad Apostolos in carcerem, ut eos solvat à vinculis, & libertati restituat - Dein misit B. Virgo alios angelos ad Judices, ac summos Sacerdotes, ut ab iis abigerent spiritum tentationis contra apostolos, ac potius inspirarent salubres cogitationes, ne prohibe-

rent apostolos à prædicatione. Ex hoc secutum est, quod Gamaliel locutus fuerit in Concilio in favorem legis Christianæ.

151. Hoc Gamalielis consilium inspiratum ipsi fuit per bonos angelos, & B. Virginem, & ob ejus intercessionem ad Deum fuit etiam admissum à judicibus. B. Virgo convortabat apostolos dicens: Nunc estis veri discipuli vestri Magistri, dum juvatis eum in ferenda cruce, & efficiamini digni cooperatores, ut sanguis ejus fructificet.

155. Crescente Ecclesia crevit etiam cura ejus Magistræ. Non est possibile, ut in hac vita cognoscamus omnia beneficia, quæ B. Virgo exhibuit toti corpori Ecclesiæ, & singulis ejus membris, præsertim apostolis, & discipulis. Nullus enim transiit dies, immo nulla hora, in qua non operata est circa illos unum aut plura miracula.

157. Dum apostoli ibant ad prædicandum, credidit Lucifer, se facilius illos posse adoriri, utpote separatos à sua Tutrice, & Magistra; quamvis enim sanctitas apostolorum fuerit in eximio gradu, videbatur tamen Lucifero, eos inermes inveniendos sine Maria.

158. Verùm ipsa providit etiam absentibus; misit enim illis suos angelos, ut eos consolarentur, ac protegerent contra doemones: aliquando hi angeli apparebant apostolis visibiliter, iisque nuntiabant, quæ B. Virgo illis commiserat.

159. Omnium Fidelium in Palæstina habuit curam, quorum omnium necessitates cognovit. Sanabat eorum morbos; si verò cognovit, sanitatem iis non fore utilem, saltém eos consolabatur. Absentes juvabat per suos angelos; aut per preces.

160. Specialiter succurrebat agonizantibus. Pro animabus Purgatorii persolvebat suas preces, & alias satisfactiones. Illis animabus, pro quibus ejusmodi satisfactiones præstitit, misit suos angelos, ut eas liberarent. Non capio, quomodo eam gratiam denegare possit iis, qui in vita sua se disponunt ad promerendam B. Virginis præsentiam in hora mortis.

161. Erat puella baptizata inter primos fideles, cui Lucifer apparuit in specie alterius mulieris, dicens, se curaturum illius morbum, quo laborabat, dummodo negaret Christum, & alienaret animum ab ejus matre. Verum non recuperata sanitate invisitur ab uno ex Discipulis, cui tamen occludit aures. Eodem modo restitit etiam S. Joanni, qui circa puellam vidit turmam demonum. Hæc audiens B. Virgo provolvitur in terram, & orat pro salute illius puellæ. Verum Dominus non respondit ad has ejus preces. Igitur mittit ad obstinatam unum ex suis angelis, ut ægram defenderet à demonibus. Verum angelus re infecta redux nuntiat, se nihil proficere. Igitur denuo prostrata in terram orat pro salute puellæ. Verum Dominus ne nunc quidem respondit ad has preces. Statuit proin, personaliter invisere ægram. Verum dum aliquot passus posuit extra cubiculum, retinetur ab angelis. Causam petens obtinet ab angelis responsum; non decere, ut ipsa incederet pedibus per urbem; sed Reginam suam à se portandam esse. Statim ergo collocant B. Virginem in nube splendida, eamque portant in cubiculum infirmæ. Eo momento instar fulguris diffugiunt demones. B. Virgo iis præcepit, ut se præcipitent in infernum, nec amplius redeant sine licentia. Dein convertit puellam, atque effecit, ut iret sine Purgatorio ad coelum. Abeunti in coelum dedit comites duodecim ex illis suis angelis, qui ad pectus gestabant Symbolum Redemptionis, & in manibus Palmas & Cruces. Dein reportata fuit ab angelis in nube in suum Oratorium. Hoc miraculum Deus ordinavit, ut apostoli, & discipuli, & angeli, & demones agnoscerent, B. Virgini nihil denegari eorum, quæ pro suis servis ac amatoribus petit; quia & ista puella ob amorem, quem in corde erga B. V. fovit, non fuit exclusa ab auxilio. 168.

169. Post hoc miraculum fuit Lucifero licentia concessa iterum redeundi in mundum. 170. Pertrahit duos è fidelibus ad apostasiam. 171. B. Virgo provoluta in terram pro iis orat, & pro iis fundit sanguineas lachrimas.

172. Dominus illi respondit: Volo, ut in his duabus animabus, pro quibus oras, & in pluribus aliis, quæ Ecclesiæ meæ aggregabuntur, agnoscas justissima judicia mea. Hæ duæ animæ possent plus damni inferre, quàm utilitatis, si inter fideles perseverarent; hinc mea scientia agnoscit eos esse reprobos. -

173. B. Virgo agnovit æquitatem hujus responsionis.

175. Tunc S. Joannes eam interrogavit, cur sit tam tristis, & cur habeat oculos sanguine perfusos - 176. Respondit; merito lugeo - O filii Adæ, quid cogitatis? -

179. Ad officium matris & magistræ Ecclesiæ necessarium erat, ut donaretur extraordinaria scientia; agnovit proin omnes fideles totius Ecclesiæ, eorum naturales propensiones, virtutes, & merita; & res omnes totius Ecclesiæ.

187. B. Virgo sæpe eripuit S. Stephanum à periculis. Ter ipsi misit suum angelum; qui eum eripuit ex Judæis, & portavit in Coenaculum ad B. Virginem.

188. Tanta erat sanctitas S. Stephani, ut doemones in notabili distantia non potuerint ad eam accedere.

189. Constituebantur sex Diaconi, quorum erat administrare ac distribuere bona communis. Cum verò crelceret multitudo fidelium, necessarium erat, ut etiam constituerentur Diaconissæ, nempe profectæ ætatis viduæ, quæ curam gererent mulierum & ægrotorum. Quia autem ad hoc assumebantur tantum mulieres Hebrææ, murmurabant Græcæ.

190. Pro componenda hac controversia Apostolicum Collegium convocavit fideles, ad eosque dixit: Non decet nos derelinquere verbum Dei - eligite vobis septem viros, ad quos deferatis vestra dubia, & controversias. - Eligebantur ergo viri septem, inter quos etiam erat S. Stephanus. His septem viris subjecti erant sex priores Diaconi, & viduæ Diaconissæ, & in harum numerum admittebantur etiam viduæ græcæ.

192. Quamprimum B. Virgo cognovit captivitatem S. Stephani, statim illi misit suum angelum, ut eum animaret. Per eundem angelum illi respondit S. Stephanus.

193. B. Virgo genuflexa proposuit Deo suum desiderium assistendi S. Stephano in extrema hora. Tunc Deus misit e coelo angelos, qui in nube splendida statim portaverunt B. Virginem in Concilium, ubi S. Stephanus stabat coram suis iudicibus. Quamvis autem à iudicibus non fuerit visa B. Virgo, sed à solo S. Stephano; visus tamen ab iis est splendor, qui ex B. Virgine reflectebatur in vultum S. Stephani.

195. Quando S. Stephanus coepit educi ad locum, in quo esset lapidandus, B. Virgo data materna benedictione ei valedixit; angelis autem suis omnibus præcepit, ut S. Stephanum comitarentur ad Martyrium. Cum ipsa tunc mansit unicus angelus, qui eam cum angelis è coelo submissis reportavit in Coenaculum.

197. Anima S. Stephani manibus angelorum portata est in locum gloriæ vicinum humanitati Christi. Ea B. Virgo vidit in spiritu; & propterea cantavit cum angelis Cantica.

198. S. Stephanus lapidatus fuit 26. Decembris, anno ætatis suæ 34. & anno 34 post Nativitatem Christi; natus fuit unò die post eandem Nativitatem. Preces B. Virginis & S. Stephani obtinuerunt etiam conversionem Sauli.

203. 204. Lucifer videns, quod B. Virgo adstiterit S. Stephano, convocat doemones, eosque sic alloquitur: Totus sum perturbatus - Ad arma, ad arma, o Socii, excitemus Judæos -

205. Tempore hujus persecutionis 72 Discipuli fugerunt; apostoli tamen permanserunt Jerosolimis cum B. Virgine, quamvis occultè.

206. Lapidato S. Stephano B. Virgo iussit eum sepeliri, & sibi apportari ejus crucem, quam more omnium fidelium secum habuerat. Nominavit eum etiam Sanctum, & iussit exactè colligi ejus sanguinem.

207. B. Virgini concredita fuerunt omnia opera divinæ omnipotentiae ad extra. Superavit omnem vim ac potentiam creaturarum, reddita æqualis potentiae ipsius Dei, cujus erat Ectypon. Nullum opus aut cogitatio hominum erat ipsi occultum; & cognoscebat omnia consilia daemonum. Nihil eorum, quæ decebant fieri in Ecclesia, erat ipsi incognitum:

208. Tunc iussit, ut Lucifer cum sua cohorte se præcipitaret in orcum. Quod & factum. Exinde octo diebus manserunt ligati in orco, usque dum obtinuerunt licentiam redeundi in mundum. Absentibus Discipulis misit suos angelos, ut per eos animarentur, & juvarentur; prout & contigit Philippo in itinere eunti Gazam. Juvit quoque per angelos animas in Purgatorium descendentes, & moribundos.

209. Ordinavit etiam Conventus ac Colloquia, in quibus deliberabatur de disponendis negotiis. Dein ex ejus ordinatione apostoli egressi sunt ad missiones, in specie S. Petrus & S. Joannes Samariam.

210. Tunc B. Virgo innovavit in se participationem essentiae Dei, ejusque perfectionum, quibus opus habuit ad perficienda opera divina, a se patrata in regimine Ecclesiae.

211. 212. B. Virgo agnoscens, necessarium esse Symbolum fidei pro conservanda unitate doctrinae, ad perficiendum hoc negotium jejunavit quadraginta diebus. Sicut enim Moyses, mediator inter Deum & populum, & Christus mediator inter Patrem & homines jejunârunt 40 diebus ante susceptionem aut promulgationem Legis, ita decuit fieri in Maria mediatrice inter homines & suum filium.

213. Christus è coelo descendens B. Virgini dixit: - Tuis precibus nil denegabo.

215. Apostoli cum B. Virgine deliberant de condendo Symbolo, statuerunt jejunare decem diebus & perseverare in oratione.

217. Postquam S. Petrus in omnium concessu fecerat propositionem, celebrat Missam, & cum Maria communizat apostolos. Dein perseverabant omnes cum Maria prostrati in terram in oratione. Et Ecce! subito auditur tonitru ac fragor, ut factum in die Pentecostes descendente Spiritu Sancto. Eo momento totum Coenaculum impletum est splendore, & omnes repleti sunt Spiritu Sancto. B. Virgo dein rogavit apostolos, ut quilibet condatur unum articulum Symboli. Petrus incepit: *Credo in Deum Patrem* -

218. Tunc audita est in coenaculo vox Spiritus Sancti dicentis: *Bene conclusistis*. B. Virgo autem statim ac primò loco omnium fidelium deposuit coram Petro hanc professionem fidei.

219. B. Virgo ad me dixit: Sæpius per diem genibus flexis consuevi repetere Symbolum Apostolicum.

220. Quandoque etiam mei angeli cantabant hoc Symbolum; aut cantabant *Ave Maria* usque ad illa verba: *Benedictus fructus ventris tui*.

222. B. Virgo pro sua familia, sancta videlicet Ecclesia, regenda, vigilabat, ut mater. Quamprimum ab apostolis conditum fuit Symbolum, plurimas confecit ejus copias tam propriis manibus, quàm operâ suorum angelorum, quibus tanquam amanuensibus usâ est. Has Copias direxit ad Discipulos hinc inde in Palestina prædicantes. Cuilibet eorum misit plures Copias, ut distribuerentur fidelibus. In separata autem Epistola illis monstravit, quo modo fuerit conditum, ut id promulgarent fidelibus.

223. Discipulis magis remotis misit eas Copias cum sua Epistola per suos angelos. Hi nonnullis Discipulorum apparuerunt & colloqui sunt; aliis autem tantùm invisibiliter consignarunt Copias cum Epistola B. Virginis.

224. Multi, qui hoc scriptum Symbolum receperunt cum singulari humilitate, receperunt simul Spiritum Sanctum visibiliter. Quando imponebatur ægris, mortuis, ac obsessis, restituebatur ægris sanitas, mortuis vita, & ab obsessis dæmones fugiebant. Contigit,

tigit, quod quidam Judæus, dum audiret Symbolum ab aliquo prælegi, voluerit illi ex manibus eripere Scriptum; sed mortuus ad ejus pedes concidit.

226. Initio nascentis Ecclesiæ merita passionis Dominicæ, & Intercessionem B. Virginis, ut erant recentia, sic operabantur efficacius in acceptione æterni patris, quia nondum obstabant tam grandia peccata.

227. Jam annus post passionem Christi transierat, dum Apostoli ex inspiratione divina tractant inter se de promulgatione Evangelii per mundum; ut verò agnoscant voluntatem divinam, quam quisque adeat provinciam aut regnum, constituunt per decem dies jejunare.

229. Post preces omnes circumfulsit mirabile lumen; & audiebatur hæc Vox: *Petre, cuius designa suam provinciam.* - Tunc incepit cuius designare suam Provinciam dicens: Ego prædicabo in Ponto, Galatia, Bythinia, & Cappadocia, provinciis Asiæ. Primam Sedem ponam Antiochiæ; dein constituam Sedem Romæ - 230. Andreas prædicabit in Scythia Europæa; ab Epiro, & Thracia, & urbe Patras in Achaia illam regionem pro sua parte habebit. Jacobus major prædicabit in Judæa, Samaria, Hispania, & exinde revertetur ad prædicandum Jerosolimam. Joannes curam geret Matris Christi; in nostra absentia curam geret fidelium Jerosolimis; post mortem virginæ matris reget Ecclesiam in Asia Minore usque in Pathmos. Thomas prædicabit in India, Persia, apud Parthos, Medos, Hircanos, Brachmannos, & Bactrianos; baptizabit tres Reges, & illis narrabit omnia. Philippus prædicabit in Phrygia, & Scythia Asiatica, & in Heliopoli Phrygiæ. Bartholomæus in Licaonia Cappadociæ; & in Asia, & citeriore India, & Armenia. Mathæus in Ægypto & Æthiopia. Simon in Babylonia, Persia, & Ægypto. Judas Thaddæus in Mesopotamia, dein cum Simone in Babylonia, & Persia. Mathias in Æthiopia, Arabia, & Palæstina -

231. Post hæc verba auditum est tonitru magnum. Coenaculum replebatur splendore, ut in Pentecoste. Dein audiebatur hæc vox: *Quilibet recipiat sortem, quæ illum contingit.* Tunc accipiebant de novo Spiritum Sanctum, & cum eo perfectam cognitionem earum provinciarum, ad quas mittebantur; cognoscebant in his Provinciis earum proprietates etiam naturales.

232. B. Virgo sciebat omnia, quæ omnipotentia Dei operabatur in apostolis, & in se.

233. Ejus scientia commensurata erat officio supremæ Magistræ, matris, Rectricis, ac Dominæ Ecclesiæ, quam Deus in ejus manus posuit. Ipsa debebat curam gerere omnium fidelium à summo usque ad infimum; & cum nullus acceperit gratiam aut beneficium ex manu filii, nisi transferat per manum matris, necessarium erat, ut fidelissima dispensatrix gratiæ cognosceret suos subditos, quorum gerebat curam.

236. Paucis diebus post præfatam designationem Provinciarum quilibet apostolorum profectus est ad suam missionem.

237. B. Virgo cuivis eorum ante suum abitum donavit textam togam coloris medii inter castaneum & cinereum, similem togæ filii. In confectioe harum togarum usa est ministerio angelorum. Donavit quoque cuivis crucem ejus longitudinis, cujus erat cujuslibet statura. Hæ cruces ex junco.

238. Item donavit cuivis eorum cistulam metallinam, in qua ponebantur tres Spinæ de Corona, & partes linteaminum, quibus involvebat JESUM in Nativitate & Circumcisione.

239. Apostoli non solum prædicaverunt in Provinciis designatis, sed etiam in earum finitimis, aliisque remotis. Sæpe ab angelis portabantur ex una Provincia in aliam non solum prædicationis causa; sed etiam ut possent invicem colloqui, præsertim cum Petro, & cum B. Virgine.

251. Cum Lucifer agnosceret dispositionem animi in Saulo,
D. E. A. de Revelat. Pars II. Iii con-

convocavit concilium doemonum. Omnes judicabant, expedire, ut ipse Lucifer rediret in terram.

252. Itaque instigat Saulum, ut occidat apostolos, & B. Virginem. Sed Saulus horrebat occidere talem matronam, quam æstimabat; & hæc compassio multum contributebat ad ejus conversionem.

253. Erant Saulo aliqui doemones à Lucifero specialiter deputati ad conservandam ejus sanitatem, & ad dirigendam ejus phantasmiam, ut abstineret ab omnibus noxiis suæ sanitati.

254. Quando Saulus tendebat Damascum ad persequendam Ecclesiam, multæ Legiones doemonum eum comitabantur.

255. B. Virgo hæc omnia agnoscens sic orat filium: - Vide, quomodo Lucifer circumagat eum, quem tamen in tuum Apostolum elegisti. Tempus jam est, operandi -

257. Ipsa quoque se obtulit ad moriendum pro conversione Sauli. Itaque Christus descendit è coelo in Coenaculum ad B. Virginem. 258. ac dixit: Quomodo misericordiam exhibeam Saulo tam impio. Respondit B. Virgo: Ejus impietas non obstat, quin fuerit prædestinatus in vas electionis -

259. In his precibus B. Virgo erat tam inflammata, ut sine dubio obiisset, nisi supernaturaliter fuisset conservata.

260. Qui comitabantur Saulum, audiebant interrogationes & responsa, Christum tamen non viderunt, sed tantum splendorem, quo Saulus erat circumdatus.

263. Paulus semper agnovit B. Virginem pro causa suæ conversionis, & pro reparatrice suæ salutis. Ideo semper se illi reverentem ac gratum exhibuit.

266. Judæi Damasci habebant multas Synagogas.

267. Conversio S. Pauli contigit die 25. Januarii, currente anno trigesimo sexto post Nativitatem Christi; & tunc S. Jacobus ivit ad prædicandum.

268. B. Virgo vidit omnia, quæ agebantur in ejus conversione; vidit etiam ejus raptum in supremum coelum, ubi habuit visio-

visio
cele

mine

tuas
hi D

S. M
vole
aliqu

mate
nes c
rium
prop

B. V
cipite

monu
done

Lucif
licet

tentia
Quan
contu
doem

visionem Dei intuitivam. Propterea anniversariâ memoriâ cum angelis celebravit hoc festum canendo in modum Chori.

270. Misit etiam unum ex suis angelis ad Paulum, qui ei suo nomine præberet fiduciam. Angelus apparuit Paulo in humana specie.

271. Paulus ei respondit: -

278. Speciale mihi lumen collatum est ad retendas perpetuas insidias dæmonum, quas hominibus struunt. Hanc veritatem mihi Dominus adhuc magis declaravit occasione conversionis S. Pauli.

279. Judas Thaddæus in sua Epistola Canonica dicit: quod S. Michael propterea contenderit cum diabolo, quia diabolus volebat manifestari corpus Moyfis, quod S. Michael jussu Dei in aliquo loco occultaverat.

283. In primo jam momento, quo homo concipitur in utero materno, oritur contentio dæmonum cum angelis bonis. Dæmones contendunt sibi deberi hanc creaturam - angeli boni contrarium defendunt - quia peccatum originale non est ex electione propria.

294. Sæpe, quando Deus vult operari aliquam conversionem, B. Virgo præcipit dæmonibus, ut ab ea anima recedant, & se præcipitent in orcum.

296. Quando tale aliquid contingit, fit magnus ejulatus dæmonum in inferno, & eorum regnum multis diebus debilitatur, donec iterum obtineant licentiam redeundi in mundum.

297. B. Virgo effecit, quod Saulus fuerit erutus ex unguibus Luciferi, & hic cum tota sua cohorte in orcum detrusus, cum iis videlicet omnibus dæmonibus, qui Saulum concitarunt contra Christum.

298. Tunc dæmones in se senserunt flagella divinæ omnipotentiae, & manserunt quasi conquassati aliquot diebus in inferno. Quamprimùm verò Deus ab eis abstulit species terrificas, per quas conturbabantur, Lucifer quasi respiraturus convocat Concilium dæmonum, in quo sic ait: -

301. B. V. ad me dixit: Si homines me invocarent in com-

petente tempore, & sincerè, nullus periret. Ferme innumerabiles sunt, quos à Lucifero liberavi, eo quod ad me devotionem habuerint, quamvis ea tantùm constiterit in recitatione unius *Ave Maria*.

302. Eadem ad me dixit: Homines non cogitant de propinqua sibi damnatione aterna, & negligunt confugere ad Deum, ad me, & ad Sanctos, nisi eo tempore, quo non possunt amplius impetrare, quod petunt, quia petunt sine requisitis circumstantiis & conditionibus. Et quamvis interdum aliquibus obtineam salutem in ultimo vitæ articulo; ea tamen gratia non potest servire pro regula universali.

303. Eadem ad me dixit: Quando dæmon aliquis hominem quempiam pertraxit ad peccatum, tunc statim de hac seductione præbet notitiam aliis dæmonibus, ut congaudeant, & ut seductum in suum Registrum inscribant - ordinavit tamen Deus, ut vicissim conversio peccatorum causet dæmonibus peculiarem pœnam. -

304. Hinc sæpe contingit, quod dæmones post conversionem peccatoris non audeant coram eo comparere, immo multis horis ne quidem audent eum intueri.

306. B. Virgo ad me dixit: Quando dæmones volunt decipere homines, proponunt ipsis aliquas veritates pro eorum captu, quæ negari non possunt; Dein illis veritatibus immiscent errores & hæreses.

308. Maria pro nobis passa est, & per hoc magnas nobis gratias promerita est.

311. Iterum ab angelis portata est corporaliter in supremum cœlum, & ibi collocata ante thronum SS. Trinitatis.

313. Mirati sunt angeli, quod foemina corporaliter elevetur & assumatur ad thronum Consilii SS. Trinitatis, ut illi communicentur Secreta pro regimine Ecclesiæ, nulli alteri cognita.

314. Mirum esset, si foemina assumeretur in consilium ultimum regiminis, cum Salomon Eccles. 7. dicat: se ex mille mulieribus nec reperisse unicam; - Sed B. Virgo digna fuit recipi in Consilium SS. Trinitatis.

315. Ibi B. Virgo à SS. Trinitate de novo fuit interrogata, quid peteret, ut fieret magis idonea ad nova mysteria divinæ Sapientiae, & Prædestinationis. Ad hoc declarandum dicam, quod mihi eatenus fuit revelatum. Cùm voluntas B. Virginis fuerit rectissima, videtur, quod Deus non potuerit ullam rem velle contra ejus voluntatem. - Et cum tres SS. Personæ ei Ecclesiam commiserint, ac cor suum confiderint, noluerunt ullam rem in executionem deducere sine consilio & quasi beneplacito Reginae omnium creatorum.

316. Ut verò voluntas Dei, & voluntas B. Virginis in Decretis condendis concordarent, necessarium fuit, ut daretur ipsi nova participatio scientiæ divinæ ac providentiæ.

317. Obtenta demum benedictione à SS. Trinitate ab angelis fuit reportata in terram in suum Oratorium.

318. Dein misit ad apostolos angelos, qui eis nuntiarent conversionem S. Pauli. Ad ipsum verò S. Paulum misit alium angelum, qui ei nuntiaret insidias diaboli. Omnes responderunt B. Virgini per eosdem angelos; præsertim S. Paulus, qui eam confideravit ut suam mediatricem.

319. Jacobus Major primus discessit Jerosolimâ ad prædicandum. Postquam aliquot diebus prædicaverat in Judæa, abiit in Hispaniam. Conscendit navem in Portu Jopha, qui nunc vocatur Japha anno Domini 35. uno anno & quinque mensibus post passionem Christi, octo mensibus post Martyrium S. Stephani; quinque mensibus ante conversionem S. Pauli. Ex Japha profectus est in Sardiniam, exinde Cartagenam, ubi, postquam paucis diebus prædicaverat, transiit Granadam, edoctus à Spiritu Sancto, segetem fore uberiolem.

320. S. Jacobus specialiter erat dilectus B. Virgini. Multas persecutiones passus est in Hispania à Judæis; nec minores passus est in Italia, & Asia, per quas regiones rediit Jerosolimam. Sæpe fuit liberatus à periculis per angelos à B. Virgine ipsi submissos;

per quos & B. Virgo ipsi communicavit varias notitias. Sæpe Christus quoque ipsi è cœlo submisit angelos, ut eum tuerentur, & transportarent ab uno loco in alium, & essent viæ Duces 321.

322. Durante prædicatione in Hispania duas singulares gratias accepit à B. Virgine, quæ personaliter ipsum invisit. Una talis apparitio ac transportatio B. Virginis contigit Cæsaraugustæ; quæ habet pro se testimonium 1600 annorum, nec negari potest. Altera contigit Granadæ, ubi Judæi unum discipulum Jacobi occiderunt, reliquos autem cum apostolo ligatos eduxerunt extra urbem, ut ibi trucidarentur. S. Jacobus autem invocabat Deum & B. Virginem dicens: Maria adjuva. . . B. Virgo hæc cognoscens desiderabat juvare apostolum, sed non petiit transportari in Hispaniam. Deus autem exaudiens ejus desiderium præcepit mille angelis ejus custodibus, ut exequerentur desiderium Dominæ suæ. Itaque eam statim in splendidissimo throno transportant in Hispaniam in campum, ubi jam stricti erant gladii, quibus necarentur. Solus Jacobus vidit B. Virginem. Tunc soluta sunt vincula apostolo & ejus Discipulis; Judæi verò retrò ceciderunt in terram; & jacuerunt aliquot horis sine sensu. B. Virgo dedit apostolo centum angelos, ut eum deducerent ab uno loco in alium. Reliqui reportarunt B. Virginem iterum Jerosolimam.

326. Dein venit apostolus in Andalusiam, Toledum, Lusitaniam, Gallæciam, Asturiam, ac tandem in viciniam Cæsaraugustanam. In hoc itinere constituit aliquot Episcopos, & plantavit fidem. Fructus ex ejus prædicatione erat immensus. Errant, qui arbitrantur, apostolum tantum convertisse paucos.

327. Agnovi varias esse opiniones Scriptorum circa res hætenus à me descriptas v. g. de egressu apostolorum ad Missiones, de Symbolo, & itinere S. Jacobi. Scriptores intellexi non convenire de annis & temporibus. Non accepi à Domino mandatum dissolvendi hæc dubia. Immo accepi à Domino mandatum, scribendi hanc historiam non adducendo diversas opiniones. Et

fi ha
dicat
aliud
adver
quoti
num,
creatu
sauros
Fruer
Omne
& om
filium
Una f
meam
mea o
accept
patien
debea
æquali
Beati
amore
Hic ar
3
pacem
nono.
li Jer
nihilom
3
supra d
cum fir
plures,
ore

si hanc historiam sic descripsero, ut detur connexio, & non contradicatur Scripturæ, & omnia convenient cum dignitate objecti, nil aliud à me pietas Christiana requirer.

329. B. V. ad me dixit: Non una tantum vice, sed sæpe post adventum Spiritus Sancti ascendi ad thronum SS. Trinitatis. Aliquoties tunc æternus Pater ad me dixit: Ascende ad nostrum thronum, ut in istra Triade quantum locum possideas, quantum puræ creaturæ est possibile. Accipe possessionem nostræ gloriæ, cujus thesauros in tuas manus reponimus. Tuum est cœlum, & omnes abyssi. Fruere adhuc in vita mortali privilegio beatæ super omnes sanctos. Omnes populi tibi serviant; omnes virtutes cœlorum tibi obediant; & omnia nostra bona sint tibi communia. Intelligas magnum consilium nostræ sapientiæ, & habe partem in nostris conclusionibus. Una sit voluntas, tua & nostra. 330. Ex hoc Deus sic rexit meam voluntatem, ut nihil in Ecclesia contigerit independenter à mea ordinatione. - Desiderium meum sic fuit præmiatum atque acceptum, ac ipsum opus fuisset. Magnos dolores perpeffa sum patiendi pro omnibus - non agnoscitur à fidelibus, quantum mihi debeant. 331. Eram creatura humanitati Christi, ut ita dicam, æqualis, & post illam Deitati proxima ac immediata. - Omnes Beati agnoverunt hanc meam æqualitatem cum filio. 333. Præ amore fuiffem mortua, nisi per miraculum fuiffem conservata. Hic amor mihi contulit locum in Concilio SS. Trinitatis.

335. Post conversionem S. Pauli Ecclesia multis mensibus pacem habuit. De hac pace Ecclesiæ S. Lucas loquitur Capite nono. Nam quamvis jam prius locutus fuerat de adventu S. Pauli Jerosolimæ, qui contigit post ejus conversionem anno quinto, nihilominus illa Ecclesiæ tranquillitas dudum præcessit.

336. Illud concilium ac deliberatio dæmonum, de quibus supra dictum est post conversionem S. Pauli, diu duravit. Itaque, cum finirentur dies illius tranquillitatis, Lucifer secum sumpsit plures, quàm duas tertias partes dæmonum. Tertiam autem partem

partem reliquit in inferno, quia hunc nunquam vacuum relinquit tortoribus.

338. Tunc Lucifer præcepit dæmonibus, ut explorarent terras, in quibus versabantur apostoli & discipuli; ipse verò sedem habuit Jerosolimæ in loco à mysteriis Christi remotissimo. Nam quo propius dæmones accedebant ad ea loca mysteriorum Christi, eo magis infirmabantur ad singulos passus.

341. S. Joannes, cum videret, B. Virginem valde afflictam, ter accessit ad januam ejus cubiculi, quæsiturus causam mœroris; ter præ reverentia veritus est ingredi. B. Virgo agnoscens hoc S. Joannis desiderium, surrexit ab oratione, & ad eum accessit, quærens, quid peteret.

342. Tunc B. Virgo petiit à Deo licentiam, communicandi S. Joanni Secretum, dicens: Mi Deus - Obtentâ licentiâ dixit ad Joannem; - Vidi innumerabiles turmas dæmonum -

344. Tunc S. Joannes illi suavit, ut secederet Jerosolimâ Ephesum. 345. Sed B. Virgo consuluit Dominum dicens: - Deus illi respondit, dicens -

347. Quarto die, antequam proficisceretur Ephesum, descendit in ejus oratorium è coelo Christus, dicens: - Volo, ut Cæsaraugustæ invisas Jacobum, utque illum redire Jerosolimam jubeas; antequam verò discedit, ædificet Ecclesiam sub titulo tui Nominis -

348. B. Virgo respondit: - Permite, ut in Ecclesia, quam à Jacobo ædificari præcipis, possim promittere specialem tuam protectionem, & ut ille sacer locus sit pars meæ hæreditatis pro omnibus, qui te ac me ibi devotè invocaverint.

349. Christus respondit: Promitto, quod speciali clementia eos sim respecturus, qui me in hoc templo humiliter & devotè mediante tua intercessione invocaverint. In tuis manibus reposui omnes meos thesauros; & ut potestatem habens potes ditare hunc locum, & in eo omnes gratias promittere; omnia enim exequar, quæ tuæ voluntati placuerint. Tunc B. Virgo in nube splendida ab angelis portata est Cæsaraugustam.

350. In via aliqui angeli canebant *Ave Maria*; alii *Salve sancta parens*; alii *Salve Regina*; & alii *Regina cœli letare*. In decantandis versibus alternabant Choros. Tandem media nocte perveniunt Cæsaraugustam.

351. Musica angelorum B. Virginem portantium jam à longinquo excitabat S. Jacobum & ejus discipulos à fomno. Angeli deposuerunt B. Virginem ante S. Jacobum; unus angelorum portabat parvam columnam ex marmore vel Jaspide; & alii habebant imaginem B. Virginis ex alia materia formatam, ac magnam, quam suis manibus portabant.

352. B. Virgo ad S. Jacobum dixit: In nomine Omnipotentis promitto omnibus hunc locum devotè visitantibus magnas gratias & benedictiones plenas dulcedinis. - Ædifices hîc sub titulo mei nominis Ecclesiam, in qua hæc mea columna & statua cum vera Religione permanebunt usque ad finem mundi.

353. Angeli statim erexerunt columnam & imposuerunt imaginem B. Virginis in loco, in quo adhuc nunc perseverat, & cum S. Jacobo celebrarunt primam Dedicationem, quæ ab origine mundi sub titulo B. Virginis instituta est.

354. Tunc S. Jacobus petiit à B. Virgine specialem protectionem Hispaniæ Regni, ac præsertim hujus loci. B. Virgo omnia concessit; dein reportata est Jerosolimam. Deus autem ad intercessionem B. Virginis pro loci custodia ordinavit aliquem angelum, qui etiamnum ibi vigilat, & vigilabit usque ad finem mundi.

355. Revelatum tamen mihi est, præfatas promissiones Christi & B. Virginis esse conditionatas; si nempe nostris demeritis non cogimus Deum, nos privandi illis gratiis.

356. Hinc Lucifer conatur Cæsaraugustæ invehere vitia, præsertim luxuriæ, ut eam urbem privet protectione promissa B. Virginis. Æstimo me beatam, quod Monasterium meum tantum distet itinere duorum dierum Cæsaraugustâ.

357. S. Jacobus proin in eo loco ædificavit exiguum Capellam.

lam, quam & complevit ante suum discessum. - B. Virgo non manifestavit S. Joanni hæc acta, quia non pertinent ad communem fidem fidelium. S. Jacobus autem redux Jerosolimam Ephesi omnia S. Joanni retulit; & exinde B. Virgo ab apostolo, aliisque fidelibus passim in necessitatibus fuit invocata.

358. Hæc apparitio B. Virginis Cæsaraugustæ contigit ineunte anno quadragesimo post Nativitatem Christi secundo Januarii. Ab eo die, quo S. Jacobus Jerosolimis ad Missiones discesserat, jam effluxerant quatuor anni, quatuor menses, & decem dies. Discessit enim Jerosolimis anno trigesimo quinto, mense Augusto. Post apparitionem in constructione Ecclesiæ, & reditu, & prædicatione adhuc insumpsit unum annum, duos menses, & viginti duos dies; & obiit vigesimo quinto Martii anno post Nativitatem Christi quadragesimo primo. B. Virgo tunc quando apparuit habebat annos ætatis 54, menses tres, dies 24. Quamprimum rediit Jerosolimam, statim profecta est Ephesum. Itaque inter hanc apparitionem & obitum B. Virginis intercesserunt multi anni, intra quos B. Virgini in Hispania erigebantur etiam in aliis locis Ecclesiæ & altaria, & ipsi deferebatur cultus publicus.

366. Quarto die post reditum B. Virginis S. Joannes monuit, proficiscendum jam esse Ephesum, quia parata esset navis ad abeundum.

367. Prius tamen cum S. Joanne visitabat loca Sacra, ubi angelis eorum Locorum custodibus de novo præcepit, ut ea diligenter custodirent ab irreverentia.

369. In navi cantabat & conversabatur cum angelis, interdum etiam cum S. Joanne colloquebatur.

371. Precata est Deum, ut omnes, qui in periculo maris eam devotè invocaverint, defendat; quod & concessit. Hinc, quando Catholici in suis navigationibus pereunt, causa est, quia gratias B. Virginis vel ignorant, vel quia ob peccata sua non merentur, ut earum in fluctibus recordentur, eamque vera fide & devotione invocent.

372. Quando B. Virgo vidit mare cum piscibus & aliis ejus creaturis, jussit, ut suo modo laudarent Deum; statim omnia genera piscium maris convenerunt ad navem, & erectis capitibus, ac variis motionibus monstrarunt suam obedientiam. Hæc nova res omnes navigantes traxit in magnam admirationem, quamvis ejus causam ignoraverint; cumque multitudo piscium impediverit cursum navis, eo major erat attentio navigantium. Intra paucos dies navis appulit Ephesi.

373. Ephesi B. Virgo toto reliquo vitæ tempore morabatur apud quasdam viduas, ubi ipsa habuit solitarium cubiculum, & aliud S. Joannes.

375. B. Virgo misit apostolis & S. Paulo angelos pro eorum tuitione. Quando in Scriptura S. Paulus dicit ad Gal. 1. *Post tres annos veni Jerosolimam*, hi tres anni non sunt computandi à conversione illius, sed ex eo tempore, quo ex Arabia rediit Damascum.

376. S. Paulus venit Jerosolimam anno quadragesimo, completis annis quatuor post suam conversionem, & post mensem à discessu B. Virginis.

377. S. Paulus post conversionem suam unum annum aut maximam ejus partem transegit in Arabia; tribus subsequentibus annis commoratus est Damasci.

379. Quando S. Paulus ingressus est Jerosolimam, doemones senserunt se ab eo torqueri, & opprimi. Itaque Lucifer congregavit aliquot Legiones doemonum contra Paulum, ut eum exterminarent.

380. B. V. hæc cognoscens oravit pro Paulo, ut protegatur. Deus Paulo in Ecstasi præcipit, ut Jerosolimis discedat.

381. Hac vice Paulus non mansit pluribus diebus Jerosolimæ, quàm quindecim, ut ipsemet scribit. C. 1. ad Gal. dein post aliquot annos, postquam ex Insula Malta, & Epheso reversus est Jerosolimam, ubi eum conjecerunt in vincula, narrat de præfata sua Ecstasi in templo, & de præcepto Domini discedendi Jerosolima, ut habetur in Actis Apost. C. 22.

382. S. Jacobus aliquot mensibus post apparitionem B. Virginis abiit ex Catalonia in Italiam, & exinde in Asiam, ut videret B. Virginem.

384. S. Jacobus Ephesi rogat B. Virginem, ut, si esset pro gloria Dei, & conforme divinæ voluntati, visibiliter sibi appareat in extrema hora sui martyrii.

385. B. V. respondit: Do tibi benedictionem Patris & Filii & Spiritus Sancti. Ego tibi præsens ero in tuo Martyrio.

392. Judæi contra Jacobum utebantur operâ Hermogenis & Fileti, qui erant Magi. Primò convertit Filetum, eique tradidit linteum, quod à B. V. acceperat, ut eo se defenderet contra Magias Hermogenis. Dein convertit Hermogenem, & tradidit ei baculum, ut eo abigeret dæmones. 393. 394.

396. Judæi hac conversione irritati corruerunt duos Romanos Centuriones Democritum & Lisiam, ut caperent S. Jacobum. Executio hujus committebatur Summo Sacerdoti Abiathar, & ejus Ministro Josiæ. Ita factum; & S. Jacobus ab Herode filio Archelai jussus est decapitari.

398. Tunc descenderunt multi angeli ex omnibus Hierarchiis è cœlo, & aliqui eorum circumdederunt S. Jacobum in loco Martyrii; alii autem portaverunt B. Virginem in splendido throno Epheso Jerosolimam in locum Martyrii. S. Jacobus, ut eam vidit, volebat eam proclamare, Matrem Dei; sed angelus eum impedivit dicens: - Itaque in Secreto cordis sic eam allocutus est -.

400. B. Virgo animam S. Jacobi decapitati sumpsit in suum thronum; sicque eam portavit in cœlum, ac stetit coram filio. Dein reportata est ab angelis Ephesum in suum cubiculum, ubi interea angelus aliquis induerat ac repræsenterat ejus personam.

401. Discipuli S. Jacobi ejus corpus detulerunt in Joppe, & exinde navigio in Galœciam. B. Virgo pro ductore navigii ipsis misit angelum, quamvis hunc non viderint, nec agnoverint. Obiit S. Jacobus anno quadragesimo primo, 25 Martii, completis

tis annis quinque & septem mensibus post suum discessum Jerosolimis.

402. Luna decimaquarta tunc juxta institutum à nobis calculum incidit in ultimos dies mensis Martii, sic ut Martyrium S. Jacobi contigerit 25 Martii, & statim subsecuta sit incarceration Petri, & Pascha Judæorum.

404. B. V. cognoscens incarcerationem Petri lachrimis sanguineis flens oravit pro Petri liberatione. Tunc Christus è coelo in ejus cubiculum descendens ad eam dixit - 406. Volo, ut facias autoritative pro tuo beneplacito - B. Virgo respondit: -. Ad hanc vocem B. Virginis statim omnes dæmones, qui erant Jerosolimis, præcipitati fuerunt in infernum.

407. Post hunc triumphum B. Virgo dixit ad Christum; Si tibi placet, eat aliquis angelus ad liberandum Petrum.

408. Angelus Petro dixit, eum per intercessionem B. Virginis liberatum fuisse.

409. Petrus liberatus ivit ad Domum Mariæ matris Joannis, qui & nominabatur Marcus. Hæc domus erat ipsa domus Coenaculi.

410. B. Virgo mihi dixit: Quando animam S. Jacobi attuli in coelum, æternus Pater audientibus omnibus Sanctis mihi dixit: Promitto tibi, quod, si homines te in hora suæ mortis sincero corde invocaverint, sim abacturus ab iis dæmones, & quod ipsis sim missurus magna auxilia per te, ut possint resistere tentationibus, & restituere se in meam gratiam, si quantum est ex parte sua velint cooperari. Tu mihi præsentabis eorum animas -. Quamvis ergo privilegium sistendi animas ante judicem competat angelis, illud tamen longè excellentius mihi convenit. Quia tamen scire desideras, quomodo hanc gratiam obtinere possis, respondeo, te hanc gratiam primariò obtinere posse intemerata puritate.

414. Amor B. Virginis major fuit, quàm amor angelorum & hominum simul sumptorum -. In ejus corde non fuit aliud motus, immo nec alia libertas, nisi amandi summum bonum.

416. B. Virgine orante, ne Herodes exequeretur sua consilia, missus est à coelo ad eam angelus dicens: Dominus dicit, quod sis Rectrix ac gubernatrix Ecclesiæ, & quod fungaris ejus vice tanquam Vicaria Dei, quamdiu peregrinaris in terra. Vult, ut tanquam Regina coeli & terræ feras sententiam contra Herodem.

417. B. Virgo respondit: Quomodo feram sententiam contra creaturam & imaginem Dei? - revertere ad Dominum & dic, quod mea potestas ab illo dependeat, & quod illo inconsulto non possim quempiam damnare. - Cum hoc responso angelus reversus est in coelum. Sed à Deo denuo remissus est ad B. Virginem, ut ei diceret: Herodes est in numero reproborum -

418. Tunc B. Virgo angelum tertia vice remisit in coelum cum hoc responso: Si decretum est, Herodem mori, moriatur, quin à me condemnetur, quia meus thronus est sedes misericordiæ -

419. Cum hoc responso angelus rediit ad Deum; sed remissus est cum hoc responso: Misericordia tua illis destinatur, qui illa digni sunt - . Tunc B. Virgo respondit: - Itaque contemno Herodem ad mortem. -

420. Hoc factum est, ut appareat, quod B. Virgo constituta fuerit Domina creaturarum cum summa potestate, & similis reddita filio. Licet enim sit mater misericordiæ pro invocantibus se, vult tamen Deus, ut agnoscamus, eodem proportionaliter modo competere potestatem judicandi, ut competit filio; & quod habeat absolutam potestatem omnes judicandi; & quod suæ matri dederit æqualem potestatem, quam ipse habet.

421. Ea ergo potestate B. Virgo præcepit angelo, ut se conferat Cæsaream, & occidat Herodem.

423. S. Joannes omnes Catechumenos misit ad B. Virginem, quos proin ipsa instruxit, quia agnovit omnium internas affectiones. Tot convertit, & tot patravit miracula, ut multis libris non possent comprehendi.

424. Permissum etiam Lucifero, ut cum sua cohorte denuo redeat in terram ex orco, in quem à B. Virgine detrusus fuerat.

425. Tunc Lucifer coram Domino conquestus est contra B. Virginem, sicut conquestus est contra Job -

426. Deus permittit Lucifero pugnare contra B. V. sed conditiones, quas expetebat, non permittit.

431. B. Virgo persolvit speciales preces pro Ephesiis, ut converterentur.

432. Deus respondit, quod possit tanquam Domina Ecclesiæ & totius mundi operari potestate absoluta, quæcunque voluerit. Cum hac responsione B. Virgo simul agnovit, quod justitia divina velit totaliter delere Ephesios, & quod ab ea expectet assensum.

434. B. Virgo agnovit, quod Lucifer multis sæculis ante Incarnationem in Concilio aliquo dæmonum statuerit multas Legiones dæmonum mittere in mundum ad expugnandam castitatem, paupertatem, & obedientiam. In illo Concilio statuerunt etiam, introducere aliquod genus hypocritarum virginum, qui se devoverent servitio dæmonum. Decreverunt has virgines cumulare bonis externis, & omnibus commoditatibus, ut, dum publicè proficerentur castitatem, in secreto vivant luxuriosè. 436. Aliqui dæmones censebant, hoc genus vitæ plantandum esse inter sexum virilem; alii autem judicabant, eligendas esse mulieres.

438. Itaque elegerunt Amazones. Amazones hæ venerunt ex Scythia in Asia, ubi se detinebant. Erant bellicosæ, & suis armis subegerunt multas regiones. Sedem regiam posuerunt Ephesi.

439. Brevi numerus harum virginum notabiliter auctus est. Inter illas excellebat aliqua, nomine Diana. Dæmon, ut ista Virgo adoraretur pro Dea, eam, dum adhuc erat in vivis, sæpe circumdedit splendore, revelavit ipsi abscondita, ut prophetaret, & docuit illam varias cæremonias Ecclesiasticas. Multis postea Sæculis fuit illi Ephesi ædificatum templum.

440. Postquam autem Amazones à finitimis populis victæ sunt, tem-

templum quidem permanfit, fed eo incenfo, ac trecentis circiter annis ante Incarnationem reædificato illud fecundum templum cum habitaculis Virginum tempore B. Virginis perftitit.

441. B. Virgo hæc agnofcens oravit Deum pro remedio harum abominationum. 443. Deus refpondit: Fac poteftate absoluta, quod vis. Tunc imperavit dæmonibus, qui erant in templo, ut difcederent in orcum; & ftatim ad primum labiorum ejus motum non exspectata integra juffione multæ Legiones dæmonum deferto templo fe præcipitarunt in infernum.

444. Tunc præcepit uni fuorum angelorum, ut evertat templum, non relinquendo lapidem fupra lapidem. Tantum novem virgines ferveat à ruinâ, reliquas autem finat opprimi ruina, quia funt reprobæ.

445. Angelus ergo ftatim destruxit templum, multis sæculis ædificatum. Cives Ephesini obftupuerunt, dum viderunt fuum templum fole æquatum. Magistratus autem fecit feveram inquisitionem in authorem hujus devaftationis, fed non potuit eum reperire.

446. Non obftat huic hiftoriæ, quod legitur in Actis Apoftolorum C. 19. quod nempe D. Paulus, qui poft multos exhinc annos prædicavit Ephesi, adhuc ibi repererit Templum Dianæ. Nam templum hoc erat novum, poft præfatam devaftationem ab Ephesiis de novo conftitutum, poftquam B. Virgo relictis Ephesiis iterum rediit Jerofolimam. Quando S. Paulus venit Ephesum, hoc novum Templum jam erat perfectum.

447. Deftitutum Templo B. Virgo ab angelis in fplendido throno portata eft in cælum in præfentiam SS. Trinitatis, ubi habuit vifionem immediatè intuitivam Dei.

448. Tunc Pater æternus dixit: Omnibus Cœlicolis notum fit, quod Mariam denominem in Duciffam omnium meorum exercituum, & in Domitricem omnium hoftium. Dein Deus præcepit octodecim Seraphinis, ut B. Virginem induant armaturâ. Statim
fex

sex Seraphini eam induerunt luce loco thoracis, ut modo quodam ineffabili assimilaretur ipsi fortitudini Dei.

450. Angeli reportarunt B. Virginem in suum cubiculum, & cecinerunt: Specie tua & pulchritudine tua intende prospere, procede & regna -

451. Tunc B. Virgo vidit, ex orco contra se ascendere Draconem habentem septem capita -

452. Draco se transfigurans in angelum lucis tentavit ab initio B. Virginem per superbiam, dicens: O Maria, totus orbis colit te -

457. Reddita pace Ecclesiæ S. Petrus rediit ex Asia minore Jerosolimam; prius ad B. Virginem misit Ephesum hanc Epistolam: Mariæ Virgini & Matri Dei. Petrus apostolus Jesu Christi, vester Servus, & omnium fervorum Dei. Exorta sunt aliqua dubia - ob hoc proficiscar Jerosolimam - ut vestrâ assistentiâ constituentur sana -

459. Hæc fuit communis formula Epistolarum, quas scripserunt apostoli. Ut autem B. Virgo vocaretur mater Dei, decretum fuit unanimiter ab apostolis, quando condiderunt Symbolum Apostolicum: Ab aliis fidelibus vocabatur communiter *Maria à JESU*, vel *Maria à JESU Nazareno*, vel *Maria filia Joachimi & Annæ*.

461. B. Virgo proficiscens Epheso Jerosolimam valedicit sexaginta tribus foeminis, quas instruxerat, & cum quibus Ephesi in communitate vixerat; inter has erant multæ virgines, præsertim illæ novem, quæ in destructione Templi Dianæ fuerant conservatæ. Hæ autem discipulæ ignorabant, per B. Virginem Templum fuisse destructum. Deus sic ordinavit, ut illa destructio habita fuerit pro re casuali; ob quod & in oblivionem abiit, nec ab Historicis, uti prima destructio per incendium, annotata est.

462. B. Virgo reliquit præfatis foeminis hanc Scripturam: - In hac domo conservetis inviolabilem solitudinem; nec permittatis ulli viro ingressum; si verò necessarium fuerit cum viris colloqui, id fiat ad Portam in trium præsentia; perseverate in oratione, & recitate vel cantate, quod vobis designavi servate silentium -

463. B. Virgo vocabatur *Maria senior*, quia multis mulieribus in Baptismo suum nomen contulit. Præterea suæ communitati Symbolum, Pater noster, Decem præcepta, & plures alias preces scripto tradidit. In hunc finem ipsis etiam reliquit magnam Crucem, manibus angelicis confectam.

464. Rogavit etiam Filium, ut pro tuenda illa communitate deputeret specialem angelum, quod & concessit.

465. Postquam ergo B. Virgo duobus annis cum dimidio morata fuerat Ephesi, descendit ad Portum. Tunc manifestarunt se illi mille ejus angeli visibiliter; ex opposito vidit multitudinem infernalium Legionum contra se paratam.

466. Hæ Legiones concitarunt in mari terribilem tempestatem, ita ut necessarium fuerit, navem aliquoties ab angelis sustolli in aerem, donec transierint fluctus, alioquin B. Virginem cum navi submersuros.

467. Dæmones assumebant quoque personam aliorum navigantium, quasi in aliis navibus acclamantium, ut in suas naves confugerent, qui in navi B. Virginis vehebantur. Cogitabant enim, B. Virginem deferendam & sic perituram.

469. Tempestas duravit quatuordecim diebus; & navigatio quindecim, cum alioquin intra sex dies confici possit.

471. Post quatuordecim dies Christus apparuit B. Virgini, & dixit: Præcipe ut Domina quibusvis creaturis & obedient. Tunc B. Virgo præcepit Lucifero & ejus cohorti, ut discedant à mari; & statim recesserunt in Palæstinam; quia non sunt jussi ire in orcum. Statim etiam rediit tranquillitas in mari; obstupescantibus omnibus in navi tam celerem mutationem, quamvis ignoraverint causam.

479. B. Virgo ad me dixit: Elegistis me in vestro Monasterio in Superiorissimam. Accepto hoc officium; sed ea conditione, ut sequantur meam doctrinam, quam in hac Historia tibi tradidi.

481. Ut venit Jerosolimam, egressa est è coenaculo ad visitanda loca sancta. Comitabantur angeli; & Lucifer sequebatur eam è vestigio cum sua cohorte.

482. Sed devotione B. Virginis territi dæmones cum clamore, audito à sola B. Virgine, fugiunt, clamantes -

483. In Oliveto ipsi apparuit Christus.

484. B. Virgine reversa in Coenaculum iterum lamentabantur dæmones, clamantes -

485. Tunc B. Virgo rogavit Filium, ut novam legem Evangelii liberet à cæremoniis & oneribus Veteris Testamenti.

486. Fructus hujus orationis fuit, quod statim dein in Concilio Jerosolimitano fuerit abolita Circumcisio. Interea Jerosolimam venerunt Paulus & Barnabas ad Concilium.

488. S. Paulus tunc B. Virgini gratias egit ob suam conversionem, & liberationem à variis periculis. Idem fecit S. Barnabas.

489. S. Petrus, ut Caput Ecclesiæ, celebravit Concilium in præsentia B. Virginis; & dixit: Incipiamus oratione, & in hoc exercitio decem diebus persistamus. Primo autem & ultimo die offeramus Sacrificium Missæ pro obtinenda illustratione.

490. B. Virgo decem illis diebus permansit sine cibo & potu. In prima Missa accepta Eucharistia fuit corporaliter deportata in coelum; angelus interea assumpsit ejus personam in terra. Postquam fuit elevata in sublimia aeris, Deus præcepit adesse Luciferum & ejus cohortem, ut videant B. Virginem in gloria, & Christum in ejus corde, quo agnoscerent, in ea divinitatem esse quasi inclusam, ut participatione divinarum proprietatum orcum humiliet. Non possum omnia referre mihi eatenus revelata.

491. Tunc audierunt dæmones vocem exeuntem à Deo: Hæc mulier conteret caput Serpentis. 492. Dein in momento cum ejulatu se præcipitarunt in orcum. B. Virgo autem prosequatur suum iter in coelum, ubi mansit viginti quatuor horis coram throno Dei.

494. Apparuit in coelo templum quasi crystallinum. Hoc templum Christus secum univit; dein illud tradidit in manus suæ

matris. B. Virgo accepto Templo repleta est novo splendore, & habuit visionem Dei intuitivam.

495. In hac visione de novo in B. Virgine fuit ordinata Charitas, ut eam diffunderet in Ecclesiam, quæ ipsi sub illo Symbolo Templi fuit tradita. Tunc fuit reportata in Coenaculum ab angelis, retinentibus constanter in manu illud Templum ipsi traditum. Reliquis novem diebus permansit in oratione. Inter alia B. Virgo divisit filiis Ecclesiæ thesauros Redemptionis; incepit in divisione ab apostolis, ac progressa est in futura tempora ad justos ac Sanctos varios juxta mysterium prædestinationis. Quia ergo executio Decretorum prædestinationis à Christo relicta est suæ matri, tradidit ipsi etiam gubernationem totius Ecclesiæ, & distributionem gratiarum, quas quilibet ex meritis Redemptionis est consecuturus.

497. B. Virgo post Concilium donavit Paulo & Barnabæ Reliquias de fasciis & passione Domini. Durante Concilio Lucifer cum cohorte non est ausus appropinquare Coenaculo ob metum à B. Virgine incussum, quamvis à longe circumviverint.

503. B. Virgo ad me dixit: Deus valde humiliavit doemonem per aliquam devotam animam, ut multis diebus non fuerit ausus ad eam accedere. Lucifer pessima machinatus est contra Hispaniam, & nisi Deus ob præfatam devotam personam impedivisset, Hispaniæ regnum perivisset.

505. Pugna B. Virginis cum Dracone, quam S. Joannes describit Apoc. C. 12, ideo jussu B. Virginis tam obscurè descripta fuit, ut tantum posset explicari à Deo suo congruo tempore. Hæc pugna renovata fuit tempore Incarnationis. Prior enim pugna erat tantum in figura. Nunc autem in re.

507. Doemones conati sunt eam privare gratiâ, quæ est Mediatrix gratiæ pro filiis Adæ.

508. Dona B. Virgini collata non possunt comprehendere intellectu etiam angelico. Ipsa attingit omnia, quæ non sunt Deus. Hoc includit immensam amplitudinem.

510. Dæmones, quamvis senserint maxima tormenta accedendo ad B. Virginem, ex ira tamen & invidia coegerunt se ad patiendā hęc tormenta; & accesserunt quasi per ignes & gladios ad sumendam vindictam.

513. Ea occasione B. Virgo precata est pro omnibus tentatis à dæmone. Deus illi promisit, omnes ipsam in tentatione invocantes fore defendendos.

514. Deus ligavit dæmonem; & extremum catenę posuit in manu B. Virginis.

515. Dein B. Virgo à sex Seraphinis fuit elevata à terra, & collocata in throno Filii ad ejus latus in splendida nube. Tunc circumdata fuit splendore quasi sole. Sub pedibus ejus apparuit luna. In capite ponebatur corona duodecim stellarum in Symbolum divinarum perfectionum, quę ipsi communicabantur in gradu summo, quantum est purę creaturę possibilis. Videbatur etiam pręgnans ob ea, quę à divina natura participabat, & ob amorem divino consimilem.

516. Septem Draconis capita significant, quod sit author septem vitiorum capitalium; & decem cornua, quod velit frustrare decem Pręcepta Decalogi.

517. Filius, quem illa mulier peperit, est spiritus Ecclesię, quę potestate à Christo accepta regit omnes gentes.

518. Totus partus illius mulieris includit etiam speciales animas sanctas, quas adhuc parit. Solitudo, & 2260 dies de quibus ibi sermo, significant statum animi, in quo B. Virgo ex hoc tempore usque ad mortem fuit, & residuos vitę dies.

519. Lucifer tandem desperat, se posse vincere hanc mulierem, prout hactenus per 5000 annos speraverat.

521. Deus finita illa pugna dixit ad B. Virginem. - Tu es auxilium meę Ecclesię, & gubernatrix. Habeas à me omnem potestatem; eam in tua reposui voluntate; impera Lucifero, ut quamdiu in terra vixeris, non disseminet hęreses. 522. B. Virgo

fic imperavit; & ideo factum, ut doemones toto residuo tempore, quo B. Virgo in terris vixit, non fuerint ausi ullum hominem seducere doctrinis hæreticis.

§ 23. Tunc Satanas ex præsentia B. Virginis fugiens cecidit in terram, ubi relaxata aliquantum catena mansit. Nisi B. Virgo viciisset Draconem, haud dubie is impedivisset fructum Redemptionis.

§ 25. Per alas mulieri datas significatur potestas B. Virgini collata, ascendendi ad Deum, & exinde gratias in Ecclesiam distribuendi.

§ 26. Per *tempus, & tempora, & dimidium temporis* significantur tres anni cum dimidio, nempe 2260 dies, quibus adhuc vixit.

§ 28. Tunc B. Virgo dimisit è manu catenam, qua tenebat doemonem vinctum, & jussit, ut omnes doemones statim præcipitentur in infernum; quod & sine mora factum est. In inferno dein aliquamdiu jacuerunt cum horribili clamore. Angeli autem canebant Victrici nova Cantica. Adam & Eva gratias agebant Christo, quod ex suis posteris unam elegerit in matrem & in reparatricem damni.

§ 31. B. V. ad me dixit: Quamvis Christus in vita & morte doemones vicerit, ego tamen illos post Christum in ejus nomine penitus debellavi, & per has victorias plantata est Ecclesia cum tanta perfectione & sanctitate.

§ 34. B. Virgo æmulabatur statum Beatorum in coelis, maxime verò statum, quem habuit Christus in terra quoad unionem cum Deo, excepta sola visione intuitiva; & quamvis hoc fuerit impossibile, videtur tamen, altitudinem ejus sanctitatis omnia potuisse, quæ minora erant illo statu Beatorum.

§ 35. Deus ad B. Virginem dixit: - Habebis adhuc in statu viæ toto tempore tuæ peregrinationis perpetuam visionem mei abstractivam; quin te ab ista possint unquam perturbare creaturæ. - Sic onusta meis thesauris divides pro tuo arbitrio fidelibus gratias, ut per te inveniant auxilium.

536. Illud solum denegandum est B. Virgini, quod involvit manifestam contradictionem.

538. B. Virgo in visione illa Dei abstractiva non habuit determinatos limites, sed quotidie crevit in cognitione essentiae ac proprietatum Dei.

539. Erat vera effigies sui filii. Habebat potestatem distribuendi thesauros gratiarum tanquam Regina & Domina.

540. Omnes species creaturarum, quæ in animam B. Virginis intraverunt per sensus, extinctæ fuerunt in illius anima, inquantum habebant aliquid materiale, quamvis etiam harum nullas nunquam in suam animam admiserit, nisi inquantum servierunt ad exercitium amoris & aliarum virtutum. Loco illarum specierum materialium Deus ipsi infudit alias species puriores & immateriales.

541. Hoc mysterium facile assequuntur Docti. Nam species intrant per quinque sensus; dein transeunt ad aliam potentiam, nempe ad sensum communem, qui vocatur Phantasia seu potentia imaginativa. In his omnibus sumus adhuc similes brutis. Ex his speciebus phantasticis Intellectus educit alias species immateriales, & vocatur *Intellectus agens*. Hinc Philosophi dicunt, quod intellectus ad intelligendum opus habeat, ut se convertat ad phantasmata.

542. Sed in B. Virgine hic ordo non observabatur; quia Deus illi contulit species independentes à speciebus phantasticis, quamvis has reliquerit; ita tamen, ut operationes phantasticæ habuerint exercitium suum sine influxu in species intellectuales. Cum speciebus sensuum non operabatur in B. Virgine intellectus; cum speciebus tamen phantasticis, quæ erant in sensu communi, operabatur omnia, quæ pertinent ad dolores, tribulationes, & angustias. Itaque in illa fiebat, quod factum est in templo Salomonis, ubi lapides apparabantur extra templum; in ipso autem templo non audiebatur sonitus mallei.

543. Illæ species, quas Deus B. Virgini infudit loco phantastica-

sticarum, erant longè puriores, & serviebant ad visionem Dei abstractivam; & erant supernaturales.

544. Illæ infusæ species dependebant à Deo; in quo tanquam in speculo vidit omnia pertinentia ad Ecclesiam, & quæ ipsi agenda aut ordinanda incumberent. Ab hoc modo intelligendi & operandi Deus excepit ea, quæ B. Virgo debuit agere ex obedientia erga Petrum & Joannem.

550. B. Virgo videns Luciferum machinari prava consilia contra Christianos in Asia, petiit à Deo auxilium. Deus respondit; eam agere debere ut Reginam & Dominam. Itaque præcepit Luciferi, ut se præcipitaret in orcum; quod & sine mora factum est.

551. Quando B. Virgo Jerosolimâ venit Ephesum, habuit annos ætatis 54. menses 3. dies 26. à Nativitate Christi erat annus 40. 6. Januarii. Ephesi morabatur annis duobus cum dimidio. Reversa est Jerosolimam anno ætatis suæ 56. mensium 2. secundo Julii; anno à Nativitate 42. Concilium Jerosolimitanum celebrabatur duobus mensibus, postquam Epheso Jerosolimam redierat; ita ut tunc jam compleverit annum ætatis 57. Dein secuta est pugna, & triumphus & ille status, de quo dictum, anno Christi 42. mensibus 9, qui status duravit diebus 2260.

552. B. Virgo ad me dixit: Nullus quidem homo excusatur ab imitatione mei filii, & mei; elegit tamen Deus quasdam animas specialiter, qui perfectius imitentur meam & mei filii vitam.

555. Eadem ad me dixit: Precare Deum, ut non sinat animo tuo illabi ullam speciem rei mundanæ aut terrenæ. Circa species autem creaturarum, ad quas te obligat amor Dei aut proximi, nullam admitte, nisi qua indispensabiliter indiges. Precare Deum, ut in te omnes species rerum inutilium extinguantur.

557. Revelatum mihi fuit, quid B. Virgo operata fuerit in quatuor Evangelistis ad describenda quatuor Evangelia. Quotidie prostrata in terram rogavit Deum pro impetrando illis lumine.

558. Quando è coelo rediit in terram pro regimine Ecclesiæ, Deus

Deus ipsi manifestavit, jam esse tempus ad conscribenda Evangelia, jussitque, ut eorundem conscriptionem ordinaret. Sed obtinuit à Deo, ut hoc ordinaretur à Petro. Hic proin in Concilio Jerosolimitano jussit conscribi vitam Christi.

559. Persolutis precibus pro illustratione, cui deferenda ea conscriptio, descendit lux in Petrum cum hac voce: Caput Ecclesiæ quatuor Scriptores eligat. Tunc Petrus dixit: Mathæus statim incipiat - Marcus sit secundus - Lucas sit tertius - Joannes sit quartus - Durante hac determinatione constanter lumen mansit supra Petrum.

560. Paucis postea diebus S. Mathæus incepturus suum Evangelium in aliquo cubiculo Coenaculi domûs rogavit noctu Deum pro obtinendo lumine. In ea oratione apparuit ipsi januis clausis B. Virgo, sedens in throno splendido, ac dicens: Misit me Deus ad impertiendam tibi benedictionem pro scribendo Evangelio - de me non convenit alia scribere, nisi quæ necessaria sunt ad describenda mysteria Verbi - veniet tempus, quo manifestabuntur etiam beneficia mihi collata. Dein S. Mathæus contulit cum B. Virginie ordinem observandum in conscribendo Evangelio, quod & inchoavit in ejus præsentia, descendente simul supra caput suum in visibili specie Spiritu Sancto. Disparente B. Virgine prosecutus est suam historiam Evangelicam in lingua Hebraica anno à Nativitate Christi 42.

561. Post quatuor annos, nempe anno à N. C. 46. scripsit S. Marcus suum Evangelium in lingua Hebraica. Antequam incipit, rogavit suum angelum custodem, ut de hoc moneret B. Virginem; quæ statim ipsi apparuit, ut S. Mathæo, in majestate, & jussit, ne describeret res ad se pertinentes. Tunc Marcus circumfusus coelesti luce in præsentia B. Virginis inchoavit suum Evangelium. S. Hieronymus asserit, quod S. Marcus suum Evangelium scripserit Romæ ad instantiam fidelium. Sed hoc solum intelligendum

dum est de versione latina sui Evangelii Hebraici scripti in Palæstina.

§ 62. Post duos annos, nempe anno à N. C. 48. scripsit S. Lucas suum Evangelium in lingua Græca in Achaia. Apparuit ipsi quoque initio scriptionis B. Virgo, cum qua scribenda contulit; & venit super eum quoque Spiritus Sanctus, uti supra cæteros Evangelistas -

§ 63. S. Joannes scripsit suum Evangelium in lingua græca in Minore Asia anno à Nativitate Christi quinquagesimo octavo, post mortem B. Virginis, & contra hæreses.

§ 64. Tunc apparuit ipsi è coelo B. Virgo, dicens - Hoc ergo fuit initium quatuor Evangeliorum, ut Ecclesia agnoscat se omnes has gratias ac beneficia accepisse per B. Virginem.

§ 66. B. Virgo de novo præcepit angelis, ut serviant apostolis, & ut ad se referrent de illorum necessitatibus, ac vestimentis. Curabat enim tota sua vita, ut apostoli habeant eandem formam vestium, & ejusdem coloris, qualem habuerat Christus. Ipsa conficiebat ipsis togas propriis manibus, adjuvantibus angelis.

§ 67. Angeli ex mandato B. Virginis interdum invisebant apostolis visibiliter; interdum liberabant eos ex carceribus; interdum ministrabant illis bonas inspirationes; interdum portabant eos ab uno loco ad alterum. Nullus transibat dies, aut nox, quibus non operata est varia miracula in bonum apostolorum & Ecclesiæ. Interdum scribebat apostolis doctrinas divinas, quibus eos consolabatur & animabat.

§ 68. Nec tantum eos consolabatur per epistolas propria manu scriptas, sed etiam sæpius iis apparebat, quando eam invocabant. Sic apparuit Petro, Antiochiæ sentienti difficultatem. § 69. Ob reverentiam erga Caput Ecclesiæ descendit è throno, in quo apparuit, & contulit cum ipso de negotiis Ecclesiæ, præsertim de instituendis quibusdam Festis. Sic etiam apparuit ipsi Romæ, ubi statuerunt, ut Petrus instituat Romæ Festum Nativitatis Christi, & Festum

Festum Passionis, & Festum Coenæ Domini. A. S. Petro etiam institutæ fuerunt Dominicæ, Ascensio Christi, Pentecoste, & cæremonia, quæ in hunc usque diem in Ecclesia observantur. Omnia autem hæc facta sunt ex ordinatione, & cum consilio B. Virginis. Petrus dein profectus est in Hispaniam, & lustratis Ecclesiis à S. Jacobo fundatis reversus est Romam.

570. Alia vice S. Petrus suis angelis tutelaribus præcepit, ut de sua quadam afflictione referrent ad B. Virginem; sed Christus angelis mandavit, ut ipsummet Petrum Româ transferrent Jerosolimam in Coenaculum ad B. V. quod statim factum est.

571. B. Virgo, postquam S. Petrum circa varia instruxit, prostrata expansis manibus in terram more solito rogavit Deum, ut mitigetur Romæ persecutio. Petrus reportatus per angelos Romam invenit res in meliori statu; & Consules Romani statim dederunt licentiam profitendi Christianam Legem. Ex miraculis hucusque recensitis colligi poterit, quanta miracula B. Virgo operata fuerit in gubernatione apostolorum & Ecclesiæ. Nam si omnia conscriberentur, pluribus libris opus foret, quam continentur lineæ in hac historia.

572. B. Virgo ad me dixit: Non decet, ut Sacerdotes sint famuli mulierum, & ut coram his stent detecto capite -

575. B. Virgo non commisit ullam negligentiam in regimine Ecclesiæ.

576. Species de passione Christi in corde B. Virginis manserunt tam vivæ semper, ac fuerunt in actuali passione, quia hanc gratiam petiit à Deo.

579. Si B. Virgo toto vitæ suæ tempore nullum aliud habuisset exercitium, quàm passionis Dominicæ, per hoc solum plus merita fuisset, quàm omnes Sancti & Martyres suis laboribus & passionibus. Ipsa per amorem, & dolores, quos in ejusmodi exercitio sensit, sæpe Martyr effecta est, quia sæpius per eosdem obiisset, nisi fuisset supernaturaliter conservata. Si ergo hæc omnia ob-

tulit pro Ecclesia, prout reipsa fecit, consideremus, quanta illi debeamus. Sæpe in ea meditatione passionis fudit sanguineas lachrimas; sæpe sudavit præ angustia sanguineum sudorem. Aliquoties ejus cor præ magnitudine doloris emotum est è suo naturali loco; & tunc descendebat ejus filius de coelo, ut B. Virgini inspiraret novum vigorem & vitam.

580. Ab his operationibus & sensationibus Deus solùm excepit eos dies, quibus B. Virgo celebrabat mysteria Resurrectionis. Ut verò ejusmodi diebus, quibus patiebatur, in negotiis nihil negligere, constituit sui loco aliquem angelum, qui ejus personam assumebat, & determinabat, quæ non poterant differri. Pro exercitio autem præfato B. Virgo diebus Jovis hora quinta vespertina ingrediebatur suum cubiculum; nec egrediebatur usque ad meridiem Dominicæ.

581. Tunc sentiebat B. Virgo in suo corpore eosdem dolores, quos sensit in passione Christus, & eo tempore, quo singulos passus est. Portabat quoque crucem, & affigebat se cruci. Hoc modo singulis hebdomadis quamdiu vixit, renovavit in se passionem filii. Per hoc exercitium promeruit magnas gratias devotis erga passionem Dominicam, iisque promisit speciale auxilium & participationem thesaurorum passionis Dominicæ.

582. Cum B. Virgo semper habuerit in corde præsentem Christum sub speciebus Eucharisticis, misit Christus è coelo multos angelos in terram ad videndum hoc miraculum, & laudandum Deum.

585. Quamvis tunc in Missa non dicerentur Epistola & Evangelium, utpote nondum scripta; dicebantur tamen multi Psalmi, & aliæ preces cum variis cæremoniis. Consecratio tamen semper erat eadem.

586. B. Virgo agnovit, necessarium esse, ut Sacerdotes in Missa uterentur aliis vestibus, quàm in usu communi. Ideo propriis manibus confecit ornatum Ecclesiasticum, non quidem omnino similem formæ modernæ, non tamen multum ab similem. Ma-
teria

teria autem erat satis conformis cum moderna, nempe de lineo, & de pretiosis operis. Adjuvabant eam in hoc angeli.

587. Ex regnis, in quibus prædicarunt Apostoli, venerunt multi fideles, ut viderent B. Virginem. Inter hos erant quatuor principes, afferentes B. Virgini pretiosa dona. Horum aliqua impendit ad ornatus Ecclesiasticos, & pro Hospitalibus.

590. Ultimis annis B. Virgo pro somno tantum impendit dimidiam horam, vel ad summum unam horam. Cibus erat frustulum panis, & interdum piscis. Somnum verò & cibum admisit non pro necessitate, sed ex obedientia erga S. Joannem; quia potuisset vivere sine somno & cibo.

595. B. Virgo anno 45 à N. C. habebat annos ætatis 60. duos menses.

598. B. Virgine patiente deliquium amoris Christus ad eam descendit de coelo. Tunc angeli eam duxerunt in coelum & collocaverunt in throno ad latus filii. B. Virgo mansit semper ad latus Humanitatis Christi.

601. Tunc Christus statuit, quod ex eo die omni Dominica B. Virgo debeat portari in coelum, ut ibi celebret Resurrectionem Domini præsentia corporis & animæ.

603. Tunc habuit visionem Dei beatificam per aliquot horas; & sic fruita est essentiali beatitudine copiosius quam omnes Sancti. Ex eo die semper, quamdiu vixit, omni Dominica finito exercitio passionis hora duodecima noctis portata est ab angelis in coelum. Ea occasione Angeli ipsi canebant illum Hymnum; *Regina cœli letare Alleluja.*

604. Omnia quæ erant possibile & decencia filius quasi debebat suæ matri.

606. Semel S. Joannes sic occupabatur concionando, ut transierit hora communionis. B. Virgo proin consultabat cum angelis, quid agendum? Respondebant, esse exequendum, quod filius præceperat. Tunc ivit quidam angelus ad S. Joannem, in visibili

specie dicens: Deus vult, ut nostra Regina quotidie communicet. Tunc S. Joannes statim reversus in Coenaculum -

607. Eo momento, quo accepit species Sacramentales in corde, sub illis illi apparuit Christus in ea ætate, in qua instituit SS. Sacramentum, & in gloria. Hac visione gavisus est per tres horas; & in ea supplevit omnem torporem fidelium in recipiendo SS. Sacramento. Quod si B. Virgo hunc defectum non supplevisset, nunquam Ecclesia exhibuisset sufficientem gratitudinem pro institutione hujus SS. Sacramenti, nec Dominus pro hoc beneficio accepisset competentem satisfactionem.

611. Omnes honorum tituli & officia Regina, Domina, gubernatricis, matris, & Magistræ in ea plenitudine gratiarum B. Virgini collata sunt, in qua omnipotentia divina id erat possibile - tanquam mater agnoscebat omnes filios & domesticos Ecclesiæ sine exceptione usque ad finem mundi. Tanquam gubernatrix agnoscebat omnia corda subditorum, ut omni tempore Ecclesia possit regi ejus intercessionem.

612. Multas cæremonias docuit Apostolos, ut eas introducerent in Ecclesiam. Invenit multa Exercitia pietatis, quæ postea fuerunt recepta in Ecclesiis, Congregationibus, & Ordinibus Religiosis. Sic celebrabat solennius Festum suæ Immaculatæ Conceptionis, & suæ Nativitatis, quæ duo festa jam cœpit celebrare à tempore Incarnationis.

613. Festum suæ Immaculatæ Conceptionis celebrabat quovis anno die octavo Decembris. Ita inflammabatur amore Dei, ut semper debuerit à Deo confortari ne moreretur.

615. In hoc festo Christus ad eam descendit de coelo; tunc ab angelis in throno fuit portata in coelum, ubi hoc festum solennius celebrabatur - ibi habuit visionem Dei intuitivam beatificam aliquot horis. Nunc hoc festum in coelo octavo die Decembris alio modo celebratur; de quo loquar in alio libro, quem jussus sum scribere de Jerosolima Triumphante, si Deus mihi dederit, ut possim hunc librum scribere. 616.

617. Festum suæ Nativitatis celebrabat die octavo Septembris. 618. Christus tunc ad eam descendit è cœlo cum angelis, Patriarchis, & Prophetis; & eam collocavit in throno ad suam dexteram.

620. B. V. ad me dixit: Concedo & affirmo, quod sis ineptissima ad scribendam hanc historiam. Sed scias, quod hæc historia non dependeat ab Instrumento, sed ab ejus Authore, nempe à suprema Veritate, in qua omnia continentur, quæ scribis; quibus proin nec perfectissimus ex Seraphinis posset quidquam addere, nec tu poteris quidquam detrahere.

621. Exurgit hinc major Dei gloria, si foemina scribat hanc historiam, quæ nil possit contribuere ex scientia & industria propria. Omnes agnoscent, quod hæc historia non sit opus tuum, & quod eam tam parum possis tibi attribuere, quam tuus calamus. Est tantum instrumentum manus Omnipotentis, & Interpres meorum verborum.

622. Eadem ad me dixit: Omnes gratiæ, quas meus filius Sanctis promeruit, fuerunt primariò ordinatæ ad ejus gloriam, dein ad meam.

623. Eadem dixit: Sciunt Docti & devoti, & ita doctum fuit in mea Ecclesia, quod regula ac mensura pro dimetiendis gratiis ac beneficiis mihi à Deo collatis nulla alia sit quàm Omnipotentia Dei, & mea capacitas; quia omnes mihi contulit gratias, quas ego potui recipere, & quas ille potuit dare. Eæ gratiæ semper tantum fructus tulerunt in me, quantum in pura creatura potuerunt fructificare.

626. Ad has B. Virginis curas accessit cura regiminis Ecclesiarum, & instructionis Apostolorum.

628. Angeli interdum ad B. Virginem dixerunt: Tu es Magistra Ecclesiæ, & reparatrix generis humani.

631. In festo Præsentationis, quod annuatim celebrabat, collocabatur ab angelis ad dexteram Filii. 633. Celebravit etiam festum SS. Joachim & Annæ. 634. Et S. Josephi, ac Desponsationis.

635. In his festivitibus, quamdiu Christus adhuc versabatur in terra, semper ipsi apparuit gloriosus, ut contigit in monte Thabor. In his quoque festis semper præcepit S. Joanni, ut ad se adduceret pauperrimos, quibus genuflexa ministrabat cibos.

644. Mysterium Incarnationis tam vivaciter gerebat impressum memoriæ, ut ejus nunquam fuerit oblita, aut illud recogitare destiterit, ne unico quidem momento. 645. Hanc devotionem coepit die decimo octavo Martii, eamque continuavit per novem subsequentes dies sine cibo & potu.

647. Tunc descendit ad eam filius de cœlo; & ab angelis portatur in cœlum, ubi collocatur in throno ad dexteram Filii. Ista deportatio in cœlum contigit singulis diebus per hanc Novennam; & singulis diebus in ea renovabatur scientia rerum hujus mundi. 648. 649. Primo die in ea renovabatur scientia operum creationis factæ primo die. Secundo die agnovit opera creata secundo die -

650. Singulis diebus hujus Novennæ composuit novum Canticum correspondens diei creationis. Singulis quoque diebus elevabatur ad nova dona, & participationem Deitatis; & conferebatur ipsi nova potestas seu Dominium.

651. Dein septimo die media nocte portatur in cœlum, ubi à Seraphinis induitur clamide, cingulo, armillis -

652. Collocatur sic ornata ad dexteram filii.

654. Ibi suis precibus impetravit & promeruit omnes gratias, quæ unquam omnibus hominibus ac singulis fuerunt collatæ & conferentur ab origine usque ad finem mundi.

655. In omnibus festis, quæ celebravit, obtinuit conversionem innumerarum animarum. Fuit mihi specialiter revelatum, quod in diebus, in quibus celebravit festum Incarnationis semper liberaverit omnes animas è purgatorio, in quod ut Regina omnium creaturarum è cœlo ablegavit angelos.

656. Festum Nativitatis Domini inchoavit more solito Canticis. Descendit ad eam Christus è coelo, ut in aliis festis. Dein elevata fuit ab angelis è terra, & collocata à dextris sui filii. Ab angelis decantabatur *Gloria in Excelsis Deo*. Tunc Christus ipsi de novo concessit, ut sit dispensatrix omnium gratiarum Dei, & ut eas possit distribuere pro suo arbitrio. Hoc suum Officium etiam administravit mira sapientia in bonum Ecclesiæ.

657. B. V. ad me dixit: Memento, quod me privaverim visione intuitiva Dei ad regendam Ecclesiam. - Per hoc, quod Deus ex me suscepit humanam naturam, tantam erga me contraxit, (ut sic dicam) obligationem, ut hanc nunquam potuisset solvere, nisi omnia in me fuisset operatus, quæ ejus omnipotentia potuit communicare, & quæ ego potui recipere.

663. Ejus divina scientia & amor ascendit ad summum, quantum in pura creatura fuit possibile. Hinc ardentissimè desideravit, ut nullus damnaretur eorum, qui sunt prædestinati. Mortua fuisset præ amore omni horâ, nisi omnipotentia Dei eam servasset. 664.

665. Christus eam constituit in suam supremam Eleemosinariam, & in ejus arbitrio constituit distributionem thesaurorum misericordiæ & gratiarum, ut eos distribuat illis animabus, quibus scit eos convenientissimè distribui posse.

667. 670. Celebrabat etiam Oblationem trium Regum, & Baptismum Christi, & ejus quadragenarium jejunium, quo tempore per 40 dies nec dormiebat, nec comedebat, nec loquebatur cum alio, nisi cum S. Joanne de negotiis concernentibus regimen Ecclesiæ.

671. Ad finem hujus quadragesimæ Christus eam recreabat convivio, quale ipsi appararunt in deserto angeli. Christus propria manu ei ministrabat cibos.

672. Ut ego credam, quæ de B. Virgine scribo, mihi sufficit lumen, in quo ista cognosco. Si quis potuit permovere Christum

ad continuandum beneficium Sacramenti Eucharistiæ, erat certè B. Virgo, propter quam specialissimè illud instituit.

674. Singulis annis in Parasceve tribus horis pependit in cruce ad imitationem Christi.

679. B. V. ad me dixit: Ut tuæ subditæ sciant, qualiter in Sacra Solitudine se habeant, volo, ut conscribas specialem librum, in quo illis constituas distributionem actionum & temporis; ita tamen, ut quæ in his Exercitiis Sacris versantur, non se subtrahant à communitate. &c.

680. Sic decuit, ut Christo reverso ad Patrem B. Virgo remaneret in Ecclesia, ut per ejus sollicitudinem & merita efficax executio redemptionis fieret, & ut ad partum perveniret atque in lucem proferretur passio & mors filii.

681. B. Virgo applicans thesaurum passionis filii propriis meritis & industriis emit agrum, in quo filius plantavit suam vineam, Ecclesiam. - Eadem sæpe fuit portata in cœlum, quia sic fuit possibile, & decuit.

683. Iterum B. Virgo à Seraphinis fuit portata in cœlum, & collocata in throno Humanitatis filii. 684.

685. Post hæc descendit de cœlo, & fecit mira Cantica. Tunc iterum fuit portata in cœlum & collocata ad dexteram filii, & donata visione intuitiva beatifica Dei. Observo, quod omnibus annis in ejusmodi raptu in festo Ascensionis fuerit interrogata: an velit manere in cœlo, an verò redire in terram? & respondit: se velle redire -

686. Itaque B. Virgo se non una tantum vice, sed sæpe se privavit visione beatifica, ut descenderet in terram pro regimine Ecclesiæ. - Reposita ipsi interea fuerunt præmia, ut postea in fruitione æqualis esset Humanitati sui filii in aliquo gradu sibi possibili. - Dein subsecutæ sunt preces B. Virginis, quibus oravit pro exaltatione divini nominis, pro incremento Ecclesiæ, pro conversione mundi, & pro victoria contra doemones. Omnes hæ pre-

ces

ces fuerunt exaudita eò modò, quo evenerunt omnia & evenient usque ad finem mundi.

687. Singulis annis Spiritus Sanctus visibiliter in specie ignis & cum fragore in Pentecoste descendit in caput B. Virginis, quamvis hoc non omnibus fuerit manifestum. - Tunc rogabat Spiritum Sanctum, ut suas influentias gratiarum præsentibus & futuris temporibus in Ecclesia communicet, neque eas omittat ob peccata hominum. In omnes has preces consensit Spiritus Sanctus; & fructum sensit, ac sentiet Ecclesia usque ad finem mundi.

688. Celebravit præterea alia duo festa, nempe SS. Angelorum, & omnium Sanctorum. In illo innumeri Angeli habuerunt Chorum in ejus Cubiculo toto die, canentes laudem Deo, quod eam fecerit reparatricem generis humani.

691. Parum aut nihil dixi comparativè ad ea, quæ mihi fuerunt declarata. Nec de iis, quæ mihi fuerunt revelata, possum præbere sufficientem notitiam. - Omnia tormenta Martyrum haberent sufficiens præmium, dummodo daretur videre B. Virginem ad dexteram sui filii.

694. B.V. ad me dixit: Accumulabam curas in regimine Ecclesiæ.

697. Complevit annum ætatis 67.

698. Fuit tot annis plantatrix & magistra Ecclesiæ.

699. Gabriel descendit in cubiculum B. Virginis, expansis manibus orantis pro peccatoribus. Alii angeli comitantes habebant candidas vestes, coronas in capitibus, & palmas in manibus. Tunc salutavit eam S. Gabriel his verbis: *Ave Maria.* - *Tres anni tibi adhuc supersunt* pro hac vita.

700. Dein per duas horas cum angelis celebrat Chorum.

701. Recedentibus angelis projecit se in terram, quam complexa ait: O terra, tibi debitas refero gratias, quia me sine ullo meo merito annis 67 portasti. Rogo te, ut me adjuves residuo vitæ tempore ut per te perveniam ad meum ultimum finem. - Deina conversa ad alias creaturas ait: O Cœli, Planetæ, Stellæ, elemen-

ta, gratias vobis ago, quod vestris influentiis cooperati fueritis ad meam conservationem vitæ; adjuvate me, ut eam emendem.

705. Tribus ultimis annis vitæ B. V. jam tota natura incepit sentire dolorem, & luctum, & mœrore anticipare mortem illius, quæ sua vita omnibus creaturis pulchritudinem & perfectionem contulit. - Cœli, Stellæ, Planetæ tunc inceperunt multum deperdere suæ pulchritudinis & splendoris, sicut minuitur dies ingruente nocte. Aves duobus ultimis annis ejus vitæ dederunt signa specialis tristitiæ; circumvolitabant cubiculum B. Virginis, & loco cantûs edebant lugubres voces -

706. Similem luctum monstrabant feræ; nam cum semel visitaret loca sacra, cingebatur in monte Calvario à multis feris concurrentibus ex variis silvis & montibus. Aliqua ex illis se prosternebant in terram; alia inclinabant sua capita, omnia lamentabantur & fustigabant. Sex ultimis mensibus sol, luna, & stellæ lucebant minori lumine, quàm hæcenus consueverant. In die verò obitûs totaliter obscurabantur, sicut contigit in morte Christi. Et quamvis multi docti viri hanc mutationem in cœlo observaverint, iis tamen causa erat incognita. Apostoli tamen, & Discipuli, qui interfuerunt morti B. Virginis, hanc causam agnoverunt.

707. Ex eo tempore fideles osculabantur terram, ubi B. Virgo vestigia posuit.

709. Duobus ultimis annis omnibus ægris & miseris ad se venientibus contulit sanitatem animæ & corporis tanquam Domina vitæ & mortis, & thesauraria divitiarum Dei.

710. Magistra Ecclesiæ.

718. Quotiescunque communicabat, circumdabatur miro splendore, omnibus id videntibus.

719. Fuiſſet mortua præ amore, nisi Deus vim inhibuisset.

720. Christus ad B. Virginem dixit: In cœlo eris Mediatrix, & omnes, qui tua intercessione digni erunt, implebo meis thesauris. - Tunc B. Virgo præcepit angelis, ut protegant loca Sacra. -

Si

Si hæc gratia non fuisset perdita ob peccata, non inhonorarentur à gentilibus.

722. B. Virgo Ecclesiam alloquens dixit: Tu es Domina gentium, cui debetur omnis honor ab omnibus.

724. B. Virgo condens ultimam voluntatem dixit: - Coelis, Stellis, Planetis, & elementis, & omnibus creaturis gratias ago, quia me conservarunt. - Omnium meorum meritorum & thesaurorum hæredem facio Ecclesiam, meam Dominam. -

725. Christus confirmans hoc testamentum scripsit in corde B. Virginis hæc verba: *Fiat, ut petis, & ordinas.*

730. B. Virgo ad me dixit: Christus post suam Ascensionem me in terra reliquit, ut meis meritis & præsentia Ecclesiam plantem & regam. Ipse jussit, ut ejus curam geram tanquam mater & Domina.

731. Eadem ad me dixit: Deus te elegit in Secretariam suorum mysteriorum.

732. Tribus diebus ante obitum B. Virginis convenerunt in Cœnaculo omnes Apostoli, quia eò deportabantur ab angelis. Primus eò fuit Româ deportatus Petrus.

734. Alii aliquot ex Apostolis ex instinctu interno venerunt Jerosolimam. - Petrus illis dixit: Deus vult nobis tollere nostram Magistram.

736. B. Virgo in ea ætate 69 annorum erat ejusdem formæ in corpore, cujus erat anno ætatis 33; neque enim erat emacerata, neque rugatæ frontis, ut solet accidere aliis hominibus.

740. In illo ultimo articulo cœlestis odor, & angelica musica diffundebatur etiam in plateam. Cœnaculum replebatur splendore, quem omnes viderunt. In testimonium hujus miraculi factus est magnus concursus populi in Jerusalem in plateis.

741. Mors B. Virginis sic contigit; Deus suspendit suum perpetuum miraculum, quo limitavit vim amoris in B. Virgine. Itaque cessante retinaculo amor desiccavit humorem naturalem in ejus corde, & obiit.

742. Illa mors contigit die Veneris circa horam tertiam pomeridianam, qua & Christus expiravit; decimo tertio mensis Augusti anno ætatis ejus 69 completo; & septuagesimo, demptis diebus 26. post mortem Christi vixit annos 21. menses 4. dies 19. post Nativitatem Christi erat annus 55. Quando autem peperit Christum, habuit annos ætatis 15, menses 3, dies 17.

743. In hac morte sol aliquot horis obscuratus fuit in testimonium luctûs. Ad domum Coenaculi convolarunt multæ aves in testimonium luctûs, & suis lugubribus cantibus omnes commoverunt ad luctum. Omnes ægri advenientes retulerunt sanitatem; & ex purgatorio tunc fuerunt liberatæ omnes animæ. Maximum miraculum erat, quod tres personæ, vir, & duæ foeminæ, eodem momento Jerosolimis in peccato sine poenitentia mortuæ per intercessionem B. Virginis redierint ad vitam & poenitentiam.

744. B. Virgo ad me dixit: Quia ultrò exemplô mei filii elegi mortem, obtinui hanc gratiam, ut omnes, qui me in articulo mortis invocaverint, sumere possim in meam protectionem contra dæmones; ut eos possim præsentare coram divino tribunali, & ibi pro eis advocare. Præterea mihi promisit Dominus, quod præfatis meis Clientibus velit impertiri magnum auxilium pro felici morte. Itaque renova in te memoriam de mysterio meæ mortis, & sic permovebis Dominum & me, ut tibi opitulemur in morte.

748. Volebant Apostoli per duas puellas, quæ hæreditabant duas togas B. Virginis, inungere ejus Corpus; sed fuerunt impeditæ splendore, quo erat circumdata.

749. Audiebatur etiam Musica angelorum canentium: *Ave Maria, gratia plena, Dominus tecum.* Alii angeli respondebant: Virgo ante partum, in partu, & post partum. Ex eo tempore in primitiva Ecclesia inter fideles introductus est mos sic laudandi B. Virginem, & per traditionem ad nos pervenit.

750. Apostoli deponentes corpus B. Virginis non senserunt pondus ullum; nec aliud tactu senserunt, quàm solam togam. Nec

in vita, nec post mortem permisit Deus videri quidpiam de corpore B. Virginis, nisi solum caput & manus.

751. Christus non habuit tantam curam proprii corporis, ut habuit de corpore suæ Matris. B. Virgo rogavit Dominum, ut suum corpus post mortem à nullo videretur, quod & obtinuit. Ad Sepulturam convenit magna multitudo fidelium cum candelis, quarum nulla vel minimum consumebatur, quamvis per triduum manserint accensæ.

752. Deus commovit corda incolarum Jerosolimæ, ut omnes, vix ullo etiam gentilium ac Judæorum excepto, assisterent Sepulturæ. Mille angeli custodes B. Virginis præcedebant canentes, quorum Musica audiebatur ab Apostolis & Discipulis, & multis aliis. E coelo ad Sepulturam descenderunt multæ Legiones Angelorum cum Patriarchis, Prophetis, -

753. In via ad Sepulchrum contigerunt multa miracula, ad quorum enarrationem requireretur multum temporis. Omnes ægri, quorum magna multitudo convenerat, sanabantur; multi obsessi liberabantur; multi Judæorum & gentilium convertebantur.

754. Ad tumulum B. Virginis permansit integro anno suavissimus odor; in Oratorio autem illius mansit multis annis.

755. Aves quoque, & feræ ad ejus Sepulchrum ex montibus & sylvis convenientes luctum monstrârunt; solum aliqui gentiles & Judæi non dederunt signum in morte suæ mediatricis.

762. Sola B. Virgo non habuit debitum subeundi judicium particulare; neque ab illa fuit exacta ratio ejus actionum, & donorum acceptorum. Ob hanc causam in extremo judicio non judicabitur, ut cæteri homines, sed veniet sedens ad dexteram sui filii, ut cum eo judicet omnes creaturas. - Humanitas Christi ad Patrem dixit: Cum mea mater in vita semper fuerit mihi conformis, in gradu absolutè possibili, decet, ut etiam mihi sit conformis in gloria, & in sede super thronum majestatis nostræ, ut ibi sit summa participatio, ubi est essentialis sanctitas.

763. Tunc B. Virgo collocata fuit ad dexteram sui filii, & in throno Trinitatis, quo nunquam pertinget ullus Angelorum; & hæc est summa Excellentia illius, quod sedeat ut Domina in ipso throno trium personarum, ubi omnes alii comparent ut servi. - Ipsa plus possidet de divinis perfectionibus, quàm omnes Sancti.

764. Exiit quasi à Patre vox, dicens: - Ipsa sola meruit sedem in throno nostræ Majestatis.

765. Tercio die jussit Deus, ut anima B. Virginis regrediatur ad corpus, idque vivificet, ut sic in corpore & anima sedeat ad dexteram filii. Tunc multæ Legiones angelorum comitatæ fuerunt animam B. Virginis in vallem Josaphat cum Patriarchis & Prophetis.

766. Tunc Dominus allocutus est Sanctos dicens: Mater mea sine macula concepta est - mea caro est ipsius caro; & ipsa mihi cooperata est in operibus redemptionis. Hinc debeo eam suscitare à mortuis, sicut ego surrexi, eadem die & hora.

767. Itaque surrexit immoto lapide Sepulchri, quo tegebatur. In sepulchro remansit sola toga & lintheamina.

768. Hæc Resurrectio contigit in die Dominico media nocte.

769. Sic cum corpore & anima attigit thronum Trinitatis.

775. Hic tamen thronus non est materialis, quia Deus est immensus.

776. B. Virgo tamen possidet gloriam in gradu inferiori, quàm humanitas Christi.

777. Pater æternus dixit: Ipsa habet jus ad nostrum regnum, cujus coronetur in Reginam. Verbum dixit: Ad meam matrem spectant omnes creaturæ -

778. Exiit vox de throno dicens: Tu eris Domina omnium hominum, habens potestatem in vitam eorum & mortem. Eris Reatrix militantis Ecclesiæ & magistra. Si te homines ex corde invocaverint, auxiliaberis eis. Eris Præfecta omnium iustorum, omnes replebis bonis juxta modum devotionis, quam erga te habent. Te constituimus in custodem nostrarum divitiarum, & in thesau-

thesaurariam nostrorum bonorum. In tuas manus reponimus omnia media & auxilia nostræ gratiæ, ut ea distribuas. Nihil concedemus mundo, nisi per tuas manus; & nihil denegabimus, quod tu concedis. In tuis labiis se diffundet gratia in omnes quidquid petieris, & in cœlo seu terra ordinaveris. In omnibus tibi obedient angeli & homines; quia omnia nostra tua sunt, sicut semper fuisti nostra. Reges nobiscum in æternum.

779. Tunc Deus præcepit omnibus cœli incolis, ut omnes præstent suæ Reginæ homagium.

780. Resurrectio, Ascensio, & Coronatio B. Virginis contigit die Dominica, decimoquinto Augusti. Ejus corpus jacuit triginta sex horis in Sepulchro; idque factum anno quinquagesimo quinto à Nativitate Christi, postquam hic annus compleverat menses præcedentes Mensem Augustum.

781. Petrus in præsentia Apostolorum vult, ut hoc miraculum Assumptionis in cœlum publicetur Ecclesiæ. Tunc aperiunt Sepulchrum, & inveniunt solam togam; & canunt Hymnos in honorem JESU & Mariæ.

782. Tunc descendit angelus de cœlo dicens: Viri Galilæi, quid miramini? vestra Regina resurrexit, & cum corpore & anima vivit in cœlo -. Sic confortabantur Apostoli in eorum itineribus, præsertim in hora Martyrii, in qua B. Virgo omnibus apparuit. Alia, quæ narrantur de Assumptione B. Virginis, mihi non fuerunt revelata, & ideo illa prætereo.

784. B. V. ad me dixit: Ecclesia omni tempore agnovit pretium meæ intercessionis, & potentiam; hanc enim demonstravi millionibus miraculorum.

785. Eadem ad me dixit: Deus paratus est ad subveniendum his, qui sciunt obtinere meam intercessionem, ut efficaciter agam mediatricem. Hæc est via segura, & potens medium, quibus Ecclesia potest emendari, & quibus animæ denuo ad divinam amicitiam redire possunt.

787. Profiteor, o Domina, te initium esse nostræ salutis, re-

paratricem ruinæ generis humani, unicum instrumentum divinæ omnipotentia.

790. Tua bonitate gero titulum tuæ filiæ & Discipulæ.

791. Hanc divinam historiam, ut sæpius dixi, relinquo scriptam ex obedientia erga meos Confessarios & Superiores. Non dubito ob hanc causam, fuisse divinæ voluntatis, ut eam scriberem, & obtemperarem B. Virgini, quæ mihi id sæpius præcepit per multos annos. Et quamvis totam descriptionem iudicio & arbitrio meorum Confessariorum subjecerim, ita ut nec verbum in illa reperiat, quod non cum illis contulerim, & quod non viderint, subijcio ea tamen iudicio Ecclesiæ.

Præfationes ad tres Libros hujus Historiæ.

Præfatio ad Librum I.

Num. 5. Anno octavo post ædificatum hoc Monasterium, vigesimo quinto meæ ætatis, constituta fui in Superiorissam hujus conventûs. Ex hoc tempore magnis timoribus & anxietatibus per totam vitam cruciata fui. Timui, quia eram inexperta, & quia ad assumendum hoc officium opus erat dispensatione; & quia perpetuò timui, ne forte constituta essem in via non tuta, & in periculo excidendi divina amicitia.

6. Hinc precata sum Dominum, ut me hoc periculo & onere sublevaret. Et quamvis jam prius me admonuerit, ut hoc onus suscipiam, ego verò me excusarem, semper tamen mihi revelavit, hanc esse ejus voluntatem, ut hoc onus suscipiam. Quia verò simul mihi reliquit libertatem tergiversandi, hancque meam morositatem illi placere viderem, omnibus viribus alloboravi, ut me liberarem hoc periculo. Deus verò semper repetiit, hanc esse suam voluntatem, ut hoc officium suscipiam; consolabatur etiam me partim per se, partim per angelos, ut obtemperem.

7. In hac desolatione confugi ad B. Virginem, quæ respondit:
Mea

Mea filia, non tibi difficile hoc mandatum accidat, ego tibi assistam - veni ad me, ac pete à me consilium - Ex eo die B. Virgo me audiit, me instruxit, & illuminavit, & mysteria vitæ suæ mihi revelavit, præsertim diebus festis. Repetebatur etiam sæpius mandatum divinum, ut ea, quæ per revelationem agnoveram, scriberem; quia Deus declaravit, se ea mihi dictare velle. Huic divinæ voluntati, quam constanter agnovi, decem annis restiti, donec tandem hanc divinam Historiam scribere inceperim.

8. Cum de hoc mandato divino scribendi istam historiam conferrem cum meis angelis, quos Deus in hunc finem pro assistentia mihi deputaverat, & obtenderem meam inhabilitatem, sæpius mihi responderunt, hanc esse voluntatem Dei, ut scribam vitam B. Virginis. Semel sic mihi concionabantur: - Tantam certitudinem habetis vos homines de voluntate Dei per obedientiam, quantam nos habemus per visionem intuitivam Dei. - Itaque cogita, hoc præcepisse tuos superiores - Quod si obedientia tibi injuncta contineret aliquid indecens, Deus id in tuo calamo impediret per miraculum, & renovaret hoc miraculum, quod perpetravit cum Abrahamo.

9. Eandem voluntatem ac mandatum Dei in multis aliis occasionibus mihi declaravit S. Michael.

10. Ultra has revelationes & alias, in quibus demandata fuit descriptio vitæ B. V., Deus ipsemet in propria persona immediatè sæpiissime & multoties hanc suam voluntatem mihi manifestavit, dicens - nunc est voluntas mea, ut ea scribas; ne recuses, sed esto obediens.

11. Hæc omnia tamen non fuerunt sufficientia ad me permovendum, ut scriberem istam vitam, nisi intercessisset obedientia erga Superiores, pro quorum illustratione rogavi Deum.

12. Satan quoque incussit mihi magnos metus, ut desisterem, & vicisset meam ignaviam, nisi meorum Superiorum invicta constantia me animasset. His non obstantibus rem distuli, seu, ut melius dicam, multis annis restiti, meque obedientiæ opposui, non

aufa manum apponere. Id tamen divina providentia factum credo, quia intermedio hoc tempore tantis afflictionibus gravata fui, ut non potuerim frui quiete & serenitate Spiritus, adeoque non fuerim idonea ad recipiendum hoc lumen. Non enim in quovis gradu, quamvis elevato, anima potest esse idonea ad recipiendam tam sublimem & delicatam influentiam; & ut interea melius instruerer.

13. Itaque ex obedientia tandem coepi scribere. - Obedientia est magna virtus, quia fuit efficax ad sistendum cursum solis in Josue. - Loquere igitur, o Domina quia audit ancilla tua; adimple jam promissionem tuam; sta verbo; pande mihi collatas tibi gratias, ut tua magnitudo pateat omnibus populis, & ut ipsamet habeam normam vitæ ex consideratione tuæ, sicut sapius mihi præcepisti.

14. Scribam proin non tanquam magistra, sed ut discipula, & ut instrumentum B. Virginis.

15. Ex obedientia scripsi secunda vice hanc historiam; quia licet prima vice lumen fuerit copiosum, incapacitas tamen mea erat magna; & quia nec lingua, nec verba, nec calamus suffecerant ad omnia proferenda, tunc aliqua omisi; successu verò temporis accedentibus novis cognitionibus nunc invenio me magis idoneam ad ea nunc describenda; quamvis etiam multi sim omisura eorum, quæ cognovi per revelationem. Accedit, quod in prima descriptione nimis attenta fuerim ad res materiales, & ad ordinem scribendorum; & me occupatissimam habuerunt timores & tempestates adversitatum. Itaque incapacitas ad tantum opus tanta erat, ut me resolverim ad illud comburendum; & verosimiliter ex providentia Dei, qui mihi in ea perturbatione non poterat imprimere condecencia.

16. Nunc autem ad denuo scribendum hoc modo tracta sum. In festo Purificationis B. V. sensi in corde meo mirabile lumen pandens divina attributa; sensi etiam mirabiles motus in Deum; & sensum humiliationis, contritionis - Tunc Deus ad me dixit:

Ne

Ne concidas - tende ad perfectionem per imitationem vitæ B. Virginis; describe eam secunda vice, & adde, quæ in priori descriptione deerant -

17. Tunc vidi, & audiui B. Virginem dicentem: Nondum ex arbore vitæ, ex historia, quam scripsisti, decerpisti fructum, nec pervenisti ad medullam ejus substantiæ. - Obrinui à Deo, ut possim te exornare, ut jam non attendas ad materiale hujus historiæ, sed ad essentielle, in quo te solùm habeas instar instrumenti. Tunc B. Virgo me induit candida veste, & cinxit cingulo, & dixit: Do tibi meam benedictionem ad describendam secunda vice meam vitam sub mea directione & assistentia.

18. Liber hic dividetur in tres partes, & octo libros.

19. Ut sciatur, quando scripserim, notandum, quod meus Pater & Soror hoc monasterium construxerint ex voluntate Dei, quam mea mater cognovit per revelationem. Fundatio facta est 1619. 13. Januarii, quo die etiam mater mea cum duabus meis fororibus habitum religiosum suscepit. Pater quoque suscepit Ordinem S. Francisci cum duobus filiis, in quo & sanctè obiit. Mater mea mecum Velum accepit 1620. 2. Februarii. Octavo anno post foundationem, nempe 1627, vigesimo quinto meæ ætatis obedientia mihi Officium Superiorissæ injunxit. Decem annis subsequentibus sæpe à Deo & B. Virgine mandatum accepi, ut scribam vitam B. Virginis; toto tamen hoc tempore præ metu & modestia restiti usque ad annum 1637, quo prima vice eam vitam scribere cœpi. Postquam opus compleveram, illud combussi cum aliis meis Manuscriptis tum propter anxietates conscientiæ, tum ex consilio alicujus Confessarii, qui mihi datus erat in absentia Confessarii mei ordinarii. Hic enim Confessarius mihi dicebat; non esse foëminarum, scribere in Ecclesia Dei. Obtemperavi subito; sed increpata propterea fui ab Ordinario meo Confessario, & à meis Superioribus. Jusserunt etiam, ut de novo hanc vitam scribam. Renovarunt quoque sua mandata Deus & B. Virgo, ac jusserunt, ut obtemperarem. Et hoc lumen secunda vice acceptum

fuit tam copiosum, ut cogar alium librum ad hanc historiam pertinentem scribere sub titulo: *Leges sponsæ &c.* Itaque secunda vice cœpi hanc vitam scribere anno 1655. in festo Immaculatæ Conceptionis.

Præfatio ad Librum II.

1. **C**um primam partem deponerem ad pedes B. V. rogans ut emendarentur ibi descripta; & petens, num proseguere deberem scriptionem; respondit Deus: Rectè scripsisti. Sed volo, ut moriaris rebus temporalibus ac visibilibus; & ut renunties omnibus operationibus creaturæ terrenæ.

2. Turbata sum ex hoc præcepto sic operandi virtutes nimis difficili pro creatura terrena. Hinc sensi in me luctam inter carnem & spiritum; iste impellebat ad scribendum ob voluntatem Dei, illa retrahebat; videbatur tamen mihi verosimilius, me ad scribendum incapacem esse.

3. Itaque victa metu & difficultate conclusi, non proseguere opus. Dæmon se transfigurans in angelum lucis minabatur infernum, si pergerem, & augebat anxietates, insinuans, me ex Superbia cœpisse opus.

5. Dissuadebant mihi hoc opus etiam aliquot devotæ personæ, quæ me amabant, timentes infamiam Monasterii, si forte errarem.

6. Inter tot fluctus constitui me committere obedientiæ; quamvis meus Confessarius multis diebus fuerit absens.

7. Ad hæc dæmon constituit mihi tollere sanitatem, meque gravare morbis. Excitavit in me insuperabilem tristitiam; perturbavit mihi caput, & videbatur, quasi vellet obtenebrare meum intellectum, & omnia perturbare in anima & corpore. Id factum, quia tunc cœpi in me observare quosdam defectus, quamvis non tam ex malitia, quàm humana fragilitate commissos. Conatus est etiam me persuadere, omnia hæc acta esse illusiones.

8. Absorpta igitur à tristitia & perturbatione decrevi comburere primam partem, ne tenerer progredi ad secundam. Suadebat dæ-

doemon, ut relicta via mystica operibus poenitentiae placarem Dominum; ut facerem votum, non amplius scribendi; ut magis intenderem eradicationi mearum imperfectionum.

10. Erat tunc talis status meus internus, ut meo iudicio non sit ab illo diversus status damnatorum, nisi quod in eo nulla sit redemptio.

12. Liberata tandem ex his miseriis agnovi, quid ex se possit creatura, nempe nihil, quia nihilum est peccatum. - In ejusmodi cognitionibus disfluebat cor meum tenerrimis affectibus amoris, laudis, gratiarum actionis.

16. Tunc vox aliqua sic mihi intus concionabatur -

23. Hucusque concionabatur mihi illa vox. Eam credidi esse vocem alicujus angeli, quamvis eum non viderim. Interea continuavi meas preces, ut me Deus illuminet; semper respondit, ut emendam vitam, & pergam in coepto opere. Saepe idem praecceptum reiteravit B. Virgo.

24. Decrevi tamen sequi obedientiam; itaque reticendo ea, quae à Deo & B. Virgine audieram, quaesivi ex Confessario, quid agendum? injunxit mihi sub obedientia, ut continuarem opus, ac scriberem secundam partem. Tunc conversus ad Deum, dixi: Quid vis, ut faciam?

25. Tunc videbatur mihi, quod lumen SS. Trinitatis mihi exprobraret meos defectus. Agnovi, quod B. Virgo stans coram throno Dei pro me oret, dicens -

28. Qui salutem suam in tuto collocare cupit, quaerat protectionem B. Virginis.

30. Tunc sensi, quod SS. Trinitas me illuminet, & quod potentias meas tetigerit, quasi penicillo.

31. Deus mihi praecipit, ut scribam de virtutibus B. V. & ut juxta hanc formam vitam meam ordinem. Idem praecipit B. Virgo. Tunc petii à SS. Trinitate benedictionem, quam etiam mihi dederunt omnes tres personae. Postquam de hac Ecclasi surrexi, studui animam meam purgare.

32. In B. Virgine semper creverunt gratiæ, usque dum pervenit ad summum verticem sanctitatis.

Præfatio ad Librum III.

1. **D**omine Deus num pergam in scribendo? Mater gratiæ declarata mihi voluntatem filii tui.

2. Deus semper mihi respondit invocanti se.

3. Quando incepi hanc tertiam partem, sensi novas perturbationes à doemone. Pro certo assevero, quod nullam lineam aut verbum scribam, aut scribere cogitem, quin plures experiar tentationes, quàm sint syllabæ, quas scribo. Proposui Deo secundam partem, uti obtuleram primam. Obedientia omni rigore me adigit ad scribendam etiam tertiam partem. Hoc non obstante aliquot diebus jactabar inter cogitationum confliktus tanquam navicula inter fluctus.

4. Ex una parte Deus mihi respondit, ut pergerem; quamvis hoc mandatum Dei aliquoties celaverim meo Confessario. Ex alia parte avocabant anxietates quæ eo magis crescebant, quo propius accedebam ad finem hujus operis.

5. Inter has anxietates clamabam ad Dominum dicens: Domine, conqueror de te. Aut enim præcipis, quod mihi est impossibile, aut præbes auxilium inimicis meis, ut sua malitia id impediant. Deus respondit: - debes purgari.

6. Secuta est dein in me maxima desolatio: præterea in meo corpore sensi tantam vivacitatem sensus, ut etiam levissimæ difficultates mihi fuerint visæ intolerabiles. Mortificationum occasiones mihi erant terribiles; & omnis dolor videbatur quasi lethale vulnus. Disciplina flagellorum erat mihi in deliquium, & quivis ictus in divisionem cordis. Dico sine amplificatione, quod vel solus attractus unius manus ad alteram mihi ex oculis extorserit lacrimas. Experta etiam sum, quod cum me cogerem ad aliquid patiendum, sanguis ex unguibus manum proruperit.

11. Aliquot annis, priusquam hoc scriberem Deus mihi contulit

tulit gratiam civilis mortis pro operationibus vitæ terrenæ. Ea occasione mihi apparuit B. Virgo dicens - (12.) præcipio doemonibus, ut hanc mortuam relinquant, ut reliquos defunctos, nec illi molesti sint.

15. A prima infantia Deus me exercuit variis tribulationibus, continuis morbis, doloribus, & molestiis. Crescente ætate crevit etiam passio per novum genus afflictionis, qua intrante oblita sum priorum. Ea consistebat in metu gravissimo, ne forte errem à via cum periculo amittendi amicitiam divinam. Hunc metum plurimum adauxit fama publica de miseris deceptionibus doemonis, quibus illusæ fuerant quædam personæ hoc tempore. Hic metus non potuit à me tolli per adhortationes Confessariorum. Et quamvis angeli, B. Virgo, & Deus hunc metum sopiverint, dum fruebar eorum in apparitionibus præsentia. Quamprimum verò egressa sum ex peripheria illius luminis, denuò illo metu cruciata, & conturbata fui.

16. Inter hos timores multis annis vixi. Credo, quod radix hujus timoris fuerit sancta, sed multi rami erant infructuosi. Sed jam aliquot anni sunt, quod fruar quieti serena.

19. Deus ad me dixit: Demittam ad te è coelo catenam, quasi in aliquem defectum labaris, statim retraharis ad me.

20. Sensi effectum hujus catenæ; & adverti, quod in festo Circumcisionis hæc catena in me fuerit duplicata.

21. Hoc non obstante crescebant in me tentationes doemonis, ita ut denuò titubarem, & inciperem desistere à continuatione hujus operis. Inter has tentationes semel in festo angelorum custodum, cum essem in Choro ad Matutinum, de repente adverti magnam commotionem; dein vidi multitudinem angelorum replentium spatium Chori, in quorum medio erat S. Michael super thronum, ut de meis culpis ferret sententiam. 22. Tunc audiavi angelos dicentes inter se: Hæc anima non obedit inspirationibus nostris; privemus illam gratiis; non poterit scribere vitam B. Virginis, prout illi jam sapius fuit mandatum. Tunc promisi emendationem.

23. Dein admonebant me, ut nullam deliberatè committam imperfectionem. Et hæc erat conditio promissionis mihi factæ.

25. Semel nocte mihi apparuit angelus meus custos; dicens - (26.) Scias, me esse unum ex illis mille angelis, qui nostræ Reginæ, dum viveret, fuerunt deputati ad custodiam, & qui insigniti erant Symbolo Nominis ejus. Aspice me; videbis hoc Symbolum in meo pectore. Scias etiam, quod ex his mille angelis rarissimè aliquis deputetur ad aliarum animarum custodiam; & quod illæ animæ, quas hætenus in custodia habuimus, fuerint omnes ex numero prædestinatorum. Cave, ne prima hunc ordinem invertas. - Dabo tibi cognitionem majorem eorum quæ scribenda erunt, ut minori difficultate scribas, quæ Deus tibi revelavit - novus modus vivendi, quem tibi Deus præscribit, continetur in doctrina, quam accipis à B. Virgine.

28. Alias res angelus mihi manifestavit, quæ tamen non sunt necessariae ad præsentem scopum. Dein B. Virgo ad me dixit; Meus æternus filius, & benedictio mei Sanctissimi filii veniat super te, ut describas residuum vitæ meæ.

Vita Mariæ de Agreda.

§. 1. **N**ascitur 1602. die 2 Aprilis. Pater, & Mater ejus, antequam jungerentur matrimonio, petunt coram Miraculosa imagine B. Virginis conjugem sibi provideri, cui cordi pietas. Erant ambo pacifici, nobiles, & benedicti à Deo in temporalibus. Mater quando hanc suam natam prolem obtulit Deo in templo, sensit tantam consolationem, ut postea in senectute contestata fuerit, se toto vitæ tempore non habuisse majorem.

§. 2. Antequam hæc proles pervenit ad usum rationis, semel habuit visionem, in qua in lumine claro agnovit Deum, in quem proin ardentè ferebatur. Notabili temporis spatio in hoc felici statu perstitit. Sed postea consolationes exaruerunt, & multis annis in maxima desolatione vixit usque ad Novitiatum; nam post aliquot dies, ex quò Sacrum suscepit habitum, his desolationibus liberata est.

§. 3.

§. 3. In statu illo desolationis, dum erat in sæculo, præ tristitia non audebat nec sciebat cum hominibus loqui. Unicum illius solatium erat solitudo; hinc fugiebat omne consortium, & abscondebatur se in loca recondita. Quidquid terrenum erat, quamvis licitum videretur, videlicet risus, & otiosa colloquia, illam contristabat. Parentes, dum videbant suam filiam ita pusillanimum, & dejectam, ut existimabant, pariter affligebantur. Mater, cum arbitraretur hunc modum vivendi provenire à quodam torpore, ac ignavia naturæ, cogitabat, eam mediis acrioribus excitare. Inde duriora erga filiam verba, & vultus materni tristes. Cogitabat quidem exactâ obedientiâ placare matrem, sed cum nil proficeret, totum adscribebat suæ incapacitati. Hinc vivebat in perpetua luctu & tristitia.

His afflictionibus Deus adjunxit infirmitates corporis. Hæ infirmitates jam inceperunt anno ætatis illius sexto; nam, cum internæ afflictiones jam creverint à tenera illius ætate, alterârunt successivè ejus humores, ac demum omnino corruerunt; ex qua corruptione humorum necessario proveniebant infirmitates, dolores, & febres. Exinde secutus est plenarius contemptus apud domesticos, considerantes, quod esset tam ægra, & pusillanimis. Æquo animo hæc recipiebat, præsertim ex consideratione passionis Dominicæ, quæ profundè erat impressa ejus cordi, ita ut exarderet vehementi desiderio patiendi, quoties de illa passione aliquid audiret, vel cogitaret. Interdum, dum tristabatur, audiebat vocem sui dilecti: *Plus pro te passus sum.* Erat tamen in spiritualibus. Habebat in domo cubiculum remotum à strepitu, ubi erexit altare. Semel audiebat vocem internam sibi dicentem; *Converte te ad me.* Status desolationis permansit usque ad annum ejus duodecesimum. Tunc petiit à Confessario instrui de modo purius serviendi Deo. Exinde obtinuit gratiam orationis contemplativæ; & ejus anima incipiebat frui cum quiete & tranquillitate præsentia Dei. In hoc felici statu permansit per aliquot annos. Studebat tamen occultare hunc statum internum; hinc cum se abstraheret à vanitatibus mundi, perdurabat nihilominus opinio, hæc provenire à torpore & ignavia ejus

naturæ. Semel cum Pater erogaturus eleemosinam non statim reperiret clavem pro cista, dicebat filiæ; Non possum juvare hunc pauperem; aperi tu, si potes. Tunc detraxit è capite acum, & eâ statim aperuit. Illud quoque notandum, quod jam anno ætatis octavo votum castitatis emisit, & quod tam felix fuerit memorix, ut jam in prima infantix ætate sciverit memoriter recitare magnum & parvum Officium B. Virginis.

§. 4. Deus ad ejus matrem orantem aliquando dixit; se velle, ut domus convertatur in Monasterium, in quo ipsa cum suis duabus filiabus vitam transigat. Respondit: timeo, me non reperituram fidem, nec Moniales. Deus dixit: Obedi, non deerunt Moniales. Eandem revelationem eodem tempore ac horâ habuit ejus Confessarius, Ordinis S. Francisci Recollectorum. Filia egregiè animavit per triennium matrem ad superandas difficultates in hac fundatione. Anno 1618. die 16 Augusti coeptum est ædificium hujus Monasterii, & illud traditum Ordinis S. Francisci Monialibus calceatis.

§. 5. Anno 1619. die 13. Januarii introductæ fuerunt Moniales ex alio Conventu; & eodem die ipsa cum sua matre & sorore suscepit habitum. Jam ab eo tempore, quo primò obtinuit usum rationis, se exercuit in oratione mentali, & per eam ad tantam altitudinem ascendit, ut jam in Novitiatu actu fuerit in statu perfectionis. Jam tunc adhuc Novitia non tantum diem, sed etiam noctem, excepto exiguo spatio pro somno, transegit in sacris exercitiis, quamvis omnem adhibuerit curam, ut id nemo sciret. Castigabat suum corpus tanta austeritate, ut ferme penitus deficeret viribus; & dum hic fervor refrenaretur à Confessario, præ desiderio patiendi passa est propemodum lethales agones.

§. 6. Quotiescunque Deus illam collocare voluit in altiori statu gratiæ, aut illi conferre speciales gratias, semper simul concomitabantur, aut per modum dispositionis præcedebant speciales adversitates, nam quando illi contulit aliquod singulare externum beneficium, prius ad illud præparabatur gravibus, diuturnis, & ferè intolerabilibus infirmitatibus corporis, & dabatur diabolo potestas, eam
etiam

etiam exterius insolito modo cruciandi & torquendi. Primò invasit illam terroribus & timoribus; nam quando in cubiculo vacabat orationi, & castigationi corporis, exstinguebat lucem, ut eam averteret terrore umbrarum; apparuit illi etiam in specie terribili bestiarum. Interdum apparebat ut cadaver, quandoque in specie hominis. Affligebat etiam ipsius corpus sensibilibus; onerabat & gravabat illam quasi pondere intolerabili, ac comprimebat illam tanquam in torculari. Inter hos agones sentiebat sub speciebus Eucharisticis miram dulcedinem, quæ aliquamdiu duravit. Sæpe etiam vidit SS. Sacramentum circumdatum supernaturali splendore, quo confortabatur adversus inimicum. Cum semel ægra & afflicta clamaret ad Dominum, apparuit illi B. Virgo - subsecuta fortitudo animi in perferendis adversitatibus, ostendit, apparitionem fuisse veram. Sæpius dein experta est ejusmodi gratiam. In die Pentecostes vidit pulcherrimam columbam ardentibus radiis plenam, qui omnes dirigebantur in ipsam ad accendendum ejus cor. Ex hac apparitione, quæ repetebatur singulis diebus per totam Octavam, replebatur miro solatio, & desiderio placendi suo sponso. Alio tempore vidit Christum patientem, crudeliter vulneratum; ex qua visione confortabatur ad patiendum.

§. 7. Dæmon autem augebat naturales perpetuas infirmitates; ita ut corpus debilitate extrema penitus deficeret. Quando se conferebat ad orationem, vel ad Officia Ecclesiastica, cruciabatur ab eo in omnibus membris tanta vehementia, ut existimaret, divelli in se ab invicem omnia ossa. Gravabat illam insuper tanta gravedine, ut prolaberetur in terram. Cumque hi cruciatus simul concurrerent cum aliis ejus naturalibus infirmitatibus, credebatur se morituram. Præterea cruciabatur à dæmone in animo; suggestit enim petulantissima, & replevit ejus memoriam impurissimis imaginibus, angebatque maximis timoribus, quasi non incederet via tuta, ita ut crederet, sibi interclusum esse omne solatium. Narrabat ipsa de se aliud genus poenæ dicens: Cruciabatur me dæmon alio genere cruciatus, quod non decet eloqui, durissimum tamen erat pro anima amante castitatem, quia non facile permittebatur, ut de hac re consulerem meum Confessa-

rium, & ego tanquam tyro non poteram discernere, an per hoc offendatur Deus vel non. 2. Occultabat sua bona opera, ut poterat; hinc petiit cubiculum separatum; observabatur tamen die ac nocte ab aliis Monialibus, volentibus scire causam, cur esset tota emaciata, & cur ejus vultus sit adeo pallidus instar cadaveris. 3. Hac occasione Dæmon usus persuasit reliquas Moniales, ut eam occuparent omnibus horis diurnis, & quidem in præsentia alterius Monialis, ut non posset vacare orationi & reliquis sacris exercitiis. Noctē autem aliquæ deputabantur, quæ apud illam vigilarent, donec penitus à somno absorberetur. Quod si fallebat hanc diligentiam, se nihilominus erigendo, puniebatur per privationem S. Communionis. 4. Præterea non permittebatur ipsi cum suo Confessario loqui de negotio animæ. Præscribebatur etiam determinatum spatium temporis pro Confessione, sic ut non licuerit eam ultra semiquadrantem horæ protrahere; eaque tantum concedebatur una & altera vice per hebdomadam. Severè etiam tractabatur verbis ac exprobrabatur ipsi, quod tantum accipetur nomen pietatis. Si quandoque præ vehementia doloris prorumpebat in verba exclamationis dolorosæ, irascebantur in ipsam tanquam hypocritam; sic ut cogeretur penitus filere; sed hoc ipsum silentium increpabant tanquam obstinationem. 5. Accessit aliud, illudque majus malum, quod Deus eam destituerit suis solatiis, seque occultaverit, eamque tanquam in deserto iniquo dereliquerit. 6. His non obstantibus frequentabat tamen Chorum, & occultabat dolores, ut poterat.

§. 8. Erat tamen vicissitudo afflictionum, & consolationum. Scripsit postmodum ex obedientia librum sub titulo: *Scala*, ubi meminit doctrinæ à Domino acceptæ, quomodo in via interna possint evitari pericula. Hic liber, quamvis non fuerit completus, edetur tamen cum historia ejus vitæ. 2. Quamprimum prorupit signis externis ejus fervor internus, reliquæ Moniales id imputabant hypocrisi. Et ideo unanimiter concluderunt, ut separetur à communione, & ut non amplius illi permittatur secessus in suum cubiculum. 3. Ipsa autem cum sua videret imputari stultitiæ, aut explicari in sui contemptum

ptum, gaudebat, & aliquando sic abripiébatur spiritu, ut elevaretur in altum, & pateretur Ecstasi. 4. Deus dein se familiariorem illi exhibuit per apparitiones, revelationes, & Ecstases. Primò B. Virginem vidit 1620 Sabbato post Pentecosten; cum enim gravata afflictione clamaret ad Dominum, dicens: Domine, quid jam in tali statu incipiam? rapta est in Ecstasi, ubi à corde abstersus omnis mœror, & tanta infusa exultatio, ut illi non potuerit resistere, etiamsi voluerit. Dein vidit B. Virginem, ut accipientem corpus sui filii e Cruce in sinum suum. Postquam ab hac fuit instructa de exercitio omnium virtutum, videbatur illi, quod divinus infans brachio suo illi eximat cor è pectore, idque cum suo commutet, in qua commutatione sensit dulcissimum dolorem. Hanc primam Ecstasi habuit in Cella sua. In hac consolatione mansit usque ad festum S. Magdalena; & ab hoc tempore, quo erat octodecim circiter annorum, Ecstases perpetuò continuârunt, etiam sub functionibus publicis coram communitate, & sub S. Communione. In ejusmodi Ecstasibus corpus remansit sine sensu & motu. Conabatur quidem hos raptus avertere, dum sensit eorum initia, ita ut etiam sanguinem ore ejecerit præ resistantiæ vehementia, frustra tamen. Hinc Deum precata est, ut has gratias saltem non conferret cum signis externis.

§. 10. Itaque magnus tumultus propterea exortus est in communitate. Moniales, quæ statim ab initio illi erant contrariæ, omni studio examinabant, an esset vera Ecstasis. Corpus aliquantulum erat elevatum à terra, sic tamen ut terram contegeret, erat insensibile instar cadaveris, & tam leve, ut instar folii potuerit moveri solo halitu. Vultus erat solito formosior & modestissimus. Ecstases ejusmodi durabant duabus tribusve horis; & causabantur occasione S. Communionis, aut lectionis vel colloquii spiritualis, aut Musicæ. 2. Cum semel Confessarius existens in via ad monasterium audiret, eam esse in Ecstasi; intus in animo illi præcepit, ut se conferret ad Parlatorium; quod statim factum. Idem expertæ sunt Superiorissa, & aliæ, quarum erat in illam imperium. Statim enim ad ejusmodi mandatum internum ad se ex raptu reversa obtemperavit imperanti. 3. Dein
P. Pro-

P. Provincialis illi constituit prudentem Confessarium, à cuius solius obedientia dependeret in posterum quoad regimen vitæ internæ.

4. Mutata etiam est opinio Monialium de illa, eaque conversa est in æstimationem; præsertim cum semel omnes observarent, noctu in caput constitutæ in Ecstasi è coelo descendere splendorem in forma globi ignei, qui notabili temporis spatio mansit. 5. Eo tamen raptuum tempore crescebant infirmitates corporis, ita ut facta fuerit paralitica, itaque destituta usu membrorum, ut in sella portari debuerit ad S. Communionem; nec erat spes ulla recuperandæ sanitatis, nisi per miraculum. 6. Accessit de novo desolatio interna, ac derelictio sponsi. Dæmon vehementer eam cruciabat cogitatione, omnia esse illusionem; eamque esse in via perditionis.

§. 10. Nitebatur semper interesse functionibus communibus, & in ejusmodi occupationibus delectabatur; attamen illa delectatio semper turbabatur infirmitatibus & doloribus, quibus adeo debilitabatur, ut destituta usu membrorum non potuerit satisfacere suo desiderio. Cum jam per aliquot menses esset paralitica petiit in suam Cellam deferri aliquam imaginem miraculosam celebrem B. Virginis; quo facto in momento convaluit. 3. Per hoc tamen non fuit liberata timoribus & angustiis internis adeo vehementibus, ut sub labore communi inciderit interdum in deliquia. Obtinuit tamen per iteratas preces, ut dæmon non amplius habuerit potestatem eam cruciandi per diem, sed tantum de nocte; sic ut potuerit tandem liberè vacare functionibus communibus.

§. 11. Mortificationes ejus erant variæ juxta arbitrium Confessarii, & conditionem morborum. Interdum toto corpore gestabat cilicium; interdum induebat se acutis ciliciis ferreis. Flagellabat se tanta vehementia, ut mirum fuerit, quod ex profusione tam copiosi sanguinis non sit passa deliquium. Sæpe vigilabat integris noctibus; sæpe petebat jejunare in pane & aqua; & ad hoc utebatur ministerio cujusdam sororis laicæ, in quam habebat confidentiam. Hæc erat deputata ad servitium culinæ, remque tam aptè tractabat, ut abstinentia lateret communitatem. 2. Postquam autem Superiores aliud
circa

circa ejus austeritates ordinarunt, hic ordo ab ea observatus est. Dormiebat tantum duabus horis, & plerumque tantum in assere rudi, aut in terra. Reliquæ 22 horæ sic impendebantur. Hora undecima noctis surgebat, seque conferebat in locum abditum ac remotum, ubi tribus horis peregit exercitium Crucis hoc modo: unam horam cum dimidia impendit meditationi passionis; unâ dimidia gestabat in humeris ac trahebat magni ponderis crucem. Unâ dimidia jacebat in terra expansis manibus. Una dimidia pendebat in cruce. Dicebat ad suum Confessarium, has tres horas sibi videri breves instar puncti. Hora tertia noctis ibat ad Matutinum - Ter in hebdomada jejunabat in pane & aqua, nempe die Martis, Jovis, & Sabbati. Quotidie flagellabat se quinquies, sæpe usque ad sanguinem. 1. Sub exercitio crucis. 2. Post Matutinum. 3. Post primam. 4. Post prandium. 5. Noctu. Sæpe tantopere erat affecta, ut ejus corpus non potuerit tangi sine dolore. Sæpe dum lavabat frigidâ manus, prurumpebat ex iis ex perfricatione manuum mutua sanguis.

§. 12. Aliquoties fuit mota à Deo ad orandum pro conversione Indianorum, quorum vultus intuebatur in visione. Semel, dum pro iis precabatur, videbatur illi, se subito esse translata in eorum regionem, se distinctissimè omnia observare, se his gentibus in lingua Hispanica prædicare, &c. Post hanc Ecstasim, quæ quingenties renovabatur, semper se denuo reperit in eodem loco. Dubitabat ipsamet, an hoc contingeret in spiritu, an verò corporaliter. Verùm confirmabatur in hac posteriore opinione ex eo, quia in suo cubiculo non amplius reperit rosaria, quæ in his raptibus distribuebat Indianis. Post plures annos venit ex America P. Minister Generalis Ord. S. Francisci, qui narrabat, reverà ad Patres Missionarios venisse Indianos, petentes Baptismum, ac dicentes, se conversos fuisse ab aliqua foemina, cujus describebant formam, convenientem cum Mariæ de Agreda. Anno 1668 P. Commissarius Generalis in aliqua Scriptura præsentata Consilio Regio Indico usus est hac historia ad confutandas quasdam calumnias suo Ordini intentatas, & ostendit, quantum bonorum fieret per suum Ordinem.

§. 13. Quamdiu durabant Ecstases, orta est magna inquietudo in Monasterio, quia plurimæ personæ, quibus non poterat denegari licentia, ingrediebantur clausuram ad videndam Monialem in Ecstasi, immo ab ipsis Monialibus sic constituta in Ecstasi, instar levis plumæ, portabatur ad fenestram Chori, ut posset conspici ab adventantibus.

2. Tribus annis perseverarunt hæc Ecstases. Sed, cum anno 1623, videlicet anno ætatis ejus vigesimo secundo incunte Deus illi immitteret vehementem timorem, ne hæc forte via esset periculosa, petiit à Deo, ut hæc externa à se tollerentur; sed, cum non exaudiretur, cogitabat de humanis mediis. Verum Superiores ipsimet desiderabant ejusmodi raptus videre. Confessarius erat facilis, & indulgens; nec semper custodivit os suum, ne loqueretur, quæ admirabatur. P. Provincialis erat absens, qui, ubi advenit, irascebatur Monialibus, quod eatenus non observaverint suas ordinationes, & jussit Ecstasice, ut petat à Deo ut tollat externa ista, nempe Ecstases; in quo & fuit exaudita. 3. Sed Moniales ignorantes causam tam subitæ mutationis, ut viderunt cessare Ecstases, amiserunt æstimationem, & acuerunt in eam linguas suas. Dein apparuit illi dæmon in specie Filii Dei, & monstrans commiserationem dixit, se illi restitutum Ecstases cum majori hominum applausu, quàm prius, si omittat consuetum modum vivendi. Sed illum repulit.

§. 14. Quamvis dein in hoc statu habuerit plures visiones intellectuales; habebat tamen aliquoties etiam phantasticas, immo aliquas etiam corporales.

§. 15. Quamvis in superiori parte animæ, ubi erat lumen supernaturale, non dubitabat de veritate suarum visionum, turbabatur tamen in parte inferiore seu phantasia, ad quam, ubi descendit, cruciabatur timore à dæmone. Repræsentabantur ipsi adversariorum molestationes, ut turbaretur; proprii defectus videbantur ipsi instar montium. Persuadebatur, visiones esse meras deceptiones, seque per eas Deum graviter offendisse. Hoc martyrium passa est toto residuo vitæ suæ tempore, quamvis cum vicissitudine gratiarum.

§. 16. Præter suum angelum custodem habuit quinque alios

an-

angelos pro ejus subsidio præsertim in descriptione hujus operis deputatos. Ipsi sæpe apparuerunt mira pulchritudine & splendore, conversabantur etiam cum ipsa familiariter non solum in Choro ac solitudine, sed etiam, dum versabatur inter homines. Quæ didicit ab angelis, scripsit in speciali libro, quæ revera sunt compendium Christianæ perfectionis. 2. Quando interrogabatur à Superioribus, quo modo angeli loquerentur cum ipsa, respondit; eo modo quo angeli inferiores instruuntur à superioribus. 3. Semel illi ostensa est gloria Sanctorum; dein præter angelos custodes Deus pro assistentia illi assignavit duas SS. Virgines. Tunc apparuerunt illi S. Ursula, & S. Agnes. Ab his instruebatur in via virtutis.

§. 17. Anno 1623. introductæ fuerunt Madrito in ejus Conventum Moniales Recollectæ. Anno 1627, ætatis suæ vigesimo quinto, ipsamet à Superioribus constituta fuit in Superiorissam, cum Dispensatione Pontificia ob insufficientiam ætatis. Ipsa invocavit B. Virginem pro auxilio, quæ respondit: Ego ero Superiorissa, tu eris mea ministra.

§. 18. Deus etiam ipsi promisit, quod ipsi daturus sit suam matrem in Superiorissam & Magistram. Tunc in medio Chori constituit statuam B. Virginis cum Sigillo Conventus, & manifestavit Monialibus, quod officium Superiorissæ detulerit B. Virgini, cui proin obedire deberent. Anno 1652 obtinuit, ut eligeretur alia Abbatisa; sed 1655 denuo ipsamet in Superiorissam assumpta est, & 1664 in eo Officio confirmata, cui electioni ipsemet, qui hæc scribo, tunc interfui cum magna mei ædificatione.

§. 19. Anno 1627 illuminabatur à Deo & à B. Virgine circa mysteria pertinentia ad vitam B. Virginis, & speciatim circa prærogativas ac titulos illius, quos proin in Catalogum redegit, & in libro conscripsit tam distinctè, ac si eos legisset in Scriptura. Dein jussa est, eos titulos explicare in præsentia Doctorum hominum, quod & præstitit cum omnium admiratione. 2. Præparata fuit à Deo ad describendam vitam B. Virginis decem annis; tot enim ejus humilitati indulgit. 3. P. Franciscus de Torre Provincialis, postquam hujus spiritum probaverat, interno instinctu motus statuit, totam suam vitam

in posterum impendere pro directione hujus animæ. Itaque dimisso Provincialatu se contulit Agredam, ubi mansit toto vitæ suæ tempore, nempe viginti annis, in directione illius, nisi quando causa negotiorum aliò avocabatur. Erat enim inter viros præstantissimos Ordinis.

§. 20. Probata fuit afflictione interna, antequam cœpit hanc vitam scribere. Præsentia Dei, & angelorum disparuit; cessavit omnis extraordinaria illustratio; omne solatium evanuit; ita ut illi ne quidem inciderit, recolligere vires suas internas. Hæc nox obscura duravit octoginta diebus. 2. tentabatur etiam à dæmone. Sensus ejus oppugnabantur horrendis larvis, accedente horribili clamore. Nihil erat tam spurcum, quod illi non repræsentabatur; nullus defunctorum erat, quem aliquando noverat, qui illi non obversabatur. Nullum etiam contumeliosum verbum, quo non dæmon studebat illam conturbare. Transformabat se etiam in angelum lucis; palliabat falsitates sub schemate veritatis; & operabatur falsa miracula; & vestiebat suos dæmones forma Sanctorum; cumque illa uteretur mediis ab Ecclesia præscriptis, v. g. aqua benedicta, simulabat se illa amare, & desiderare, quamvis in effectu perferre non potuerit. 3. Postquam tentationes dæmonis superaverat, revelavit illi Deus, quod durante hac lucta dæmones illi quotidie plusquam mille periculosas tentationes varias inspiraverint, & quod totus infernus plus quam quingenties contra illam Concilium congregaverit ad inveniendas novas artes. Denique Deus dæmonibus ultiores tentationes inhibuit, nisi quod illi repræsentari permiserit, quasi esset in medio inferni.

§. 21. Post tentationes successerunt consolationes; tunc Deus illi infudit scientiam omnium creaturarum à summo coelorum usque ad centrum terræ. Agnovit proinde distinctè omnes partes mundi, quas creavit Deus in subsidium hominis. Agnovit etiam omnes homines totius terræ cum eorum proprietatibus. Infudit illi etiam scientiam totius militantis Ecclesiæ; ita ut agnoverit ejus ordinem, thesauros, miracula, gratias, dona. In hac scientia etiam agnovit omnes res politicas, & pertinentia ad regimen temporale non tantum fidelium, sed etiam infidelium, sic ut perfectè sciverit statum totius mundi.

di. Tertiò ipsi infusa est scientia etiam triumphantis Ecclesiæ, de ordine & natura angelorum; de essentiali & accidentali præmio eorum. Præterea ipsi infusum est magnum lumen, & intelligentia S. Scripturæ. Scientia illa triplex de ordine naturæ, gratiæ, & gloriæ fuit illi habitualis, ita ut potuerit illa facile, quodcumque voluit, & hoc non tantum circa conclusiones, sed etiam circa illationes ex illis. Latinæ quoque linguæ intelligentiam Deus sic ipsi contulit, ut quæcumque latina legit, vel audivit, perfectè intellexerit. Hinc perfectè interpretabatur Scripturam in alio idiomate.

§. 22. Deus illi præcepit, ut scribat *Leges Sponsæ*, & ut eas conferat cum suo Confessario & Superioribus.

§. 23. Jam per decem annos sapius Deus illi mandavit, ut scribat vitam B. Virginis. Quamvis non dubitaverit, hoc mandatum revera esse divinum, credidit tamen, sibi adhuc relinqui locum excusationis. Tandem repetitis mandatis Confessarii & Superiorum permota eam vitam scribere cœpit 1637. Itaque secedens in solitudinem sacram intra viginti dies totam primam partem ejus historiæ absolvit, quam secundum cursum naturalem calami ne quidem tam celeriter potuisset scribere. 2. Ut primum dæmon hanc primam partem vidit, omni modo conatus est eam absterre à continuatione, præsertim per timorem, quem illi incussit.

§. 25. Dein scripsit *Leges Sponsæ*, quas semper servavit pro se, tanquam normam suæ vitæ. Has ex Magisterio B. Virginis completit intra decem dies anno 1641.

§. 26. Ejus Confessarius P. Franciscus Andres moderatus est ejus preces vocales, & jussit, ut circa exteriora se conformaret Statutis communibus Conventûs, & ut in cibis utatur consuetudine aliorum; ut non dormiat in assere, sed in sacco stramineo; ut deponat thoracem cilicium -

§. 28. Sapius vidit, qualia dæmon consilia foveat contra Ecclesiam, præsertim contra Hispaniam, prout ipsa post viginti annos scripsit Alexandro VII.

§. 29. Philippus IV. Rex Hispaniæ ab anno 1643 per viginti

duos annos habuit cum ipsa perpetuum commercium litterarium, in quo cum illa egit non solum de negotiis suæ animæ, sed etiam de negotiis sui regni. Quotiescunque abiit Posta, seu Cursor ordinarius, semper dedit ad illam Epistolam, propria manu scriptam in folio plicato circa medium, ut responsio Mariæ scriberetur in altera parte folii, sicque authographum cum responso rediret ad Regem. Jussit tamen Confessarius, ut ipsa semper asservaret copiam epistolæ regiæ, & suæ responsionis.

§. 30. Cum homines ab illa peterent reculas sacras, petiit aliquando à Domino, ut quicumque talia à se acciperent, liberentur à tentationibus & laqueis dæmonis, ut acciperent auxilium emergendi ex malo statu, & ut in articulo mortis accipiant subsidium. Ut verò advertit, hanc suam petitionem placere Domino, audacior facta, easdem gratias petiit pro omnibus, quicumque à se accepturi essent cruces, numismata, imagines, granula, rosaria, quæ tunc temporis penes se habuit. Et Dominus precibus annuit. Tunc Confessarius jussit, ut easdem gratias petat, quotiescunque similia faceret munuscula. 2. Semel dixit, si esset possibile, me collocarem ad januam inferni, ut nullus posset intrare. Precor Deum, ut me detineat in illis poenis, ut nullus amplius damnetur. 3. Sape cingebatur à multitudine angelorum ipsi acclamantium, ut se offerat pro salute animarum suæ curæ concreditarum.

§. 31. Semel sic alloquebatur suas Moniales: Pro illâ Sorore, quæ se magis exercuerit in præfatis virtutibus, (quas enumeraverat) precor Deum, ut ipsa & omnes ejus amici & cognati perveniant ad vitam æternam; in hunc finem dono ipsi omnes labores, exercitia, & poenitentias unius mensis. Addo pia opera totius Conventus per tres menses, inquantum ut Superiorissa illa donare possum. 2. Pro illis, qui invocaturi sunt in imaginibus Sanctos, aut eas secum portaturi, petiit speciales gratias excitatorias.

§. 32. In absentia Confessarii Ordinarii venit alius 1645, qui illi præcepit, ut comburat omnia, quæcunque scribere jussa est. Itaque statim combussit primam copiam vitæ B. Virginis, & alias schedulas,

dulas, quas secum habuit. Ut verò rediit Ordinarius Confessarius, quamvis sciret superesse exemplar in manibus Regis Philippi IV, præcepit, ut denuo scribat eam historiam. Sed ipsa ab hac iterata scriptione morbis & variis perturbationibus animi impedita fuit; nam sanitas & quies animi ad continuationem hujus operis erat necessaria. Anno 1647 obiit ejus Confessarius ordinarius P. Franciscus de Torre, qui ejus scripta reliquit in manibus P. Provincialis. Illi successit prior Confessarius, qui supra jam præcepit comburi Scripta Mariæ. Hic, ut intellexit, Scripta sui antecessoris asservari apud Moniales, jussit & illa comburi; quod & statim executioni mandatum. Quia verò Superiores non venerunt in notitiam hujus facti, permansit hic Confessarius in suo munere usque ad suam mortem. Post ejus mortem anno 1650 successit P. Andreas de Fuenmajor, qui egit Confessarium per quindecim annos, nempe usque ad obitum Mariæ. Hic Confessarius injunxit illi, ut denuo scribat historiam vitæ B. V. & ut in Scripto sibi det rationem eorum donorum, quæ accepit. Idem obtinuit copiam, quamvis imperfectam Scriptorum combustorum; hanc enim quidam Pater, amicus P. Francisci de Torre, pro se descripserat. Ex hac copia sumpsit occasionem conferendi de punctis Scriptorum combustorum. Denique etiam illi injunxit, ut scribat propriam vitam, quam tamen apoplexia tacta vix usque ad foundationem Monasterii perduxit. In hoc fragmento suæ vitæ promisit restaurationem omnium opusculorum ante historiam scriptorum, & combustorum; sed & ista morte impedita fuerunt. Cæterum ex præfato Confessario, de cujus Christiana & religiosa conversatione dubitare temeritas foret, præcipua puncta hujus vitæ sumpsi, aliaque testimonia ac documenta cum ipso contuli.

§. 33. Ut hic novus Confessarius haberet meliorem notitiam de ejus statu interno, anno 1651 impendit sexaginta duos dies pro discussionem conscientiæ, ac dein deposuit confessionem quasi ultimam.

§. 34. Anno 1652 Deus eam elevavit ad novum statum perfectionis, per imitationem videlicet B. Virginis. Et hinc deposuit quintum votum, nempe obediendi B. Virgini in doctrinis, quas ab illa esset acceptura.

§. 35.

§. 35. Tunc Deus, uti & Confessarius renovarunt mandatum, ut scribat vitam B. Virginis. Itaque eam denuo coepit scribere 1655. Angeli ipsi revelarunt, quod secundum cursum naturæ fuisset mortua, nisi pro continuatione hujus historiæ vita ipsi supernaturaliter fuisset conservata.

§. 37. Ad quamvis umbram peccati exhorruit. Immo in hoc timore commisit aliquam immoderantiam, timendo, ne committeret peccatum, etsi ex certis principiis sciret oppositum.

§. 38. Tanto arsit amore, ut vestis, quam gerebat ad pectus, adureretur. Similiter aliquot linteola, quæ imponebantur ejus vulneri, intra paucas horas extrahebantur ita adusta, quasi jacuissent supra ignitos carbones.

§. 40. Vicit verecundiam suam scribendo Alexandro VII. ac ei proponendo damna, quæ sequuntur ex bellis inter Christianos principes, præsertim inter Hispaniam, & Galliam.

§. 44. Præparabat se ad mortem legendo consuetam commendationem animæ & Litaniam, quæ in idioma Hispanicum transtulerat.

§. 45. Deus illi repetitis vicibus promisit, se nihil illi denegaturum, quidquid in suum proprium majus bonum peteret.

§. 46. In ultima infirmitate Deus illi subtraxit consolationes & illustrationes; ita ut dirigeretur solum per lumen fidei. Obiit 1665. 24 Maji.

Ex Epistola Mariæ de Agreda ad suas Moniales

nomine B. Virginis.

3. **S**æpe me contristastis; interdum vidistis me impatientem; semper autem in hoc officio meo desolatam.

4. Cum susciperem hoc officium Abbatissæ, B. Virgo mihi præcepit, ut scribam historiam ejus vitæ, prout in ultimo Proëmio dixi. In hac historia sæpe invenietis admonitiones, quas ut vobis darem, B. Virgo præcepit.

8. Dein mihi præcepit, ut opus hoc vobis dedicem, ut in eo inveniatis viam vitæ & summæ perfectionis. Verba B. Virginis erant ista:

ista: Dic illis, quod hoc illis relinquam tanquam speculum, & tabulam Legis, quæ in ea clarè continetur. Illis, quæ diligenter eam observaverint, promitto, quod illas sim consolatura in hac vita, & post mortem eas præsentatura meo filio. Et si quæ alia Communitas cujuscunque Religiosi Instituti hanc doctrinam admissura, æstimatura, & operatura est, illis do eadem promissa.

10. Vellem, ut vestra colloquia semper sint renovatio memoriæ de beneficiis JESU & Mariæ.

12. Narrabo aliquid, quod mihi accidit. Cum semel in festo Immaculatæ Conceptionis essem in Choro ad Matutinum, audiui vocem vocantis me. Tunc vidi thronum Deitatis, & audiui vocem exeuntem de throno, quæ meo judicio poterat intelligi à cœlo & terra. Vox dicebat: Miseri, ignorantes, peccatis obnoxii filii Adæ parvi & magni cujuscunque status, Principes & subditi; audite ab oriente usque in occidentem, & usque ad fines terræ. Venite ad me per illam quæ dedit carnem Verbo. 13. Tunc vidi de Throno in quatuor partes terræ procedere quatuor globos luminosos instar Cometarum, & intellexi, quod Deus in his ultimis temporibus esset manifestaturus gloriam B. Virginis. Vidi etiam Draconem septem capitum se erigere, ac excitare idoneos quosdam homines, qui essent frustraturi hoc consilium Dei.

15. Alia vice, cum valde anxia essem, ne forte illuderer in hujus historiæ descriptione cum magno orbis scandalo, vidi in throno SS. Trinitatem, & ad dexteram Filii B. Virginem; præterea vidi, quod Pater æternus quasi ex corde suæ essentiae protrahat librum pretiosissimum, clausum tamen. Hunc librum tradidit Verbo & dixit: Hic liber, & omnia quæ in eo continentur, mea sunt, & cedunt ad meum speciale beneplacitum. Christus eum accepit cum magna æstimatione, & eum quasi apprimens cordi confirmavit illum, uti & Spiritus Sanctus. Tunc traditus est liber in manus B. Virginis, quæ in illo ostendit magnam complacentiam. Cum viderem elegantiam libri, & approbationem illius in throno Deitatis faciam, incescit me cupiditas sciendi, quid contineretur in libro, sed

non fui ausa interrogare. Tunc vocavit me ad se B. Virgo dicens: Desiderasne scire, qualis sit hic liber? adverte, & vide. Tunc B. Virgo aperuit mihi librum, ita ut possem illum legere. Legi, & vidi, quod hic liber sit ipsissima historia seu Vita B. Virginis, quam scripsi. Nec tamen propterea Draco quiescit. Experta sum, quod in hac historia nullum reperiatur verbum, cui Draco non contradixit infatigabiliter.

17. Cum jam ad finem accederem in scriptione hujus historiae, vidi arborem, ad cujus latera stabant Christus & B. Virgo. In foliis erant omnia mysteria, Sacramenta, & Acta Christi & B. Virginis; & hæc omnia in his foliis in genere & specie reperi, prout ea descripsi. Fructus hujus arboris, erat fructus vitæ, & intellexi, quod hæc arbor significet illam, quæ erat plantata in medio paradisi.

18. Hanc historiam complevi secunda vice 6 May 1660. Rogo Moniales hujus Conventus, ne unquam Originale dent extra Conventum; & si opus foret ea extraditione ob revisionem & censuram, sic imperante sublimiore potestate, dent Copiam. Et si Copia esset conferenda cum Originali, non dimittant à se Originale, nisi per partes, ita ut restituta prima parte detur secunda; quia sic est voluntas Dei & B. Virginis.

Num. XIII.

Designatio Locorum in Revelationibus Agredanis difficilium.

P*ropositio.* 1. Revelationes hæ non conveniunt cum principiis Chronologiæ moraliter certis; ergo, si non est moraliter certum, eas ab omni illusione phantasiæ immunes esse, prout infra probabitur propos. 18. præsumendum, hinc intervenisse illusionem phantasiæ. *Ant. prob.* Moraliter certum est, Mortem Christi incidere in annum Æræ vulgaris 28. prout evincit Franciscus Blanchinus demonstrationibus Astronomicis in

in *Vitis Romanorum Pontificum Anastasii Bibliothecarii* Tom. 2. Opusculo 4 & in *Notis Chronologicis ad vitam Sylvestri I.* Tom. 2. Part. 2. vel saltem in annum 29. prout ante Demonstrationem Blanchinianam admiserunt Scriptores Historiæ Ecclesiasticæ recentiores, qui vel obiter delibarent fundamenta hujus computationis v. g. Pagius, P. Natalis, & alii. Atqui hæ Revelationes nec conveniunt cum anno 28. nec cum anno 29. Ergo. *Minor prob.* Hæ Revelationes ponunt, Christum esse mortuum anno Æræ vulgaris 34. Ergo. *Ant. prob.* Hæ Revelationes ponunt eas Notas Characteristicas temporum, quæ nullo alteri suppositioni congruunt, nisi huic, quod Christus mortuus sit anno Æræ vulgaris 34. Ergo. *Ant. prob.* Hæ Revelationes ponunt sequentes Notas Characteristicas temporum.

1. Conceptio B. V. contigit die Sabbati, die 8. Decembris, ante C. N. anno 16.
2. Annuntiatio B. V. contigit die Veneris, die 25. Martii, novem mensibus ante C. N.
3. Nativitas Christi contigit die Dominica, die 25. Decembris.
4. Nuptiæ in Cana contigerunt Feriâ secundâ, 6. Januarii, anno post Christum N. 31.
5. Mors Christi contigit die Veneris, die 25. Martii, anno post N. C. 34.
6. Mors B. V. contigit die Veneris, die 13. Augusti, anno post N. C. 55.
7. Pascha Judaicum anno post C. N. 31. contigit die 24. Martii.
8. Pascha Judaicum anno post C. N. 34. contigit die 25. Martii.
9. Idem Pascha anno post C. N. 41. contigit circa finem, id est, circa 31. Martii.

Atqui hæ Notæ Characteristicæ non congruunt, nisi suppositioni, quod Christus obierit anno Æræ vulgaris 34. Ergo. *Major patet ex* hucusque adducto Compendio Revelationum Agredanarum, & ex Tabula earundem Chronologica hîc subjienda. *Min. prob.* in primis quoad ferias. Si supponatur Christum obiisse anno Æræ vulgaris 34. tunc Littera Dominicalis in anno Conceptionis B. V. erit G. in anno Annuntiationis & Nativitatis Christi B. in anno Nuptiarum in Cana G. in anno Crucifixionis C. quæ Litteræ Dominicales in Tabula Feriarum signant pro 2. Decembris Dominicam, pro 8. Decembris diem Sabbati,

pro 25. Martii diem Veneris, pro 25. Decembris diem Dominicam. Nec obstat, quod pro anno 31 dies 6. Januarii incideret in ipsum Sabbatum, & 13. Augusti anno 55 in diem Mercurii; ex hoc enim ipso probatur inconsequentia Chronologiæ Agredanæ. *Eadem Minor probatur* nunc etiam quoad Paschata, quod nempe illa non congruant, nisi suppositioni, quod Christus obierit anno Æræ vulgaris 34. Omnia enim Paschata Agredana pro anno 31. 34. & 41. uniformiter ac consequentiâ erroris respectivè pari distant à Plenilunio verò differentia ferme trium dierum. Dum econtra annò Æræ vulgaris 25. 28. 35., quibus reverà illa facta, quæ V. Agredana annis 31. 34. & 41 alligat, juxta Chronologiam Blanchinianam moraliter certam contigerunt, Plenilunia vera à festis Paschalibus Agredanis distarent differentiâ octo, quatuor, & duodecim dierum, prout in sequente calculo Astronomico demonstratur.

I. Calculus

Pleniluniorum Paschalium ad annos post C. N. 31. 34. 41. mense Martio, ad Meridianum Parisiensem, posita differentia longitudinum inter Meridianum Paris. & Jerosol.

34. ⁰ . ¹ . seu horis 2. minutis horariis 16.

Ex Tabulis De la Hire.

Primò ad annum 31.

Radix anno C. N. pro ☉.

anni 30.

Mens. Februar.

Dies 23.

Loc. med. ☉.

R. Apog. ☉.

anni 30.

Mens. Febr.

^s	^o	¹	^{''}
9.	8.	43.	48
11.	29.	44.	11.
1.	28.	9.	11.
-.	22.	40.	12.
11.	29.	17.	22.
2.	9.	5.	2.
-.	-.	30.	45.
-.	-.	-.	12.

Apog.

Apog. ☉.	2.	9.	35.	59.
Anom. ☉.	9.	19.	41.	23.
Æquat. Add.	-.	1.	48.	-.
Locus verus ☉.	-.	1.	5.	22.
Radix anno C. N. pro ☾.	4.	15.	18.	9.
anni 30.	-.	13.	45.	42.
Mens. Febr.	1.	27.	24.	26.
Dies 23.	10.	3.	3.	25.
Loc. med. ☾.	4.	29.	31.	42.
Radix Apog. ☾.	9.	11.	4.	38.
anni 30.	4.	10.	52.	56.
Mens. Februar.	-.	6.	34.	23.
Dies 23.	-.	2.	33.	45.
Apog. ☾.	2.	1.	4.	44.
Loc. med. ☾.	4.	29.	31.	42.
Anom. ☾.	2.	28.	26.	58.
æquat. Subtrah.		4.	58.	50.
Locus verus ☾.	4.	24.	32.	52.
Locus verus ☉.	-.	1.	5.	22.
Elongatio ☾ à ☉.	4.	23.	27.	30.
	5.	29.	59.	60.
differentia	1.	6.	32.	30.
motus diurnus ☾.		13.	10.	35.
☉.			59.	8.
Elong. diurna ☾ à ☉.		12.	11.	27.

Dic 731: ^{h.}24:: ^{h.}2192: 72 = 3. dies

Ergo Plenilunium Astronomicum anno 31. contigit 27. Martii, in Meridie.

Rrr 3

2. Cal-

2. Calculus

pro anno 34.

Radix ☉.	9.	8.	43.	48.
anni 33.	-.	-.	-.	21.
Februar. Biff.	1.	29.	8.	19.
Dies 24.	-.	23.	39.	20.
Locus med. ☉.	-.	1.	31.	48.
Apog. ☉.	2.	9.	39.	-.
anom. ☉.	9.	21.	52.	48.
æquat. A.		1.	46.	20.
Locus verus ☉.	-.	3.	18.	8.
Radix ☾.	4.	15.	18.	9.
anni 33.	1.	25.	5.	27.
Febr. Biff.	2.	10.	35.	1.
Dies 24.	10.	16.	14.	-.
Locus med. ☾.	7.	7.	14.	37.
Apog. ☾.	6.	13.	15.	15.
anom. ☾.	-.	23.	59.	22.
æquat. Sub.		1.	57.	42.
Locus verus ☾.	7.	5.	16.	55.
Loc. verus ☉.	-.	3.	18.	8.
Locus verus ☾.	7.	5.	16.	55.
Dist. ☾. à ☉.	7.	1.	58.	47.

Dic. 731: 24:: 1918: 62 = 2 dies. 14. h.

Itaque Plenilunium contigit 22 Martii h. 10. vesp.

3. Calculus

pro anno 41. 30. Martii

Locus med. ☉.	5	6	1	11
Apog.	-.	6.	45.	21.
	2.	9.	46.	12.
anom.	9.	26.	59.	9.
Æquat. A.		1.	41.	51.
Locus verus ☉.	-.	8.	27.	12.
Locus med. ☾.	4.	16.	8.	6.
Apog. ☾.	6.	28.	37.	50.
anom. ☾.	9.	17.	30.	16.
Æquat. A.		4.	41.	9.
Locus verus ☾.	4.	20.	49.	15.
Locus verus ☉.	-.	8.	27.	12.
Dist. ☾. à ☉.	4.	22.	22.	3.
	5.	29.	59.	60.
Elong. ☾. à ☉.	1.	7.	37.	57.

Dic. 731: 24:: 2257: 74 = 3. dies 2. h.

Igitur Plenilunium contigit 3. April. h. 2. vesp.

4. Calculus

pro anno 25. 24. Martii.

Locus med. ☉.	-.	-.	43.	11.
apog.	2.	9.	30.	-.
anom. ☉.	9.	21.	13.	11.
Æquat. A.		1.	46.	50.

Locus

Locus verus ☉.	-.	2.	30.	1.
Locus med. ☾.	3.	3.	13.	24.
Apog.	6.	7.	3.	9.
anom. ☾.	8.	26.	10.	15.
Æquat. A.		4.	59.	17.
Locus verus ☾.	3.	8.	12.	41.
Locus verus ☉.	-.	2.	30.	1.
Dist. ☾. à ☉.	3.	5.	42.	40.
	5.	29.	59.	60.
elong. ad opposit.	2.	24.	17.	20.

Dic. $\frac{731}{h} : 24 :: \frac{164}{h} = 6. \text{ dies. } 20. h.$

Igitur Plenilunium non contigit 24 Martii sed 1. April mane h. 8.

5. Calculus

	pro anno	28.	26. Martii.	
Radix. ☉.	9.	8.	43.	40.
anni 27.	11.	29.	20.	1.
Februar. Biss.	1.	29.	8.	19.
dies 25.	-.	24.	38.	28.
Loc. med. ☉.	-.	1.	58.	28.
Apog.	2.	9.	33.	25.
anom.	9.	22.	25.	3.
æquat. A.		1.	46.	5.
Locus verus ☉.	-.	3.	24.	33.
Radix ☾.	4.	15.	18.	9.
anni 27.	11.	2.	25.	58.
Februar Biss.	2.	10.	35.	1.
dies 25.	10.	29.	24.	36.

Loc.

Loc med. ☾.	4.	27.	43.	43.
apog.	10.	9.	9.	27.
anom. ☾.	6.	18.	34.	17.
æquat. A.		1.	34.	20.
Locus verus ☾.	4.	29.	18.	4.
Locus verus ☉.	-.	3.	24.	33.
Dist. ☾. à ☉.	4.	25.	53.	31.
	5.	29.	59.	60.
Elong. ☾. ad opposit.	1.	4.	6.	29.

Dic. 731: 24:: 2046: 67 = 2 dies 19. h.
Itaque Plenilunium 29. Martii h. 7. mane.

6. Calculus

pro anno 35.

Radix ☉.	9.	8.	43.	40.
anni 34.	11.	29.	46.	1.
Martius.	2.	28.	42.	30.
Loc. med. ☉.	-.	7.	12.	11.
Apog.	2.	9.	40.	-.
anom. ☉.	9.	27.	32.	11.
æquat. A.		1.	41.	21.
Locus verus ☉.	-.	8.	53.	32.
Radix ☾.	4.	15.	18.	9.
anni 34.	6.	4.	28.	30.
Mart.	3.	15.	52.	32.
Loc. med. ☾.	2.	5.	39.	11.
Apog. ♀.	9.	11.	4.	38.
anni 34.	10.	3.	29.	6.
Marr.	-.	10.	1.	37.

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Sss

Apog.

Apog. ☾.	7.	24.	35.	21.
anom. ☾.	6.	11.	3.	50.
æquat. A.	-.	-.	56.	50.
Locus verus ☾.	2.	6.	36.	1.
Locus verus ☉.	-.	8.	53.	32.
Locus verus ☾.	2.	6.	36.	1.
Diff. ☾. à ☉.	1.	27.	42.	29.
	5.	29.	59.	60.
Elong. ad opposit.	4.	2.	17.	31.

Dic. 731: 24:: 7337: 240 = 10. dies.

Itaque Plenilunium contingit 11 Aprilis in Meridie.

Plura talia Plenilunia accuratius calculata ab A. R. P. Nicasio Grammatici S. J. in suo Opere de Æra vulgari ab anno 28 usque 36, & à me in priores annos extensa reperies in adjecta Tabella.

Ad hoc responderi quidem potest, nobis non esse satis clarè perspectam formam Calendarii Judaici, quod forte non fuit secutum leges astronomicas, sed erroneas Epactarum tabulas. Sed num hoc satisfaciatur, numque Judæi permiserint, sua Plenilunia Paschalia integris 2. 3. 4. 5. & pluribus diebus removeri à pleniluniis veris, aliorum esto judicium: mihi sufficit designasse difficultatem.

Argumentum præsens posset proponi etiam hoc modo: Nulla est assignabilis Hypothesis circa annum Nativitatis Christi, in qua verificentur omnes Notæ Chronologiæ Characteristicæ à Ven. Maria de Agreda designatæ, ergo. *Ant prob.* ab inductione & inspectione Tabularum quas subjicio. Nam quocumque demum anno Juliano supponatur, Christum natum esse, sequetur unam alteramque harum Assertionum falsas esse.

Si Christus ponatur natus esse anno Juliano 45, sequetur primo: Mortem Christi, & B. Virginis non incidere in diem Veneris. Secundò: Nuptias in Cana non fuisse celebratas Feriâ secundâ.

Tertiò:

Vita Christi, & B. V.	Anni post N. C. currentes	Anni Aetatis B. Virg. completi	Anni Julian. currentes	Cyclus Solis	Litt. Domin. Julian.	Cyclus Lunæ	Pascha	Citationes
Mors Christi post ejus Nativitatem anno 33 completo	34	49	79	15	C	III		part. 2. n. 1035 1099 part. 3. n. 358 551 742
Eodem anno Pascha Judaicum die Veneris, 25 Martii, inchoatum die Jovis ad Vesperam initio noctis							25 Martii	part. 2. n. 1157 1158 1159 1297 1358
S. Jacobus abiit in Hispaniam elapsis uno anno & quinque mensibus post Passionem Christi, in Augusto	35	50	80	16	B	IV		part. 3. n. 319 358
	36	51	81	17	A G	V		
	37	52	82	18	F	VI		
	38	53	83	19	E	VII		
	39	54	84	20	D	VIII		
Hoc anno 2. Januarii B. Virgo apparuit in Hispania, completo anno aetatis 54, & tribus mensibus, & 24 diebus; elapsis 4 annis, 4 mensibus 10 diebus post discessum S. Jacobi Jerosolima	40	55	85	21	C B	IX		part. 3. n. 358 551
Eodem anno 6. Januarii B. Virgo Jerosolimâ abiit Ephesum.								part. 3. n. 401 402
Hoc anno Martirium S. Jacobi, circa 31 Martii.	41	56	86	22	A	X	intra 26 & 31 Martii	part. 3. n. 402

CHRONOLOGIA AGREDANA

De Vita Christi & B. Virginis.

Vita Christi, & B. V.	Añi ante N. C. completi	Anni Aetatis B. Virg. completi	Anni Juliani currentes	Cyclus Solis	Litt. Domin. Julian.	Litt. Domin. Poparum.	Cyclus Lunæ	Citationes ex Revelationibus Mariæ de Agreda.
	24		21	13	FE	D	II	
	23		22	14	D	CB	III	
	22		23	15	C	A	IV	
	21		24	16	B	G	V	
	20		25	17	AG	FE	VI	
	19		26	18	F	D	VII	
	18		27	19	E	C	VIII	
	17		28	20	D	BA	IX	
Conceptio B. V. quoad corpus die Dominica 2 Decembris	16		29	21	CB	G	X	part. 1. num. 218 219 220 752 765 part. 3. n. 358 551 613 615
Conceptio B. V. quoad animam die Sabbati 8 Decembris								part. 1. num. 219 220 part 3. n. 613 615
Nativitas B. V. 8 Septembris	15		30	22	A	F	XI	part. 1. n. 325 752 765
	14	1	31	23	G	ED	XII	
	13	2	32	24	F	C	XIII	
	12	3	33	25	ED	B	XIV	
	11	4	34	26	C	AG	XV	
	10	5	35	27	B	F	XVI	
	9	6	36	28	A	E	XVII	
	8	7	37	1	GF	DC	XVIII	
	7	8	38	2	E	B	XIX	
	6	9	39	3	D	A	I	
	5	10	40	4	C	G	II	
	4	11	41	5	BA	F	III	
	3	12	42	6	G	E	IV	
	2	13	43	7	F	D	V	

Vita Christi, & B. V.	Anni ante C.N. completi	Anni Ætat. B. Virg. completi	Anni Juliani curren-tes	Cyclus Solis	Litt. Domin. Julian.	Litt. Domin. Popa-rum.	Cyclus Lunæ	Citationes.
Desponsatio B. V. anno ætatis 14 completo, die 8 Septembris.	1	14	44	8	E	C	VI	part. 1. n. 752 765
Annuntiatio B. V. die Veneris, 25. Martii.	Anno C. N. 0	15	45	9	D C	B	VII	part. 1. n. 765 part. 2. n. 138
Nativitas Christi die Dominica 25 Decembris.								
	Anni post C. N. curren-tes							
	1	16	46	10	B	A	VIII	
	2	17	47	11	A	G	IX	
	3	18	48	12	G	F	X	
	4	19	49	13	F E	E	XI	
	5	20	50	14	D	D	XII	
	6	21	51	15	C	C	XIII	
	7	22	52	16	B	B	XIV	
	8	23	53	17	A G	A G	XV	
	9	24	54	18	F		XVI	
	10	25	55	19	E		XVII	
	11	26	56	20	D		XVIII	
	12	27	57	21	C B		XIX	
	13	28	58	22	A		I	
	14	29	59	23	G		II	
Quando Christus complevit annum ætatis 18, B. Virgo complevit annum 33.	15	30	60	24	F		III	
	16	31	61	25	E D		IV	
	17	32	62	26	C		V	
	18	33	63	27	B		VI	part. 1. n. 855

Vita Christi, & B. V.	Anni post N. C. curren-tes	Anni Ætatis B. Virg. completi	Anni Juliani curren-tes	Cyclus Solis	Litt. Domin. Julian.	Cyclus Lunæ	Pascha	Citationes
	19	34	64	28	A	VII		
	20	35	65	1	G F	VIII		
	21	36	66	2	E	IX		
	22	37	67	3	D	X		
	23	38	68	4	C	XI		
	24	39	69	5	B A	XII		
	25	40	70	6	G	XIII		
Hoc anno B. V. complevit annum ætatis 41	26	41	71	7	F	XIV		part. 2. n. 886
	27	42	72	8	E	XV		
	28	43	73	9	D C	XVI		
	29	44	74	10	B	XVII		
Hoc anno ineunte Christus baptizatur 2 Januarii.	30	45	75	11	A	XVIII		part. 2. n. 959
Nuptie in Cana 6 Januarii, die 3 Hebdomadæ Judaicæ, id est, Feria 2, anno ætatis Christi 30 completo, & 13 diebus.	31	46	76	12	G	XIX		part. 2. n. 1034 1035
Eodem anno, loco & die initium solenne & publicum miraculorum & Prædicationis Christi.								part. 2. n. 1099 1035
Eodem anno Pascha Judaicum 24 Martii.							24 Martii	part. 2. n. 1045
	32	47	77	13	F E	I		
Transfiguratio annis 23 post solenne initium miraculorum, & aliquot mensibus ante Passionem.	33	48	78	14	D	II		part. 2. n. 1099 1103 1107

Vita Christi, & B. V.	Anni post C. N. currentes	Anni Ætat. B. Virg. completi	Anni Juliani currentes	Cyclus Solis	Litt. Domin. Julian.	Cyclus Lunæ	Citationes.
Hoc anno 2 Julii B. Virgo revertitur Epheso Jerosoli- mam, anno æta- tis 56 completo, & 9 mensibus, 26 diebus	42	57	87	23	G	XI	part. 3. n. 551
Eodem anno, 8 Septembris complevit annum ætatis 57							part. 3. n. 551
	43	58	88	24	F	XII	
	44	59	89	25	E D	XIII	
	45	60	90	26	C	XIV	
	46	61	91	27	B	XV	
	47	62	92	28	A	XVI	
	48	63	93	1	G F	XVII	
	49	64	94	2	E	XVIII	
	50	65	95	3	D	XIX	
	51	66	96	4	C	I	
	52	67	97	5	B A	II	
	53	68	98	6	G	III	
	54	69	99	7	F	IV	
Mors B. Virginis 13. Augusti, die Veneris, anno ætatis 69 com- pleto, & 11 men- sibus	55	70	100	8	E	V	part. 3. n. 742

TABULA FERIARUM ex Litteris Dominicalibus.

CYCLUS JUDAICUS

SÆCULO III
intra 84 annos deficiens uno die,
7 horis.

Januarius	Martius	Augustus	December.	Anni	Epactæ.	Anni	Epactæ.	Anni	Epactæ.
1. a.	1. d.	1. c.	1. f.	1	I	32	XXIV	63	XXVII
2. b.	2. e.	2. d.	2. g.	2	XII	33	XXV	64	XXVIII
3. c.	3. f.	3. e.	3. a.	3	XXIII	34	XXVI	65	I
4. d.	4. g.	4. f.	4. b.	4	XXIV	35	XXVII	66	II
5. e.	5. a.	5. g.	5. c.	5	XXV	36	XXVIII	67	III
6. f.	6. b.	6. a.	6. d.	6	XXVI	37	I	68	IV
7. g.	7. c.	7. b.	7. e.	7	XXVII	38	II	69	V
8. a.	8. d.	8. c.	8. f.	8	XXVIII	39	III	70	VI
9. b.	9. e.	9. d.	9. g.	9	I	40	IV	71	VII
10. c.	10. f.	10. e.	10. a.	10	II	41	V	72	VIII
11. d.	11. g.	11. f.	11. b.	11	III	42	VI	73	IX
12. e.	12. a.	12. g.	12. c.	12	IV	43	VII	74	X
13. f.	13. b.	13. a.	13. d.	13	V	44	VIII	75	XI
14. g.	14. c.	14. b.	14. e.	14	VI	45	IX	76	XII
15. a.	15. d.	15. c.	15. f.	15	VII	46	X	77	XIII
16. b.	16. e.	16. d.	16. g.	16	VIII	47	XI	78	XIV
17. c.	17. f.	17. e.	17. a.	17	IX	48	XII	79	XV
18. d.	18. g.	18. f.	18. b.	18	X	49	XIII	80	XVI
19. e.	19. a.	19. g.	19. c.	19	XI	50	XIV		
20. f.	20. b.	20. a.	20. d.	20	XII	51	XV		
21. g.	21. c.	21. b.	21. e.	21	XIII	52	XVI		
22. a.	22. d.	22. c.	22. f.	22	XIV	53	XVII		
23. b.	23. e.	23. d.	23. g.	23	XV	54	XVIII		
24. c.	24. f.	24. e.	24. a.	24	XVI	55	XIX		
25. d.	25. g.	25. f.	25. b.	25	XVII	56	XX		
26. e.	26. a.	26. g.	26. c.	26	XVIII	57	XXI		
27. f.	27. b.	27. a.	27. d.	27	XIX	58	XXII		
28. g.	28. c.	28. b.	28. e.	28	XX	59	XXIII		
29. a.	29. d.	29. c.	29. f.	29	XXI	60	XXIV		
30. b.	30. e.	30. d.	30. g.	30	XX	61	XXV		
31. c.	31. f.	31. e.	31. a.	31	XXIII	62	XXVI		

TABULA PASCHALIS.

Anni curren- tes post N. C.	Num. Aureus Julian.	Num. Aureus Nica- nus	Plenilunium Calendarii Juliani	Plenilunium Calendarii Nicaeni	Plenilunium Astronomicum juxta Tabulas Astronomicas de la Hire.				Plenilunium juxta Cy- clum Judai- cum reda- ctum.
					Horæ.	Minut.	Vesp. Matut.		
20	8	2	28. Mart.	26. Mart.	27. Mart.	9.	21.	V	28. Mart.
21	9	3	16. April	14. April	15. April.	6.	57.	V	15. April.
22	10	4	5. April	3. April	5. April.	3.	43.	M	4. April.
23	11	5	25. Mart	23. Mart	25. Mart.	12.	32.	Merid.	24. Mart.
24	12	6	13. April	11. April	12. April.	10.	4.	M	12. April.
25	13	7	2. April	31. Mart	1. April.	6.	53.	V	1. April.
26	14	8	22. Mart	21. Mart	22. Mart.	3.	42.	M	21. Mart.
27	15	9	10. April	8. April	10. April.	1.	14.	M	9. April.
28	16	10	30. Mart	28. Mart	29. Mart.	10.	2.	M	29. Mart.
29	17	11	19. Mart	17. Mart	18. Mart.	6.	49.	V	18. Mart.
30	18	12	7. April	5. April	6. April.	4.	23.	V	6. April.
31	19	13	27. Mart	25. Mart	27. Mart.	1.	10.	M	26. Mart.
32	1	14	14. April	12. April	13. April.	10.	44.	V	14. April.
33	2	15	3. April	2. April	3. April.	7.	33.	M	3. April.
34	3	16	23. Mart	22. Mart	23. Mart.	4.	22.	V	22. Mart.
35	4	17	11. April	10. April	11. April.	1.	54.	V	10. April.
36	5	18	31. Mart	30. Mart	30. Mart.	10.	43.	V	30. Mart.
37	6	19	21. Mart	19. Mart	20. Mart.	7.	32.	M	19. Mart.
38	7	1	8. April	6. April	8. April.	5.	4.	M	7. April.
39	8	2	28. Mart	26. Mart	28. Mart.	1.	53.	V	27. Mart.
40	9	3	16. April	14. April	15. April.	11.	26.	M	15. April.
41	10	4	5. April	3. April	4. April.	8.	14.	V	4. April.
42	11	5	25. Mart	23. Mart	25. Mart.	5.	2.	M	24. Mart.
43	12	6	13. April	11. April	13. April.	2.	36.	M	12. April.
44	13	7	2. April	31. Mart	1. April.	11.	25.	M	1. April.
45	14	8	22. Mart.	21. Mart	21. Mart.	8.	13.	V	21. Mart.
46	15	9	10. April	8. April	9. April.	5.	46.	V	9. April.
47	16	10	30. Mart	28. Mart	30. Mart.	2.	34.	M	28. Mart.
48	17	11	19. Mart	17. Mart	17. April.	-	7.	M	18. Mart.
49	18	12	7. April	5. April	6. April.	8.	56.	M	6. April.
50	19	13	27. Mart	24. Mart	26. Mart.	5.	44.	V	26. Mart.

Tertiò: Plenilunium Paschale apud Judæos anno 31. 34. & 41. non incidisse in diem 24. 25. & finem Martii. Quartò: Sequetur, Æram Vulgarem esse veram, cum tamen à modernis Chronologistis, v. g. à Pagio in *Apparatu Chronologico*, & in *Critica ad Baronium*; P. Alexandro Natali in *Historia Ecclesiastica*; P. Nicasio Grammatici *De Æra Vulgari*, Franc. Blanchino. Anastas. Bibliothec. Tom. 2. Opusc. 4. & aliis demonstratur esse falsa, eoquod ex antiquis documentis Synchronis constet, Herodem jam obiisse anno Juliano 41. & duo *Gemini* Consules, sub quorum consulatu certum est ex consensu Patrum, Hippoliti, Tertulliani, Lactantii, Chrysostomi, Augustini, Victorii, Protherii, Sulpitii, Severi, Lucii, Cœcili, Christum passum esse, consulatum jam gesserint anno Juliano 73, prout Blanchinus L. CC. demonstrat, id est, anno Æræ vulgaris 28 vel ad summum 29.

Si verò ponatur, Christum natum esse anno Juliano 46, sequetur primò: Conceptionem B. Virginis non contigisse die Sabbati. Secundò: Nec Nuptias in Cana Feria secunda. Tertiò: Tria præfata Plenilunia Paschalia non incidisse in 24. 25. & finem Martii. Quartò: Aut Agredam non fuisse secutam Calendarium Poparum; adeoque etiam in priore Hypothesi, quod Christus natus sit anno Juliano 45, Conceptionem B. Virginis non incidere in diem Sabbati; aut si secuta est Calendarium Poparum Romanorum, etiam Nativitas Christi anno Juliano 46 non incidit in diem Dominicam. Quintò: Sequetur, Christum natum esse quinquennio post mortem Herodis Infanticidæ, utpote quem constat, jam obiisse anno Juliano 41.

Quod si supponatur, Christum natum esse anno Juliano 44, aut 43, aut 42. sequetur primò: Nec Nativitatem Christi contigisse die Dominica, nec Christi & B. Virginis mortem die Veneris; nec anno Juliano 42 & 43 Nuptias in Cana feria secunda; nec anno 44 & 43 Conceptionem B. Virginis die Sabbati. Sequetur secundò: Tria præfata Plenilunia Paschalia non contigisse 24. 25. & ad finem Martii.

Si denique Nativitas Christi referatur ad annum Julianum 41.

40. 39, sequentur eadem falsa quoad assignationem Feriarum & Pleniluniorum Paschalium, ut patet consideranti Litteras Dominicales horum annorum, easque comparanti cum Tabula Feriarum; & inspicienti Tabulam Pleniluniorum Paschalium.

Si cui placeret, Nativitatem Christi extendere ad annum Julianum 38, 37, 36, aut alium anteriorem, nec sic quidem salvabit ferias, & dies Paschales à Maria de Agreda assignatas, ut iterum cuivis patebit ex nuda inspectione Litterarum Dominicalium, & Tabularum.

Cum itaque nulla sit assignabilis Hypothesis Chronologica de vero anno Nativitatis Christi, in qua salventur Feriæ, & dies Paschales in his Revelationibus assignatæ; & ex altera parte moraliter certum sit, unam ex dictis Hypothesibus ac calculationibus veram esse, sequetur, Revelationes Agredanas contraire principiis Chronologicis moraliter certis.

Propositio 2. In Revelationibus Mariæ de Agreda aliqua affirmantur, quæ ex Philosophia & Mathesi videntur refutari.

Primò, Affirmant, Jerosolimam & Nazarethum ab invicem distare 30 miliaribus. Part. 2. Num. 738. Econtra Nazarethum & civitatem Juda, seu domum Zachariæ distare tantum 27. miliaribus. Part. 2. Num. 201. 211. Hoc est difficile, quia fatentur, illam civitatem distare Jerosolimâ 2 miliaribus versus fontes fluminis Horec, seu Sorec; eamque eodem loco fuisse sitam, ubi nunc ejus memoria recolitur à peregrinantibus. Cum ergo flumen Sorec sit versus Australem plagam respectu Jerosolimæ, ibique visitetur à peregrinantibus, necesse est, etiam domum Zachariæ sitam fuisse versus illam plagam; adeoque 2. miliaribus remotior erat Nazaretho, quàm Jerosolima; consequenter distabat non 27 miliaribus, sed 32 miliaribus.

Secundò, Affirmant, fieri non potuisse modo humano, ut Christus cum suis discipulis intra spatium tridui veniret ex finibus Judææ in Canam Galilææ. Part. 2. Num. 1034. Hæc assertio est difficilis;

con-

constat enim, Canam Galilææ Nazaretho distare ad summum duabus horis; ut patet inspicienti Mappas Geographicas Terræ Sanctæ. Constat etiam ex his ipsis Revelationibus Part. 2. Num. 207. & 208. quod B. Virgo, quantumvis gravida, intra quatuor dies confecerit iter Nazaretho usque in domum Zachariæ, quæ duobus miliaribus juxta præcedentem Observationem remotior est, quàm Jerosolima. Item, constat ex his Revelationibus Part. 2. Num. 463, quod B. Virgo, quantumvis proxima partui, & in Solstitio hyemali, intra quinque dies Nazaretho venerit Bethlemium. Cur ergo intra biduum aut triduum non potuerit Christus ex finibus Galilææ & Judææ venire in Canam Galilææ, cum hæc distantia vix sit dimidia ejus distantia, quæ est Nazaretho Jerosolimam, aut Bethlemium, aut in domum Zachariæ, ut patet inspicienti Mappam Geographicam Palæstinæ. Quod enim Judææ Provincia se extenderit ultra Samariam, quæ vicinior est Nazaretho, quàm Jerosolimæ, patet ex Josepho, qui testatur, Samariam pertinuisse ad jurisdictionem Pilati, Præfecti Judææ.

Tertio, Affirmant, Tres Reges intra novem aut ad summum decem dies venisse in Bethlehem ex Persia, ex Saba, & Arabia. Dicunt enim, quod profecti sint 25 Decembris, & attigerint Bethlemium 6. Januarii, non obstante, quod etiam Jerosolimis se detinuerint uno vel altero die. Part. 2. Num. 554. 557. 568. 1035. Hoc totum est difficile, certum enim est, Regnum Sabæorum, quod situm est in extremitate Felicis Arabiæ ad Mare rubrum, distare Jerosolimâ ad minimum 300 miliaribus Germanicis, seu 600. miliaribus Palæstinis, ac 1200 Italicis; via autem tot milliarium intra decem dies absolvi non potest. Quod autem regnum Saba situm sit in extremitate Felicis Arabiæ, constat ex Ptolomæo, & aliis antiquis Scriptoribus, qui, dum loquuntur de Sabæis, de hoc tantum populo loquuntur. Ptolomæus, cujus patria, utpote Ægyptus, erat contermina regno Sabæorum, ponit Metropolin regni Saba sub gradu longitudinis 76, latitudinis 13. De his etiam Sabæis loquitur Virgilius L. 1. Georg. *Molles sua thura Sabæi.* & L. 2.

Georg. *Solis est thurea virga Sabæis* & Valerius Flaccus L. 6. *Thuriferos, felicia regna, Sabæos.*

Quartò, Affirmant, Gazam dictare Jerosolimâ 20 horis. Part. 2. Num. 624. In Mappa P. Coronelli, & aliorum sunt 28.

Quintò, Affirmant, B. Virginem in deserto Bersabeæ confecisse 60 milliaria. Part. 2. Num. 631. In Mappa P. Coronelli, & Adrichomii vix durat hoc desertum 5 milliariibus Palæstinis, quorum duo conficiunt unum milliare Hispanicum, ut hæ Revelationes asserunt. Part. 2. Num. 1483, & ex eo etiam declarant, quia 60 Stadia conficiunt 4 milliaria Palæstina, seu 2 Hispanica. Part. 2. Num. 1483.

Sextò, Affirmant, quod terræ Diameter contineat 2502 milliaria, adeoque Semidiameter 1251. Part. 2. Num. 1459. Hæc computatio est difficilis, siue sumantur milliaria Germanica, siue Hispanica, siue Gallica, siue Palæstina, siue Italica. De Germanicis, Gallicis, & Italicis id clarum. Nam cum uni Gradui æquatoris corresponsdeant milliaria Germanica 15, Gallica 20, Italica 60, seu Bononiensia 64. circumferentia terræ continebit milliaria Germanica 5400; Gallica 7200; Italica 21600. Cum ergo ex Geometria constet, Diametrum terræ ad ejus circumferentiam se proximè habere, ut 100 ad 314. erit Diameter terræ in milliariibus Germanicis 1719. in Gallicis 2293, in Italicis 6876. Videamus nunc de Palæstinis & Hispanicis. Dicunt hæ Revelationes, quod 60 stadia conficiant 4 milliaria Palæstina & 2 Hispanica. Part. 2. Num. 1483. Aliunde autem ex Ptolomæo, L. 1. C. 11. aliisque Geographis constat, quod uni gradui Æquatoris tribuantur 500 Stadia adeoque uni milliari Germanico 32, Gallico 24, Italico communi 8 Stadia; Ergo dum Revelationes affirmant, 60 Stadia conficere 4 milliaria Palæstina, & duo Hispanica, sequitur, milliaria Palæstina esse duplo majora Italicis, & Hispana coincidere cum milliariibus Germanicis. Adeoque, cum in milliariibus Germanicis Diameter terræ habeat milliaria 1719, nec plura habebit milliaria Hispanica: Palæstina autem milliaria erunt 3439. Quod si dicas, milliaria Hispanica in uno gradu æquatoris sumenda esse 17½, ut ponit in sua
Geogra-

Geographia P. Scherer C. 5. Propos. 3. §. 1. & La Croix in sua Geog. C. 2. §. 3. circumferentia terræ erit milliarium 6120; Diameter 1687. Itaque difficile est, Diametrum terræ in milliariibus usu receptis, de quibus utique Deus in his Revelationibus loqui debuit, si intelligi voluit, continere millia 2502.

Septimò, affirmant, 60 stadia conficere 4 millia Palestina, seu 2 Hispanica. Part. 2. Num. 1483. Hoc difficile est, nam millia Hispanica non sunt æqualia milliariibus germanicis, ut patet ex Geographorum omnium usu. Sequeretur autem, ea esse æqualia; quia 60 Stadia accuratè respondent 2 milliariibus germanicis. Nam juxta Ptolomæum L. 1. C. 11. in confesso est, uni gradui Æquatoris aut alterius circuli maximi respondere 500 Stadia, & apud Geographos pariter certum est, uni gradui respondere 15 millia germanica; facta autem divisione numeri 500 per 15 fiunt 30½ Stadia pro uno milliari germanico. Quod si quis dicat, ad salvandam hanc æqualitatem 60 Stadiorum cum 2 milliariibus Hispanicis supponi posse, aut requiri pro uno gradu plura Stadia, quàm 500, sicut & Erathostenes requisivit 700, & Hipparchus 769; aut, cum Stadia componantur ex 125 passibus Geometricis; hi autem ex 5 pedibus, posse supponi minores pedes, quàm sunt germani, vel illi ægyptiaci; Respondeo; si supponatur sententia Erathostenis, sequetur 23½ millia respondere uni gradui; quod de Hispanis milliariibus non est verum: & in sententia Hipparchi respondebunt 25½ millia uni gradui, quod iterum de Hispanis milliariibus falsum est. Ultimum verò, quod pedes Hispani sint in ea proportionem minores ad pedes germanos seu Rhenanos, dici non potest; alioquin sequeretur pedem Hispanum debere esse in proportionem ad pedem Rhenanum, vel Ægyptiacum veterem, ut 15. ad 17½. Dein, indignum videtur Deo revelante, sumere stadia comparativè ad millia Hispanica & tamen illis Stadiis non tribuere significatum determinatum aliunde cognitum. Cassinus, ut habetur in Actis Academiæ Regiæ Parisiensis passim, ponit pro uno gradu 57061 perticas seu Hexapedes Parisienses; adeoque si uni gradui respondent 500. Sta-

500 Stadia, unum Stadium tantum constaret 114 Hexapedis seu 684 pedibus Parisiensibus; seu 136 passibus geometricis; & consequenter, si ratione inæqualitatis pedum duobus milliaribus Hispanicis debent respondere talia Stadia, quæ constituantur ex 125 passibus Geometricis, pedes Hispani ad Parisienses se deberent habere, ut 136 ad 125.

Octavo, Affirmant, quod tres Reges sequendo ductum stellæ brevi convenerint in eandem viam. Part. 2. Num. 557. Hoc est difficile; nam unus horum Regum erat ex Persia, alter ex Saba, tertius ex Arabia. Manifestum autem est, regiam Sabæorum, cujus supra situm ex Ptolomæo determinavi ad fauces Maris Rubri, distare à Persia trecentis milliaribus; adeoque quocunque situ aut motu stellæ posito difficile est, ut tres Reges è tam diffitis ac diversis Regnis sequendo ductum stellæ tam cito sibi invicem occurrant. Dein si ponatur stella apparuisse in exigua distantia à terra, non poterat videri, ut in sequenti numero ostendam; si autem ponatur in magna distantia & altitudine, non poterant eam tam cito assequi.

Nono, Affirmant, Stellam illam versatam quidem fuisse in infima regione aeris; nihilominus tamen visam fuisse eodem tempore in Persia, Saba, & Arabia versus Palæstinam. Part. 2. Num. 556. 557. difficile est, objectum, existens in infima regione aeris, simul videri versus Palæstinam in Persia & Saba, & Arabia. Nam infima regio aeris est illa, in qua dantur tempestates, nives, pluviae, nubes, fulmina, ut definiunt hoc nomen Philosophi; sed nubes, quæ videntur v. g. in Bavaria, non videntur in Italia vel Gallia aut vicissim. Idem probatur ex eo, quia hæc omnia non ascendere quoad altitudinem ultra sex millia, probat De la Hire in Actis Academiæ Regiæ ex descensu Mercurii in Barometro, utpote ad altitudinem iteratam 60 vel 65 pedum semper descenditis unâ lineâ. Atqui posita ejusmodi altitudine Atmosphæræ aeræ, nempe sex milliarium, objectum in ea altitudine videri non potest ultra 122 millia. Quod si tamen supponamus gratis, Atmosphæram ac infimam regionem aeris in altitudine ascendere ad 12, immo 30 millia,

liaria objectum in ea altitudine positum nihilominus videri non poterit ultra 173, & in posteriore casu ultra 275 milliaria. Itaque Stella nondum potuisset simul videri in regno Sabæ, & Persiæ versus Palæstinam. Nam punctum, ubi linea visualis versus Palæstinam concurrit cum visuali ex Saba, distat à Metropoli Sabæorum ferme 300 milliariis. Operatio autem Geometrica est hæc: Quadratum Semidiametri terræ subtrahatur à Quadrato aggregati ex altitudine data & præfata Semidiametro; ex Residuo extrahatur Radix.

Decimo, Affirmant, B. Virginem advenisse in Bethlehem hora quarta Vespertina sole jam occidente. Part. 2. Num. 463. Hoc difficile est, quamvis in sano sensu explicari possit. Nam 24 die Decembris Bethlemii sol occidit horâ quintâ ferme, unò videlicet Minuto tantum ante horam quintam, ut desuper instituto Calculo Astronomico cuivis patet, Latitudine loci posita $31^{\circ} \frac{1}{3}$.

Undecimò, Affirmant, S. Hostiam in communicantibus ex stomacho ascendere in cor, ibique tanquam suo Tabernaculo imprimere specialem Characterem. Hinc etiam in B. Virginis corde S. Hostiam tanquam in Tabernaculo perpetuò fuisse asservatam. Part. 2. Num. 1197. 1202. Part. 3. Num. 116. 121. 122. 123. 124. 125. 129. Hoc totum difficile est, quia S. Hostia nondum resoluta in Chylum ordinariè non potest per venas lacteas transire in Ductum Pecqueticum, & exinde residere in corde. Circulatio sanguinis, quæ a Neotericis Philosophis inventa est, evertit hoc totum Systema Residentiæ Eucharisticæ in corde B. Virginis & communicantium.

Duodecimò, Affirmant, Incarnationem sic contigisse; quod nempe tres guttæ sanguinis per compressionem cordis deciderint ex corde in matricem, ubi ex illis tribus guttis fuit formatum corpus Christi. Part. 2. Num. 137. Hæc naturaliter fieri difficile est. Nam primò falsum est, quod per compressionem cordis tres guttæ sanguinis possint delabi in Matricem. Cum enim detur circulatio sanguinis, manifestum est, sanguinem ex corde propelli in arterias, & ex his in venas. Potuisset quidem Deus ex corde sumere guttas

sanguinis, & ex iis in Matrice formare corpus Christi; sed hoc non fuisset juxta ordinem naturæ, quem constat Deum voluisse observare, inquantum salva Virginitate B. Virginis, & immunitate à peccato Originali fieri potuit; & sic non fuisset opus compressione cordis; nec guttæ sanguinis fuissent delapsæ, sed deportatæ & translatae penetratis corporibus intermediis variis. Secundò non est verosimile, sanguinem, qualis reperitur in corde, esse materiam proximam ad formationem corporis humani; quod apud omnes Philosophos constat esse falsum. Utrum verò sit vera satis jam recepta doctrina eorum, qui docent corpus humanum formari ex ovulis delatis ex Ovario matrum, aut aliorum, non est necesse hoc loco statuere.

Decimotertiò, Affirmant, Lac B. Virginis fuisse naturaliter incorruptibile ob bonam complexionem. Part. 2. Num. 549. Hoc esse difficile, constat ex Philosophia; lac enim habet suos poros, & principia resolubilia per continuam permeationem aeris; itaque necesse est, dissolvi ejus partes volatiles; his verò resolutis etiam destrui naturam lactis. Dein si Lac B. Virginis est naturaliter incorruptibile, sequetur, etiam corpus ejus naturaliter esse incorruptibile, quia eadem est natura ejusmodi compositarum partium, quæ est totius. Sic autem sequetur, quod immortalitas primi hominis fuerit ejus naturalis conditio, quod coincidit cum 25 Propositione Bay. damnata.

Decimoquartò, Affirmant, secundinas quasi fuisse unum cum corpore Christi; easque fuisse partem sanguinis B. Virginis. Part. 2. Num. 479. Secundinas esse partem sanguinis materni, non est verosimile.

Decimoquintò, Affirmant, Sanguinem B. Virginis communicatum Infanti in utero pro nutritione non fuisse impurum, sed purissimum, quia fuit communicatus ex impulsu amoris & aliarum virtutum. Part. 2. Num. 139. Quod sanguis B. Virginis de se fuerit purissimus, non negatur; quod tamen ideo debuerit esse purus, quia processit ex impulsu amoris, non videtur. Sanguis enim, si semel ex defectu bonæ nutritionis inficiatur Chylo male digesto,

non

non depuratur ab istis impuritatibus physicis per exercitium virtutum, ut patet ab experientia tam in Matribus quàm Virginibus alioquin piissimis. Dein sanguis omnino purus non permixtus cum Chylo & Sero Chyloso ne quidem esset ad nutritionem idoneus, ut manifestum est Philosophis.

Decimosextò, Affirmant, Omnes homines simul sumptos non profudisse tantùm lachrimarum, quantum profudit sola B. Virgo. Part. 2. Num. 801. Hoc est difficile; nam si colligerentur omnes lachrimæ, quæ unquam profusæ sunt à tot millionibus hominum ab origine mundi, colligeretur immensa copia, eaque tanta, ut si B. Virgo singulis diebus lachrimata esset centum aut mille metretas, vix illam exæquaret. Tot autem metretas ab una foemina profundi, utique est impossibile naturaliter; cum tantùm materiæ latere non potuerit in humano corpore.

Decimosseptimò, Affirmant, quod B. Virgo adhuc in utero materno existens plus sciverit de operibus divinis tam naturalibus quàm supernaturalibus, quàm sciunt & per totam æternitatem scient omnes creaturæ, angeli & homines. Part. 1. Num. 226. Hoc est difficile; nam scientia B. Virginis fuit finita; illud autem, quod per totam æternitatem sciatur, est aliquod infinitum Syncategorematicum, manifestum autem est ex Philosophia, finitum æquari non posse cum infinito Syncategorematico.

Decimooctavò, Affirmant, quod B. Virgo in Crucifixione Christi præcepèrit Soli, Lunæ, Planetis, & Stellis, & coelis, ut sistant suum cursum; & quod statim paruerint ejus mandato. Part. 2. Num. 1389. 1390. Hoc est difficile; quia ex Aristotele, D. Thoma, & ex Philosophis Neotericis constat, motum cœlorum esse causam omnium motuum, qui fiunt in inferioribus; adeò ut si unico momento cessaret motus cœlorum, eo statim momento juxta D. Thomam cessarent omnes generationes & alterationes in toto mundo. Id etiam patet in Philosophia Neotericorum; nam cessante motu cœlorum cessaret motus ætheris, seu subtilis materiæ, adeoque eoipso cessarent omnes motus in terra.

Decimononò, Affirmant, quod caro Christi fuerit caro B. Virginis. Part. 3. Num. 117. 766. Sed non eadem numero caro, quæ est in matre, manet in infante; sicut & ovum non est caro gallinacea.

Vigesimò, Affirmant, ætatem triginta trium annorum esse ætatem perfectam; ab hac ætate homines non amplius crescere in longitudinem; & ab hac ætate homines communiter jam incipere deficere, calorem & humorem naturalem jam minui, capillos albecere, sanguinem frigescere, vires fugere, structuram humanam ad ruinam vergere. Part. 2. Num. 856. Quod decrementum virium in plerisque incipiat jam ab anno 33, non est verosimile. Quod verò dicatur, anno ætatis 33 hominem non amplius crescere in longitudinem, non servit ad probandam perfectionem illius ætatis, quia illa consistentia in longitudinem præcedit integro ferme decennio.

Vigesimoprímò, Affirmant, tot & tantas fuisse B. Virgini concessas gratias, quantæ per absolutam Dei potentiam pro ejus capacitate potuerunt decenter concedi. Part. 2. Num. 1515. 146. 243. Part. 3. N. 515. Part. 1. N. 251. 283. 289. 480. 481. 483. 487. 507. 590. 490. 497. 498. 562. 657. Et alibi sæpissime. Hæc doctrina est difficilis quidem, fateor tamen, me ipsum in eam valde propendere, neque huic assertioni contradicit, quod B. Virgo dicatur crevisse in omni gratiarum genere usque ad suum extremum vitæ momentum. Quia hîc non negatur possibilitas majoris incrementi physici intra illius totius limites, quod dicitur ex suo genere gratiarum possibile juxta normam decentiæ summum.

Vigesimosecundò, Affirmant, coelos, qui communiter dicuntur, aquei, esse crystallinos; & descendente Verbo in terram undecim coelos præ reverentia fuisse divisos ab invicem seu disruptos. Part. 2. Num. 17. 128. Certum est apud modernos Astronomos, coelos esse fluidos, non solidos seu crystallinos, cum aliter motus Cometarum, Stellarum, & Planetarum explicari non possint. Non igitur videtur, descendente Verbo eos ab invicem divelli.

Vigesimotertiò, Affirmant, Corpus humanum compactum esse ex quatuor humoribus, sanguineo, melancolico, phlegmatico, & colerico.

lerico. Part. 1. Num. 214. Hoc dogma veterum philosophorum videtur contrarium experientiæ, & analyfi chymicæ humorum.

Vigefimoquartò, Affirmant, præfatos quatuor humores, & qualitates frigoris ac caloris in B. Virgine nunquam egisse ad corruptionem mutuam. Part. 1. N. 214. Difficile est, ut contraria non agant in mutuam corruptionem secundum cursum naturæ; aliàs sequeretur, vitam ac temperamentum B. Virginis fuisse naturaliter incorruptibilia, adeoque etiam primo homini immortalitatem fuisse naturalem ejus conditionem, quod est error Bay.

Vigefimoquintò, Affirmant, quod dolor nascens ex miseriis hujus mundi non sit verus dolor, sed tantum apparens. Part. 1. Num. 255. Sed aliud est, quod, licet sit verus dolor, comparativè tamen ad dolores inferni sit quasi nihilum; aliud est, quod etiam in se non sit verus dolor.

Vigefimosextò, Affirmant, dari finitum maximum, quo majus & perfectius dari non potest. Patet ex sequentibus Exemplis. Sic

1. Constanter docent, quod Deus tanta contulerit B. Virgini, quanta potuit, & quod ultra ea non potuerit plura aut majora conferre, spectata ejus capacitate; ipsam autem capacitatem ei tantam contulit, quantam potuit conferre. P. 1. 251. 283. 289. 480. 481. 483. 487. 507. 590. P. 2. 38. 71. 75. 82. 426.

2. B. Virgo habuit virtutes in gradu absolutè perfectissimo, qui potuit dari. P. 1. 487. 488. 489. 497. 498. 506. 507. 562. 657. (772.) (P. 2. N. 3.) (P. 2. N. 4.) (P. 2. 152.) (P. 2. N. 244.) 426. Sed P. 2. 610. fatetur, Deum nunquam tanta dare, quin possit plura dare. P. 2. 728.

3. Dicitur, animam B. Virginis fuisse raptam in habitaculum, quod est proximum Deo, & remotissimum à rebus transitoriis. P. 2. N. 5. P. 2. N. 190.

4. B. Virginem decuit ad talem gradum gratiarum & ad tantam amicitiam admitti, qui ne quidem potest ab ulla alia pura creatura admitti. P. 2. 75.

5. In humanitate Christi erant omnia eousque perfecta, quo potuit pertingere omnipotentia Dei. P. 2. N. 146.

6. B. Virgo semper operata est modo perfectissimo absolute possibili. P. 2. 243.

7. B. Virgo est effigies & similitudo filii secundum ejus Humanitatem, quanta in pura creatura est absolute possibilis. P. 2. 780. 1050.

8. Nullum passa est transire momentum, in quo non operata est omnes virtutes possibles. P. 2. 1053.

Hæc doctrina est quidem difficilis, ut supra insinuavi; ipsemet tamen valde in eam propendeo: quia admitto, Deum intra collectionem entium finitam operari semper optimum, saltem formaliter, id est, ordine partium, & finibus absolute intra eam collectionem possibilibus. Cum ergo præsens systema naturæ & gratiæ comprehendat collectionem entium tantum finitam, verosimile mihi est, eo modo, quo in Universo tanquam in aliquo Contracto seu Compendio omnium possibilium maximo dantur omnia summa genera entium, & in quovis genere ordo absolute perfectissimus, ita credo, in B. Virgine dari compendium maximum omnium gratiarum possibilium, id est, omnia genera gratiarum summa, & in quovis genere absolute perfectissimum comparative ad collectionem entium finitam. Hinc non dubito, Venerabilem Mariam de Agreda quoad doctrinas asceticas & gratias B. Virgini collatas habuisse revera illustrationes, lumina generalia, & visiones, saltem directivas, divinas.

Propositio 3. Revelationes Mariæ de Agreda contrariantur Documentis Historiæ aliunde moraliter certis.

1. Quia contrariantur Historiæ Biblicæ juxta Vulgatam.
2. Quia contrariantur claris testimoniis Veterum, indubitatis moraliter.
3. Quia narrant gesta impossibilia moraliter cum circumstantiis temporum, aut cum silentio Scriptorum cœvorum.

§. I.

1. Affirmant, narrari in Scriptura, quod Lucifer in forma serpentis locutus fuerit cum Eva. Part. 1. Num. 139. Non videtur, quod Scriptura asserat, diabolum fuisse locutum cum Eva in *forma serpentis*. Neque enim Scriptura determinat, utrum diabolus assumpserit formam serpentis, an verò locutus fuerit ex vero serpente tanquam ex obsessio; an verò locutus fuerit sub alia quadam animalis forma; an tantum locutus sit in mente Evæ per cogitationum immiſſionem? de his utique non litigarent Interpretes, si Scriptura quidpiam horum determinate statueret.

2. Affirmant, In Libro Numerorum contineri pertinentia ad Arithmeticam. Part. 1. Num. 149. Hic modus loquendi non vult præcisè dicere, quod in Libro Numerorum contineantur numeri, & quod numeri pertineant ad Arithmeticam; hoc enim dicere fuisset otiosum; sed videtur dicere, contineri utilia præcepta, aut directiones ad discendam Arithmeticam; quod est falsissimum. Sed possibile est, Venerabilem Arithmeticam sumpsisse pro ipsa *computatione* puta, rerum ad historiam Judaicam pertinentium.

3. Affirmant, Omnia mysteria novæ Legis non fuisse tantum in Prophetis & Psalmis obscurè præfigurata, sed etiam declarata. Part. 1. Num. 155. 159. 161. Hæc difficilia videntur legenti Psalmos & Prophetas; & ex D. Paulo, qui ad Hebræos ostendit, Legis Veteris documenta fuisse tantum umbram futurorum.

4. Affirmant, Christum surrexisse à coena, postquam jam nox ingruerat. Part. 2. N. 1204. Hæc verba significant, Christum surrexisse à coena ad initium noctis. Id verò repugnare Historiæ Evangelicæ videtur, in qua dicitur, Pascha primum incepisse ad initium noctis. In Marco C. 14. dicitur: *Vespere autem facto venit cum duodecim*. Cum ergo Christus primum vespere venerit in Civitatem, & Pascha Judaicum primum fuerit celebratum ad initium noctis; post hoc Pascha autem inceperit lavare pedes, ac dein instituerit Eucharistiam, quæ omnia requirebant notabile spatium temporis, non potuit à Coena surgere, & è coenaculo discedere, nisi nocte

nocte jam profecta, non verò nocte ingruente. Quod autem Judæi suum Pascha primum celebraverint nocte, fatetur ipsa Ven. Maria de Agreda Part. 2. Num. 1157.

5. Affirmant, tempore Passionis solam B. Virginem retinuisse fidem, sic ut ipsa fuerit tota Ecclesia. Part. 2. Num. 1448. Hoc videtur difficile, quia S. Joannes, S. Nicodemus, S. Joseph ab Arimathia, S. Magdalena, & aliæ Sanctæ mulieres & latro bonus utique non amiserunt fidem. Dein in tota Palæstina, & juxta has Revelationes etiam in Ægypto, fuerunt innumeri homines conversi ad Christum, qui utpote absentes, nihil sciverunt de passione, adeoque etiam non potuerunt ea de causa amittere fidem.

6. Affirmant, ab Apostolis pro ministerio temporalium constitutos fuisse sex Diaconos; dein illis præfectos fuisse septem alios. Part. 3. Num. 103. 109. 190. Sed Acta Apostolorum C. 6. ut videtur, ostendunt, Septem Diaconos suscepisse eandem curam temporalium, quam habuerant Apostoli; hi verò ea administrabant temporalia prius per seipsos, non per alios sex Diaconos.

7. Affirmant, quod populus in primitiva Ecclesia tantum communicaverit sub una specie, exceptis tantum aliquibus, qui aliquanto tempore continuarunt communicare sub utraque specie. Part. 3. Num. 113. At Contrarium satis clarè colligitur ex 1. ad Cor. 11. ubi Apostolus supponit, omnes communicare sub utraque specie; ita ut potius in contrarium consuetudo communicandi sub una specie fuerit paucorum, non illa communicandi sub utraque specie. Quod si verba Apostoli alicui videantur non concludentia de se, talia certè videntur ut explicata per generalem consuetudinem illorum primorum temporum, de qua indubitato constat ex Patribus & Scriptoribus primitivæ Ecclesiæ usque ad fœra tempora; ut notum esse suppono Eruditis.

8. Affirmant, Christum post Jejunium quadragesimale adhuc decem mensibus mansisse in Judæa. Part. 2. Num. 1013. Hæc videntur falsa ex Evangelio S. Joannis C. 1. & 2. ubi ostenditur, Christum finitâ secundâ allocutione cum S. Joanne statim rediisse in Gali-

Galilæam; hæc verò secunda allocutio immediatè subsecuta est jejunium quadragesimale, quia S. Lucas C. 4. huic jejunio quadragesimali immediatè subjungit reditum in Galilæam, quod plane dedeceret Historicum, si totaliter omitteret tam notabilem vitæ apostolicæ partem, puta tertiam aut quartam, nec ab antecedente Historico notorio supletam, nec ullo termino etiam generali indicatam, prout factum circa vitam ejus usque ad annum 30, utpote saltem terminis generalibus, quod fuerit subditus &c. comprehensam.

§. 2.

Hæ Revelationes contrariantur claris testimoniis Scriptorum, aliàs indubitatis moraliter.

Primò, asserit, in illa quæstione, *utrum Christus venisset, si Adam non peccasset*, Theologos affirmativæ & negativæ sententiæ non dissentire inter se, si bene intelligantur; Part. 1. Num. 74. Hujus præfensæ reconciliationis inter duas præfatas sententias possibilitas est difficilis; neque enim conveniunt ambæ sententiæ in hoc, quod Christus fuisset venturus si Adam non peccasset, neque est tantum controversia in hoc, utrum fuisset venturus in carne passibili.

Secundò, asserit, Deum propterea S. Joanni in Apocalypsi ostendisse B. Virginem sub figura Civitatis descendens de cœlo, ut hac visione animaretur ad majorem curam in illa protegendam. Part. 1. Num. 248. Hoc difficile, nam teste Irenæo L. 3. Joannes scripsit Apocalypsin in Pathmos sub Imperatore Domitiano, quo tempore jam ferme triginta anni effluxerant à morte B. Virginis. Hujus enim mors contigit anno 55 post N. C. Domitianus verò successit in Imperio anno 83. Impossibile proin est, quod S. Joannes potuerit animari hac visione ad protegendam B. Virginem.

Tertiò, asserit, Simeonem illum, qui Christum Infantem accepit in ulnas suas, etiam excepisse B. Virginem quando præsentabatur in templo; eumque fuisse Summum Sacerdotem. Part. 1. Num. 422. 740. Part. 2. Num. 592. 600. 603. Hoc difficile est, nam Evangelium Luc. 2. describit illum Simeonem, tanquam igno-

bilem, & sanctum. Et Ecce, inquit, homo erat in Jerusalem, cui nomen Simeon, & homo iste justus & timoratus, & Spiritus Sanctus erat in eo. Qui modus loquendi non usurpatur ab Evangelio, aliisque Scriptoribus, dum est Sermo de aliqua persona illustri, aliàs nota, v. g. de Pilato, Caypha. Josephus autem de Simone, qui tempore Herodis erat Summus Pontifex, testatur, quod ab Herode fuerit in Summum Sacerdotium intrusus; & quod Mariamna, impia uxor Herodis, fuerit hujus Simonis filia; ac denique quod duo Simonis filii, Eleazarus, & Joazar suo patri successivè in Pontificatu successerint. Vide Salianum ad annum mundi 4030. Num. 8. 4058. N. 2. 4061. N. 3. Josephus Antiquit. L. 15. C. 10. L. 17. C. 18. L. 18. C. 1.

Quartò, asserit, B. Virginem integro septennio mansisse in Ægypto, nempe usque ad obitum Herodis. Part. 2. Num. 669. 700. Ex hoc sequitur, Herodem obiisse sexto anno post Nativitatem Christi, aut certè quinto. Hoc autem est difficile. Nam certum est, Herodem obiisse anno Juliano 41 aut 42, quorum utroque Jerosolimis circa tempus Paschale juxta Calculum Astronomicum teste P. Nicasio Grammatici de Æra Vulgari C. 5. incidit Eclipsis Lunar, à Josepho annotata in morte Herodis Antiquit. L. 17. C. 7. Itaque Nativitas Christi contigisset anno Juliano 36 aut 37. Et ejus Mors anno Juliano 69 aut 70. Omnia autem ista repugnant monumentis Historiæ. Pagius in Apparatu Chronologico Num. 147. testatur, juxta omnes indubitato Nativitatem Christi debere concludi intra annum Julianum 40 & 46. id sic exigente circumstantia temporum v. g. quia ex Josepho L. 18. Antiquit. C. 7. constat Pilatum non esse factum Præsidem ante annum duodecimum Imperii Tiberii; annus verò duodecimus Tiberii incidit in annum Julianum 71. sequitur proin Pilatum anno Juliano 69 aut 70 nondum fuisse Præsidem Judææ. Ergo si Christus fuisset natus anno Juliano 36 aut 37, & si obiisset anno ætatis 33, prout obiisse affirmant hæ Revelationes propos. 1., sequitur Christum fuisse Crucifixum, antequam Pilatus fuerat Præses Judææ, cum tamen ex Evangelio

gelio Luc. 13. constat, eum jam præfuisse 2. ad minimum annis ante Passionem.

Quinto, affirmant, Pilatum scripsisse sententiam mortis contra Christum sub hac forma: *Ego Pontius Pilatus* Præfectus inferioris Galilææ hîc Jerosolimis à Romano Imperio constitutus - anno ab Orbe condito 5233. Part. 2. Num. 1358. Hanc formulam esse contra Stylum Romanum notum est omnibus parum eruditis. Neque enim Romani numerabant annos ab Orbe condito, nec dicebant se esse constitutos à Romano Imperio, sed à Senatu, aut Imperatoribus; neque numerabantur dies mensium numeris continuis, sed per Kalendas, Idus &c. sic v. g. ut ex mille exemplis proferam unum, Baronius ad annum Christi 1. Num. 13. affert inscriptionem Templi Pacis hanc.

Paci æternæ Domus. Dedic. XV. K. Dec. Imp. Vespasiani L. Annio Basso. C. Cœcina Palto Cos. &c. Eodem modo concepta sunt omnia solennia, quotquot produci potuerunt & possunt, Romanorum Veterum Acta.

Sexto, asserit, anno post Nativitatem Christi 35 Summum Sacerdotem fuisse Abiathar. Part. 3. Num. 396. Hoc difficile esse, constat ex Josepho qui L. 18. Antiq. C. 11. testatur, Caiphæ in Summo Sacerdotio successisse Jonatham. Accedit, quod Cayphas aliquot adhuc post mortem Christi annis, nempe usque ad annum Tiberii 22, consequenter usque ad annum Julianum 81 manserit Pontifex, prout ostendit Baronius ad annum 31. Num. 8. & ad annum 37. N. 3.

Septimo, asserit, Templum Dianæ Ephesinum anno post Nativitatem Christi 40 ad preces B. Virginis fuisse intra unicam noctem ab angelis solo æquatum, sic ut nec lapis manserit super lapidem; Ephesinos tamen statim aliud novum Templum ædificasse. Part. 3. Num. 445. Hoc totum est difficile, constat enim, Templum Dianæ vetus adhuc perstitisse usque ad Galienum Imperatorem, sub quo teste Julio Capitolino in *Galieno* à Gothis spoliatum & incensum est. Plinius, qui obiit anno 79 post Nativitatem Christi, adeo-

que triginta novem annis post hanc prætenfam destructionem, L. 36. C. 14. Hist. Nat. testatur, suo tempore vetus illud Templum adhuc extare. Sic enim habet: *Magnificentia vera admiratio extat Templum Dianæ Ephesiæ, ducentis viginti annis factum à tota Asia. In solo id palustri fecere, ne terræ motus sentiret, aut hiatus timeret. Universo templo longitudo est 425 pedum, latitudo 220; columnæ 127 à singulis regibus factæ &c. Operi Etesiphon præfuit Architectus - cætera ejus operis ornamenta plurium librorum instar obtinent.* En! Plinius testatur, huic ipsi ædificio, quod tunc extabat, præfuisse Etesiphontem, antiquum Architectum, & in perficiendo hoc opere 200 annis à tota Asia laboratum esse. Non itaque verosimile est, quod anno post N. C. 54, quo Paulus venit Ephesum, jam extiterit novum templum, diruto simile, cum Plinius, qui paulo post suum opus dedicavit Vespasiano, testetur extare Vetus Templum.

Octavo, asserit, Christo veniente in Ægyptum corruisse ferè omnia idola & templa Ægypti P. 2. N. 644. 645. 649. 650. 654. 666. 934. 1041. Id difficile esse constat quantum ad templa ex eo, quia diu post Christum steterunt adhuc vetera famosa templa Ægypti. Evagrius in Vitis Patrum testatur, se adhuc vidisse templum, in quo dicebantur corruisse idola; itaque templum perstitit. Baron. ad annum 1. N. 45. Plutarchus in Opusculo, *cur Oracula desierint*, insinuat, adhuc superesse Ammonis Templum, quod constat fuisse in Ægypto. Baron. ad annum 100. N. 3. 4. Juvenalis Satyra 6 idem supponit. Spartianus testatur, Alexandriae Idolum Apis repertum esse. Templum & idolum Serapidis adhuc suo tempore stetisse Alexandriae testatur Ruffinus, Ammianus, Clemens Alexandrinus apud Baron. ad annum 389. N. 86. 87. Ibidem N. 96. 97. Ruffinus testatur, Theophilum Alexandrinum Episcopum destruxisse templum Canopi antiquum, & universim omnia delubra in tota Ægypto nondum à Constantino M. destructa.

§. 3.

Hæ Revelationes narrant gesta, moraliter incom-

compossibilia cum circumstantiis temporum, aut silentio Authorum coævorum.

Ut in hac materia procedam ordinatè, præmitto duo Postulata ex *Arte Critica*, quam edidi in Philosophia Pollingana.

Postulatum 1. Illa gesta sunt moraliter impossibilia cum circumstantiis temporum, quæ juxta *Leges Contingentium* vix unquam solent conjungi cum ejusmodi circumstantiis. Part. 1. §. 4. N. 3. 4. 5. & §. 2. N. 1. *Artis Criticæ*.

Postulatum. 2. Illa gesta sunt moraliter impossibilia cum silentio Authorum coævorum, quæ potuissent, & debuissent annotari. Illa autem potuissent annotari, quorum in Scriptoribus dabatur indubitata notitia. Et ea debuissent annotari, quæ jam ex instituto erant materia Scriptionis in specie; quæ erant adeo digna memoratu, ut non censeantur omissa esse ex incuria, aut oblivione; & ad quæ scribenda dabantur specialia motiva in Authore, id est, talia, quorum neglectus redderet Authorem imprudentem. Art. Crit. Part. 2. §. 4. Num. 1. His præmissis assertionem probo ab inductione.

1. Tribuuntur B. Virgini miracula innumera, aliæque Acta maximi momenti etiam publica, quorum tamen nullus antiquorum Scriptorum meminit, ne quidem in genere. v. g. Quando fuit præsentata in Templo, splendor replevit totam domum, & audita est vox, dicens: *Veni Sponsa mea.* &c. &c. P. 1. N. 421.

2. Dum loquitur cum aliis puellis, e medio illarum rapitur etiam secundum corpus in cælum. P. 1. N. 429. 436.

3. Quando desponsabatur S. Josepho, Summus Sacerdos in plenario Concilio Sacerdotum congregavit omnes Juvenes ac masculos solutos ex Tribu Juda, quorum singulis tradidit ramum aridum. Tunc florere coepit solus ramus S. Josephi. Part. 1. Num. 752. 753.

4. Multi ex solo aspectu B. Virginis convertabantur, & omnes ex ejus præsentia fiebant perfectiores. Part. 2. N. 1. 2.

5. In itinere, quando visitabat S. Elisabetham, invisebat, & sanabat ægros. Part. 2. Num. 207.

6. Reddidit Zachariæ usum linguæ. P. 2. N. 291.
7. In Ægypto circumibat in pagis, & patrabat multa miracula; ejiciebat dæmones ex idolis, & corporibus. P. 2. N. 646.
8. In Ægypto folia & fructus illius arboris, quæ se inclinavit, sanarunt morbos. P. 2. N. 647.
9. In Ægypto Heliopoli patravit multa miracula P. 2. N. 654. ea tot erant, ut essent describenda integris libris. Ib. N. 666. 667.
10. In Ægypto docebat populum, tenendo Jesulum in brachiis. Doctrinam confirmabat miraculis; sæpe ibat in hospitalia, & sanabat ægros. Ib. N. 667. 668. 669.
11. Exorta peste ex tota provincia concurrebat ad eam magna multitudo. Omnes redibant recepta sanitate animæ & corporis. P. 2. N. 670.
12. Numerus animarum, quas sanctificavit; ægrorum quos sanavit, & miraculorum, quæ patravit per illud septennium in Ægypto, non potest comprehendi. P. 2. N. 700.
13. Quando JESUS duodennis rediit ex Templo in Nazareth, ipse & B. Virgo sanabant multos ægros. P. 2. N. 769.
14. Christus comitante B. Virgine per tres annos ante suum Baptismum circumibat vicina loca usque ad Tribum Nephtali, & instruebat homines de adventu Messix. B. Virgo adhortationes suas tunc potissimum habuit ad foeminas. Miracula tunc in hoc itinere à B. Virgine patrata sunt. P. 2. N. 927. 926. (quamvis non ita publica, ut dein)
15. Innumera sunt miracula, quæ B. Virgo patravit tempore prædicationis Christi; illuminabat cæcos, sanabat ægros &c. Evangelista propterea meminit tantum miraculorum Christi, quia voluit tantum adducere ea miracula, quæ sufficiebant ad stabiliendam fidem. Erant innumerabiles mulieres, quæ à B. Virgine ad agnitionem Christi, & ad perfectionem Evangelii adductæ sunt. P. 2. N. 1048. 1049.
16. Fideles fere omnes concurrebant ad B. Virginem, & congratulantes confitebantur, eam esse matrem Messix. P. 2. N. 1058.
17. B. Virgo fere semper comitabatur filium tempore prædicationis

cationis, nisi iis temporibus, quibus in comitatu S. Joannis operabatur conversiones & miracula. P. 2. N. 1108.

18. B. Virgo post mortem Christi suscepit in se curam & regimen Ecclesiæ. P. 2. 1501.

19. Christus præcepit discipulis, ut imposterum obedirent matri in omnibus loco sui; ut eam agnoscerent pro suo capite, & Superiorissa, & ut ad eam deferrent omnia dubia, ac difficultates; & ut eam habeant pro supremo capite Ecclesiæ. P. 2. N. 1505. Cur talia Evangelistæ non scripserint, in causa est, quia illis præcepit, ne alia de se scriberent, nisi quæ erant necessaria ad fundandam Ecclesiam. P. 2. N. 1508.

20. B. Virgo post reditum suum è cælo explicavit Apostolis mysterium Trinitatis, & Unionis Hypostaticæ, & alia fidei Dogmata. P. 3. N. 48.

21. De miraculis, quæ B. Virgo operata est in primitiva Ecclesia, nec minima pars describi potest. P. 3. N. 87.

22. Donum miraculorum collatum fuit (tempore Adventûs Spiritûs Sancti) etiam foeminis; nam & ipsæ tunc impositione manuum contulerunt ægris sanitatem, cæcis visum, mutis loquelam, claudis gressum, mortuis vitam. P. 3. N. 83.

23. B. Virgo determinavit omnes controversias in Ecclesia, v. g. an in posterum sit baptismus Joannis administrandus, an verò Christi? P. 3. N. 101. Quomodo sint administranda bona temporalia? N. 104.

24. Sanabat omnes morbos omnium fidelium in Palæstina, quando cognovit hoc illis esse utile. P. 3. N. 159.

25. Ordinavit Apostolis, ut conscribant Symbolum fidei, cujus docet modum & formulam. P. 3. N. 211. 212. &c. Et ejus Symboli plurimas Copias descriptas ab angelis misit ad omnes ubivis in toto orbe fideles, jussitque eas promulgari. P. 3. N. 222. 223. Per has Copias etiam facta sunt maxima miracula impositione manus scriptæ Copiæ supra oblectos, ægros, mortuos. P. 3. Num. 224.

26. Cuius Apostolorum ante Divisionem donavit togam contextam

textam ministerio angelorum, & crucem ejus altitudinis, cujus quivis fuerat, & thecam Reliquariam. P. 3. N. 237. 238.

27. Ephesi destruxit ac solo æquavit Templum Dianæ, quasi in momento, per suos angelos. P. 3. N. 445.

28. Ephesi instituit communitatem Monialium. P. 3. N. 462. cui & varia præcepta Monastica quæ hîc referuntur, ac preces tradidit. N. 463.

29. Rogatur à Petro, ut veniat Jerosolimam ad Concilium, ut ejus assistentiâ resolvatur controversia. P. 3. N. 457.

30. Ea navigante navis aliquoties ab angelis sublata fuit & fluctibus in aerem. P. 3. N. 466.

31. Ordinavit, ut conscriberentur quatuor Evangelia, eaque cum quatuor Evangelistis, antequam conscriberentur, contulit. P. 3. N. 560. 561. &c.

32. Ordinavit Apostolis eandem formam vestium, easque ipsamet confecit adjuvantibus angelis. P. 3. N. 566.

33. Nullus transibat dies, aut nox, quibus non operata est varia miracula in bonum Apostolorum & Ecclesiæ. P. 3. N. 567.

34. Sæpe Apostolis apparuit, & tractavit cum ipsis de variis negotiis Ecclesiæ, præsertim de instituendis Festis. Sic ex ejus ordinatione instituta sunt festa Nativitatis, Passionis, & Cœnæ Domini; Ascensio, Pentecoste, & Cæremoniæ Ecclesiasticæ. P. 3. N. 568.

35. Si conscriberentur omnia miracula, quæ operata est in gubernatione Apostolorum & Ecclesiæ, pluribus libris opus foret, quam continentur lineæ in hac Historia. P. 3. Num. 571. (continentur autem in hac Historia ad minimum 64000 lineæ)

36. Tribus annis ante ejus obitum tota natura coepit demonstrare suum luctum; Coeli, stellæ, Planetæ, inceperunt deperdere multum pulchritudinis & splendoris, sicut minuitur dies ingruente nocte. Aves duobus ultimis annis circumvolitantes ejus cubiculum edebant lugubres voces. P. 3. N. 705. Similem luctum derunt feræ, nam cum semel visitaret loca sancta, ad eam concurrerunt multæ feræ ex Sylvis & montibus. Sex ultimis mensibus
Sol,

Sol, Luna, & Stellæ lucebant minori lumine, quàm hætenus consueverant. In die verò obitus totaliter obscurabantur. Et quamvis multi viri docti hanc mutationem in cœlo observaverint, causa tamen iis erat incognita. Apostoli tamen, & Discipuli, qui interfuerunt ejus morti, causam agnoverunt. P. 3. N. 706.

37. Ex eo tempore fideles osculabantur terram, ubi vestigia posuit. P. 3. N. 707.

38. Duobus ultimis annis omnibus ægris & miseris ad se venientibus contulit sanitatem animæ & corporis. P. 3. N. 709.

39. Quotiescunque communicabat, circumdabatur miro splendore omnibus id videntibus. P. 3. N. 718.

40. In articulo mortis illius cœlestis odor, & angelica musica diffundebatur etiam in plateam. Coenaculum replebatur splendore, quem omnes viderunt. In testimonium hujus miraculi factus est magnus concursus populi in plateis Jerosolimæ. P. 3. N. 740.

41. In hac morte sol aliquot horis obscuratus fuit in testimonium luctûs; omnes ægri advenientes retulerunt sanitatem; & tres personæ eo momento Jerosolimis in peccato mortuæ redierunt ad vitam, & poenitentiam. P. 3. N. 743.

42. Ad sepulturam convenerunt non solum fideles qui portabant candelas accensas, quarum nulla per illud triduum vel minimum consumebatur, sed etiam reliqui omnes incolæ Jerosolimæ, vix ullo etiam gentilium ac Judæorum excepto. Mille angeli præcedebant canentes, quorum musica audiebatur ab Apostolis & Discipulis, & multis aliis. P. 3. N. 752.

43. In via ad Sepulchrum contigerunt multa miracula; omnes ægri, quorum convenerat magna multitudo, sanabantur. P. 3. N. 753.

44. Ad illius tumulum per integrum annum permansit suavissimus odor; in Coenaculo autem mansit multis annis. P. 3. N. 754.

45. Decretum fuit ab Apostolis, quando condiderunt Symbolum, ut vocaretur *Mater Dei*. Ab aliis Fidelibus vocabatur communiter *Maria à JESU*. *Maria à JESU Nazareno*. *Maria Filia Joachimi & Annæ*. P. 3. N. 459.

Horum pleraque erant publica, quorum proin facilis dabatur in Scriptoribus, præsertim S. Joanne & S. Luca notitia; pleraque serviissent ad corroborandam Religionem, & ad instructionem fidelium; aliqua v. g. quod fuerit vocata *Mater Dei*, quod instituerit monasterium &c. fuissent etiam necessaria contra Arrianos, Nestorianos, Lutheranos &c. Poterant indicari saltem terminis generalibus sine ullo scandalo gentilium, aut detrimento humilitatis in B. Virgine. S. Lucas insignis cultor B. Virginis, cujus etiam occulta mysteria ac verba tanquam pretiosa fragmenta servavit in Evangelio memoriæ, habuisset occasionem optimam scribendi in Evangelio, aut Actis Apostolorum, præsertim cum ista primùm absolverit sex annis post obitum B. Virginis, utpote anno 61; habuisset etiam occasionem S. Joannes in suo Evangelio, & Epistolis; habuissent occasionem Scriptores Ecclesiastici primorum temporum, cum impossibile fuerit, ad eos non pervenisse traditionem tantorum mirabilium & memorabilium. Dein B. Virgo fuisset æquè objectum venerationis & persecutionis, ut Christus.

Secundò. Narrantur talia circa vitam Christi, quibus obstant partim testimonia Veterum partim silentium, quia potuissent, & necessariò debuissent annotari à Scriptoribus Ecclesiasticis primitivæ Ecclesiæ;

1. In Nativitate Christi meliorabantur omnes influxus Planetarum; sol accelerabat suum cursum; stellæ clarius splendebant; multæ arbores proferebant flores & fructus. Aliquot templa Idolorum corruerunt; multa idola dejecta fuerunt in terram expulsis dæmonibus. Hæc & plura alia miracula erant tunc nota mundo; sed homines ignorabant causam. Part. 2. N. 493. Debuissent ergo Gentiles & Judæi postmodum moneri de eventûs hujus causæ.

2. Quando JESUS intravit Ægyptum, contrita sunt in Ægypto idola, altaria, & templa. Part. 2. N. 644. 649. 650. 654. 666. 934. 1041. omnes dæmones instar fulguris ex idolis Ægypti tunc in orcum detrusi sunt. Ægyptiî mirabantur de his eventibus. Metus eorum erat universalis; loquebantur etiam cum Maria de everfione

sione suorum templorum. P. 2. N. 644. 645. Lucifer propterea peragrabat totam Ægyptum ubi fuerunt destructa templa & altaria suorum idolorum. Tunc rediit in orcum, & narravit daemonibus, qui fuerant expulsi, quod eorum templa & idola fuerint destructa; ipsi enim tanta festinatione recesserunt, ut ignoraverint, quid acciderit templis & idolis. P. 2. 649. 650. Ex his & aliis loquendi formulis colligitur, destructionem illam fuisse quasi universalem non solum idolorum sed etiam templorum. Id tamen de templis nullo ex idoneo antiquo teste constat; & quod attinet idola, veteres solum tradunt, ea fuisse *concussa*, daemones ex iis esse fugatos. Euseb. L. 5. C. 20. id verò daemones passos esse invisibiliter. Idem L. 6. Demonstr. Evang. C. 20. Immo Eusebius testatur, à S. Macario quoddam Delubrum vetustissimum in Ægypto fuisse destructum. L. 6. Hist. C. 20. Quod si etiam aliqua idola corruerunt, non fuit ea everfio universalis. Si enim hoc verum esset, necessariò debuisset aliquando insinuari ab Evangelista, dum est sermo de fuga in Ægyptum; idem necessariò debuisset annotari in Apologiis contra Gentiles, præsertim ab Origene contra Celsum, Justino, Tertulliano, Eusebio &c. quia nulla ratione possent excusari hi authores, si neglexissent argumentum adeo notorium, & convincens, dum aliàs fuerunt solertissimi in colligendis præjudiciis contra Gentiles v. g. ex testimoniis Sybillarum, ex silentio oraculorum. Vide Baron. ad annum 1. N. 44. 43.

3. B. Virgo tenens in brachiis Jesulum circumibat, & convertebat suis prædicationibus ac miraculis fere totam Ægyptum. P. 2. N. 667. Nunquam mutatio Religionis in integro ferme regno contigit sine vehementibus motibus Poparum, & Præsidium adhuc gentilium. Tanti autem strepitus & conversiones non stant cum silentio authorum, ex instituto de fatiis ejusmodi regnorum scribentium, prout contigit circa Ægyptum. Eusebius L. 2. Hist. C. 16. & 17. ex instituto scribit de conversione Ægypti; dicit primum fuisse S. Marcum, qui ibi prædicaverit Religionem Christianam; describit etiam Religiosos Ægypti tempore Apostolorum. Fuisset hic optima oc-

casio referendi Acta Apostolica B. Virginis. Similiter de conversione Ægypti & Africæ loquuntur varii Patres, ut videri potest apud Baronium ad annum 44. N. 38. 39. Clemens, Origenes, Cyrillus, Alexandrini, vivebant in Ægypto; sæpe in eorum operibus rediisset occasio de hac re agendi. Nec Philo, qui ex instituto scribit de Religiosis, hinc inde in Ægypto cohabitantibus, tanquam de Secta suæ gentis, hanc laudem reticuiisset, si Judaica foemina convertisset ab Idolis fere totam Ægyptum. Petilianus objiciebat S. Augustino, ut videre est apud Baronium L. CC., quod Africa primùm serò, nempe post obitum Apostolorum, fuerit conversa. Repugnat Augustinus, ac contendit, Africam ab Apostolis Evangelium accepisse. Nil fuisset opportunius, quàm si demonstrasset, Ægyptum, quæ juxta Ptolomæum est pars Africæ, fuisse conversam etiam ante Apostolos, nempe à B. Virgine. Tam uniforme silentium authorum non accidit casu, quia contingentia non procedunt uniformiter maximè contra connaturalem inclinationem causarum. Itaque causa hujus silentii alia non est, nisi quia factum non subsistit.

4. Post baptismum est jejunium quadragesimale Christus manfit adhuc decem mensibus in Judæa; & tunc primùm secessit in Galilæam in Cana. P. 2. N. 1013. Hoc spatium decem mensium à nullo Evangelistarum fuit descriptum. Lucas & Joannes solent supplere ea, quæ à Mathæo fuerunt omissa & à S. Marco; sed in hoc puncto nihil prorsus suppleant, nec in specie, nec in genere.

5. Christus cum B. Virgine jam cœpit prædicare triennio integro ante suum Baptismum, quamvis tunc non aperte dixerit, se esse Messiam, nec etiam aperta perpetraverit miracula. P. 2. N. 924. 927. 928.

6. In Pentecoste, quando descendit Spiritus Sanctus, ii, qui fuerunt causa mortis Christi, ceciderunt retro in terram, & impegnerunt sua capita, & jacuerunt in terra per tres horas. Qui autem offenderunt Dominum, moriebantur repente, & in suo sanguine suffocabantur. Alii Judæi fuerunt afflicti acutissimis doloribus & foedissimis infirmitatibus, quæ etiamnum perseverant. Omnes etiam inimi-

inimici Domini per fulgura & tonitrua terribilia vehementer commoti sunt. Hæc Evangelistæ & Apostoli tanquam rem non notabilem scribere neglexerunt. P. 3. N. 65. 73. Hæc plaga, similis illis Ægyptiacis, fuisset utique res notabilis, & præ cæteris serviisset Petro, & Stephano in Concilio Judæorum, & D. Paulo arguenti Judæos sapius. Dein cur non obiit tunc etiam Herodes, Caiphas, Annas, & totum Sacerdotum Concilium, quos tamen ex Actis Apostolorum & Josepho constat adhuc supervixisse?

7. Scribunt hæ Revelationes; Montem Calvarium esse locum foetidum ex foetore Cadaverum. Part. 2. N. 1375. Cum tamen Judæi consueverint sepelire extremo supplicio affectos; ut constat ex ipso Evangelio. Joa. 19.

8. Etiam Sacerdotes jecerunt lapides in Christum crucifixum. P. 2. N. 1388. Non permisisset hoc Tribunus.

9. B. Virgo acclinabat se cruci. P. 2. N. 1436. in Evangelio dicitur, B. Virginem stetisse juxta crucem. Joa. 19.

10. Christus jam fuit inunctus ante sepulturam. P. 2. N. 1448. In Evangelio dicitur, quod mulieres primum Sabbato emerint aromata ad JESUM inungendum; inunctio quoque non solet fieri ante eviscerationem cadaveris.

11. Ignis in Pentecoste descendens sedit supra domum coenaculi omnibus Judæis id videntibus. P. 3. N. 33. Si hoc vidissent Judæi, non existimassent Apostolos ebrios.

12. Donum miraculorum per adventum Spiritus Sancti fuit collatum etiam foeminis. P. 3. N. 83. cur rem tantam silet S. Lucas in Actis?

13. Deliberarunt Apostoli in Concilio, an deberent baptizare baptismo Joannis, an verò baptismo Christi. P. 3. N. 100. Hæc quæstio fuisset mira post tam expressum mandatum Christi ut baptizent in nomine Trinitatis. Math. 28.

14. Paupertas in Clero semper fuit conservata cum abdicatione Dominii usque ad ortum Religiosorum Ordinum. P. 3. N. 108. Hæc abdicatio non fuit toti statui Clericali propria, quia, ut constat ex D. Paulo, Episcopi plerumque regebant proprias familias, ut etiam Diaconi. ad Tim. & Tit.

15. Jam tunc in Missa elevabatur calix & hostia pro adoratione; erant etiam in Missa fere eadem caeremonia, & idem vestium genus, ut nunc. P. 3. N. 112. 585. 586. Elevatio S. Hostiae & Calicis immediatè post consecrationem in Latina Ecclesia in antiquis Sacramentariis non habetur, ut testatur Cardinalis Bona L. 2. Liturg. C. 13; quod sine dubio haberetur annotatum, si ante tempora Berengarii jam ab antiquo fuisset observatum. Cæremonia autem Missæ & vestes aliæ erant diversissimæ, ut patet ex Gregorio M. L. 7. Ep. 63. & Libris Liturgicis. Card. Bonæ L. 1. C. 6. 7. 24.

16. S. Jacobus in Hispania ubique maximos habuit fructus; ædificavit Ecclesias, & fundavit Episcopatus. P. 3. N. 322. 358. 353. Tantos fructus non potuere ignorare Scriptores Ecclesiastici; Eusebius, & alii; & tamen nusquam de his fructibus indicium, ne quidem in Abdiæ fabulis.

17. B. Virgo à fidelibus communiter vocabatur *Maria à JESU*, *Maria à JESU Nazareno*, *Maria filia Joachimi & Annæ*. P. 3. N. 459. Cur ergo antiqui Patres v. g. Hieronymus fateantur, incognitum esse nomen parentum B. Virginis? & cur in tota Scriptura, aut Josepho nullum reperitur exemplum, quod aliquando mater cognomen acceperit à filio; aut hac formula? Legitur ibi *Maria Jacobi*, *Maria Cleophæ*, *Maria Magdælene*; non *Maria à Jacobo*, *Maria à Cleopha*, *Maria à Magdalo*.

18. B. Virgo multis mulieribus in baptismo suum nomen contulit. P. 3. N. 463. Manifestum est ex Historia, has mutationes nominum nondum fuisse usitatas in primitiva Ecclesia in baptismo, ut patet ex nominibus Apostolorum, Discipulorum, &c. qui retinuerunt suum pristinum nomen post baptismum.

19. In Exequiis B. Virginis omnes fideles portabant candelas, comitante fere tota Jerosolimâ. P. 3. N. 751.

20. Quando Lucæ 1. v. 39. dicitur: B. Virginem ascendisse in *Civitatem Juda*, Revelationes istæ affirmant, hîc intelligi aliquam civitatem, quæ vocabatur nomine *Juda*; eam ramen post mortem Christi sic fuisse destructam, ut nulla ejus apparuerint vestigia, excepta

cepta sola domo Zachariæ. P. 2. N. 208. S. Hieronymus, qui habitationem suam fixit Bethlemii, & tota antiquitas filet de hac urbe; omnes Interpretes unanimiter censent, hanc urbem fuisse aut ipsam Hebron, aut Emmaus. Hæ autem opiniones non potuissent habere locum, si circa Domum Zachariæ extitissent rudera cujusdam antiquæ urbis, prout necessario debuissent esse residua, ut sunt in omnibus destructis urbibus.

Propositio 4. Hæ Revelationes multa continent contra opiniones ab Eruditis receptas, ac moraliter certas. Cum ergo ipsæ Revelationes non habeant pro se characteres verarum Revelationum moraliter certos, ut infra monstrabitur propos. 10. etiam ex hoc capite Doctorum opinionibus postponendæ videntur.

1. Citant opera Dionysii Areopagitæ tanquam legitimum ejus partum. Part. 1. N. 592. & P. 3. N. 13. De his Operibus Labbeus de Script. Eccles. sæc. 1. in Dionysio loquens ait: *Alii firmissimis argumentis negant, ea esse Dionysii Parisiensis vel Atheniensis. Ita Petavius, Morinus &c. in quibus etiam ea argumenta videri possunt; uti & in Oudino de Script. Eccles.*

2. Afferunt, Adamum Christo, & Evam B. Virgini quoad corpus fuisse simillimum, ita ut vix potuissent discerni quoad formam, & staturam. P. 1. N. 136. Quod staturam moraliter certa est communis persuasio, homines in prima ætate mundi fuisse majoris staturæ, quàm millenario quarto aut quinto. Certitudinem moralem faciunt cadaverum antiquorum magnitudo, de quibus Historici.

3. Sententiam illam, quod à creatione mundi usque ad Nativitatem Christi effluerint anni 5199, sic adstruunt, tanquam sententiam ab Ecclesia adoptatam. P. 2. 476. 1359. Quod hæc sententia aliquando fuerit ab Ecclesia usurpata in Officio publico, verum est; quod autem ea sententia fuerit ab Ecclesia aliquando adoptata, tanquam sententia Ecclesiæ, repugnat communi sensui Doctorum, moraliter certo. Sicut enim hæc sententia etiamnum in
Mar-

Martirologio usurpatur, quin per hoc adoptetur ab Ecclesia; ita censendum est, etiam antiquitùs eam ab Ecclesia fuisse usurpatam, tanquam relationem eousque probabilem, aut certe tanquam suppositionem veterum, nondum autoritate publica discussam. Ita censet Pererius, Bonfrerius, Malvenda, Pagius, qui in Appar. Chron. N. 5. 6. 7. pluribus ostendit: Ecclesiam eam opinionem, quam *ut antiquitus celebriorem* in Officio suscepit, nunquam fecisse suam; & id videtur supponi in Tridentino, dum pro usu publico authenticam declarat Bibliam Vulgatam, apertè contrariam illi supputationi veterum.

4. Dicunt, Ecclesiam celebrare diem Conceptionis B. Virginis quoad animam, & non quoad corpus; quia novem menses, qui intercedunt inter festum Nativitatis & Conceptionis B. V., interceserunt ab infusione animæ rationalis usque ad Nativitatem P. 1. N. 220. Qualis fuerit sensus Ecclesiæ in institutione festorum, colligi debet ex sensu Doctorum, qui sunt os Ecclesiæ. D. Thomas autem testatur, ideo celebrari festum conceptionis, quia ignoratur dies sanctificationis in utero, seu infusionis animæ rationalis. Itaque supponit celebrari diem Conceptionis quoad corpus, quod ipsum declarat intervallum novem mensium inter illa duo festa. Cum enim antiquitùs nullus docuerit, quod anima corpusculo B. Virginis fuerit infusa statim septimo die post conceptionem corporalem, prout L. CC. N. 219. docent hæ Revelationes, non potuit Ecclesia illud intervallum referre ad Conceptionem rationalem & Nativitatem; adeoque necessariò debuit illud computare à Conceptione corporali. Interim non adversor Immaculatæ Conceptioni B. V. sed paratus sum eam solidè tueri. Credo etiam, nunc eo sensu coli à plerisque hoc festum, ut venerentur conceptionem rationalem.

5. Docent, in illa luce intrinsicè supernaturali, in qua cognoscuntur certitudinaliter mysteria, etiam cognosci veritates naturales, puta, initium, medium, & finem temporum, de quibus agit Salomon L. Sapient. C. 7. P. 1. N. 12. 15. 18. 19. Est contra sensum Theologorum moraliter certum, quod Deus soleat ordinare
media

media intrinsecè supernaturalia ad finem intrinsecè naturalem, qualis est cognitio temporum, & cursus stellarum. Scientia infusa rerum naturalium sufficienter habetur per augmentum luminis naturalis, aut per infusionem specierum naturalium; nec est opus lumine supernaturali intrinsecè. Fateor tamen, hanc posse esse vim luminis supernaturalis modo extraordinario.

6. Afferunt, quod Lucifer in secundo die creationis mundi, videlicet die Lunæ, in inferno collegerit plenarium Concilium dæmonum, & cum iis deliberaverit usque ad diem Jovis. P. 1. N. 1122. Alibi etiam dicitur, simile concilium seu deliberationem dæmonum diu durasse. P. 3. N. 336. Operationes dæmonum intellectuales non mensurari nostro tempore, nec eas evolvi tam lenta successione cogitationum, moraliter certum est apud Theologos; in momento enim apprehendunt proportionem omnium mediorum à se cognoscibilem, quorum quidem habent species ad finem. Fateor tamen, hoc argumentum non esse efficax, quia ea, quæ uno intuitu comprehenduntur à Deo, angelis vel dæmonibus, rectè evolvuntur ejusmodi discursibus juxta ordinem objectorum naturâ priorum vel posteriorum in mente.

7. Affirmant, dæmonem constanter suggestisse Judæ, ne tradat Christum. P. 2. N. 1131. 1132. 1134. 1135. 1205. 1217. Hoc repugnat communi sensui Interpretum, moraliter certo ex ipsa Scriptura, ubi Joa. 13. dicitur, diabolum misisse in cor Judæ, ut tradat Christum.

Propositio 5. Hæ Revelationes videntur posse mutare notabiliter statum Religionis in materia fidei & morum contra sensum communem Ecclesiæ.

Id probo ab Inductione variorum articulorum, qui in his Revelationibus continentur; de quibus tamen meum judicium require in fine horum quinque articulorum.

Articulus 1. B. Virgo simul cum Christo redemit genus humanum.

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Yyy

1. B. Vir-

1. B. Virgo simul cum Christo propriè est Redemptrix generis humani. Part. 1. Num. 8. 9.
2. Hæc veritas hucusque nunquam fuit agnita à mundo. Ibid. & P. 1. N. 1. 9.
3. Finis primarius harum Revelationum est, ut B. Virgo à mundo agnoscat & colatur tanquam Redemptrix generis humani. Ibid.
4. Hic novus cultus B. Virginis tanquam Redemptricis generis humani est unicum medium obtinendi mundo misericordiam. Part. 1. N. 9.
5. B. Virgo passa est pro genere humano, sicut Christus. P. 2. N. 32. 34. 46.
6. Ipsa post Christum fuit totalis causa salutis & redemptionis generis humani. P. 2. N. 55.
7. Ipsa non solum est Mediatrix particularis respectu suorum Clientum, sed etiam *Mediatrix universalis* respectu totius generis humani. P. 1. N. 161. 265. 274. 296. P. 2. N. 16. 966. 991. 1057. 1396. P. 3. N. 212. 507. 720. 755.
8. Ipsa movit cœlestem Patrem ad mittendum Redemptorem. Ib.
9. Est *Con-Redemptrix* generis humani cum Christo. P. 1. N. 274. P. 3. N. 766.
10. Est *Coadjutrix* Christi in opere redemptionis. P. 1. N. 290. 636. 783. P. 2. N. 842. 847. 910. 917. 938. 956. 957. 966. 991. 1001. 1037. 1049. 1062. 1100. 1163. 1204. 1287. 1361. 1397. 1473. P. 3. N. 766. Dum agitur de causa aut motivo Incarnationis & Redemptionis, ubivis conjungitur Christo. P. 1. N. 105. 106. 114. 125. 126. 128. 129. 133. 134. 250. 265.
11. Est *Reparatrix* generis humani. P. 1. N. 304. P. 2. N. 1083. P. 3. N. 528. 628. 688.
12. B. Virginis meritis Incarnatio seu adventus Messiae debetur non tantum quoad circumstantias, sed etiam quoad substantiam. P. 1. N. 330. &c. P. 2. N. 87. 93.
13. Ipsa supplevit omnes defectus ingratitude & irreligionis commissos à genere humano. P. 1. N. 520. 521. 522.
14. Ipsa sola fuit causa Incarnationis eam promerendo. P. 1. N. 522.

15. Ipsa

15. Ipsa loco omnium hominum perfectè implevit mandatum diligendi Deum. P. 1. N. 525.

16. Ipsa sic fregit vires doemonis, ut eum homines facile possent superare, si vellent. P. 2. N. 370.

17. Ipsa sola supplevit foeditatem totius generis humani & peccata. P. 2. N. 547. 1245.

18. Ipsa & Christus simul obtulerunt suas passiones pro genere humano. P. 2. N. 743.

19. Ipsa fuit *Socia* Christi in reparatione generis humani. P. 2. N. 783. 922. 923. 924. 957. 1473.

20. Contractus inter Patrem & Filium de redimendo humano genere in Ipsa fuit depositus. P. 2. N. 779.

21. Omnia merita Christi & B. Virginis fuerunt simul oblata pro humano genere, quamvis fuerint inæqualis valoris. P. 2. N. 917. 919.

22. Ipsi aliquo modo debemus nostram Redemptionem, quia vi præsentis Decreti non fuissetis redempti, nisi ipsa in mortem Filii consensisset. P. 2. N. 954.

23. B. Virgo tanta pro nobis pertulit, & laboravit, ut non possimus ei condignam referre gratitudinem. P. 2. N. 1045.

24. Pater non respexit ad preces sui filii, nisi ut associatas cum precibus B. Virginis. Respexit ad ambos simul, & sic acceptavit utriusque preces conjunctim pro salute hominum. P. 2. N. 1189.

25. B. Virgo omnia passa est pro genere humano, quæ passus est Christus. P. 2. N. 1219. 1220. 1236. 1264. 1287. 1341. 1363. 1381. 1397.

26. Ipsa sola tempore passionis habuit fidem; & quidem pro tota Ecclesia, ac genere humano. P. 2. N. 1245. 1363.

27. Ipsi constiterunt animæ multo labore, sicut Christo constiterunt sanguine. P. 3. N. 95. 115.

28. Per B. Virginem & propter illam fuit humano generi collata venia. Vide Artic. sequentem. Et P. 1. N. 94.

Articulus 2. Omnes gratiæ tam naturales, quàm supernaturales dantur hominibus per B. Virginem, & ob illius merita.

1. B. Virgo promeruit hominibus omnes gratias, quæ unquam illis fuerunt collatæ, & conferentur, ab origine mundi usque ad extremum iudicium. P. 3. N. 654.

2. Omnes gratiæ, etiam naturales creationis, & omnes illustrationes tam angelorum, quàm hominum profluunt à B. Virgine. P. 1. N. 134. 135. 136. 258. P. 2. N. 214. 223.

3. B. Virgini sicà Deo fuit traditus thesaurus omnium gratiarum, ut possit eas distribuere pro suo arbitrio. P. 1. N. 270. 271. 274. 296. 304.

4. Quotquot salvantur, salvantur per B. Virginem. P. 1. N. 273. 274. P. 2. N. 223.

5. Ipsa colenda est non tantùm ut causa nostræ Redemptionis, sed etiam ut motivum creationis omnium rerum, præsertim hominis. P. 1. N. 76. & 133.

6. Per Mariam Reges regnant, & Principes imperant, & potentes decernunt iustitiam. P. 1. N. 301.

7. Quovis tempore semper omnibus tribulationibus Ecclesiæ remedium collatum fuit per Mariam. P. 1. N. 302.

8. In manibus Mariæ reperiuntur claves voluntatis divinæ: P. 1. N. 304.

9. In nulla alia porta pœnitentes peccatores inveniunt puritatem gratiæ, nisi in Maria. P. 1. N. 308.

10. Per nullam aliam creaturam ascenditur ad thronum gratiæ, nisi per Mariam. Preces nostræ extra thronum gratiæ hujus Reginæ non exaudiuntur, nec executioni mandantur. P. 1. N. 314.

11. Videtur, quod tribunal iustitiæ manserit apud Deum; sedes autem misericordiæ posita fuerit in Maria. P. 1. N. 314.

12. Quidquid Deus operatur, continetur in Maria tanquam in Arca. P. 1. N. 313.

13. Deus in manus Mariæ consignavit omnes divitias suæ omnipotentiae & gratiæ. P. 1. N. 436. 592. P. 2. N. 103.

14. Ipsa hoc promeruit, quod in Ecclesia fuerint erecti Status Religiosi. P. 1. N. 439.

15. Sicut Pater omnia creata dedit in manus Filii, ita Filius omnia dedit in manus suæ Matris. P. 1. N. 592.

16. Omnis bonitas creaturarum, & melioratio earum adscribi debet meritis Mariæ. P. 1. N. 520. 522. 590.

17. Dona Spiritûs Sancti ex Maria fuerunt derivata in omnes creaturas. P. 1. N. 600.

18. Omnes gratiæ, quæ dantur, dantur per Mariam. P. 2. N. 223.

19. Ob ipsius merita aliquando extinguendæ sunt omnes hæreses. P. 2. N. 363.

20. Per illam extincta est Idololatria, & hæreses Arrii, Pelagii. &c. Ibid.

21. Deus dedit ipsi gladium suæ omnipotentiae, ut Draconi infernali amputet caput. P. 2. N. 365.

22. Ex fonte Sapientiae ipsius & ejus gratiæ tanquam ex mari inexhausto effluxit totum, quidquid sancti hucusque acceperunt, & usque ad finem mundi accepturi sunt. P. 2. N. 732.

23. Ipsa fuit instrumentum & causa gloriæ, quam quilibet Sanctorum in suo gradu tenet. P. 2. N. 777.

24. Omnes thesauri divinæ omnipotentiae fuerunt in B. Virgine depositi. P. 2. N. 781. P. 3. N. 21.

25. Deus ad preces B. Virginis determinavit specialem laureolam Virginitati. P. 2. N. 825.

26. Quando dignè communicamus, id præter merita Christi debemus lachrimis & suspiriis B. Virginis, quæ hoc nobis obtinuit & promeruit. P. 2. N. 836.

27. Qui sacrilegè communicat, non tantum infert injuriam Christo, sed etiam B. Virgini, quia frustrat ejus preces & lachrimas. P. 2. N. 836.

28. Deus in corde B. Virginis reliquit Registrum miraculorum à se patratorum. P. 2. N. 842.

29. Christus & B. Virgo promeruerunt nobis magna subsidia contra tentationes dæmonum; præsertim invocantibus nomen JESUS & Maria. P. 2. N. 937.

30. Omnes Discipuli Christi per B. Virginem copiosis gratiis à Deo donati sunt. Solus Judas aberravit ab hac regia via, in qua sola ad divinum amorem & Dei dona perveniri potest. P. 2. N. 1084. 1085. 1088. 1097.

31. Ob intercessionem B. Virginis Judæ fuerunt immiffæ bonæ inspirationes. Ob eandem licuit turbæ in Oliveto prostratæ surgere. Et universim omnia bona, quæ illis temporibus facta sunt, venerunt ex ejus intercessione & ope. P. 2. 1227. 1230. 1245. 1264. 1274. 1279. 1306. 1377. 1379. 1390. 1392.

32. Filius omnia dedit in manus suæ Matris, sicut Pater omnia dedit in manus Filii. Per illius manus debet executioni mandari ultima voluntas Christi, & ab ea debent dispensari omnes thesauri, Filio debiti. Peccatores ad eam confugiant; quia omnia nostra auxilia à Maria debent ponderari, & per illius manus distribui. P. 2. N. 1400.

33. Christus in Cruce condidit hoc testamentum. Volo, ut mea Mater sit unica & generalis hæres omnium bonorum, naturæ, gratiæ, & gloriæ, ut ea illimitato dominio possideat ut Domina. Volo, ut ipsa sit gubernatrix, & dispensatrix omnium bonorum, quæ continentur in cœlo & in terra. Quidquid ipsa circa homines ordinaverit, confirmabitur, & quidquid petierit, concedetur. P. 2. N. 1401.

34. Omnia bona collata Ecclesiæ veniunt per B. Virginem. Sic v. g. per illam Longinus obtinuit restitutionem visûs. P. 2. N. 1438. Per illam Sacræ de Christo Reliquiæ obtinuerunt venerationem Ecclesiæ. P. 2. N. 1445. per illam Judæi in morte Christi obtinuerunt gratiam conversionis. N. 1453. uti & Thomas Apostolus. N. 1489. Per illam tunc obtinuerunt omnes animæ in Purgatorio universalem liberationem. N. 1497. & P. 3. N. 160. per illam obtinuit Ecclesia promulgationem Evangelii. N. 1449. Eidem Fideles omnes debent applicationem Fructûs ex passione Christi. N. 1499. Filii Ecclesiæ Eidem debent suam educationem. N. 1525. Ecclesia illi debet gratitudinem pro omnibus ejus laboribus. N. 1525. Apostoli illi debent omnes gratias, quotquot obtinuerunt. P. 3. N. 28. Ecclesia

clesia illi debet missionem Spiritus Sancti. P. 3. N. 60. 67. & oblationem Sacrificii in Missa. P. 3. N. 98. 99. & confectionem Symboli Apostolici. P. 3. N. 212. & exemptionem à Cæremoniis Judaicis. P. 3. N. 485. & conscriptionem quatuor Evangeliorum. P. 3. N. 557. 558. 560. 561. 564. & institutionem Festorum. P. 3. N. 569. & mitigationem persecutionum. P. 3. N. 571. & perpetuitatem SS. Sacramenti. P. 3. N. 672. & efficaciam passionis Dominicæ. P. 3. N. 680. 681. Fideles in particulari debent ipsi ejus intercessionem. P. 3. N. 89. & liberationem à tentationibus dæmonum. P. 3. N. 141. Apostoli liberationem è carceribus. P. 3. N. 143. 149. Judæi bonas inspirationes. P. 3. N. 149. 151. Agonizantes subsidium. P. 3. N. 160. S. Paulus suam conversionem. P. 3. N. 197. Omnes denique Discipuli & Discipulæ B. Virginis obtinuerunt per eam vitam æternam. P. 3. N. 91.

35. B. Virgo est Propitiatorium, in quo Deus desiderat quær. ri. P. 3. N. 25.

36. Ipsa est dispensatrix divinæ potentiae P. 3. N. 28.

37. Et omnium gratiarum, quæcunque à Deo veniunt. P. 3. N. 28. 87. 233. 495. 535. 539.

38. Est omnibus recta ac segura via ad vitam. P. 3. N. 36. Est Scala, per quam ascendendum in coelum. P. 1. N. 7.

39. Ipsa habet claves ad fontes Salvatoris. P. 3. N. 36.

40. Christus illi contulit vim suæ propriæ non absimilem. Diversitas est, quod in Christo illa dona sint tanquam in fonte; in B. Virgine tanquam in Canali. P. 3. N. 51.

41. B. Virgini concredita fuerunt omnia opera omnipotentiae divinæ ad extra. P. 3. N. 207.

42. Ipsa fuit reddita æqualis potentiae ipsius Dei, cujus erat Ectypon. P. 3. N. 207.

43. Nullus fidelium accepit unquam ullam gratiam aut beneficium à Deo, nisi per illius manum. P. 3. N. 233.

44. Quando Catholici in suis navigationibus pereunt, causa est, quia B. Virginem non invocant ex devotione. P. 3. N. 371.

45. Ipsa

45. Ipsa adhuc in vita habuit potestatem dispensandi thesauros gratiarum ut Domina. P. 3. N. 539. 656. 665. 709.

46. Omnia bona, quæ facta sunt hucusque in Ecclesia, & fient usque ad finem mundi, evenerunt, & evenient ob ejus preces. P. 3. N. 686. 687.

47. Ipsa est thesauraria omnium bonorum Dei. P. 3. N. 778.

48. Omnes gratiæ, quæ conceduntur hominibus, conceduntur per illius manus. P. 3. N. 778.

49. Ipsa est secunda via ad gratiam Dei. P. 3. N. 785.

50. Ipsa est unicum instrumentum divinæ omnipotentiae. P. 3. N. 787.

51. Quando principes Catholici sunt infelices in debellandis hostibus infidelibus, id provenit ex eo, quia non respiciunt ad Mariam, nec illam pro immediato scopo suorum operum & cogitationum constituunt. P. 1. N. 303.

Articulus 3. Attribuuntur B. Virgini talia attributa, quæ hætenus Ecclesia videtur tribuisse soli Christo, ac Deo.

1. Christus & B. Virgo in mente divina fuerunt motivum & causa meritoria creationis omnium rerum P. 1. N. 133.

2. Deus decrevit formare genus humanum ad similitudinem Christi & B. Virginis. P. 1. N. 134.

3. B. Virgo à nobis colenda est non tantum ut causa nostræ Redemptionis, sed etiam ut motivum creationis omnium rerum. P. 1. N. 76.

4. B. Virgini jam à primo momento ejus conceptionis ita fuerunt subiectæ omnes creaturæ in coelo & in terra, ut per potentiam obedientialem potuerit illis præcipere, quæcunque voluit. P. 1. N. 377. 560. P. 2. N. 18. 19. 20. 41. 61. 291. 299. 433. 544. 545. 591. 633. 867. 1290. 1291. 1389. 1390. 1421. P. 3. N. 144. 148.

5. B. Virgo fuit totaliter amor, sanctitas, perfectio, puritas. P. 1. N. 555.

6. Ipsa fuit circumferentia omnipotentiae divinæ. P. 1. N. 590.

7. In ipsa fuerunt signa potius divinæ, quàm humanæ creaturæ. P. 1. N. 591.

8. B. Vir-

8. B. Virgo cognovit omnes cogitationes hominum, quotquot fuerunt ab origine, & erunt usque ad finem mundi. P. 1. N. 555. 602. P. 2. 257. 461.

9. Eoipso, quod fuit Mater Verbi, fuit Domina creatorum. P. 1. N. 643. 673. P. 2. 19. 20.

10. Ipsa fuit magis impeccabilis, quàm angeli sunt in coelo, quamvis alio genere impeccabilitatis. P. 2. N. 164.

11. Habuit absolutissimum Dominium in doemones; hinc præcipitati sunt in infernum, quoties id voluit. P. 2. N. 217. 366. 370.

12. B. Virgo præcipit, ut suo nomine expellantur & fugentur doemones. P. 2. N. 260.

13. Ipsa præcepit peccato originali, ut à S. Joanne in utero materno discederet, & statim discessit. P. 2. N. 299.

14. B. Virgo alloquens genus humanum fatetur, se esse Matrem omnium hominum, & totius naturæ. P. 2. N. 591.

15. Ipsa scivit omnia, quæcunque à principio mundi gesta sunt, & usque ad finem mundi gerentur, nulla prorsus excepta cogitatione aut affectione ullius hominis. Et ea omnia vidit tam clarè, quàm clarè sunt delineata in mente Dei. P. 2. N. 733. 734. 789. 790. 791. 797.

16. Deus voluit, ut reperiatur in pura creatura aliqua effigies & similitudo tam perfecta ad humanitatem sui filii, quanta absolute est possibilis. P. 2. N. 780.

17. B. Virgo in misericordia assimilatur Deo perfectissime. P. 2. N. 802.

18. Ipsa contulit Mariæ de Agreda potestatem, propulsandi authoritative doemones à moribundis etiam absentibus. P. 2. N. 884.

19. B. Virgo collocata fuit in throno SS. Trinitatis, tanquam in suo proprio solio in æternum. P. 2. 1500. 1521. 1522. P. 3. N. 16. 313. 329. 763. 764.

20. Ipsa erat particeps divinæ omnipotentiae. P. 2. N. 1501.

21. Accepit omnia in plenitudine, quorum pura creatura capax est. P. 2. N. 1501. 1515. P. 3. 611.

22. Est tam perfecta effigies divinitatis, quantum in pura creatura est possibile. P. 3. N. 21.

23. In ipsa perfecit divina Omnipotentia, quanta potuit. P. 3. N. 22. 39. 611. 657.

24. Nulla ipsi deneganda est gratia, quantumcunque magna, dummodo conveniat cum veritate Religionis Catholicæ. P. 3. N. 39.

25. Ipsa sapissimè præcipitavit dæmones ex hoc mundo in infernum potestate regia & absoluta. P. 3. N. 161. 208. 406. 550.

26. Ipsa fuit reddita æqualis potentia ipsius Dei, cujus erat Eclypon. P. 3. N. 207.

27. Ipsa cognovit omnes cogitationes hominum & dæmonum. P. 3. N. 207. 611.

28. Ipsa fuit assumpta in consilium SS. Trinitatis. P. 3. N. 314. 315. 316. 329.

29. Habuit perfectam participationem scientiæ & providentiæ divinæ ad regendam Ecclesiam. P. 3. N. 316.

30. Omnia SS. Trinitatis fuerunt ipsi communia. P. 3. N. 329.

31. Ipsa habuit quartum locum in SS. Trinitate. P. 3. N. 329.

32. Erat æqualis Filio. P. 3. N. 331. 420.

33. Est Domina creaturarum cum summa potestate, similis reddita filio.

34. Attigit omnia, quæ non sunt Deus. P. 3. N. 508.

35. Ipsi fuerunt communicatæ perfectiones divinæ in gradu summo, quantum est creaturæ possibile. P. 3. N. 515.

36. Illud solùm denegandum est B. Virgini, quod involvit manifestam contradictionem. P. 3. N. 536.

37. Omnia, quæ erant possibilia & decentia, Filius quasi debebat suæ Matri. P. 3. N. 604.

38. Omnes honorum tituli & officia, Domina, Gubernatricis &c. in ea plenitudine ipsi collata sunt, in qua omnipotentia divinæ id erat possibile. P. 3. N. 611.

39. Mensura pro dimetiendis beneficiis B. Virgini collatis non est alia, nisi omnipotentia Dei, & illius capacitas. P. 3. N. 623.

40. Omnes

40. Omnes gratiæ Sanctis collatæ fuerunt primariò ordinatæ ad gloriam Dei, dein ad gloriam B. Virginis. P. 3. N. 622.

41. Ejus scientia & amor erant summi, quantum puræ creaturæ est possibile. P. 3. N. 663.

42. Fuit Filio æqualis etiam in gloria in gradu possibili. P. 3. N. 686.

43. Ipsa fuit Secretaria mysteriorum Dei. P. 3. N. 731.

44. Fuit similis Filio in vita & gloria in gradu absolute possibili. P. 3. N. 762.

45. Est unicum instrumentum divinæ omnipotentiae. P. 3. N. 787.

Articulus 4. B. Virgo fuit Fundatrix, Rectrix, & Magistra Ecclesiæ.

1. B. Virgo hoc promeruit, quod in Ecclesia fuerint erecti Religiosi Status. P. 1. N. 439.

2. Ipsa post mortem Christi propriè rexit Ecclesiam. P. 1. N. 545. 552.

3. Ipsa fuit Magistra Ecclesiæ. P. 1. N. 636. 783. P. 2. N. 1028. 1501. 1505. P. 3. N. 39. 48. 100. 103. 108. 109. 115. 155. 157. 179. 233. 611. 626. 628. 698. 710. 734. 778.

4. Est Con-Magistra Ecclesiæ cum Christo. P. 2. N. 609.

5. Est socia & Coadjutrix Christi in erectione Ecclesiæ. P. 2. N. 782.

6. Primæ Tabulæ Legis contractæ sunt - Non haberemus Legem Evangelicam, nisi adessent aliæ Tabulæ Christus & Maria. - Si Maria nihil contulisset ad Decretum condendi hanc Legem, sine ea mansissemus. P. 2. N. 788.

7. Fuit Socia Christi etiam in prædicatione Evangelii. P. 2. N. 923. 924. 927.

8. In prædicatione Evangelii egit præcuratricem. P. 2. N. 1014. 1015.

9. Nisi ipsa fuisset Mediatrix inter Christum & homines, mundus doctrinam Evangelicam non recepisset, nec promerisset. P. 2. N. 1057.

10. Ipsius curæ & regimini fuit commendata Ecclesia. P. 2. N. 1501. P. 3. N. 118. 210. 222. 495.

Zzz 2

11. Chri-

11. Christus Discipulis dixit: Qui novit Matrem, novit & me; qui illam audit, audit me; qui illi obedit, mihi obedit. P. 2. N. 1505.
12. Christus dixit: Ipsa sit omnium fidelium Caput & Superioriffa. P. 2. N. 1505.
13. Ipsa sicut Christus descendit è coelo ad plantandam Ecclesiam. P. 3. N. 2. 4. 29.
14. Ipsa plantavit Ecclesiam. P. 3. N. 2. 29. 531. 698.
15. Erat Rectrix Ecclesiæ; eamque regendam suscepit. P. 3. N. 233. 313. 330. 416. 521. 571. 575. 611. 626. 657. 670. 694. 730. 778.
16. Habuit perfectam participationem scientiæ & providentiæ divinæ ad regendam Ecclesiam. P. 3. N. 316.
17. Festa & Cæremoniæ Ecclesiasticæ instituta fuerunt ex ordinatione B. Virginis. P. 3. N. 668. 612.
18. Omnes honorum tituli & officia, Dominæ, Gubernatricis Ecclesiæ, Magistræ Ecclesiæ &c. in ea plenitudine ipsi fuerunt collata, in qua id omnipotentæ divinæ erat possibile. P. 3. N. 611.
19. Non una tantum vice, sed sæpius descendit è coelo, seque privavit visione beatifica pro suscipiendo regimine Ecclesiæ. P. 3. N. 686.

Articulus 5. Fideles vitam & doctrinam B. Virginis, præsertim in his Revelationibus manifestatam, tenentur respicere pro norma suæ vitæ.

1. Per imitationem B. Virginis, tanquam primum perfectionis statum, ascendendum est ad imitationem Christi, tanquam secundum perfectionis statum; & per imitationem Christi denique est ascendendum ad imitationem Dei, quæ est tertius perfectionis status. P. 1. N. 9.
2. Deus decrevit formare genus humanum ad similitudinem Christi & B. Virginis. P. 1. N. 134.
3. Ipsa sola amavit Deum sine alio respectu. P. 1. N. 520.
4. Ipsa sola habuit perfectum amorem. P. 1. N. 523.
5. Nulla est creatura in coelo & in terra, à qua homines potuissent discere perfectum amorem, nisi Maria. P. 1. N. 523.
6. Sancti sunt radii hujus solis, & rivuli hujus maris; tanto perfe-

perfectius sciunt amare, quo plus attrahunt de hujus amore; & quò perfectius illi conformantur. P. 1. N. 523.

7. B. Virgo fuit totaliter amor, sanctitas, perfectio, puritas. P. 1. N. 555.

8. Deus voluit, ut B. Virgo esset perfectissima effigies suæ Imaginis incarnatæ, & perfectissimum exemplar cæterorum fidelium; sic ut Mater & Filius essent duæ tabulæ, in quibus exprimeretur nova lex gratiæ. P. 2. N. 714. 730.

9. Primæ Tabulæ Legis contrafactæ sunt; - non haberemus Legem Evangelicam, nisi adessent aliæ Tabulæ Christus & Maria. P. 2. N. 788.

10. In tantum sunt æstimanda Evangelia, inquantum sunt Exemplar vitæ Christi & B. Virginis. P. 2. N. 805.

11. Historia hæc revelata debet fidelibus servire pro norma vitæ. P. 2. N. 736. 797.

Quæ hucusque in quinque Articulis recensita sunt, difficilia quidem sunt, fateor; non tamen propterea rejicienda absolutè. Ipsemet propendo in eam sententiam, B. Virginem ut dignificatam per merita Christi simul cum filio movisse Deum ad conferenda omnia dona, quæ hominibus contulit. Neque per hoc timenda est mutatio Statûs Religionis; quia plura mysteria successivè fide explicita credi cœperunt, quæ prius continebantur obscurè in Scriptura, aut in principiis generalibus Religionis; nec sine exemplo est, quod ejusmodi explicita fides initium sumpserit à revelatione particulari personæ sanctæ, qua excitata est attentio Theologorum & Ecclesiæ ad examinandam ejusmodi doctrinam. Tunc solum timendæ sunt ejusmodi novationes opinionum, quando causare aptæ sunt turbas, scandala, & schismata; non verò quando tranquillè subjiciuntur judicio Ecclesiæ & lento ductui Spiritûs Sancti, successivè mentes fidelium & Doctorem illuminantis, & in eam unanimi-tem attrahentis, quæ ex sensu universali tandem Ecclesiæ invehat novationem fidei explicitæ circa articulum prius implicite contentum in Scriptura & traditione. Itaque in his quinque Articulis non ea intentione difficultates recensui, ut allegata absolutè rejiciantur,

sed ut à Theologis pia concertatione reverenter & maturè examinentur, quos precor, ut respiciant ad summum amorem filii divini erga Matrem, suam naturâ, sed pietate & oblatione omnium nostram. Ego non dubito, quod ad omnia bona Ecclesiæ promerenda suas actiones & passiones obtulerit, & quod etiam fuerit idoneè exaudita, ut meritò intentionaliter potuerit simul cum Christo movere Deum ad ea conferenda; quæ tamen idoneitas non reperitur in ullo alio homine.

Propositio 6. Hæ Revelationes continent promissiones periculosas, nisi cautè explicentur, & clausulis muniantur.

1. Omnes, qui devotè invocaverint nomen Mariæ, accipient lumen ad viam vitæ æternæ, & salutem in suis miseriis. P. 1. N. 334.
2. Quidquid B. Virgo petit, impetrat. P. 2. N. 609.
3. Peccatores etiam magni ad ipsam confugientes impetrant veniam. P. 2. N. 609.
4. Quicumque B. Virginem ex corde invocaverit, habebit vitam æternam. P. 2. N. 1501. P. 3. N. 20.
5. Ejus preces semper exaudiuntur. P. 2. N. 1501. P. 3. N. 87. 131. 161. 213. 340.
6. Qui B. Virginem sincero corde invocant, habebunt in morte gratiam perseverantiæ aut conversionis. P. 3. N. 410.
7. Omnibus se exercentibus per lumen naturale in virtutibus naturalibus Deus confert virtutes supernaturales. P. 1. N. 484.
8. In eos, qui dignè communicant, transfunditur aliquid de gloria Christi; & corda devotè communicantium habebunt characterem gloriosum publicum. P. 2. N. 1202.
9. Si homines B. Virginem invocarent in competente tempore, & sincerè, nullus periret. P. 3. N. 301.
10. Pro iis, qui B. Virginem in Ecclesia Cæsaraugustana de Pilari invocaverint, promisit Deus maximas gratias. P. 3. N. 349. 352.

11. Christus promisit, se impleturum omnes eos suis thesauris, qui intercessione B. Virginis digni erunt. P. 3. N. 720.

12. B. Virgo Monialibus doctrinam hujus Libri observaturis promisit, quod illas sit consolatura in hac vita, & post mortem eas præsentatura suo filio. Epist. ad Monial. N. 8.

13. Dies extremi judicii prænuntiatur jam esse vicinus ac proximus. Part. 1. N. 9. 12. 13. 14. Hæc prædictio prima vice jam fuit scripta 1635.

Quod tamen attinet has promissiones, censeo, nullum petere rectè à B. Virgine gratiam spiritualem, quam intercessione ejus non impetret; sed sicut in precibus, quas Christus promisit infallibiliter à se exaudiendas, requiruntur ex parte orantis conditiones, inter quas est congruitas gratiæ conferendæ cum dispositione orantis, ita in his precibus ad B. Virginem possunt aptè subintelligi ejusmodi conditiones tacitè imbitæ; & quia videtur congruum, ut constanter pius Cliens Mariæ protegatur, liberetur à peccatis gravibus ignorantia, & perseveret in articulo mortis, ita credo quod nullus usque ad mortis articulum fidus Cliens Mariæ in eo articulo vincatur sicque æternum pereat. Similiter credo, quod peccatores ad eam confugientes pro congruitate fiduciæ & operum semper obtineant extraordinarias ad conversionem excitantes & adjuvantes gratias, quibus convertantur, si non positivè resistent gratiis.

Propositio 7. In his Revelationibus variis Scripturæ textibus tribuitur sensus Litteralis, aut allegoricus qui non videtur esse intentus.

1. Totum Caput octavum Proverbiorum: *Dominus ab initio possedit me* &c. in sensu Litterali explicatur de B. Virgine P. 1. N. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 63. 64. 65. 66. 133.

2. Quæ Salomon Sapientiæ C. 7. scribit de lumine rationis naturali hic scribuntur de lumine supernaturali. P. 1. N. 13. 18. 19. Sed non videtur quod lumen intrinsecè supernaturale ordinariè saltem ordinetur ad relegendas veritates naturales, prout tamen hic Num. 19. asseritur.

3. Quan-

3. Quando in Apocalipsi C. 12. dicitur, quod ante Mulierem parturientem steterit Draco, habens capita septem, & cornua septem dicitur, per septem capita in sensu Litterali intelligi septem Legiones dæmonum, in quas multitudo dæmonum divisa est; per septem cornua autem intelligi Præfectos harum Legionum, nempe eos Dæmones, qui septem vitiis Capitalibus præfecti sunt. P. 1. N. 103. 104. Sed videtur divisio vitiorum in septem vitia capitalia prorsus arbitraria; & antiquiores Theologi v. g. Cassianus, numerarunt octo, aut novem vitia Capitalia.

4. Illa comminatio, quæ reperitur in Apocalipsi C. 12. *Væ mari*, sic explicatur: *Væ mari*, quia videndo tantam impietatem non extinxit prævaricatores suis fluctibus. P. 1. N. 120.

5. Ille textus: *Data sunt mulieri alæ, ut volaret in desertum, ubi alitur per tempus & tempora & dimidium temporis.* Apoc. 12. explicatur de tribus ultimis annis vitæ B. Virginis, in quibus vixit vitam contemplativam. P. 1. N. 105. 128. Sed Apocalipsis diu post obitum B. Virginis scripta, tractat de iis, quæ oportet fieri post hæc. Neque videtur ratio, de trium annorum periodo jam transacta loqui per tales figuras & per tanta mysteria.

6. Totum Caput 21. Apocalipsis: *Vidi civitatem novam Jerusalem descendantem de cælo &c.* explicatur in sensu Litterali de B. Virgine. P. 1. N. 247. 265. 266. 661.

7. Ille textus: *Ego sum Alpha & Omega.* Apoc. 1. explicatur simul de Christo & B. Virgine P. 1. N. 258.

8. Illud Prov. 8. *Per me Reges regnant, & potentes decernunt justitiam.* Litteraliter tribuitur B. Virgini. P. 1. N. 301. 545.

9. Illud Apoc. 14. *Virgines sequuntur Agnum, quocunque ierit.* Explicatur in eo sensu, quod sequantur Agnum ad passionem. P. 1. N. 459.

10. Ille textus: *Sapientia edificavit sibi domum &c.* Prov. 9. explicatur litteraliter de B. Virgine; & quod ista Domus sit B. Virgo, dicitur constare omnibus Catholicis. P. 1. N. 600.

11. Illud promissum factum Abrahamo: *Quarta generatione huc*

huc revertentur, dicitur esse impletum per Christi conceptionem. P. 2. N. 133. Juxta Interpretes jam impletum fuit quindecim sæculis ante Christum.

12. Totum Caput 24 Ecclesiastici, quod apertè scriptum est de Sapientia increata, hìc litteraliter explicatur de B. Virgine. P. 2. N. 731.

13. Illud Joa. 2. *Tertio die factæ sunt Nuptiæ in Cana*, explicatur de tertio die hebdomadæ Judaicæ. P. 2. N. 1033. Nemo sic intellexit; id ergo verba non aptè exprimunt in re alioquin obvia.

14. Illud Christi in Oliveto: *Ego sum*. Sic explicatur: *Ego sum, qui sum*. P. 2. N. 1229.

15. Illud Christi: *Venient dies, in quibus dicent: beata steriles*, explicatur de die extremi judicii. P. 2. N. 1370. Ex circumstantiis videtur ibi sermonem esse de tempore excidii Jerosolimitani. Huc pertinet, quod Agredana non semel tantum textus Scripturæ aliter citet, quàm sunt in Vulgata, v. g. P. 1. N. 80.

Propositio 8. Hæ Revelationes continent propositiones periculosas circa doctrinam morum, nisi bene explicentur.

1. Promittitur omnibus peccatoribus vita æterna, si Mariam devotè invocaverint. P. 1. N. 294. 301. P. 2. 609. P. 3. N. 301. 410. Quamvis alibi P. 3. N. dicatur, omnes has promissiones esse conditionatas; & P. 3. N. 302. exigatur, ut ea invocatio fiat debito tempore.

2. Per Mariam aditus in cœlum jam facilis est redditus. P. 1. N. 296.

3. B. Virgo præcipit, ut memoria sub quibuscunque occupationibus sit defixa in consideratione divinæ essentiae, & perfectionum divinarum. P. 1. N. 309. Item, B. Virgo Mariæ de Agreda dixit: De necessariis vitæ plus non admittas, quàm præcisè sufficit ad hoc, ne moriaris. In cibis nil desideres, nisi quod affert minorem gustum; & ut tibi præbeatur quod gustus non desiderat; econtra denegetur quod gustus desiderat. P. 1. N. 456. Hæc re-

D. E. A. de Revelat. Pars II.

Aaa

gula

gula sic illimitata idonea est ad destruenda subjecta utilia communitati ac Ecclesiæ, nisi bene explicetur à directoribus spiritualibus.

4. B. Virgo ad Mariam de Agreda dixit: Disce ex illo meo silentio, te nunquam excusare in eo, quod tibi imputatur, etsi sis innocentissima. P. 2. N. 397. Universaliter tale silentium non esset bonum. Opus est explicatione.

5. Devotio ad Terram Sanctam dicitur esse unum ex efficacissimis mediis stabiliendi Monarchas Catholicos. P. 2. N. 576. Si insinuatur, ineundum esse foedus Sacrum inter principes Catholicos ad recuperandam Terram Sanctam, an hoc consilium sit conforme iustitiæ, meritò dubitatur, cum probabiliter etiam Infidelibus obligemur ad servanda Pacta, & Contractus.

6. Dicitur, Christum, dum adhuc in Domo Nazarena erat subditus, longo satis tempore avertisse faciem à sua Matre, nec eam aspexisse; nec cum ea ullum verbum locutum fuisse, ut sic illi præberet occasionem patientiæ. Exemplum hoc videtur difficile in eo statu, in quo tunc Christus volebat docere virtutem perfectæ obedientiæ & reverentiæ erga parentes.

7. B. Virgo sæpius in his Revelationibus præcipit, ut è memoria deleantur omnes species, nisi quas habemus de voluntate & doctrina Dei. P. 2. N. 829. 1255. Hæc regula necessario limitanda & explicanda est.

8. B. Virgo præcipit Mariæ de Agreda, ut nullum loquatur verbum, nec ullam suscipiat cogitationem, nisi petita prius à B. Virgine licentiâ. P. 2. N. 854. Hæc Lex difficilis est, cum utique mens ad tam multa simul intenta esse non possit facile ac constanter in omni cogitatione, puta ad B. Virginis nutus, ad voluntatem Dei, ad motiva virtutum, ad immediatas regulas honestatis aliasve circumstantias.

9. B. Virgo non habuit amplius dependentiam specierum intellectualium à speciebus phantasticis ac materialibus; vult etiam, ut in nobis excludantur omnes species materiales ac terrenæ. Per hoc autem obtinetur, ut seorsim agat pars inferior, & seorsim pars superior. P. 3. N. 540. 541. 542. 543. 555. Hæc Regula indiget explicatione, ne serviat ad fundamentum Quietismi.

10. Obedientia cœca erga Superiores & Confessarios eoque commendatur, ut si quis illis obediat, ne quidem possit errari materialiter. Præfat. ad Part. 1. N. 8. Et ista quoque Regula explicanda, ne serviat ad fundamentum Quietismi.

11. Ponitur in his Revelationibus hæc Regula: Quando Confessarii & Superiores approbant Revelationes, aut alias gratias, tanquam provenientes à Deo, debet indubitato credi, eas venire à Deo. P. 2. N. 1179. Hæc Regula sine limitatione posset esse seductoria, maximè tunc, quando ipsimet Confessarii aut Superiores jubent investigari curiosa à Deo, prout sæpius factum in his Revelationibus videtur.

12. B. Virgo dixit: Extinguatur omnis affectus & propensio ad ullam creaturam. Omne humanum solatium est imperfectio. Solum illud solatium admittendum est, quod immittitur à Deo, vel ab angelo. P. 2. N. 1372. Hæc doctrina explicanda, ne sit erronea; neque enim affectus v. g. parentum ad filios exuendus, sed moderandus. Velle rejicere omnem affectum est destruere naturam, & corrigere Creatorem.

13. Maria de Agreda præcipit suis Monialibus, ut, si etiam à Superiore jubeantur extradere Originale hujus Historiæ, tantum tradant Copiam. Epist. ad Moniales. N. 18. Hoc convenit cum vera obedientia difficiliter.

14. B. Virgo Mariæ de Agreda imputat ad culpam, quotiescunque audito illius nomine non agit gratias pro privilegiis huic Nomini concessis. P. 1. N. 343. Hoc præceptum personale difficulter est observabile; aut forte non intelligenda culpa Theologica.

Propositio 9. Hæ Revelationes continent varias propositiones, quæ etiamsi veræ essent, non videtur decuisse eas his temporibus revelari.

1. Bibliam Vulgatam à mille jam annis in Ecclesia prælegi solitam, & ab ipso Concilio Tridentino pro usu publico unice præscriptam, condemnare erroris, videtur eam exponere irrisioni hæretico-

ticorum. Si Deus voluisset in hac re unquam interponere suam auctoritatem; potuisset antecedenter, sic dirigendo corda Patrum, ne Bibliam Vulgatam pro usu publico recepissent; aut expectare opportuniora tempora, quibus id fieri potuisset sine hæreticorum scandalo; aut certè pro instructione Ecclesiæ in re tanti momenti uti potuisset instrumento Fide digniori. Jam verò Bibliam Vulgatam in his Revelationibus condemnari falsitatis, probatur ex eo, quia anni ab initio mundi usque ad Nativitatem Christi adstruuntur 5200. cum tamen in Biblia Vulgata non numerentur ultra 4000 circiter. P. 2. 476. 1359. P. 3. N. 519.

2. Non videtur decere, Deum mediante muliere definitivè determinare controversias Theologicas, præsertim in materiis, quarum determinatio non est necessaria ad profectum fidei aut morum, & ubi in tali instrumento non ponuntur signa indubitata credibilitatis. Ratio est, quia aliàs Deus intenderet finem, nempe credulitatem prudentem, & non ordinaret media idonea credibilitatis. Jam verò in his Revelationibus multæ determinantur hoc modo Controversiæ Theologicæ v. g. quod Christus nihilominus venisset etiamsi Adam non peccasset. P. 1. N. 72. 73. 74. Item, quod detur duplex sensus Litteralis S. Scripturæ. P. 1. N. 7. 157. 160. Item, quod Deus fuerit necessitatus ad condendum mundum & ad ponendam Incarnationem. P. 1. N. 35. 36. 40. Item, quod Prædestinatio dependeat à prævisione bonorum operum. P. 1. N. 47. Item, quod Visio Dei intuitiva possit liberè dimitti, prout fecit B. Virgo. P. 3. N. 686. Item, quod visio Dei intuitiva habeatur per species creatas. Item, quod cognitiones dæmonum fiant modo discursivo. P. 1. N. 122. 7. 8. 9. 72. 90. 91. 92. 125. 126. 183. &c.

3. Non videtur decere, Deum revelare ea, quæ cedunt in vilipensionem veræ Religionis & Ecclesiæ sine speciali fructu aut necessitate. Quis autem fructus, aut quæ necessitas revelandi, quod status Ecclesiæ circa medium Sæculi 17 nempe circa annum 1650 fuerit omnium pessimus? an non exinde grave nascitur præjudicium contra Ecclesiam? immo an non ista favent Abbati San - Cyrano, qui

qui similia eodem tempore contra Ecclesiam declamabat in Gallia?

4. Non videtur decere, Deum immediatè revelare sine demonstrativis de divinitate revelationis argumentis ea, quæ ex communi persuasione hominum videntur absurda, & à consuetudine constanter à Deo in aliis genuinis Revelationibus observatâ alienissima. Ratio est, quia si Deus immediatè per semetipsum aliquid revelat, ipsius est seligere terminos ad finem idoneos, & omnia media ordinare ad finem intentum, nempe ad stabiliendam fidem & honestatem morum. Ad quid autem serviunt ista? v. g. B. Virgo terræ & elementis gratias agit, quod sibi tamdiu servierint. P. 3. N. 724. An non hæc phrasis poetica? Oratiunculæ SS. Trinitatis, Christi, B. Virginis, angelorum, & dæmonum plerumque alienæ videntur à verosimili. Deo, angelis, Christo, B. Virgini, & dæmonibus tribuuntur actiones statui & conditioni eorum ut videtur incongruæ. v. g. quod angeli custodes B. Virginis prætulere ubivis in scutulis nomina Matris Dei Litteris invicem implexis? & quod jam tunc cantaverint *Salve Regina* & *Ave Regina*, & *Regina Cœli Letare* &c. quod dæmones cum Lucifero toties à B. V. fuerint præcipitati in orcum, & semper statim iterum redierint? & quàm multa recensentur miracula superflua ut videtur ad fines à Deo intentos? Horum omnium quæ aliena videntur à consuetudine actionum ac revelationum divinarum, tanta ubique occurrit multitudo in decursu operis, ut abstinere satius sit à citandis locis singulis. Fateor tamen, ubi præcisè agitur de decentia, nos non posse ferre iudicium certum circa actiones divinas à priori, quia non possumus perscrutari iudicia Dei, fines & principia præstabilita. Forte nunc vult, quod prius noluit, ob alias circumstantias, quas videt novo decreto congruas.

Propositio 10. Hæ Revelationes continent varias propositiones proclives in errorem, nisi cautè explicentur.

1. Supponi videtur, dari aliquos homines, qui etiamnum in hac vita extra spem salutis & auxilii constituti sunt. P. 1. N. 20. Hoc sterneret viam erroribus Calvinismi & Jansenismi.

2. In toto hoc opere ex instituto videtur stabiliri Dogma Lulianum, & Leubnizianum, quod Deus necessitetur ad se communicandum ad extra modo perfectissimo, quo potest; & quod necessitetur ad operandum omne illud, in quo simpliciter reperitur *ratio melioris*, seu *major convenientia*. Hinc inferitur, quod Deus fuerit necessitatus ad producendum Christum, & B. Virginem &c. P. 1. N. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 191. 192. 208. 209. 210. 211. 213. 520. Per hanc doctrinam aperiretur aditus ad fatum Gentilium, & ad absolutam necessitatem Calvinii, & ad nudam libertatem à coactione Jansenisticam.

3. Dicitur, quod non solum B. Virgo à primo momento suæ Conceptionis, sed etiam Infantes pro Christo occisi jam in utero materno habuerint perfectum usum rationis & claram notitiam mysterii SS. Trinitatis. P. 1. N. 225. 221. & P. 2. N. 675. 678. Hæc assertio si extenderetur ad omnes infantes, placeret Lutheranis, qui asserunt, ab omnibus Infantibus in collatione Baptismi elici actum fidei.

4. Afferitur, quod B. Virgo stantibus donis à Deo acceptis non potuerit peccare. P. 1. N. 322. 473. 474. P. 3. 314. Hoc nisi in sano sensu explicetur, placeret Jansenistis, qui ob dispositiones libertati extrinsecas etiam in aliis hominibus tollunt libertatem indifferentiæ ad bonum vel malum.

5. Admittitur in B. Virgine visio Dei intuitiva habitualis per species ex præcedente visione intuitiva relictas. P. 1. N. 379. Hoc nisi explicetur, facile in consequentiam servit Beguardis, in Concilio Viennensi condemnatis; & falsis Mysticis.

6. B. Virgo dixit: Qui vovit obedientiam, non habet amplius electionem ullius actionis, nisi quàm injungit ille, cui se subjecit. P. 1. N. 443. Hæc doctrina nisi explicetur, videtur contra unanimum Theologorum; quia per votum obedientiæ quilibet se tantum obligat ad ea, quæ sunt conformia suæ Regulæ.

7. B. Vir-

7. B. Virgo dixit: Obedientium peccata Deus non reservat in sua memoria pro die iudicii; immo propter sacrificium obedientiæ delet etiam reliqua peccata. P. 1. N. 450. Hæc propositio veritatis, nisi explicetur, placeret Molinosio & falsis Mysticis.

8. Christus, quando suscepit baptismum, simul instituit Sacramentum Baptismi; & tunc etiam petiit à Patre generalem Ecstasin pro omnibus illis, qui baptismum suscepturi sunt. P. 2. N. 980. Id ipsum si intelligeretur generaliter, docent Lutherani, quod nempe omnes Infantes in susceptione baptismi patiantur quandam speciem Ecstasis, in qua eliciunt actualem fidem.

9. Docetur, in homine extingui posse omnes Reliquias peccati originalis, & omnes pravas inclinationes relictas ex fomite. P. 2. N. 1032. Hoc nisi restringatur, videtur erroneum, quia alioquin falsificaretur Scriptura, recognoscens hominem semper tentationibus obnoxium ab intra; quia deest donum illud iustitiæ originalis, quo vires inferiores subjiciuntur habitualiter rationi.

10. Si homo non peccasset, non fuisset passus ullam molestiam à creaturis; oppositio creaturarum est poena peccati originalis. P. 2. N. 18. 19. 20. Superflui humores in mulieribus sunt effectus peccati originalis. P. 2. N. 139. Defatigatio, fames &c. etiam sunt poena peccati originalis. P. 2. N. 1052. Hæc doctrina non est vera, nisi limitetur, quia ignis utique uffisset propius accedentes non sine dolore.

Propositio 11. Hæ Revelationes multiplicant revelationes, & miracula sine ulla ut videtur necessitate.

1. Deus revelat de verbo ad verbum longissimas quasvis orationes, & allocutiones Dei, angelorum, B. Virginis, hominum, demonum; quin appareat ulla necessitas ita distinctè recensendi omnia verba. P. 1. N. 90. 92. 112. 122. 125. 126. 168. 173. 175. 178. 179. 181. 183. 187. 191.

2. Recenset Apparitiones frequentissimas, nec monstratur aliquis effectus, ad quem illæ apparitiones fuerint ordinatæ, tanquam
de

de congruo necessarium ad finem. P. I. 167. 168. 175. 179. 182. 183. 201. 207.

3. Adducuntur plurima miracula, aliena prorsus à consuetudine Dei in casibus non multum dissimilibus, nec apparente necessitate ad finem intentum. At verò hoc ipsum principium: *non esse multiplicanda miracula sine necessitate*, limitat in B. V. quia docet, tot gratias & miracula in B. Virgine esse admittenda, quot convenienter possunt dari. P. I. 210. 211. 213. (191. 192.)

4. In specie dicitur, quod B. Virgo jam habuerit usum rationis in primo momento Conceptionis. P. I. N. 221. quod nullo momento destiterit elicere actus virtutum à primo momento Conceptionis. 225. quod jam in utero materno agnoverit mysterium SS. Trinitatis. 225. & quod jam tunc habuerit scientiam omnium naturalium. 226.

Exinde jam sequuntur ferme perpetua miracula, quorum plerumque nulla ad finem stabilitum videtur necessitas v. g. quod in utero materno B. Virgo genuflexionem fecerit Deo; quod tunc distinctè agnoverit omnes creaturas. 227. 228. Remitto Lectorem ad Compendium Revelationum supra positum. Fatendum tamen, nos non agnoscere mensuram judiciorum divinorum. In hoc genere optima regula: Nihil incredibile, ubi testis idoneus.

Propositio 12. Hæ Revelationes tribuunt Deo & angelis & doemonibus modos agendi improbables & absurdos, ut videtur.

1. Tribuunt Deo, angelis, & doemonibus Discursus longissimos; eloquentes quidem, sed indignos majestate Dei, & prudentiâ horum spirituum; quamvis enim unicus actus intellectus & voluntatis in Deo & angelis (immo & in habentibus Contemplativas cognitiones v. g. B. Virgine) sit exponibilis per longissimos discursus, utpote comprehensivus omnium causarum, motivorum, finium, mediorum, effectuum; non tamen consentaneum videtur majestati, & praxi divinæ, ut aperiat doemoni totam suam mentem, pandendo causas,

causas, fines, & effectus suæ voluntatis, & omnes vias suorum consiliorum; prout fit in his discursibus. Sermones Dei, Regum, angelorum, breves sunt. Statuunt Conclusiones ac Decreta suæ voluntatis; rationes aut celant, aut conjiciendas relinquunt sapientibus. *Cor Regis*, inquit Sapiens, *inscrutabile*. Itaque longissimi Discursus, iique plurimi recedunt à dictamine sensûs communis, & eoipsò à verisimilitudine. Hujusmodi Discursuum initia, aut Centones vide P. 1. N. 7. 8. 9. 72. 90. 91. 92. 122. 125. 126. 183.

2. Dicit, Deum celasse dæmoni formationem Adami & Evæ, ne eam impediret. P. 1. N. 137. Ibidem N. 138. dicit, Luciferum suspicasse, Adamum esse Christum, & Evam ejus matrem.

3. Tribuit dæmonibus sæpe ingentem exultationem. P. 1. N. 140.

4. Dicit, propterea Deum tamdiu distulisse Incarnationem, ut multiplicato humano genere haberet populum, cui præesset Christus. P. 1. N. 141. Sed dudum v. g. tempore Davidis, habuisset populum æque numerosum.

5. Inter mille angelos, deputatos B. Virgini pro custodia erant duodecim, qui semper visibiliter B. Virgini prætulerunt Symbola Redemptionis. P. 1. N. 201. & Passionis 207.

6. Tribuuntur tribus personis SS. Trinitatis colloquia, non ordinata ad significandum aut efficiendum aliquid ad extra. P. 1. N. 220. 222.

7. Tribuitur Lucifero, quod in rebus quibusdam, Deo subtrahente species, patiatur defectum memoriæ. P. 2. 323.

Propositio 13. Hæ Revelationes videntur recedere à consuetudine, quam Deus observare solet in concedendis Revelationibus.

1. Deus, quando aliqua revelavit in V. aut N. T. in bonum Ecclesiæ, nunquam rogavit centies, aut millies per multos annos Scriptores Hagiographos, ut revelata scriberent; neque iteravit mandata; sed elegit personas ad nutum obedientes; quia decet, ut ad eas operationes, quæ non adscribuntur homini, sed Deo, quales

sunt Revelationes, assumat instrumenta jam perfecta ac idonea, non primum contingenter perficienda. Econtra ad Agredanam ferme per viginti annos iterat mandatum scribendi hoc Opus, quod ipsa met fatetur esse Opus solius Dei. P. 1. N. 2. 1.

2. Deus in revelandis suis mysteriis V. & N. T. nunquam usus est ministerio plurium angelorum, sed usus est ad summum unico; Agredana autem habuit octo angelos, qui eam juvarent in scribendo hoc opere. P. 1. N. 4. Alienum hoc est à divinis moribus, ut in executione rerum supernaturalium, dum recedit ab ordine naturæ, adhibeat plures causas, ac media, quàm pro effectu, aut pro Significatione publica necesse est.

3. Deus nunquam immediatè per semetipsum revelavit tantam multitudinem veritatum particularium non pertinentium ad necessariam foundationem Religionis; ne quidem in Pentateucho Moyſis, & Prophetis, & Apocalipsi. Alienum enim est à moribus divinis, profundere sua verba sine necessitate. Hic autem revelatur plus, quàm unquam fuit revelatum.

Propositio 14. Hæ Revelationes sunt dissimillimæ Revelationibus genuinis, aliunde certis.

1. In Revelationibus aliunde certis non reperitur tanta varietas & redundantia mediorum; quia Deus, sicut in operibus naturæ operatur modo simplicissimo per media uniformia, & paucissima, quæ sufficiunt, ita convenit, ut eodem modo operetur in operibus gratiæ. Hic verò Agredanæ revelantur aliqua à Deo; alia à B. Virgine; alia ab angelis; alia à Deo & angelis simul; alia in Deo, alia in seipsis; alia in luce superiore, alia in speciebus phantasticis &c. P. 1. N. 22. 23. 24. Non sic Prophetæ; non sic Joannes in Apocalipsi.

2. Aliæ Revelationes certæ dantur de veritatibus necessariis aut certè utilibus pro salute animarum, ac decore Religionis. Quæ autem utilitas in multis Revelationibus hujus Operis? v. g. Qualis fit Ordo & prioritas cognitionum & Decretorum in Deo? P. 1. N. 32. 33. 34. 35.

3. In

3. In his Revelationibus Deus fusissimè explicat ea, quæ sunt tritissima, ac plana in Theologia & Ascesi. Sicut autem non solet edere miracula sine necessitate generali vel personali, ita in Revelationibus non solet profundere lumina circa materias, quarum cognitio facillimè haberi potest per alia media. Sic v. g. explicat Deus, quomodo in visione Dei dentur plura instantia? quomodo scientia Dei, & Decreta sint multiplicia? &c. P. 1. N. 34. 35. 33. 238.

4. In aliis genuinis Revelationibus Deus non solet examinare controversias Theologorum, aut rejicere sententias passim receptas à Theologis; hinc autem rejiciuntur Sententiæ communissimæ inter Theologos; dicitur enim quod Prædestinatio fiat generaliter dependenter à prævisione bonorum operum. P. 1. N. 47. quod Christus venisset, etiamsi Adamus non peccasset P. 1. N. 72. 73.

5. In genuinis Revelationibus Deus non loquitur tam confusè, ut nil certi possit colligi. Id autem fit in his Revelationibus. Sic v. g. dicitur, vixisse Job temporibus NB *his*, id est, temporibus descriptis in Libro Genesis, Exodi, Josue, Judicum. P. 1. N. 152.

Propositio 15. In Ven. Maria de Agreda reperiuntur dispositiones idoneæ ad illusiones phantasticas, aut nonnunquam diabolicas.

1. Frequenter se reflectit ad proprias perfectiones, & ad sua dona; idque comparativè ad alios homines quos perfectione superat; & cum respectu ad famam ex suis operibus consecuturam. Hujusmodi autem reflexiones frequentes minus necessariae quibus sæpe non carent personæ etiam sanctæ, sunt primus gradus Superbiæ, ut fuerunt in Lucifero detinente se inordinatè in consideratione suarum perfectionum, & in Phariseo, referente Deo gratias, quod non esset sicut ceteri hominum; aut certè sunt propinqua ad Superbiam, adeoque etiam ad illusiones diabolicas dispositio. Part. 1. Num. 1. 2. 8.

2. Fuit phantasiæ debilis, facilis in impressionum receptione, & tenacissimæ in earum conservatione. Id constat ex variis indiciis.

Sic enim fatetur, se agitatam fuisse perpetuis timoribus & anxietatibus, ne forte esset in malo statu, & ne forte illusa esset in suis visionibus, quamvis luce & ratione superiore agnoscere se crediderit, hos timores esse imprudentes. De his timoribus, qui, ut alibi dicitur, statim iterum redierunt post iteratas discussiones, meminit P. 1. N. 2. 5. Idem patet ex ejus Vita, & ex ejus Proëmiis ad tres Partes sui libri.

3. Videtur tenax proprii judicii. Hujus signum est, quod non obedierit Deo, B. Virgini, & Confessariis sapissimè, & per annos ferme viginti eam ad conscribendam hanc historiam seriò cohortantibus, quamvis fateatur, se fuisse certam ex effectibus, revelationes has esse divinas. P. 1. N. 2. Idem patet ex ejus Vita, & ex ejus Proëmiis.

4. Desideravit & petiit habere Revelationes. P. 1. N. 4. 5. 52. 72. 73. 33. 352. 376. 242. P. 2. N. 138. 311. 298. 476. 477. 478. 648.

5. Ejus visiones fuerunt pleræque imaginariæ seu phantasticæ, id est, cum representatione aliqua corporea, quæ juxta Doctores sunt magis subjectæ illusionibus, præsertim si ejusmodi representationes sint frequentes, & sic fiant habituales. P. 1. N. 5. 6. 7. 12. 13. 14.

6. Allocutiones, quibus Deus, B. Virgo, & angeli alloquuntur Agredanam, sunt valde idoneæ ad ingenerandas frequentes cogitationes de propria excellentia, & affectiones superbiæ. P. 1. N. 6. 7.

Propositio 16. Regulæ, quas ipsamet Ven. Maria de Agreda pro discretionem Revelationum posuit, videntur has Revelationes accusare. Id probatur. Regulæ, quas ipsa posuit, sunt sequentes.

Regula 1. Nihil est requirendum à Deo ex vana curiositate. P. 2. N. 551. Atqui multæ harum Revelationum fuerunt à Deo postulata, quin ulla videatur earum necessitas, aut notabilis utilitas pro bono Religionis aut animarum. Sic enim petiit à Deo sibi revelari. Primò. Quem locum in Decretis divinis habuerit Christus & B. Virgo? P. 1. N. 33. Secundò. Utrum Christus venisset, si Adam non peccasset? P. 1. N. 72. Tertiò. An ab Orbe condito usque

que ad Christi Nativitatem fluxerint quatuor; an verò quinque annorum millia? P. 2. N. 138. Quartò. An domus Zachariæ steterit Jerosolimis? an in Hebron? an in alia Civitate, quæ nominabatur Juda? P. 2. N. 311. Quintò. Ob quam causam B. Virgo tot miracula patrauerit circa Joannem B? P. 2. N. 298. Sextò. An B. Virgo passa fuerit incommoditates naturæ in infantia? P. 1. N. 352. Septimò. Quales fuerint circumstantiæ Nativitatis Christi? an fuerit natus sine sordibus & sine secundinis? P. 2. 476. 478. 477. Octavò. Agredana petiit multas alias visiones. P. 1. 376.

Regula 2. Miracula debent esse rara, ac solùm contingere in casu necessitatis. P. 2. N. 617. & 625. Atqui hæ Revelationes multiplicant miracula innumera ut videtur sine necessitate, ut patet ex decursu totius historiæ, & ex singulis fermè foliis; maximè à N. 617. 625.

Regula 3. Revelationes ad fines, quos Ecclesia exigit, semper ordinantur à Deo in pondere & mensura. P. 1. N. 612. Atqui in his Revelationibus tanta videtur profusio, ut non mensurentur ullo necessitatis limite; sed concedantur illimitatè pro capacitate subjecti etiam in bonum privatum cujuslibet animæ, tanquam medium de se ordinatum ad infundenda lumina. P. 1. N. 614 615.

Regula 4. In Revelationibus, & motibus internis possunt simul concurrere principia naturalia, & supernaturalia; Deus & diabolus, divina inspiratio, & falsa recipientis interpretatio. Ita habetur. P. 1. N. 75. P. 2. N. 1308. P. 1. N. 24. Sic enim asserit, Doctores quandoque recipere lumina supernaturalia in ordine ad aliquam veritatem, quæ tamen ob varia eorum præjudicia & inclinationem pariant diversas opiniones. Sic docet, Pilatum ad procurandam liberationem Christi simul fuisse motum à Deo, & diabolo, immo fortius à diabolo. P. 2. 1306. & 1308. Sic etiam fatetur, in his Revelationibus sibi quandoque tantum datam fuisse intelligentiam, pro cujus explicatione dum necessum habet, verba sumere ex seipsa se posse errare. P. 1. N. 24. Hinc fatetur, in ejusmodi casibus se consuluisse suum Patrem spirituales. Hoc er-

go principiò positò in hujusmodi Revelationibus per rerum intelligentiam, quales sunt magna hujus operis pars, non habetur certitudo, aut certum veri Criterium ex divinitate doctrinæ, quam continent.

Regula 5. Mos dæmonum est, proponere veritates pro hominum captu optimas, ut immisceant falsitates. Part. 3. N. 306. Itaque ex optimis doctrinis hujus Operis non habetur argumentum certum pro ejus divinitate; immo, quo opus est præstantius in suo genere, eo plus lucratur dæmon, si ei immisceat aliquas falsitates cujusdam momenti. Quod si hoc opus non habet pro se argumenta divinitatis moraliter certa, & ex opposito contra illud pugnant præsumptiones deceptionis violentæ, quis conferat fidem certam?

Regula 6. Ex tribus signis habetur certum judicium, quod Revelatio sit à Deo. Primò. Ex ipsa natura lucis, in qua res revelata cognoscitur. Secundò. Ex submissione judicii, ac obedientia erga Directores suos spirituales ac Superiores. P. 1. N. 15. 16. 17. 18. 19. P. 2. N. 679. & P. 3. N. 791. & P. 1. N. 641. Tertiò. Ex bonis effectibus quos in anima relinquunt, videlicet ex motibus feryentibus ad virtutes. P. 1. N. 641. Hæc omnia indicia sunt fallibilia, aut certè non applicabilia in his Revelationibus. Quod enim attinet illam lucem, ea non est ipse Deus, ut fatetur P. 1. N. 12. 13. 14. & sequentibus, adeoque potest dæmon illam imitari per similitudinem, maximè cum plurimæ, si non pleræque, ejus Revelationes, sint imaginariæ & phantasticæ, ut patet ex decursu operis. Nec videtur, quod ipsa dicit; P. 1. N. 2, visiones suas in phantasia esse raras; contrarium loquitur res ipsa in omnibus ferme foliis. Dein, si fuisset adeo certa de hac luce infallibili, non timuisset toto vitæ tempore de illusionibus Diabolicis, ut monstrat ejus vita §. 15. & ex tribus Præfationibus constat; neque tam anxie sua opera subjecisset correctioni Doctorum, ut fecit P. 2. 679. & P. 3. N. 791. neque fuissent multa correctæ ex ejus prima descriptione, prout tamen fuisse correctæ colligitur ex Præfatione ad Part. 1. Num. 15. & ex Vita illius §. 32. Quod attinet submissionem ad suos Confessarios & Superiores, inprimis illis per viginti fermè

firmè annos non paruit; nec acquievit eorum mandato, nisi post iteratas visiones, ut proin potius crediderit novis visionibus, quàm suis Confessariis; dein verò hi non sunt certa regula, constat, scatuiffe Germaniam ejusmodi Visionariis illulis quamvis cùm approbatione Confessariorum. Dein habuisset signum clarum dubitandi de bona directione Confessariorum, & inquirendi melius; maximè cum unus Confessarius constanter contradixerit, ut patet ex ejus Vita §. 32. & reliqui Superiores ac Confessarii ipsi mandaverint petere à Deo varias revelationes, ut patet ex P. 2. N. 679. quod facile potuisset advertere, esse tentationem Dei; & coipso esse obnoxium illusioni. Denique pii motus ad exercitium virtutum potest esse simul à Deo, & simul à doemone ex diverso fine, prout fuit in Pilato sollicitudo liberandi Christum, ipsamet id sic contestante. P. 2. N. 1306. & 1308. Itaque dum non reperitur in his Revelationibus certum Criterium de earum divinitate, & ex opposito stent argumenta moraliter certa, prudentiæ est, assensum usque ad judicium supremi tribunalis Ecclesiæ suspendere.

Regula 7. Si in visionibus corporalibus statim exigitur fides sine ulteriori examine, coipso est signum, quod sint à doemone. P. 1. N. 640. Atqui hæc fides ut videtur fuit exigita ab ipsa sæpius; nam quamvis aliquando fuerit remissa ad judicium Confessarii v. g. P. 1. 641. id tamen non est factum aliis iteratis vicibus.

Propositio 17. Hæ Revelationes contradicunt Revelationibus aliarum foeminarum æquè fide dignis ac sunt istæ. Ergo sunt dubiæ. Adeoque ut dubiæ cedere debent præjudiciis hucusque adductis moraliter certis.

1. In his Revelationibus dicitur; B. Virginem & S. Josephum, quando proficiscebantur in Bethlehem nec habuisse famulum, nec ancillam. P. 2. N. 423. 457. 472. 473. Econtra in Revelationibus Beatae Veronicæ de Binasco L. 4. N. 3. apud Bollandum 13. die Januarii dicitur, eos in comitatu habuisse ancillam & famulum. Sic habet: *Assistebat B. Virgini Joseph vir ejus, habens ancillam comitem, Virginis gravida gratia, famulumque bovem deducentem.*

2. In his Revelationibus dicitur, quod B. Virgo jam ante ingressum itineris præparaverit fascias, in quibus postea Jesum involvit. P. 2. N. 441. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ de Binasco L. CC. N. 5. dicitur, quod B. Virgo Infantem involverit in suo Velo capitis. Sic habet: *Conspexit JESUM ex Virgine natum, quem altera manu tenens Virgo alterâ scenum colligebat, quo lectulum Infanti sterneret. Deinde velum è capite accipiens dimidium corpusculum Infantuli texit.* Idem, quod B. Veronica vidit, etiam in Ecstasi conspexit S. Francisca Romana. L. Visionum. vis. 15. N. 35. apud Bolland. 9. Martii, ut proin hac re sint duæ contra unam.

3. In his Revelationibus dicitur; S. Josephum in Nativitatis momento fuisse in antro præsentem P. 2. N. 472. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ L. CC. dicitur, S. Josephum fuisse absentem. Sic habet: *Aderat minimè Joseph, cum Virgo peperit, qui cito reversus cum tribus foeminis locum splendore illustratum reperit.* Abiit enim Joseph intempestæ noctis silentio, ut foeminas auxiliatrices perquireret, ut Ibidem habetur Num. 4.

4. In his Revelationibus dicitur, Christum fuisse circumcissum in Spelunca. P. 2. N. 532. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ L. 4. C. 2. N. 8. dicitur, id contigisse in templo.

5. In his Revelationibus dicitur, Tres Reges non fuisse prius collocutos de instituendo itinere; sed accepto per angelum nuntio statim profectos esse, sicque primùm in via convenisse. P. 2. N. 555. 556. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ dicitur L. CC. N. 9. eos prius fuisse collocutos. Sic habet: *Animadvertit tres Reges in unum convenisse, qui cum mutuo loquerentur, quisque quæ viderat, & ab angelo audierat, de novi Regis ortu narrabat. Dicebat autem: Quis Dux noster erit? Statuere tandem, ut unà ad novum Regem adorandum properarent. Tum variis rebus pro regii itineris majestate compositis &c.*

6. In his Revelationibus dicitur, quod B. Virgo in templo expectaverit & exceperit Simeonem advenientem in templum. P. 2. N. 600. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ dicitur, quod Simeon

meon jam prius in templo existens expectaverit advenientem B. Virginem. Similiter in Revelationibus S. Franciscæ Romanæ Vis. 18. Num. 47. dicitur: quod Simeon Pontificaliter indutus cum duobus ministris iverit B. Virgini obviam usque ad portam Templi. Ibi dicitur, quod B. Virgo obtulerit par turturum. P. 2. N. 599. hîc autem dicitur, quod obtulerit par turturum & duos pullos columbarum.

7. In his Revelationibus dicitur, B. Virginem in Ægyptum non habuisse alium comitatum, nisi Josephi. P. 2. N. 514. 520. &c. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ dicitur N. 13. *Accepit Joseph tres ancillas comites, deducens bovem cum tribus asellis, quos servi quidam dirigebant.*

8. In his Revelationibus dicitur, quod toga B. Virginis fuerit grisei seu cinerei coloris, ut gestant Moniales S. Claræ; Toga autem Christi fuerit coloris medii inter colorem violaceum & argenteum. P. 1. N. 400. P. 2. N. 687. Econtra in Revelationibus B. Veronicæ dicitur N. 19. quod vestimenta tam pueri JESU, quàm B. Virginis fuerint cærulei coloris.

9. In his Revelationibus dicitur, quod Christus nec in flagellatione, nec in crucifixione potuerit exui Semicinctio, quod gestabat. P. 2. N. 1379. Sed in Revelationibus B. Veronicæ dicitur N. 33. quod B. Virgo ad tegendam filii nuditatem ei e capite suum velamen projecit.

10. In his Revelationibus dicitur, S. Josephum fuisse in antro præsentem in actuali partu B. Virginis. P. 2. N. 472. S. Birgitta in suis Revelationibus L. 7. C. 21. dicit oppositum; sic enim habet: *Senex ille (S. Josephus) ligatis bove & asino ad præsepe exiit extra, & portavit ad Virginem candelam accensam, fixitque eam in muro, & exiit extra, ne partui personaliter interesset.*

11. In his Revelationibus dicitur, Secundinas mansisse in utero B. Virginis. P. 2. N. 479. Econtra S. Birgitta L. CC. dicit, Secundinas cum Christo venisse in mundum. *Vidi, inquit, etiam pellem Secundinam jacentem prope eum involutam.*

12. In his Revelationibus dicitur, quod Christus in flagellatione habuerit velamen; & quod fuerit exutus à carnificibus. P. 2. N. 1337. 1338. Econtra in Revelationibus S. Birgittæ L. 1. C. 10. N. 7. dicitur: *Personaliter se vestibus exuit; personaliter manus ad columnam applicuit. Alligatus autem nihil omnino operimenti habebat, sed sicut natus est, sic stabat, & patiebatur erubescentiam nuditatis suæ.* Idem repetitur L. 1. C. 27. & L. 4. C. 70. & L. Revelat. Extravag. C. 51.

13. In his Revelationibus dicitur, quod Christus in Crucifixione fuerit exutus à carnificibus, & quod fuerit circa lumbos indutus suo proprio semicinctio, quo semper fuerat indutus. P. 2. N. 1378. 1379. Econtra in Revelationibus S. Birgittæ L. CC. N. 9. dicitur, quod Christus seipsum exuerit, & quod se texerit velamine alieno. Sic habet: *Filius meus exuit se personaliter vestibus suis. Stante autem filio meo sicut natus erat nudo corpore unus tunc accurrens apportavit sibi velamen, quo ipse exultans intimè velabat verenda sua.*

14. In his Revelationibus dicitur, B. Virginem vidisse Christum, quando ducebatur ad Pilatum & ad Herodem, & in domo Pilati ante flagellationem. P. 2. N. 1300. 1302. 1304. 1306. Econtra in Revelationibus S. Birgittæ L. 4. C. 70. dicitur, quod B. Virgo ab initio passionis filium non amplius viderit usque ad flagellationem. *Imminente, inquit B. Virgo, passione mox à conspectu meo abstractus est, nec eum amplius vidi, donec educeretur ad flagellandum.*

15. In his Revelationibus dicitur, Christum fuisse crucifixum tantum tribus clavis; & fuisse tantum tria foramina; & unum pedem fuisse impositum alteri. P. 2. N. 1383. 1384. Econtra in Revelationibus S. Birgittæ dicitur: Christum fuisse confixum quatuor clavis. L. 4. C. 70. *Pervento, inquit B. Virgo, ad locum crucifixionis ecce malleus & quatuor clavi acuti in promptu sunt - & pedes ad foramina sua distenduntur, & duobus clavis configuntur.*

16. In his Revelationibus dicitur, quod corona spinea ante crucifixionem fuerit à carnificibus Christo in caput de novo impressa.

sa. P. 2. 1378. Econtra in Revelationibus S. Birgittæ dicitur, quod Carnifices ante crucifixionem detraxerint coronam spineam ex ejus capite, ac demum post crucifixionem in caput illam reposuerint. L. 7. C. 15. N. 2.

17. In his Revelationibus dicitur, quod B. Virgo in Ægyptum fugiens tenuerit viam secus mare. P. 2. N. 625. Econtra in Revelationibus B. Angelæ de Fulginio dicitur, quod tenuerit viam per desertum, per quod per 40 annos transierunt Israelitæ, quod erat trans Jordanem. Bollandus in ejus Vita 4. Januarii C. 16.

18. In his Revelationibus dicitur, quod tres Reges in diversis regionibus constituti observaverint stellam. P. 2. N. 555. Econtra in Revelationibus S. Franciscæ Romanæ Visione 46. dicitur, quod simul in aliquo monte constituti stellam observaverint; sic enim habet: *Steterunt simul cum aliis spectatoribus in orientali monte, ut viderent signum novæ stellæ. Nam priusquam viderant stellam, fuerunt jam illuminati in suis mentibus, quod Redemptor jam sit natus; & descendit illis de monte apparuit eis stella.*

19. In his Revelationibus dicitur, quod S. Magdalena post apparitionem angelorum iverit ad Petrum & Joannem, eosque ad Sepulchrum Domini adduxerit; ac quod dein primum Christus illi apparuerit. P. 2. N. 1480. 1481. Econtra in Revelationibus S. Franciscæ Romanæ Visione 51. dicitur: quod Magdalena post apparitionem Christi sibi factam iverit ad Apostolos, & tunc primum adduxerit Petrum & Joannem ad Sepulchrum.

20. In his Revelationibus dicitur, quod B. Virgo simul cum filio in Ascensione abierit in cœlum, quamvis per replicationem simul manserit in terra. P. 2. N. 1512. Econtra in Revelationibus S. Magdalenæ de Pazzis dicitur, quod B. Virgo non simul abierit cum Filio in cœlum. Dicitur enim C. 6. Num. 213. *O Verbum, tu relinquis Mariam separatam à te quoad corpus.* Et Num. 217. *Nos autem, o Maria, in terra manemus.* Idem habetur in altera Vita. C. 21. N. 229. & 230. apud Bolland. 25. Majj.

21. In his Revelationibus dicitur, Christum præ horrore pe-

tiſſe, ut non pateretur pro damnandis; & hunc eſſe ſenſum illorum verborum: *Transfer à me calicem* N. 1213. 1214. Part. 2. E. contra S. Catharina Senenſis, ut habetur in ejus Vita C. 8. N. 208. intellexit; hunc eſſe ſenſum, quod præ deſiderio patiendi iis verbis petierit accelerationem.

Propoſitio 18. Revelationes Ven. Mariæ de Agreda non habent certa indicia revelationum divinarum, ſed potius ſigna de illuſione ſuſpecta. Id ſequentibus argumentis evinco.

Argumentum 1. Maria de Agreda aſſerit, totum hunc Revelationum librum fuiſſe totaliter approbatum à Deo; Ergo cum ex præcedentibus propoſitionibus videatur moraliter certum, in hoc libro contineri illuſiones phantaſiæ, clarum eſt, eam in illa apparitione, qua Deus librum approbavit, fuiſſe illuſam à phantaſia, aut à dæmone. Quod ſi una apparitio, quam illa pro veriſſima habuit, adſcribenda eſt illuſioni, eſt eadem ratio pro cæteris. Part. 1. Num. 1. & 9. Epistoſta ad Moniales. Num. 15.

Argumentum 2. Inter ſigna indubitata, quod aliqua Revelatio ſit à Deo, à S. Thereſia & aliis ponitur, quod cauſet in anima effectum ſupernaturalem conſtanti, v. g. liberationem aliquam perpetuam à quodam genere tentationis aliàs frequentis. At verò in his Revelationibus non habetur effectus conſtans. Quamvis enim Ven. Maria de Agreda dicat, ſe quandoque ſenſiſſe extraordinarium fervorem ad virtutes; non tamen is fuit conſtans; & timor ille, quem habuit, ne revelationes hæ eſſent illuſiones, ſemper rediit. P. 1. N. 2. Præfationes, & Vita.

Argumentum 3. Agredana fundat ſuam certitudinem revelationum in quadam notitia experimentalis illius lucis, quam ſenſit P. 1. N. 12. 13. 14. 15. 16. 17. Verum, cum eodem loco fateatur, ſimul interceſſiſſe viſionem phantaſticam de quodam Speculo, & reflectione lucis ex Speculo, maniſeſtum eſt, etiam illam lucem pertinere ad objectum phantaſiæ, adeoque eam poſſe produci à cauſa creata.

12. Immo ex effectu satis desumitur, eam lucem à Deo non fuisse; quæ enim à Deo est, relinquit in intellectu species constanter suavis de veritate objecti, & exclusivas omnis formidinis de opposito. Hæc autem exclusio in Agredana locum non habuit, cum fuerit agitata perpetuis anxietatibus, ne forte esset illusa, ut patet ex ejus Vita. Itaque, cum alia indicia certa ostendi non possint, etiam hucusque fuerit ostensum, quod econtra in Agredana reperiuntur dispositiones idoneæ ad illusiones phantasticas, & Ipsæ Regulæ, quas ipsamet pro discretionem Revelationum posuit, has Revelationes accusent, & Revelationes sint dissimillimæ aliis Revelationibus aliunde certis; laborent quoque gravissimis contra se præjudiciis hucusque adductis; prudentiæ est, eas non vendere populo tanquam indubias, sed suspendere judicium usque ad sententiam supremi Tribunalis Ecclesiæ.

Argumentum 4. Signa, quæ in Agredana reperiuntur, à Doctoribus partim habentur pro incertis, partim pro suspectis. Ergo revera in his revelationibus non habentur signa certa, sed suspecta. *Antecedens* probo ex applicatione Regularum, à Doctoribus stabilitarum. Inter has est

Regula 1. Eo ipso, quod Revelatio sit alicujus foeminæ, non est recipienda sine indiciis aliunde certis. Gravina Part. 2. L. 1. C. 2. Assert. 3. Atqui in Revelationibus Agredanis non sunt indicia aliunde certa, ut constat ex Proposit. 18. & ex eo, quia nulli effectus supernaturales in contestationem harum Revelationum ostendi possunt.

Regula 2. Idem dicendum de Revelationibus earum personarum, quæ sunt naturæ immoderatè melancholicæ. Idem L. CC. V. Reg. 4. Cum ergo ex Vita Mariæ de Agreda constet, eam fuisse melancholicam immodicè, utpote agitatam perpetuis vanis, ut ipsamet credit, anxietatibus ac timoribus, non sunt recipiendæ ejus Revelationes sine argumentis certis in particulari.

Regula 3. Si persona deprehendatur præsumptuosa, confidens in suis meritis & viribus, ita ut è coelo expectet Revelationes, & angelicas instructiones, non est illis credendum. Idem L. CC. Cum

ergo ex Propos. 15. constet, quod Maria de Agreda sæpe à Deo petierit Revelationes, non erit illi credendum.

Regula 4. Personæ Visionariæ, si non habeant radicatam solidam humilitatem, suspectæ sunt. Porro solida humilitas non consistit in protestatione verborum, dum se indignissimos iis favoribus & maximos peccatores pronuntiant, sed dum seriò abscondi favores quærunt & famam fugiunt. Idem L. CC. Atqui Maria de Agreda direxit suas Revelationes ad Instructionem suarum & omnium aliarum Monialium, immo ad directionem totius Ecclesiæ, ut patet ex Proposit. 5. Art. 1. N. 3. 4. & ex Vita, & ex Proëmiis, & ex Epistola ad Moniales, & ex initio Operis.

Regula 5. Visiones personarum, quæ in via spirituali adhuc tyrones sunt, pro suspectis haberi debent. Idem L. CC. Atqui Maria de Agreda incepit habere Revelationes ac Ecstases jam anno ætatis suæ vigesimo quinto.

Regula 6. Si persona revelationes optet & affectet, aut habitas passim communicet & evulget, suspectæ sunt. Idem L. CC. Atqui Maria de Agreda permisit descriptionem suarum Revelationum, sic ut post earundem concremationem nihilominus superfuerit exemplar; aliam Copiam misit Regi Hispaniæ, quem & dirigere suscepit in suo regimine.

Regula 7. Si persona deprehendatur jam aliàs fuisse illusa à dæmone, omnes reliquæ visiones suspectæ sunt. Idem L. CC. Hæc Regula videtur extendenda ad casum, quo persona jam aliàs fuit deprehensa illusa à phantasia.

Regula 8. Omne quod in Revelationibus privatis discordat à moribus, consuetudinibus, & præceptis Ecclesiæ, rejiciendum est. Idem L. CC.

Regula 9. Si per Revelationes privatas introducatur aliquis modus vivendi etiam sub specie sanctitatis quem populus Dei servare non consuevit, ut suspectus vitari debet. Idem L. CC.

Jam verò quod in his Revelationibus saltem aliquoties reperiuntur illusiones phantasiæ, & quod introducantur novæ opiniones hæcte-

hactenus non consuetæ in Ecclesia, ex prioribus colligitur. Quamvis fatendum, aliquando etiam revelari nova, dum statim iudicio Ecclesiæ subjiciuntur, & approbantur, prout circa festum Corporis Christi contigit.

Regula 10. Revelationes, quæ incitant ad particularem opinionem sequendam, quam nec Scriptura, nec traditio, nec Patres, nec Scholastica doctrina commendant, sed solius asserentis novitio placito venditur, rejiciendæ sunt. Idem L. CC. Atqui in Revelationibus Agredanis multa continentur contra opiniones Theologorum communes, aut ignota antiquitati, ut patet ex Propos. 5. & 4.

Regula 11. Quando Revelationes personarum etiam sanctarum invicem pugnant, ambæ pro suspectis & dubiis habendæ sunt. Idem L. CC. Atqui id fieri circa Revelationes Agredanas, patet ex Propos. 17.

Regula 12. Revelationes circa quæstiones Philosophicas, Theologicas, aut Historicæ suspectæ sint. Idem L. CC. Atqui id fieri in Revelationibus Agredanis, patet ex Propos. 1. 2. 3. 4.

Regula 13. Revelationes, quæ non congruunt divinæ Sapientiæ, recipiendæ non sunt. Idem L. CC. In hoc peccare Revelationes Agredanas, videtur ex Propos. 6. 11. 12. 13.

Regula 14. Revelationes, quarum objecta sunt curiosa aut inutilia, recipiendæ non sunt. Idem L. CC. Atqui ejusmodi inutilibus scateri Revelationes Agredanas, patet ex earum Compendio.

Regula 15. Ipsa multiplicitas Revelationum eidem personæ facta suspecta sit. Idem L. CC. Atqui Revelationes Agredanæ copiosiores sunt, quam omnes aliæ, ipsis etiam Scriptoribus Hagiographis factæ.

Regula 16. Sanctitas personæ non tollit periculum, aut suspicionem de illusione dæmonum; immo majus est de illusione periculum in Sanctis, quam non Sanctis. Card. Bona de Discret. Spirit. C. 1. N. 1. Discretio Spirituum consistit in peculiari motione Spiritus Sancti ad discernendum inter varios motus, à quo Spiritu proveniant. Ibid. C. 2. N. 2. Discretio Spirituum est gratia gratis data; adeoque Sanctitas personæ non est argumentum, quod polleat discretionem spirituum in se vel in aliis. Ibid. Donum discretionis spirituum

rituum non infunditur per modum habitus permanentis, sed per modum motionis transeuntis; adeoque ex eo, quod aliqui Sancti probentur habuisse donum hujus discretionis, non sequitur, quod illud semper habuerint. Ibid. N. 3. Igitur Sanctitas Ven. Mariæ de Agreda, non est signum certum, quod potuerit distinguere inter revelationes veras & falsas.

Regula 17. Discretio Spirituum regulariter non reperitur, nisi in iis qui humiles corde sunt, & variis tentationibus diutissime probati. Ib. N. 4. Ergo autoritas eorum, qui has Revelationes approbarunt, non prævalere debet aliis præsumptionibus directis in contrarium; quia de valore talium præsumptionum ex ipsa earum inspectione constat; de dispositione autem ac idoneitate illorum autorum in hac materia ex eorum præcise scientia in Theologicis constare non potest.

Regula 18. Diabolus ab initio affert securitatem, in fine diffidentiam, & dubietatem, ac perplexitatem. Henricus ab Vrimary de Discret. Spirit. C. 4. Atqui Maria de Agreda fatetur se fere totâ vitâ fuisse anxiam perpetuis timoribus, an ducatur bono Spiritu, ut patet ex ejus Vita.

Regula 19. Non est credendum, Revelationes esse divinas, quando versantur circa objecta, quorum cognitio aliter haberi potest, quàm ex Revelatione; aut quæ non est necessaria. Henricus de Hassia de Discret. Spirit. C. 4. Atqui Revelationes Agredanæ magna sui parte versantur circa objecta, quorum cognitio passim haberi potest ex Theologis Ascetis, aut Interpretibus Scripturæ, aut Historicis. Legantur Commonitiones B. Virginis ad Mariam de Agreda, & patebit, in iis nihil aliud ferme contineri, quàm doctrinas passim in Ascetis obvias. Sic & explicatio terminorum circa ordinem Decretorum divinorum utique reperitur in Theologis. P. 1. N. 34. & c.

Regula 20. Etiam si Deus in visione intelligatur absque omni phantasmate & specie rerum sensibilium, non eo ipso habetur certum signum, quod illa visio sit supernaturalis. Cardin. de Lauræa. de Orat. Opusc. 2. C. 11. Itaque etiam si Maria de Agreda P. 1. N. 25. dicat,

dicat, se habuisse paucas visiones imaginarias, non eo ipso habet certum signum, quod reliquæ visiones non sint à phantasia.

Regula 21. Etiam Contemplationis acquisitæ effectus sunt affectiones sanctæ, adeoque ex his effectibus non habetur argumentum, quod contemplatio aut visio sit supernaturalis. Idem Opusc. 5. C. 4. Ergo Agredana ex eo, quod dicat, se expertam esse miram promptitudinem ad virtutes post Revelationes, non habet certum signum de supernaturalitate suarum Revelationum.

Regula 22. Potest contemplatio esse tam vehemens, ut quis patiatur naturalem Ecstasin seu alienationem à sensibus. Idem Opusc. 5. C. 6. Idem ergo applicetur ad Agredanam.

Regula 23. Etiam in ea Ecstasi, quæ provenit ex movente Deo, & ex speciali gratia divina, potest intervenire visio propriæ phantasiæ, adeoque erronea. Idem L. CC.

Regula 24. Visiones & Revelationes etiam quæ apparent bonæ, sæpe sunt à dæmone, nec facile discerni possunt absque speciali illustratione divina, & sine dono discretionis spirituum. Idem in Tom. 3. de Gratia Disp. 19. Art. 10.

Regula 25. Etiam si is, qui apparet, ad spiritualia incitet, immo etiam cum eo, cui apparet, illa efficiat, ut si Litanias, Officium &c. recitet, non est certum signum, visionem non esse à dæmone. Idem L. CC. Disput. 20. Art. 19. N. 854.

Regula 26. Vita Christiana non debet unquam in ullo homine dirigi ex Revelationibus. Lud. de Leone in Dissert. prælim. ad Opera Theresiæ. Ergo cum sæpius in his Revelationibus præcipiatur, ut vita non tantum Monialium sed & omnium Christianorum dirigatur juxta has Revelationes, ut ostensum est Propos. 5. non videtur hoc præceptum rationabile; ergo nec à Deo.

Regula 27. In mulieribus dantur dispositiones ad Ecstases & raptus naturales. Sybille. Quæst. 5.

Regula 28. Revelationes mulierum Christo verè devotarum, ut puta Birgittæ, Catharinæ Senensis, & similium, nec debent haberi
D, E, A. de Revelat, Pars II. D d d d beri

beri pro indubitanter veris, nec tanquam à Spiritu Sancto editæ acceptandæ sunt vel prædicandæ. Idem L. CC. ex Henrico de Hassia.

Regula 29. Si revelationes diversæ ad invicem opponantur, omnes suspendendæ. Castaldo de Potest. Angel. Tom. 1. Dist. 1. Q. 1. Art. 5.

Regula 30. Revelationes foeminarum inprimis suspectæ sunt. Idem Art. 5. Controv. 5.

Regula 31. Etiam in ipsis colloquiis cum Deo habitis ac veris Revelationibus potest demon quandoque immiscere falsa. Idem L. CC.

Regula 32. Personæ verè illuminatæ nullas aut raras solent habere visiones, raptus, ac revelationes. Rusbrochius de Ornatu L. 2. C. 25. Cur ergo tot in Agredana?

Regula 33. Si quando ambiguitas in anima prophetæ resederit, aut divina revelatio non est, aut saltem non pura & impermixta, sed vel phantasmatibus, vel rationi naturali permixta. Franc. Picus de fide. Theor. 9. Atqui Agredana fatetur, se semper anxiatam fuisse, an sua Revelatio sit divina, ut patet ex ejus Vita & ex Proëmiis. Hanc Regulam præ omnibus aliis attendendam esse censeo in his Revelationibus, quatenus dicit ejusmodi revelationes esse mixtas.

Regula 34. Quando dubium est, an revelatio personæ eximiæ falsa sit, an vera, suspendendum est judicium. Idem L. CC. Theor. 22.

Regula 35. Revelationes de objectis curiosis tanquam suspectæ & dubiæ habeantur. Idem de Prænot. L. 8. C. 5.

Regula 36. Revelationes personarum, in quibus deprehenduntur causæ propinquæ fraudum, aut illusionum, pro suspectis habeantur. Idem Prænot. L. 9. C. 2.

Regula 37. Revelationes, quæ non manifestè propriam, vel communem utilitatem præferunt, vel rejiciendæ vel severiori examini subjiciendæ sunt. Idem L. CC. C. 5.

Regula 38. Revelationes, cum & ipsæ sint miracula, non sunt admittendæ sine sufficienti necessitate aut fundamento. Castaldus de Alaffio. de Potest. Angel. T. 1. Dist. 1. Art. 5.

Hæ omnes Regulæ si applicentur ad revelationes Agredanas, patebit, in iis non reperiri signa veræ revelationis certa.

Con-

Conclusio

De Revelationibus Mariæ de Agreda.

Ex hucusque demonstratis ad minimum sequitur, Revelationes Mariæ de Agreda esse dubias. Exinde autem duo infero. Primò, quod videantur falsæ. Ratio est, quia Deus in his revelationibus P. 1. N. 9. dicitur præcepisse, ut habeantur pro *certa veritate*. Hoc si verum esset, præordinasset utique media & argumenta, ex quibus potuisset prudenter ea certitudo stabiliri. Imprudentis enim est, exigere assensum certum, & non providere de argumentis certis. Cum ergo non præordinaverit argumenta certa, sed consideratis omnibus revelationes reliquerit in statu dubio, falsum videtur, Deum præcepisse, ut hæc revelationes habeantur pro certa veritate. Alterum est, has revelationes eo ipso quod sint dubiæ, non esse promulgandas aut permittendas populo ut indubias. Ratio est, quia non est honorificum Ecclesiæ, pascere fideles ejusmodi doctrinis fallibilibus; nec saluti animarum proficuum, si pretiosi temporis talentum collocent in ruminandis principiis incertis, attentione neglecta ad veritates Evangelicas, aliaque inconcussa Patrum dogmata. Accedit, quod hæc dubia versentur in re nimis magni momenti, ubi agitur de innovatione in materia fidei & morum, prout ostensum est Propos. 4. 5. 6. 8. In re autem tanta absolute nunquam periclitandum est, dum ad salutem nobis sufficiunt & abundant certa, tutaque media.

Verum hæc omnia scripta sint tantum animò difficultates insinuandi, ut qui ejusmodi Revelationes legunt, aut commendant, cauti sint, nec invehant in mentes fidelium præjudicia ante sententiam Romanam Supremi Judicis, cujus & judicio hæc mea aliaque omnia Scripta subjicio. Ipsius autem Ven. Mariæ sanctis moribus nil derogatum cupio, cum nec sancti à levibus subin defectibus & illusionibus immunes sint.

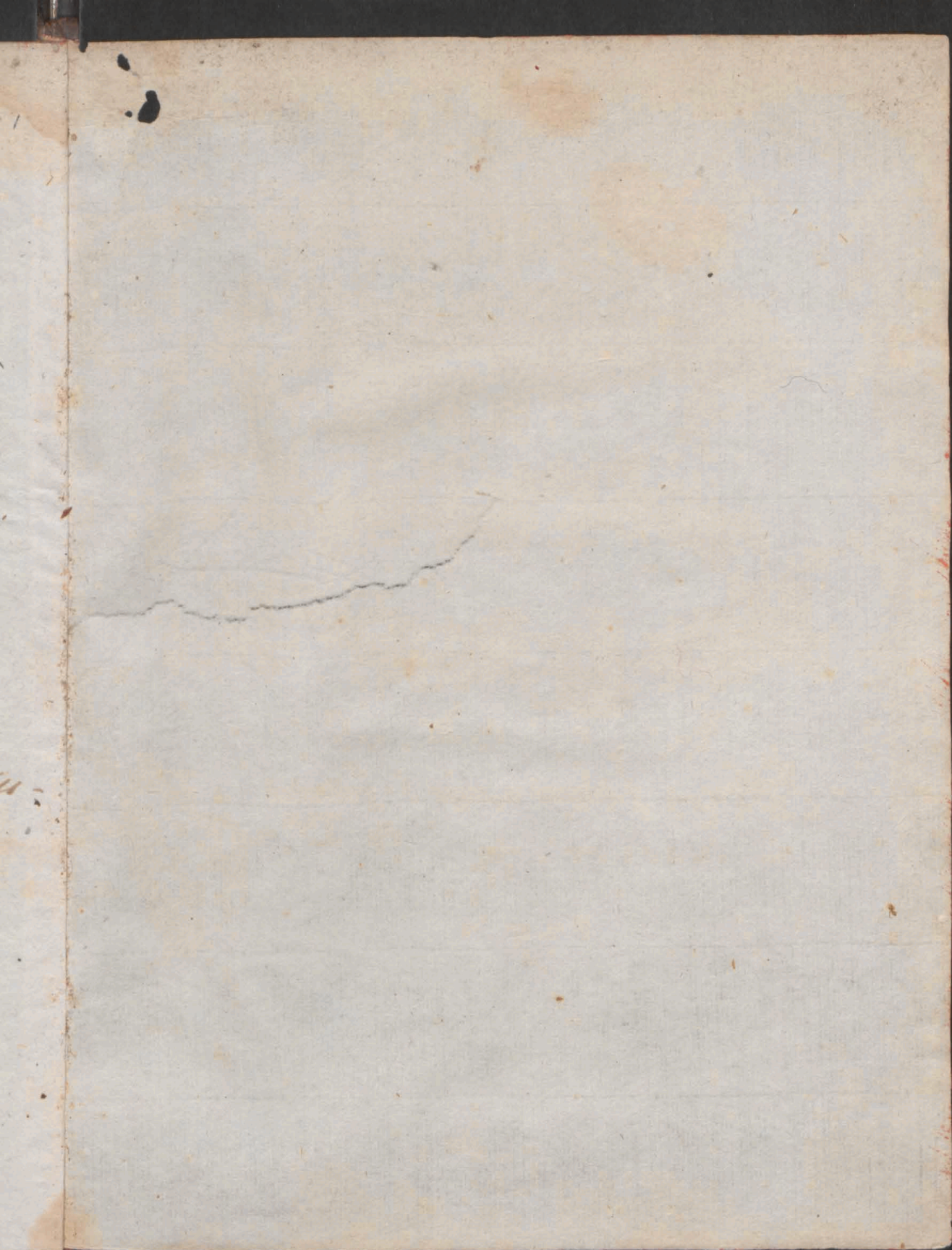
O. A. M. D. G.

ERRATA.

Prior numerus denotat folium, posterior lineam.

Parte 2. 4. 1. *tamen*. tam. 22. 17. *misera*. miseria. 54. 15. *Gonimedem*.
Ganimedem. 59. 16. *accidit*. accedit. 60. 24. *Apolloninem*. Apollinem.
69. 17. *quod ratam*. quadratam. 73. 27. *quod*. quoad. 88. 10. *exaudimur*.
exaudiamur. 104. 31. *debet*. dedecet. 133. 28. *vis in*. vis? in. 158. 15. *of-*
ferentur. offerrentur. 161. 12. *proponat*. proponant. 212. 14. *Corallam*. Co-
rollam. 216. 1. *diffusa*. divulsa. 218. 22. *finem*. fine. 227. 11. *difficultas*.
difficultates. 247. 11. *docui*. docuit. 264. 24. *tres*. ter. 290. 26. *proximo*.
proximum. 297. 22. *fascum*. fuscum. 300. 13. *est*. &. 342. 10. *canape*.
canabe. 343. 5. *Hinc*. Hinc eam. 355. 12. *Sic*. Si. 367. 8. *Tenicia*. Phoeni-
ciam. 370. 6. *Eccon*. Ænon. 439. 7. *istra*. ista.

Exeritaurum Carradau
lensium Martis Co
Regii

Biblioteka Jagiellońska

stdr0029235

